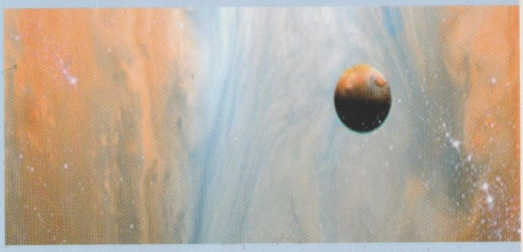
IAIN M.

BANKS

HUGO
EN İYİ ROMAN ÖDÜLÜ ADAYI
2005

NPR
EN İYİ 100 BİLİMKURGU VE
FANTAZİ ESERİ FİNALİSTİ
2011

CEBİRCİ

KEMAL BARAN ÖZBEK çevirisiyle

ithaki

Iain M. Banks

İskoç yazar Iain M. Banks, 1954'te doğdu. 11 yaşında yazar olma kararını almıştı. Özellikle 1984'te yayımlanan *Eşekarısı Fabrikası* adlı kitabıyla geniş kitlelerce tanındı. Arthur C. Clarke, Asimov ve Heinlein gibi yazarlardan etkilenen Banks'in ilk bilimkurgu romanı *Consider Phlebas*, 1987'de yayımlandı ve böylece onun bir bilimkurgu ustası olarak kabul edilmesini sağlayacak *The Culture* adlı serisi de başlamış oldu. Banks, bilimkurgu kitaplarında soyadının önüne Menzies'in M'sini ekledi ve Iain M. Banks ismini kullandı.

Toplamda 27 romana imza atan Banks, birçok eseriyle ödül aldı ya da ödüle aday gösterildi. The Times, Banks'i 1945-2008 yılları arası yazan en iyi 50 Britanyalı yazardan biri olarak gösterdi. Usta yazar, 2013'ün nisan ayında kanser olduğunu ve çok kısa bir ömrünün kaldığını açıkladı. 9 Haziran 2013'te hayata veda etti.

ithaki

İTHAKİ YAYINLARI, BU KİTABI IAIN M. BANKS'İN
ÖLÜMSÜZ ANISINA İTHAF EDER.

Iain M. Banks

Cebirci

Çeviren
Kemal Baran Özbek

İthaki

Cebirci
İain M. Banks

Özgün Adı
The Algebraist

İthaki Yayınları – 930

Yayına Hazırlayan: *Burcu Arman*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Nisan 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-375-376-6

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Kemal Baran Özbek, 2014
© İthaki, 2014
© Iain M. Banks, 2004

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Her hakkı saklıdır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy – İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www. ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

MacLennanlar için; Andy, Fiona, Duncan,
Nicol, Catriona ve Robin.

GİRİŞ

Size anlatacak bir öyküm var. Bu öykünün pek çok başlangıcı ve belki de tek bir sonu bulunuyor. Ama öyle olmayabilir de. Sonuçta, başlangıçlar ve sonlar biraz da umulmadık şeylerdir; zaman içinde icat edilen birer olgu, birer cihazdırlar bir nevi. Bir öykünün tam olarak nerede başladığını söyleyebilmek mümkün mü? (Gerçekten bir hikâye tam olarak nerede başlar?) Her öyküye "BOM! *Parçacıklar etrafa saçıldı!* Sonra da adeta hısss diye sönerek durulup yerini buldu..." şeklinde başlayıp konuya tam anlamıyla girmeden önce bu patlama sonrasında yaşananları ayrıntılı biçimde aktarıp da ancak o zaman asıl anlatılmak istenen öyküye geçmediğimiz sürece, her zaman bir içeriğin, ön plandakine oranla öyküyü çok daha geniş bir kapsamda sarmalayan bir destanın, anlatılan olaylardan her defasında çok daha eskilere dayanan bir şeylerin varlığından söz edilebilir. Benzer şekilde, aynı zamanda her şeyin sonunu teşkil etmedikçe, hiçbir son da nihai değildir...

Gelgelelim, size anlatacak bir öyküm var. Söz konusu öykü içinde doğrudan oynadığım rol yok denecek kadar silikti; öyle ki, gerçek bir isim gibisinden cüretkâr bir araç vasıtasıyla kendimi tanıtmak aklıma gelmemişti bile. Yine de, oradaydım işte; şu yukarıda bahsi geçen türden başlangıçlardan birinin tam da başladığı yerde almıştım yerimi.

Güz Evi'nin havadan bakıldığında bu kıvrım kıvrım yeşil tepelerin arasına yarı yarıya gömülü şekilde uzanan gri-pembe tonlarda

dev bir kar tanesine benzediği söylenegelmişti bana öteden beri. Ev, Kuzey Tropik Yaylalar'ın güney sınırını teşkil eden o uzun ve alçak kayalıkların üzerinde yer alıyordu. Görev icabı olduğu kadar kişisel zevkimi tatmin etmek için de ilgilenmekten geri kalmadığım, kırsal bölgelere özgü, el değmemiş görünüme sahip o mütevazı bahçeler evin kuzey kesimine serpiştirilmişti. Sıra sıra uzanan kayalıkların biraz daha yukarısında ise, Rehlide adı verilen bir tür (6'lı., esas alınan veri kaynağına bağlı olarak sayılarının ciddi ölçüde azaldığı veya hepten yok olduğu varsayılıyor. Öyle ya da böyle, çok uzun zaman önce bu yöreden silinip gittikleri kesin.) tarafından vaktiyle inşa edildiği sanılan, harap olmuş bir tapınağın geniş bir alana yayılan yıkıntıları yer alıyordu.

Tapınağın bir zamanlar o narin göğümüzü delip geçerek neredeyse yüz metre yükselen devasa beyaz sütunları şimdilerde zemine dağılmış veya toprakla iç içe geçmişti; zamanın etkisiyle yer yer kırılıp yer yer delik deşik olmuş kocaman taş blokların etrafımızı saran işlenmemiş arazinin bataklığı andıran toprağına yarı yarıya gömüldüğü göze çarpıyordu. Sütunların en uzağa devrilmiş olan uçları –ki yaşadığımız alandaki yarı-standart yerçekimi koşulları göz önüne alındığında, bunların ağır ağır fakat bir o kadar da görkemli biçimde yere düştüğüne şüphe yok– zemine çarpmalarının yarattığı etkiyle yer yüzeyinde geniş ve uzun kraterler oluşturmuş, tepeleri soğan biçiminde çifte bentler meydana getirmişti. Aniden ortaya çıktıkları binlerce yıl öncesinden bu yana bu yüksek surlar hem erozyonun hem de dünyamızda meydana gelen irili ufaklı sayısız deprem ve yer sarsıntısının etkisiyle yavaş yavaş aşınmış; toprak, sütun uçlarının yere yıkıldığı noktalarda oluşan geniş oyukları dışarıdan bakıldığında hafif bir meyille arazi üzerinde dalga dalga uzanan tümseklerden başka geriye bir şey kalmayıncaya dek doldurmuştu. Hatta öyle ki, sütunların toprağın altında kalmamış olan kısımları, sırtları bu küçük gezegen-ayın ancak dikkatle bakılınca görülebilen soluk renkli kemiklerini andıran bir dizi ufak, yayvan vadi şeklini almıştı.

Devrilen sütunlardan biri sığ bir nehir yatağının içine yuvarlanarak orada çapraşık olmakla beraber genel hatlarıyla silindiri andıran bir çeşit bent meydana getiriyor, bunun üzerinden aşan su ise sütun boyunca uzanan metrelerce derinlikteki oluklardan birini izledikten sonra sütunun abartılı oyma süslemelerle kaplı baş kısmından geriye kalan taş blokların hizasına gelip bir dizi küçük ve zarif şelale

eşliğinde aşağı dökülerek nihayet bahçelerimizin en yüksek sınırını teşkil eden yüksek ve yoğun çalılıkların ötesindeki derince bir havuzda son buluyordu. Akıntı bu noktadan itibaren önceden belirlenmiş bir güzergâh doğrultusunda kontrollü bir şekilde yönlendiriliyor, bu esnada suyun bir kısmı daha aşağılarda bulunan evin yakınındaki yerçekimi çeşmelerini besleyen sarnıca katılırken, kalan kısmı ise kimi zaman çalkalanarak, kimi zaman düz bir rotada hızla akarak, kimi zaman savrularak ama devamlı olarak aşağı doğru kıvrılarak evin kendisini çevreleyen dereyi vücuda getiriyordu.

İşte tam bu derenin dik açı çizerek uzandığı bir kesiminde, fokurdayan suyun içine yarı belime kadar girmiş, üzerinden sular damlayan orman gülü dalları ve yabani ot demetleri tarafından çevrili vaziyette dikilip bir yandan bacaklarım ve elimin tekiyle dayanak alarak akıntıya karşı devrilmeden durmaya çabalayıp diğer yandan son derece düzensiz uzamış bir çimenliğin etrafını ferahlatmak amacıyla onu budama ve böylelikle ölü dallarını temizleme girişimlerim karşısında bana özellikle zorluk çıkarmak istercesine direnen bir çalıyla uğraştığım sırada (temelinde soylu bir emel yatmakla beraber başarısız olmaktan kurtulamamış bir denemeydi bu; ne de olsa sırf bu özelliğinden dolayı kötü bir şöhret edinmiş olan baş edilmesi zor bir çalı kümesi cinsini ikna etme umuduyla çırpınmak...eh, neyse: Esiri olmaktan kurtulamadığım hevesler beni yönetiyor gibi, bu yüzden de asıl hedeften şaşıyor ve çimenliği unutuyorum sanırım), her sabah daha yüksek kesimlerdeki kayalık arazide yaptığı rutin sağlık yürüyüşünden ellerini arkada kavuşturmuş ve bir ıslık tutturmuş halde dönen genç efendi o an bulunduğum yerin hemen yukarısına denk gelen çakıl kaplı patikada durup gülümseyen bir suratla bana baktı. Bense çalıyı budamaya ara vermeksizin etrafıma ve ardından yukarı bakındım ve içinde bulunduğum tuhaf durumun el verdiği ölçüde ciddi bir ifade takınmaya çalışarak başımla onu selamladım.

Doğudaki ufuk çizgisi (sisle örtülü tepeler) ile gökyüzünün büyük kısmını kaplayan o devasa cüssesiyle tepemizde adeta asılı duran (ışık prizmasındaki renkler arasında açık sarının altında kalanların tümü ile bezenmiş, sayılamayacak kadar çok beneği bulunan, görenlerde her zaman her yerde olduğu izlenimi uyandıran ve akışkan bir sıvı kütle misali çılgınca hareket eden eğri büğrü çizgilerle çevrelenmiş) gaz-devi gezegen Nasqueron arasında görülebilen mor

gökyüzü kesitinden içeri güneş ışığı boşalıyordu. Öyle ki, sanki durduğumuz yerin neredeyse tam üzerinde bulunan ve yüzeyi ahenkle dalgalanan sihirli bir ayna, bir araya gelmiş binlerce ayın bütününden bile daha büyük boyuttaki turuncu-kahve tonlarda bir leke gibi gökyüzünde hantalca süzülen Nasqueron'un fırtınalarla çalkalanan gövdesindeki noktaların en büyüğünden sarıya çalan beyaz renkte tek ve keskin bir çizgi yansıtıyordu.

"Günaydın, Bahçıvanbaşı."

"Günaydın, Kâhin Taak."

"Söyle bakalım, bahçelerimiz ne durumda?"

"Genel anlamda sağlıklı olduklarını söyleyebilirim. Dış görünümleri ve formları ilkbaharı karşılamaya hazır." Ona çok daha fazla ayrıntı vermem mümkündü tabii, ama Kâhin Taak'ın sırf hal hatır sormak için bu konuşmaya girişip girişmediğini anlamak üzere beklemeyi tercih ettim. Bacaklarımın alt kısmına çarpıp bir an için yön değiştirdikten sonra hızla akıp gitmeyi sürdüren sulara baktı bir süre.

"Orada güvende misin, HG? Bana biraz tehlikeli göründü de."

"Sağlam yerlerden destek alıp buraya demir atmış bulunuyorum, ama yine de sorduğunuz için teşekkür ederim, Kâhin Taak." Anlık bir tereddüt geçirdim (ve işte bu birkaç saniyelik duraksama sırasında ufak tefek ve de dolayısıyla hafif birisinin bahçenin az ötesinde bulunan ve çakıl patikanın bulunduğu yere çıkan taş basamakları koşarak tırmandığını duydum), sonrasında ise Kâhin Taak yüzündeki o cesaret verici tebessümle bana bakmayı sürdürürken şöyle ekledim: "Suyun akıntısı şiddetli çünkü aşağıdaki pompalar çalışıyor ve bu sayede göllerden birini başıboş yüzen ot kümelerinden kurtarmak üzere suyu devridaim yaptırabiliyoruz." (Bu sırada, az önce ayak seslerini ilk kez duymuş olduğum o ufak tefek kişinin patikanın yirmi metre ötedeki zeminine nihayet ayak bastığını ve her adımda etrafa çakıl saçarak koşmaya devam ettiğini işittim.)

"Anlıyorum. Son dönemde o denli fazla yağmur düştüğünün farkına varmamışım doğrusu." Başını onaylar anlamda sallayarak sözlerine devam etti. "Pekâlâ, çalışmaya devam o halde, HG," dedi ve oradan ayrılmak üzere sırtını dönmüştü ki, kendisine doğru koşmakta olan kişi her kim idiyse artık, onu gördü. Ayak seslerinin ritminden çıkarsadığım kadarıyla, bu gelen Zab isimli kız olsa gerekti. Ne de olsa Zab, herhangi bir yetişkinin aksini telkin ettiği durumlar

haricindeki zamanlar bir yerden bir yere koşarak gitmenin en doğalı olduğu yaştaydı. Ne var ki, bu defa onun koşma tarzında her zamankinden farklı bir aciliyet ve telaş sezinlemiştim. Dudaklarını ince bir tebessümle büküp kaşlarını hafiften çatan Kâhin Taak kendisini izleyedursun, hedefine ulaşan kız çakılları sıçratarak onun tam önünde aniden durdu ve bir elini sarı renkli tulumunun göğüs kısmına dayayıp başını aşağı eğerek –ki bu hareket pembe renkli saçının uzun buklelerinin havada dalgalanıp yüzüne dans edercesine dökülmesine yol açmıştı– üst üste birkaç derin ve abartılı nefes alıp soluklandı ve sonra, öncekilerden daha da derin son bir nefes alarak dimdik doğrulup şöyle dedi:

"Fassin Amca! Büyükbaba Slovius senin yine etrafı kolaçan etmeye çıktığını ve seninle karşılaşmam halinde bir an önce onu görmeye gitmen gerektiğini sana söylememi istedi!"

"Gerçekten böyle mi dedi?" dedi Kâhin Taak bir yandan gülerek. Hemen ardından, eğilip kızı koltuk altlarından kavradı ve onu yüzü kendi yüzünün, pembe botları ise belinin hizasına gelecek şekilde havaya kaldırdı.

"Evet, aynen böyle dedi," diye vurguladı kız, bir yandan burnunu çekerek. O an bakışlarını aşağı çevirmesiyle beraber beni gördü. "Ah! Merhaba, HG!"

"Günaydın, Zab."

"Madem öyle," diye yeniden söze girdi Kâhin Taak, çocuğu daha da yükseğe kaldırıp çevirerek omuzlarına oturturken, "gidip bizim ihtiyarın ne istediğine bir baksak iyi olacak, öyle değil mi?" Ardından, eve doğru giden patika boyunca yokuş aşağı ilerlemeye başladı. "Orada rahat mısın?"

"Evet," dedi kız, ellerini onun alnına koyarken.

"Fakat bu defa da dallara çarpmamaya dikkat etmen gerekecek."

"Asıl *sen* dikkat et dallara!" dedi Zab, parmaklarını Kâhin Taak'ın kahverengi saçları arasında gezdirirken. Henüz çok uzaklaşmamışlarken arkasını dönüp bana el sallamayı da ihmal etmedi. "Hoşçakal, HG!"

Onlar basamaklara yönelirken "Güle güle," diye seslendim arkalarından.

"Hayır, asıl sen kendini dallardan sakınmaya bak, genç bayan."

"Hiç de bile, asıl sen dikkat et!"

"Hayır, sen dallara dikkat et."

"Nedenmiş, asıl sen dikkat et..."

BÖLÜM BİR

Güz Evi

Burada güvende olacağını düşünmüştü; ne de olsa o, sistemin en dış sınırlarını buz tutmuş incecik bir doku gibi kaplayan bu uçsuz bucaksız donmuş enkaz deryası içinde buz kesmiş vaziyette gezinen parlak bir diğer siyah noktacıktı sadece. Oysa yanılıyordu, çünkü burası hiç de güvenli değildi.

Olduğu yerde bir o yana bir bu yana yavaşça dönerek uzanıyor, tarayıcı ışınlar uzaklardaki çorak zerreler üzerinde titrek yansımalar oluşturarak gezinirken onları çaresizce seyretmekle yetiniyor, akıbetinin artık belirlenmiş olduğunu biliyordu. Uyum içinde hareket eden sorgulama filizleri iş aradığı şeyi duyumsamaya gelince fazlasıyla hızlı, iş kayıt tutmaya gelince ise görünüşe göre fazla kararsız davranıyor, taradığı şeye zorlukla dokunup onu hemen hemen hiç aydınlatmadan geçiyor, ama sonuç olarak bulunacak herhangi bir şey olmayan bir yerde hiçbir şey bulamayarak görevlerini eksiksiz yerine getirmiş oluyorlardı. Yalnızca karbon, minik zerreler ve demir kadar sert buzlu su kütleleri çıkıyordu karşılarına: Çok eski zamanlardan kalma, ölü ve –kendi haline bırakıldıkları sürece– hiç kimse için tehdit oluşturmayan şeyler.

Lazerler ara sıra sönüyor ve bu her olduğunda akla ve mantığa aykırı düşse bile takipçilerinin yenilgiyi kabullenip arayışa bir son vereceği ve kendisini orada sonsuza dek amaçsızca süzülmek üzere bırakıp gideceği umuduna kapılıyordu. Veya belki de yapayalnız geçireceği, ışık hızının dahi altında kalacak derecede yavaş bir sürgünün, sonsuzluğa itilecek ya da tüm faaliyetlerine son verir nitelikte

derin bir uykuya dalacak veya... Veya belki de, olması gerekeni yapacak –hem onları korkuya sürükleyen ve kendisini aramaya sevk eden de bu değil miydi zaten?– ve kafasında bir plan tasarlayıp bilgi toplayacak, planını uygulamaya koyacak, süreci hızlandıracak, yapılandıracak, çoğaltacak, bir araya getirecek ve... saldıracaktı!... Böylelikle, hiç kuşkusuz boynunun borcu olan intikamı alabilecek, sergilemiş oldukları tahammülsüzlük, vahşet ve yıkıcılıktan ötürü tüm düşmanlarından paylarına düşen ölçüde –aklınıza gelebilecek her yıldız altında geçerli olan her tür adalet ilkesi ve cebirsel denklem gereği– hesap sorabilecekti.

O tam kafasında bunları kurduğu sırada iğne inceliğindeki tarama ışınları yeniden beliriyor, kimi zaman uzaklaşıp kimi zaman hedefe biraz daha yaklaşarak, ıslak görünümlü bir diğer siyah döküntü kümesinin isli buzdan meydana gelmiş cürufunu gelişigüzel aydınlatıyordu. Hareket tarzında her daim hız ve dikkat okunmakla birlikte, askeri disiplinin şaşmazlığı ve bürokratik çalışma sistemlerine has o zahmetli isteksizlik de fark ediliyordu.

Havada arkalarında bıraktıkları ışık izlerine bakılırsa, o an arama yapmakta olan en az üç gemi vardı. Ellerindeki toplam gemi sayısı neydi acaba? Bu arama operasyonu için gemilerinden kaçını seferber etmişlerdi? Aslında bunun pek bir önemi yoktu. Avlarının izini sürmek için kısa bir an, bir ay veya bir binyıl ayırabilirlerdi, ama kesin olan şu ki nereye bakmaları gerektiğini gayet iyi biliyorlardı ve aradıkları şeyi bulana ya da kendilerini orada bulunabilecek hiçbir şey olmadığına inandırana kadar aramayı sürdürürlerdi.

Durumunun arz ettiği açık risk ve saklanmak için seçtiği yerin uçsuz bucaksız oluşunun verdiği güvene rağmen kendisini arama yolunda seçtikleri ilk yer oluşu onun içini korkuyla dolduruyor. Yalnızca, ölmek istemeyişi veya onun türünden olanları yakaladıkları zaman kurbanlarını tamamen öldürmeden önce yaptıkları bilindiği şekliyle kendisini de parçalara ayırabilecekleri ihtimali değil, kendini güvende hissedeceğine inandığı bu yerde dahi güvende olamayışı ve kendi türünden olan daha pek çoklarının da aynı varsayımda bulunacağı gerçeğinden hareketle hiçbirinin güvende olmayışı düşüncesiydi dehşete kapılmasına neden olan.

Olaya mantık çerçevesinde bakılacak olursa, belki de hiçbirimiz için güvenli bir yerden söz edilemez.

Yapmış olduğu tüm çalışmalar, geliştirdiği tüm fikirler, farklı ko-

şullar altında gerçekleşmesi işten bile olmayan büyük şeyler, almayı beklediği, oysa şimdi ardında yatan gerçeği asla idrak edemeyeceği ve başkalarına bahsetme olanağından mahrum kaldığı o büyük vahiy sayesinde uygulamaya koyacağı değişimin meyveleri... Hepsi, ama hepsi heba olmuştu. Zarif bir şekilde gitmek ya da gitmemek bir seçenekti, ama gitmemek gibi bir seçeneği yoktur artık.

Ölüm seçenekdışı bırakılamıyordu maalesef.

Keskin hatlı gemilerden yayılan iğne gibi delici ışınlar buz kaplı mesafeler üzerinde bir yanıp bir sönüyordu ve en sonunda bu taramanın temel yapısını çözümlemeyi başarıp gemilerden birinin saçtığı ışıltı peteğini diğerlerininkinden ayırt etmesiyle beraber lazer tarayıcılardan birinin ana hatlarını seçebildi ve o ölümcül sorgucunun ağır bir tempoyla sürünerek kendisine doğru her geçen an daha çok yaklaşmasını çaresiz bakışlarla izledi.

•

Leseum9 IV Sefiller Tarikatı'nın savaşçı keşişlerinden olan ve aynı zamanda yüz on yedi yıldız sistemini, üzerinde yaşam olan kırktan fazla gezegeni, çok sayıda kayda değer yapay ve hareketsiz yaşam alanını ve sayıları yüzbinlerle ifade edilen sivil başkent gemilerini etkinlikle yönetmekle kalmayıp Dört Yüz Altmış Sekizinci (Bağlantısız) Parlak Donanma'ya bağlı Gizli Kanat Filosu'nun Başamiralliği görevini de yürüten ve bir zamanlar, halen sürmekte olan son Kargaşa henüz başlamamışken ve Ayrılma Basamağı'nın son debdebesi tükenmeye yüztutmuşken, Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi'nin Dönüşümsel Üçlü Yönetim insanlar/insan olmayan türler Temsilcisi unvanıyla Yüce Galaksi Meclisi'ndeki yerini almış olan Başrahip Luseferous, birkaç yıl önce vaktiyle en büyük düşmanı saydığı isyancı lideri Stinausin'in başının omuzları üzerinde durduğu yerden koparılarak vakit kaybedilmeksizin uzun vadeli bir yaşam destek mekanizmasına bağlanmasını ve bunun ardından, Sarp Kale'nin dış duvarındaki –Junch Kenti ile Faraby Koyu üzerinden Güç Boşluğu adı verilen sisler içindeki dikey çizgiye bakan manzarasıyla– o son derece etkileyici çalışma salonunun tavanından tepetaklak sallandırılmasını emretmiş, bu sayede Başrahip canı her istediğinde –ki bu oldukça sık aralıklarla cereyan ediyordu– eski hasmının başını yumruk idman topu niyetine kullanma imkânı bulmuştu.

Luseferous'un parlak siyah, düz ve upuzun saçları ile cildinin neredeyse tamamen beyaz görünmesini sağlayacak şekilde ustaca

bir yoğunlaştırma işlemine tabi tutulmasını mümkün kılan kendiliğinden soluk bir teni vardı. Yapay irilikteki gözlerinin birbirine olan doğuştan gelme mesafesel yakınlığı, gören kişiyi bunların da tıpkı cildine uygulanana benzer bir yoğunlaştırma prosesinden geçip geçmediği hususunda şüpheye düşürüyordu. Siyah gözbebeklerinin ötesindeki beyaz kısma mora çalan bir kırmızılık hakimdi, dişlerinden her birinin yerine saf ve berrak bir elmas yerleştirilmiş olmasıysa onun ağzına, tamamen açıya ve ışık oyunlarına bağlı olarak kimi zaman ilkel çağlardan fırlamışa benzeyen acayip bir dişsizlik görüntüsü, kimi zamansa ürkütücü ve bir o kadar göz alıcı bir parlaklık veriyordu.

Böylesi fizyolojik sıradışılıklar bir sokak sanatçısı veya bir aktörü gülünç, hatta bir nebze de ümitsiz bir havaya büründürebilirdi belki; ama Luseferous'unki gibi bir güce sahip biri söz konusu olunca, bu özellikler gerçekten rahatsız edici, hatta ürkütücü hale geliyordu. Aynı yarı-tatsızlık, yarı-ürkünçlük etkisini ismi için de söylemek mümkün, kaldı ki o, bu isimle doğmamıştı bile. Çoğu insanın –daha doğru bir ifadeyle, en azından çoğu insanın – okuldaki tarih derslerinde belli belirsiz işittiği, işitmiş olsa bile zihninde az çok anlam taşıyan bir noktaya dahi oturtamadığı, kaynağı Dünya gezegeni olup uzunca zamandır hor görülen bir tanrının ismiyle ses özelliği bakımından benzeşmesi dolayısıyla, sonradan seçilip benimsenmiş bir isimdi Luseferous.

Yine genetik dönüştürme oyunlarının bir eseri olarak, Başrahip uzunca zamandır olduğu gibi o sıralar da, özellikle bedeninin belden yukarı kısmı kayda değer kuvvete sahip, öyle ki, öfkeye atacağı yumruk –ki farklı bir duyguyla yumruk savurduğuna nadiren rastlanırdı– isabet ettiği yerde müthiş etki bırakacak olan uzun boylu ve yapılı bir adam şekli edinmişti. Koparılmış başı Luseferous'un tavanından aşağı tepetaklak vaziyette sarkmakta olan isyancı lider nihayetinde mağlubiyetle tanışmadan önce Başrahip'in önüne muazzam askeri ve siyasi zorluklar çıkarmıştı; bu zorlukların bazısı Başrahip'i onur kırıcı yenilgilerin eşiğine getirmiş olduğundan, Luseferous hain olarak nitelediği bu hasmının anısı karşısında halen derin, hem de çok derin bir alınganlık hissi taşıyor. Tavandan sarkan surat her ne kadar hırpalanmış, ezikler ve yaralarla bezenmiş ve de kana bulanmış olsa da (kafaya uygulanmış olan iyileşme yetisi etkisini hızla göstermekle beraber anlık sonuç da vermiyordu elbet),

bu zoruna gitme duygusu o surata baktıkça kolaylıkla ve kaçınılmaz olarak yerini öfkeye bırakıyor. Başrahip muhtemelen Stinausin'in başına onu yıllar önce oraya ilk astırdığındakini aratmayacak bir şiddet ve nefretle vurup dövüyordu.

Tamamen aklını kaçırmadan önce bu muameleye bir ay boyunca zorlukla katlanan ve Başrahip'e tükürmesini engellemek üzere ağzı dikilip kapatılan Stinausin ise bu acıya son vermek üzere kendi kendini öldürmekten acizdi; sahip olduğu alıcılar, tüpler, mikropompalar ve biyolojik devre parçaları böylesi kolay bir kaçış yoluna gitmesine engel oluyordu. Ortam ile doğrudan ilgisi bulunmayan bu yan etkenlerin yarattığı kısıtların var olmadığı farz edilse bile bağırıp hakaretler yağdırarak Luseferous'u taciz etmesi ya da dilini yutmaya yeltenmesi imkânsızdı, çünkü başı koparıldığı sırada kesilip atılmıştı o organı.

Aradan geçen süre zarfında aklı gayet başına gelmiş olmasına rağmen, bazen, özellikle de Başrahip ile yoğun bir antrenman seansını tamamladığı zamanlar, yarılmış dudaklarından, bir kez daha kırılmış olan burnundan ve feci şekilde şişmiş olan gözleri ile kulaklarından aşağı sayısız kan sızıntısı süzülürken, vaktiyle koskoca bir isyana liderlik etmiş olan Stinausin, ağlardı. Bu durumu kendi açısından özellikle tatmin edici bulan Luseferous bazı seferler ayakta dikilir ve bir yandan derin derin soluk alıp vererek havlu yardımıyla terini silerken onun gözyaşlarının karıştığı kanla birlikte gövdesinden koparılıp tavana tepetaklak asılmış olan bu kafadan aşağı damlayıp zeminin tam da o noktasına yerleştirilmiş seramikten yapılma geniş tasın içine doluşunu izlerdi.

Şu da var ki, son dönemde kendisine hoşça vakit geçirtecek yeni bir oyuncak edinmiş olan Başrahip, kendi dişleri tarafından yavaş yavaş öldürülen geleceğin suikastçısının kapalı tutulduğu, çalışma odasının birkaç kat altında yer alan salona ziyarette bulunmayı da ihmal etmiyordu.

İnsan ırkının iri yarı, güçlü kuvvetli, gösterişli bir örneği olan bu suikastçı, kendisini görevlendiren kişi tarafından hiç şüphesiz Başrahip'in boğazını ısırıp parçalayabileceği ümidi beslenerek ve bu amaç doğrultusunda özellikle sivriltilmiş dişleri dışında hiçbir silahı bulunmaksızın oraya gönderilmişti. Yarım sene kadar önce Sistem Başkanı (Luseferous tarafından daima ileri yaşta, yönetsel becerileri gerileme evresindeki birince doldurulması temin edilen,

onursal olmaktan öte bir anlam taşımayan mertebe) onuruna burada, uçurumun tepesindeki bu sarayda düzenlenen bir akşam yemeği merasiminde bunu denemişti de. Bizim suikastçı adayının bu girişiminde başarıya ulaşamamış olmasının ardında yatan yegâne sebep, Başrahip'in paranoya derecesine varan önsezileri ve o son derece etkin –ve büyük ölçüde gizli– kişisel koruma teşkilatıydı.

Girişimi fiyaskoyla sonuçlanan suikastçı, tam takım uyuşturucu ilaçlar ve elektro-biyolojik araçlar kullanılarak rutin aralıklarla ve bazen de vahşice sayılacak yöntemlerle her defasında işkenceye tabi tutulmuş ve hemen akabinde son derece büyük bir dikkatle sorguya çekilmişse de, sorgucularının işine yarayacak hiçbir itirafta bulunmamış, ağzından hiçbir ipucu kaçırmamıştı. Anlaşılan o ki, kendisini bu görevin peşine salan kişiyi suçlu konuma düşürecek her tür bilgi, en az Başrahip'in emri altındakiler kadar işinin ehli sorgu teknisyenleri tarafından, yine onlarınkini aratmayacak bir ustalık ve özenle suikastçının zihninden silinmişti. Onu kontrol altında tutup bu misyona hazırlayanlar, benzeri durumlarda sıklıkla görüldüğünün aksine, Saray'a veya Başrahip'e az çok yakınlığıyla tanınan herhangi bir kişiyi töhmet altında bırakmaya yarayacak sahte hatıraları onun belleğine işleme zahmetine girmemişti bile.

Bir an olsun durulmayan verimli bir hayal gücüne sahip sadist bir ruh hastası olması itibarıyla, olup olabilecek en fesat varlığı temsil eden Luseferous suikastçıya verilecek nihai cezanın kendi dişleri yüzünden –sonuçta o dişler, suikastı gerçekleştirme yolunda başvurması öngörülen tek silah olarak tasarlanmıştı– ölmek olması gerektiğini buyurdu. Bu karar doğrultusunda, tutsağın dört köpek dişi sökülerek hiç durmadan uzamalarını sağlayacak bir biyomühendislik işlemine tabi tutulduktan sonra yerine geri takıldı. Parmak kalınlığına ulaşan bu azman dişler gerek üst gerekse alt çene kemiğinden fırlayıp dudakları parçalayarak durmak bilmez uzayışını sürdürdü. Alttaki ikili zamanla kıvrılarak adamın başının üstünden geçip birkaç ay daha uzadıktan sonra kafasının yan tarafındaki deriye temas ederken, üst çeneden başlayan iki diş ise pala gibi kıvrılarak beraberce boynun altına ulaştı ve eşzamanlı olarak boğazın alt ucunun yakınına dayandı.

Bu türden bir engelle karşılaşmaları halinde bile durmaksızın uzamaya devam etmek üzere genetik olarak tasarlanmış olan bu iki çift diş, bu aşamadan sonra suikastçının bedenini delip içeri girdi;

çiftlerden biri adamın kafatasının içindeki kemik tabakalarını yavaşça yararak ilerlerken diğer çift nispeten daha rahat bir şekilde boynun aşağı kısmındaki yumuşak dokuyu deldi. Suikastçının boynuna saplanıp içeri giren dişler çok büyük bir acıya neden olmakla birlikte en azından kısa vadede hayati tehlike arz etmiyordu; kendi hallerine bırakılırlarsa aynı güzergâhı izleyip boynun arkasından dışarı çıkacaklardı nasılsa. Kurbanı çabuk yoldan ve büyük acılara maruz bırakarak, belki de izleyen bir aylık süreç henüz bitmemişken öldürecek olan asıl çift, kafatasını yarıp beyne giren dişlerdi.

İsmi bilinmeyen talihsiz suikastçının elinden olup biteni engelleme yolunda hiçbir şey gelmiyordu çünkü paslanmaz demirden yapılma kalın şeritler ve kelepçeler yardımıyla tüm vücudu hareketsiz hale getirilerek salonun duvarına sımsıkı kenetlenmiş, beslenme ve diğer fiziksel gereksinimleri çeşitli tüpler ve vücudun dokusu içine yerleştirilmiş gereçler yoluyla sağlanacak ölçüde çaresiz bırakılmıştı. Ağzı ise tıpkı Stinausin'inkine yapıldığı gibi dikilip kapatılmıştı. Tutsaklığının ilk birkaç ayı boyunca suikastçının gözleri ateşli ve suçlayıcı bir bakışla salonun içinde her nereye gitse Luseferous'u izlediğinden, Başrahip en sonunda bunun kendisini fazlasıyla huzursuz ettiğinin farkına vardı ve adamın gözlerinin de dikilip kapatılması talimatını verdi.

Gelgelelim tutsağın kulakları ve zihni halen işler durumdaydı –kaldı ki bunun böyle devam etmesi Luseferous'un kendisi tarafından tembihlenmişti– ve Başrahip zaman zaman aşağı, işkence salonuna inip devamlı uzayan dişlerin yaratığın vücudunda yarattığı tahribatı bizzat gözlemlemekten büyük haz duyuyordu. Böyle anlarda, tutsağı sorgulama seansı –fakat, belki de şartlar öyle gerektirdiğinden, oldukça tedbirli ve sessizce yapılan bir sorgulama olurdu bu– diye nitelenebilecek buluşmalarda, girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış suikastçıyla konuşmayı severdi.

"İyi günler," diyerek sevecen bir sesle girdi söze Luseferous, asansör kapısı ardı sıra gürültüyle kapanırken. Çalışma odasının aşağılarındaki bu salona vahşi bir hayvan misali, kendi ini gözüyle bakıyordu Başrahip. Burada, isimsiz suikastçının yanı sıra, geçmiş seferlerinden kalma çeşitli hatıraları, sayısız zaferi sonucunda eline geçirdiği ganimetleri, birbirinden farklı bir düzine yıldız sisteminden yağmaladığı paha biçilmez değerde sanat eserlerini, kimisi merasimlerde kullanılan cinsten kimisiyse yüksek ateş gücüne sa-

hip pek çok parçadan oluşan silah koleksiyonunu, bazısı kafeste bazı diğerleri ise kapalı tanklarda muhafaza edilen yaratıkları ve de ölümleri vücutlarından artakalan kısımların radyasyon, toz, balçık veya tanımlanamayan et dilimleriyle kemik parçalarına (veya, söz konusu olan insandan başka bir yaratıksa, onun temel fizyolojik unsurlarına) indirgenemeyeceği ölçüde eksik cereyan etmiş belli başlı bütün düşmanları ile muhaliflerinin duvarın belli bir kesimine yan yana asıp sıraladığı cansız başlarını bulunduruyordu.

Luseferous az ötede, zeminin içine yerleştirilmiş derin ve kuru bir tankın yanına gidip tankın dibinde kıvrılmış vaziyette hareketsiz yatmakta olan Bilinmeyen Bağlayıcı'ya baktı. Ardından koluna dirseğe kadar uzanan kalın bir eldiven geçirdi ve tankın bel hizasına gelen geniş korkuluğuna yerleştirilmiş büyükçe bir çanağın içinden aldığı avuç dolusu siyah renkli hortumlu-sülüğü tankın içine bıraktı.

"Ya sen nasılsın bakalım? Orada keyfin yerinde mi, ha?" diye sordu bir yandan.

Olan biteni dışarıdan izleyen biri Başrahip'in bu sözleri söylerken duvara mıhlanmış olan insan erkeğine mi, Bilinmeyen Bağlayıcı'ya –ki artık hareketsiz yatmaya son vermiş ve pırıltılı kahve tonlardaki gözden yoksun kafasını kaldırıp adeta dilim dilim parçaların kenetlenmesinden oluşan o uzun hatlı vücudu beklenti içinde kıvranarak havayı koklamaya koyulmuştu– mı, yoksa tok sesler eşliğinde birbiri ardına tankın yosun bağlamış zeminine düşen ve hemen sonrasında bir dalganın hareketini andıran esnek hamlelerle kendilerini Bilinmeyen Bağlayıcı'nın erişiminden olabildiğince uzaklaştıracak şekilde en uygun köşeye doğru ilerleyen hortumlu-sülüklere mi seslendiği hususunda kararsız kalırdı. Sülükler birbirlerinin üstüne çıkıp kendilerini yukarı çekmeye yeltendikleri an gerisingeri aşağı kayarak tankın camdan yapılma dik yamaçlarını tırmanmak için boşu boşuna çabalayadursun, Bağlayıcı'nın o kocaman kahverengi gövdesi ayaklarını yere sürüyerek onlara doğru ilerlemeye başlamıştı.

Dirsek boyundaki eldivenini çekip çıkaran Luseferous, gözü rahatsız etmeyecek şekilde ışıklandırılmış bu tepesi kemerli salonda gezdirdi bakışlarını. Uçurumdaki kaya kütlesinin bir hayli derinlerine inşa edilmiş, penceresi veya ışıklandırma mili olmayan, kendisini güvende ve rahatlamış hissedebildiği, konforlu ve sessiz sakin

bir mekândı burası. Suikastçının az ötede, duvara kenetlenmiş halde duran o uzun ve esmer gövdesine bakıp seslendi: "Hiçbir yer ev kadar rahat ve huzur verici olamaz, sence de öyle değil mi?" Karşısında tebessümünü yöneltebileceği biri yoktu gerçi, ama bunları söylerken gülümsemişti Başrahip.

Tam o sırada, tankın içinden kulak tırmalayıcı bir darbe sesi geldi ve bunu takiben, duyulamayacak ölçüde tiz feryatlar yükselmeye başladı. Bakışlarını tekrar tankın dibine çeviren Luseferous, Bilinmeyen Bağlayıcı'nın bir yandan o kocaman yamru yumru başını vahşice çırpıp bu esnada siyah ve yapışkan et parçalarının bazısını tankın dışına dek saçarak dev sülükleri ortadan ikiye ayırıp yiyişini seyretti. Bir defasında halen canlı olan bir sülüğü de tankın dışına fırlatmış, bunu yaparken Başrahip'e isabet ettirmesine ramak kalmıştı; bunun üzerine keskin bir kılıç kapan Luseferous, her bir darbede salonun koyu kırmızı renkli granit zemininde derin çizikler açarak söz konusu sülüğü kovalamış ve yara bere içinde bırakmıştı.

Tankın dibindeki vahşi gösteri sona erdiğinde Başrahip ilgisini yeniden suikastçıya yöneltti. Eldiveni bir kez daha giyip kâseden bir diğer hortumlu-sülük aldıktan sonra duvara kenetlenmiş olan adamın yanına doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. "Evini hatırlıyor musun, bay suikastçı?" diye sordu, ona yaklaşırken. "Zihninde oraya dair herhangi bir hatıra kırıntısı kalmış olabilir mi? Evin, annen, arkadaşların?" Tutsağın önüne gelince durdu. "Bunların herhangi biriyle ilgili hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?" Konuşurken sülüğün o her daim yapışıp emecek bir şeyler arayışındaki hortumumsu burnunu suikastçının suratının dibinde, oradan oraya sallıyordu. Başrahip'in elinde kıvranan ve yanıbaşındaki adamın suratına yapışma arzusuyla bıkıp usanmadan o yana doğru uzanmayı deneyen o soğuk yaratık ile ancak burun deliklerinden nefes alarak başını adeta gerideki duvara sokmak ister gibi olabildiğince sakınmaya çabalayan adam (bu gayretine bakılacak olursa bunun suikastçının bir sülükle ilk karşılaşması olmadığını tahmin etmek hiç de zor değildi), belli ki birbirinin varlığını hissediyordu. Gel gör ki göğsüne saplanan dişler adamın başını daha fazla geriye itelemesine engel oluyordu.

Sülüğü adamın hafif tüylerle kaplı aslanımsı suratından belli bir mesafe ötede tutmaya özen gösteren Luseferous, sülük tutan elini suikastçının baş hareketleriyle senkronize bir şekilde oynatıyor,

böylece aradaki mesafenin açılmasına izin vermeyip adamın başucunda kıvranıp duran gergin yaratığı koklayabilmesini sağlıyordu.

"Yoksa seni beni öldüresin diye salıvermeden önce belleğini temizledikleri sırada tüm anılarını da silip süpürdüler mi? Geriye hiçbir şey kalmadı mı, ha?" Hortumlu-sülüğün ağız kısmının en ucunun adamın burnuna değmesine izin vermesiyle beraber talihsiz suikastçı irkilip başını silkti ve zorlukla duyulabilen çaresiz bir inilti koyverdi. "Ne oldu böyle, bayım? Yoksa bu dokunuş sana evini mi hatırlattı? Kendini güven içinde hissettiğin, sana metanet veren, hatta belki içlerinde sana âşık birinin de bulunduğu insanlarla paylaştığın bir ortamda yaşamak hoş bir duygu olsa gerek, ne dersin? Efendim? Haydi ama, bir şeyler söyle!" Başını daha da öteye kaçırmayı denerken ister istemez gövdesini geren adamın göğsündeki çevresi buruş buruş olmuş deliklerin birinden kan sızmaya başlamıştı bile. Dev sülük ise Luseferous'un elinde çırpınmayı sürdürüyor, mukusla dolan ağzını insan etiyle buluşturmak üzere karşısındaki adama doğru uzatmaktan bir an olsun vazgeçmiyordu. Neden sonra, sülük kurbanının yüzünü gereği gibi sarmalama imkânı henüz bulamadan Başrahip eldivenli elini geri çekti ve kolunu öteye doğru uzatarak ani kas hareketleriyle gerinip çırpınmayı sürdüren yaratığı boşlukta asılı kalmaya mahkûm edip adeta gözle görülür bir hüsrana ve düş kırıklığına sürükledi.

"İşte burası da benim evim, bay suikastçı," dedi Luseferous adama. "Bu gördüğün yer, bu sığınak, senin... işgal ettiğin, yağmalamaya teşebbüs ettiğin, o uğursuz planınla... o habis girişiminle kirletmeye cüret ettiğin yer." Sözlerini sürdürürken sesi artık titremeye başlamıştı: "Seni evime davet ettim, yemek masama buyur ettim... İnsan hesabıyla on bin yıldır nezaket gereği yapılageldiği gibi, oysa sen... Senin tek istediğin bana zarar vermek, beni öldürmekti. Hem de burada, evimde, kendimi tüm diğer yerlerden daha fazla güvende hissetmem gereken yerde." Kafasını üzüntüyle iki yana sallayan Başrahip'in böylesi bir vefasızlığa karşı isyan eder bir hali vardı. Sonra bir anda gözleri talihsiz suikastçının çıplaklığını örten yegâne şey olan paçavraya dönmüş bez parçasına takıldı. Luseferous'un bu çamaşırı yırtarak çekip çıkarmasıyla beraber korkuya kapılan adam kendini bir kez daha istemsizce geri çekmeye çalıştı. Luseferous delici bakışlarıyla uzun uzun süzdü adamın çıplak bedenini. "Desene seni bayağı hırpalamışlar," derken suikastçının uyluklarının titreyi-

şini ve seğirişini seyrediyordu. Ardından, elini gevşeterek az öncesine kadar don işlevi gören paçavrayı yere bıraktı; uşaklardan biri ertesi gün onun yerine bir yenisini tutsağa giydirirdi nasılsa.

"Evimi severim," dedi adama, telaşsız bir sesle. "İnan ki öyle. Yaptığım her şeyi ortamı daha güvenli hale getirmek, evimin emniyetini teminat altına almak, herkese daha güvenli yaşam koşulları sağlamak için yapmışımdır." Hortumlu-sülüğü adamın cinsel organından geriye kalan şeye doğru uzatıp salladıysa da yaratık ilgisiz kalmış, çoktan tükenmiş olan adamsa kendini sakınmak üzere hiçbir girişimde bulunmamıştı. Öyle ki, Başrahip'in kendisi de sürdürdükleri bu oyunun tadının artık kaçtığı kanısına kapılmıştı. Gösterişli bir hareketle arkasını dönerek tankın korkuluğunun üzerindeki geniş çanağın yanına gidip sülüğü içeri attı ve sonra, eldivenini bir çırpıda çıkardı.

"Artık evimden ayrılmam gerekiyor, bay suikastçı," diyen Luseferous hemen ardından derin bir iç geçirdi. Tankın dibinde bir kez daha hareketsizce kıvrılıp kalmış olan Bilinmeyen Bağlayıcı'nın o uzun bedenine son bir kez göz attı. Yaratığın rengi kahveden yeşilimsi sarıya dönmüş, üzerinde uzanmakta olduğu yosunlu zeminin rengine bürünmüştü. Hortumlu-sülüklerden geriye kalan tek şey ise duvarlara yapışıp kalmış karanlık lekeler ve Başrahip'in bir başka türün kanından yayıldığını fark ettiği hafif ama keskin kokuydu. Suikastçıya bakmak üzere bir kez daha ondan yana döndü. "Evet, doğru duydun, evimden uzaklaşmam gerekiyor, hem de uzunca bir süre için, görünen o ki başka seçeneğim yok." Adama doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. "Çünkü insan her şeyi başkalarına devredemiyor, iş dönüp dolaşıp en önemli meselelere geldi mi, kendinden başkasına gerçek anlamda güvenemiyorsun. Çünkü bazen, hele ki iletişim kurmanın zor olduğu uzak mesafelere doğru yol alacaksan, yerine vekil veya yedek bırakman mümkün değildir. Yaptığım bu çıkarımı nasıl buldun, ha? Kulağa mantıklı geliyor, sence de öyle değil mi? Burayı emin bir yer haline getirmek için bunca yıldır uğraş veriyorum, oysa şimdi, burasını daha da güvenli, daha da güçlü ve daha da iyi bir yer yapmak üzere buradan ayrılmak durumunda kalıyorum." Adama doğru yeniden bir adım attı ve onun kafatasını delmekte olan kıvrık dişlerden birini parmağıyla tıklattı. "Tüm bu zahmete senin gibiler yüzünden giriyorum; benden nefret eden, kendisine söylenen şeye kulak asmayan, salık

verileni yapmaya yanaşmayan, kendileri için neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt etme yetisinden yoksun kişiler yüzünden." Sözlerini bitirir bitirmez, tıklatmakta olduğu dişi sıkıca tutup kuvvetle çekti. Bunun üzerine canhıraş bir inilti koyveren suikastçı burnunu acı içinde eğmek durumunda kalmıştı.

"Aslında bakarsan, tartışmaya açık bir konu bu," dedi Luseferous, asıldığı dişi bırakarak. "Bu çabanın bizi olduğumuzdan daha güvenlikli hale getireceği şüpheli. Oraya gideceğim...Ulubis denen şu yere... orası bir yıldız sistemi veya her ne ise artık, çünkü orada kıymetli bir şeyin olma ihtimali var ve danışmanlarım böyle yapmamı tavsiye ediyor, üstelik emrimde çalışan istihbaratçılar bunu doğrular nitelikte bilgiler edinmiş. Bunlardan herhangi birinin kesinkes haklı olduğu söylenemez tabii, bu konularda kati yargılardan söz etmek ne zaman mümkün oldu ki? Gel gör ki, bu konuya ilişkin hepsi de aralarında söz birliği etmiş gibi alışılmadık derecede heyecanlı." Başrahip bu defa öncekinden de derin bir iç geçirdi. "Ve bendeniz, duyduğu her şeyden kolaylıkla etkilenebilen bu ihtiyar budala, onların tavsiyesine uymaya karar verdim. Doğru olan şeyi mi yapıyorum sence?" Karşısındakinden bir cevap bekler gibi bir an durakladıktan sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Ne dersin? Bu konuyla ilgili bir fikrin olsa bile onu benimle dürüstçe paylaşmaya yanaşmamanı anlayışla karşılıyorum elbet, ama yine de öğrenmek isterdim... Gerçekten de paylaşmayacak mısın, bu tutumunda kararlı mısın?" Yüzünde boş ve kayıtsız bir ifadeyle, bunun kendi sorgucularının yakın geçmişte açtığı yaralardan biri olup olmadığını aklından geçirerek, adamın karnının bir yanı boyunca uzanan yara izini parmağıyla takip etti. Kendi adamlarının işi olamayacak kadar ilkel ve derin görünmüştü gözüne bu yara. Hızlı ve düzensiz bir şekilde nefes alıp veren talihsiz suikastçı ise onun söylediklerine kulak verdiğine dair en ufak belirti sergilemiyordu. Örülmüş ağzının gerisinde, çenesi hareket halindeydi sanki.

"İşte bak, bir kez olsun durumdan ben de emin değilim ve doğru yanıtı bulma yolunda biraz tavsiye alsam hiç fena olmayacak. Yapmayı planladığımız şey bizi hiç de sandığımız gibi daha güvenlikli hale getirmeyecektir belki. Yine de bunun tatbik edilmesi gerekiyor. Her ne olursa olsun yapılması gereken diğer bazı şeyler gibi. Haksız mıyım?" Adamın suratına pek de sert olmayan bir tokat attı. Ne var ki bu tokat adamın bir defa daha korkuyla geri çekilmesine yet-

mişti. "Yine de, tasalanmana gerek yok. Bu yolculukta sen de bana eşlik edebilirsin. Büyük bir işgal filosuyla yola çıkıyoruz. Hepimize yetecek kadar yerimiz var." Bakışlarını salonda boydan boya gezdirdi. "Her neyse, sanırım burada yeterince uzun süre tıkılıp kaldın; daha sık dışarı çıkmak seni de memnun edecektir." Her ne kadar etrafında gülümsemesini yöneltebileceği herhangi bir kimse halen bulunmasa da, gülümsedi Başrahip Luseferous. "Beni soktuğun onca zahmeti düşündükçe, senin ölümünü izleyemeyecek olmam beni çileden çıkarıyor. Madem öyle, sen de benimle gel, neden burada kalasın ki? Hedefimize doğru birlikte yola çıkalım; Ulubis'e, Nasqueron'a."

•

Desuetude II alt-mevsiminde bir gün, Fassin Taak'ın amcası kendisine ara sıra baş ağrısı veren biricik yeğenini Geçici Unutuş'taki odasına çağırdı.

"Hoşgeldin yeğenim."

"Merhaba amca. Beni görmek istemişsiniz."

"Hmm."

Amcasının söz açmasını terbiyeli bir edayla bekledi Fassin Taak. Aralarında bu denli sade ve teknik açıdan lüzumsuz sayılacak bir giriş faslı gerçekleştikten sonra bile, Slovius Amca'nın sanki birbirlerine insanın içine işleyen ve üzerinde kafa yormayı gerektirecek ölçüde beklenmedik bir şey sunmuşlar gibi, basbayağı derin düşüncelere dalarak sessiz kalışı, özellikle de içinde bulundukları şu günlerde pek de şaşılası bir durum değildi. Amcasının bu alışkanlığını, üstlenmiş olduğu babacan görevleri özellik taşıyan ve de büyük önem arz eden bir ciddiyetle ele aldığının göstergesi mi, yoksa bu moruğun bunamak üzere olduğunun kanıtı olarak mı algılaması gerektiği hususunda hiçbir zaman kesin yargıya varamamıştı Fassin. Olaya neresinden bakılırsa bakılsın, Slovius Amca, zaman ölçüsünün nasıl ele alındığına bağlı olarak kimilerine göre yaklaşık üç, başkalarına göreyse on dördü aşkın yüzyıldır Kâhinler Klanı Bantrabal'ın aile reisliğini yürütüyordu ve bu da, onun bu tür tavırlarına müsamaha gösterilmesi için yeterli olduğu genel kabul görmüş bir gerekçeydi.

Gerek aile gelenekleri gerekse bağlı bulundukları kastın kurallar bütünü gereği halihazırda amcasına bahşedilmiş olan kıdem ve hürmet mertebesinin günü gelince kendisine geçeceğini gayet iyi bilse

de, terbiyeli bir yeğen, kendini değerlerine adamış bir aile mensubu ve vefalı bir öğrenciye yaraşır şekilde, amcasına hem prensip olarak hem de duyguları uyarınca derin bir saygı duyuyordu Fassin. İkili arasında çıt çıkmadan geçirilen duraklama süreci öylece sürüp gidiyordu. Nihayet, büyük bir mahcubiyetle eğilip izin istedi Fassin. "Amcacığım, izninizle oturabilir miyim?"

"Ne? Ah, tabii." Slovius Amca yüzgeç biçimindeki ellerinden birini kaldırıp belli belirsiz bir hareketle sallayarak onu buyur etti. "Otur lütfen."

Yaptığı yürüyüşler sırasında giydiği pantolonu yukarı doğru çekiştirip gömleğinin alabildiğine geniş dikilmiş kollarına çekidüzen veren Fassin Taak, amcasının içinde yüzmekte olduğu, ışıltılı ve mavi bir sıvıyla dolu olup üzerinde hafif dumanlar uçuşan daire şeklindeki geniş havuzun kenarına oturur pozisyonda usturuplu bir şekilde yerleşti. Slovius Amca birkaç yıl önce denizayısı, diğer bir deyişle mors şekline bürünme kararı almış ve bu kararı uygulamaya koymuştu. Derisinin rengi bej ile pembe karışımı, gövdesi alışılmışa oranla daha zayıf ve narin, dişleri ise normal bir insan elinin orta parmağından ancak biraz daha uzun olsa da, yine de bir denizayısıydı işte. Slovius Amca'nın bir vakitler el olarak kullandığı iki uzuv yoktu artık... Bir çift yüzgeç almıştı onların yerini; oldukça tuhaf görünümlü, görenlerde hiçbir işlevi olamazmış izlenimi uyandıran birbirinden zayıf bir çift kolun ucunda yer alan iki yüzgeç. Budanmış bir ağaçtan geriye kalan bodur birer kökten farksızdı parmakları; yüzgeçlerinin ucunda saçak misali sallanan, deniztarağının çizgilerini andıran bir kalıp. Tam konuşmak üzere ağzını açmıştı ki, evdeki uşaklardan biri, insan ırkına mensup siyah üniformalı bir erkek onlara doğru yaklaşıp havuzun başında diz çökerek Slovius Amca'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunu yaparken, birçok yüzük geçirmiş olduğu bir parmağıyla özenle örülmüş uzun saçını suyun dışında tutup ıslanmaktan kurtarmayı ihmal etmiyordu. Koyu renk elbisesi, upuzun saçı ve parmağında taşıdığı sayısız yüzük onun kendi mesleğinde en üst düzey memurlardan biri konumunda olduğuna delildi. İçinden bir ses bu uşağın adını biliyor olması gerektiğini söylese de, ismi bir türlü aklına getiremedi Fassin.

Fırsattan istifade başını çevirip bakışlarını odada gezdirdi. Geçici Unutuş salonu bu evin ancak böylesi durumlar için, yani ailenin üst düzey ve yaşça ileri üyelerinden biri ömrünün sonuna yaklaştı-

ğında devreye sokulan –bu tanım ne derece uygun kaçtıysa artık– ve haliyle nadiren kullanılan bölümlerinden biriydi. Slovius Amca'nın bir ucunda pinekleidiği havuz, içine zamanın etkisiyle matlaşıp gerçek pırıltısını yitirmiş gümüş damarlar işli yarı-saydam akik taşından duvarlarla çevrili olan, kabaca yarım daire şeklinde tanımlanabilecek bu salonun zeminini büyük ölçüde işgal ediyordu. Tavanı kubbe şeklindeki salon, gaz-devi Nasqueron'un o sayısız bulut girdabıyla kaplı azametli kütlesinin yörüngesinde dev bir topun etrafında dönüp duran bir biber tanesi misali seyreden 'glantine isimli bu kayalıklarla kaplı gezegen-ay üzerindeki On İki numaralı kıtada yer alan ve öteden beri ailenin mülkü olan Güz Evi'nin kuşbakışı incelendiğinde kabarcığı andıran kanatlarından birinde yer alıyordu. Bu devasa gezegenin yüzeyinin küçücük bir kesiti, salonun kubbe şeklindeki çatısının tam da Fassin ve amcasının bulunduğu yerin üzerine denk gelen orta bölümündeki şeffaf kısma bakıldığında çıplak gözle görülebiliyordu.

Nasqueron'un Fassin'in bulunduğu yerden seçebildiği bölümü o an için gün ışığı altındaydı ve kızıl, turuncu ve pas kahverengisi tonlarının iç içe geçmesiyle bir renk cümbüşüne boğulmuş olan bulutların sebep olduğu gölge bütününün kırmızının en derin tonunu taşıyan ışığı 'glantine'in zorlukla nefes alınabilen atmosferinin sınırını teşkil eden mor gökyüzü katmanını yarıp kubbenin camına vuruyor, böylelikle salonu ve hemen altındaki, yanıbaşında siyah giysili uşağın Slovius Amca'ya içinde bir ihtimal dinçleştirici, bir ihtimalse ilaç bulunan genişçe bir bardaktan sıvı yudumlamakta yardımcı olduğu havuzu aydınlatıyordu. Kendisi bu berrak sıvıdan içtiği sırada ağzından dışarı akan veya sıçrayan damlalar sırasıyla Slovius Amca'nın kırlaşmış sakalla kaplı çenesinden ve kırışıklarla dolu boynundan çizgiler halinde aşağı süzülüp, salonun içindeki yarı yerçekimli ortamda bir o yana bir bu yana vuran yüksekçe dalgaların şıpırtılar çıkararak çalkalandığı havuzun mavi sularına damlıyordu. Ardından, hafif birtakım homurtular çıkaran Slovius Amca'nın gözleri kapandı.

Bakışlarını başka yöne çevirdi Fassin. O sırada bir diğer uşak yanına yaklaşıp ona bir tepsi üzerinde çeşitli içecekler ve şekerleme türünden tatlılar ikram ettiyse de Fassin'in yüzünde kibar bir tebessümle ona bakıp bir elini hayır der gibi kaldırarak bu daveti geri çevirmesiyle beraber uşak saygıyla eğilip onu selamladıktan sonra

amca ile yeğenin huzurundan ayrıldı. Yumuşak bir hareketle başını kaldırıp gözlerini tavandaki kubbeye, camın öbür yanındaki gaz-devinin görüntüsüne odaklayan Fassin, göz ucuyla da uşağın amcasının dudaklarını özenle katlanmış bir mendil ile silip kurulayışını izleyebiliyordu.

Gökyüzünün ortasında asılı kalmış içi cayır cayır yanan devasa bir kor tanesi gibi, aynı anda hem çalkantılı hem de dingin olmayı başaran dirayetsizliğe varacak ölçüde amirane ve kayıtsız bir edayla, başlarının üzerinde dönüyordu Nasqueron.

Galaksinin sembolik merkezine elli beş bin yıl uzaklıkta ve bir parçası sayıldığı bu büyük lensin ulaşılabilecek en ırak köşesinde yer alan gaz-devi, galaksinin en dış sınırındaki Güney Asma Sığlıkları'ndan biri olan Dörtlü Akıntı'nın uzak bir sahilinde yer alan Ulubis sisteminin en büyük gezegeniydi.

Özellikle şu an içinde bulunulan savaş sonrası çağda, birbirinden farklı uzaklık seviyelerinden söz edilir olmuştu ve Ulubis bunlar içinde ötenin de ötesinde kabul edilen en ücra sistemdi. Galaksinin en dış kıyılarında yer alıyor olmak –ve aynı zamanda son yıldız ve gaz kalıntılarının ötedeki boşlukla iç içe geçtiği galaktik düzlemin pekâlâ altında adeta asılı durmak– burasının ulaşılamaz olduğu anlamına gelmiyordu elbet, yeter ki yakınlarda bir atardamar geçidi bulunsun.

Atardamarlar –diğer bir deyişle, solucan delikleri– ve onların giriş-çıkış noktasını teşkil eden geçitler galaksi toplumu için hayati önem taşıyordu; her yere ışık hızının altında bir hareket kabiliyetiyle adeta sürünerek gitme eziyeti ile bir yıldız sisteminden bir diğerine neredeyse anlık geçişler yapabilme rahatlığı arasındaki farkı temsil ediyordu bu geçitler. Sistemin taşıdığı itibar, sahip olduğu ekonomi ve hatta orada yaşayan kitlenin moral durumu üzerindeki etkisi de benzer şekilde dramatik ve hızlıydı. Böylesi bir geçitten yoksun olmak, çamur içindeki bir vadide yer alan küçük ve sıkıcı bir köyde tıkılıp kalmış olmak ve hatta koca bir ömrü orada geçirmekle eşanlamlıydı. Bu türden bir yaşam sürenlerin yakınına sonradan bir solucan deliği yerleştirilmesi, birdenbire her yerinden enerji, yaşama coşkusu ve ümit verici vaatler fışkıran ışıltılar içindeki kocaman bir kentin parçası olmak demekti.

Bir atardamar geçidini nakletmenin tek yolu, onu bir uzay gemisinin içine koyup, bunu yaparken –genellikle– arka geçidi hareket

edilen noktada bırakarak, ışık hızının altında seyreden bir süratle, en basit fiziksel anlamıyla, bir yerden diğerine taşımaktı. Bu da, solucan deliğinin yok edilmesi durumunda –kaldı ki teoride kendi uzunluğunun herhangi bir noktasında, pratikte ise başlangıç veya bitiş noktasındaki limanlarda darbe alıp yok edilmesi pekâlâ mümkündü– onca yolu bir anda gerisingeri dönüp o izbe köye tekrar tıkılıp kalmak anlamına geliyordu.

Ulubis sisteminin galaksinin geri kalanına bağlanması, o zamanlar Yeni Çağ olarak adlandırılan, üç milyar yılı aşkın bir geçmişe dayanıyordu. O dönemde, meydana getirilmesinin üzerinden çok zaman geçmemiş, sadece birkaç milyar yıl yaşında ama daha o zamandan yaşam-desteği becerisini kat kat artırmış, görece genç bir sistemdi. Atardamar bağlantısı, galaksi topluluğunun birbiriyle iç içe geçmiş bir solucan delikleri şebekesi oluşturmaya yönelik girişti̇ği ikinci ciddi deneme olan İkinci Merkez'in bir parçasını teşkil ediyordu. Büyük Çöküş, Kasırgalar Savaşı, Büyük Dağılma Anarşisi ve Informorta kırılımıyla geçen bir milyar yıllık karmaşa dönemi sırasında bu bağlantıyı yitiren sistem, sonrasında –galaksinin uygarlığını halen koruyabilmiş kesiminin büyük çoğunluğuyla birlikte– adeta komaya girmiş gibi İkinci, namıdiğer Büyük Kargaşa dönemine sürüklenmiş, bu süreçten sadece Nasqueron'un yerli unsurlarından olan Ahali adlı topluluk sağ çıkmıştı. Yavaşlar diye adlandırılan bir tür başkalaşmasının mensupları arasında gösterilen Ahali, diğerlerinden farklı bir yaşam döngüsü izler, A noktasından B noktasına ulaşmak için birkaç yüz bin yıl harcamayı umursamazdı; öyle ki, kendi ifadelerine göre, hiçbir sıradışı olay cereyan etmeden geçirilecek bir milyon yıl onlara uzunca bir tatil gibi gelirdi.

Üçüncü Dağılma Çağı'nı (ve daha pek çok olayı... ne de olsa, galaksi tarihi hangi bakımdan olursa olsun basite indirgenecek bir olaylar silsilesi asla sayılmazdı) izleyen süreçte kurulan başka bir solucan deliği Ulubis'in Üçüncü Merkez'in bir parçası haline gelmesini sağlamıştı. Bu atardamar barış ve verimlilikle geçen yetmiş milyon yıl boyunca varlığını sürdürmüş, bu süreçte içlerinden hiçbiri Ulubis'in yerli topluluklarından olmayan, Hızlılar kategorisine mensup çeşitli türler gelip geçmiş, ama nihayetinde geriye sadece, yaşamın ve olayların o ağır akışına devamlı olarak tanıklık eden tek tür olan Ahali kalmıştı. Atardamar Çöküşü tıpkı galaksinin birbiriyle bağlantısını halen korumakta olan kısmının yüzde doksan beşine

yaptığı gibi Ulubis'i de bir kez daha yalnızlığın batağına saplamıştı. Yeni Hızlılar Savaşı'nda ve Makineler Savaşı'nda daha pek çok geçit ve solucan deliği ortadan kalkmış, kalıcı bir barışın sağlanması ve Dördüncü Merkez'in inşası yalnızca Mercatoria adı verilen örgütün çabalarıyla mümkün olmuştu... Onu kontrol edenlerin tahmini böyleydi en azından.

Ulubis ile yeniden bağlantı kurulması, oldukça ağır işleyen bu süreç halen başlangıç aşamasındayken gerçekleşmiş ve bu son atardamar sistemi, altı bin yıl boyunca Ulubis'i yavaş yavaş belini doğrultmakta olan galaksi topluluğunun kolay erişilebilir bir parçası haline getirmişti. Ne var ki, sonra o solucan deliği de yok edildi ve çeyrek binyılı aşkın bir süre Ulubis'in işlev gören en yakın erişim noktası, giderek kalınlaşmakta olan Zenerre Akıntısı'nın aşağılarında, tamı tamına iki yüz on dört yıl uzaklıktaki bir nokta oldu. Gelgelelim bu durum yaklaşık on yedi yıl sonra, halihazırda Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir* tarafından görece katlanılabilir bir hızla Ulubis sistemine doğru taşınmakta olan solucan deliğinin bir ucunun hedefine ulaşıp da yerine yerleştirilmesiyle –ki bu nokta seçilirken muhtemelen eski geçidin bir zamanlar bulunduğu yer olan, Ulubis sisteminin başlıca gezegeni Sepekte yakınlarındaki Lagrange noktalarından biri tercih edilecekti– değişecekti. Fakat şimdilik, Ulubis, Ahali Çalışmaları'na merkez teşkil edişinin kendisine kazandırdığı öneme rağmen, gerek zamansal değer gerekse fiziki konum olarak sistemin geri kalanına olan uzaklığını koruyordu.

Slovius Amca yüzgecinin bir hareketiyle uşağa çekilip kendilerini baş başa bırakmasını buyurduktan sonra başı ile omuzlarını havuzun içindeki mavi ışıltılar saçan su seviyesinin dışında tutmak üzere destek niyetine kullandığı Y şeklindeki beşiğe yaslanmak için kendisini yukarı doğru çekti. Bunu fark eden uşak –ki Fassin bu adamın isminin Guime olduğunu ve amcasının hizmetkârları içinde önem bakımından ikinci sırada geldiğini şimdi anımsamıştı– herhangi bir komut beklemeden geri döndü ve bu manevrayı başarıyla yapabilmesi için Slovius'a yardımcı olmaya çalıştı. Ancak Slovius'un buna karşı tepkisi, reddetme ifade eden tıslamayla karışık sesler çıkararak bir yüzgeciyle adama tokat atmak olmuştu. Başını eğerek bu zayıf ve yavaş hamleyi kolayca savuşturan Guime sonrasında saygıyla eğilerek geri adım atmak durumunda kaldı ve en yakın duvarın dibine gidip dikilerek bir sonraki komutu beklemeye ko-

yuldu. Slovius bedeninin üst kısmını suyun dışına biraz daha çıkarabilmek için çaba harcamayı sürdüredursun, kuyruklu gövdesi ışıldayan suların altında tembelce kımıldıyordu.

Fassin de daha fazla atıl kalamayıp bağdaş kurmuş vaziyette oturduğu yerden kalkmaya yeltendi. "Amca, yardım etmemi ister misi–"

"Hayır!" diye hiddetle bağırdı amcası, kendisini beşiğe yerleştirmek için acizce uğraşmaya devam ederek. "Bana yapabileceğiniz tek yardım, hepinizin *yaygarayı* kesmesi olur!" Bu son cümleyi söylerken başını Guime'nin bulunduğu yöne doğru yavaşça çevirmesi, aşağı kayıp havuzun sularına daha da gömülmesine neden olmuş, böylelikle vücudu, bu işe giriştiği andakinden bile daha yatay bir pozisyona gelmişti. Dört bir yana sular sıçratarak havuzu öfkeyle tokatladı. "İşte, gördünüz mü yaptığınızı? Kim dedi size işime burnunuzu sokun diye? Budalalar sizi!" Derin bir iç geçirdikten sonra, gücü de tükenmiş olacak ki, bakışlarını dosdoğru karşıya dikip kendisini havuzun debdebeli dalgalarına sırtüstü bıraktı. "Beni yerime uygun gördüğün şekilde yerleştirebilirsin, Guime" dedi ardından, yenilgiyi kabullenmiş donuk bir sesle.

Guime onun arkasındaki fayanslara diz çöktü ve ellerini Slovius'un koltukaltlarından geçirerek efendisini kafası ve omuzları neredeyse dikey bir hat çizecek konuma gelinceye kadar kaldırıp beşiğe aktardı. Hafifçe kıpırdanarak kaideye iyice yerleşen Slovius ise hızlıca başını sallayıp ona teşekkürlerini sunmuş oldu. Bunun üzerine Guime duvarın yanında az önce dikilmekte olduğu yere geri döndü.

"Şimdi gelelim sana, sevgili yeğenim," dedi Slovius, yüzgecimsi ellerini pembe renkli o tüysüz ve kocaman göğsünün üzerinde çaprazlama kavuşturarak. Sözüne devam etmeden önce başını kaldırıp tavandaki şeffaf kubbeye baktı.

Gülümsedi Fassin. "Evet, amcacığım?"

Tereddüde düşmüş bir hali vardı Slovius'un. Bakışlarını indirip yeniden yeğenine sabitledi. "Senin şu...çalışmalar, Fassin. Nasıl gidiyor?"

"Tatmin edici gelişmeler var, efendim. Tranche Xonju ile ilgili olanla bir şey söylemek içinse henüz çok erken."

"Hmm. Erken, öyle mi?" dedi Slovius Amca, biraz da kendi kendine. Bakışları sanki oradan çok uzaklara sürüklenmiş, düşünceli

bir hale bürünmüştü. Kibarca içini çekti Fassin. Belli ki bu konuşma sandığından çok daha uzun sürecekti.

Nasqueron Ahalisi'nin sarayında görevli bir Yavaş Kâhin'di Fassin Taak. Ahali –eksiksiz bir tanım vermek gerekirse Gaz-devi Ahalisi, zahmetli olmakla beraber çok daha kesin bir tanımla ifade etmek gerekirse ise Tarafsız ve Yüce Birinci Sınıf Her Zaman Her Yerde Hazır ve Nazır Olan En Üst Düzey Gaz-devi Ahalisi– değişken bir hava sistemine sahip hayret verici büyüklükteki devasa bir gaz-devi gezegeni çevreleyen bulut katmanlarına saçılmış, yakından tanıyanları olduğu kadar dışarıdan inceleyenleri de çılgına döndürecek derecede karmaşık bir sosyal yapıya ve coğrafi bakımdan akıllara zarar genişlikte bir ölçeğe sahip, geçmişi çok eskilere dayanan bir uygarlık bünyesinde yaşamını sürdüren, bilinen ölçülerle hesap edilemeyecek kadar ileri yaştaki iri kıyım canlılardan oluşma bir toplumdu.

En azından yetişkin kabul edildikleri dönemde, son derece yavaş düşünmesiyle tanınırdı Ahali diye adlandırılan bu yaratıklar. Yavaş yaşarlar, yavaş gelişirler, yavaş seyahat ederler ve yaptıkları hemen her şeyi yavaş yaparlardı. Şu da var ki, iddiaya göre iş savaşmaya geldi mi gayet atik hareket edebiliyorlardı. Ancak onların en son ne zaman herhangi bir savaşım içine girdiğini hatırlayabilen kimse yoktu. Bu da, işlerine gelince son derece hızlı düşünebildikleri, ama görünen o ki çoğunlukla buna gerek duymadıkları ve dolayısıyla –ya da en azından öyle varsayılıyordu– yavaş düşündükleri sonucuna varılmasına yol açıyordu. Varlıklarının ileriki döneminde –daha doğrusu, ileriki çağlarında– sohbetlerinin de fazlasıyla yavaşladığı tartışma götürmezdi. Konuşma tarzları öylesine ağırdı ki, kahvaltıdan önce sorulmuş bir soruya ancak akşam yemeğinin ardından yanıt verdiklerine rastlamak mümkündü. Üstelik Fassin, çalkantısı artık fazlasıyla dinmiş olan havuzunun içinde uzun dişlerin süslediği o şişik suratında hipnotize olmuş bir ifadeyle uzanmakta olan Slovius Amca'nın sohbet esnasında ortaya konacak konuşma sıklığıyla ilgili yeni bir rekor denemesine giriştiği konusunda isteyenle bahse girmeye bile hazırdı.

"Şu Tranche Xonju...tam olarak neyle ilgiliydi?" diyerek aniden söze girdi Slovius.

"Dağınık şiirsellik, sürgün efsaneleri ve üzerinde hemfikir olunamamış çeşitli tarihsel ihtilaflarla ilgili," diye açıkladı Fassin.

"Tartışma konusu olan bu tarihler hangi dönemlere ait?"

"Çoğunun tarihi halen saptanamamış durumda, amca. Hele içlerinden bazısınınki hiçbir zaman tespit edilemeyebilir ve bunların gerçeklikten çok efsanelere dayanıyor olması kuvvetle muhtemel. Tarihi kolayca belirlenebilir olanlar yakın geçmişe dayanıyor ve çoğunlukla Makineler Savaşı süresince yaşanmış yerel olaylarla ilgili."

Slovius Amca çevresindeki suda hafif dalgalar yaratarak ağır ağır salladı başını. "Makineler Savaşı. Bu çok ilginç doğrusu."

"Ben de ilkin o olaylara eğilmeyi düşünüyordum zaten."

"Evet," dedi Slovius. "Bu iyi bir fikir."

"Teşekkür ederim, amca."

Slovius yeniden sessizliğe gömüldü. Tam o sırada, uzaklarda meydana geldiği halde gümbürtüsü onların kulaklarına dek ulaşan bir yer sarsıntısı Slovius'un havuzunda eşmerkezli bir dizi ufak daire oluşturdu.

Kendilerini çevreleyen bitki örtüsü ve de hayvanların bütünüyle beraber tüm Nasqueron Ahalisi'ni kapsayan bu uygarlık, galaksiye boydan boya yayılmış bir başkalaşım uygarlığı (ya da, bazılarının deyişiyle uygarlık ötesi yaşam seviyesi) olan ve bilindiği kadarıyla kökleri genel anlamda birbirine benzeyen ve benzemeyen her tür varlık arasında kurulmuş tüm diğer imparatorluklardan, kültürlerden, sürgünlerden, medeniyetlerden, federasyonlardan, bağlılıklardan, derneklerden, birliklerden, ittifaklardan, konfederasyonlardan, örgütlerden ve organizasyonlardan daha eskiye dayanan Sürgündeki Ahali'nin şunun şurasında minicik bir parçasını teşkil ediyordu.

Diğer bir deyişle, Ahali galakside yaşam başladığından beri oradaydı. Sırf bu bile onlara en azından sıradışı bir özellik kazandırmaya ve belki de onları eşi benzeri olmayan bir konuma taşımaya yetiyordu. Bu durum, kendilerine hürmet ve özenle yaklaşılması ve onlarla sabır ve saygı temelinde ilişki kurulması koşuluyla Ahali'yi paha biçilmez bir fayda kaynağı da yapıyordu aynı zamanda. Çünkü çok güçlü bellekleri ve daha da iyisi, kütüphaneleri vardı. Yakaladığını bırakmayan bellekleri ve son derece geniş kütüphaneleri olduğu da söylenebilirdi.

Ahali'nin belleği ile kütüphanelerine ne zaman başvurulsa, bunların ezici çoğunluğu çok uzun zaman önce kimi toza karışmak kimiyse radyasyonun etkisiyle buharlaşmak suretiyle ortadan kaybolmuş birbirinden tamamen farklı ve kategorisel açıdan tamamen ilintisiz belki milyonlarca ve milyonlarca uygarlıktan toplanıp bir

araya getirilmiş düzensiz bir birikimin içinden hemen hemen hepsi sallapati bir şekilde gruplanıp boşluklara serpiştirilmiş –veya öyle olmasa bile çözülmesi hiç de mümkün görünmeyen kalıplar halinde dizilmiş,– aslı astarı olmayan saçmalıklar, acayip efsaneler, anlaşılmaz imgeler, anlamı çözülemeyen semboller ve yine anlamsız denklemler yanı sıra gelişigüzel rakam toplulukları, harfler, resimli diyagramlar, eşsesli sözcükler, ses ögeleri, kimyasal formülleri ifade etmekte kullanılan kabartmalar, omurgasız deniz hayvanlarının veya mercanların liflerini aratmayacak kadar ufak boyutta ışınsal parçacıklar ve anlaşılabilir nitelikte daha pek çok unsurla tıka basa dolu olduğu ortaya çıkardı.

Diğer yandan, tüm o kargaşa, propaganda, çarpıklık, saçmalık ve tuhaflık curcunası içinde gerçeklik külçeleri, hakikat dikişleri, zamanın nehirleri içinde donup çoktan unutulmuş tarihi veriler, ciltler halinde biyografiler ve kimi yumak haline gelmiş kimiyse incecik kalmış doğruluk emareleri de yok değildi. Ahali ile buluşup konuşmak, onların diline, düşünce yapısına ve metabolizmasına adapte olmak, onlarla beraber –bazen sanal anlamda, uzaktan, bazense kelimenin tam anlamıyla– Nasqueron'un bulutları arasında süzülmek, uçmak, dalmak, tırmanmak ve onların sohbetlerini, bilimsel çalışmalarını, notlarını ve analizlerini paylaşıp inceleyerek ağır bir yaşam hızına sahip bu kadim ev sahiplerinin onlara aktardıkları veya onların erişimine izin verdikleri içinden anlamlandırabildiklerini ayıklayıp şimdilerde galaksiye hakim olan yerleşim alanı daha yaygın, yaşam temposuysa daha hızlı olan başkalaşım uygarlığını zenginleştirip aydınlatmak, Başkâhin Slovius gibilerin olduğu kadar Sıradaki Başkâhin Fassin Taak gibilerin de ömrünü adadığı bir çalışmaydı.

"Peki ya Jaal?" Kendisine yeterince şaşkın bir ifadeyle bakakalan yeğeninin hayretini artırmak ister gibi ekledi Slovius, gözlerini karşısındaki genç akrabasından ayırmaksızın: "Hani şu şeyden gelen kız, ah, neydi oranın adı? Tonderon. Evet. Tonderonlu kız. Siz ikiniz hâlâ nişanlısınız, değil mi?"

Mahcup bir gülümseme yerleşmişti Fassin'in suratına. "Evet öyleyiz, amca," diye onayladı. "Kendisi bu akşam Pirrintipiti'den dönüyor. Limana gidip onu karşılamayı planlıyorum."

"Peki ya gerçekten hazır mısın?" Yüzgecimsi ellerinden birini sözlerinin taşıdığı anlamı vurgulamak ister gibi havada sallayarak tekrarladı sorusunu Slovius. "Ne durumdasın?"

"Ne durumda mıyım, amca?" diye sordu Fassin, kafası karışmış bir ifadeyle.

"Yani demek istediğim, onunla mutlu musun? Onun eşin olma ihtimaline hazır mısın?

"Tabii ki, amca."

"Peki ya kız, onun niyeti de seninkiyle aynı yönde mi?"

"Şey, umarım öyledir. Ben öyle olduğuna inanıyorum."

Yeğenine ilgiyle bakan Slovius bir an için onunla göz göze geldi. "Mm-hmm. Anlıyorum. Pekâlâ o halde, madem öyle diyorsun." Mavi parıltılar saçan sıvıyı göğsünün üst kısmından silkelemek için yüzgecimsi ellerinden birini kullanırken, üşümüş gibi bir hali vardı Slovius'un. "Ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

"Nikâh tarihi Tümazizler, Kutlu III olarak belirlendi," diye açıkladı Fassin. "Bedensel süreyle hesaplanacak olursa, yarım yıldan az bir süre kaldı," diye ekledi, amcasının daha kolay kavramasına yardımcı olmak için.

"Anladım," dedi Slovius, kaşlarını çatarak. Başını düşünceli bir tavırla yukarıdan aşağı sallamış, bu hareket, tüm bedeninin suyun içinde hafifçe kalkıp inmesine ve havuzda bir kez daha dalgacıklar oluşmasına yol açmıştı. "Eh, en sonunda yerleşik düzene geçeceğini bilmek güzel."

Fassin zamanının olması gerekenden de fazlasını, çoğunluğu Nasqueron Ahalisi arasında olmak üzere derinlemesine araştırmalar yaparak geçiren, kendini mesleğine adamış, çalışkan ve verimli bir kâhin olarak görüyordu kendisini. Şu da var ki, gerçeklik arayışıyla geçen bu faydalı yaşamın her bir dinlenme evresini 'münasip tatil' diye nitelediği bir molayla değerlendirmeye çok düşkün oluşu, anlaşılan o ki Bantrabal Klanı'nın eski nesil üyelerinin ve özellikle Slovius'un gözünde bu gencin umutsuz vaka olmaktan kurtulamamasına neden oluyordu. (Gerçekten de, Slovius Amca şu 'münasip tatil' teriminden hareketle algıladığı şeyi benimseme konusunda son derece gönülsüzdü. Bu tür paydos evrelerini 'sarhoş olup çevrede yaşananlara gözlerini kapamış uçuk alemcilerin çeşit çeşit belayla, kavgayla ve lüks hayat sürülen bazı mekânlarda kanundışı deliklere dalmayla geçirdiği koskoca bir ay' olarak tanımlamayı tercih ediyordu o. Söz konusu lüks ortamlar bazen 'glantine'in başkenti Pirrintipiti, bazen Sepekte'nin başkenti Borquille, bazense sisteme saçılmış sayısız zevk yerleşkesinden biri oluyordu.)

Karşısındakini hoşgören bir edayla gülümsedi Fassin. "Yine de, dans ayakkabılarımı dolaba asmaya henüz niyetim yok, amcacığım."

"Son üç-dört çalışmanı yürütürken nasıl bir yöntem izlediğinden bahset bana, Fassin. Tutarlı denebilecek bir yol izlediğin kanısında mısın?"

"Böyle söyleyerek aklımı karıştırdınız doğrusu, amca," diyerek şaşkınlığa düştüğünü itiraf etti Fassin.

"Diyorum ki, gerçekleştirdiğin araştırmaların son üçü veya dördü, konusal olarak ya da incelemenin odak noktası bakımından veya o araştırmayı yürütürken söyleşilerine başvurduğun Ahali'den kaptıkların dolayısıyla birbiriyle bağlantılı mıydı?"

İyiden iyiye hayrete düşen Fassin oturduğu yerde istemsizce doğruldu. Şu yaşlı Slovius bu tür bir ayrıntıya niçin kafasını taksındı ki? "İzin verin bir düşüneyim, efendim," dedi. "Son çalışmamda sadece Xonju ile görüştüm denebilir ve onun genel yaklaşımıyla ilgili söyleyebileceklerim, daha ziyade rastgele bilgi vermesi ve bir yanıtın nasıl bir kapsam taşıması gerektiğinin bilincinde değilmiş gibi hareket etmesi. Sadece ilk buluşmamız değil, sonraki tüm görüşmelerimiz de hazırlık niteliğindeydi. Takip edilmesi halinde faydalı sonuçlar elde edilebilir, tabii onu yeniden bulabilirsek. Ama bulsak bile umduğumuz faydayı elde edememe olasılığı her zaman var. Şu andan bir sonraki araştırmama kadar geçecek tüm süreci meşgul edebilir..."

"Bunun numune almak üzere çıkılmış bir keşif gezisi, bir nevi tanışma faslı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"Peki ya ondan önceki araştırmaların?"

"Cheuhoras, genç Saraisme, Akeurle Both ikizleri, traav Kanchangesja ve Eglide ergen kozasından birkaç ufaklıkla daha yapılan bayağıdır sürüncemede kalmış görüşmeler."

"Üzerinde konuştuğunuz inceleme konusu neydi?"

"Çoğunlukla şiir üzerine konuştuk. Eski çağların şiirleri, modern şiir, şiir düzeninde kaleme alınmış efsanelerde kullanılan imgeler, şiirde palavra atma ve abartmanın ne derece ahlaki olduğu gibisinden konular."

"Bir önceki araştırma?"

"O defakinde yalnızca Cheuhoras ile görüşmüştüm; yaşamını yitirmiş bir ebeveyninin ardından tuttuğu oldukça uzun matemde

ona eşlik ederek başladım, o yörenin yakın geçmişinden alınma mitos haline gelmiş bazı avcılık öyküleri ile belki bir milyar yıl kadar önce, İkinci Kargaşa döneminde cereyan etmiş olan hidrojen göçü sırasında gerçekleştirilen o çok eski plazmik yolculuk maceralarını inceleyerek devam ettik."

"Ondan önceki?"

Bu noktada, dudaklarında ince bir tebessümle söze başladı Fassin. "Valseir ile yaptığım süresi uzatılmış teke tek görüşme; Dimajrian Kabilesi'ne mensup Gürültücü Hergeleler arasında geçirdiğim süreci de içeren bir araştırmaydı bu." Bu gezinin ayrıntılarından pek çoğunu amcasına hatırlatmanın pek de gerekmediğini düşündü bir an. Becerikli bir kâhin olarak isim yapmasını borçlu olduğu, gerek Bantrabal Klanı gerekse onun da ötesindeki 'glantine Kâhinleri hiyerarşisi içinde kendisine kalıcı bir yer edinmesini temin eden altı yıllık –bedensel süre olarak; dış bilinç esas alındığında ise bir yüzyıla yakın sürmüştü– uzatmalı yolculuktu bu. Başından geçen maceralar sırasında yaptığı keşiflerin niteliği ve geri dönerken beraberinde getirdiği öykülerin ve tarihi bulguların taşıdığı değer, kendi klanı nezdinde Sıradaki Başkâhin mertebesine yükselmesinde olduğu kadar on iki klan içinde kıdem bakımından en önde geleni olan Tonderon Klanı'nın başkâhininin kızıyla evlilik yapmasının gündeme gelmesinde de büyük rol oynamıştı.

"Kaç sene önceydi o yolculuk, reel olarak yani?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü Fassin. "Üç yüz yıl kadar önceydi... Eğer yanlış hesaplamadıysam, tam olarak iki yüz seksen yedi yıl geçti üzerinden."

Başıyla onayladı Slovius. "Geçen zaman zarfında o araştırma sırasında edindiğin bilgilerin ne kadarını ifşa edebildin?"

"Hemen hemen hiçbirini, efendim. Gürültücü Hergeleler bunu yapmamam konusunda ısrar etti. Onlar diğerlerine oranla daha... az törpülenmiş bir gençlik grubu. Bana gösterdikleri tek müsamaha, halen hayatta olduğumu bildirebilmek için yılda bir kez rapor sunmam olmuştu."

"Peki ya ondan önceki araştırma?"

Usanmış bir tavırla iç geçiren Fassin bir elinin parmaklarını havuzun yanındaki eritilmiş camın üzerinde tıklattı. Bu konuşmanın sonu nereye varacaktı böyle? Slovius bu bilgilere ulaşmak için klanın kayıt arşivine baksa ne olurdu sanki? Havuz salonunun bir

duvarının önüne, ucunda büyük bir ekran bulunan kol şeklinde kocaman bir konsol yerleştirilmişti. O daha yakından bakabilsin ve küt parmaklarıyla ekranın önündeki tuşlara basabilsin diye bu cihazın Slovius'un önüne denk düşecek şekilde alçaltıldığına daha önce birçok kez tanık olmuştu Fassin. Evin kütüphanesini sorgulamak için pek de hızlı ve etkin bir yöntem sayılamayacağı aşikâr olsa da, şu son dakikalarda kendisine yağdırmış olduğu bunaltıcı soruların hepsine yanıt bulmasına fazlasıyla yeterdi. Hatta ihtiyarın bu soruları çevresindekilere sorması bile cevap alması için yeterliydi; nitekim görevleri bu tür konularda yardım etmek olan uşakları vardı.

Usulca öksürerek boğazını temizledikten sonra söze yeniden başladı Fassin. "Ondan bir önceki araştırmayı Reheo Klanı'ndan Kâhin Yurnvic'e ilk araştırmasında yönlendirici talimatlar vererek geçirmiştim. Yurnvic'in deneyimsizliğini hoşgörmesini sağlamak için Ahali ile birlikte birebir görüşmelerde bulunarak traav Hambrier'in gönlünü kazandık. Bu çalışma üç aydan kısa bir zaman almıştı, bedensel süreyle. Giriş niteliğinde, tanıtıcı bir ders kitabından farksızdı, efendim."

"Bu araştırmanız sırasında kendi incelemelerin üzerinde çalışacak zaman bulamadın mı?"

"Doğrusunu isterseniz, elimde kalan süre çok azdı, efendim."

"Yine de vaktin vardı, öyle değil mi?"

"Marcal adlı üniversite grubuyla birlikte şiirin derinselliği üzerine düzenlenmiş bir sempozyuma katılacak zaman bulabildim sadece. Diğer katılımcıları size ayrıntısıyla sayabilmek için klan kayıtlarına başvurmam gerekir, efendim."

"Daha başka ne kaldı aklında? Sempozyumla ilgili yani... Neydi konusu?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Ahali'nin avlanma teknikleri ile Makineler Savaşı Sorguculari'nın yöntemlerinin kıyaslanmasıydı ana konu." Belleğinin derinliklerinden bir şeyler bulup çıkarmak ister gibi, düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı Fassin. "Mercek altına alınan örnekler de, bazısı 'glantine ile ilgili olmak üzere, Ulubis sistemine has yerel tekniklerdi."

Bir defa daha, söylenenleri onaylar gibi başını salladı Slovius. Ardından yeğenine çevirdi bakışlarını. "Elçi projeksiyonu teriminin ne anlama geldiğini biliyor musun, Fassin?"

Kafasını kaldırıp gaz-devinin saydam çatı panelinden görülebilen kısmına baktı Fassin. Gece tüm bitiriciliğiyle gaz-devinin bir

kenarından görünmeye başlamıştı bile; giderek artan bir karanlık adeta sinsice sürünerek uzaktaki bulutlara yayılıyordu. Sonra yeniden Slovius'a döndü. "Sanırım bu terimi daha önce de duydum, efendim. Ama ne anlama geldiğine ilişkin herhangi bir fikir yürütecek kadar aşina değilim."

"Önceden ayarlanmış bir soru-cevap dizisinin fiziksel olarak son derece uzak bir yere bir ışık huzmesi yardımıyla gönderilmesi anlamına geliyor. Normalde bir büyükelçinin üzerine düşen görevi yerine getirmesi için."

"Peki gönderenler kim, efendim?"

"Mühendisler, Yönetim...belki de Omnokrasi."

İnanmaz bir edayla, oturduğu yerde geriye doğru kaykıldı Fassin. "Sahiden mi?"

"Aynen öyle. Bize söylenenleri doğru kabul edersek, gönderdikleri objenin lazer sinyaliyle iletilen bir çeşit kütüphane olduğu anlaşılıyor. Uygun şekilde hazırlanan ve bu iş için özel olarak seçilmiş yeterli kapasiteye ve donanıma sahip ekipmanın içine yerleştirilen bu... ünite, her ne kadar farklı konularla ilgili ifadelerin, soruların ve cevapların derlenip hangi sırayla sunulacaklarını belirleyen bir kurallar bütünü çerçevesinde sıraya dizilmesinden ibaret olsa da, yüz yüze yapılacak entelektüel bir sohbeti aratmayacak bu görüşmeyi layığıyla yerine getirebilir. Savaş sonrası dönemde yapay zekâ kullanımına bundan daha çok yaklaşılan ve üstelik izin dahilinde yapılan başka örnek yok."

"Ne kadar da eşi görülmemiş bir şey."

Havuzun içinde şöyle bir kıpırdanan Slovius "Kesinlikle çok nadir görülen bir şey," diye katıldı bu yoruma. "İçlerinden biri şu an buraya gönderiliyor."

Hayretle gözlerini kırpıştırdı Fassin. "Buraya mı gönderiliyor?"

"Bantrabal Klanı'na. Bu eve, yani bize."

"Demek bize."

"Yönetim tarafından gönderildi."

"Demek Yönetim tarafından." Fassin her söyleneni tekrarlamanın kendisini kıt akıllı durumuna düşürdüğünü fark ederek irkildi.

"Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir* aracılığıyla aktarılacak."

"Vay canına," dedi Fassin. "Bize...büyük bir ayrıcalık bahşedilmiş."

"Ayrıcalık bahşedilen biz değiliz, Fassin; sensin. Projeksiyon seninle konuşmak üzere buraya gönderiliyor."

Ürkekçe gülümsedi Fassin. "Benimle mi? Anladım. Peki ne zaman?"

"İletimi halen devam ediyor. Akşam geç saatlerde hazır hale gelmiş olacak. Gündelik programını buna göre gözden geçirsen iyi olur. Başka işin var mıydı bu ara?"

"Eh... Jaal ile akşam yemeği yemeyi planlamıştık. Ama eminim ki..."

"Yerinde olsam yemek saatini öne çeker ve fazla oyalanmazdım."

"Şey, evet. Öyle yapacağım tabii," dedi Fassin. "Böyle bir onura layık görülebilmek için ne yapmış olabileceğim hakkında bir fikriniz var mı, efendim?"

Anlık bir sessizlikten sonra konuştu Slovius: "Hiçbir fikrim yok."

Bu arada, bir iç haberleşme ahizesinden dinlediği haber sona eren Guime cihazı kaidesine geri yerleştirip akik taşından yapılma duvarın yanında dikilmekte olduğu noktadan ayrıldı ve Slovius'un başucunda diz çökerek onun kulağına bir şeyler fısıldamasıyla beraber anladığını gösterir şekilde başını sallayan ihtiyar gözünü yeniden Fassin'e çevirdi. "Başkâhya Verpych seninle görüşmek istiyormuş, yeğenim."

"Verpych mi?" dedi Fassin güçlükle yutkunarak. Evin başkâhyası ve Bantrabal Klanı'nın kıdem sırasına göre en başta gelen uşağının kışı rahat geçirebilsinler diye tüm klan başka bir konaklama yerine nakledilene, yani sekseni aşkın gün sonrasına dek hareketsiz şekilde dinlenmesi gerekiyordu halbuki. Normal seyrinin dışında uyandırıldığı duyulmuş şey değildi. "Ben onun uyuduğunu sanıyordum!"

"Evet ama, uyandırıldı artık."

•

Gemi binlerce yıldır ölüydü. En akla yakın tahminler bunu altı veya yedi binyıl olarak belirtse de, hiç kimse aradan geçen süreyi tam olarak biliyora benzemiyordu. Vaktiyle Yeni Hızlılar Savaşı'na (ya da ondan kısa bir süre sonra patlak veren Makineler Savaşı'na veya onu izleyen Dağılma Savaşları'na, veya belki de Dağılma sürecine özgü o acılarla ve kavram kargaşasıyla dolu kısa süreli ve düzensiz kapışmalardan birine) aktif olarak katılmış şu veya bu filoya mensup olup da sonradan batan bir diğer gemi, bütün bir galaksiyi nesillerce etkisi altına alan ve güç tüccarlığı, uygarlıkların rekabeti, tüm yaşam türlerini kapsar nitelikte manevralar ile büyük ölçekli genel politikaların bileşiminden oluşan o muazzam oyunun ıskartaya çıkarılıp unutulmuş bir diğer parçasıydı işte.

Geminin koca cüssesi 'glantine'in yüzeyinde en az bin yıl keşfedilmeyi beklemişti, çünkü her ne kadar 'glantine insani ölçüler uyarınca ufak bir gezegen sayılsa da –Mars'tan biraz daha küçüktü– çoğunluğu tropik bölgelere yoğunlaşmış olan toplam mevcudu bir milyarın altındaki sakinleri göz önüne alındığında, yine aynı ölçülere göre oldukça seyrek nüfusa sahip bir yer kabul ediliyor ve dahası, enkazın düştüğü yöre –ki buraya o tarihten beri Çorak Kuzey Toprakları deniyordu– herkesin zihninde üzerinde kayda değer hemen hiçbir şey bulunmayan geniş bir arazi şeridi diye yer ettiği için son derece nadiren ziyaret ediliyordu. Yerel gözetleme sistemlerinin düşmanlıkların başlangıcından önceki süreçte sergilenen kapsam ve çok yönlülüğe yeniden ulaşmasının uzun zaman alışı da enkazın onca zaman fark edilmeden kalmasına etki eden faktörlerdendi. Son olarak, geminin kendini kamufle etme sistemlerinin bir bölümü uğranan kısmi yıkımı zedelenmeden atlatmayı başarmış, mürettebattaki tüm ölümlülerin hayatını yitirmesi ve bu olayın gezegen-ayın yüzeyinde meydana getirdiği etki gibisinden olumsuzluklara ve her şeyden önce geminin devasa bir cüsseye sahip olmasına karşın, tam da Yeni Hızlılar ihtilafının başladığı dönemde on kilometre kadar öteye düşüp dev bir krater meydana getirerek kendisi de buhar olup uçan daha küçük ama çok daha süratli yol alan terk edilmiş bir geminin düşüşünün etkisiyle oluşmuş bir başka kraterden fışkıran çorak ve kıvrımlı bir diğer arazi çıkıntısı görünümüne bürünerek aradan geçen onca zaman boyunca varlığını gizlemeyi bilmişti.

Geminin enkazının keşfedilmesi ancak yakınlarda seyahat eden bir hava aracının ölümcül bir kazaya uğrayıp arazi boyunca uzanan (ve o dönemde bulutsuz gökyüzü altında gün ışığını yansıtması sayesinde bütünüyle kamufle olup belli ki iş işten geçtikten sonra fark edilen) kıvrımlı büyük çıkıntılardan birine çakılması ile mümkün olmuştu. Bunu izleyen süreçte enkaz araştırılmış, sisteminden geriye kalan halen çalışır durumdaki birkaç parça (fakat içlerinden sadece yeni rejim kanunları uyarınca artık yasadışı kabul edilmeyenleri, ki bu da geriye pek bir şey bırakmıyordu) yağma edilmiş ve nihayet –enkazın ana gövdesinin ve beraberindeki altyapı bölmelerinin bulundukları yerden kaldırılması bunu ihtimaldışı bırakacak ölçüde pahalı olduğundan, enkazın kabaca kesilip parçalar halinde taşınmasının zorluğu bir yana, hiç de ucuza gelmediği ve üstüne üstlük tehlike arz ettiğinden ayrıca enkazın tümden yok edilmesi

çorak bir arazinin ortasında bile olsa küçük bir gezegen-ayın atmosferinde üstelik de barış zamanı halkın hiç kuşkusuz çok sıkı muhalefet etme eğilimi göstereceği milyarlarca tonluk silah ve patlayıcı kullanımı gerektirdiğinden– enkaz kordon altına alınmakla yetinilmiş ve her ihtimale karşı insansız bir dizi hava devriyesi geminin çevresinde süresiz nöbete bırakılmıştı.

Onlara "Hayır, belki de her şey iyi gider, belki de bundan olumlu sonuçlar çıkarırız," diyen Saluus Kehar, ardından küçük hava aracını rakımı zaten yüksek olan çöle yakın bir seviyeye indirmiş enkazına doğru hızla sürdü. Gemi görende kararmaya yüztutmuş mor gökyüzü altındaki çorak arazide kıvrık bir gölge gibi uzanmakta olan parçalanmış bir belkemiği izlenimi uyandırıyordu. Enkazın arkasında, pırıltılar saçan mavi-yeşil renkte kocaman bir ışık perdesi bir yandan kendilerine adeta göz kırparak dairesel hareketler eşliğinde gökyüzünde sessizce dalgalandıktan sonra yeniden sönüp gitti.

"Şu kadarını söyleyeyim, dediğinde haklı çıksan iyi olur," dedi Taince, dikkatini uğraşmakta olduğu iletişim ünitesinin kontrol panelinden başka yöne kaydırmaksızın. Hoparlörden kesik dalgalar halinde mekanik sesler yükseliyordu.

Alnını kokpitin camına dayamış halde aşağıya bakarken "Yere bu kadar yakın seyretmemiz şart mı?" diye sordu Ilen. Sonra küçük hava aracının arka koltuğunu kendisiyle paylaşmakta olan genç adama çevirdi bakışlarını. "Ciddiyim Fass, böyle gitmeye mecbur muyuz?"

Fassin ise cevap vermeye başlamıştı bile: "Sahip olduğu o sarsılmaz iyimserliğin başkaları üzerinde olumsuz etki doğurabilme olasılığı Sal'ın açıklığa kavuşturmak için hâlâ mücadele ettiği bir kavram. Üzgünüm, Len. Sorunu iyi duyamadım, ne demiştin?"

"Diyordum ki..."

"İşte böyle," diye mırıldandı Taince, "şu lanet sinyali aç artık."

"Benim yapmak istediğim de o zaten," dedi Saluus, bir elini havada sallayıp gemiyi çölün o kasvetli ve bulanık yüzeyine daha da yaklaştırarak. Taince sitemkâr bir ses çıkararak öne doğru uzanıp ekrandaki düğmelerden birine bastı; vızıltıyı andıran kısa bir sesten sonra araç birkaç metre yükseldi ve çöl yüzeyine daha paralel bir seyir izlemeye koyuldu. Bu hareket karşısında Sal ateş püsküren gözlerle onu süzdüyse de yerle teması engelleyen cihazı kapatmaya

yeltenmedi. "Durumumuz halen iyi, henüz havaya uçurulmadık, üstelik normal şartlar altında yanına yaklaşmamıza dahi izin verilmeyecek bir şeyi inceleme fırsatı yakalamış bulunuyoruz. Doğru yer, doğru zaman, mükemmel fırsat. Burada kulağa olumlu gelmeyen ne var ki?"

"Yani," diye başladı Fassin ağır ağır, bir yandan başını kaldırmış yukarıdaki gökyüzüne bakarak, "feci bir yanlış anlamaya kapıldığı kuşku götürmeyen aşırı hevesli bir grup Öteden Gelen'in bizi havaya uçurup radyoaktif toza çevirmek üzere ensemize takılması dışında demek istiyorsun herhalde, doğru mu anladım?"

Kimse söylenenleri dinliyora benzemiyordu. Bunu gören Fassin içi geçmiş bir tavırla esnedi –ki bunu da kimsenin fark ettiği yoktu– ve sol kolunu deri koltuğun arkasına atıp (başı hâlâ cama dayalı vaziyette aşağıdan hızla geçip gitmekte olan tekdüze kum deryasını adeta hipnoz altındaymış gibi gözünü kırpmadan izlemeye devam eden) Ilen Deste'nin oturmakta olduğu genel istikamete doğru gererek rahatça arkasına yaslandı. Kızın bu hali karşısında en azından umursamaz ve becerebildiği kadarıyla da sıkılmış bir hava vermeye çalışıyordu kendine Fassin. Oysa gerçekte kendisini tastamam dehşete kapılmış ve fazlasıyla çaresiz hissediyordu pek tabii ki.

Grubun hareketli çifti rolünü Sal ve Taince üstleniyordu: Aynı zamanda aracın esas pilotu olan Saluus, servetini hükümet adına yapmış olduğu yağmacılık ve korsanlık faaliyetlerine borçlu olan şaşılacak derecede zengin bir babanın arsız oğlu olması dolayısıyla büyük bir ticari imparatorluğun varisi konumunda bulunan, etkileyici, yakışıklı, dediğim dedik ve de yadsınamaz ölçüde yetenekli (gelgelelim Fassin'e göre sadece çok şanslı) biriydi. Kolejde birlikte okudukları ilk sene Fassin Sal'a Bay Açgözlü ismini yamamış, ortak arkadaşlarının ancak onun arkasından tekrarladığı bu lakaptan zamanla haberdar olan Sal'ın beklenmedik şekilde bunu onaylaması ve hevesle benimsemesiyle beraber Bay Açgözlü ismi onunla özdeşleşmişti. Yardımcı pilotluğa ek olarak seyrüseferlik ve haberleşme ekipmanı yöneticiliği görevlerini de yürütmekte olan Taince ise grubun çokbilmiş ve hedefindeki kişiyi yıpratmasıyla öne çıkan yorumcusuydu (buna karşılık Fassin kendisini grubun çokbilmiş ve *iğneleyici* yorumcusu olarak görüyordu). Son durum itibarıyla Stajyer Subay Taince Yarabokin'di kızın tam unvanı. Taince, namıdiğer Sivrikız'ın –ki bu da Fassin'in kişinin üzerine damga gibi ya-

pışıp kalan yakıştırmalarından biriydi– kolejdeki derslerini yüksek dereceyle ilk yüzde birlik dilim içinde tamamlamayı başarması bir yana, hafta sonları ve tatil zamanları bile çalışıp didinerek topladığı İhtiyat kredileri sayesinde, henüz kısa vadeli bir derece alarak son yılını Askeri Akademi'de geçirmeden bile önce Navarchy diye anılan askeri teşkilatta subay olmaya giden yolu yarılamıştı zaten; askere alınmadan önceki hızı, sömestr ortasında birinci sınıftan ikinci sınıfa sıçraması ve neredeyse bir eşi daha görülmemiş ölçüde erken olan bu safhada ileriki dönemde doğrudan Culmina kontrolü altında tüm galaksiyi hakimiyetinde tutan bir ultra-güç olan Birleşik Donanma'ya katılma hakkı edinme iddiasında olduğuna dair söylentiler de cabası. Başka sözcüklerle ifade edilecek olursa, Sal'ın gelecekte kendisini ticari haşmete boğulmuş bulacağı ne kadar kesinse, Sivrikız'ın alnında askeri mevki ve itibar sahibi olmanın yazdığı da bir o kadar aşikârdı.

Bu ikilinin ortak bir özelliği, Zenerre ve Merkez'e geçiş için Sepekte civarında gezinen Lagrange noktasındaki Ulubis sistemi geçidine yaptıkları, güneşlerin altına ışınlarının ancak dört bir yana saçılmış küçük kesitler halinde sızabilmesine neden olacak biçimde örülmüş karanlık bir dantel misali tüm galaksiyi kaplayan solucan delikleri şebekesi yoluyla gerçekleşen seyahatleri dolayısıyla, her ikisinin de daha önce kendi sistemi dışına çıkmış olmasıydı. Saluus'un babası oğlunun geçen yılki uzun tatili sırasında onu Büyük Tur diye nitelenebilecek bir geziye çıkarmış, bu esnada girilebilir tüm yerleşkelere uğrayıp alışılmışın dışında kalan pek çok yaratık türünü yakından tanıma ve dönüşte getirebilecekleri birçok hatıra eşya toplama imkânı bularak galaksinin orta kesimleri etrafında bir çember çizmişlerdi. Taince ise toplamda daha az yeri ziyaret etmiş olmakla beraber Navarchy ile onun alıştırma faaliyetleri ve geniş bir alana yayılmış uzman yetiştirme tesisleri sayesinde bazen çok daha uzak yerlere seyahat etme olanağıyla tanışmıştı. Kendi okul devreleri arasında bu denli geniş bir alanda ve bu kadar sık yolculuk etme şansı yakalayan başka biri bulunmadığından, bu durum ikiliyi biraz da ister istemez kapıldıkları kibrin etkisiyle şişinmeye ve kendilerini yabancıllaştırmaya sürüklemişti.

Hayatta nasıl bir yol izlemesi gerektiğine (aile şirketine katılıp bir kâhin mi olsaydı yoksa başka bir şeyin peşine mi düşseydi daha

iyi olurdu?) henüz karar vermemişken şu gencecik yaşamı trajik bir şekilde yarıda kesilecek olsa, bunun sorumlusunun uzun zamandır onlara katlanmak ve onların derdini çekmek zorunda kalmış dostlarının önünde muhtemelen ya cüretkârlık veya şevk bakımından birbirini gölgede bırakma çabası içine dalan ya da sonuçları hesaplanmadan girişilmiş bir caka satma yarışına sürüklenen işte bu iki arkadaşından biri olacağı düşüncesi sık sık takılırdı Fassin'in aklına. Bazense, ölse bile bunun çok da umurunda olmayacağı, yaşam, aşk, insanların kabalığı ve ahmaklığı ve de gerçeklik hakkında göreceği kadarını gördüğü, bedeni ve ruhu henüz taptaze ve çürümemişken ve üstelik –eski ilişkilerinin kendisine hatırlatmakta halen ısrar ettiği üzere– önünde yaşanacak daha nice şey varken genç yaşında ani ve yabanıl güzelliğe sahip bir ölümle buluşmanın hiç de fena olmayacağı konusunda kendi kendini ikna ettiği de olmuyor değildi.

Şu da var ki, Ilen –insana acı verecek derecede güzel, görenin beti benzi attıracak bir hastalığa yakalandığı izlenimine kapılacağı ölçüde solgun tenli, utanmazcasına sarışın, hiçbir çaba göstermediği halde akademik açıdan her daim başarılı, tuhaflığa varacak kadar özgüven eksikliği yaşayan ve kişilik dengesi devamlı sallantıda olan biricik Ilen– de aynı kazada yaşamını yitirmek zorunda kalsa yazık olurdu doğrusu, diye aklından geçirdi Fassin. Özellikle de bunun ortak kaderleri olduğu hususunu ona devamlı vurguladığı ve kendisini de sinirini altüst etme pahasına ciddi anlamda inandırdığı şeyi henüz yerine getirmemiş, yani, ikisi için de öyle veya böyle anlam taşıyacak yoğun bir fiziksel ilişkiyi karşılıklı kurmamışlarken. Gelgelelim, başını hava aracının bir yanına doğru alabildiğine eğip burnunu kokpitin camına dayayarak aşağıdaki manzaraya odaklanmış şu haliyle, görünen o ki o an itibarıyla kızın aklından geçen tek şey, kusmaktı.

Gayet olası görünen ölüm ve pek de olası görünmeyen seks düşüncelerinden sıyrılmak için yüzünü başka yöne çeviren Fassin, Nasqueron'un giderek uzaklaşan o gölgeler içindeki koca cüssesi ile hemen ardında belirip de hızla karanlığa gömülmekte olan gökyüzünün kesişmesiyle gözler önüne serilen sahte ufuk hattından yayılan ışıltıyı seyre daldı. İşte o hat üzerindeki ışık hareketlerinde tam da o sırada cereyan eden bir diğer patlama, göğün dört bir yanına bir an için yıldızları bile gölgede bırakacak parlaklıkta ışık şeritleri saçılmasına sebep olmuştu.

Ilen ise tam aksi yöne bakmayı sürdürüyordu. "Şu duman da neyin nesi?" diye bağırdı aniden, gemi enkazının yarı yere gömülü burun kısmından yükselip esintinin ters istikametine doğru uzanan koyu gri renkteki yüksek ama bir o kadar dağınık duman çizgisini işaret ederek.

Gösterilen tarafa bakan Taince kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra yeniden haberleşme panosuna gömüldü. Diğerleri ise öylece bakakalmıştı. Çok geçmeden başını salladı Sal. "Bu gördüğümüz, bir süre önce yere çakılan şu insansız nöbet gemisidir muhtemelen," diye tahmin yürütmeye çalıştıysa da sesinde kararsızlık okunuyordu.

Hoparlörlerden yükselen metalik çıtırtıyı telaşsız bir kadın sesi izledi: "Hava aracı iki-iki-dokuz... Pozisyonunuz? Yedi-beş-üç... Sekiz Numaralı Yasak Alan'ın güneyinde... Tekrarlayın... Sefer gayeniz bağımsız mı? Onaylayın..."

Taince Yarabokin haberleşme ünitesine daha bir yaklaşmıştı şimdi. "Burası Hava Aracı iki-iki-dokuz, bize öğütlendiği gibi himaye altında güvenli iniş yapabileceğimiz bir yer bulamadığımızdan minimum irtifada ve maksimum hızla ilerliyoruz, istikametimiz..."

Saluus Kehar'ın bakıra çalan altın rengi eldiven giymiş ellerinden biri kız daha cümlesini bitirmemişken uzanıp haberleşme ünitesini devredışı bırakıverdi.

"*Lanet olası!*" diye tepki gösterdi Taince, adamın tekrar uçağın kontrol manivelasına yönelttiği eline havada tokadı basıp onu kendinden uzağa iterek.

"Bak Taince," dedi Sal, bakışlarını hızla yaklaşmakta oldukları gemi enkazından bir an olsun ayırmaksızın başını iki yana sallayarak, "onlara hiçbir şey *söylemek* zorunda değilsin."

"Seni şapşal," dedi Taince, derin bir nefes koyvererek. Ardından, haberleşme ünitesini geri açtı.

"Haklı, bir önceki yoruma katılıyorum," diye belirtti Fassin, başını benzer şekilde iki yana sallayarak.

"Şu aletle uğraşmayı *bırakır mısın*?" dedi Sal, haberleşme aygıtını bir kez daha kapamaya yeltenip Taince bir yandan net çalışan bir kanal ararken diğer yandan onun elini aralıksız tokatladığı için bu defa başarısız olarak. (Fassin tam kızın bu alandaki becerisinin Sal'ın aklına hayaline getiremeyeceği ölçüde gelişmiş olduğu yönünde bir şeyler söyleyecekti ki, sessiz kalmanın daha yerinde bir

davranış olacağına karar verip susmayı tercih etti.) "Bana bak Taince," diye tekrar söze girdi Sal, "sana emrediyorum; şu kahrolası şeyden elini çek. Hem bu araç kime ait yahu?"

"Babana olabilir mi?" diye atıldı Fassin. Sal omzunun üstünden sitem dolu bir bakış fırlattı ona. Bunun üzerine, son hızla büyümekte olan enkazı işaret etti başıyla Fassin. "Yerinde olsam gözümü rotadan ayırmam."

Bu uyarı üzerine yeniden ön tarafa odaklandı Sal. '*Sana emrediyorum*, diye tekrarladı içinden Fassin, dudaklarında muzır bir sırıtışla. Bak sen şu işe, Saluus. Bu türden sözleri Taince orduda görev aldığı için ve onun herhangi biri tarafından emir olarak algılanabilecek her şeye –o şey bir sivilden gelse bile– kayıtsız şartsız riayet edeceğini sandığı için mi, yoksa hanedan mensubu olmanın kendisine kazandırdığını sandığı ağırlığı daha şimdiden küstahça hissettirmek için mi seçiyordu acaba? Dahası, kendisine olan bu hitap tarzı karşısında Taince'in Sal'ın yüzüne karşı gülmemesine de şaşırmadan edememişti.

Ne de olsa artık masum birer çocuk olmadıklarını hatırlattı kendine Fassin. Dünya, galaksi ve içinde doğup olgunlaştıkları çağ hakkında daha çok şey öğrendikçe, her şeyin aslında hiyerarşiden ibaret olduğu ve başkaları erişilmez gibi gözüken adeta yabancı bir boyuttaki yükseklikleri işgal ederken onların çok ama çok daha aşağılarda rütbe sıralaması, kıdem önceliği ve ast-üst ilişkisi gibi olgularla cebelleşmek zorunda kaldığı daha iyi anlaşılıyordu. Birlikte büyüyen, küçük bir kafesin içinde bütün gün birbirini çiğneyip kıran kırana mücadele veren, kendisine denk zannedip de işin aslının farklı olduğunu öğrendiği kardeşleri arasında belirgin bir yer edinme uğraşı veren, hem kendisinin hem de diğerlerinin yetenekleri ile zayıflıklarını test edip gözlemleyen, yaşamın ileriki safhalarına yönelik bir yol haritası çizme ve strateji belirleme gereksinimi duyan, hayallerini hangi ölçekte gerçekleştirebileceğini planlarken yetişkin bir birey haline gelinceye kadar öngörülen plandan ne oranda sapabileceğini veya söz konusu planı hayata geçirme yolunda kendisine ne oranda imtiyaz tanındığını keşfeden birer laboratuvar faresine benzetilseler hiç de abartılmış olunmazdı.

Öfkeyle burnundan soluyordu Taince. "Muhtemelen babasının arabası değildir, hatta resmi şirket araçlarından biri bile değil bence

bu; çetrefilli bir satıp geri kiralama sözleşmesiyle* elde edilmiş olması ve kâğıt üzerinde saydam vergilerle iş gören gezegen-dışı yarı-otomatik bir paravan firmaya ait gösterilmesi daha güçlü ihtimal." Karşı taraftan bir türlü cevap sinyali alamadığı haberleşme ünitesini hırsla kapatırken homurtuyu andıran bir ses çıkardı.

Başını olumsuz yönde salladı Sal. "Bu genç yaşta ne bu kötümserlik," dedikten sonra başını eğip hava aracının kelebek şeklindeki kontrol manivelasına baktı. "Hey, bu şey zangırdamaya başladı! Neler olu–?"

Artık tüm haşmetiyle önlerinde yükselmekte olan enkaza göz gezdirdi Taince. "Ona aşırı yakınlaşma uyarısı derler, yıldız pilot. Yavaşlasan iyi olur, aksi halde bu küçük araç fırça ile ovulmuşçasına kıl kıl soyulur."

"Böyle bir zamanda nasıl olur da soyulmaktan bahsedebilirsin?" dedi Sal sırıtarak. Buna karşılık onun uyruğuna bir yumruk kondurdu Taince. "Ah! İşte buna fiili tecavüz derler," dedi adam, sahte bir öfke takınarak. "Bunun için seni dava edebilirim." Aynı yere bir yumruk daha atarak buna yanıt verdi kız. Coşkun bir kahkaha koyveren pilotun gazı kesip hava frenine abanmasıyla beraber hepsi bir an için kemerlerinin maksimum tutma seviyesini sınarcasına öne yığılırken küçük hava aracının hızı saniyede on metreye indirgenmişti.

Havada sessizce süzülerek dev gemi enkazının gölgesi içinde kaybolup gittiler.

•

"Fassin Taak," dedi Başkâhya Verpych, "ya şimdi bizi nasıl bir belaya bulaştırdın bakalım?" Evin orta kısmının hemen altında yer alan geniş, penceresiz bir koridor boyunca hızla yürüyorlardı. Fassin cevap vermeye henüz fırsat bulamamıştı ki, ana koridoru kesen yan koridorlardan birini başıyla işaret eden Verpych temposunu hiç düşürmeden oraya yöneldi. "Bu taraftan."

Onun hızına ayak uydurabilmek için adımlarını açmak durumunda kaldı Fassin. "İnanın bu konuda benim bildiğim de sizinkinden fazla değil, Başkâhya."

---

* İngilizcede "sale-and-leaseback deal" şeklinde ifade edilen bu sözleşme şekli, taraflardan birinin bir diğerine sattığı bir şeyi daha sonra o alıcıdan kiralaması şeklinde özetlenebilir. Satıcı bu sayede vergi, amortisman ve bakım masraflarından kurtulmuş olurken, satın alan taraf da o mülk üzerinden gelir elde etme garantisi sağlar. *–çn*

"Şu her şeyi hafife alma huyundan vazgeçmediğin açıkça anlaşılıyor."

Cevap vermenin hiç de iyi tepki uyandırmayacağını aklı kesen Fassin'in elinden bu lafı sineye çekmekten başka bir şey gelmedi. Suratına dışarıdan bakıldığında hoşgörülü bir tebessüm gibi göründüğünü umduğu bir gülümseme yerleştirmeye çalıştıysa da, yan gözle Verpych'e baktığında Başkâhya'nın dikkatini başka tarafa verdiğini fark etti. Soluk ve kremsi bir ten rengi olan, ufak tefek, ince yapılı ama kuvvetli görünüşlü, suratı başına kumtaşından yontulmuş görüntüsü verecek ölçüde bütünüyle kirli sakalla kaplı bir adamdı Verpych. Sımsıkı kenetlediği köşegen çenesinde gerginlik, her daim çatık olan kaşlarında ise hoşnutsuzluk ifadesi okunurdu. Arkadan beline dek uzattığı tek bir örgü haricinde kafası tıraşlıydı. Makamsal konumunun birincil simgesi olan obsidiyenden* yapılma uzun asasını, tek eliyle zaptedip boğduğu koyu renk bir yılanmış gibi sımsıkı kavramıştı. Üzerindeki üniformanın rengi ise en az geceleyin gökyüzünde görülen kıvrımlar kadar karanlık, isli bir siyahtı.

Sıradaki Başkâhin olması itibarıyla Fassin normalde Verpych'in üzerinde mutlak bir otorite ve yetkiye sahipti. Ne var ki, klanın bu en kıdemli uşağı onu işlediği son derece uygunsuz bir kabahatten dolayı yakayı kaptırmaktan kıl payı kurtulmuş bir çocuk gibi hissettirmeyi nasılsa halen başarıyordu. Kendisi nihayet başkâhin mertebesine ulaşıp da bu durumu her ikisi de garipsediğinde aralarında ne gibi bir rol değişikliği olacağını zihninde canlandırabiliyordu Fassin.

Topuğunun üzerinde dönen Verpych duvarlardan birinde asılı duran büyükçe bir soyut resme doğru dümdüz yürüdü. Tablonun belli bir kesitindeki fırça oyunlarına dikkat çekmek istercesine asasını resme doğru sallamasıyla beraber tüm resim zemindeki bir deliğe doğru adeta akarak gözden kayboldu. Verpych, az öncesine kadar tablonun durduğu yerin arkasında beliren loş koridora adım attı. Kendisini takip eden Fassin'e dönüp de bakma gereği duymaksızın "Kestirme yol," diyerek duruma açıklık getirmekle yetinmişti.

Peşleri sıra yerdeki delikten çıkıp az önce bulunduğu konuma gelen tablo, böyle yapmakla daha yeni ayrılmış oldukları geniş koridora oranla oldukça çıplak ve kaba görünen bu küçük geçidin zaten

* Obsidiyen: Dışarı püskürme yoluyla yanardağlardan çıkan, cama benzer, sert ve siyah volkanik kaya. –*çn*

zayıf olan ışığını da iyiden iyiye kısmıştı. Buna benzer bir resmi kurum koridorundan en son ne zaman geçtiğini anımsamaya uğraştı ama nafile; bu olsa olsa henüz afacan bir çocukken arkadaşlarıyla birlikte çıktığı keşif gezintilerinden birinde olmuştu.

Kapısı açık halde ve içinden azalıp çoğalan bir sinyal sesi duyulan asansörün önüne gelip durdular. Suratında şaşkın ve düş kırıklığına uğramış bir ifadeyle bir elinde üzeri kirli bardaklarla dolu bir tepsi tutarken, diğer eliyle kumanda panelindeki düğmelere boşu boşuna basıp duran genç bir oğlan dikiliyordu asansör kabininin içinde.

"Çık dışarı, seni budala," dedi Verpych oğlana, asansörün içine yönelerek. "Bu alet benim için tutuldu."

Genç uşağın gözleri ardına dek açılmıştı. Bir yandan anlamsız birtakım sesler geveleyerek asansör kapısını kapamak için atılırken az daha elindeki tepsiyi düşürüyordu. Verpych'in asasının ucuyla asansör kontrol panelindeki düğmelerden birine basmasının ardından kapılar kapandı ve asansör –zemini aşınmış sade bir metal kutuydu bu daha ziyade– inişe geçti.

"Bu hesapsız uyanıştan sonra kendinizi toparlayabildiniz mi bari, Başkâhya?" diye sordu Fassin.

"Kesinlikle," dedi Verpych gevrek bir sesle. "Şimdi gelelim asıl meseleye, Kâhin Taak. Teknisyen niyetine çalıştırdığım soytarı kumpanyasının beni hiç de şaşırtmayacak bir acemilik yapıp kendi kendini elektrikle idam etmediğini ya da çalışıp çalışmadığını kontrol etme niyetiyle ışık kablolarına çıplak gözle bakıp kör olmadığını varsayarsak, bize sinyal yoluyla göndermekte oldukları şey ile gece yarısından bir saat kadar önce görüşmeye girmeni sağlayabileceğiz. Saat on dokuz senin için uygun mu?"

Bu soruyu kafasında bir süre tarttı Fassin. "İşin aslı şu ki, Bayan Jaal Tonderon ile ben bu akşam..."

"Duymak istediğim yanıt 'Evet,' Kâhin Taak," diye kesip attı Verpych.

Fassin başını eğip kendisinden yaşça büyük olan bu adama memnuniyetsiz bir bakış fırlattı. "Madem öyle, sorma zahmetine neden...?"

"Sana karşı kibar olmaya çalışıyorum da ondan."

"Ah, tabii ya. Bu hiç de kolayınıza geliyor olmamalı."

"Tam aksine. Bazen de saygı çerçevesinde hareket etmektir kişiye zahmet çıkaran."

"Bu yöndeki çabalarınızın takdir topladığına eminim."

"Eh, ne de olsa benim yaşama gerekçem bu, genç efendi," dedi Verpych yüzünde ince bir tebessümle.

Gözlerini Başkâhya'nınkilerden bu defa kaçırmadı Fassin. "Lütfen söyleyin Verpych, sizce başım belaya girmiş olabilir mi?"

Soruyu duyan uşak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hiçbir fikrim yok, efendim." Asansör yavaşlamaya başlamıştı şimdi. "Bu elçi projeksiyonu, Bantrabal Klanı tarihinde daha önce bir eşine dahi rastlanmamış bir şey. Bazı diğer başkâhinlere de sordum ve hiçbiri böyle bir olay hatırlamıyor. Bu tür olağanüstü olayların sadece Hierchon ve onun sistemin yönetici zümresindeki ahbaplarının kullanımına açık olduğunu sanırdık hep. Sarayda temasta olduğum birine bir mesaj yollayıp bu konuyla ilgili bize verebilecekleri tavsiye, ipucu ve uyarılar olup olmadığını sordum. Şu âna dek herhangi bir cevap gelmedi."

Asansörün kapısı açıldı ve ikisi birlikte dışarı çıktılar; çıplak kayadan yontulmuş, kıvrım kıvrım uzanan sıcacık bir koridordu onları karşılayan. Bu defa Fassin'e endişeyle karışık bir ilgi, hatta sempatiyle baktı başkâhin. "Böylesine beklenmedik bir olayın zararsız ve sevecen bir amacı da pekâlâ olabilir, Kâhin Taak."

Ruhunun derinliklerinde hissettiği şüpheciliğin o an suratına da vurmuş olmasını umdu Fassin. "Öyleyse ne yapmam gerekiyor?"

"Saat on dokuzda en üst kattaki Kabul Salonu'na gidip kendini takdim et. Hatta bana sorarsan biraz daha erken saatte orada bulun." Koridorun Y harfi misali iki ayrı yöne doğru çatallandığı ve daha geniş bir koridorun başladığı noktaya ulaştılar. Kırmızı üniformalı teknisyenler üzerine karmaşık görünümlü bir dizi ekipman yüklenmiş bir transpaleti tekerlekleri üstünde sürüyerek az ileride açık vaziyette bekleyen çift kanatlı kapıya doğru götürüyordu.

"Keşke Olmey de burada yanımda olsaydı," dedi Fassin. Tchayan Olmey gençlik yılları boyunca Fassin'in akıl hocalığını ve özel eğitmenliğini yürütmüştü ve –tabii kendi araştırmalarını boşlamak pahasına öğretim ve inceleme faaliyetlerine odaklanıp evin kütüphane departmanında suya sabuna dokunmayan bir akademisyen olarak kalmayı seçmemiş olsaydı– ailenin gelecekteki önderi ve bir sonraki başkâhin olması işten değildi.

"Buna imkân yok," dedi Verpych, Fassin'in önü sıra çift kanatlı kapıdan geçip ona gerideki daha da kalabalık bir kırmızı üniformalı teknisyen grubuyla dolup taşan ve küçük bir tiyatro salonunu

aratmayacak ölçüde basık ve sıcak bir havaya sahip oda boyunca rehberlik ederek. Ağzı açılmış düzinelerce kolinin içinde anlaşılmaz birtakım cihazlar göze çarpıyor, oldukça yüksek olan tavandan sarkan kablolar odanın zeminine yılan misali yığıldıktan sonra duvarlardaki kanalların içine girip gözden kayboluyordu. Yağ, yanık plastik ve ter kokularının karışımından oluşan kesif bir esans hakimdi ortalığa. Odanın arka kısmındaki yüksekçe platformda durup bir süreliğine bu hummalı çalışmaya göz gezdiren Verpych, ayakları birbirine dolanan iki teknisyenin kabloları yere saçması karşısında ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Neden imkânsız olsun ki?" diye sordu Fassin. "Nasılsa Olmey burada. Hem Slovius Amca'nın da bu görüşmede bana eşlik etmesini çok isterdim."

"Maalesef öyle bir seçenek de söz konusu değil," dedi Fassin'e Verpych, kesin bir dille. "Bu şeyle sen yalnız başına görüşmek durumundasın."

"Başka hiçbir seçeneğim yok mu yani?" diye yeniden sordu Fassin.

"Hem de hiç," oldu Başkâhya'nın yanıtı. "Bu işin başka yolu yok." Ardından frezeleme işiyle uğraşmakta olan teknisyenlere yöneltti dikkatini yeniden. Teknisyenlerin arasında diğerlerine oranla daha kıdemli olanlardan biri arada birkaç metre mesafe kalana dek platforma yaklaşmış, belli ki konuşmak için fırsat kolluyordu.

"Ama niçin?" diye tekrarladı Fassin kendi kendine, ta ki mızmız bir oğlan çocuğu gibi davrandığı kafasına dank edene kadar.

Başını iki yana salladı Verpych. "Nedenini ben de bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun teknik bir gerekçeye dayanmadığı. Konuşulacak olan konu başkalarının işitmesi için fazla hassastır belki de." Yanıbaşlarında beklemekte olan kırmızı üniformalı adama baktı. "Başteknisyen Imming," diye seslendi ona canlı bir sesle. "Yanlış gitme ihtimali olan her şeyin eninde sonunda yanlışa sürükleneceği varsayımından hareketle yapmış olduğum çalışmalar sırasında, evimizde kullandığımız otomatik sistemlerin işlevselliğini yitirmiş paslı bir yığına dönüşmesi, ufalanarak kaliteli bir tür toz halini alması veya duygulu birer varlığa dönüştüklerine dair beklenmedik bir bildirimde bulunup bizi; bütün bu evi, klanımızı ve muhtemelen şu koca gezegeni füzyonlu savaş başlıkları yoluyla havaya uçurmak mecburiyetinde bırakması olasılıklarını birbiriyle kıyaslayıp tartmaktaydım. Sence hangisi gerçeğe daha yakın?"

"Efendim, doğrusunu isterseniz, bazı güçlüklerle karşılaştık," dedi teknisyen ağır ağır, bakışları Fassin ve Verpych arasında hızla gidip gelerek.

"Sıradaki sözcüğün 'Ama' veya 'Neyse ki' olmasını umuyorum," dedi Verpych. Sonra başını çevirip Fassin'e göz attı. "'Ne mutlu ki' gibisinden bir giriş beklemek çok şey istemek olur tabii."

Teknisyen konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Hatırı sayılır gayretlerimiz sayesinde, efendim, durumu kontrol altına aldığımızı sanıyorum. Belirlenen saatte hazır olacağımızı umuyorum."

"İletilen tüm sinyalleri hafızaya alacak kapasitemiz var mı?"

"Ucu ucuna, efendim." Elini kaldıran Başteknisyen Imming transpaletin üzerinde taşınarak kanatlı kapıdan geçirilmekte olan ekipmanı işaret etti. "Hizmet programlarımızın atıl kapasitesinden bir miktar ödünç alma yoluna gittik."

"Gönderilen sinyalin içeriğindeki konuyla ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Hayır, efendim. Nihai şekliyle çalıştırılmaya başlanana dek şifre altında gizli tutulacak."

"Hiçbir bulgu edinemez miyiz peki?"

Karamsar bir ifade yerleşmişti Imming'in yüzüne. "Pek sanmıyorum, efendim."

"Deneyemez miyiz en azından?"

"Elimize kalan süreye bakacak olursak, bunu yapmamız imkânsız, Başkâhya. Üstelik yasadışı. Muhtemelen de büyük tehlikeye sebebiyet verecektir."

"Şu yanımda gördüğün saygıdeğer Kâhin Taak neyle karşılaşacağını merak ediyor. Ona verebileceğiniz hiçbir ipucu yok mu?"

Fassin'e doğru dönen Başteknisyen Imming başını eğip onu selamladı. "Üzgünüm ama böyle bir şansımız yok, efendim. Koşulların başka türlü olmasını dilerdim."

Fassin'in gözlerinin içine bakarak son sözü söylemek ise Verpych'e düşmüştü: "Görünen o ki sana yardım etmek için elimizden bir şey gelmiyor, Kâhin Taak. Gerçekten çok üzgünüm."

•

"Bu şey kimindi acaba?" diye sordu Ilen, sesini yükseltmemeye özen göstererek. Başlarının üzerinde alabildiğine uzayıp giden karanlık gölgeye bir bakış attı. "Vaktiyle kime ait olduğunu bilen var mı?"

Geminin sol kanadındaki yegâne girinti olan sivri uçlu kocaman

bir yarığın içine dalmalarıyla beraber, kendilerini kavisler çizerek dev birer kaburga kemiği misali uzanan ve yukarıdaki gökyüzü kesitini adeta eğri büğrü bir çerçeve içine alan direklerin arasında ilerlerken bulmuşlar, aradan geçen yedi binyıldan sonra bu direklerin vaktiyle destek vazifesi gördüğü gövde kısmından geriye olsa olsa ayrışmış molekül ve atom tanecikleri kalmış olacağını akıllarından geçirmişlerdi. Sal, hava aracının geminin nispeten daha az hasar görüp bütünlüğünü koruyabilmiş burun kısmının altındaki gölgelerin içine doğru dört yüz metre kadar kaymasına –bunu yaparken aşağılarındaki yüzeye şekil veren ezilip parçalanmış zeminleri ve yıkılmış duvarları izleyerek hafif bir kavisle devamlı yukarı doğru ilerliyorlardı– izin verdi. Ta ki dışarıda uzanan üzeri yıldız bezeli mor renkli göğün incecik bir kesitini görmelerine ve kendilerini dış uzaydan gelip de yüzeyde hareket eden veya halen hareket etmekte olan her şeye saldıran herhangi bir geminin –ki bunun bir Öteden Gelen gemisi olması en kuvvetli varsayımdı– yaratacağı tehdide karşı güvende hissetmelerine değin.

Küçük hava aracını nihayet yere kondurdu Sal. Muhtemelen bir zamanlar duvar işlevi görmüş bir çöküğün hemen arkasında, kararmış ve yamru yumru bir şekilde uzanan nispeten daha az engebeli bir malzemenin üstündeki çukurluk kesimi seçmişlerdi iniş yeri olarak. Enkazın burun kısmının daha ileri safhalarına giden yol, elli metre kadar ötede, yanardöner renge sahip çarpık çurpuk bir malzemenin yukarıdan aşağı paçavra misali sarkan, donmuş görünümlü parçalarınca kapatılıyordu. Saluus hava aracıyla toslamak suretiyle bu engeli yarıp geçmeye yönelik çözüm önerisini yüksek sesle tekrarladıysa da, diğerleri tarafından bu fikrinden caydırıldı.

Hava aracının haberleşme alıcısının sesi –dışarıdayken ancak kesik kesik alabildikleri o bozuk sinyal bile– enkazın içine girmeleriyle neredeyse eşzamanlı olarak kaybolup gitmişti. Tek bir sinyali onlarca kilometre kalınlığında sağlam bir kaya kütlesinin ötesinden bile alabilecek donanıma sahip bir aygıt için bu, fazlasıyla dikkat çekici bir durumdu. Enkazın devasa bir mağarayı andıran iç kısmı soğuktu ve havada hiçbir koku izine rastlanmıyordu. İçeride oldukları halde seslerinin bu engin boşlukta yankılanmadığını fark etmek her birini tuhaf bir huzursuzluk hissine sürüklerken, seslerine boşluktan geliyormuşçasına garip bir tını yerleşmişti. Hava aracının çalışır durumda tuttukları iç aydınlatması onları adeta küçük ve ışıltılı

bir havuzun ortasında bırakmış ve böylece, çok eski zamanlardan kalma bu heybetli geminin göbeğinde ne denli önemsiz konuma düştüklerini daha net kavramalarını sağlamıştı.

"Gerçekte kime ait olduğuyla ilgili bir tartışma sürüp gidiyor," dedi Saluus, en az kızınki kadar alçaltılmış bir sesle ve tıpkı onun gibi başını kaldırıp kilometrenin üçte biri kadar bir mesafe yukarılarından kavis çizerek geçen kaburgaya benzer kemerlerle desteklenmiş, küçük hava aracından yayılan zayıf ışıkta bile seçilebilen tavanı inceleyerek. "İlkin bir Sceuri enkazı olarak kayıtlara düşüldü –hatta burayı temizlemesi için Savaş Mezarcısı ekiplerini bile gönderdiler– ama öyle olduğu farz edilse bile, ya el konmuş ya da gasp edilmiş olmalı. Her ne kadar büyük çoğunluğu yüzücü, yani Sudünyalı olsa da, mürettebatın çok çeşitli unsurlardan meydana geldiği gerçeğiyle de karşılaştılar üstelik. Kökenlerinin Oerileithe olabileceği ihtimali bile durumu yeterince alışılmadık kılmaya yetiyordu. Geminin dizaynı, 'A harfi küçük yazılmış bir Ahali' gemisini andırıyordu. Kesin olan tek şey, bunun bir çeşit savaş gemisi olduğu."

Taince'nin kendi kendine homurdandığını duyan Sal ona doğru döndü: "Efendim, bir şey mi dedin?"

"Bu gemi hakkında söylenemeyecek tek şey," dedi kız, "onun bir iğne gemisi olduğu."

"Ben aksini mi iddia ettim sanki?" diye çıkıştı Sal.

"Öyle idiyse bile, oldukça tombul bir iğne gemisiymiş doğrusu," dedi Fassin, topukları üzerinde dönüp bir kilometreyi aşan bir mesafede kısmen araziye gömülü vaziyette karanlıklar içinde yatmakta olan burun kısmına doğru ilerlemek üzere enkazın dahili yapısındaki kavis boyunca yokuş aşağı yürümeye koyularak.

"Bu bir iğne gemisi *değil*," diye itiraz etti Sal. "Ben ona asla iğne gemisi *demedim*."

"Görüyor musun?" diye takıldı Taince bu defa. "Şimdi de insanların kafasını karıştırmaya başladın."

"Her neyse," dedi Sal, duymazlıktan gelerek, "söylentiye göre buradan birkaç Voehn cesedi çıkarılmış ve işte bu, durumu gerçekten ilginç hale getiriyor."

"Voehn mi?" dedikten sonra kahkahaya boğuldu Taince. "Hani şu *Omurgası Sertler* mi?" Bariz bir küçümseme okunuyordu sesinde. Dahası, gülümsüyordu kız ve Fassin bunun öyle sıkça rastlanan bir manzara olmadığını gayet iyi bilirdi. Ne kadar da yazık, diye geçirdi

içinden Fassin, her gülümsediğinde o pürüzsüz ve –askeri tüzük gereği sıfıra kazınmış bir kafanın altındaki– hafiften köşegen yüze nasıl da şeytani bir cazibe yerleşiyor! Aslına bakılacak olursa, kızın çok nadir gülümseyişinin ardında yatan sebep de buydu büyük ihtimalle. Öyle veya böyle, Tainee'nin görev başında olmadığı zamanlar giydiği elbisesi içinde bile son derece güzel ve çekici göründüğü kanısındaydı Fassin. (Her ne kadar Sal'ınki beklendiği üzere zarifçe ama fark edilir biçimde üstün kalite olsa da, grubun diğer üç üyesi kapalı alanlar dışında yapılan gezintilere veya doğa yürüyüşlerine has alışılageldik giysilere bürünmüştü.) Tain'in sivil elbisesi buna benzer tuhaf mekânlarda abes kaçsa da, onun bir Sivrioğlan değil de tam anlamıyla bir Sivrikız olduğunu kesinliğe kavuştururcasına tam da doğru mekânı yakalar ve cuk otururdu. Söz konusu giysiye daha da özellik katan şey, loş ortamlarda gölgemsi bir matlığa ve karanlığa bürünüşüydü. Belli ki Navarchy'nin stajyerleri için tasarladığı mesai dışı giysiler bile çevreye duyarlı bir kamuflaj özelliği taşıyordu.

Duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyordu Tainee. Ergenlik çağına girmesinin üstünden henüz çok zaman geçmemişken askerlik ve yabancı türlerle ilgili tüm o saplantıya çalan çocuksu meraklardan büyük ölçüde sıyrılmış olan Fassin bile Voehn'i bilirdi. Bu isimle anılan türün medyada genellikle yaşayan bir efsane veya neredeyse mit halini almış bir savaşçı topluluğu olarak yansıtılması, onların gerçek kimliğini az çok bulandırıyordu; galaksinin yeni efendilerinin hücum kıtaları ve kişisel koruma birlikleri.

Telaşsız bir azme ve yüksek zekâya sahip, işinin ehli, görünürde yok edilemez, her tür doğal çevreye adaptasyon sağlayabilen bir yaşam cinsi olan Voehn, son dokuz bin yıllık süreçte görülmüş en yenilmez ve üstün asker tipiydi. Çağının dövüş yıldızı olan bu türün mensupları askeri mükemmeliyetin zirvesindeki kusursuzluğu temsil ediyorsa da, nadiren rastlanan, mevcudu az ve birbirine uzak bölgelerde konuşlanmış bir topluluktu onlarınki. Yeni efendileri Culmina neredeyse, Voehn de orada hazır bulunurdu; gelgelelim aradan geçen binlerce yıl süresince –bunun aksini iddia eden birini ne duymuş ne de görmüştü Fassin– içlerinden biri bile bırakın sistemin en önde gelen gezegeni Sepekte'yi ziyaret etmek üzere Ulubis sistemine girmeyi, Nasqueron'a yaklaşmaya veya onun küçük geze-

gen-ayı 'glantine ile ilgili herhangi bir şey yapmaya ölüm döşeğinde dahi tenezzül etmemişti.

Doğal olarak, Voehn isminde ve şöhretinde insanoğlunun zihninde çağrışım yapan ve onların glnsan mı yoksa alnsan mı olduğu sorusunu gündeme getiren bir unsur daha vardı. Bundan sekiz bin yıl kadar önce tek bir Voehn gemisinin yaptıkları, bu ayrımın ortaya konmasına ve ilk adım olarak İnsan türünü ifade eden kelimenin önüne bu ayırt edici harflerin konmasına sebebiyet vermişti.

"Voehn," dedi Sal Taince'ye, meydan okuyan bir sesle. "Voehn varlığını sürdürüyor. Söylentiler bu yönde."

Gözlerini kuşkuyla kısan Taince içine daha iyi yerleşmek istermişçesine ordu yapımı elbisesini düzeltti. "Buna ilişkin tek bir söylenti duymuş değilim."

"Şey," dedi Sal, "benim irtibatta olduğum kişiler normalin birkaç seviye üstünde."

Güçlükle yutkundu Fassin. "Bu şeyin içinde hepsinin pelte olduğunu sanıyordum," dedi çabucak, Taince cevap vermeye fırsat bulamadan. "Hamur gibi ezilip gaz misali havaya karışmış olmaları gerekiyordu."

Sıkıca kenetlediği dişlerinin arasından "Öyle de oldular," diye hıslayan Taince'in gözü onun değil, Sal'ın üzerindeydi.

"Evet, gerçekten de pelte oldular," diye onayladı Sal. "Ama Voehn çetin cevizdir, değil mi Tain?"

"Hem de nasıl," dedi Taince usulca, sesinin tonunu yükseltmeden. "Onları alt etmek çok zordur."

"Birini öldürmek zordur, ezmek ise daha zordur," dedi Sal, Taince'nin sergilediği tavır karşısında kayıtsız görünerek.

"Kaderlerine ve düşmanlarının onlara yönelttiği çeşitli kabalıklara razı olmamak gibi bir şöhretleri vardır," dedi Taince buz gibi bir sesle. Onun bu sözleri bir başkasından alıntı yaptığı izlenimine kapıldı Fassin. Onların Sal ile bir tür çift oluşturdukları ya da en azından zaman zaman yattıkları dedikoduları dolaşıyordu. Ama o an kızın yüzüne yerleşmiş olan bakışı görünce, bu dedikoduda gerçeklik payı vardıysa bile, ilişkilerinin o boyutunun kendi kendini eritip bitirme aşamasına gelip dayandığını tahmin etti Fassin. Onun surat ifadesinde içinden neler geçirdiğine dair bir iz yakalama ümidiyle gözleriyle Ilen'i aradı sonra.

Az öncesine kadar dikildiği yerde, hava aracının diğer ucunda

yoktu Ilen. Fassin etrafı kolaçan etmeye bir süreliğine devam ettiyse de onu hiçbir yerde bulamadı. "Ilen!" diye seslendi. Cevap alamayınca diğer ikisinden yana döndü. "Ilen nereye kayboldu?"

Parmağıyla kulaklığını tıplattı Sal. "Ilen?" dedi soran bir sesle. "Hey Ilen, beni duyuyor musun?"

Gölgelerin içine doğru dikkatlice baktı Fassin. Gece görme yetisi her insanınki kadar gelişmişti gerçi, fakat yıldızsız denebilecek bir gök altında, iniş yaptığı yerde pineklemekte olan hava aracının o an için asgari düzeyde çalışır durumdaki lambalarından yayılan o zayıf aydınlık dışında hiçbir ışık kaynağının bulunmadığı bu ortamda çıplak gözle birini seçmeye çalışmak faydasızdı. Kızılötesi ışınlar yardımıyla yaptıkları araştırma da nafile sonuç verdi; zemini kaplayan tuhaf madde üzerinde silinmeye yüztutmuş ayak izleri bile görünmüyordu.

"Ilen?" diye seslendi yeniden Sal. Bakışlarıyla bölgeyi boydan boya taramakta olan Taince'ye döndü sonra. "Hiçbir şey göremiyorum, üstelik nedense alıcım da işlemez oldu," dedi kıza. "Sen bizim yakalayamadığımız bir şey görebildin mi?"

Taince olumsuz yönde salladı başını. "Gözler ancak dördüncü yılda o dereceye ulaşıyor."

Kahretsin, diye geçirdi içinden Fassin. İçlerinden birinde el feneri bulunup bulunmadığını merak etti. Muhtemelen yoktu. Bu dönemde çok az insan beraberinde fenerle geziyordu. Kendi kulaklığını kontrol etti ama durumu Sal'ınkinden farksızdı; yerel sinyal bile alamayacak kadar ölüydü aygıt. *Lanet, lanet, bin kere lanet olsun!* Bu hikâyenin prototipi hangi tarihe dayanıyordu acaba? Babalarının atlı savaş arabasını kaçıran dört çocuğun tekerleklerden birinin kırılması sonucu tam da gece çökmeye yakın terk edilmiş bir Neanderthal mağarasının ağzında kalakalışı gibisinden bir şey miydi acaba bunun ilk örneği? Buna benzer bir şey olsa gerekti işte. Sonra karanlığın içinde şuursuzca dolaşmaya çıkarlar ve birbirinden korkunç yollarla tek tek öldürülürler.

"Hava aracının ışıklarını yakacağım," dedi Sal, bir yandan aracın içine girerken. "Daha da olmadı, havalanırız ve..."

"ILEN!" Taince akciğerlerini paralarcasına haykırmıştı. Olduğu yerde heyecanla hoplayan Fassin, hemen akabinde bunun diğerlerinin gözünden kaçmış olmasını diledi.

"... Bu tarafa." Ilen'in sesi sanki çok uzaklardan, enkazın iç kısımlarında bir yerlerden geliyordu.

"Habersizce dolaşmaya çıkmak, öyle mi?" diye bağırdı Sal, Ilen'in sesinin geldiği genel istikamete doğru. "Hiç de akıllıca bir fikir değil! Hatta berbat bir fikir! Tavsiyemiz hemen geri dönmen, tamam!"

"Akranların gözü önünde çiş yapmak problem, tamam," diye cevap vermeye girişti Ilen. "Utangaç idrar torbası sendromu, tamam. Artık rahatladım ve geri dönüyorum, tamam. Konuşma tarzını hemen şimdi normale döndürmezsen Len rica eder Tain çıkarır Sal'ın gözünü dışarı, tamam."

Kıkırdadı Taince. Fassin ise arkasını dönme zorunluluğu duymuştu. Bazen, adeta kendi isteğiyle içine sürüklendiği tüm o atıl suskunluk ve belirsizlik dönemleri süresince ve çoğunlukla böyle bir şeyin olmasını en az beklediği bu gibi anlarda, Ilen aynı buna benzer bir şey yaparak ya da söyleyerek şaşırtırdı onu. Kızın her böyle yapışında Fassin'in içinde bir şeyler cız ediyordu. *Yo hayır, göz göre göre ona âşık olmamalıyım*, diye düşündü Fassin. *Kaldıramayacağım kadar ağır bir yük olur bu.*

Bir kahkaha patlattı Sal. Aynı anda, elli metre ötede zeminin alçak ve üzeri düz bir tepeyi andıracak şekilde bükülüp kıvrıldığı yerde, kızılötesi sensörünün ekranında ana hatlarıyla Ilen'i çağrıştıran küçük bir şekil belirdi. "İşte orada. Durumu iyi görünüyor," diye bildirdi Sal diğerlerine, sanki onu bizzat kendisi kurtarmış gibi.

Beyaza çalan altın rengi saçları hava aracının yumuşak ışığı altında pırıldayarak, dudaklarında kocaman bir tebessümle yanlarına geldi Ilen. Başını hafifçe eğip arkadaşlarını selamlarken, aynı ışık ona cepheden vurduğu için gözlerini kırpıştırıyordu. "İyi akşamlar," dedi sırıtarak.

"Geri döndüğüne sevindik," diyen Sal hava aracının depo kapaklarından birini açıp içeriden bir çanta çıkardı ve bir savuruşta omzuna attı.

Önce çantaya, ardından Sal'ın suratına baktı Taince. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Cevap vermeden önce masumane bir ifade yerleştirdi yüzüne Sal. "Etrafa şöyle bir bakayım diyorum. İstersen sen de bana katılabilirsin, tabii eğer..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Tain, buraya bak çocuğum," diyerek güldü adam. "Bunun için kimseden izin alacak değilim."

"Ben senin çocuğun değilim lanet olası ve ayrıca evet, tabii ki de izin alacaksın."

"Bu denli *sık* küfretmeye bir son verir misin lütfen? Yeni benimsediğin şu aksi ve hırçın askeri tavırlarınla bize böylesine çarpıcı şekilde hava atma çabası içine girmene hiç gerek yok."

"Burada kalıyoruz," dedi kız ona, yeniden o derin dondurucudan çıkma sesini takınarak. "Hava aracının yanından uzaklaşmak yok. Hemen üzerimizden bir düşman gemisi geçmekteyken gecenin ortasında bırakın içine girilmesi, yakınına yaklaşılması bile *yasaklanmış* yabancı bir gemi enkazının içinde başıboş dolaşmaya çıkmak hiç de akıllıca olmaz."

"Neden olmasın ki?" diye itiraz etti Sal. "Hem o gemi şimdiye gezegenin öbür tarafına varmış, hatta belki de avlanıp yok edilmiştir. Öyle olmadığını farz etsek bile, Öteden Gelen menşeli bu savaş gemisi, ya da devriye gemisi, veya insansız hava aracı, veya her neyse işte, bu enkazın içini görebiliyorsa –ki bundan ciddi anlamda kuşkuluyum– hedef alacağı ilk şey çevresine ısı yayan birkaç insan bedeni değil, park halindeki bir hava aracı olacaktır; yani sizin anlayacağınız, araçtan ne kadar uzaklaşırsak o kadar güvende oluruz."

"İlke olarak, araca yakın durmalıyız, hem de her zaman," dedi Taince, çene kasları sımsıkı gerilmiş bir halde.

"Peki bu nereye kadar böyle devam edecek?" diye sordu Sal. "Bu tür baş belası baskınlar, ufak çaplı seferler genellikle ne kadar sürer?" Cevap vermeye gerek duymadan, ateş püsküren gözlerle ona bakmakla yetindi Taince. Bunun üzerine, "Ortalama yarım gün," diyerek kendi cevabını kendi verme yoluna gitti Sal. "İçinde bulunduğumuz şu durumda ise, bir gecede bitecek belki de. Bu süre zarfında biz normalde olamayacağımız bir yerdeyiz, kendimizi istemeden burada bulmuşuz, bolca vaktimiz de var... Fırsat varken neden etrafa şöyle bir göz atmayalım ki?"

"Çünkü, adı üstünde, burası Yasak Bölge," diye kesip attı Taince. "Alın size sebep."

Az çok endişeye kapılan ama bir yandan da bu didişmeden kendilerine eğlence çıkaran Fassin ve Ilen birbirlerine baktılar.

"Yapma ama, Taince!" dedi Sal, ellerini isyankâr bir şekilde sallayarak. "Hayat zaten riskten ibaret. Burada geçireceğimiz zamanın hakkını verelim. Haydi, bırak inadı!"

"Aracın yanından bir yere ayrılmak yok," diye tekrarladı Taince, şaşmaz bir tonda.

"Bağlı olduğun şu programdan bir saniyeliğine kopmaya ne dersin?" diye sorup destek arayan gözlerle diğer ikisine bakarken Sal'ın sesinde samimi bir sıkıntı okunuyordu. "Şu bildik otoriter, bürokratik, her şeye aşırı tepki veren, hayatın her alanını çitle çevirip bölgelere ayrıştırma derdindeki askeri zırvalığı bir kenara koyarsak, buranın niçin yasaklı olduğuna dair içimizde tek bir sebep gösterebilecek olan var mı?"

"Belki de onlar bizim bilmediğimiz bazı şeyler biliyordur," dedi Taince.

"Haydi ama, buna cidden *inanıyor olamazsın*!" diyerek yine karşı çıktı Sal. "Onlar hep böyle olduğunu ileri sürmez mi zaten?"

"Dinle," dedi Taince sakin bir sesle. "Hava aracımızın sistemlerinin düşmanlar tarafından tespit edilmesi ve dolayısıyla hedef alınmamızla ilgili söylediklerinde haklısın, bu yüzden de her saat başı geminin yanından ayrılıp geminin gövdesindeki yarığın olabildiğince yakınına gitmek üzere gönüllü oluyorum; sinyal kırıcı uydular bir kez etkisiz hale getirildi mi, o noktada telefon çalışabilir gibime geliyor."

"Tamam," dedi Sal, hava aracının yarı beline kadar girdiği bir diğer dolabını kurcalayarak. "Sen aynen dediğin gibi yap. Ama ben hayatta insanın karşısına ancak bir kez çıkacak böylesi bir fırsatı kaçırmayacağım ve etrafta dolaşıp kendine özgü bir büyüleyiciliğe sahip bu yabancı sanat eserini inceleyeceğim. Eğer dehşete kapılmış bir halde çığlık attığımı duyarsanız bilin ki her enkaz temizleme ekibinin adeta bir kuralı yerine getirircesine gözden kaçırdığı ve uyanıp karnının o dayanılmaz açlığını gidermeye karar vermek için geride kalan yedi bin yıllık süre içinde herhangi bir anı değil de tam bu akşamı seçen yabancı bir uzay canavarının pençelerine, avını emip posasını tüküren duyargalarına veya...gagasına düştüm."

Derin bir nefes alan Taince hava aracından birkaç adım uzaklaştı ve diğerlerine dönüp şöyle dedi: "Pekâlâ, görünen o ki bunu bir acil durum olarak değerlendirmemiz gerek." Siyah renkli giysisinin ceplerinden birine elini daldırdı ve geri çıkardığında koyu gri tonlarda küçük bir nesne tuttuğunu gördüler.

İnanmayan gözlerle bakakaldı ona Sal. "*O şey* de ne oluyor şimdi? Bir silah mı? Beni vurmaya niyetin yok, değil mi Taince?"

Hayır der gibi başını iki yana sallayan kız elindeki aygıtın yan kısmındaki bir şeye başparmağıyla bastı. Anlık bir duraklamanın

ardından kaşlarını çatıp elindeki şeye yakından baktı Taince. "İşin aslı," dedi sonra, "şu an için sizi yerel Muhafızlara ispiyonlamakla bile tehdit etmiyorum, en azından gerçek zamanda." Bir nebze rahatlamış gibi görünse de, aracın dolabını kurcalayıp da bulduğu şeyi gözler önüne sermekten hâlâ kaçınıyordu Sal. Usanmış bir edayla başını sallayan Taince kafasını geriye atarak onları çevreleyen mağaramsı geminin tavanındaki karanlığa çevirdi gözlerini. Sonrasında ise diğerlerinin daha rahat görebilmesini sağlamak için elindeki küçük gri şeyi kaldırıp havada tuttu. "Bu gördüğünüz bebek," diye açıklamaya girişmişti bir yandan, "beni gezegenin karşı ucundaki bir çocuğun ıvır zıvır dolabına tek hamlede şutlayabilecekken, halen evrensel bir arka fon arayışında olduğu için bunu yapmıyor." Kızın asabı bozulmuş veya öfkeye kapılmıştan ziyade kafası karışmış bir görüntüsü olduğunu düşündü Fassin. (Aynı şey kendi başına gelmiş olsa, utancından yerin dibine geçerdi ve bunu da yedi düvele belli ederdi.) Hâlâ yukarıyı izlemekte olan Taince içinden bir şeyleri onaylarcasına başını salladı. "Çok etkileyici." Ardından, havada tuttuğu elini geri indirdi.

Yeniden söze başlamadan önce boğazını temizledi Sal. "Taince, sende gerçekten de *silah* mı var? Bunu bilmem lazım çünkü şu gördüğün dolaptan bir silah çıkarmak üzereyim ve seni tetiği çekmek için ürkütücü derecede hevesli görüyorum."

"Evet, silahım var," oldu kızın yanıtı. "Ama söz veriyorum, seni vurmayacağım." Suratında yapmacık bir gülümsemeyle devam etti sözlerine. "Dahası, bu koca şeyin bağırsaklarını incelemek üzere başını alıp gitmek istiyorsan, seni durdurmaya yeltenmeyeceğim. Artık kocaman adam oldun. Eylemlerinin sonucundan kendin sorumlusun."

"Nihayet," dedi Sal tatmin olmuş bir şekilde, aynı anda sade ama etkili bir görünümü olan bir CR tabancasını dolaptan çıkarıp belindeki kemere takarak. Tüm gruba hitaben "Arka taraftaki kargo bölmelerinde yemek, su, rulo haline getirilmiş uyku tulumları, yedek giysiler ve benzeri şeyler var," derken bir yandan da ceketinin omuz kısımlarına sınırlı güce sahip aydınlatma yamaları iliştiriyordu. "Şafak sökmeye yakın geri dönmüş olurum." Birden çok girişi bulunan bir haberleşme aygıtını kulağına geçirdikten sonra diğerlerine bakıp gülümsedi. "Evet, iç saat hâlâ çalışıyor." Sırayla her bir arkadaşının gözünün içine baktı. "Hey, muhtemelen orada görül-

meye değer hiçbir şey yoktur; bir de bakarsınız ki bir saate kalmaz geri dönerim." Diğerleriyse bu yorum karşısında cevap vermeksizin ona bakınakla yetindi. "İçinizde benimle gelmek isteyen biri daha olmadığına emin misiniz?" diyerek son bir teklif attı ortaya. Ilen ve Fassin dönüp birbirlerine baktılar. Taince ise "Öyle olsun bakalım, ama beni bekleyeceksiniz diye uykunuzdan olmayın sakın," deyip oradan uzaklaşmak üzere arkasını dönen Sal'den bir an olsun ayırmamıştı gözünü.

"Belli ki sen buna çok önceden ve eksiksiz hazırlanmışsın," dedi Taince usulca.

Anlık bir tereddüt geçiren Sal ağzı hayretle açılmış bir halde yeniden onlara doğru döndü. Fassin ve Ilen'e birer bakış fırlattıktan sonra kocaman açılmış gözlerini Taince'ye odakladı. Elini havada sallayarak bulundukları yere epey uzak bir mesafede, üstelik başları üzerinde alabildiğine uzanıp giden uzay boşluğunun adeta sınırı denebilecek kadar yukarıda yer alan gemi gövdesindeki yarığı işaret etti. "Ah Taince, Taince," dedi derin bir iç geçirerek. Sözlerine devam etmeden önce bir elini kalın siyah saçlarının arasından geçirdi. "Orduda sizden tam olarak ne ölçüde paranoyak ve şüpheci olmanız bekleniyor?"

"Unutma ki bizim savaş gemilerimizi babanın şirketi inşa ediyor, Saluus," dedi kız. "Temkinli olmak hayatta kalma yolunda yeri doldurulamaz bir stratejidir."

"Ah-haa, bak işte bu defaki çok ucuz bir numara oldu, Taince." Hafiften alınmış bir hali vardı Sal'ın. "Ama ben ciddiyim. Gel haydi." Çileden çıkmış bir halde eliyle sırt çantasını şaplattı birkaç kez. "Lanet olsun be kadın, bineceğimiz aracın gerekli acil durum ekipmanını da içermesini temin etmemiş olsaydım beraberimizde uygun miktar ve nitelikte erzak ile diğer malzeme olmaksızın ücra bir çölün derinliklerine yapılacak bir seyahatte sana pilotluk yapmaya beni ikna etmek için kulaklarımı çiğnemen gerekirdi!"

İfadesiz bir suratla olduğu yerde bir süreliğine daha dikilip onu izledi Taince. "Orada gezerken kendine dikkat et, Sal."

Nihayet rahatlayarak, başını evet der gibi salladı Sal. "Siz de dikkatli olun," dedi sonra. "Yakında görüşürüz millet." Bir yandan dişleri arasından sırıtarak, hepsini kapsayacak son bir bakış attı onlardan yana. "Sizin için yapmayacağım şey yoktur ve benzeri laf salatası içeren alışıldık veda konuşmamı yaptım sayın." Onlara el sallayarak aylak adımlarla uzaklaşmaya koyuldu.

"Dur bir dakika," dedi Ilen o an. Sal bir kez daha durup arkasını dönmek durumunda kalmıştı. Yanında getirdiği ufak sırt çantasını hava aracından kapıp geldi kız. "Ben de seninle geleceğim, Sal."

Bu kez ağzı şaşkınlıktan beş karış açık kalan, Fassin'di. "Nasıl yani?" derken sesi dehşete kapılmış bir oğlan çocuğununki gibi zorlukla duyuluyordu. Görünüşe göre kimse de duymamıştı zaten onu. Bir defalığına da olsa, buna memnundu. Taince ise hiçbir tepki vermedi.

Bu gelişme karşısında gülümseyen Sal, "Emin misin?" diye sordu kıza.

"Senin için bir sakıncası yoksa tabii," dedi Ilen.

"Bana uyar," dedi Sal sakince.

"Sana ayak bağı teşkil etmeyeceğime emin misin?"

"Tabii ki de eminim."

"Böyle güvenilmez bir ortamda hiç kimse tek başına araştırmaya çıkmamalı, değil mi?" dedi Ilen. "Haksız mıyım?" derken ondan tarafa bakmasıyla beraber onay verir anlamda başını salladı Taince. "Kendine çok dikkat et." Fassin'in yanağına bir öpücük kondurup Taince'ye göz kırpan Ilen, hava aracını indirdikleri hafif çukurluğu birkaç adımda çıkarak Sal'ın yanına yöneldi. Sonra ikisi birlikte el sallayıp yola koyuldular. Kızılötesi görüş cihazını kullanarak onların peşi sıra bir süre bakan Fassin, ayak izlerinin zayıf lekelerinin her birinin belirmesinin üstünden bir saniyeden az zaman geçmişken sönükleşip kaybolarak zemin boyunca uzaklaşışını seyretti.

"O kızı asla anlayamadım," dedi Taince, sesine durumu pek de kafaya takmıyormuş gibi bir tını vermeye çalışarak. Sonra Fassin ve o bir an için birbirlerine baktılar. "Biraz kestirsen iyi olur," dedi kız, başıyla hava aracını işaret ederek. Burnunu karıştırıp parmağına baktı sonra. "Sinyal gelip gelmediğine bakmak için gövdedeki yarığın yanına gideceğim zaman uyandırırım seni."

•

İyice loşlaştırılmış olan odanın bir yerlerinde mekânlara güzel koku yaymak için başvurulan türden bir tomurcuğun hafifçe patladığı duyuldu ve –bir süre sonra– burnuna oldum olası Güz Evi ile özdeşleştirdiği bir çiçek aroması olan *Orchidia Noctisia** kokusu geldi. Bu sessiz odada çok az hava hareketi olduğuna göre tomurcuk ya-

* *Orchidia Noctisia*: Latince "Gece Orkidesi" anlamına gelir. –çn

kınlarda bir yerde süzülüyordur, diye tahmin yürüttü içinden. Gerçekten de, başını usulca kaldırınca, akşam yemeklerini getirmekte kullanılan servis arabası ile yatak arasında, havada yukarıdan aşağı doğru ipek yumuşaklığıyla süzülerek düşmekte olan ve o mesafeden bakılınca ince ve şeffaf bir çiçeği andıran küçük bir şekil seçti gözleri. Sonra başını indirip gerisingeri Jaal'in omzuna yasladı.

"Mmm, ne diyorduk?" diye sordu kız, uyku ile uyanıklık arasında gidip gelen bir sesle.

"Şehirdeyken arkadaşlarından hiç buluştuğun oldu mu?" diye sordu Fassin, Jaal Tonderon'un o altın renkli upuzun saçları içinden nazikçe çekip parmağına doladığı bukleyle oynamayı bırakarak kızın kızıla çalan kahve tondaki boynunun ense kısmına burnunu dayayıp onun kokusunu bütünüyle içine çekmeden hemen önce. Bunun üzerine kalçaları bir çeşit titreme nöbeti geçiren kız uzandığı yerde kımıldanıp kendini ona iyice yasladı. Oysa adam vücudunu onunkinden bir nebze olsun ayıralı uzun süre olmamıştı; yine de hoş bir duyguydu bu.

"Ree ve Grey ve bir de Sa ile buluştum," dedi kız, sesi iyiden iyiye uykulu bir havaya bürünerek. "Alışveriş işini aradan çıkardık. Sonra Djen ve Sohn da bize katıldı. Ardındansa Dayd, Dayd Eslaus. Ha, bir de Yoaz. Yoaz Irmin'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Kızın boynundan ufak bir ısırık almasıyla beraber hafifçe ciyaklayıp vücudunu kendine doğru çekti Jaal. "Çok uzun zaman önceydi o," dedi Fassin kıza.

Kız bir elini arkaya uzatıp adamın bedeninin açıkta kalmış olan yan kısmını boydan boya okşadı, sonra da poposuna pıt pıt vurdu. "Ama ilişkinizin hatırasının onun belleğinde canlılığını halen koruduğunu söyleyebilirim, hayatım."

"Öyle mi?" dedi adam. "Aynı şey benim için de geçerli." Bu söze karşılık poposuna okkalı bir şaplak yedi bu defa. Sonra birbirlerine yeniden kenetlendiler; kız az önce yaptığı sıvazlama hareketini adamın kalçasında tekrarlayınca gitme vakti gelene kadar biraz daha sevişmeye yetecek zaman olup olmadığını düşündü Fassin.

Onun suratını görebilmek için yattığı yerde döndü kız. Jaal Tonderon'un yuvarlak hatlı yayvan bir yüzü vardı ama bu durum onu daha da güzelleştiriyordu. İki bin yıldan bu yana alnsan topluluğunun yüzleri ağırlıklı olarak sahiplerinin görünmesini istediği gibi görünüyor, doğum öncesi süreçte rahimde edindikleri az çok güzelliğin bahşettiği tatmin veya o güzelliğe karşı duyulan kayıtsız-

lığı ya da sahipleri tarafından sonradan belirlenmiş olan o elden geçirilmiş hususi görünümü sergiliyordu. İçlerinde çirkin denebilecek yegâne insanlar, belirgin bir surat ifadesine sahip olanlardı.

Herkesin güzel olabileceği ve/veya ünlü tarihi şahsiyetlere benzeyebileceği bir çağda (yakın zamanın ünlü kişilerine aşırı benzeme durumuyla ilgili kanunlar bile yürürlüğe konmuştu artık), asıl ilginç kabul edilen yüzler ve vücutlar, sadeliğe ve yalınlığa olabildiğince yakın sularda yüzenler ve hatta mümkün mertebe çirkin görünüp de yine de yanına kâr kalanlardı. Gerçek hayatta güzel olup da resmedildiğinde aynı derecede hoş görünmeyen veya gerçeğe yakın tablolarda iyi görünüp de ekranda aynı etkiyi yaratamayan ya da uykudayken hiç de cazip bir görüntüsü olmayıp hareket haline geçince nefes kesici bir görünüme kavuşan veya sadeliğini ancak o kişi gülümseyinceye kadar koruyabilen yüzlerden söz ediyordu insanlar.

Jaal ise –kendi deyimiyle– komisyonca tasarlanmış bir suratla doğmuştu: Ahenkten uzak, organların birbirine normalde olması gerekenden daha bitişik durduğu, hiçbir unsurun bir diğeriyle uyuşmadığı bir suratla. Buna rağmen, fizyonomisi, kişiliği ve genel surat ifadesinin oluşturduğu bütün sayesinde olacak ki, onunla tanışan hemen herkesin gözünde dayanılmaz bir çekiciliği vardı. Fassin'in kendine sakladığı kişisel tahmine göre Jaal'inki hâlâ tam olarak oturmamış, olgunlaşmayı bekleyen bir surattı ve kız orta yaşlı biri olduğunda şimdikinden çok daha güzel bir hal alacaktı. Kızdan kendisiyle evlenmesini istemesinin sebeplerinden biri de buydu zaten.

El ele verip geleceğe umutla bakabileceklerine ve birlikte uzun bir yaşantı sürebileceklerine dair her türlü dayanağa sahipti Fassin; üstelik onlarınki gibi bir meslek dalında evlenmek –ki en önemli kâhin evlerinden ikisi arasındaki bağları pekiştirmesi dolayısıyla her iki tarafın bağlı olduğu klanların bu evliliğe büyük bir hevesle onay vereceği kesindi– gayet mantıklı bir iş kabul edildiğinden, eşiyle paylaşacağı böylesine uzun soluklu bir ömre giden yolu açmak son derece sağduyulu bir hareket olurdu.

Şu da var ki, her ikisi de Yavaş Kâhin unvanına sahip Fassin ile Jaal'in müşterek yaşantısı bazı diğerlerininki kadar uzun sürmeyebilirse de kendi çağdaşları olan kişilerin büyük çoğunluğununkine oranla kesinlikle daha uzun vadeye yayılacak ve üstelik temelinden farklı olacaktı tabii; uzun süren bir araştırmanın oldukça ağır işle-

yen sürecinde kâhinler kelimenin tam anlamıyla geç yaşlanırdı ve her ne kadar rekorun altında kalsa ve (neyse ki, doğal olarak) henüz limitine dayanmamış olsa da, Slovius Amca'nın geride bıraktığı on dört yüzyılı gölgede bırakmak pek zor olmasa gerekti. Birbirini eş veya sevgili olarak benimseyen kâhinler gerek yavaş-süreli gerekse normal akışındaki yaşantılarını tarafların karşılıklı duygusal bağı yitirmesine yol açmayacak ve birbirleriyle olan uyumlarını zedelemeyecek şekilde bir plan dahiline oturtmalıydılar. Fassin'in eski danışmanı ve eğitmeni Tchayan Olmey'in yaşamı bu türden öngörülememiş bir kesinti yüzünden rayından çıkmış ve onu eski aşkından koparıp yarı yolda bırakmıştı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu Jaal adama.

"Hiç, şu görüşme işi kafamı kurcalıyor sadece." Odanın karşı duvarında asılı duran antika saate göz attı.

"Kiminle olacak bu görüşme?"

"Bunu söyleyemem," dedi kıza. Buluşmalarının ardından bir röportaja yetişmek üzere ondan ayrılması gerekeceğinden Jaal'e daha onu aşağıdaki vadide bulunan evlerinin araç kalkış-iniş limanında mekiğin dışına ilk adımını attığındaki karşılaşmalarında bahsetmişti gerçi, ama kız ona başkentten son dedikoduları ve Feem Teyzesi ile Khustrial Klanı'na mensup şu çocukla ilgili skandalı anlatmakla o kadar meşguldü ki, bu konunun ayrıntılarını kendisine soracak zaman bulamamıştı. Kızın duş alması, birlikte akşam yemeği yemeleri ve sonrasında halledilmesi gereken çok daha acil meseleler, sıralamada önceliği alıvermişti.

"Söyleyemez misin?" dedi kız, kaşlarını çatmış bir halde yattığı yerde daha da adamdan yana dönüp bunu yaparken esmerce memelerinden birini onun kahverenginin açık bir tonunu taşıyan göğsüne yaslayarak. Daha önce de pek çok kez yaptığı gibi, bu kızın etrafında onu çevresine nazaran daha solgun gösteren bir hale var adeta, diye geçirdi içinden... "Oh, Fass," dedi Jaal, huzursuz bir sesle, "bana bu işin ardında bir kız olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Hele ki bir *hizmetçi* kız? Yasak çiğnemenin zevkine mi varmaya çalışıyorsun, hem de evliliğimizin hemen *öncesinde*?"

Bunları söylerken gülümsüyordu kız. Adam da ona sırıtarak karşılık verdi. "Can sıkıcı olduğunu biliyorum. Ama o görüşmede hazır bulunmak zorundayım. Kusura bakma."

"Gerçekten de söylemeyecek misin?" Kız başının duruş şeklini değiştirince sarı saçları adamın bir omzuna döküldü. Saçların do-

kunuşunun verdiği his görüntüsünün verdiğinden bile daha hoştu.

"Gerçekten öyle," diye kısaca cevap verdi adam.

Bir şeyler planlar gibi gözlerini onun ağzına dikmişti Jaal. "Gerçekten mi?"

"Şey," dedi adam diliyle dudaklarını ıslatarak. "İşin içinde herhangi bir kız olmadığı konusunda seni temin edebilirim." Kız iştahla onun ağzına bakmayı sürdürüyordu. "Jaal, hayatım, söyler misin lütfen, deminden beri gözünü ayırmadığın o yerde yabancı bir cisim mi var?"

"Hayır yok," dedi kız, kendi ağzını adamınkine doğru kaydırırken, "en azından şimdilik."

"Siz, Ulubis yıldızı ve bağlı sistemlerinden Nasqueron gaz-devi gezegeni 'glantine ayı Bantrabal Kâhinler Klanı'na mensup Fassin Taak mısınız?"

"Evet, doğru."

"Burada herhangi bir projeksiyon yansıtması veya benzeri bir temsil yöntemine başvurmaksızın fiziken mi bulunuyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Halen Bantrabal Klanı'nın mevsimlik evlerinde ikâmet etmekte olup, halihazırda uydu ayı Üçüncü Öfke'yi merkez alıp çalışmalar yürüten bir Yavaş Kâhin misiniz?"

"Aynen öyle."

"Güzel. Fassin Taak, sizinle bu cihaz arasında yapılacak olan tüm görüşmeler en katı gizlilik ve karşılıklı güven ilkeleri çerçevesinde gerçekleşecektir. Sizden bu kurallar bütününe uymanız ve konuşulacak konularla ilgili başka hiç kimseye, sizden yerine getirmeniz istenecek olan herhangi bir faaliyet ve peşine düşmeniz talep edilecek olan herhangi bir hedef doğrultusunda kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyacağınız bilgi alışverişi dışında en ufak detay vermemeniz beklenmektedir. Bütün bu saydıklarımızı anlıyor ve onaylıyor musunuz?"

Cevap vermeden önce bu meseleyi kafasında bir süre tarttı Fassin. Projeksiyon konuşmaya henüz başlamışken karşısındaki bu içi kor gibi yanıp etrafa parıltılar saçan kürenin Plazmik bir varlığa (daha önce onlardan biriyle karşılaştığından değil, orada burada gördüğü resimlerden varmıştı bu kanıya) çok benzediği fikri bir anda zihninde uyanmış, bu anlık dikkat dağılması da konuşmayı takip etmesine ve söylenenlerin taşıdığı manayı tam olarak algıla-

masına engel olmaya yetmişti. "Doğrusunu isterseniz, hayır. Bakın, özür dilerim, ama inanın şey yapmaya çalışmıyorum..."

"Kayıt tekrarlanacak..."

Güz Evi'nin en üst katında, dairesel şekli sayesinde tüm yatay yönleri görebilecek bir konuma ve insana heyecan verir nitelikte şeffaf bir tavana sahip, bu görüşme için adamakıllı boşaltılmış genişçe bir mekân olan ana görüşme salonundaydı Fassin. O an için odanın içindeki eşyalar onun oturması için ayrılmış tek bir koltuk ile yuvarlak hatlı pırıldayan bir gaz kütlesinin havada adeta asılı kalmasını sağlamak üzere bu topun altına yerleştirilmiş metalik görünümlü güdük bir silindirden ibaretti. Yerdeki silindirden çıkan kalın bir kablo ise salon zemininin ortasına dek uzanıp oradaki bir kapaktan içeri giriyordu.

Gaz küresi az önce söylemiş olduğu şeyleri aynen tekrarladı. Bu defa, söyleyeceklerini öncekine oranla daha ağır bir tempoyla aktarmış, ama bunu yaparken onca lafı tekrarlama lütfunda bulunmaya mecbur bırakılmaktan kaynaklanan herhangi bir sinir belirtisi ortaya koymamıştı. Düz ve aksansız olan sesinde belli bir şahsın izlerini yakalamak yine de mümkündü; seçilmiş bir kişinin sesi kopyalanmış, sonraysa karakteristik özelliğini pekiştiren genel ifadelerin, edaların ve dışavurumların hepsinden olmasa bile büyük çoğunluğundan arındırılarak kalıp olarak kullanılmıştı sanki.

Aktarılan mesajı dikkatle dinleyen Fassin, "Tamam; evet, söylediklerinizi anlıyor ve de onaylıyorum."

"Güzel. Bu cihaz Mercatoria Yönetimi tarafından özel olarak görevlendirilmiş, Bakanlık-altı düzeyde, Egemenlik'in teveccühü ile olağanüstü yetki tanınmış, Mühendislik departmanına bağlı Kıdemli Mühendis seviyesindeki geçit taşıyıcı Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir* aracılığıyla nakledilmiş bir elçi projeksiyonudur. Gerçekte öyle olmadığı halde duyarlı hareket etme yetisine sahiptir. Bunu anlıyor musunuz?"

Bu sözler üzerine de bir süre düşünen Fassin nihayet anladığına kanaat getirmiş olacak ki, "Ah-ha," dedi ve ardından projeksiyon aygıtının gündelik konuşma diline has bu tür onaylama tümcelerini anlayıp anlamadığını düşündü. Belli ki anlıyordu.

"Güzel. Kâhin Fassin Taak, siz burada kıdem bakımından Şeriflik Oculası'ndan sonra ikinci geliyorsunuz. Size verilecek olan onursal rütbe..."

"Durun bir dakika!" Fassin oturduğu koltukta az kalsın havaya zıplayacaktı. "*Ne* dediniz?"

"Onursal rütbeniz..."

"Hayır hayır, yani, neyden sonra *ikinci* sıradayım dediniz?"

"Şeriflik Oculası. Size bahşedilecek olan onursal rütbe..."

"Şeriflik mi?" dedi Fassin, sesini kontrol altında tutmak için büyük çaba harcayarak. "Demek *Ocula*, ha?"

"Doğru."

İçinde yaşadıkları, Culmina'dan ilham alan şu son çağın o aşırı süslü ve bilhassa birer labirent misali dolambaçlı inşa edilmiş güç yapıları, en az sekiz ana türün ve buna ek olarak Yolcu ırklardan oluşan çok geniş alt-kategorilerin isteklerini bir araya getirmesi ve onlara kısıtlar dayatması yanı sıra, (kendi iddialarına göre) kapsam ve de ihtirasları bakımından ciddi farklılıklar gösteren daha alt seviyedeki çeşitli uygarlıkları "uygun yere yerleştiriyor," bütünüyle yabancı bir tür olan Ötekileri en azından çevresel olarak etki altında bırakıyor, insanların –ya da en azından içlerinde aklı az çok çalışıp da bu gibi konularda fikir yürütebilenlerin– isminin anılmasına bile saygının korkunun gölgesinde kalmış bir şekliyle yaklaşma eğiliminde olduğu pek çok örgüt ve kurum bulunduruyordu.

Şeriflik en az aşırıya kaçan örnekti belki de; insanların ona saygı duyduğuna rastlanabilirdi –içlerinden birçoğu onun amaç ve işlevini fazlasıyla sıkıcı bile buluyordu– ama pek azı ondan korkardı. Bir zamanlar Bilgi Teknolojisi adıyla anılan şeyin yönetimini ele almış olan teknisyen ve kuramcıların oluşturduğu yarı askeri bir Tarikat/öğreti/fakülte denebilirdi onun için ve bu işlevsel mirastan dolayı da, öncekine kıyasla daha az odaklanmış olmakla beraber, varlığını Savaş sonrası döneme sarkıtabilmiş yapay zekâ teknolojilerinin hizmeti kabul edilebilir gerekçelerle sınırlanmış artıklarıyla ilgilenirdi.

Yedi bin yıl önce meydana gelen Makineler Savaşı, yapay zekâların büyük çoğunluğunun galaksi yüzeyinden silinip atılmasıyla sonuçlanmış ve onu izleyen süreçte Culmina'nın telkiniyle –ve yine Culmina tarafından dayatılarak– yürürlüğe konan barış süreci, yapay zekâ teknolojileri üzerinde çalışılmasını yasaklamakla kalmayıp halen etrafa dağılmış vaziyette varlığını korumayı sürdürdüğünden kuşkulanılan yapay zekâ kalıntılarının avlanması hususunda tüm yurttaşların yardımını ve katkısını talep eden bir rejimin temellerini atmıştı. Dinsel dogmaları kucaklayan bir askeri yönetim anlayışı

çerçevesinde şekillenmiş bir örgütsel yapı olan Şeriflik, ister kazara isterse planlı programlı ama her hâlükârda bünyesinde barınan ve birbirinden bağımsız faaliyet gösteren çeşitli toplulukların devredışı bırakılınasına ya da sökülüp tecrit edilmesine neden olacak ölçüde hayati kabul edilen ve "duyarlı hale gelme" veya "duygu edinme" şeklinde tabir edilen durumun arz ettiği tehlikeye az çok yakınlaşmasına sebep olacak denli karmaşık Bilgi Teknolojisi sistemlerinin sürekliliğini, yönetimini ve bakımını sağlamakla görevlendirilmişti.

Varlığını daha ziyade çevresine korku salmak üzerine şekillendirmiş bir diğer Tarikat olan Cessoria Arınmışları ise hem yapay zekâların kendisini hem de onlara benzer yenilerini imal etmeye teşebbüs eden veya mevcutları korumaya, onlara barınak sağlamaya ya da herhangi başka bir yolla onlara yardımda bulunmaya yeltenen insanları avlayıp yok etmek üzere kurulmuştu. Ama bu durum, Şeriflik'in kendi bünyesinde, üstlendiği görevler, izlediği yöntemler ve hatta benimsediği felsefe Arınmışlarınkiyle kayda değer ölçüde çakışan bir İstihbarat departmanı –Şeriflik Oculası– oluşturulmasını engelleyememişti. İlk bakışta buna gösterilebilecek hiçbir sebep bulamadığı halde Fassin'e de teşkilatına katılması emredilmekte olan, ismi etrafındaki gizem perdesiyle insana biraz korkutucu gelen şu birim de işte bu aynı Ocula'ydı.

"Ocula mı?" dedi Fassin. "Ben mi? Buna kesinlikle emin misiniz?"

"Hem de kesinlikle."

Teknik açıdan, başka seçeneği yoktu. Mesleklerini icra etmelerine izin verilebilmesi için, kâhinliğin, daha alışıldık altbölüm kategorilerine dahil edilmeye uygun olmayıp da Mercatoria'ya faydası dokunanları ifade etmekte kullanılan geniş kapsamlı bir terim olan Çeşitlilik dizini içinde resmen tanınmış bir meslek olması şarttı ve bundan dolayı da, kâhinler Mercatoria'nın mutlak otoritesi ve kontrolüne tabi olup, uygun şekilde yetkilendirilmiş ve kıdem bakımından yeterince üstün rütbeye sahip herhangi biri tarafından verilecek her tür emri yerine getirmeyi ta baştan taahhüt etmiş sayılıyordu.

Ama gerçekte durum asla böyle cereyan etmiyordu. Bantrabal Klanı'nın iki bin seneye yaklaşan geçmişinde herhangi bir klan mensubunun barış zamanı kıdem bakımından ikincil konuma düşürüldüğünü hatırlamıyordu Fassin. Peki neden şimdi böyle bir şeye ihtiyaç duyuluyordu? Ve üstelik neden kendisi seçilmişti?

"İzin verirseniz brifinge devam edebilir miyiz?" diye sordu parıldayan küre. "Konu önemli de."

"Şey, tabii, devam edelim, yalnız bazı sorularım olacak."

"İlgili tüm sorular yerli yerinde ve uygun şekilde yanıtlanacaktır," dedi küre ona.

Söylenenleri zihninde irdelemeye çalışıyor, kendi kendine soru yağdırıyordu Fassin. Gerçekten de bunu kabul etmek zorunda mıydı? Emre karşı gelmenin yaptırımları nelerdi acaba? Rütbe indirimi mi? İstifaya zorlanmak ya da aforoz edilmek mi? Kanundışı ilan edilmek mi yoksa? Veya, ölüm mü?

"O halde, kaldığımız yerden devam edelim," dedi gaz küresi. "Kâhin Fassin Taak, şu an itibarıyla Şeriflik Oculası'na destek vermek üzere tayin edilmiş bulunuyorsunuz. Yetki sahibi üstlerinizce gerek görülmesi halinde kapsam dışında tutulacak istisnalar saklı kalmak koşuluyla; güvenlik temizliğine yönelik hizmetlerden sorumlu geçici yüzbaşılık fahri rütbesi, kıdem ve disiplinle ilgili alanlardan sorumlu binbaşılık fahri rütbesi, ödüllendirme hizmetlerinden sorumlu generallik fahri rütbesi, seyahat-öncelik alanından sorumlu mareşallik fahri rütbesi ile donatılacaksınız. Bu mesajı size iletmekte olan cihaz şu âna kadar söylenenler üzerinde müzakere etme becerisine sahip değildir. Size iletilen bilgilerin şimdiye kadarki kısmını onaylıyor musunuz?"

"Hayır yanıtı vermem durumunda ne olur?"

"Cezalandırma işlemleri uygulanır. Bu yaptırımların sizi hedef alacağı kesin olmakla beraber, yansımalarından muhtemelen Bantrabal Klanı ve belki de 'glantine'deki tüm Yavaş Kâhinler de etkilenir. Ayrıntıları görüşmemiz sırasında size sunulmuş olan destek yetkilendirmesini kabul edilebilir buluyor musunuz?"

Kapıldığı dehşet ve şaşkınlıktan ötürü elini farkında olmadan ağzına götürdü Fassin. Havada asılıymış gibi duran bu pırıltılı gaz yumağı az önceki açıklamasıyla sadece kendisini, klanını ve bütün uşakları ile diğer bağlı çalışanlarını da kapsama alarak iyice dallanıp budaklanacak şekilde tüm ailesini değil, galaksi çapında varlık gerekçesini Ahali Çalışmaları'na bağlamış en önemli üç veya dört merkezden birine yurt teşkil eden sevgili gezegen-ayları üzerinde gerçekleştirdikleri o benzersiz öneme sahip incelemelerin başlıca odak noktasını da tehdit etmiş oluyordu! İşittikleri öyle korkunç, öyle aşırıydı ki, bütün bunlar koca bir şakadan ibaret olsa gerekti.

Ümitsizliğin verdiği telaşla hafızasını harekete geçirerek Slovius'la, Verpych'le ve bu şakada payı bulunduğuna kesin gözüyle baktığı diğer herkesle o günün başından beri yaptığı konuşmaları tek tek hatırlayıp şu an yüzleşmekte olduğuna kıyasla daha kabul edilebilir bir başka senaryoda bağdaştırmak üzere birbiriyle ilintilendirmeye çalıştı Fassin: Halen bir düzine ışık yılı uzaklıktan yaklaşmakta olan geçit-taşıyıcı bir Mühendisgemisi aracılığıyla bağlantı kurduğu ürkünç derecede gelişmiş bir projeksiyonun ona hakkında sahip olduğu bilgiler alelade bir insanınkini geçmeyecek düzeyde olup Yönetim'in ve Mühendislerin gücünü de ardına almış bir Tarikat'a bağlı çalışan ve söylentiye göre hiçbir yasak tanımayan bir istihbarat birimine katılmasını emretmesiydi yüzleştiği vaziyet.

"Ayrıntıları size sunulmuş olan destek yetkilendirmesini kabul edilebilir buluyor musunuz?" diye sorusunu tekrarladı küre.

Veya belki de, diye düşündü Fassin, böyle yapılarak Bantrabal Kalanı'nın bütünüyle dalga geçiliyor. Bunun bir şaka olduğundan buradakilerin hiçbirinin haberi yoktur belki. Sırf kendisini aptal yerine koymak ve korkutmak için bunca zahmete kim katlanırdı ki? Herhangi birini onun aleyhine böylesi bir tezgâhı kurmaya itecek kadar kendisine düşman etmiş olabilir miydi? Şöyle bir düşünecek olursa...

"Ayrıntıları size sunulmuş olan destek yetkilendirmesini kabul edilebilir buluyor musunuz?" dedi küre yeniden.

Fassin pes etti. Eğer şansı varsa tüm bunların bir şakadan ibaret olduğu ortaya çıkardı. Ama eğer şaka değilse, ona öyleymiş gibi yaklaşmak aptalca olduğu kadar son derece tehlikeli sonuçlar da doğurabilirdi.

"Bu nezaketsiz ve nahoş tehditleriniz göz önüne alınacak olursa, pek bir tercih şansım yokmuş gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

"Bunu olumlu yönde bir cevap olarak mı kabul etmeliyim?"

"Sanırım öyle. Evet."

"Güzel. Sormak istediğiniz herhangi bir şey varsa, şimdi sorabilirsiniz, Kâhin Fassin Taak."

"Yetkilendirilmek için neden ben seçildim?"

"Yapmanızın isteneceği şeyleri kolaylaştırmak ve sizden talep edilecek olan hedefleri başarmanıza yardımcı olmak için."

"Peki neymiş bu hedefler?"

"Başlangıç olarak, 'glantine gezegen-ayının başkenti Pirrintipiti'ye gitmeniz gerekiyor, oraya varınca gemiye binip Ulubis sisteminin başlıca gezegeni Sepekte'nin başkenti Borquille'nin yolunu tutacaksınız ve onu takip eden safhayla ilgili yeni talimatlar bekleyeceksiniz."

"Peki ya sonrasında?"

"Az önceki brifingde size tarif edilen türden görevler üstlenmeyi ve hedefler peşinde koşmayı umabilirsiniz."

"Ama neden? Tüm bunların ardında yatan nedir? Niçin bunlar özellikle benden isteniyor?"

"Öğrenmek istediğiniz türde bilgiler bu cihaz tarafından size sunulmaya uygun değil."

"Peki niçin başka bir örgüt değil de, Şeriflik Oculası?"

"Öğrenmek istediğiniz türde bilgiler bu cihaz tarafından size sunulmaya uygun değil."

"Bu emri kim verdi?

"Öğrenmek istediğiniz tür–"

"Tamam, anladık!" diyen Fassin parmaklarını oturduğu koltuğun kolunda hiddetle tıklatmaya başlamıştı. Öyle veya böyle bu projeksiyonu görevlendiren birisi vardı ve cihaz, Mercatoria'nın rütbe ve kıdem hiyerarşisinden oluşan o devasa ağında tam olarak nerede konuşlandığını biliyor olmalıydı. "Bunu emreden kişinin rütbesi nedir?"

"Yönetim: Şeriflik Ordu Grubu Kurmay Başkanı," dedi küre. (Eh, bu da onu sıralamada bayağı üst bir noktaya oturtur, diye düşündü Fassin. Bu iş ne menem bir saçmalık, askeri palavra veya yabani kaz avı olursa olsun, verdiği kararlardan dolayı hesap sorulamayacak kadar yüksek mevkideki biri tarafından dayatıldığı kesin.) "Egemenlik: Başmühendis," diye devam etti projeksiyon. (Aynı bir önceki gibi; şu Başmühendis unvanı, sözgelimi, Ordu Grubu Kurmay Başkanı kadar şaşaalı gelmiyordu gerçi kulağa, ama bütün bir galaksi meta-uygarlığını mekik dokur gibi birbirine bağlayan solucan deliklerini yapan, taşıyan ve yerleştiren Mühendislerin en üst rütbesini ifade ediyordu. Tür farkı gözetilmeksizin sadece gücün varabildiği son nokta kıstas alındığında, bir Başmühendis'in bir Kurmay Başkanı'nı açık ara geride bırakması kuvvetle muhtemeldi.) "Omnokrasi:" dedi küre, sesinde açıklamalarının sonuna geldiğini ele veren bir tınıyla. "Pusulacı."

Oturduğu yerde ona öylece bakakaldı Fassin. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Beş karış açık kaldığını fark etmiş olacak ki, kapadı ağzını. Teni kopacakmışçasına geriliyordu sanki, hem de tüm vücudunda. Lanet olası bir Pusulacı mı? diye sordu içinden, yanlış işitmiş olup olamayacağını sorgulayarak. Culmina'dan biri mi emretmiş yani bunu?

Bir Pusulacı, Mercatoria'nın sivil komuta yapılanmasının tartışmasız zirve noktasında otururdu. Bu unvana sahip olanların her biri galaksinin belli bir bölgesi –ki bu genelde bir yıldız kümesi veya küçük ve hatta kimi zaman büyük bir galaksi kolu gibi, tanımlanabilir sınırlara sahip bir alan olurdu– üzerinde mutlak güce sahipti. İçlerinde kıdem bakımından en geride olanı bile yüz binlerce yıldız, milyonlarca gezegen, milyarlarca yaşam alanı ve trilyonlarca sefil canlının akıbetinden sorumluydu. Tıpkı kendilerine bağlı çalışan Yönetim gibi onlar da kendi yetki alanındaki tüm diğer Egemenlik departmanlarına –Mühendisler, Tapınakçılar, Navarchy ve Birleşik Donanma– komuta ediyordu ve her zaman Culmina içinden atanırlardı. Kıdem bakımından bir Pusulacı'ya üstün kabul edilebilecek yegâne yönetsel unsur, daha da kalabalık bir Pusulacı grubuydu.

Sakinleşmesi gerektiğini kendi kendine telkin ederek, oturduğu yerde bir süre daha düşündü Fassin. Bunun bir şaka olabileceği ihtimalini hatırından çıkarmamalıydı. Bir Pusulacı'nın konumu ile imtiyazlarını akla getirmek bile, durumu onun açısından daha da akılalmaz ve mantıkdışı kılmaya yetiyordu.

Diğer yandan, okul zamanı daha fazla üzerine düşmesi gerekip de muhtemelen bunu yapmadığı bir dersten hayal meyal hatırladığı huzursuz edici bir hissin tetiklemesi sonucu, bir Pusulacı'nın otoritesine yanlışlıkla da olsa başvurmanın idamlık bir suç sayılma potansiyeli taşıdığını anımsadı.

Düşün, düşün. Pusulacı'yı bir süreliğine unut; şu an içinde bulunduğun duruma odaklan... Ne gibi varsayımlarda bulunmalıydı? Egoyu mu esas alsaydı acaba? (Kolej yıllarında, *Ben-ben-ben!* ölçeğinde yüksek not aldığı zamanlar başta olmak üzere, bu psikolojik kendi kendini sorgulama yöntemi zihnine tam anlamıyla kazınmıştı. Gelgelelim bu durum bile notlarının Saluus Kehar'ınkilerin altında seyretmesini engelleyememişti.) Neyse ki hemencecik ortaya sürmek üzere kendini beğenmiş bir varsayım bulup çıkarıverdi aklının derinliklerinden.

"Böyle benim gibi göreve çağrılan daha kaç kişi var?" diye sordu.

"Elçi projeksiyonu yoluyla, sadece siz."

Arkasına yaslandı Fassin. Eh, içini bir nebze ferahlatmıştı bu hiç kuşkusuz, fakat bunun ilk bakışta göründüğünden çok daha beter şeyler ifade ettiğine dair bir şüpheye kapılmıyor da değildi hani.

"Peki ya başka yollarla çağrılanlar?"

"Bir sonraki brifinge katılmak üzere Sepekte'nin başkenti Borquille'ye vardığınızda kıdemli bir grup memura katılacaksınız. Söz konusu grubun toplam mevcudu yaklaşık otuz olacak."

"O brifingin konusunun ne olacağına ilişkin bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Öğrenmek istediğiniz türde bilgiler bu cihaz tarafından size sunulmaya uygun değil."

"En azından evden tahminen ne süreyle uzak kalacağımı söyleyemez misiniz? Sepekte'ye gidip 'bilgilendirildikten' sonra hemen geri mi döneceğim, yoksa...?"

"Şeriflik Oculası'nın memurlarından süresi uzatılmış görevlerin muhtemel zorluklarını olabildiğince az umursamaları beklenir."

"Desenize uzunca bir süre evden ayrı kalmaya kendimi şimdiden hazırlayayım."

"Şeriflik Oculası'nın memurlarından süresi uzatılmış görevlerin muhtemel zorluklarını olabildiğince az umursamaları beklenir. Öğrenmek istediğiniz türde bilgilerin bundan daha fazlası bu cihaz tarafından size sunulmaya uygun değil."

Derin derin içini çekti Fassin. "Bu kadar mı yani? Ta buraya kadar sırf Sepekte'ye gitmemi söylemek için gönderildiğinizi mi anlamalıyım? Tüm bu...velvele, bunun için miydi?"

"Hayır. Çıkacağınız bu görevin, sizden de belirgin bir rol üstlenmeniz talebinde bulunulması muhtemel olan, vahim sonuçlar doğurabilecek son derece önemli bir misyon olduğunu size tekrar bildirmeliyim. Buna ek olarak, Ulubis sistemine yönelik derin bir tehdidin çok yakında kendisini ifşa edeceğini vurgulayan bir bilginin kısa bir süre önce su yüzüne çıkarıldığını belirtmeme izin veriniz. Konuyla ilgili daha fazla bilgi bu cihaz tarafından taşınmamaktadır. Daha fazla bilgi almak üzere, yarın, yani Görev ayının dokuzunda, Borquille-Sepekte yerel saatiyle en geç akşam on beşte Ulubis sisteminin başlıca gezegeni Sepekte'nin başkenti Borquille'deki Hierchon Sarayı'na gidip geldiğinizi rapor etmelisiniz. Gchron, 6.61..."

Küre, sanki onun belirlenen tarih ve saatte orada bulunmasına engel teşkil edecek bir son dakika mazereti uydurmasına olanak bırakmamak istercesine, Fassin'in ertesi gün Hierchon'un sarayında gerçekleşmek üzere planlanmış randevusunun saatini daha birçok formatta tarif etti. Odanın karşı ucundaki bej rengi bölümde yer alan polarize camlı bir pencereye gözünü dikmiş, tüm bu olup bitene nasıl bir anlam vermesi gerektiğine kafa yorarak, tepkisizce oturuyordu Fassin.

Hay lanet olsun, varabildiği en iyi sonuçtu.

"... Kasım ayının on sekizi, M.S. 4034, alnsan," diyerek iletiminin sonuna geldiği mesajını verdi pırıldayan gaz küresi. "Ulaşımınız tarafımızca sağlanacak. Yanınıza alabileceğiniz bagaj haddi, elde taşınabilir bir büyük bagaj yanı sıra Hierchon'un huzuruna çıkarken giyeceğiniz tam teşekküllü tören elbisenizin düzgünce taşınmasını temin edecek bavul ya da bavullardan ibarettir. Ayrıca, gidiş yolculuğu sırasında şık bir takım elbise giyme şartı var. Başka sorunuz?"

Söze başlamadan önce bir an düşündü Verpych. "Askeriyeye özgü histeriye varan şu rütbe takıntısı."

Koltuk niyetine kullandığı su dolu fıçının içinde oturuş pozisyonunu değiştirdi Slovius. Bunu biraz aç lütfen, ne demek istiyorsun?"

"Bana sorarsanız, önceki süreçte gösterilen ilgisizlikten ötürü şimdi aşırı tepki veriyor gibiler, efendim."

"Birisi onlara burada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu çıtlatmış, onlarsa bunu uzunca bir süre kulak ardı edip umursamadıktan sonra gün gelip de tehdit algılayınca ansızın uyanmış ve paniklemiş olmasınlar?" diye fikir yürüttü Fassin.

Verpych yukarıdan aşağı bir kez salladı başını.

"Yok denecek kadar az esnekliği olan böylesi güç yapılarına özgü karar dinamikleri her zaman ilginç bir çalışma konusu teşkil etmiştir," dedi Tchayan Olmey. Fassin'in artık adeta kuruyup sıskacık kalmış ve kır renklerin hakim olduğu sakin bir görünüme bürünmüş olan eski eğitmeni ve akıl hocası, masanın karşısında oturan eski talebesine bakıp gülümsedi. Dördü birlikte Slovius'un eski çalışma odasındaki geniş yuvarlak masanın başına kurulmuşlar, bu arada Slovius görünümü eski dönemlerden kalma bir kalça banyosu ile küçük bir hava aracı arasında bir şeyi çağrıştıran haça benzer büyük ve yarı-kapalı bir cihaza oturtulmuştu. Amcasının kıllarla kaplı ve

iki kocaman dişle süslü suratının yıllardan bu yana hiç olmadığı kadar hayat dolu ve hatta daha insancıl olduğunu geçirdi içinden Fassin. Toplantının başlarında Slovius içine sürüklendikleri acil durum her ne kadar sürerse sürsün, kendisini yavaş yavaş ölüme götürmekte olan ihtiyarlama sürecinin askıya alındığını bildirdi diğerlerine; Bantrabal Klanı'nın yönetimini bir kez daha tam yetkiyle ele almıştı. Öz amcasının kendisini adım adım ölüme yaklaştıran, derin bir uyuşukluk ve hiçbir şeyi umursayamayacak ölçüde vahim bir kafa karışıklığıyla özetlenebilecek o bunaklık halinden bir silkinişte kurtulması karşısında benliğinin bir köşesinde gizli kalmış küçük ama bir o kadar fesat ve kendini yüceltme meraklısı bir hissin etkisiyle hayal kırıklığına ve hatta biraz da öfkeye kapıldığını fark etmek, Fassin'i afallatmıştı.

"Projeksiyon 'çok yakında kendisini ifşa edecek olan derin tehdit' tabirini kullanmıştı," diyerek masadakilere hatırlatma gereği duydu Fassin. Kendisini asıl korkutan ve bu toplantıyı düzenletip öğrendiklerini diğerleriyle kelimesi kelimesine paylaşmaya sevk eden şeyin bu sözler olduğu kanısındaydı. Eğer gerçekten de Ulubis sistemine yönelik bir tehdit söz konusuysa, en azından Bantrabal Klanı'nın önde gelen yetkililerinin de durumdan haberdar olmasını istiyordu. Bu toplantıda hazır bulunamamış tek kişi, sistemin Kuiper kuşağının ücra bir köşesinde yer alan ve bulundukları noktaya on ışık günü uzaklıkta olması dolayısıyla görüşmeye katılımı seçenek dışı bırakan bir Cessoria yerleşkesinde bir yıl süreyle inzivaya çekilmiş olan, Fassin'in annesiydi. Sistemin bütününe yönelik bir tehdidin varlığıyla ilgili onu uyarmak üzere kendisiyle irtibat kurup kurmamaları gerektiğini aralarında tartışmışlar ama henüz konuyla ilgili ayrıntılı bilgiye sahip olmadıklarından bunun gereğinden önce girişilecek ve üstelik ters etki doğurup amaca zararı dokunabilecek bir hamle olacağı sonucuna varıp bu fikirden vazgeçmişlerdi.

Omuzlarını silkti Olmey. "Göstereceğimiz aşırı tepki, hissedilen problemi tarif etmekte kullandığımız dili bile etkileme boyutuna ulaşabilir."

"Son dönemde Öteden Gelenler'in saldırılarında belirgin bir artış oldu," dedi Verpych düşünceli bir edayla.

Dışarıyla olan tüm bağlantısını sağlayan geçidi kaybetmesini izleyen iki yüzyıl boyunca Ulubis'e yönelik oldukça seyrek görülen Öteden Gelen saldırıları –ki bunlar genelde sistemin dış kısımlarını, sınır bölgelerini ve de askeri birimleri hedef alırdı– huzur kaçırıcı

niteliklerini neredeyse yitirecek ölçüde azalmış ve zayıflamıştı. Solucan deliğinin yok edilmesinden önceki döneme oranla çok daha az ve nadir saldırı gerçekleştiği kesindi. Bin yıldan bu yana Mercatoria'daki hemen hemen her sistem fazlasıyla can sıkan ama nadiren yıkıcı etki doğuran bu saldırılara şöyle veya böyle alışmıştı –gemileri yakalayıp içindeki malzemelerle beraber alıkoymaları ve böylelikle tüm meta-uygarlığı gerginliğe sürüklemeleri bir yana, daha vahşi ve hunharca sayılacak kötülüklere henüz imza atmamışlardı– ve üstelik, sistemlerinin bu geçici terk edilmişliği süresince doğrudan askeri müdahale ve baskılar patlayacağına tam tersine azalma eğilimine girdiği için, bu tecrit edilme durumu biraz da sapkın bir düşünce yapısının sonucu olarak Ulubis halkı tarafından hesapta olmayan bir ödül olarak algılanmış, onları bir nevi ferahlatmıştı.

Ne var ki, son bir yıllık süreçte saldırı sayısında hafif bir artış gözlenmiş –iki yüz senedir ilk defa yıllık saldırı sayısı azalacağına artışa geçmişti– ve bu son saldırılar insanların az çok alışageldiğinden farklı bir özellik sergilemişti. Saldırılarda sadece askeri unsurların ya da altyapı birimlerinin hedef alınmadığı gözleniyordu, şöyle ki: Bir kuyrukluyıldız bulutunda madencilik faaliyeti gösteren bir kooperatif yok edilmiş, bazı kemer ve bulut gemileri ya ortadan kaybolmuş ya da boş birer enkaza dönüşmüş halde uzayda başıboş sürüklenirken bulunmuş, küçük bir yolcu gemisi Nasqueron ile sistemin merkeze en uzak gaz-devi arasında bir yerlerde kaybolup gitmiş ve yarım yıl kadar önce, yüzde seksenlik bir ışık hızı oranıyla seyahat eden ve dosdoğru Borquille'ye doğru ilerleyen ağır füzelerle donatılmış tek bir savaş gemisi sistemin orta yerinde ansızın peyda olmuştu. Bahsi geçen son geminin icabına kolaylıkla bakılmıştı gerçi, ama yine de bu, ürkütücü ve panik yaratan bir gelişme olmuştu.

Bunu yaparken odanın ahşap zeminine bir miktar su sıçratarak, fıçıdan bozma koltuğunda bir kez daha kıpırdandı Slovius. "Bize söylemene *izin verilmeyen* herhangi bir ayrıntı var mı, yeğenim?" diye sorduktan sonra kıkırtıyı andıran rahatsız edici bir ses çıkardı.

"Özel bir şey yok, efendim. Aslına bakarsanız, bu konuya ilişkin hiç kimseyle hiçbir bilgi paylaşmamam gerekiyor, bunun tek istisnası...misyonumun başarıya ulaşmasına katkıda bulunacağını düşündüğüm durumlar; ki misyonumun bir sonraki aşaması da yarın saat on beşte Borquille'de bulunmak. Açıkçası, bunu üçünüzle

paylaşmama izin verecek bir durum olarak yorumlamayı seçtim. Ama daha fazlasını söylemekteki çekincemi anlayışla karşılamanızı istirham edeceğim."

"Peki," dedi Slovius, gırtlağında gargara yapılırken çıkan türde bir sesle, "yola çıkmak için Pirrintipiti'ye gitmek üzere benim mekiği kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim, efendim. Ancak onlar bana ulaşımın kendileri tarafından sağlanacağını söylemişlerdi."

"Navarchy yarın sabah saat dört buçukta hareket edecek bir sefer programladı," diye onayladı Verpych. "Seni yarın saat on beşte Sepekte'ye ulaştıracaklarsa bu hareket saatinin değiştirilmesi gerekiyor," diye de ekledi, burnunu çekerek. "Yol boyunca beş altı yerçekimi derecesinde seyahat etmeye katlanman gerekecek, Fassin Taak." Sözlerine devam etmeden önce gülümsedi Başkâhya Verpych. "Alacağın sıvı ve katı besinleri şimdiden ayarlamanı öneririm."

"Her ihtimale karşı benim mekiği kalkışa hazır halde bekletmeliyiz," dedi Slovius, "bir de bakarsınız planlanan hareket gerçekleşmez veya şeklen beklediğimizden çok daha ilkel koşullara sahiptir. Siz gerekli hazırlığı yaptırın, Başkâhya."

Verpych başıyla onayladı. "Başüstüne, efendim."

"Size bir şey söyleyebilir miyim, amcacığım?" diye sordu Fassin, toplantı sona erip de grup dağıldığı sırada. İşin aslı şuydu ki, toplantı henüz başlamamışken amcasını yakalayıp bunları söylemeye niyetliydi, fakat Slovius enerji dolu ve muzaffer bir edayla, Verpych ise düşünceli ve hatta kaygılı bir ifadeyle, beraberce gelmişlerdi odaya.

Slovius başkâhyasına ve Olmey'e doğru dönerek başıyla bir işarette bulundu. Bir an sonra Fassin ile amcası çalışma odasında baş başa kalmıştı.

"Seni dinliyorum, yeğenim?"

"Bu sabah, efendim, bana en son araştırmalarım hakkında sırasıyla sorular sorduğunuzda, elçi projeksiyonunun iletimi henüz bitmemişken..."

"Konuyla ilgili ne kadar mı bilgi sahibiydim?"

"Doğrusu, evet."

"Mühendisgemisinden projeksiyonun yolda olduğuna dair sade ama çözülmesi zor şifreler içeren bir mesaj aldım. Bu mesaj bana, gemideki, aynı zamanda eski bir dostum olan bir Birinci

Mühendis'in eliyle gönderildi. Kendisi bir Kuskunde'dir... O topluluğun bedensel ve dilbilimsel özellikleri bundan yüzyıllar önce benim üniversitede yürüttüğüm çalışmaların önemli bir bölümünü oluşturmuştu. Onlar bunu açıkça ifade etmedi, ama ben, tüm bunların senin yapmış olduğun çalışmalardan birinin sonucu olduğu izlenimine kapıldım."

"Anlıyorum."

"Elçi projeksiyonu ile yapmış olduğun görüşme sırasında bu savı doğru veya yanlış çıkaracak herhangi bir ipucu yakalamadın mı?"

"Hem de hiç, efendim," diyen Fassin, anlık bir duraklamadan sonra şöyle sordu: "Amca, sizce başım belada mı?"

Derin bir iç geçirdi Slovius. "Tahmin yürütmem gerekirse, yeğenim, başını doğrudan belaya sokacak bir duruma düşmüş değilsin. Yine de, çok büyük, çok iç karartıcı ve son derece vahim sonuçlar doğuracak çarkların harekete geçirilmek üzere olduğuna dair belirgin ve huzursuz edici bir hisse kapıldığımı itiraf etmeliyim. Geçmiş olaylardan edindiğim deneyimlerin ışığında, bu çarklar bir kez harekete geçti mi, onların önünde durmamakta fayda olduğuna inanmıyorum. Herhangi bir zarar verme amacı gütmediklerini varsaysak bile, böylesi çarkların işleyişi ve ilerleyişi bireysel yaşamların önemini en iyi ihtimalle konu dışılığa indirgeyecek ölçüde muazzam boyutlarda cereyan edecektir."

"En iyi ihtimalle mi?"

"Doğru duydun. En kötü ihtimal ise, bireysel yaşamların o çarkları hareket ettirmekte kullanılacak yakıtın elde edileceği birer kaynak olarak görülmesidir. Yaptığım bu açıklama senin için tatmin edici oldu mu?"

"Bunun için daha yerinde bir kelime bulunamazdı, efendim, evet."

"Madem öyle, anlaşılan o ki her ikimiz de bu konuda aynı ölçüde karanlıktayız, yeğenim." Parmak işlevi gören bodur uzantılarından birine geçirilmiş bir yüzüğe göz attı Slovius. "Ve karanlıkta, yapılacak en iyi şey uyumaktır. Bana soracak olursan, hazır vakit varken biraz uyu derim."

"Evet, Fassin Taak," dedi kapının dışında onu beklemekte olan Verpych canlı bir sesle. "Nihayet beni hayran bırakacak ölçüde etki-

leyici bir işe imza atabildin. Sayende hayatımıza renk katacak daha ilginç bir sürece giriyor görünmemiz bir yana, yüksek mevkilerdeki kişilerin dikkatini bize yöneltmeyi de başarmış oldun. Tebrikler."

•

Sırtlarını hava aracının yanına dayamış vaziyette, yarı yarıya şişirilmiş yer yataklarının üstünde oturuyorlardı. "Şu Ciddiyet Okulu meselesinden sana hiç bahsetmedi mi yani?" diye sordu Fassin.

Başını olumsuz yönde salladı Taince. "Hem de hiç. Herhangi bir sinyal gelir mi ümidiyle gri renkli askeri iletişim cihazını tekrar eline aldı ama sonuç nafile. Bu cihaz veya kendi alıcıları yoluyla bir sinyal yakalamayı denemek üzere Fassin ile birlikte enkaz gövdesindeki yarığa en yakın noktaya yürüyeli yarım saati geçiyordu. Nasqueron'un genel anlamda karanlık olmakla beraber kendi bünyesindeki ışık dalgalarınca yer yer aydınlanan ve üzerindeki sayısız noktada rastgele çakmakta olan şimşeklerle bezeli tepetaklak duran bir kubbeyi andıran o devasa kütlesi başlarının üzerinde, gökyüzündeki yoğun ışık gösterisinin pırıltılı aydınlığı altında dikilmişlerdi. Pek şiddetli olmayan bir dizi yer sarsıntısı botlarından başlayarak tüm bedenlerini titretmiş, ama tüm bu doğal kargaşa içinde –ve büyük ihtimalle kısmen de üzerlerinde taşımakta oldukları alıcıların manyetik işleyişi sebebiyle– cihazları aracılığıyla hiçbir sarsıntı sesi duymamışlardı.

İkili ağır adımlarla geri dönedursun, Fassin hepsinden önce en bilindik özelliği Ahali Çalışmaları dolayısıyla üzerine kurulmuş fakülteleri olan barışçıl bir gezegene saldırmaktan her ne medet umuyorlarsa Öteden Gelenler'e, sonraysa onları korumayıp olan bitene seyirci kalmalarından ötürü Muhafız Kıtası'na, Navarchy Askeri Kuvvetleri'ne, Devriye Birlikleri'ne ve Birleşik Donanma'ya homurdanmakla meşguldü. Taince yeterli sayıda iğne gemisini ve ilgili diğer malzemeyi ihtiyaç duyulan yerlere "delikler" yoluyla naklet-menin ortaya koyacağı zorlukları ve Mercatoria'nın geniş bir alana yayılmış olan sistemlerini tam anlamıyla koruma altına almak için ne miktarda kaynağa gereksinim duyulacağına dair hassas dengeleri ona açıklamaya çalışmıştı. Atardamar yolculuğu sayesinde bir geçitten diğerine gerçekleşen anlık ulaşım imkânı hesaba katıldığında bile, fiilen olanaksız, ekonomik açıdan ise üstlenilemeyecek kadar masraflı bir seçenekti bu. Sayısız düşman kümelenmesinin her biri tek başına değerlendirildiğinde cılız kalıyordu kalmasına ama son

derece geniş bir alana yayılmışlardı ve çoğunlukla karşı tarafın kafasını karıştıracak şekilde belirlenmiş zaman dilimlerinde faaliyet gösteriyorlardı. Esas olan, 'glantine'in ve bir bütün olarak Ulubis sisteminin güven içinde tutulmasıydı. Mercatoria'nın kendi Devriye Birlikleri herhangi bir Öteden Gelen gruplaşmasıyla rahatlıkla baş edebilirdi, üstelik bu kıtaların arkasında, yalnızca birkaç geçit ötede, Birleşik Donanma'nın o benzersiz ve de rakipsiz gücü hazırda bekliyordu.

Ama bu açıklamaların hiçbiri Fassin'in bu karın ağrısı saldırılardan dolayı Öteden Gelenler hakkında feryat figan söylenmesini engelleyememişti, bunun üzerine Taince konuyu ortak sınıf arkadaşlarının şapşallıkları, kendine has alışkanlıkları ve acayip davranışlarına kaydırmış ve laf Saluus'a gelip dayanmıştı.

"Şey," dedi Taince, "Ciddiyet Okulu'na gitme meselesinden bana söz açmıştı ama sohbeti bunun ötesine hiçbir zaman taşımadı, kaldı ki ben de onun sorgucusu değilim."

"Ah, anlaşıldı," dedi Fassin. Saluus ile Taince'nin aslında hiç de sanıldığı gibi sevgili olmayabilecekleri olasılığı geldi aklına. Okul, ilk gençlik yılları... Bir çiftin başını aynı yastığa koyunca bahsedeceği konular bunlar değil midir zaten? Taince'ye kaçamak bir bakış fırlattı. 'Sevgililer' tabiri nedense uygun kelime gibi gelmiyordu kulağa, hele ki söz konusu çift Sal ve Tain ise, hiç gelmiyordu. Sanki tüm bunları çoktan yaşayıp doymuşlar veya onlara karşı belki tabiatlarından kaynaklanan eğilimler belki de sarsılmaz bir kararlılık uyarınca bağışıklık kazanmışlar gibi, tüm şu çıkma, âşık olma ve ilk seks deneyimleri yoluyla cinselliğe adım atma ortamına kendilerini her nasılsa daha az kaptırmış olmaları itibarıyla, okulda kendileriyle aynı devrede olan diğer öğrencilerin hepsinden farklıydı ikisi de.

Taince kendi yaşıtı olan erkeklerin çoğunu olduğu kadar yaşça kendisinden hayli büyük olanları da kendisiyle ilişki kurma konusunda yıldırsa da, buna pek aldırış eder bir hali hiç olmamıştı. Onun hepsi de gayet düzgün ve ideal görünen birden çok gencin teklifini kabalığa varacak ölçüde kırıcı tavırlarla reddettiğine ve sonrasında iri kıyım ve birer kalas kadar sıkıcı tiplerle bir, bilemedin birkaç gecelik ilişkilere girmek üzere yelken açtığına tanık olmuştu Fassin. Dahası, birlikte geçirdikleri bir sömestr süresince Taince'ye ümitsizce âşık olduğunu ama ondan en ufak karşılık görmediğini gözlemlediği en az üç kız tanımışlığı da vardı.

Saluus ise daha başlangıçtan, görece daha güçlü konumdaydı; yakışıklı görünümü bir yana, –herkes yakışıklı olabilirdi ne de olsa– bunu hafife alan, özgüveni yüksek, göz alıcı ve çevresindekilere neşe saçan bir kişilik yapısı vardı. Tüm bunlara ek olarak, tabii bir de, bol parası! Kendisine miras kalacak koca bir servet, diğer bir ifadeyle, doğduğu günden beri onu çevreleyen heybetli ve şaşırtıcı hiyerarşik sistemin yanıbaşında varlığını sürdüren, alt basamaklarla arasındaki sınır özenle çizilmiş olan ayrıcalığı daha da pekiştiren bir dünya, Mercatoria'nın o devasa yapısından aynı zamanda hem daha genç hem de daha yaşlı olmakla beraber nihayetinde hep onun altında kalan alternatif bir ödüllendirme altyapısı. Kendisiyle aynı dönemde okumuş diğer oğlanlar gibi –keza kolejin geri kalan mevcudunun büyük çoğunluğu da aynı durumdaydı– Fassin de Sal'ın ortalıkta olması durumunda kendisinin en iyi ihtimalle ikinci sırada geleceği gerçeğini çoktan kabullenmişti.

Yine de ne Taince ne de Sal –ve özellikle Sal– elindeki imkânları istismar etme yoluna gitmişti. Buna tek istisna, birbirleriyle olan ilişkileriydi belki de.

Kendilerine has çelik gibi bükülmez, sağlam planları doğrultusunda hareket eden ve seks yapmayı her ortaya çıkışında kaşınarak giderilecek bir kaşıntı hissi ve hayatın gerçek ve ciddi uğraşlarına bir an önce odaklanabilmek üzere o karşılıklı çekim dalaveresine kapılmaksızın olabildiğince çabuk ve etkin şekilde ilgilenip aradan çıkarılması icap eden adeta sinir bozucu bir altbenlik açlığı olarak gören, vaktinden önce olgunlaşmış birer yetişkindiler sanki.

Tuhaf doğrusu.

"Neden?" diye sordu Taince. "Ciddiyet Okulu'na sen de gitmiş miydin, Fass?"

"*Ben* mi?" dedi Fassin, şaşkınlık içinde. "Tabii ki de hayır!"

"Doğru ya," dedi Taince. Bir bacağını uzatıp diğerini bükmüş vaziyette, eli dizinde oturuyordu. "Ee, ne düşünüyorsun?" dedi bir elini çırparak. "Zor, değil mi?"

"Onları avlıyorlar!" dedi Fassin ona dönerek.

Omuz silkti Taince. "Bunu ben de duydum. En azından onları yemiyorlar."

"Hah, sen öyle san! Yine de hâlâ öldüklerine rastlandığı oluyor. Ciddi söylüyorum. Şunun şurasında küçücük çocuk bunlar. Uçurumlardan aşağı yuvarlanıyorlar, ağaçtan düşüyorlar, yarıklardan aşağı uçuyorlar veya kendilerini öldürüyorlar; o derece gerginler

senin anlayacağın. Yerleşim yerlerinin dışındaki ormanlık bölgelerde yolunu kaybeden bazıları ise gerçek yırtıcılar tarafından avlanıp öldürülüyor ve mideye indiriliyor."

"Hm-hmm. Desene devamsızlık oranları yüksek."

"Taince, gerçekten de bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyor mu?"

Sırıtarak baktı ona Taince. "Nasıl yani, kastettiğin şey içimdeki analık içgüdüsünün uyanması mı, Fass?" Bu soru karşısında cevap vermemeyi yeğledi Fassin. Bunun üzerine başını iki yana salladı kız. "Gerçeği bilmek istiyorsan, hayır, rahatsız etmiyor. Bana İlhak örgütünün bu genç üyelerinin durumundan dolayı üzgün olup olmadığımı mı soruyorsun? Evet, sevişmeye vakit bulamayanlar için üzülüyorum. Ya da ailesine karşı nefret besleyerek onları terk edenler için. Diğerlerine gelince, örgüt yapması gereken şeyi yapıyor sanırım; kelimenin tam anlamıyla bencil bir diğer nesil yetiştirmek. Eh, bu benim faaliyet alanıma girmiyor. Onlara kafa yormuyorum bile. Öyle yapsam belki küçümsemeye bile başlarım onları, ama yapmıyorum ve o yüzden de bir şey hissetmiyorum. Kimbilir, belki de hayranlık duyardım onlara. Temel eğitimden daha beter geliyor kulağa."

"Temel eğitimde sana seçenekler sunulur. Oysa bu küçük..."

"Askere alınmışsan değil."

"*Askere alınmak* mı dedin?"

"Nizamnamelerin içeriğinde kanunlara halen yer veriliyor." Bir kez daha omuz silkti sonra. "Ama nereye dikkat çekmek istediğini anladım. Çocukların zorlu koşullar altında olduğuna katılıyorum. Ama neresinden baksan yasal bir durum bu, hem sen de kabul edersin ki zenginler adeta ayrı bir ırktır." Sesinde belirgin bir umursamazlıkla söylemişti kız bunları.

"Sal gerçekten de hiç bahsetmedi mi bundan?"

Adamın sesinde bir şey okumuş olsa gerek ki, başını kaldırıp Fassin'in yüzüne baktı Taince. "Demek istediğin," dedi koyu renkli kaşlarını yukarı kaldırarak, "'sonrasında' mı, Fassin?"

Bakışlarını başka yöne kaçırdı Fassin. "Nasıl algılamak istersen artık."

Tekrar ona baktı kız. "Fass, bu konuşmayla asıl varmak istediğin nokta Sal ile benim yatıp yatmadığımız mı?"

"Hayır!"

"Evet, yatıyoruz. Yapıyoruz ara sıra o işi, ilgilenip de sorduğun

için teşekkür ederim. Girdiğin bahisleri sonuçlandırmış oldum mu böylece? Sayemde iyi para kaldırabilecek misin bari?"

"Ah, yapma lütfen," diye karşı çıktı adam. *Kahretsin*, diye geçiriyordu oysa içinden, *cevabımı aldım almasına ama bunu öğrenmeyi gerçekten istemiş miydim, ona emin değilim.* Fassin gerek kendi sınıfındakiler gerekse okulun o devresindeki diğer öğrenciler arasında birbiriyle yatması muhtemel veya halihazırda yatmakta olan bazı çiftler ve diğer benzer ilişkiler hakkında tahmin yürütmekten oldum olası hoşlanmıştı –kendisi de söz konusu ilişkilerin bazısını uzaktan izlemiş, bazısınınsa bizzat parçası olmuştu– ama Sal ve Taince'nin düzüştüğü fikri bile onu dehşete düşürmek için yeterliydi.

Tek kaşını yukarı kaldırmış, muzipçe bakıyordu şimdi Taince. "Kibarca rica edersen bir ara bizi izlemene izin veririz. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Aksi yöndeki tüm çabasına rağmen suratının kıpkırmızı olduğunu hissetti Fassin. "Ne demezsin, tek yaşama amacımdır bu," dedi, kendisine durumu alaya alıyormuş süsü vererek.

"Sorunun cevabına gelince, hayır, bana Ciddiyet Okulu'ndan hiç bahsetmedi," dedi Taince ona. "Ne öncesinde, ne devam ederken ne de sonrasında. Tabii bunu söylemeyi dikkatimin sandığımdan çok daha dağınık olduğu bir âna denk getirmediyse."

"Ama bu kulağa korkunç geliyor! Buz gibi duşlar, dip dibe ranzalarda kan ter içinde uyumak, dayak cezaları, her şeyden mahrum sürdürülen bir hayat, tehditlerle yıldırılmak, iftiraya uğrayıp karalanmak ve artakalan zamanda da tatil niyetine hayatta kalabilmek için koşup kaçmak!"

Bu defa Taince'deydi öfkeyle homurdanma sırası. "Sen de dönüp dolaşıp atalarının gaddarlık altında geçen o kısa süreli yaşamlarını ondan kaçınmak için harcadığı bir davranış türü için iyi para öder olmuşsun ama. Bu da bir gelişme sayılır."

"Ben bizimkinin bu işten zarar gördüğü kanısındayım," dedi Fassin. "Bu görüşümde de ciddiyim."

"Ah, eminim öylesindir," dedi Taince sözcükleri uzatarak; belli ki sıkılmıştı. "Ne olursa olsun, Sal'ın durumu iyi gözüküyor. Bu sürecin karakterini daha iyi oturtmasına yardımcı olduğunu söylüyor."

"Evet, ama *nedir* tam olarak oturttuğu acaba?"

Sırıtmaya başladı Taince. "Sonuçta bunlar hep seninkilerin suçu."

"Yo," diyerek içini çekti Fassin, "bu seferki değil."

"Eh, şunun şurasında bu da Ahali ile ilgili değil mi?"

"Diyelim ki öyle, buradan nereye varacaksın?"

"Söyle o zaman, kendi türünden olan gençleri gözlerini kamaştırıp anlık felce uğratma yoluyla avladıklarına ilişkin altın değerindeki şu küçük haberi kim getirdi?" diye sordu Taince, sırıtmayı sürdürerek. "Siz tabii ki. Kâhinler..."

"Onlar değil..."

"Her neyse işte, Ahali Çalışmaları'nı yürütenler diyelim o zaman." Taince konuyu geçiştirmek istercesine salladı elini. "Kendi çocuklarını avlayan, geniş bir hareket alanına yayılmış, uzun soluklu ve oldukça başarılı bir tür onlar, üstelik gelip kapımıza dayanmış durumdalar. İşin özü, uyanığın biri zenginleri yolmanın en son yöntemini bulmanın peşinde. Bundan ne gibi bir ders çıkaracaklar dersin?"

Kabule yanaşmaz bir ifadeyle başını salladı Fassin. "Evrende yaşam ortaya çıktığından beri bunun büyük çoğunluğuna eşlik etmiş bir topluluktur Ahali; tüm galaksiye yayıldılar ama başlangıçta birkaç baş farkla herkesin önüne geçtilerse de her yeri işlerine gelecek biçimde yeniden şekillendirmeme nezaketi gösterıneyi bildiler ve savaş denen şeyi kimsenin kolay kolay ölmediği bir forma soktular ve hayatlarının büyük kısmını geçmişten günümüze bir araya getirilmiş en büyük bilgi birikimi üzerinde çalışmalar yaparak geçirdiler..."

"Ama bize denmişti ki..."

"Gerçi bu bilgiler başka birinin içeri adım atmasını dahi büyük bir gönülsüzlükle karşıladıkları, galaksinin en dağınık kütüphanelerinde toplandı, ama ne değişir ki: Barışsever ve medeni bir topluluktular ve henüz Dünya ve Güneş bile meydana gelmemişken onlar her yerdeydiler, gelgelelim bizim onlardan büyük bir hevesle kaptığımız tek ders ne oldu? Kendi çocuklarını avlamak."

"Derslerde iyi not tuttuğun belli oluyor," dedi Taince ona.

Ahali, herkesin bildiği üzere, kendi gençlerini avlardı. bu yaşam türü, galaksiye yayılmış gaz-devi gezegenlerin çoğunda –hem de büyük çoğunluğunda– varlığını sürdürüyordu ve gezegenler üzerinde kurdukları topluluklar içinde yeterince derinlemesine incelenebilmiş olanların hepsinde yetişkin Ahali'nin kendi çocuklarını avladığı, kimi zaman tek tek kimi zamansa gruplar halinde olmak üzere (her iki taraftan sıkıştırıp kıskacı giderek daraltarak) onla-

rın izini sürdüğü, bunu yaparken iyi organize olmuş uzun süreli av partilerinde sık görüldüğü üzere yeri geldi mi fırsatçılığa da başvurdukları tespit edilmişti. Ahali'nin gözünde bu, gayet normal bir şeydi. Yetişme sürecinin doğal bir parçası olarak algıladıkları bu işlem, kimliklerinin onsuz eksik kalacağına inandıkları kültürlerinin değişmez bir ögesi olup, milyarlarca yıldır yaşattıkları bir gelenekti. Öyle ki, bu uygulamayı başka toplumlara mensup sonradan görme işgüzarlara karşı aklama zahmetine giren bazıları, kendi gençlerini avlamanın Ahali'nin bunca zamandır varlığını koruyabilmesini sağladığı ve bundan dolayı da zararsız bir tür oyun gibi algılanıp hoşgörüyle karşılandığı yönünde ahkâm kesiyordu.

Şu da var ki, uzun ömürlü olan sadece onların türü değildi; iddiaya göre, Ahali'ye mensup olup da bireysel bir yaşamı tercih etmiş olanlar da milyarlarca yıllık bir yaşam sürebiliyorlardı, bundan dolayıdır ki, galaksideki gaz-devi gezegenlerin bütününün (ve bazı üstü kapalı ifadelerinden anlaşıldığına göre, daha da ötesinin) arz ettiği o devasa yaşam alanını dolduramasalar bile, nüfuslarını bir şekilde belli bir seviyenin altında tutmak durumundaydılar. Onların hayatına müdahale eden yabancı türler –özellikle de kendi uygarlıkları kısa bir ömür sürmeye mahkûm olup da bundan ötürü Hızlı olarak adlandırılanlar– Ahali'nin içinde bugün avcı kimliği taşıyanların vaktiyle bizzat av konumunda olduğunu ve bugün av diye kovalanıp da hayatını kurtarabilenlerin gelecekte avcı rolü üstleneceğini unutmasalar durumu daha iyi kavrarlardı. Neresinden bakılırsa bakılsın, bir toplumun yüz milyonlarca yıl yaşamak üzere her tür beklentiye ve umuda haiz üyeleri için ömürlerinin en fazla yüz yıllık bir kısmını kaçıp saklanan birer av olarak geçirmek bahsedilmeye bile değmeyecek ölçüde önemsiz bir ayrıntıdan ibaretti.

"Onlar hiç acı hissetmiyor, Taince," dedi Fassin kıza. "Önemli olan nokta da bu zaten. Fiziksel anlamda ızdırap çekme olgusundan bihaberler. Yabancılar bu duyguya."

"Bu bana hiç de akla yakın gelmiyor. Ama öyle olduğunu farz etsek bile, ne olmuş yani? Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun? Ruhsal çile çekmelerine yol açacak zekâ seviyesinde olmadıklarını mı vurgulamak istiyorsun?"

"Ortada işlevsel bir karşılık, bir kalıp, bir sistem yokken ruhsal çile bizim çileden anladığımız şeyle bir olamaz ki."

"Bu da bu sene moda olan kuram mı? Dış-Ahlak Kuralı 101 mi desek buna acaba?"

Öncekilere oranla kısmen daha güçlü bir yer sarsıntısı üzerinde oturmakta oldukları yüzeyi sarstı ama onlar tartışmaya buna aldıramayacak kadar kaptırmıştı kendini. Geminin tavanından bağırsak gibi sarkmakta olan kocaman madeni parçalar sarsıntının etkisiyle zangırdadı.

"Benim tek söylemek istediğim, onların sadece gençlerimizi nasıl istismar edebileceğimizi değil, bundan çok daha fazlasını öğrenebileceğimiz bir uygarlık olduğu."

"Teknik olarak bakıldığında, ben onların bir uygarlık bile sayılamayacağı görüşündeydim."

"Ah, buna inanamıyorum," diyerek derin bir iç geçirdi Fassin.

"Peki bu hususta sen ne düşünüyorsun?"

"Şey, bu biraz da hangi tanımın esas alınacağına bağlı. Bazılarının gözünde onlar, uygarlık diye bildiğimiz aşamayı geride bırakmış durumda, çünkü her bir gaz-devinde yaşamakta olan kopuk grupların birbiriyle ilişkisi yok denecek kadar az; bazı diğerleri ise onlara sürgündeki bir uygarlık gözüyle bakıyor ki bu da bir önceki tanımın daha kibar bir dille ifade edilişinden başka bir şey değil aslında; üçüncü bir grup ise onları koca bir galaksiyi bütünüyle ele geçirmenin eşiğine gelip de sırf heveslerini yitirdikleri veya yürüttükleri faaliyetin başlangıçtaki amacını her nasılsa unuttukları ya da acımasızlıklarını yanlış konumlandırarak her tür mahcubiyeti ve konuşma sanatını hiçe sayıp başkalarına da birer şans vermenin adil olacağına karar verdikleri veya kendilerinden daha yüce bir güç tarafından aksini yapmaları yönünde uyarıldıkları için başarısız olmanın yozlaşmış bir örneği kabul ediyor. Bunların her biri gerçeği yansıtabileceği gibi, palavradan ibaret de olabilir. Ahali Çalışmaları'nın hizmet amacı da bu işte. Belki bir gün gerçeği öğrenebiliriz... Yine ne var?" Taince'nin kendisine bakış tarzında gizli olan bir şey onu böyle sormaya itmişti.

"Hiçbir şey. Merak ediyorum sadece. Kolejden sonra ne yapacağına bir türlü karar veremediğine dair şu bildik laflara mı tutunuyorsun hâlâ?"

"Ben bir kâhin olmayabilirdim, Taince, ne de Ahali Çalışmaları'yla uzaktan yakından ilgili biri; buna mecbur değildim. Sizde olduğu gibi askere kaydedilmek yoktur *bizde*."

"Hm-hmm. Pekâlâ," dedi kız, "gerçek dünyayla irtibat kurmayı denemek için bir fırsat daha." Yumuşak bir hareketle ayağa kalktı. "Geliyor musun?"

"Burada kalsam sence sakıncası var mı?" dedi Fassin, bir yandan yüzünü kaşıyıp etrafa bakınarak. "Biraz yorgunum da. Sanırım burada yeterince güvendeyiz, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Taince. "Yakında dönerim." Arkasını dönüp ağır adımlarla uzaklaştı ve çok geçmeden karanlığa karışıp Fassin'i hava aracının zayıf ışığı altında, en ufak bir sesin bile yankılanmadığı o koca boşlukta bir başına bıraktı.

Benliğinin bir yarısı uykuya dalmak isterken, diğer yarısı bu hisse direniyordu ve yapayalnız geçen birkaç dakikanın ardından burada bir başınayken kendini pek de güvende hissetmediği sonucuna vararak Taince'nin peşinden gitmeye niyetlenmişti ki, kaybolabileceği endişesine kapılıp olduğu yerden kımıldamamayı tercih etti. Boğazını temizleyip oturduğu yerde daha bir doğrulurken, uykuya yenik düşmemesi gerektiği telkininde bulunuyordu kendine. Ama anlaşılan o ki, bunu başaramamıştı, çünkü ancak çığlıkları duyduğunda sıçrayarak uyanabildi.

•

Ulubis'in halen ufuk çizgisinin altında yer aldığı halde Nasqueron'un kendisine bakan yarıküresini aydınlatması ve 'glantine ayındaki Kuzey Tropik Yaylalar'ı altınımsı kahve tonlarda yumuşak bir ışığa boğması ile oluşan sahte gündoğumu altında hareket etti Fassin'i taşıyan mekik. Yine güneşin doğuşundan kaynaklanan küçük sarı bir ışık huzmesi de o yöndeki değişken aydınlığa eklenerek kuzeye vuruyordu. Önceki gece klandaki çeşitli aile üyelerine ve arkadaşlarına defalarca veda etmiş, annesi başta olmak üzere kendisine tanınan kısacık süre zarfında irtibat kuramadığı daha nicelerine de veda mesajları bırakmıştı. Jaal'i ise uykusundan uyandırmaksızın onun yanından ayrılmayı seçmişti.

Evden çıkınca bir kilometre uzunluğunda hafif bir yokuş inilerek ulaşılan ve oradan geçmekte olan nehir yanı sıra tam o noktada hafifçe yükselmeye başlayan Yayla ormanının sınırında bulunan, eriyip soğutulmuş dümdüz granit döşeli yüz metre çapında dairesel bir piste sahip iniş-kalkış alanına kendisini geçirmek üzere Slovius'un da gelmesi karşısında bir nebze şaşırmaktan kendini alamamıştı Fassin. Batı yönünden yaklaşan, yükseklerdeki ince bir bulut kümesi hafif bir yağmur bırakıyordu aşağı. Uzunluğu altmış metre civarında olan son derece gösterişli, rengi kurum siyahı bir Navarchy gemisi dairenin ortasına kurulu üç ayaklı sehpanın üzerine oturtul-

muş, etrafına ışıldayan alev dalgaları yayıp dört bir yana kaşla göz arasında havaya karışıp giden buharlar saçarak, bekliyordu.

Yan yana durup beraberce gemiyi incelediler. "Şu iğne gemisi denenlerden biri bu, değil mi?" diye sordu Fassin.

Amcası evet anlamında salladı başını. "Sanırım öyle. Görünen o ki, Pirrintipiti'ye oldukça kıyak bir yolculuk yapacaksın, yeğenim." Slovius'un daha yeni bir teknolojiye sahip olmakla beraber yarı boyutuna ancak erişebildiği siyah Navarchy gemisinin yanında güdük kalmaktan kurtulamayan kendi yatı, ana dairenin hemen yakınında yer alan, yine çember şeklindeki daha küçükçe bir diğer pistte yatmaktaydı. Bir an sonra beraberce yürümeye başladıkları sırada, tüy kadar hafif klan kaftanının altına giymiş olduğu tek parçadan müteşekkil incecik takım elbisenin içinde, yumuşak ve sıcak bir jelin ayak bileklerinden başlayıp boynuna dek bütün vücuduna yayıldığı hissine kapıldı Fassin.

Fassin'in bir elinde içine gündelik giysilerini yerleştirdiği bir bavul vardı. Yanıbaşında yürüyen örgülü uzun saçlı uşak ise bir yandan onun diğer valizini taşırken boştaki eliyle geniş bir şemsiyeyi Fassin'in başının üzerinde tutmaya uğraşıyordu. Slovius'a gelince, başını yağmurdan koruyacak şekilde tepesine şeffaf bir paravan uzatılmış fıçı şeklindeki koltuğunda rahattı. İkinci bir uşağın kucağında ise Fassin'in uyumakta olan yeğeni Zab'ın narin vücudu göze çarpıyordu; çocuk –geride kalan gecenin bir yarısında ortalığı birbirine katarak uyanmıştı ve amcasının Sepekte'ye çağrıldığını her nasılsa haber aldığı anlaşılıyordu– Fassin'i uğurlamak istediği konusunda ısrar etmiş ve bin dereden su getirerek gerek dedesini gerekse ebeveynlerini kendisine izin vermeye razı etmiş, neden sonra grubun onları limana indirecek olan küçük fünikülere binmek üzere evden ayrılmasıyla neredeyse eşzamanlı olarak uykuya dalmıştı.

"Aklıma gelmişken, eski dostum Favrialli Başkâhin Chyne'ye de selamlarımı iletmeyi unutma," dedi Slovius, giriş kapısına varmak üzere Navarchy gemisinin hizasında yürüdükleri sırada. "Onu görürsen elbet. Ha bir de, özellikle Tonderon Klanı'ndan Braam Ganscerel'e tabii."

"Sizi tanıyan herkese selamlarınızı iletmeye çalışacağım, amca."

"Ben de seninle gelmeliydim," dedi Slovius dalgın dalgın. "Ama belki de böylesi daha iyi."

Tam o sırada, siyah geminin altındaki bir indirme platformun-

dan çıkan gri üniformalı biri onlara doğru yaklaştı. Kendisine sağlıklı bir hava katan genç ve taze bir yüze sahip neşeli görünümlü bir kadın olan bu subay, şapkasını çıkarıp Slovius'u selamladıktan sonra Fassin'e dönerek şöyle dedi: "Binbaşı Taak?"

Resmi anlamda bundan böyle Şeriflik Oculası'nda binbaşı rütbesi taşıdığı aklına gelene kadar bir süre için olduğu yerde kalakalıp boş bir suratla kadına baktı Fassin. "Ah, evet, benim," dedi sonra.

"İkinci Kaptan Oon Dicogra, *NMS* 2204*," diyerek kendini takdim etti genç kadın. "Hoşgeldiniz. Şimdi, lütfen beni takip edin."

Ayrılma vaktinin geldiğini gören Slovius yüzgecimsi ellerinden birini ona uzattı. "Siz dönene kadar hayatta kalmaya çalışacağım, Binbaşı Yeğen." Bu sözleri, muhtemelen kahkaha anlamına gelen hırıltıya benzer bir ses izledi.

Amcasının güdük parmaklarını beceriksizce tutmaya çalıştı Fassin. "Bu durumun bir yanlış alarından kaynaklanmasını ve birkaç güne kadar aranıza dönmeyi tüm samimiyetimle diliyorum."

"Ne olursa olsun, kendine çok dikkat et. Güle güle, Fassin."

"Öğüdünüzü tutacağım. Hoşçakalın." Onu uyandırmamaya özen göstererek, halen uyumakta olan Zab'ın yanağına usulca bir öpücük kondurduktan sonra Navarchy subayının peşi sıra eğimli bir tabanı olan biniş platformuna yöneldi ve adımını içeri atınca platform yukarı çekilmeden hemen önce arkasını dönüp el salladı.

"Yolculuğun büyük kısmını 5.2 Dünya yerçekimi derecesiyle katedeceğiz," diye açıkladı ona Dicogra, Fassin'in kaftanı ve valizi bir dolaba yerleştirilip güven altına alınırken. "Bu durum size uyar mı? Bünyenizle ilgili elimizde mevcut olan bilgiler bunu destekler nitelikte, ama yine de rahat edip edemeyeceğiniz hususunda bir de sizin onayınızı almak istedim."

Merakla ona bakan Fassin "Bahsettiğiniz hızla Pirrintipiti'ye mi gideceğiz?" diye sordu. Yerel gemilerin ve diğer mekiklerin bundan çok daha hafif keskinlik oranlarıyla hızlandığı ve buna rağmen yolculuğu bir saatten az sürelerde tamamladığı göz önüne alınacak olursa, bunların programı bu denli sıkış tepiş yapmasının ardında yatan sebep neydi acaba?

"Hayır, Borquille kentine," dedi Dicogra. "Doğruca oraya gidiyoruz.

"Ah, öyle mi, şimdi anlaşıldı," dedi Fassin hayretle. "Madem öyle, 5.2 bence ideal bir hız."

---

* *NMS* bu eserde "Majestelerinin Gemisi" anlamında kullanılıyor. *–çn*

Gezegen-ay 'glantine'in çekim gücü bunun onda biriydi, ama Fassin daha fazlasına gayet alışıktı. Mesleğinin icap ettirdiği günlük işlerin bir defasında hiç ara vermeksizin yıllar yılı altı Dünya derecesine sahip yerçekimi alanlarında çalışmayı gerektirdiğine kadının dikkatini çekmek geçti içinden, ama bahsettiği bu süreç Ahali'ye has ok biçimli bir gemide kişiyi şok durumunda alıkoyan bir jele bulanıp adeta salamura yapılmış vaziyette geçirilmişti ve bu yüzden de şu anki pozisyonla kıyas kabul etmezdi.

İkinci Kaptan Dicogra gülümsedi, kendine sevimli bir görüntü kazandırmak için burnunu kırıştırdı ve konuşmasını sürdürdü: "Sizin adınıza sevindim. Hakkınızdaki fizyo raporda sizin çok sıkı bir bünyeye sahip olduğunuz belirtiliyor. Yine de, yalnızca ortalarda ağırlıksız kalacağımız birkaç dakikayı saymazsak, bahsettiğim hızda yaklaşık yirmi saat geçireceğiz, o yüzden hazır vakit varken malum yere bir ziyarette bulunun isterseniz. Yani, tuvalete demek istiyorum."

"Hayır, böyle iyiyim."

Bir santimetre kalınlığındaki gri takım elbisenin vücuduyla eşyükselti sergilemediği tek nokta olan, kasık kısmındaki şişliği eliyle işaret etti kadın. "Herhangi bir aksesuara ihtiyacınız var mı?" diye sordu, yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Uyumanıza yardımcı olacak haplar vermemi ister miydiniz?"

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

Geminin kaptanı, Fassin'in oldum olası büyük gri bir yarasa ile daha da anormal boyutlara varmış dev bir avcı peygamberdevesinin karışımına benzettiği, whule türüne mensup bir dişiydi. Köprü üstü adı verilen kısma yerleştirilmiş bir ekran yoluyla kaptanın kısa ve öz selamlarını ve iyi yolculuklar dileklerini kabul eden Fassin, bunun ardından İkinci Kaptan Dicogra'nın ve yine whule türünden olup teninin kokusu insanın burnuna badem kokusu gibi gelen kırılgan görünüşlü ama eli çabuk bir tayfanın yardımıyla geminin ortasına yakın bir bölümde yer alan çapraz mafsallı bir kaide üzerindeki, dik kenarlı, yarı arkaya yatırılmış koltuğa oturdu. Whule tayfası kanat zarlarından çıkardığı çıtırtıyı andıran bir ses eşliğinde havalanıp oradan uzaklaşırken, Dicogra da Fassin'inki dışında o kısımda bulunan yegâne koltuğa yerleşmişti. Onun devamlı beş derecelik hızla geçirilecek bir gün için yaptığı tek hazırlık, şapkasını yakındaki bir

dolabın içine fırlattıktan sonra dolabın kapağını kilitlemek ve oturduğu yerde üniformasına çekidüzen vermek olmuştu.

Gemi başlangıçta yavaşça havalanırken, tam karşısına düşen kavisli duvardaki ekran sayesinde limanın daire şeklindeki pistinin giderek uzaklaşmasını ve orada dikilmekte olan minik figürlerin Navarchy gemisinin uzaklaşışını izlemek üzere başını kaldırmasını seyretme olanağı buldu Fassin. Tam Zab'ın o narin kollarından birini kaldırıp el salladığı izlenimine kapılmıştı ki, sis gibi yoğun bulutların araya girmesiyle beraber görüntü eğilip sallanmaya başladı, derken gemi hızını artırarak –oturdukları koltukların üzerine yerleştirilmiş olduğu kaide sayesinde o ve Dicogra bu sallantıdan etkilenmemişti– uzayın derinliklerine doğru atıldı.

•

Gerçekten de bir çığlık mıydı duyduğu? Fal taşı gibi açılmıştı gözleri. Ensesindeki tüyler diken diken olmuş, dili damağı kuruyuvermişti. Ortalığa derin bir karanlık hakimdi. Yabancı bir uygarlığa ait olan o gemi enkazının içinde, lambalarından etrafa silik bir ışık yayılan hava aracına sırtı dayalı vaziyette oturuyordu halen. Taince yoktu yanında, herhangi bir haberleşme sinyali alır mıyım umuduyla geminin gövdesindeki yarığın bulunduğu yöne doğru uzaklaşalı çok oluyordu. Hay lanet, az önce duyduğu şey, *gerçekten de* bir dizi çığlıktı ve arkasına düşen taraftan yükseliyordu. Belki de çığlıktan ziyade, haykırıştı bunlar. Ayağa fırlayıp telaşla etrafına göz gezdirdi. Çevrede çok az şey görülebiliyordu; bir zamanlar bu geminin iç sahasını teşkil eden ve uğradığı yıkımın etkisiyle şimdilerde allak bullak bir çöküntü yumağına dönmüş olan ortamın o bildik şekilleri... Eğrilmiş güverteler ve duvarlar, geminin net olarak seçilemeyecek kadar karanlık ve uzak olan tavanından sarkan kimbilir hangi cihazın artığı kocaman metal parçalar ve buna benzer kalıntılar çarpıyordu sadece gözüne. Çığlıklar ileriden, enkazın derinliklerinden, tam da Saluus ile Ilen'in gittiği yönden geliyordu. Daha iyi duyabilmek için nefesini tutarak olduğu yerde dikilip gözleriyle karanlığı taradı. Aniden ortalığa çöken sessizliğin ortasında, bir ses duydu sanki... Sal'ın sesiydi bu ve bağırıyordu, fakat aradaki mesafeden dolayı söyledikleri anlaşılamıyordu. Yardım mı istiyordu acaba? Yoksa Taince'ye mi sesleniyordu? Fass diye haykırıp yardım çağırıyor olmasındı sakın?

Şimdi ne yapacağım? Onlara yardım etmek üzere sesin geldiği yöne mi koşsam? Yoksa Taince'yi mi beklemeliyim? Başka bir fener, hatta başka bir silah olup olmadığını kontrol etmek için hava aracının dolaplarını mı kurcalasam?

Hemen arkasından gelen bir tıkırtı üzerine olduğu yerde aniden döndü.

Belli ki bir saniye önce, o tarafta bulunan yamuk yumuk bir duvar kalıntısının üzerinden aşağı atlamıştı Taince. "Sen iyi misin?"

"Evet, ama..."

"Yanımdan ayrılma. Birkaç adım geriden takip et beni. Hızıma yetişemediğin takdirde haber ver." Bir elinde silah, yavaş bir koşu tutturarak adamın yanından geçip gitti. Sonraları sakin kafayla olayları anımsadığında o an kızın yüzünde zalimane bir tebessüm olduğunu hatırlayacaktı Fassin.

Geminin derinliklerine doğru çıkan yol boyunca yokuş yukarı koşarlarken ayaklarının altındaki yüzey giderek daha büyük dalgalar halini alan malzeme kalıntılarıyla kaplanıyordu, öyle ki, bir yerden sonra bir sırttan diğerine atlar duruma geldiler ve zemindeki bir yarıktan aşağı kendilerini boşluğa bırakırcasına zıpladıktan sonra kimi zaman kalça yüksekliğine varan birbirine dolanmış kablo yığınlarının üstünden tek elleriyle destek alıp atlayarak, hafiften yukarı meyleden ve ayak bastıkça insanda kauçukla kaplanmış demirin üzerinde gidiyormuş hissi uyandıran ince ama zorlu bir yokuşu takip ederek koşmayı sürdürdüler. Taince'nin üniformasını süsleyen pırıltılı yamaları kendisine rehber edinen Fassin, onu elinden geldiğince yakından takip ediyordu. Gelgelelim tek elinde tabanca tutarken bile kız onun iki elinden de destek alarak başardığından daha akıcı ve kıvrak şekilde koşup zıplıyordu. Zeminin eğimi önce yükselmiş, sonra tekrar inişe geçmişti.

"Taince! Fassin!" diye bağırdığı duyuldu Sal'ın, ileride bir yerlerden.

"Aşağı eğil!" diye seslendi Taince, aniden hızını artırarak.

Fassin tam vaktinde eğilmişti; saçı hemen yukarıdaki mürekkep karası malzemenin sert kıvrımına sürtünüp geçti. Yavaşlamışlardı şimdi; Taince boştaki eliyle karanlık tavanı yoklayarak bir süre için yolunu bulmaya çalıştı ve ardından, dar bir yarıktan içeri birbirinin peşi sıra yan yan girdiler.

Önden ve arkadan bedenine yaslanıp hareket kabiliyetini kısıtla-

yan bu soğuk malzemenin teması sonucu ürpererek, kızı takip etti Fassin.

Çok geçmeden, az ileride bir ışık belirdi. Kiriş ve borulardan oluşan yarı açık bir tavan, sarkıt ve dikitleri andıran çeşitli metalik çıkıntılar, tavandan aşağı sarkan ince kablolar, bir patlamadan sonra aşağı doğru sarktığı sırada donduğu anlaşılan kırmızı bir maddenin uzaktan bakıldığında baş aşağı duran dev bir çiçeğe benzeyen şekli gibi daha pek çok unsurdan oluşan, eğimli bir zemine sahip loş bir ortamda buldular kendilerini. İşte orada, birkaç metre ötede, ceketine iliştirilmiş aydınlatma yamalarının ışığında, zeminde açılmış üçgen şeklinde ve pürüzlü bir deliğin yanıbaşındaki dar bir çıkıntının üzerinde çömelmiş o delikten aşağıyı süzmekte olan Sal'ı fark ettiler.

Başını kaldırıp onlara baktı. "Len!" diye bağırdı sonra. "Aşağı düştü!"

"Sal," dedi Taince keskin bir sesle, "bu zemin bizim için güvenli mi?"

"Öyle sanıyorum," dedi adam, suratında korkuyla karışık bir kararsızlıkla.

Taince bir ayağını öne basıp zeminin sağlamlığını kontrol ettikten sonra üçgen şekilli deliğin tam da bir kenarının hizasına gelecek biçimde diz çöktü. Eliyle Fassin'e yaklaşmamasını işaret etti, yüzüstü yere uzandı ve başını delikten içeri soktu, ardından, deliğin kenarlarının ne denli pürüzlü olduğuna dair kendi kendine birtakım şikayetler mırıldandıktan sonra yine elini sallayarak Fassin'e Saluus'un karşısındaki kenara geçmesini işaret etti. O tarafta daha çok yer vardı. Bunun üzerine Fassin de yere uzanıp aşağı baktı.

Üçgen şeklindeki delik, hemen ayaklarının altında bulunan ve zeminindeki bazı cisimler dışında herhangi bir ayrıntısı seçilemeyen karanlık, mağaramsı bir boşluğa açılıyordu; devasa soğutma kanatlarını andıran ve basamak basamak uzanan kümelenmelerdi bu cisimler. Gemi enkazının ne kadar büyük bir kısmının o an bulundukları katın altında olduğunu idrak ettikçe Fassin'in başı dönmeye başlamıştı. Hava aracının dev gemiye girmeden önce çöl zemininden ne denli uzun süre yukarı çıkmak zorunda kaldığını hatırladı. Ne kadar sürmüştü o tırmanış? Yüz metre mi? Yoksa biraz daha az mı? Hava aracını indirdikleri çukurluktan buraya kadarki mesafenin büyük ölçüde yokuş yukarı olması da cabası.

Altı metre kadar aşağıda, bütünlüğünü koruyabilmiş duvar parçaları içinde kendisine en yakındakinden iki ince fildişi gibi sivrilen kol kalınlığında bir çift kıvrık çıkıntının arasına sıkışmış halde uzanıyordu Ilen. Belli ki yüzüstü düşmüş, başı, bir kolu ve bir bacağı takıldığı çıkıntıların yanından aşağı sarkmıştı. Ceketinin kolundaki aydınlatma şeritleri etrafa yeşilimsi mavi tonda soluk bir ışık yayıyordu. Fildişi biçimindeki iki çıkıntının kırık uçları bedeninin yan kısmına sadece birkaç santim mesafedeydi. Bulunduğu noktanın bir yanında, sekiz-dokuz metrelik aralıklarla, diş biçimli nesnelerin oluşturduğu buna benzer birkaç grup daha, bir şeyler kavramak üzere boşluğa uzanmış parmaklar gibi duvar bloğundan fırlıyordu. Ilen'in asılı kaldığı yerden bıçak gibi keskin soğutma kanatlarının uzandığı zemine kadarki boşluk göz kararıyla elli veya altmış metreydi.

İnsanoğlunun düşünce yapısı ve algıları, yerçekiminin nispeten daha zayıf olduğu ve Dünya koşullarında her iki bacağın da kırılmasıyla sonuçlanacak bir düşüşün ardından kalkıp hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitmeyi olanaklı kılan 'glantine gibi yerlere alışmak ve kendini uyarlamak zorunda kalmıştı. Ama arada, düşerken belli bir hıza ulaşmayı sağlayacak kadar dikey boşluk varsa, insan vücudunun buranın şartlarında gerçekleşen altmış metrelik bir düşüşten yaralı veya ölü çıkma ihtimali en az Dünya şartlarında meydana gelecek otuz metrelik bir düşüşten yaralı veya ölü çıkma ihtimali kadardı.

"Yanında ip olan var mı?" diye sordu Taince.

Başını iki yana salladı Sal. "Yüce tanrım, şu işe bak. Yanımda yok. Olanı da şu tarafta bir yerde bıraktık." Dev gemi enkazının ileriki kısımlarını işaret etti başıyla. Bir ürperti tüm bedenini yalayıp geçmişçesine kollarını büzüştürüp ceketinin yakasını yukarı kaldırırken, üşür gibi bir hali vardı. "Dü...düğümü tekrar çözememiştim de."

"Kahretsin! Hareket ediyor," diye aniden bağıran Taince başını delikten içeri sokup aşağı seslendi: "Ilen! Ilen, olduğun yerde kıpırdamadan kal! Beni duyabiliyor musun? Sakın hareket etme! Sadece beni duyup duyamadığını söyle!"

Bloğun üstünde kalmış olan başını ve kolunu istemsizce titretip kaydırarak, bitkince kıpırdandı Ilen. Yuvarlanıp kendini güvene almak ister gibi bir hali varsa da, uç kısma giderek yaklaşmaktan kurtulamıyordu.

"Ah, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," dedi Sal çabuk çabuk, yüksek perdeden çıkan gergin bir sesle. "Tam arkamdaydı. Durumu gayet iyi kotardığını düşünüyordum. Ben deliği fark etmedim, adımımı onun üzerinden atmış olmalıyım. Belki bir çatlak vardı, belki de zeminin kendisi zayıftı, sonuçta oraya bastı ve tek eliyle dengesini sağlamaya çalıştıysa da ben onun bağırdığını duyup da imdadına yetişene kadar aşağı düştü. Üstelik hiçbir şey bulamadık, yürümekten başka bir şey yapmadık bile! Koca bir hurda yığınından başka bir şey değil burası! Lanet olsun! İyi idare ediyordu! Tam arkamdaydı!"

"Sakin ol," diyerek susturdu onu Taince. Bir yandan tüm vücudu adeta titreme nöbetleri geçirirken, eliyle ağzını ovalayıp olduğu yerde oturdu kaldı Sal. Tabancasını üniformasının içindeki hazneye geri sokan Taince alnına bir aydınlatma şeridi yapıştırdıktan sonra elleriyle üçgen şeklindeki deliğin iki yanına tutunarak başını bu defa daha da ileriye olmak üzere bir kez daha sarkıttı delikten. Aşağıya kısa bir süre göz gezdirdikten sonra kendisini yukarı çekip Fassin'e baktı. "Ayaklarımı tut."

Kendisine söyleneni aynen yaptı Fassin. Taince bu defa omuzlarını da delikten içeri sokmuştu ve bir an sonra onun "Ilen!" diye seslendiğini duydular. "Ne olursa olsun, *hareket etme*!" Vücudunu çekip dışarı çıktıktan sonra bile, tuhaf bir göz gibi pırıldamayı sürdüren aydınlatma şeridini alnından ayırmaya gerek görmemişti. "Bulunduğumuz yerin altında tutunacak hiçbir dayanak yok," diye açıkladı diğer ikisine. "Ilen kendinde değil; hareket edip duruyor. Başını fena çarpmış olmalı. Bu gidişle aşağı uçacak." Sonra Sal'a çevirdi bakışlarını. "Sal, şu bahsettiğin ip ne kadar uzaklıkta? Oraya varmak ne kadar sürer?"

"Kahr... Bilmiyorum! On, belki on beş dakika."

Deliğe yanaşıp tekrar aşağı baktı Taince. "Ne boktan durum," diye söylendi kendi kendine. "Ilen!" diye bağırdı hemen sonra. "*Hareket etmemelisin!*" İsyankâr bir ifadeyle salladı başını. "Tersliğe bak ki ona her seslendiğimde ister istemez kımıldıyor, bu da kenara doğru kaymasına sebep oluyor," dedi, diğerlerinden çok kendi kendine izahat verir gibi. Sonra derin bir nefes alıp Saluus ile Fassin'e çevirdi suratını. "Pekâlâ. Ne yapacağımızı söyleyeyim," diye başladı. "İnsan halkası oluşturarak kurtarmaya çalışacağız; papatya zinciri yöntemini duymuşsunuzdur elbet. Ben daha önce uyguladım, yapılamaz diye bir şey yok."

"Tamam," dedi Sal, mekânın loşluğu altında yüzü ölü gibi solgun bir halde, oturduğu yerde öne doğru eğilerek. "Ne yapmamız gerektiğini söyle yeter."

"İçimizden biri deliğin girişine tutunacak, bir diğeri onun vücuduna tutunarak aşağı inip ayaklarını kavrayacak, üçüncü kişi de aynı şekilde her ikisinin vücuduna tutuna tutuna aşağı inip en nihayet Ilen'i alacak. Bu son kısmı ben üstleniyorum."

Sal'ın gözleri hayretle büyüdü. "Ama en tepedeki kişi..."

"O da sen olacaksın. İçimizde en güçlüsü sensin. Dünya'da olsa bu yöntem işe yaramazdı; ama burada yarar," dedi Taince ikisine hitaben. Uzanıp Sal'ın sırt çantasını aldı. "Dört kenetlenme noktasıyla bu işin başarıldığına tanık oldum. Siz ikiniz fiziken yeterince güçlü görünüyorsunuz. Fass, sen ortada olacaksın. Buna ek olarak, tepede bulunacak olan kişiyi bu kayışlarla bağlayacağız," dedi kız, önce Sal'a bir bakış fırlatıp ardından üniformasının içinden çıkardığı bıçakla omuzlarından birini süsleyen kayışları keserek.

Sal titrek bir şekilde öne doğru eğilerek delikten aşağı kaçamak bir bakış attı. "Kahretsin, Taince, onu kurtarmayı tabii ki istiyoruz ama bu iş hepimizin canına mal olabilir. *Hay lanet olsun.* Bilemiyorum. Bunu yapabileceğimizi aklım kesmiyor, buna bir türlü inanamıyorum işte. Böyle bir duruma düşmüş olamayız, şu yaşadığımız an *gerçek olamaz!*" Vücudu gözle görülür şekilde zangırdayarak az önceki yerine oturdu yeniden. Bir önünü bir arkasını çevirerek, onları tanımaya çalıştığı halde bunu bir türlü başaramıyormuş gibi, inanmaz gözlerle baktı tir tir titreyen ellerine. "Şu ellerle herhangi bir şeyi kavrayabileceğime bile şüpheliyim," dedi. "Buna gerçekten emin değilim."

"Merak etme, üstesinden gelirsin," diyerek temin etti onu Taince, bir yandan kayışları ayarlamaya çalışırken.

"İnanamıyorum, hepimiz burada öleceğiz," dedi Sal, kızın sözlerini duymuyordu bile. "Lanet olsun bu uğursuz yere." Durmak bilmez bir şekilde sallıyordu başını. "Hayır. Hayır, olamaz. *Hayır.*"

"Bu işe yarar," dedi Taince, kesmiş olduğu kayış parçalarını halen sırt çantasına bitişik olanlara çabucak bağlarken.

Sakinim, diye geçirdi Fassin içinden. *Muhtemelen şokta veya ona benzer bir durumdayım, yine de kendimi telaşsız hissediyorum. Hepimiz ölmek üzereyiz belki, ya da uzun ömürlerimizin geri kalanı boyunca hatırımızdan çıkmayacak kadar ucu ucuna kurtaracağız bu işten*

paçamızı, ama ben gayet sakinim. Her ne olacaksa olacak ve elimizden geleni yaptığımız ve birbirimizi ortada bırakmadığımız sürece, sonuç ne olursa olsun bu işten alnımızın akıyla çıkacağız. Gözlerini aşağı eğip kendi ellerine baktı. Onunkiler de titriyordu titremesine, ama kontrol edilemez bir titreme değildi bu. Ellerini esnetti. Kendini güçlü hissediyordu. Elinden ne geliyorsa yapacaktı ve eğer bu yine de yeterli olmazsa, olan bitenden sorumlu tutulamazdı.

Birden ayağa fırladı Sal, bunu yaparken de yalpalamış ve deliğe tehlikeli ölçüde yaklaşmıştı. "Biraz daha ip var," dedi aniden anımsamış gibi. Halen kül gibi gri ve solgun olsa da, yüzünde hiçbir anlam okunmuyordu şimdi. Taince'nin yanından bir hışım geçip yoluna devam etti.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak, gözleriyle onu izledi Fassin.

"Ne?" dedi Taince, zemindeki köşegen hatlı bir dikitin dayanıklılığını sınadıktan sonra kayışı ona dolayarak.

"İp," dedi Sal, bulundukları yerin dışını ve hava aracının bulunduğu yönü işaret ederek. O tarafa doğru geri geri bir adım attı. "Orada daha fazlası var. Hava aracının içinde. Ben gider alırım. Nerede olduğunu biliyorum." Bir yandan adımlarını sıklaştırıp daha da gerilemişti.

"Sal!" diye bağırdı Taince ona. "Buna yetecek zamanımız yok!"

"Hayır, zaman var, bırakın ben gidip getireyim onu," dedi Sal, daha da uzaklaşarak.

"Olduğun yerde kal, Sal," dedi Taince, bu defa alçak ve derinden gelen bir sesle. Tereddüt geçirdiği belli olan Sal bir an sonra başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Taince onu yakalamak üzere atıldıysa da adamın hızına yetişememişti. Yolu üzerindeki bir dikitin üstünden atlayarak Fassin ile Taince'nin az önce yanlamasına ve ezile büzüle geçtiği yarığa doğru koşmaya devam etti Sal. Taince bir dizi üzerine çöküp silahını çekti. "Dur orada, korkak herif!"

Taince'in elinde ateş edebilmesine olanak tanıyacak yarım saniyelik bir süre olduğunu düşündü Fassin, ama kız silahını indirip gerisingeri üniformasının içindeki kılıfa yerleştirirken, başını eğip tabanları yağlayan Sal o dar yarıktan da geçip kayıplara karışmıştı bile. Bunun üzerine, Fassin'e döndü kız. Şimdi de onun yüzünde anlamsız ve afallamış bir ifade var, diye düşündü adam içinden.

"Bunu hâlâ başarabiliriz," diyen Taince büyük bir hızla üniformasını çıkarmaya koyuldu. Üzerinde teniyle aynı rengi taşıyan tek parça bir içlikten başka bir şey olmaması, soyunmasıyla beraber adamın bir an için onun çıplak olduğu izlenimine kapılmasına yol açmıştı. Üniformanın gerek üst gerekse pantolon kısmını tekrar ilikledi ve sımsıkı düğümledikten sonra iki eliyle gererek yeterince sağlam olup olmadıklarını kontrol etti. "İşte oldu," dedi kız nihayet. "Şimdi, şunu senin ayak bileğine bağlayalım."

Sırt çantasına bağlanan kayışlar sağlam çıkmıştı, el bilekleri o kayışlara bağlanmış olmakla beraber kayışlara güvenmediği için hem kendi ağırlığını hem de Taince'ninkini başlangıçta ellerine ve parmaklarına veren Fassin de, Taince'nin pantolonunu adamın ayak bileğine bağlayan düğüm de ve önce Fassin'e, ardından düğümlenmiş pantolona tutunarak aşağı inen kız da sağlam çıktı... Coşkuya kapılan ve iyice ümitlenen Fassin sanki gözlerini onun üstünde tuttuğu sürece işler iyi gidecekmiş gibi, boynunu çevirip omuzlarını dairesel bir hareketle dışa doğru savurdu ve böylelikle kızın hareketlerini ve hatta daha da aşağıdaki Ilen'i görebilecek bir açı yakaladı. Ne var ki, tam o sırada yer sarsıldı ve her ne kadar bu sarsıntı gemiyi şiddetle sarsacak güçte olmasa da, önce elleri, ardından avuç içleri ve en nihayet parmaklarıyla asılmayı sürdürüp tüm çabasına rağmen kendisini kayışlar ve sadece kayışlar tutar hale gelen Fassin'e soğuk terler döktürmeye yetmişti ve nitekim, aşağıda, halen hedefe varamamış olan Taince'nin bulunduğu kısmın da aşağısında, Ilen bir kez daha kımıldadı ve üzerinde uzanmakta olduğu bloğun kenarından aşağı düşerek adeta sonsuz bir karanlığın içinde yitip gitti.

Taince'nin onu tutabilme umuduyla yutkunma ile tıslama arası bir ses eşliğinde son bir hamlede bulunup aşağıdaki kıza doğru çaresizce uzanmasıyla birlikte aralarındaki bağın son raddesine kadar gerildiğini hissetti Fassin. Ilen ise düşüşün etkisiyle bir yandan havada hafifçe dönerek ve saçı ile giysisi boşlukta solgun ve soğuk bir alev gibi titreşerek, gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Ilen o an bile büyük ölçüde şuursuzluğun etkisi altında olsa gerekti, çünkü düşerken çığlık bile atmamıştı ve biraz da bu sayede, aradan uzun saniyeler geçtikten sonra kızın bedeninin çok aşağılardaki pervane kanatlarına çarpışını duydular ve bu çarpmanın etkisiyle geminin gövdesinin bütünüyle sarsılışını belli belirsiz hissettikleri izlenimine bile kapıldılar.

Gözlerini sımsıkı yummuştu Fassin. *Keşke Sal haklı olsa, keşke bunlar hiç yaşanmamış bir sanrıdan ibaret olsa.* Ağırlığı kayışlardan alma niyetiyle deliğin kenarını yeniden tutmaya çalıştı.

Taince ise olduğu yerde bir süre daha asılı kalmıştı. "Onu kaybettik," dedi usulca, bunu öyle bir tonda söylemişti ki Fassin bir an onun da Ilen'in peşi sıra kendini boşluğa bırakacağından korktu, ama boşunaydı bu korkusu. "Şimdi yukarı geliyorum," dedi Taince onun yerine. "Sıkı dur."

Adama tutunarak delikten dışarı çıktıktan sonra onu da yukarı çekti kız. Sonrasında aşağı baktılarsa da Ilen'in bedenini göremediler. Göğüsleri hızla kalkıp inerek, sırtlarını yakındaki dikitlerden birine vermiş halde, tıpkı bir süre önce hava aracının yanında oturdukları gibi, yan yana oturdular. Taince düğümlediği giysilerini geri açıp giydi. Sonra silahını dışarı çıkardı.

Kız elinde silah ayağa kalkarken gözlerini silahtan alamamıştı Fassin. "Ne yapmaya niyetlisin?" diye sordu kıza.

Başını eğip ona baktı kız. "O piçi öldürecek değilim, eğer aklından geçen buysa." Sakinleşmişe benziyordu şimdi. Bir ayağını hafifçe yere sürttü. "Geri dönmeliyiz."

Adam yaşadıkları olayın etkisiyle halen biraz titreyerek ayağa kalkarken, bunu fark eden Taince bir omzundan tutup destek oldu ona. "Biz elimizden geleni yaptık, Fass," deme gereği duydu kız. "Her ikimiz de. Ilen'in ardından yas tutmak için daha sonra bol bol vaktimiz olacak. Şimdi yapmamız gereken, hava aracının bulunduğu yere dönmek, Sal'ı bulmaya çalışmak, sinyal alıp alamadığımızı tekrar kontrol etmek ve buradan çekip giderek yetkilileri durumdan haberdar etmek."

Delikten uzaklaşıp dönüş yoluna koyuldular.

"Silahı hâlâ ne diye dışarıda tutuyorsun?" diye sormadan edemedi Fassin.

"Sal yüzünden," dedi Taince. "Onun daha önce hiç bu kadar küçük duruma düştüğünü görmemiştim. Onurunu bu denli ayaklar altına aldığı hiç olmamıştı. En azından benim görüp bildiğim kadarıyla. Hem üzüntü hem de suçluluk duyuyor şu an. Böylesi duygular insana beklenmedik şeyler yaptırır." Hızlı hızlı nefes alıp her defasında soluğunu tutarak, bir çeşit egzersiz yapıyordu. "Ne kadar zayıf bir ihtimal de olsa, bunu değerlendirmeye alacaktır... Bura-

da olup bitenin başkaları tarafından asla öğrenilmemesi ihtimalini yani..." Omuz silkerek tamamladı konuşmasını kız. "Sonuçta silahı var. Bize bir kötülük etmek isteyebilir."

İnanmaz gözlerle ona baktı Fassin. "Bu söylediklerinde ciddi misin? Böyle bir şey olması gerçekten mümkün mü?"

Başıyla onayladı Taince. "Onu yeterince tanıyorum," dedi. "Oraya vardığımızda hava aracını bıraktığımız yerde bulamazsak da hiç şaşırma."

Nitekim bulamadılar.

Gövdedeki yarığın yanına yürüdüklerinde, üzerine güneş vurmuş Nasqueron'un kenarından kalın bir dilim halinde yansıyan sahte gündoğumunun silik ışığı altında beklemekte olan hava aracıyla karşılaştılar. Sal ise aracın yanına oturmuş, alabildiğine uzanıp giden çölün o insanın içini ürperten görüntüsünü seyre dalmıştı. Ona doğru yaklaşmadan önce, askeri iletişim cihazını bir kez daha yoklayan Taince nihayet sinyal alabildiğini fark etti. Bunun üzerine hemen en yakın Navarchy birimini aradı ve kısa bir rapor vererek durumu ilettikten sonra hava aracının bulunduğu yere doğru kumun üzerinde beraberce ilerlemeye başladılar. Alıcılarını açık bırakmaya ise özellikle dikkat etmişlerdi.

Saluus başını çevirip onlardan yana baktı. "Aşağı düştü mü?" diye sordu.

"Onu yakalamamıza ramak kalmıştı," dedi Taince. "Çok yazık oldu." Silahı halen elindeydi. Sal bir süreliğine ellerinden birini yüzüne kapadı. Diğer elinde ise yarı yarıya erimiş görünen ince ve eğri büğrü bir madeni eşya tutuyordu ve elini yüzünden çekince o nesneyi iki eliyle evirip çevirmeye başladı. Silahını hava aracının arka koltuğuna, üniformasının üstüne bırakmıştı. "Askeri birimlere mesaj ulaştırmayı başardım," dedi Taince ona. "Paniğe gerek kalmadı. Olduğumuz yerde beklememiz yeterli. Buraya bir gemi yollamışlardır bile." Aracın arka koltuğuna geçip Sal'ın sırtının hizasına oturdu.

"İstesek de onu kurtaramazdık, Tain," dedi Sal. "Bunu sen de biliyorsun, Fass," dedi yanına, aracın sağ ön koltuğuna yerleşen diğer adama. "Onu kurtarmamıza imkân yoktu. Üstelik böyle yapalım derken kendimiz de canımızdan olacaktık."

"İpi buldun mu?" diye sordu Fassin. Sal'ın elinde oynayıp durmakta olduğu metal parçasını alıp tek hamlede onun gözüne sokmak geçti içinden bir an.

Sal başını hayır der gibi sallamakla yetindi. Her şeyden çok, sersemlemiş bir hali vardı. "Koşarken ayak bileğim döndü," dedi neden sonra. "Burkuldu gibime geliyor. Buraya kapağı zor attım. Hava aracını uçurup şu tavandan sarkan zamazingoların arasından geçirdikten sonra tüm o yıkıntının üstünden bir yol bularak her şeyin başladığı yere geri dönebileceğimi zannettim, fakat yukarıdan sarkan şeyler göründüğünden sağlam çıktı; bunun üzerine, sinyal alma yolunda bir kez daha şansımı denemek üzere buraya döndüm." O çarpık metal parçasını elinde sallamayı sürdürüyordu.

"Nedir o elindeki?" diye sordu Fassin daha fazla dayanamayarak.

Bakışlarını elindeki cisme çeviren Sal, umursamazca omuz silkti. "Gemiden bir hatıra. Yolumun üzerinde bulduğum bir şey işte."

Adamın omzu üstünden öne doğru uzanan Taince, metal parçasını onun ellerinden çekip alarak çölün kumlarına savurdu.

Bir Navarchy mekiği çıkıp gelene dek orada öylece oturup beklediler. Taince gelenleri karşılamak üzere hareketlenince, onun dikkatini başka yöne vermesini fırsat bilen Sal hava aracından inip seke seke yürüyerek kızın az önce fırlatmış olduğu metal parçasının yanına gitti ve onu kumun üstünden aldı.

BÖLÜM İKİ
Bellek Yıkımı

Ben bir su ayında doğdum. Bazıları, özellikle de kendi sakinleri, buraya gezegen diyor, ama çapının iki yüz kilometrenin az üzerinde olduğu göz önüne alınırsa burayı tanımlarken 'ay' terimini kullanmak bence daha doğru. Bu ay bütünüyle suyla kaplı ve böyle söylemekle ifade etmek istediğim, burasının yalnızca üzerinde hiçbir kara parçası bulunmayan bir küre oluşu değil, aynı zamanda çekirdeğinde de hiçbir katı kütle barındırmayıp en merkez noktasına dek sırf şu bildik anlamıyla sudan meydana gelmiş olmasıydı.

Boyutları çok daha büyük olsaydı, bu ayın buzdan bir çekirdeği olurdu, çünkü su her ne kadar basınçla sıkıştırılamaz sanılsa da, tamamen öyle değildir ve yüklü miktarda basınçla karşılaşması halinde buza dönüşür. (Buzun su yüzeyinde gezindiği bir gezegende yaşamaya alışıksanız, tarif ettiğim bu durum size tuhaf ve hatta yanlış gelebilir, ama gerçek bu.) Bahsi geçen ay, çekirdeği buz tutacak ölçüde büyük değildi ve bundan dolayı, yeterince dayanıklı olması ve su basıncına karşı direnç göstermesini sağlayacak yeterli donanıma sahip bulunması halinde, bir kişi geride bıraktığı su kütlesinin giderek artan ağırlığına aldırmaksızın, ayın merkezine ulaşabilirdi.

Oraya vardığında ise hepsinden daha garip bir olaya tanıklık ederdi.

Çünkü görünen o ki, burada, sularla kaplı bu ayın tam merkezinde, yerçekimi yoktu. Her yandan bastırıp etkisini gösteren muazzam bir basınç söz konusu olacaktı elbet, ama bir kez buraya varan kişi artık fiziksel ağırlığını yitirmiş demekti (ister bir ay isterse başka bir kütle olsun, ister suyla kaplı olsun ister değil, kişi bir geze-

genin sınırları dışındayken devamlı olarak merkeze doğru çekilir, bir kez merkeze vardı mıydı ise bu defa her yöne doğru eşit olarak çekilirdi) ve aynı sebepten dolayıdır ki, kişiyi çevreleyen basınç, ayı oluşturan su kütlesinin büyüklüğüne bakıldığında hiç de beklendiği kadar kuvvetli olmazdı.

Bu durum, pek tabii ki...

Ben bir su ayında doğdum. Bazıları, özellikle de kendi sakinleri, buraya gezegen diyor, ama çapının iki yüz kilometrenin az üzerinde olduğu göz önüne...

Okumayı burada kesen kaptan metnin geri kalan kısmını ekran üzerinde gittikçe artan bir hızla taradı ve şu cümlenin hizasına gelince durup tekrar okudu: "Oraya vardığında ise hepsinden daha garip bir olaya tanıklık ederdi." Eliyle ekrana üst üste fiskeler vurarak biraz daha ilerledikten sonra durup tekrar okudu: "Ben bir su ayında doğdum. Bazıları, özellikle de kendi"

Hepsi bunun gibi mi? diye sordu, yanında dikilmekte olan üçüncü kaptanına.

Hepsinin aynı olduğu sanılıyor, efendim. Belli zaman aralıklarıyla, birkaç yüz kelimeden oluşan bir şablonun eksiksiz olarak tekrarlandığı görülüyor. Toplamda on iki ila on yedi kere. Hafızasından geriye sadece bu kalmış. Temel işletim sistemi ve talimat ayarları bile silinmiş. İğrenç makinelerin benzeri durumlarda başvurduğu, Bellek Yıkımı diye de bilinen alışıldık bir caydırma tekniğidir bu.

Daha önce orada ne olabileceğine dair hiçbir iz bırakmıyor mu geride?

İz bırakıyor bırakmasına, ama o da kendi kendini tekrarlayıp duran kısa bir metinden öteye geçmiyor. Teknik kadromuz bunun birbirini tekrarlar nitelikteki üzerine-yazma metinlerinin sonuncusu olduğunu ileri sürüyor. Makinenin hafızasında, ele geçirileceğini anlayana veya yok olması kaçınılmaz hale gelene kadarki gerçek anılarından geriye hiç iz kalmamış.

Hem de hiç.

Voehn kaptanı görüntünün en sonuna inebilmek için bir kontrol düğmesine bastı. Ekran hatırı sayılır bir süre donduktan sonra, şu ibareyi gösterdi: "Ben bir su ayında..."

Hafızanın son kısmı bu mu?

Evet, efendim.

Gülümseme olduğu ancak başka bir Voehn tarafından anlaşılabilecek bir ifade kaptanın yüzünü yalayıp geçerken, sırtındaki dikenler bir an için büküldü.

Bunun eksiksiz bir kontrole tabi tutulduğuna emin misiniz, Üçüncü Kaptan? Başka bir içerik ya da gizli mesaj olmasın?

Mutlak bir kontrolden geçtiğine şüpheniz olmasın, efendim. Verilerin toplamı gemimizin hafıza kapasitesini aştığı için parçalara ayrılarak işlemden geçirildi. Sizin burada gördüğünüz, teknik açıdan soyutlanmış hali.

Bu işin başarıyla tamamlanması ne kadar zaman alacak peki?

Yirmi dakika daha.

Kayda değer depolanmış önemli verileri göstermeye yarayan başka aygıt ve yöntemler var mı elimizde?

Hayır. Aygıt dışarıdan nasıl görünüyorsa, gerçekte de büyük ölçüde öyleydi: Bir kuyrukluyıldız başı. Sahip olduğu ana yapay unsur, merkezindeki, çeşitli birimlerden meydana gelmekle beraber duyu ile itki kısımlarının birbirinden ayrıştığı sıvaüstü bir iğrençlikti. Hepsi de özenle kontrol edilmiş teknik veriler bunu doğrular nitelikte.

Şu devamlı tekrarlanan kısmın asıl dili nedir?

Sizin de görmüş olduğunuz gibi: Eski Standart Dil.

Peki, alıntı yapılan kısmın menşei?

Bilinmiyor. Teknik Harekât Dairesi'nden alınma, deneme kabilinden bir analiz yoluyla ulaşılan yüzde on dokuzluk oran, bunun Quaup kökenli olabileceğini vurguluyor.

Quaup, çoğunluğu Mercatoria'nın bir parçası olan –öyle ki, kaptanın geçmişte bir Quaup subayıyla beraber bir savaş gemisinde görev yapmışlığı vardı– ve boyutları küçük ile orta arasında değişen balonlara benzemeleri dolayısıyla insanlar tarafından genellikle baloncuklar şeklinde adlandırılan bir alttüre mensup oksijen soluyan ve havada süzülerek hareket eden yaratıklara verilen genel isimdi. Ele geçirilen makinenin hafızasını doldurduğu tespit edilen ve devamlı kendini tekrarlayan metnin su altında gidebilen bir Sudünyalının bakış açısıyla anlatıldığı son derece açıktı. Eh, diye düşündü kaptan içinden, başkalarının bakış açısıyla bir şeyler yazıldığı da görülmemiş şey değildi hani. Kolejin birinci sınıfındayken, bunun haddini aşan bir varsayım suçu olduğunu fark edip de itirafta bulunarak buna karşılık cezalandırılmazdan önce Culmina'dan biriymiş gibi şiirler besteleyen kendisi değil miydi sanki? Bu olay onun olay-

lara genel yaklaşımını derinden etkilemiş, karakteri üzerinde kalıcı izler bırakmıştı.

Kaptanın bunun haricinde herkese örnek teşkil edecek kadar başarılarla dolup taşan askeri öğrencilik geçmişindeki tek büyük leke, Konuşlandırılabilir Anlayış Oranı'nı arzulanan seviyeye getirmek üzere gereksinim duyulan bir iyileşme evresi olmuş, sonraları bu kusurun kasıtsız olarak yapmış olduğu hakaret ve karşılığında maruz kaldığı yaptırımlar yüzünden kapıldığı duygu yoğunluğunun etkisiyle bu türden tüm hislere kapısını kapamasının bir sonucu olduğu teşhisinde bulunulmuştu. Yine de bu, kişinin karşısındakileri anlama inceliği göstermeksizin, diğer bir deyişle, hem kendi mürettebatının hem de hasımlarının duygularını sezmeksizin ulaşamayacağı bir mertebe olan kaptanlığa layık görülmesine engel teşkil etmemişti.

Başını dışarı uzatıp ele geçirilen cihazın yarı erimiş kalıntılarına dikkatle baktı; normal haliyle kabaca sekiz yüz metre çapında olup şu an gövdesinin dörtte birini yitirmiş bulunan, bilhassa kuyrukluyıldız görünümü verilmiş, üzeri oluk oluk, siyah rengin hakim olduğu bir araçtı karşısındaki. Uğradığı kısmi yıkımın işaretini taşıyan son ısı dalgalarını çevreye yayarak, tahrip olmuş gövdesi koyu renkli kırık dökük cisimler ile paramparça metal parçalarının oluşturduğu küçük bir enkaz tarafından çevrelenmiş vaziyette, birkaç kilometre açıkta hareketsiz uzanıyordu.

Kendi gemisinin inceltilmiş CR ışınlarından biri tarafından aydınlatılan bu manzara o anki halinden daha berrak ve mükemmel serilemezdi herhalde gözler önüne; arada ne herhangi bir ekran vardı, ne de bir çeşit şeffaf zırh, atmosfer veya başka bir vasıta. Geminin ana gövdesine adeta uçarak dışarıdan eşlik eden, üzeri zarif oymalarla bezeli kocaman bir kiriş sisteminin tepesine bir kuş yuvası misali kondurulmuş köprü üstü bölmesinden dosdoğru dışarı bakıyordu kaptan. Bünyesinde başka hiçbir canlı türü barındırmayan ve mürettebatı bütünüyle Voehn unsurlardan kurulu olup bu sayede gövdesinin geri kalan kısmının da hava boşluğuna açık tutulabilmesine olanak tanıyan bir gemiydi onunki. Başlarından geçen kapışma süresince, doğal olarak, geminin orta kısmının derinliklerinde, kendi zırhı yanı sıra birden çok kalkan tabakasıyla çevrelenip koruma altına alınan, duyuları ise ekranlar aracılığıyla korunup canlı tutulan merkezi komuta alanının güvenli ortamında kalmayı ve harekâtı

oradan takip edip yönetmeyi tercih etmişlerdi, şimdiyse –nihayet enkazın güvenli olduğuna kanaat getirilince– kaptan, üçüncü kaptan ve mürettebat içinden seçilmiş birkaç gözde tayfa büyük bir uğraşla hakkından geldikleri düşmanlarının düştüğü durumun daha iyi tadına varabilmek için geminin dışına çıkıyorlardı.

Yanlarından geçip gitmekte olan gerçek bir kuyrukluyıldız başı görmeyi umar gibi etrafına bakındı kaptan. Uygun açıda durup elindeki ekrana yansıyan görüntüyü yakınlaştırınca, çatışma sona erdiğinde sistemin iç kısımlarına geri dönmeleri emredilen diğer iki gemisinin hiç kamaşmaksızın gökyüzünde hareket eden mavi renkli iki sönük yıldızı andıran ışığını seçebilmişti. Onlar haricinde yakın çevrede göze çarpan yegâne şeyler, altlarında uzanan gemi ve iki kilometre ötedeki enkazdı.

Ölmek için oldukça soğuk ve ıssız bir nokta doğrusu, diye düşündü kaptan. Bu özelliği dolayısıyla da, şu tiksinç makine için kendisine bir saklanma yeri bulmak üzere yapılmış son derece mantıklı ve hassas bir tercih, ama yine de, başka bir yerde yetişmiş olan herhangi bir canlının –veya en azından görünürde canlı olan bir şeyin– son anlarını geçirmek üzere seçeceği bir yer asla değil.

Elindeki ekranı üçüncü kaptanına uzattı ve esas gözlerini bir kez daha geminin gövdesinin bulunduğu yöne çevirirken ikinci göz takımı yardımıyla halen süzmekte olduğu astsubaya dönük duran sırtındaki sinyal çukurunda beliren titreşimler vasıtasıyla, ona şöyle dedi:

Evet, görevimizin bir bölümü böylece tamamlanmış oldu. Şimdi sistem üssüne dön ve şu iğrençlik makinesinin hafızası işlemden geçirilip çözümlenince öyle GM* patlayıcıları yerleştirip ateşle ki, ondan geriye kala kala en temel atom parçacıklarından daha büyük olmayan zerreler kalsın.

Emredersiniz efendim.

Artık çekilebilirsin.

•

Uzaktan uğultuyu andıran bir gürültü eşliğinde, düzgünce ama nis-

* Genlik Modülasyonu: Radyo frekansı yoluyla gerçekleştirilen bir aktarıma ses veya veri eklentisi yapmak üzere taşıyıcının genliğinin değiştirilmesi yöntemi. –çn

peten sert bir şekilde hızlandı gemi. Fassin'in sağ kolunun ön kısmının altına, oradaki kas hareketlerini algılayıp ona göre karşısındaki ekranın –oysa oturmakta olduğu koltuk doğrultulup takım elbisesi de kendisine destek olduğundan, ekran karşısından ziyade yukarısında kalmış gibi geliyordu artık Fassin'e– konumunu ayarlayan küçük bir altlık yerleştirilmişti ve bu sayede, gemi Nasqueron'dan uzaklaşıp sistemin iç kısımlarına, güneş yönündeki bir sonraki gezegen olan az çok Dünya'ya benzer özellikteki Sepekte'ye doğru yol alırken, Pirrintipiti'yi şöyle bir görme şansı yakaladı.

Ekrana yansıyan genel görüntüsü itibarıyla, 'glantine'in tropikal iklimli başkenti, soluk yeşil renkteki bir denizin ortasına serpilmiş koyu yeşil adacıkların üzerinde alabildiğine yükselen pırıltılı bir lekeyi andırıyordu. Ne tuhaftır ki, daha şimdiden Pirri'yi özlemeye başladığını hissediyordu. Oraya vardığında limandan dışarı adım atmaya vakti olmayacağı ortadaydı; gemiden inince ilkin bir tüp trene naklolmak, sonrasında ise Karanlıkkule adı verilen o koca yapının derinliklerinde bir yerde kendisini uzayda seyahat edebilecek nitelikte bir geminin beklediği limana çıkaracak olan asansöre binmekti beklentisi. Güz Evi'nden doğruca uzaya açılmak zaten yeterince yanlış bir iş, ruhu üzerine tatbik edilmiş ne amaç güttüğü belli olmayan bir ayırma işlemi gibi geliyordu ona.

Sepekte'ye yapılan yolculuklar, standart uygulama olan bir derecelik hızlanma oranı geçerli kabul edildiğinde, gezegenlerin dizilimine bağlı olarak genelde beş günün biraz altı ile bir haftanın az üstü aralığında bir zaman dilimi alıyordu. Bu seyahatlerde kullanılan gemiler geniş ve konforlu olup yolcuların geminin içinde rahatça dolaşıp restoranları ve barları ziyaret etme, ekranlarda sunulan görüntüleri izleme, spor salonunda ter atma ve hatta, daha büyük boyutta gemiler söz konusu olduğunda, yüzme havuzlarında keyif yapma serbestisi vardı. Uzay boşluğunun yerçekimsiz ortamına girildiğinde geçirilecek ağırlıksız dakikalar yolcular açısından çılgınca eğlenme (ve genellikle alelacele girişilmiş ve şaşırtıcı şekilde pek de tatmin edici sonuçlar doğurmayan sevişme) olanakları yaratıyordu. 'glantine'den gelen insanlar standart yerçekimi oranının çifte ağırlığını biraz rahatsızlık verici bulsa da, bu durum az çok Sepekte'ye vardıklarında karşılaşacakları ortamı yansıttığından, onlar açısından bulunmaz bir hazırlık fırsatı teşkil ediyordu bir bakıma.

Ekranda belirtilen ve üç ile başlayıp sırasıyla dörde ve sonra beş derecelik yerçekimi derecesine varan basınç oranı Fassin üzerinde

etkisini göstermeye başlamıştı. Üzerindeki yerçekimi elbisesi soluk alıp verişini algılıyor, fazlaca bir ek çaba harcamaksızın akciğerlerini şişirmesine yardımcı oluyordu.

"Sanırım birazcık kestireceğim," dedi İkinci Kaptan Dicogra, uykulu bir sesle. "Yoksa sohbet etmek mi isterdiniz?" diye sordu ardından.

"Siz dilediğiniz gibi kestirin," karşılığını verdi adam ona. "Şahsen ben de biraz şekerleme yapmayı planlıyordum."

"İyi o halde. Sistem bizim hayati fonksiyonlarımızı kontrol altında tutacaktır. Sonra görüşünceye dek size iyi uykular."

"Tatlı rüyalar."

'glantine'in ekranda giderek uzaklaşan görüntüsünü seyre daldı Fassin. Onun daha da gerisinde ilk göze çarpan, uzayın zifiri karanlığı ya da yıldızların o köpüğümsü dağılımı değil, içine bin tane 'glantine veya Sepekte veya Dünya atılsa bile aradaki farkı gözlemlemenin mümkün olmadığı, en geniş yerinde çevresi yüz elli bin kilometre uzunluğa varan dev gezegen Nasqueron'un güneş ışığınca aydınlatılan geniş yüzeyiydi; çılgınca bir dans eşliğinde dönüp durdukça ancak rüyalarda görülebilecek fevkalade bir çölün rengini açığa çıkaran ve kocaman sıvı akıntılar gibi birbirine yaklaşan gaz yumaklarıyla süslü bu heybetli küre, herhangi bir insan için hayal edilebilecek hemen hemen en uygunsuz yaşam alanı kabul edilen fakat Fassin'in zaman zaman hızlanan o sıradışı hayatının daha şimdiden büyük bölümünü geçirmek durumunda kaldığı ve hayret verici boyutlarına, birbirinden farklı manyetik çekim ve radyasyon derecelerine, dayanılmaz ölçülere varan sıcaklığına, ezici basınç oranlarına, nefes almayı imkânsız kılan atmosferine ve ne zaman ne yapacağı öngörülemeyen tehlikeli ve bir o kadar ilginç sakinlerine rağmen tıpkı diğer kâhin dostları gibi Fassin'in zihninde de artık evle eşdeğer konuma gelmiş Ulubis sisteminin o sonsuz dünyası içinde hiç de küçük sayılamayacak kendine has bir diğer sistemdi.

Fassin bakmayı sürdüredursun, o görüntü de gittikçe ufaldı, ta ki 'glantine aşıboyası rengindeki dev gezegenin çizgilerle kaplı devasa yüzeyinde minicik bir nokta halini alana ve çevresinde kendisinden daha parlak yıldızlar belirene kadar; sonra ekranı kapadı ve uykuya çekildi.

Uyandı. Dört saat geçmişti aradan. Bir yandan geminin sanki çok uzaktan geliyormuş gibi duyulan uğultusuna kulak kabartırken, basınç oranının öncekiyle aynı olduğunu fark etti. Daha fazla uykuya ihtiyaç duymadığı için kendini ağırlaştırılmış yaşam formuna soktu ve derin düşüncelere daldı.

Ulubis sistemindeki herkes geçidin yok edilmesiyle beraber başlarına gerçekte ne geldiğinin gayet iyi bilincindeydi. Bunu bilmek kolaydı çünkü daha yıkımın gürültüsü kulaklarına geldiği an izleyen iki buçuk yüzyıl boyunca Ulubis'ten bir yere ayrılamayacaklarını anlamışlardı. Çoğu insan için, sistemin dışına seyahat edemeyecek olan büyük çoğunluk –ki bunların yüzde doksan beşi insan ırkındandı– için bile hayatlarında derin izler bırakacak bir durumdu bu. Yaşamlarının geri kalanı süresince buraya tıkılıp kalacakları anlamına geliyordu. Galaksinin geri kalanına kavuşacaklarına dair gördükleri ya da görmeyi umdukları rüyaların hiçbiri gerçekleşemeyecekti.

Diğerleri içinse bu mahrumiyet, yitip giden geçidin öte yanındaki, galaksinin başka bölgelerine serpilmiş olan sevdiklerinden sonsuza dek kopma anlamı taşıyordu. Bulundukları yer ile Zenerre arasında iki yüz on dört yıllık bir mesafe vardı: Oradan Ulubis'e ulaşmak veya herhangi bir mesaj ya da sinyal iletmek içinse süresi ışık hızıyla iki yüzyılı aşan bir yolculuk yapmak gerekiyordu; Mühendisler konumlandırılacak yeni geçidi bir gemiye yükleyip hemen yola çıkarsalar bile solucan deliği bağlantısı ancak üç yüz yıla yakın bir süre geçtikten sonra yeniden kurulabilirdi.

Hem geriye herhangi bir Mühendis ya da geçit taşıyacak büyüklükte bir gemi kalıp kalmadığını kim kesin olarak bilebilirdi ki? Belki de Ulubis geçidi bu bakımdan yalnız değildi ve tüm diğer geçitlere de eşzamanlı saldırılar düzenlenip hepsi yok edilmişti. Mercatoria'nın kendisi de ortadan kalkmış olabilirdi pekâlâ; kimbilir, galaksinin son büyük uygarlığından geriye ne Merkez ne Atardamar ne de herhangi bir yerdeki bir geçit kalmıştı belki, onların yerine, harap olmuş, terk edilmiş ve yapayalnız bırakılmış, sayıları binlerle ölçülen birbirinden kopuk küçücük ada sistemlerinin varlığını korumuş olması ihtimali vardı.

Yıkımın hemen öncesinde gerçekleştirilen, geçitlerarası haberleşme trafiğinin temizlenmesine yönelik olağan işlem, galaksi çapına yayılmış böylesi bir saldırıyla ilgili herhangi bir ipucu yakalan-

masını engellemişti. Şu da var ki, söz konusu saldırının on dakika öncesine kadar, hiç kimse Ulubis geçidine yapılacak saldırıyla ilgili bir ipucu edinmiş değildi, ta ki Ulubis'in o güne dek gördüğü en büyük Öteden Gelen filosu dört bir yana parıltılar saçarak boşluğun içinden çıkagelip sistemdeki en büyük savaş gemisi ve ateş gücü kümelenmesinin üzerine gözü pek bir şekilde atılana ve yüzlercesini kaşla göz arasında yok edene kadar; gelgelelim –saldırıya uğrayan tarafın gemilerini doğrudan güzergâhları üzerine çıktıkları durumlar haricinde tamamen görmezden gelerek– bunu yaparken yedikleri darbelere aldırmaksızın savunma kalkanlarına birbiri ardına bindirip onları yarıp geçerek doğruca geçit ağzına ilerlemişler, son koz olarak ise, orada olup bitenin boyutunu ve içerdiği vahşeti tek başına tüm sisteme duyurmaya yetecek düzeyde muazzam bir karşıt madde patlaması sağanağı yaratarak, üzerinde yaşam olan her yüzeyin göğünü kısacık bir an için de olsa kamaştıracak, gölgelerini çok uzaklara değin düşürecek, kendisine en yakın olanları kör edecek ve Öteden Gelen filosundan geriye kalanlar ile takipçilerinin büyük çoğunluğunu adeta buharlaştıracak, kısacası etraflarındaki her şeyi un ufak edecek şiddette bir hadiseye imza atmışlardı.

Kısa bir süre için bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanır gibi görünmüştü, çünkü son savunma hattı dayanmayı başarmış, geçit bu çatışmayı ve sonrasındaki patlamayı zarar görmeden atlatmıştı.

O âna kadarki tüm bu saldırı koca bir yanıltma hareketinden başka bir şey değildi gerçekte, nitekim asıl saldırı, büyük bir geminin –ışık hızının yüzde doksan dokuzu seviyesindeki bir süratle ilerleyen birkaç milyon ton ağırlığında içi oyuk bir asteroidin– tam karşı yönde aniden belirmesiyle tetiklenmişti. Hızla fırlayarak solucan deliğinin ağzının birkaç yüz metre ötesinden geçmesi ve peşi sıra, çarpıştıkları an henüz kendisinden yana dönmeye bile başlamamış olan bir dizi lazer savaş uydusuna toslayıp bir anda bunların hepsini ve ayrıca, alt birimler ve neredeyse tüm ilgili sistemler de dahil olmak üzere geçidi çevreleyen bütün bir alanı, gökyüzünde nefes kesici bir diğer ışık patlaması yaratarak yok etmesinden hareketle, bu hamlenin de hedefi ıskaladığı söylenebilirdi bir bakıma.

Meydana gelen bu etkilerin hiçbiri geçidi ortadan kaldırmayı başaramamıştı; kendisini feda eden geminin bağıl kütlesi olmuştu bu işi halleden.

Geçitler sadece ve sadece büyük göksel cisimlere uzak konuşlandırılmış Lagrange noktalarına veya diğer yörünge alanlarına

yerleştirilirdi çünkü nispeten düz bir uzay süresi kesitine ihtiyaç duyarlardı. Fazla büyük bir yerçekimi derecesi –bir gezegenin ya da benzer büyüklükte bir başka cismin yerçekimi kuyusuna çok yakın– söz konusu oldu mu, çalışmazlardı. S-T eğrisi biraz yükseltildiğinde ise içeriye doğru çöküp genelde öfkeli bir gösteri eşliğinde ortadan bütünüyle kaybolurlardı. Son hızla savrulan asteroid görünümlü geminin cüssesi öyle büyük, vektörel hızıysa ışık hızına öyle yakındı ki, Sepekte büyüklüğünde bir gezegeninkiyle aynı kütleye sahipti denebilir. Onun yerçekimi kuyusunun geçidin ağzına çok yakın bir hizadan geçmesi, özellikle de sahip olduğu o muazzam hız vektörü hesaba katıldığında, geçidi ve onun gerisindeki 'deliği' tüm sistemi bir anlığına da olsa dehşetengiz bir ışığa boğacak bir diğer ışıma titreşimi eşliğinde çökertmek için yeterliydi.

Baskının ilk safhasında rol üstlenmiş ve bu âna kadar sağ kalmayı başarmış olan son birkaç saldırgan kaçmaya yeltendiyse de ya yakalanıp imha edildiler ya da etkisiz hale getirilip son çare olarak kendi kendilerini yok ettiler.

Bu saldırı gerçekleşmeden iki gün önce, Borquille Karanlıkkulesi'nin tepesinde yer alan kendi ekseni etrafında dönme özelliğiyle ünlü restoranda, annesinin ölümü dolayısıyla kendisine nezaketen verilmiş uzatmalı izni sona erip de ertesi gün Birleşik Donanma Akademisi'ndeki görevinin başına dönmek durumunda olan Taince Yarabokin ile akşam yemeği yiyen Fassin, uzayda mı yoksa Sepekte üzerinde mi olduklarına bir türlü karar veremiyordu. Fassin ise Sepekte'nin ikinci büyük şehri olan 'skem'in nispeten daha perişan görünümlü ve de daha sağlıksız eğlence saraylarının birinde geçirdiği bir ay süren balık avının ardından ona katılmıştı. Kendini bitkin hissediyordu adam...ve hatta biraz yaşlanmış.

Malum olayın hatırası henüz çok canlıyken beraber bir gece geçirmiş olsalar da ciddi anlamda yakınlaştıkları hiçbir zaman söylenemeyecek bu ikili, enkaz halindeki geminin içinde başlarından geçen olaydan bu yana irtibatı kesmemişlerdi. Saluus ise olayı takip eden süreçte her ikisinden de az çok uzaklaşıp kendini çekmiş, ardından bitirme okuluna katılmak üzere henüz sezon başlamamışken galaksinin yarı mesafe ötesine gitmiş, sonraysa onlarca yıl boyunca zampara bir mirasyedi gibi sürdüğü dağınık hayatla kendisine zaten dargın olan babasının başını iyice ağrıtmış –bunu yaparken Fassin'in sadece zaman zaman ve o da belli bir sisteme dayalı olarak sergilediği davranış tarzını neredeyse hiç durmadan

tüm galaksiye yaymıştı– ve Ulubis'e kısa süreli, habersiz ziyaretlerde bulunmak üzere son derece nadiren dönmüştü.

Taince'nin çağırdığı Navarchy gemisinden ancak birkaç dakika sonra, 'glantine'in Çorak Kuzey Toprakları adı verilen bölgesinde harap olmuş bir halde uzanmakta olan enkazın yanına bir Kurtarma Muhafızı mekiği ulaşmış, bu mekiğin personeli yabancı gemi enkazına girip Ilen'in kemikleri tuzla buz olmuş cesedini kurtarmıştı. Bunun ardından, olayla ilgili soruşturma başladı. Sal geminin iç kısmına bir dış tehdit karşısında kendisini fiziksel olarak güven altına alma gereği doğrultusunda ihtiyaç duyması beklenenden çok daha fazla ölçüde tecavüz ettiği gerekçesiyle yerel makamlar tarafından suçlu bulunurken, Navarchy Askeri Kuvvetleri ortaya koymuş olduğu performanstan ötürü Taince'yi fazladan kurs kredileri vererek ödüllendirmişti.

Taince'nin verdiği ifade sayesinde kendisini bir yerlerden bir sivil cesaret ödülü koparmayı bekler bulan Fassin ise herhangi bir törene onur konuğu olarak iştirak etmekten kurtulmayı yine de bilmişti. Kendisi Sal'ın enkazın yanından aşırıp beraberinde götürdüğü eğri büğrü metal parçasından bir kez olsun söz açmamışken, Taince bu meseleyi Karanlıkkule'de yedikleri akşam yemeği sırasında gündeme getirmişti. Kız bunu olay anında da fark etmişti etmesine ama bu hususu Sal'ın üzerine bir kez daha varmasını gerektirecek ölçüde önemsememişti. Bırakalım o acınası hatırayı yanında götürsün, diye düşünmüştü herhalde.

"O gemidekilerin toplumu tarafından muhtemelen kapı kulpu veya elbise askısı niyetine kullanılıyordur," dedi kız kederli bir sesle. "Ama Sal'ın çekmecesinde veya çalışma masasının üzerinde bir süre durdu mu bir de bakmışsın ki geminin kontrol manivelası ya da esas yıkım silahlarının ateşleme düğmesi olup çıkmış."

Başını çeviren Taince, uzaktaki ufuk çizgisine ve Sepekte'nin, restoran kendi ekseni etrafında döndükçe adeta tabanı başkent Borquille'ye çakılı olan kırk kilometrelik bir kablonun uzayın sınırındaki tavanında yer alan bu yerçekiminden arındırılmış yaşam alanında yerçekimi olduğu izlenimi uyandıracak biçimde çok yakından kayarcasına geçen yüzeyine baktı.

"Vay canına, demek bunca zamandır durumun farkındaydın," dedi Fassin, bir yandan 'seni gidi seni' der gibi başını yukarıdan aşağı sallayarak. "Bunu tahmin etmeliydim. Ne de olsa senden hiçbir şey kaçmaz."

Navarchy Askeri Kuvvetleri bünyesinde mükemmel bir kariyer şekillendiren ve Mercatoria'nın en üst düzey askeri birimlerinden biri olup şu tarihe kadar çok az insanın davet edildiği Birleşik Donanma kadrosuna seçilen Taince, gözü her bakımdan yüksekte olan birisiydi. Dış görünüş itibarıyla gençliğini ve körpeliğini koruyan Kumandan Taince Yarabokin aslında gayet yaşlanmıştı.

Gerçi aynısı, her üçü için de söylenebilirdi.

Sergilediği türlü türlü ahlaksızlığa karşın, en iyi tedavileri kaldırabilen ve hatta kendisi için yasaklanmış kabul edilenlerin bazılarına da makul ölçülerde girme becerisi sergileyen Sal, bundan dolayıdır ki, gerçekte Ilen'in ölümünden bu yana geçmiş olan yüz üç yılın çok daha altında bir süre geçirmiş gibi görünüyordu. Son dönemde, onun artık yerleşik düzen kurmaya karar verdiği ve iyi bir evlat gibi babasının işlerini devralıp bizzat yönetmeyi planladığı yönünde söylentiler bile gelmişti kulaklarına.

Öteden Gelen gemilerini kovalayıp onların üslerine baskınlar düzenleyerek, hızla savaşıp ağır ağır yaşlanarak onlarca yılı geride bırakmıştı Taince.

Fassin ise aile şirketine katılmış ve sonuçta bir Yavaş Kâhin olup çıkarak süresi uzatılmış onlarca yılını Nasqueron Ahalisi ile görüşmeler yapıp onlar hakkındaki bilinmezleri ve sırları azar azar açığa çıkararak geçirmişti. Tıpkı Sal gibi onun da kendine göre çılgınca geçirdiği yıllar olmuştu; gençlik çağında 'glantine, Sepekte ve onların da ötesindeki eğlence merkezlerinin inişli çıkışlı yaşantısına damgasını basmış, bu yolda yüklü tutarda para ve de gençliğe has yanılsamalarını yitirip buna karşılık az biraz kilo ve bir miktar da bilgelik edinerek, galaksinin geri kalan kısımlarına oranla daha uygar kabul edilen ve daha renkli bir hayat tarzı arz eden bölgelerini kapsayan kendi Büyük Turne'sini tamamlamıştı. Ama onun günahlarına müsamaha gösterilme süreci, en azından kendi fikrince, Sal'ınkine oranla daha küçük çaplıydı ve kesinlikle çok daha kısa bir döneme yayılmıştı. Çok geçmeden evine dönmüş, olgunlaşıp sakin bir havaya bürünmüş ve gerekli eğitimden geçip bir kâhin olmuştu.

Ara sıra mola verip o eski çılgın dönemlerini aratmayacak olaylara imza atıyordu gerçi, ama bunlar, öyle veya böyle Slovius Amca'nın hiç hoşuna gitmemekle beraber, çok daha nadiren ve uzun aralıklarla gerçekleşiyordu.

Kâhinlik kurumunun binlerce yıllık kutsanmışlığının adeta his-

sedilebildiği salonlarda bile çeşitli problemler yaratıp insanların canını sıkmayı sürdürmüştü Fassin. Son on beş yüzyıllık süreçte –ki bu, Slovius Amca'nın yöneticiliğine denk gelen süreçti– geçerli olan yaklaşım, doğrudan araştırma yönteminden ziyade sanal yöntemi ön plana çıkarıyordu. Sanal veya uzaktan araştırma yöntemi diye bilinen şey, Nasqueron'un puslu atmosferinin en dış sınırlarının hemen üzerinde yakın bir yörüngede seyreden Üçüncü Öfke adlı aya inşa edilmiş ancak sıhhi kliniklerde görülebilecek temizlikteki bir Kâhinlik fakültesi kampüsünde, yüksek çözünürlüklü bir dizi NMR* tarayıcısı, lazer bağlantıları, haberleşme uyduları ve son olarak, işin kirli ve tehlikeli kısmı olan Ahali'nin kendi uçuşları, grupları, kitlesel hareketleri, okulları ve bireyleri ile yakın temas kurma faaliyetlerini yüklenmiş olan mekanik alıcılar aracılığıyla aşağıdaki Ahali ile iletişim kurmak üzere sıkı gözetim ve yakın ilgi altında tutularak adeta komaya girmişçesine bilinçsiz ve baygın vaziyette uzanmak suretiyle gerçekleşirdi.

Kendisi gibi genç bir avuç kâhin ile birlikte ok başına benzeyen sıkış tepiş gaz mekiklerine gizlice girme, soluma sıvısı yoluyla teneffüs etme, vücudunun belli başlı tüm deliklerine tüp ve vana sokulmasına müsaade etme ve kâhinin vücudu ile akıbetinin emanet edileceği tek kişilik bir mekikle yerçekimi, zehirlenme, radyasyona maruz kalma ve tüm diğer koşulları kabul edip göze alarak onu fiziksel olarak gaz-devinin atmosferine sokmanın orada yaşayan yaratıkların saygısını ve güvenini kazanmak ve böylelikle mesleği daha sağlıklı icra edip üstlenilen sorumluluğu daha iyi yerine getirmek bakımından fayda sağlayacağı gibi hususlarda ısrar etmiş olan Fassin bu doğrultuda ufak çaplı bir isyan hareketinin elebaşları arasında da yer almıştı.

İzleyen süreçte ölümler, yenilgiler, tartışmalar, men edilmeler ve grevler yaşanmışsa da, en sonunda, esasen daha etkin ve verimli olduğu tartışma götürmeyen araştırma sonuçlarına (bu araştırma sonuçlarının daha etkin ve verimli oluşunun tartışma götürmediği yargısı, yaşlı muhafızın herkesin eski yöntemlere bağlı kalması halinde tüm bunların nasıl olsa gerçekleşeceği iddiasında bulunamamasından değil, bu sonuçların öncekilere oranla bariz şekilde daha üstün oluşundan kaynaklanıyordu ki bu fazlasıyla gecikmiş değişimi tetikleyen de bu ayrımdı) ve daha ham verilere dayanarak genç

* Nükleer Manyetik Rezonans: Bir maddenin veya beden kesitinin manyetik bir alana tabi tutulduğu, radyasyon içermeyen görüntüleme tekniği. –çn

nesil galip gelmiş ve böylelikle, zorlu yoldan yapılan araştırmalar, diğer bir deyişle, araştırmacının ellerini mecazi anlamda kir pas içinde bırakan Gerçek Araştırma, istisna olmaktan çıkıp yerleşik ve geçerli kural halini almıştı. Zaten bu yöntem, neresinden bakılırsa bakılsın öncekine kıyasla daha ilginç ve riskli ama aynı zamanda çok daha fazla ödül vaat eden ve kendisini yürüten kâhini çok daha fazla eğlendirdiği gibi, nispeten daha yenilikçi olan kâhin evlerinin son yarım binyıldır ortaya koyduğu düzenlenmiş, damıtılmış, süresi gecikmiş verileri almayı tercih edenler açısında daha gözlemci-dostu denebilecek bir yapıdaydı.

"Görüyorum ki bu işi bir çeşit spor faaliyeti haline getirmişsin," demişti bir keresinde Slovius hüzünlü bir tavırla, Fassin ile birlikte bir toz kayığına binmiş 'glantine'deki Berrak Deniz'de balık tuttukları bir sırada. "Eskiden daha ziyade zihinle yürütülürdü bu meslek."

Gelgelelim, adına Yeni Araştırmacılık denen bu hareketin karşısında bir dönem sarsılmaz bir kararlılıkla durmuş ve onu tüm yönleriyle taviz vermeksizin eleştirmiş olan Slovius, mensubu olduğu klanın ilerlemesine katkı sağlayacağını düşündüğü her tür fırsatı yakalayıp değerlendirmede öteden beri atik davranmayı bilmiş biri olduğundan, bu hareketi benimsemekte de gecikmemiş ve onun açık ara en ateşli savunucusu haline gelerek Fassin'e arka çıkıp bir aşamadan sonra Bantrabal Klanı'nın desteğini tüm itibarı ve nüfuzuyla yeğeni ile diğer devrimci gençlerin hizmetine sunmuştu.

Fassin ve Slovius'un haklı çıkması ve yıldızı parlayan klanlarının Ulubis sisteminde faaliyet gösteren on iki klan içinde tartışmasız en verimli ve saygın klan haline gelmesi –üstü kapalı bir şekilde galaksideki kâhin evleri içinde en önde gelenler arasına katılması da cabası– Slovius'un başkâhin ve de Bantrabal Klanı'nın aile reisi unvanıyla sürdürdüğü yöneticilik evresinin en tatmin edici başarısı olarak hafızalara kazınmıştı.

Özellikle ilk etapta dostluklarını kazandığı sonra da görünüşte bir koca yüzyıl ve de yarım düzine yıl daha büyük çaba harcayarak nihayet onlar tarafından benimsenip toplumlarının bir üyesi olmayı başardığı genç bir Ahali topluluğu olan Dimajrian Kabilesi arasında geçirdiği süreçten hareketle, sistemin tartışmasız en tanınmış kâhini haline gelmişti artık Fassin. Kâhinlere has zaman hesabıyla henüz kariyerinin olgunluk evresine bile girmemişken mesleğinin zirvesine ulaşmıştı. Doğalı üç yüz doksan yıl oluyordu fakat bunun sadece

kırk beş senesini bedensel süreyle yaşamıştı, üstelik asıl yaşının on yıl altında gösteriyordu.

Bazen düşünceleri onu alıp o yabancı gemi enkazında yaşanan olaylara geri götürüyordu ve böylesi zamanlarda Sal ve Taince ile birlikte başlarına gelen olayları sil baştan hatırlayıp değerlendirme olanağı buluyor, sanki Ilen kendisini bekleyen o altın değerindeki gelecekten farkında olmaksızın feragat etmiş ve böylelikle vurgundan onun payına düşen kısım dağıtılarak diğerlerinin ganimetlerine eklenmiş gibi, onca kâbustan acayip bir tür kutsanmışlık, tersine çevrilmiş bir lanet, tılsımlı yaşamların birlikteliğinin meydana getirdiği bir üçleme ile döndükleri hissine kapılıp çevresindekileri de bunun böyle olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

O ve Taince bir öpücük eşliğinde birbirlerine veda ettiler. Geçide yönelen kız, Merkez üzerinden galaksinin diğer ucuna, bir yıl süreyle daha bilgilerini pekiştirmek amacıyla Donanma Akademisi'ne gidiyordu. Ahali'den bilgi koparma denemelerini sürdürecek olan Fassin'in istikameti ise Nasqueron'un o sıralar bulunduğu, Ulubis'in diğer ucuydu.

Geçitten sağ salim geçerken, onun bir gün sonra yok edileceğinden habersizdi Taince. Fassin ise bu olay gerçekleştiği sıra bir yolcu gemisiyle Sepekte'den bir gün uzaklıkta yol almaktaydı. Meydana gelen yıkımla ilgili haberler birbiri ardına iletiledursun, kızı bir daha hiç görememe olasılığı doğduğunun farkına varmıştı bile.

Saldırı gerçekleştiğinde çok uzaklarda olabilecekken, uzunca zamandır hastalıkla cebelleşen babasının başucunda, evdeydi Sal. Duyduklarına bir türlü inanamayarak geçirdiği on katatonik saatin sonunda, kaybolup giden özgürlüklerinin ardından yas tutarak ve kapıldığı kederin etkilerini adeta denizin dibine batırmak, tütsülemek ve defetmek üzere kendini Ulubis'in zevk batakhanelerine kapayarak bütün bir ay geçirmişti. Aslına bakılacak olursa Sepekte, özellikle de Borquille, bir daha asla silinmeyecek ölçüde kötü nam salmış barlar, uyuşturucu salonları ve genelevlerle dolup taşıyordu –öyle ki, Borquille'de Aylakkent adıyla tanınan ve sırf bu zevk-sefa dünyasına hizmet veren koca bir mahalle vardı– ama yine de, uygar galaksinin geri kalanı bunlardan ibaret değildi elbet. Bir keresinde, Fass Aylakkent'in gürültülü barlarından birinde tesadüfen Saluus'a rastlamıştı ama Sal bir vakitler aralarından su sızmayan bu eski dostunu tanıyamayacak kadar kendinden geçmiş vaziyetteydi.

Neden sonra, Sal kendini toparlamış, saçını kestirmiş, vücudunun çeşitli yerlerine yaptırmış olduğu dövmelerden ve son dönemki yaşantısına birer dövme gibi kazınmış olan bazı tanıdıklardan kurtulmuş ve...bir sonraki çalışma haftasının ilk günü, insanların her an işgale uğrama beklentisiyle ve sayısız yanlış alarının yarattığı histeriye varan korkunun etkisiyle halen oradan oraya çılgınca koşuştuğu bir ortamda, aile şirketinin merkez ofisine tam mesai saati başında adeta bomba etkisi yaratarak çıkagelmişti.

Daha başlangıçta herkesin zihninde uyanan sorular aynıydı: Ama neden? Niçin biz? Şimdi ne olacak? Ve tabii, o soruların en kaçınılmazı: Ya başkaları?

Buna benzer bir şey başka bir yerde de olmuş muydu acaba?

Uğradıkları bu yıkımın daha geniş çaplı bir felaketin bir parçası mı yoksa uğursuz bir kura sonucu sırf kendi başlarına çöken bir lanet mi olduğunu keşfetmek için Ulubis'in iki yüzyıl beklemesi gerekmişti. Tek bir solucan deliğinin ucunda yer alan herhangi bir sistemden daha uzak bir konumu olmadığı için –ve bundan ötürü de Yolcu ırklardan kurulu sistemlerin yüz binlercesinden daha az uzaklıkta bulunanlar arasında mertebe bakımından sıralama yapılarak sıfırdan bağlantı kurulması veya yitirilen bağlantının tekrar inşa edilmesi gerektiğinden– başlıca gezegeni Sepekte, 'glantine de dahil olmak üzere kayda değer bir nüfusa ve de yerleşkeye ev sahipliği yapan en önemli üç ayı, bünyesinde barındırdığı binlerce yapay yaşam alanı ve tüm sisteme yayılmış olan yirmi milyar sakiniyle Ulubis, o güne dek herhangi bir galaktik yıldız çizelgesine gelişigüzel bir bakış atıldığında görüldüğünden ne daha uzaktı ne de daha korumasız.

Muhafızlar, Navarchy Askeri Kuvvetleri ve Ulubis Yakın Çevre Devriyeleri içinde varlığını sürdürebilmiş olan birimler gerekli bakım-onarımdan geçirilmiş ve yeniden gruplanmıştı. Sıkıyönetim ilan edilmiş ve bunu, sistemin en ileri üretim kapasitesine sahip tesislerinin ezici çoğunluğunun savaş sanayii ve uzay gemisi inşasına odaklanması sürecini düzenleyip hayata geçirecek olan Olağanüstü Hal Savaş Planı'nın uygulamaya konması izlemişti. Sonuç olarak, Saluus'un babasına ait olan Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri, kurucusunun en açgözlü hayallerini dahi gölgede bırakacak ölçüde büyüyüp zenginleşmiş, buna paralel olarak Saluus da, kendisine kalacak olan serveti saçıp savurmaktan başka şey bilmeyen işe yaramaz bir

varisken çok daha devasa bir servete konacak faal, işine sahip çıkan, parlak bir mirasçıya dönüşmüştü.

Sistemi yöneten hiyerarşinin en üst basamaklarındaki kişiler arasında, sadece Ulubis'e ait olacak bir solucan deliği inşasına girişilmesi ve bu geçidin diğer ucunu Zenerre'ye taşıyacak bir filo oluşturulması fikirleri üzerinde uzun uzadıya kafa yoruluyordu. Fakat bunun yaratacağı yüklü masraflar ve –bir geçidin kısa süre içinde diğer yöne uzayacağı varsayıldığında– bunun yeniden bağlantı kurulmasını hızlandıramayacak bir zaman ve emek kaybı olacağı fikri bir yana, Zenerre'den sinyal gelene veya toplumsal düzende mutlak bir çöküş yaşandığına dair haber alınana kadar geçerli olacak hepsinden daha belirleyici bir gerçek daha vardı: Mercatoria'da solucan deliği yapma ve yerleştirme hakkının yalnızca Mühendislere tanınmış olması.

Somut bir izin almaksızın 'delik' yaratma programı başlatan sistemlere ve yöneticilere uygulanacak yaptırımlar ile cezalar vardı ve Mercatoria'nın Ulubis'e yönelik geliştirdiği üzerinde önceden anlaşmaya varılmış Olağanüstü Hal Savaş Planı söz konusu izni almamıştı.

Uzayın derinliklerinde, geçidin yerleştirildiği Lagrange noktası çevresine serpiştirilmiş olan onarımdan geçip yeniden hizmete hazır hale getirilmiş birkaç Öteden Gelen gemisi, geçide saldıran tarafların Ulubis'i ve civarındaki bazı yerleşkeleri binlerce yıldır huzursuz etmekte olan aynı üç ana gruptan oluştuğuna işaret ediyordu: Sınır Aşanlar, Gerçek Özgürler ve Çifte İttifak oluşumları ilk defa olmak üzere güçbirliğine gitmiş ve o âna dek bir eşi daha görülmedik ölçüde kalabalık birlikler seferber ederek yoğun bir güç ortaya koymuştu.

Olası bir Öteden Gelen istilasının kendilerini ne gibi bir felakete sürükleyeceği düşüncesiyle endişe içinde beklemekten sinir boşalmasının eşiğine gelmiş olan sistem sakinlerinin durumu, alnsanlar'ın galaksi topluluğuna bütünüyle kabul edilmesinin öncesindeki haliyle benzerlik gösteriyordu.

İrtibat kurmadığı başkaca bir yabancı toplum kalmayana ve diğer varlıkların sürekli bir değişim içinde olan üst-uygarlığında kendisine bir yer edinene dek her uygarlığın temelde kuruntulu bir yaklaşıma sahip oluşu, herkesçe bilinen bir gerçekti; çünkü, bunu yapıncaya kadarki, evrende tek başına varlığını sürdürüyor olabile-

ceğine samimiyetle inandığı dönemde her tekil toplum hem kendisine biçtiği önemi fazlasıyla abartma eğilimi gösterir hem de evrenin o sonsuz boyutu ve görünürdeki boşluğu karşısında varlığını nereye kadar taşıyabileceğine ilişkin önlenemez bir tür dehşete kapılırdı. Galakside kendisinden başka –en kötü olasılıkla dahi iyi kötü bir şekle sahip– toplumların da var olduğunu öğrendikten sonra bile Ulubis sisteminin kültürü, uzaya açılışının öncesinde kalmış o uzak geçmişindeki yapısına doğru kademeli bir şekilde kaymaya başlamıştı.

Yeni yürürlüğe girmiş can sıkıcı ama bir yandan da her nasılsa ilginç bulunabilen sıkıyönetim hükümlerince eli kolu bağlı vaziyette, kendilerini içinde buldukları bu ani tecrit edilmişliği ve değerini yeni yeni anladıkları incinebilirlik halini kabullenip benimsemek, yarın diye bir şeyin olmayabileceği inancından hareketle insanların daha ziyade günü kurtarmaya odaklanmasına, kısa süreli kazançlar ve zevkler peşinde koşmasına neden olmuştu. Toplumsal düzende büyük çaplı bir çözülme gözlemlenmemiş ve kayda değer isyanlara veya ayaklanmalara rastlanmamış olmakla birlikte sert önlemler gerektiren çeşitli protesto gösterileri gerçekleşmişti ve yetkililerce ancak üzerinden uzun –hem de çok uzun– zaman geçtikten sonra kabul edilse de, Bazı Hatalar Yapılmıştı. Ama sistem yıkılıp parçalanmaktansa bütünlüğünü korumayı başarmıştı ve artık pek çokları o tuhaf, tedirginlik verici devre dönüp de baktığında bir çeşit nostaljiye kapılmadan edemiyordu. Telaşlı ama bir o kadar da hayat dolu bir şeyler gizliydi o dönemde ve dış evrenle bağlantının kesildiği bir süreçte hayatın kendisiyle yeniden temasa geçmenin insanlar tarafından şu günlerde Ulubis Ayrışması diye adlandırılmaya bile başlanan ve bazı açılardan güvenilmez bir kültürel yenilenme hareketine giden yolu açtığı söylenebilirdi.

Araştırmalarını yürütme sürecinde karşısına çıkan tüm imkânları ileride aynı şansı yakalayamama endişesiyle es geçmeksizin değerlendirmeye özen gösteren Fassin, belki biraz da bundan dolayı, ortama hakim olan heyecanı paylaşamamıştı. Hâlâ, gerçek süre esasında yaşadığı dönemde bile, Sepekte ya da onu çevreleyen yaşam alanları yerine 'glantine'de vakit geçirmeyi tercih ettiğinden ve dahası, Pirrintipiti'de veya gezegen-ayın diğer büyük şehirlerinin herhangi birinde değil de klanın kabuğu içinde adeta saklı olan beş

mevsimsel evden birinde yaşamını sürdürerek, kendini tüm sisteme yayılmış olan bu korku ve sinir çalkantısının dışında tutmayı başarmıştı. Ne var ki, Pirri'de veya 'glantine açıklarında ara sıra tatil yaparak genel anlamda seyahat etmeye hâlâ devam ediyordu, sistemin üzerine çökmüş olan yeni ve alışılmadık histeriyi hissetmesi de bu sayede mümkün olmuştu.

Yine de, zamanının büyük çoğunluğunu, kimi zaman normal yaşam hızında küçük narin bir gaz mekiğinin içine tıkılmış halde, Ahali içinde yaşı nispeten daha genç olanlarla beraber bir yandan gazları yanı başlarında sürükleyerek ve gaz-devlerini çevreleyip gezegenleri yutacak güçte rüzgârlar ile gezegenin yüzeyini allak bullak eden muazzam fırtınalara boğularak, bazense –çok daha az ilgi çekici olsa da çok daha sık gerçekleşip daha verimli sonuçlar doğurarak– milyonlarca Ahali kentinden birindeki bir çalışma odası ya da kütüphanede gerek yaşça ileri gerekse bilgi dağarcığı açısından daha üst düzeyde olup geçidin yok edilişini sistemdeki herkesten daha belirgin bir kayıtsızlıkla karşılamış Ahali üyelerinden biriyle beraber ağırbaşlı bir şekilde süzülerek, Nasqueron'da geçiriyordu. İçlerindeki (nadiren rastlanan) kibarların bazıları, insanların genelde bir tanıdığın yaşlı akrabası huzur içinde yaşama veda ettiği zamanlar sergileme eğilimi gösterdiği türden şu resmi "utanıyoruz ama naparsın, bu işler böyle" tavrını takınınıştı ama hepsi bundan ibaretti.

Ahali gibi, geçmişini eskiye dayandıran, galaksiyi Dünya, Jüpiter ve Güneş'e varlık kazandıran bulutsu ışık kümesinin daha da yaşlı bir yıldız neslinin enkazı içinden doğuşunun uzunca zaman öncesinde ışık hızının çok düşük bir yüzdesine denk gelen hızlarda defalarca keşfe çıktığı sanılan ve kendilerini halen o alışıldık seyahat hızının mutlak sınırıyla değil de galaksinin bu afallatıcı ölçüde geçmişte kalmış ve neredeyse gönüllü olarak, acele etmeksizin gerçekleştirilen seyahatleri sayesinde gözler önüne serilen alçak gönüllü ölçüsünce belli belirsiz kısıtlanmış hisseden bir ırktan farklı bir yaklaşım beklemenin aptalca olduğunu düşünüyordu Fassin.

İşgal edilme beklentisiyle geçen günler, haftalar ve aylar çok geçmeden bir yılı bulmuştu. Öteden Gelen saldırıları ise bu süre zarfında artacağına sanki geçide yapılmış olan saldırı bir fetih savaşının müsrif olmakla beraber mantık gereği girişilmiş bir öncülü değil de son

bir gayretle düzenlenmiş delice bir hücummuş gibi, düşüşe geçip yok denecek kadar azalmıştı. Yıllar birbiri ardına birikirken insanlar ve kurumlar da yavaş yavaş rehavete kapılmış ve işgalin asla gerçekleşmeyebileceğine inanır hale gelmişti. Acil durumlar için hazır tutulan kuvvetlerin çoğunun varlığı sona erdirilmiş olsa da, görünürde ortadan kaybolmuş olan bir tehdidin izlerine rastlayabilme arayışıyla alıcılar ve devriyeler yoluyla Ulubis ve çevresini boydan boya tarayan silahlı kuvvetler mevcudu azaltılmaksızın alarm durumunda tutulmaya devam etmişti.

Dört bir yanda neredeyse tamamen boş sayılacak gökadalar arası hiçlik uzanıyordu: Bazısı yaşam barındırmayan sistemlere sahip bazısında ise sistem niyetine bir şey kalmamış olan tükenmiş birkaç kül güneşi, etrafa saçılmış toz ve gaz bulutları, kahverengi tonlarda cüce güneşler, nötron yıldızları ve enkaz halini almış diğer kalıntılardan –bunların bazısı veya aralarındaki alanlar, Yavaş yaşam süresine sahip alışılmadık cinsler, Cincturia ve Gizemliler açısından teknik olarak yaşama elverişli olmakla beraber Ulubis halkının akıbeti ve sorunlarıyla ilgilenebilme, hatta en azından onları anlayabilme yetisine sahip türlerden açıkça mahrumdu– oluşan fakat hiçbir müttefiğe, yardımda bulunabilecek veya destek sunabilecek hiçbir unsura ve hiç şüphesiz hiçbir geçit bağlantısına ev sahipliği yapmayan, geçmişi çok eskilere dayalı çorak bir bölgeden ibaretti çevre.

Ulubis'in aşağı yakasında, galaksinin o incecik sınırıyla hemen hemen paralel konumda uzanan ve giderek yoğunlaşan gaz, bulutsu ve yıldız kümelerinin ortalarında, Zenerre yer alırdı. Daha iç kısımlarda ise, Ulubis ile galaksinin merkezi arasında Ayrışma adı verilen devasa kütle uzanıyordu; tam ismi Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi Ayrışması olan bu kütleyi, bir zamanlar 'delik' şebekesi sayesinde birbiriyle bağlantısını koruyan belli bir uygarlık seviyesine ulaşmış galaksi toplumunun birer parçasını teşkil eden yerleşkeleri yedi bin yılı aşkın bir süre öncesine, Yeni Hızlılar Savaşı'nın arifesinde meydana gelen Atardamar Çöküşü'ne ve kaynağını ondan alan tüm o heyecan ve üzüntü dalgasının baş göstermesine kadar halen destekliyor olduğuna inanılan izometrik ışık yüzyıllarına dağılmış milyonlarca yıldız yapılandırıyordu.

* * *

Geçide yapılan saldırının üzerinden iki yüzyıl, bir on yıl, dört yıl

ve yirmi gün geçmişken, tam da beklendiği dönemde, Zenerre'den, galaksinin halen birbiriyle bağlantısı olan geri kalan kesiminden devamlı olarak sağlanacak bilgi akıntısının habercisi olan ilk sinyal geldi. Ulubis'e bildirildiğine göre, galaksinin kalan kısmında hayat olağan koşullarda devam ediyordu. Görülen o ki, geçitlerine yapılmış olan saldırının bir örneğine başka bir yerde rastlanmamıştı ve Mercatoria'nın durumu esasında gayet iyiydi. Çeşitli Öteden Gelen gruplarının gerçekleştirdiği saldırılar ve baskınlar, tıpkı bunlara karşı girişilen seferler gibi, galaksinin uygar kesimlerinin bütününde devam ediyor, fakat bunlar, Öteden Gelen Savaşları'nın binlerce yıllık tarihçesinde ortaya konmuş olan tacizde bulunma düzeyinin ötesine geçemiyor, taktiksel açıdan ızdırap verici ve can sıkıcı ölçüde ziyankâr olmakla birlikte stratejik bakımdan birbiriyle bağlantısız şekilde serpiştirilmiş ve kitlelerin zihninde Vızıltı adıyla yer etmiş küçük şiddet olaylarından ibaret kalıyordu.

Rahatlama, akıl karışıklığı ve belli belirsiz bir mağduriyet duygusu Ulubis sistemine yavaş yavaş yayılıyordu.

Geçit taşıma görevi üstlenmiş olan Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir*, felaketin üstünden henüz bir yıl geçmemişken Zenerre'den yola çıkmış, ilkin 307 yıl olarak belirlenen fakat zaman içinde Mühendisgemisi'nin hızının ışık hızına daha da yaklaştırılmasıyla beraber 269 yıla çekilmiş olan bir seyahat süresiyle, mürettebatındaki Mühendisler bir yandan geçidi hem kendi yapısından hem de geminin bağıl cüssesinden kaynaklanabilecek zararlara karşı koruma altına almış olan sistemlere ince ayarlar çekerek, Ulubis'e doğru yol almaya başlamıştı. Geminin yola çıktığı müjdesiyle canlanan Ulubis sisteminin halkı rahat bir nefes almış, sıkıyönetimin son kırıntıları da toplumun üzerinden kaldırılmıştı. Geçidin yok edilmesini izleyen süreçte doğan nesiller galaksinin geri kalanıyla, hakkında çok şey duydukları bu yarı efsanevi üst-uygarlıkla bağlantı halinde olmanın neye benzediğini merak ediyordu.

Ters dönme noktasına ulaşılmıştı ve göğsü, teni ve uzuvları üzerindeki basınç birkaç saniye içinde kalkıp da tüm bedeni kan akışını hızlandıracak ölçüde ani bir kabarma eşliğinde bu değişime adapte olmak ve bastırılma duygusunu silip atmak için çabalarken, Fassin bunun hayal meyal farkına varabildi. Tüm bu süreç zarfında gözlerini kapalı tuttu. Bunun neredeyse hemen ardından, zorlukla hissedi-

lebilen bir güç, başının arkasında bir yerlerde ortaya çıkan hafif bir itme ve sonra tekrar ağırlıksızlık ve bir an sonra ayaklarının altındaki bir noktadan kaynaklanan benzer bir itki duyumsadı ve sonrasında vücut ağırlığının geri döndüğünü ve kendisini çevreleyen basıncın başındaki ağrı dinene ve duyumsadığı tek ses bir kez daha geminin o sanki çok uzaktan geliyormuş gibi işitilen gürlemesine indirgenene kadar çabucak yeniden yapılandığını hissetti.

•

Kent harabelerinin başladığı noktada dikilmekte olan Başrahip Luseferous, aşağı doğru eğilip eldivenli parmaklarını ayağının dibindeki yumuşak zemine daldırdı ve oradan bir avuç toprak aldı. Elini yüzünün hizasına kaldırıp bir süre baktıktan sonra burnuna yaklaştırdı ve avucundaki toprağı kokladı, ardından, bir yandan vaktiyle şehrin büyük bir bölümünün bulunduğu dev krateri süzerek parmaklarını gevşetip toprağın avucunun içinden uçup gitmesine izin verdi.

Kraterin içi hâlâ denizden gelen suyla dolmaktaydı; az ötedeki haliçten çıkıp kıvrılarak ilerleyen kahverengi-beyaz tonlardaki bu su kütlesi bir tür şelale meydana getirerek kraterden aşağı dökülüyordu. Şelale kocaman bir buhar bulutu oluşturarak kraterin dibinde kayboluyor, suların o gürüldeyen çalkantısı kayadan yapılma bu koca kazanı serinlettikçe göğe doğru duman sütunları yükseliyordu. Üç kilometre civarında bir genişliğe sahip devasa bir buhar sütunu, ince bulut kümeleri halinde iç içe geçerek dingin ve soluk renkli gökyüzüne doğru yükseliyor, atmosferin orta kısımlarına ulaşınca yassı bir görünüme bürünüyordu.

Başrahip'in fikrine göre, deniz kenarında konuşlanmış bir şehrin ya direnç göstermekten dolayı doğrudan suçlu sayılarak ya da o gezegende bulunan başkaları tarafından sergilenmiş dirençten dolayı sembolik olarak suçlu kabul edilerek onun en gözde şehri olan ve Leseum9 IV'te bulunan Junch Kenti'ne benzeyecek şekilde yeniden inşa edilmesi sürecini hayata geçirmeye ortam yaratma ihtimali bulunan her gezegene ciddi bir ders verilmesi gerekirdi. Eğer bir halk, ister halen devam etmekte olan bir fetih sürecinde isterse süregelen bir işgal sırasında ona karşı direnç gösterecek olursa, bundan dolayı pek tabii ki acı çekmeliydi, ama aynı zamanda daha büyük bir şeyin de bir parçasını teşkil etmeli ve ölümde bile, şehirlerinin büyük ölçüde yıkılıp mahvolması durumunda bile gerçekte şaheser

niteliğinde bir sanat eseri olan şeye farkında olmaksızın ve gönülsüzce katkıda bulunmalıydı. İşte burası, üzerinde dikilmekte olduğu şu tepenin aşağısında boydan boya gözlerinin önüne serilmiş uzanan şu manzara yeni bir Faraby Körfezi'ne benzemiyor muydu? Gümbürdeyen suların yeri göğü sarsarak içinden geçip döküldüğü şu yarık, bir diğer Güç Boşluğu değil miydi? İlkin zemine çakılmış bir kazık gibi dümdüz yükselip sonradan ufka doğru meyleden şu buhar sütunu, bir nevi kendi imzası, kendi haşmetinin bir simgesi değildi de neydi?

Körfez'in dairesel şekli hiç şüphesiz fazla abartılıydı, suyun döküldüğü yarık ise, duvarları büyük ölçüde nehir ağızlarında görülmeye alışılmış türde bir çamurdan oluşan ve gerçek Güç Boşluğu'nun yüksekliği bir kilometreyi bulan o muazzam yarları ile estetik açıdan hiçbir şekilde kıyaslanamayacak olan mütevazı bir kraterdeki bir çatlaktan ibaretti... Gerçekten de, Junch Kenti'nin yeni bir benzerini yansıtmak üzere tasarlanmış olan tüm bu sahne, aslını çevreleyen dağ silsilesinin o çarpıcı görüntüsünden yoksundu ve Luseferous'un –anın tadını daha dolu dolu çıkarabilmesi için onu rahatsız etmemek üzere arada belli bir mesafe bırakarak itaatkâr bir edayla az geride bekleyen amiralleri, generalleri ve muhafızları ile birlikte– üzerinde dikilmekte olduğu tepenin, duvarları dikine doğru göz alabildiğine uzayıp giden Sarp Kale'nin ortaya koyduğu o muhteşem manzaranın yetersiz ve sönük bir yedeği olduğunu ifade etmek hiç de haksızlık sayılmazdı.

Ne var ki, bir sanatçı elindeki malzemeyle yetinmek ve o malzemenin elverdiği ölçüde işler çıkarmak durumundaydı ve bir zamanlar içi hayli kabarık bir halk yığınıyla dolup taşan, altındaki kara kütlesinin en uç kesimine kurulu halde uzanan, kimi bölgeleri tepelik, denize karışan bir nehir kolunun etrafındaki araziye dağınık bir düzende yayılmış, benzer şehirlere özgü tüm o büyük binalara, limanlara, dalgakıranlara ve gemiler için demir atma yerlerine –diğer bir deyişle, önceki süreçte deprem, sel baskını, büyük yangınlar, deniz ya da hava yoluyla bombardıman edilme ve işgale uğrama gibisinden her ne felakete maruz kalmış olursa olsun korumayı başardığı temel özelliklere– sahip bir diğer deniz kenarı şehrinin bulunduğu yerde günümüzde çok uzaktaymış izlenimi uyandıran güzel bir şeyin görüntüsü, ehlileştirilmemiş yeni bir tür güzellik, onun hükümranlığının görkeminin bir yansıması olarak yeniden doğa-

cak bir kentin üzerine konuşlandırılacağı uygun bir ortam, onun iradesine boyun eğmiş başka halkların ve mekânların çektiği acılara ve büründüğü harap şekillere bir tür tedavi gibi gelecek bir görüntü yükseliyordu; onun son eseri ve de yarattığı şeylerin sonuncusu olan bu devasa krater Junch Kenti'nin üstün zarafetine dek uzanan bir zincire geçirilmiş bir diğer mücevherdi adeta.

Belli bir özgüvene, yeterli derecede acımasızlığa ve (Luseferous bunu kabul etmekle büyük bir alçak gönüllülük örneği gösterdiğine inanıyordu) uygun miktarda şansa sahip herhangi biri –gerekli iradeyi de ortaya koyup zamanın icap ettirdiği kararlılığı sergilemesi halinde– fetihlerde bulunabilir ve hedefindeki şeyi yok edebilirdi. Yapılacak yıkımın düzeyine başarılmak istenen şeye bağlı olarak karar vermek, ne zaman acımasız ne zaman hoşgörülü davranılacağını ve hatta ne zaman aldatıcı ve öfke törpüleyici tavır sergilenip işe bir tutam da mizalı katılacağını bilmek; tüm bunlar daha ölçülü, daha kurnazca ve daha –bunu ifade etmekte kullanılabilecek başka bir sözcük düşünemiyordu– *uygar* bir dokunuş gerektiriyordu. İşte bu dokunuş, kendisinde mevcuttu. Geçmişte yaptıkları bunu kanıtlamaya yeterdi. Bu noktadan hareketle, sanat eseri yaratmanın hüzün verici ama vazgeçilmez koşulu olan yıkıcılığı uygulamaya koymak, daha iyi bir yer imgesi oluşturabilmek ve sembolik bir birliktelik teşekkül etmek... Bu da işin başka bir boyutu olup yalın bir savaşçıyı ve sade bir politikacıyı yaratıcı konumuna yükseltirdi.

Merkezdeki buhar sütununun dört bir tarafından, soluk renkli kocaman bir ağaç gövdesini sarmalayan küçük ve karanlık sarmaşıklar misali duman filizleri yükseliyordu. Savunma saflarında yer alıp da düşürülmüş uzay mekiklerinin çakıldığı yerleri ve bu krater biçimli silahın tabanında meydana gelen sarsılmadan ötürü çıktığı şüphe götürmeyen yangınların yerini işaret ediyordu bunlar. Böylesi bir sanat eserinin ardında yatan yeteneğin, çevresindeki her şeyi bütünüyle yok etmemeyi başararak (ne de olsa aynı sahada yeni ve adeta küllerinden doğacak bir şehrin yükselmesi planlanmıştı) aşağı doğru bu denli büyük bir eğim tutturmakta gizli olduğu söylenebilirdi bir bakıma. Böylesine kesin ve düzgün bir sonuç elde etmek için karmaşık ve çok yönlü birtakım silahlar kullanıldığına şüphe yoktu. Bu türden ayrıntılarla ilgilenmek de Başrahip'in silah ve patlayıcı uzmanlarına düşüyordu.

Bakışlarını çevresinde gezdiren Başrahip Luseferous, yeni ele ge-

çirilmiş bir diğer gezegenin taze havası altında bulunmaktan dolayı biraz endişeye kapılmakla beraber büyük bir saygıyla topuğunun dibinde bekleşmekten geri kalmayan kurmaylarına gülümsedi. (Kaldı ki, taşıdığı onca yabancı kokuya rağmen bu temiz havayı solumak güzel değil miydi? Bu yeni ve tuhaf kokular giderek artan hakimiyet alanlarına bir diğer hazine daha eklendiğinin kanıtı değil miydi?) Onları bulundukları yere getirmiş olan uzay aracı, grubun biraz gerisinde, küçük bulutlar halindeki sensörler ve silah platformları tarafından bir yandan işlemden geçirilerek, derinden gelen bir uğultu eşliğinde havada adeta asılı duruyordu. Luseferous ve kurmaylarının etrafı, elleri gizemli ışıltılar saçan silahlarının tetiğinde, çoğu çimlerin üzerine uzanmış bazısıysa diz çökmüş vaziyette bekleyen kişisel muhafız mangası tarafından çembere alınmıştı. Askeri üniforma içindeki birkaç kişi ise taraklı ayaklarının her adımında toprağı pelte gibi ezerek çevrede hantal hantal gezinmekle veya olduğu yere çömelip zemini incelemekle meşguldü.

Tepenin eteğinde, bir başka muhafız çemberinin ötesinde, pürdikkat kendilerini gözlemekte olan muhafız hava araçlarının vızıltısı altında, yavaşça akıp giden boz ve gri tonlarda bir nehir misali ilerliyordu mülteciler.

Kıyı Koşarları'ydı bunlar; yeryarasası ve whule isimleriyle de bilinen Mercatoria türüne mensuptular. Geride kalan binyıl süresince topluluğun geri kalanıyla kesin bir şekilde yabancılaşmış olsalar da, halen Mercatoria'ya özgü bir cinsti onlarınki. Başını kaldırıp yukarıdaki soluk yeşil renkli gökyüzüne bakan Luseferous, geceyi, yıldızların örtüsünü ve özel bir güneşi –sadece kırk saat önce, yörüngeye girmelerinin peşi sıra işgal kuvvetleri ilk iniş için hazırlıklarını tamamladığı sırada kendisine gösterilmişti bu– canlandırmaya çalıştı gözünde: Bu işin zorluğu karşısında yılmaksızın adeta sürünerek ona doğru ilerlemeyi sürdürdükçe giderek kendilerine yaklaşan, Ulubis adlı güneşi.

•

Sepekte'nin o berrak, altın gibi ışıldayan göğünde, Borquille Karanlıkkulesi pusla kaplı ufuk çizgisinde incecik bir kamışı andıracak kadar uzakta kalmışken, kilometrelerce yükseklikteki güç sütunlarından oluşan eski zamanlardan kalma bir ormanın nefes kesici görüntüsü üzerinde süzülüp daha az gösterişli olmakla birlikte yine de etkileyici bir görünüme sahip yönetim ve konaklama kulelerinin

arasından geçerek, sarayı teşkil eden binalar bütününe yaklaştı küçük Navarchy gemisi. Çok geçmeden, uzunca zaman önce oradan ayrılmış bir Et-yiyen Büyücü tarafından Nasqueron örnek alınarak merkezde sabit duran çekirdeği ve birbirinin tersi istikamette yavaşça dönerek onu sarmalayan bağımsız katları ile birlikte eksiksiz olarak inşa edilmiş sekiz yüz metre yüksekliğinde devasa bir küre şeklindeki Hierchon Sarayı'nın önünde bulunan karşılama alanına yerleştirilmiş hafif meyilli ve geniş tünelin içinde gözden kayboldu. Tıpkı uzaktaki gaz-devinin uzaydan bakıldığında görülebilen bulut tepeleri gibi devamlı değişip inandırıcı bir şekilde kâh turuncumsu kızıl, kâh kahverengi, kâh aşıboyası rengine bürünen kalıplar, sarayın yüzeyinde hareket ediyor, arkasında kalan pencereleri ve balkonları, alıcıları ve vericileri gözlerden gizliyordu.

"Binbaşı Taak? Bendeniz Teğmen Inesiji, saray muhafızı. Lütfen beni izleyin. Olabildiğinde çabuk gitmeliyiz, efendim." Sesin sahibi, ağzına bilye doldurmuş bir insan çocuğu gibi konuşan ve hareketsiz durduğunda altmış-yetmiş santimetre çapında böceğimsi bir horozibiği çalısını andıran bir jajuejeindi. Bu defaki, kendisini Fassin'in iki metrelik boyuna denk gelecek şekilde yükseltmiş, kimi koyu yeşil kimiyse çelik mavisi renginde dala benzer parçalarını kuş yuvası misali seyrek örgülü bir baş meydana getirecek –ki bu başa bir de surat yapmaya kalkışmaması büyük şanstı– biçimde sıralamış ve şöyle böyle bacağa benzer iki sap üzerinde kendini dengelemişti. Karşılama alanı olarak kullanılan mağaranın arka plan zemininden anlık görüntüler sergileyen bedeninin geri kalanı, üzeri mücevher, araç-gereç veya silah işlevi görmesi muhtemel madeni nesnelerle donatılmış yumuşak görünümlü bir maddeden yapılma kemerlerle kaplı bir silindirden ibaretti. Dönme ile süzülme karışımı bir hareket silsilesi eşliğinde havada ilerleyerek, geminin whule tayfasının Fassin'in bagajını çoktan yüklemekte olduğu üzeri açık küçük araca yöneldi.

Neşe süsü vermeye çalıştığı halsiz bir ifadeyle kendisine bakmakta olan Dicogra'ya omzunun üstünden el sallayan Fassin jajuejeinin peşi sıra söz konusu araca bindi ve göz açıp kapayıncaya dek ufak bir güvenlik alanından geçip bir asansöre girdikten sonra bol dönemeçli bir koridor boyunca ilerleyerek dışarıdaki şehir manzarasının...yani uzak ucunda keskin hatlı solgun tepelerin göze çarptığı kuzey yönünün tam anlamıyla seyredilebildiği odalardan oluşan

bir süit daireye ulaştı. Teğmen Inesiji Fassin'in çantalarını eli çabuk bir nezaketle yatağın üzerine bıraktı ve biraz dinlenip kendine gelmek, tören elbiselerini giyinip kuşanmak ve görüşme salonuna götürülmek üzere odasının kapısına çıkıp hazır bulunmak için tamı tamına bir saatin beşte üçü kadar bir süreye sahip olduğu bilgisini ona verdi.

Bunun üzerine, yolculuğunun sağ salim geçtiğine ve hedefe ulaştığına dair Bantrabal'a bir mesaj gönderdikten sonra kendisine söyleneni harfi harfine yerine getirdi Fassin.

Yıldızları simgeleyen keskin küçük ışıklardan oluşan galaksi şeklindeki bir bulutun boydan boya kapladığı bir tavanın altında, beyaz altından duvarlarla çevrili daire biçimli görüşme salonu ışıl ışıl ve sıcaktı. Teğmen Inesiji, salonun basamaklarla inilen kâseye benzer çukur kesimine yerleştirilmiş platformlardan birinde yerini alması için Fassin'e rehberlik etti. Bir insanın rahatça oturabilmesi için tasarlandığı belli olan bir koltuk yumuşak bir hareketle zeminden yukarı yükseldi. Fassin –kabarıklık yapan tören giysilerinden dolayı biraz da sıkış tepiş olarak– koltuğa yerleşince gırtlaktan gelen bir çeşit fısıltıyla ona "Lütfen şimdilik yerinizde kalın, efendim," diyen teğmen muhtemelen selamlama yerine geçen bir hareketle eğildikten sonra el yardımıyla yanlamasına atılan bir taklayı çağrıştıran bir hareket eşliğinde platformların bulunduğu yere inen dar yoldan gerisingeri yukarı yuvarlanarak oradaki çıkış kapısının yolunu tuttu.

Etrafına bakındı Fassin. Salonun bin kişi alacak kapasitesi var gibi görünüyordu görünmesine ama hafiften koni şeklindeki bu alana sanki her katılımcı arasında olabildiğince çok mesafe bırakılmak istenmişçesine dağınık oturtulmuş kendisi gibi yalnızca iki düzine kişinin o an orada hazır bulunduğunu fark etti. İnsanların –ki bunların hepsi aynı kendisi gibi şu ağır, kullanışsız ve aşırı süslü tören giysilerine bürünmüştü– sayısı diğerlerininkini ucu ucuna geçiyordu ve onların yanı sıra –yanardöner şeritlerle bezeli bedeninin top gibi büzülmüş haline bakılınca dinlendiği ya da uyuduğu sanılan– bir jajuejein, her ikisi de gözünü ona dikmiş vaziyette gümüş çiçeklerle sarmalanmış tepesi dik gri çadırlar misali oturan iki whule, içlerinden biri bakışlarını benzer şekilde kendisine odaklamış halde (daha doğrusu, onu işaret eder, hatta hedef gösterir bir halde) havada adeta asılı duran, diğeriyse hemcinsinin hemen arkasında ya

uyuklayan ya da dikkat kesilmiş halde bekleyen, bronza çalan kızıl renge sahip iki metre yüksekliğindeki bir elipsi andıran vücutlarıyla bir çift quaup çarptı gözüne... Fassin'in yabancı türlerin beden diline ilişkin bilgisi geniş olmakla beraber eğer işin içinde Ahali yoksa, sığ kalıyordu. Sudünyalıların da içinde bulunduğu üç büyük çevresel tür de sayıldığında, salonda bir araya gelenler arasında insan olmayanların oluşturduğu grup tamamlanmış oluyordu: Dışarıdan bakıldığında quaupların mavimsi yeşil renkte bir başkalaşımı gibi görünen iki uzay giysisi içindekiler büyük olasılıkla kuskundeydi; üçüncüsü ise, küçük bir otobüs boyutunda olan ve çevresine ısı yayan mat siyah renkte bir eşkenar dörtgendi. Bu uzay giysisinin ortakyaşar sürüye mensup bir Ifrahile taşıdığına neredeyse şüphe yoktu.

Salonun ortasında ve çanağın en dip noktasında, alanın genel simetrisini bozacak şekilde yükselen geniş, uzun, eşmerkezli platformların hemen önünde, eski çağlardan kalma demir bir pişirme kazanını andıran aykırı görünümlü bir cihaz duruyordu: Tepesine fazla derin olmayan bir kapak geçirilmiş ve görende yağ gibi kaygan olduğu izlenimi uyandıracak kadar parlak altından yapılma sert zeminde kıpırtısız duran güdük bacaklı bir üçayağın üzerine oturtulmuş, birkaç metre çapında, bel kısmı siyah bir vazoydu bu. Yüzeyindeki ince çizgili kanatlar olmasa, tarihöncesine ait bir havası vardı. Daha önce bunun gibi bir şey hiç görmemişti Fassin. Salon gayet sıcak olmasına rağmen, ürpermekten alamadı kendini.

İki quauptan uykudaymış gibi görüneni bedeninin yanında bulunan kabukları dalgalandırarak bir hamlede doğruldu ve kendisine otuz metre mesafede konuşlanmış olan ve onun bakışına karşılık vermek üzere ondan yana dönen hemcinsine doğru baktı. Suratlarının önünü kapayan sepetimsi organlarda çeşitli ifade kalıpları kıpraştıktan sonra her ikisi de hafifçe havalanarak birbirine doğru ilerlemeye başladı ve küçük bir muhafız mekiğinin telaşla pırpır ederek tavandan aşağı inmesine ve –çeşitli cırıltılar ve tiz gıcırtılarla süslenmiş anlaşılır bir konuşma diliyle– alenen onlara yerlerine geri dönmeleri ikazında bulunmasına kadar geçen birkaç saniye süresince, yüz ifadeleri yoluyla birbirlerine çeşitli sinyaller göndermeyi başardılar. Quaup çifti onları uyaran mekanik aygıta doğru sitemkâr birkaç çığlık koyverdiyse de, fazla diretmeden ayrıldı ve az önceki konumlarına geri döndü.

Kendilerine ayrılmış olan platformlara daha yeni dönmüşlerdi

ki yarım düzine jajuejeinden oluşan bir teknisyen grubu, gerçek biçimlerini gözlerden saklayan, hareket ettikçe renk değiştiren donuk şeritlerle bezenmiş resmi tören giysileri içinde tuhaf bir görüntü sergileyerek ve bir yandan üzerine yüksek teknoloji ürününe benzeyen birtakım cihazlar istiflenmiş büyük transpaletleri önleri sıra iterek, salon zemininin bir yanında yer alan bir kapıdan içeri girdi ve yüklerini kabaca bir daire oluşturacak düzende pişirme kazanını andıran aygıtın etrafına bıraktı. Vücutlarında taşıdıkları şeritlerden hareketle onların Şeriflik'e mensup olduğu gerçeğinin aniden farkına varan Fassin, bugüne bugün Ocula'nın binbaşısı rütbesi taşıması dolayısıyla onlara emir verme yetkisi olup olmadığını geçirdi aklından. Benzer mevcuda sahip bir diğer grup ise –üzerlerine kendi törenlerinde kullanılanlar arasında en üstün mertebeli giysi olup olmadığını kestirmesi güç olan benzer elbiseler giymiş Cessorialı insan rahipler...hatta Arınmışlar olmasındı bunlar?– karşı yönden yaklaşıyordu. Rahipler kendilerini görmezden gelen ve esrarengiz aygıtlarına son ayarları vermekle meşgul görünen teknisyenlerin hemen arkasına gelip durdu.

Son olarak, sırtına ayna parlaklığında son rötuşlara sahip kalın zırhlar geçirmiş ve çeşit çeşit piyade silahıyla tepeden tırnağa donanmış dört insan ve dört whuleden oluşan ürkütücü bir asker grubu, sessizce girdi salona. Bunların gelişiyle salondaki genel hava bir anda değişmişti; toplantıya çağrılan türlerin ruh hali bile az biraz beklentinin karıştığı bir kafa karışıklığı halinden telaşla karışık bir endişeye, hatta bariz bir korkuya dek farklılaşan boyutlarda, gözle görülür biçimde değişiklik gösteriyordu. İki quaup aralarında son derece hızlı ve büyük ölçekli surat sinyalleri alıp vermeye koyulurken Ifrahile'nin uzay giysisi tıslamayı andıran bir ses eşliğinde bulunduğu platformdan havalanmış, whule çifti ise birbirlerine bakma ile başlarını eğip ayna zırhlı akrabalarını süzme seçenekleri arasında kararsızlık çekmeye başlamıştı.

Silahlı birliklerin toplantı salonuna girmesi emrini kim vermiş olabilirdi ki? Bu bir tuzak olmasındı sakın? Buraya bilhassa toplanmış olanların hepsi Hierchon'a öyle ya da böyle karşı mı gelmişti yoksa? Hazır hepsi bir araya gelmişken topluca katledilmeleri mi kararlaştırılmıştı?

Şeriflik ile Cessoria'nın etrafında geniş bir daire oluşturacak şekilde dizilen askerler her ne kadar ellerini tetikten kaldırmamış ve

zırhlarını gevşetmemiş olsalar da, rahat duruş pozisyonuna geçmişlerdi. Hepsinin yüzü çemberin içine, toplantı alanının ortasında duran kazan biçimli siyah aygıta dönüktü. Onların bu hali karşısında salondakilerin o ilk anki heyecanı bir nebze dinmişti şimdi.

Sonra birden, dev vazonun ardındaki platformlar ile farklı taşıyıcı grupları göz kamaştırıcı bir parıltıyla titredi ve zemine doğru adeta düştü, bir an sonra yeniden yükseldiklerinde ise üzerlerinin insanlarla hıncahınç dolu olduğu görüldü.

Beyaz üniformalı saray görevlilerinden kurulu insan grupları bir dış çember oluştururken, farklı türlerin temsilcilerinden oluşan giysileri abartıyla süslenmiş saray mensupları bir iç çember meydana getiriyor, yine Egemenlik, Omnokrasi, Yönetim ve Cessoria gibi farklı türlerden kişilerin –Fassin bunların pek çoğunu haberlerden ve geçen yıllar süresince saraya yapmak durumunda kaldığı ziyaretler sırasındaki gözlemlerinden tanıyordu– bir araya gelmesiyle vücut bulmuş bir dış çekirdek ise merkezdeki çekirdeğin etrafında birbirinden önemli yarı dairesel rütbe kuşakları yaratıyordu: Söz konusu iç çekirdekte yerini almış olan kişi, platinle kaplanmış o devasa ve görkemli giysileri içinde göz kamaştırarak derin bir vızıltı eşliğinde en yüksek platformun hemen üzerinde havada asılı duran Hierchon Ormilla'nın ta kendisiydi; bu karanlık yaratığın en belirgin unsuru yarı aralık duran bir ağız olan kocaman suratı elbisesinin ön yüzündeki elmas biçimli pencerenin içinde uçuşmakta olan kızıl gaz yumakları arasından zorlukla seçilebiliyordu. Yedi metre yüksekliğinde ve üç metre genişliğinde olan bu şekil, salonda temsil edilen mikro-çevresel türler arasında bir bakıma en büyüğü ve en etkileyicisiydi. Havadaki nem giderek salonun en soğuk yüzeylerinde yoğunlaşırken, suratına çabucak donuk bir bakış yerleştirmişti.

Hierchon ve refakatçileri ortaya çıktığı sırada Fassin'in koltuğu uyarı niteliğinde bir sarsılma geçirmiş ve yeniden altındaki platforma doğru gömülmeye başlamıştı. Verilmek istenen mesajı anında kavrayan Fassin ayağa kalkıp saygıyla eğilirken, salondaki diğer katılımcılar da kendi kültürlerinin öngördüğü ve bedensel yapılarının elverdiği şekilde eşdeğer selam türlerini tatbik ediyorlardı. Dev uzay giysisi yavaş yavaş alçalıp da tabanı nihayet platforma değince, Fassin'in koltuğu yumuşak bir hareketle platformdan bir kez daha havalandı.

Hierchon Ormilla bir oerileitheydi: Gaz-devi sakinlerinden biri,

ama –ki buradaki 'ama'nın ifade ettiği ayrım konuyla ilgili herkes açısından büyük önem taşıyordu– her ne kadar üzerine giydiği uzay elbisesi şekil itibarıyla onu o topluluğun bir üyesiymiş gibi gösterse de, Ahali'ye mensup değildi. Altı bin yıla yakın bir süre önce, şu an nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan insanların oraya ilk ayak basışından çok uzun zaman önce resmi törenle bu göreve atanmasından bu yana Ulubis'i yönetiyordu Ormilla. Hakkındaki genel kanı, bir Hierchon Mercatoria sistemi içinde temkini elden bırakmaksızın, çevresine karşı duyarlı olmaya özen göstererek ve kimi zaman işine bir nebze ihtirasla sarılarak ne kadar esnekliğe sahip olabilirse ancak o kadar inisiyatif kullanan, işinin ehli fakat hayal gücü kıt bir yönetici olduğu yönündeydi. Geçidin yok edilişinden beri geçen süre zarfında sergilemiş olduğu yönetim, resmi makamlarca tasdik edilmiş medya kuruluşlarının tahminine göre, nefes kesici bir haşmet, kahramanca ve baştan aşağı ibret verici bir sebat ve insan ırkına mensup yurttaşlarıyla arasında kurmayı başardığı dokunaklı ve sarsılmaz dayanışmanın aşağılayıcı bileşiminden öteye geçememişti. Geneli insanlardan oluşan daha da nezaketsiz ve resmi onaydan yoksun eleştirmenler ise onu önceden otoriter yönetim anlayışına ve hatta paranoyaya varan bir baskıcılığa yönelmiş bir tavra ihanet etmekle ve sonuç olarak, ilerleyen safhalarda danışmanlarına kulak verdikçe daha müşfik ve kendi halinde bir yaklaşım tarzı benimsemekle suçluyordu.

Salonda kendisiyle birlikte bekleşen yüksek mevkili kişilere daha bir dikkatle bakınca, esasen bütün elebaşıların orada hazır bulunduğunu fark etti Fassin. Ormilla'nın kendisi yanı sıra, Hierchon'un en önde gelen iki başkan yardımcısı, Peregals Tlipeyn ve Emoerte de oradaydı, tıpkı Propylaea'nın geçidin yok oluşundan sağ çıkmayı başarmış en yüksek rütbeli yetkilisi alt-üstad Solofieve, Navarchy'nin en tepe yetkilisi Donanma Amirali Brimiaice, Muhafız Kıtaları Generali Thovin, Yönetim'in Genel Sekreteri Heuypzlagger, Şeriflik'ten Albay Somjomion –ki Fassin'in tahminine göre, adı geçen bu son kişi, mevcut acil durum süresince kendisinin birebir bağlı olacağı en üst düzey yetkiliydi aynı zamanda– ve Cessoria'dan Kâtip-Hükümdar Voriel gibi. Kısacası, sistemin elit kademesi tam tekmil oradaydı.

Önce altından yapılma zemin üzerine adeta çömelmiş olan çanak biçimli cihaza sonra da ağır silahlarla donanmış askerlere göz gezdiren Fassin, sistemin en tepe noktasındaki isimleri ortadan

kaldırıvermek için bunun ne bulunmaz bir fırsat olduğunu geçirdi kafasından.

"Hierchon Ormilla'nın huzurunda, Ulubis Mercatoria Heyeti tarafından gerçekleştirilecek olağanüstü toplantı için bir araya gelmiş bulunuyorsunuz," şeklindeydi gür sesli bir görevlinin ağzından, gücü yükseltilmiş bir ses cihazı aracılığıyla tüm salona yapılan duyuru. "Hierchon Ormilla!" diye bağırarak yineledi görevli, ilk söyleyişinde katılımcıların kendisini yeteri kadar duymadığı kanısına varmışçasına.

Görevli, tüm galakside geçerli dil olan Standart Dil'i kullanarak yapmıştı duyurusunu. Söz konusu dil, sekiz milyar yılı aşkın bir süre önce galaksinin her yöresinde ve tüm türlerin ortak kullanımında olması kararlaştırılmış bir lisandı. Her ne kadar bunun kendi özgün dilleri olmadığını vurgulamayı asla ihmal etmeseler de, bu dilin yayılmasında esas taşıyıcı rolünü Ahali üstlenmişti. Ne de olsa, geçmişi çok eskilere dayanan gayrı resmi bir lehçesi ve kendilerine has daha da eski bir diğer resmi dili ve bunlara ek olarak, daha uzak bir geçmişten artakalmış veya zaman içinde türetilmiş pek çok başka dili vardı onların. Benzeri tüm olgular gibi, bahsi geçen bu sonuncu grup da, toplum tarafından benimsenme düzeyine göre zaman zaman ortaya çıkıyor ve bir süre sonra kaybolup gidiyordu.

"Ah, hiç de bile, aralarında rekabet vardı," diye açıklamıştı Ahali'nin rehber/akıl hocalarından Y'sul, ilk araştırmasını yürütmekte olan Fassin'e, bundan yüzlerce yıl önce. "Her zamanki hadise; birbiriyle rekabet halindeki şu sayısı belli olmayan, sözde evrensel standartlar. Dillere ve onların kullanımına ilişkin anlaşmazlıklardan patlak veren geniş çaplı bir savaşın –eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, p'Çizgisi'ndeki pıhtılaşmış bir canlı türüydü buna sebep olan– ardından o bildik karşılık verildi: Soruşturmalar, görevlendirmeler, toplantılar, hazırlanan raporlar, konferanslar, zirve buluşmaları.

"Bugün Standart Dil adıyla bildiğimiz şey, içlerinden en az ikisinin soyu bu süreçte dönüşü olmaz bir şekilde tükenmiş olan binlerce farklı türün temsilcilerinin katılımıyla vücut bulmuş geniş ve idaresi güç bir komisyonca yürütülen yüzlerce yıllık araştırmaların, bilimsel çalışmaların ve fikir tartışmalarının sonucunda seçilmişti. Taşıdığı üstün değerlerden dolayı tercih edilmiş olması hayret vericidir, çünkü neredeyse mükemmel olarak addedilebilecek bir dildi bu: Esnek, betimleyici yanı kuvvetli, renksiz (bu her ne demekse artık, önemli bir ayrıntı olduğuna şüphe yoktu), kesin ama bir o

kadar da şekillendirilebilir, yüksek zümreye özgü olduğu çağrışımı yapan, hassas bir bütünlüğe sahip olmakla beraber zaman zaman dış unsurları benimseyip özümseyebilen ve yazılı olanla konuşulan arasında, hemen her tür ses birimini ve yazı karakterini kolaylıkla ve makul biçimde kucaklayıp yine de tercüme edilebilir bir anlam arz etmeyi başarır nitelikte alışılmadık ölçüde serbest ama mantıklı bir bağlantı kurulmasına olanak tanıyan bir dil.

"İşin güzel tarafı, kendisini keşfeden türün milyonlarca yıl önce geride hak iddia edebilecek hiçbir varis ya da bu yegâne dilbilimsel mücevher dışında tüm galakside incelenip bulunabilecek hiçbir iz bırakmaksızın yine kendi iradesiyle varlığını sessiz sedasız sonlandırmış olmasından dolayı, hiç kimseye ait sayılmayışıydı. Daha da şaşırtıcı olanı ise, bu mega-komitenin ardından toplanan ve onun atmış olduğu adımları destekler yönde kararlar alan konferansın pürüzsüz şekilde işleyen görüşmelere sahne olması ve ilgili tüm önerileri onaylamasıydı. Alınan kararlar son derece hızlı şekilde benimsenmiş ve aynı hızla ve olabildiğince geniş bir alana yayılarak uygulamaya konmuştu. Ardı ardına birkaç Hızlı neslin ömür süresi içinde, gerçek anlamda evrensel sayılabilecek ilk ve şimdilik tek lisan halini almıştı Standart Dil. Herkesin uyum sağlayıp ayakta tutmaya çalıştığı, tüm türleri kapsar nitelikte bir işbirliğinin esasları da teşkil edilmiş oluyordu böylece.

"Tabii bu, her nerede olursa olsun istisnasız herkesin durumu onayladığı anlamına gelmiyordu. Benim türümü ele alacak olursak, bu dilin kullanımına karşı direncin günümüze dek sürdüğü, öte yandan, sabit fikirli bazı bireyler ile konunun meraklılarından oluşan kimisi küçük kimisiyse oldukça büyük gruplar ve şebekelerin evrensellik bağlamında daha etkin işlev göreceğini iddia ettikleri yeni yeni dillere dair ardı arkası gelmeyen fikirler ortaya attığı görülüyor. Öyle ki, Ahali'den bazıları Standart Dil'i yabancı güçler tarafından toplumumuza dayatılmış tahammül edilemez bir sömürü aracı ve galaksinin geneline hakim olan eğilime ödlekçe teslim oluşumuzun sembolü olarak kabul etmekte ısrarlı.

"Bu kesimden olanlar eski çağlardan kalma resmi dile sarılmayı marifet sayıyor. En azından kendileri için genellikle başkalarınca anlaşılamayan özgün bir dil yaratmadıkları durumlarda."

Slovius Amca, Fassin'inkinin ilki, kendi kariyerinin ise –layıkıyla– sonuncusu olduğu sonradan anlaşılacak bu araştırmada genç

yeğenine eşlik etmişti. "Kalıba ne kadar da eksiksiz uyuyor," diye yorumlamıştı sonradan. "Sadece Ahali, sekiz milyon yıl önce düzenlenmiş tamamen adil bir yarışmanın sonuçları üzerinde halen tartışıyor olabilir."

Zihninde canlanan bu hatıralar karşısında gülümsemekten kendini alamayan Fassin, görevlinin sesi salonu donatan değerli metaller ve şaşaalı dekorların arasında bir yandan yankılanıp gitgide sönükleşirken, içinde bulundukları dev konferans salonunda gezdirdi gözlerini. Adiliğe ve hatta görgüsüzlüğe kaçan bir abartıyla süslenmiş olmasına rağmen ortamın arzu edilen çarpıcılığı yakaladığını düşünüyordu. Kayda değer bir şey gerçekleşene veya dişe dokunur bir söz söylenene kadar daha ne kadar süreyle burada durup bu can sıkıcı törene ve şatafatlı nutuklara katlanmaları gerektiğini içten içe merak etti. Hızla çevresini tarayarak salonda bulunan kişi sayısını kabataslak çıkardı. Elçi projeksiyonu tarafından kendisine belirtilmiş olan otuz sayısının iki katından bile fazla katılımcı vardı o an salonun çatısı altında.

Tam o sırada, platform yüzeyinden sessizce yükselen bir ekran onun önüne gelip durdu ve aniden aydınlanmasıyla beraber, üzerinde o an için herhangi bir ses ya da görüntü kaydı bulunmayan bu ekranın arama ve not tutma özellikleri ile kullanılmaya hazır halde olduğunu gördü. Ekrandaki şekillerden birinin üstüne parmağıyla basan Fassin, toplantıya iştirak edenler arasında bulunduğunu böylelikle tescillemiş oluyordu. Daire biçimindeki salona serpiştirilmiş diğer platformlarda da, her bir katılımcı kendisine sunulan ekran ya da türünün özelliğine göre belirlenmiş bir diğer cihaz yoluyla, oradaki varlığını resmiyet altına almakla meşguldü.

"Siz sayın katılımcılar, Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir*'den gönderilmiş bir sinyalin aktarımına şahitlik etmek üzere burada toplanmış bulunuyorsunuz," dedi Ormilla sakince, derinden gelen, pek çok sesin sentezi olduğu sanılan bir tonda. "Bize verilen bilgiye göre, söz konusu mesajın iletimi, mecburiyetten dolayı, görüşmenin sona ermesini takiben yok edilecek olan bir Yapay Zekâ cihazı aracılığıyla gerçekleşecektir." Sözlerinin herkesin aklına yeterince işlemesine zaman tanımak üzere bir süre durakladı Ormilla. Bu esnada Fassin, duyduğu son cümleyi yanlış anlamış olup olamayacağını soruyordu kendi kendine. "Az sonra öğreneceğiniz bilgiyi ne yönde kullanacağınız görev anlayışınıza ve bilinç düzeyinize kalmış," dedi Ormilla hepsine hitaben. "Ona nasıl ulaştığınızın bilgisi ise sizin için yasak

bölgedir; sinyali alma yönteminden hangi koşulla olursa olsun bahsetmenin cezası ölümdür. Artık başlayalım."

Bir yapay zekâ mı? Bilinçli bir makine, öyle mi? 'İğrençlik' diye anılan şu makinelerden biri yani... Bu bir şaka mıydı yoksa? Bir türlü inanamıyordu Fassin. Mercatoria'nın tüm geçmişi yapay zekâlara yönelik bitmek bilmeyen işkenceler ve yıkımlar ile onların galaksinin uygar kabul edilen sınırları içinde bir kez daha ortaya çıkışını önleyecek büyük gayret isteyen ve bağnazlığa varan bir şevkle yürütülen devamlı çabaların tarihçesinden ibaret değil miydi sanki? Arınmışların varoluş gerekçesiydi de bu aynı zamanda; onları yakaladıkları yerde imha etmek üzere bilinç sahibi makinelerin ve o makineler üzerine yapılıp yapılacak her türlü araştırma faaliyetinin izini amansızca süren bu fanatik yapay zekâ avcıları tam da orada, gözlerinin önündeydi işte, soğukkanlı bir tavırla pişirme kazanına benzer aygıtı ve onun çevresini sarmış olan teknisyenleri gözlüyorlardı.

Çok geçmeden, salonun orta yerinde duran karanlık makinenin üzerinde, havada adeta asılıymış gibi duran yarı şeffaf bir imge belirdi. Birleşik Donanma Amirali üniforması giymiş bir insan erkeğinin üç boyutlu görüntüsüydü bu. Şu sahneyi görene kadar, kendi türünden olan birinin bu denli yüksek bir mertebeye ulaşabileceğini aklından dahi geçiremezdi Fassin. Kendisine oturaklı bir görünüm kazandıran çizgileri iyiden iyiye derinleşmiş yüz hatlarına sahip, yaşlı ama yapılı biriydi görüntüdeki amiral. Pek tabii ki kel olan kafasına yoğun dövmeler işlenmiş olduğu göze çarpıyordu. Faal çatışmaların ortasında görev yapan üst rütbelilerin giydiği türden, miğferini oluşturan parçalar o an için boynunda ve omuzlarında toplanmış askeri bir uzay elbisesi vardı üzerinde, veya görünürde öyleydi en azından. Elbisenin ön yüzündeki çeşitli nişan ve rütbe işaretleri ise fark edilebilir herhangi bir aldatmacaya yer bırakmaksızın onun son derece önemli bir askeri şahsiyet olduğunu perçinler cinstendi.

"Teşekkür ederim, Hierchon Ormilla," diyerek konuşmasına başlamaya hazırlanan havadaki şeklin o an sanki dosdoğru kendisine bakmakta olduğu izlenimine kapılıp telaşlanan Fassin, bir an sonra bu görüntünün muhtemelen o sıra salonda bulunan herkesin gözüne tam da kendisine bakıyormuş gibi görüneceği düşüncesiyle rahatladı. Bunun böyle olmasını içtenlikle diliyordu. "Bendeniz,

Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir*'e Ulubis sistemine doğru yapmakta olduğu yolculuk süresince eşlik etmekle görevlendirilmiş olan, Donanma Amirali Kisipt komutasındaki savaş filosuna bağlı Üçüncü Orta Düzey Birlik'in kumandanı, Birleşik Donanma'dan Amiral Quile'ı temsil ediyorum," dedi havadaki görüntü, en ufak hataya yer bırakmayan ciddi bir sesle.

Savaş filosu mu? diye tekrarladı içinden Fassin. Bir solucan deliği geçidi taşıyor olsun ya da olmasın, ne zamandan beri bir Mühendisgemisi'ne refakat etmesi için koca bir savaş filosu seferber ediliyordu? Bu tür gemiler genellikle birkaç Muhafız gemisi refakatinde veya Navarchy Askeri Kuvvetleri'nden bir-iki birime ek olarak bazen de törensel âdet yerini bulsun diye Birleşik Donanma tarafından bu iş için görevlendirilmiş küçük bir mekik eşliğinde seyahat ederdi. Askeri konularda uzman sayılmazdı elbet, ama gerek eşzamanlı gerçekleştirdiği bağlantılar gerekse sonradan geçmişe yönelik yaptığı bağlantılar yoluyla yakaladığı haber bültenlerinde edindiklerinden yola çıkarak bu konularda az çok bilgi sahibi olmuştu. Yarım daire şeklindeki platformundan önündeki askerleri dikkatle inceledi. Evet, bu haberler karşısında onların da şaşkınlığa düştüğü suratlarından okunuyordu.

"Şimdi size bilgi aktaracak ve ardından görev dağıtımı yapacağım," dedi üç boyutlu görüntü. "Sonra da size bazı sorular soracağım. O aşamayı da geçince imha edileceğim. Şimdi, işin bilgilendirme kısmıyla başlayalım. Edindiğimiz bilgiler, Ulubis sisteminin, muhtemelen bir yıl içinde ve büyük olasılıkla bu mesajın size iletilmesini izleyen birkaç ay içinde, menşei Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi Ayrışması olan geniş kapsamlı bir işgal girişiminin hedefi olacağını ortaya koymakta."

Sözlerinin yarattığı tepkiyi işitmek ister gibi, bir an durakladı üç boyutlu görüntü. Salonda belli bir kaskatı kesilme ve hatta şok havası hissediliyordu fakat Fassin katılımcıların hiçbirinden korktuklarına ya da inanmadıklarına işaret edecek bir nefes kesilmesi ya da başka herhangi bir tepkime işitmedi.

Orada hazır bulunanlar içinde bu habere şaşıran tek kişinin kendisi olup olmadığını gözlemlemek için bakışlarıyla salondakileri taradı. Quaupların yüzünde oluşan titrek ışıklar, whulelerin fal taşı gibi açılmış gözlerle kendi arasında bakışması, koyu renkli yapay zekâ cihazının yanında dikilmekte olan teknisyenlerin bazısının

suratında oluşan şaşkın ifade, kalabalığın içinden çekip çıkardığı belirtiler arasındaydı. İfadeleri daha rahat seçilebilen bazı saray görevlilerinin ise bir nebze afallamış bir hali vardı. İfrahile uzay giysisinin belli belirsiz bir titreme geçirdiği ilişti gözüne. Fassin'in eli tam önündeki ekrana doğru uzanıyordu ki, ani bir ışıma eşliğinde, Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi'ni merkeze alan ve her yöne bin yıl mesafede bir çapla sayısı milyonları bulan yoğun yıldız kitlelerini ve onlardan kopuk bir şekilde en dış kesiminde Ulubis olduğu halde uzanan tecrit edilmiş güneş kümesini gösteren bir grafik belirdi ekranda.

"Gerçek şu ki, strateji uzmanlarımız bu sinyal size ulaştığında işgalin çoktan gerçekleşmiş olmasına yüzde altı civarında ihtimal veriyor." Amiralin görüntüsü bakışlarını salondakiler üzerinde gezdirip gülümsedi. "Bu varsayımın gerçekleşmediğini görmek beni çok memnun etti." Cümlesini bitirir bitirmez yüzündeki gülümseme silinmişti. "Diğer yandan, bu sinyalin aslı kaydedilirken işgalin gerçekleşmesine halen üç ila beş yıllık bir süre olduğunu size bildireceğimi ümit etmiştim. Burada bu mesajı size iletmek üzere bir nevi yeniden vücut bulduğumdan, bana sizin tarafınızdan toplanmış gerçek zamanlı bilgilerin bazısına erişme olanağı tanındı ve ister istemez, işgale karşı hazırlanmak için umduğumuzdan da az bir zamanımız kaldığı yönünde değerlendirme yapmaktan başka seçeneğim olmadığını gördüm." Kısa bir süre için suskun kaldı görüntü.

"İT-5 Ayrışması'nın saldırgan bir tavırla çevreye yayıldığı çoktandır biliniyor. Uzayın derinliklerini tarayan monitörler birkaç yüz senedir Leseum sistemleri merkezli sekizinci güç seviyesinde silah kamaşmaları tespit ediyordu." Bir kez daha gözlerini salonda gezdirdi görüntü. "Sözünü ettiğim şeyler, uzay savaşları ve yüksek megatonda nükleer silahlar, sizin anlayacağınız. Bütün bunlar, kendisine Başrahip Luseferous adını yakıştıran, İnsan ırkından birinin boyunduruğu altında geliştiğini sandığımız başıbozuk bir hegemonyanın emaresi. Bu kişi vaktiyle Cessoria'nın özgün bir mensubuydu, ancak o zamanlar Başrahiplik yerine Hariolator rütbesine sahip olduğu göz önüne alınırsa, zaman içinde kendi kendisini terfi ettirdiği anlaşılıyor. Her hâlükârda, onu dönek kabul edebiliriz." Üç boyutlu görüntü yüzünde ince bir gülümsemeyle devam etti sözlerine. "Leseum sistemleri çok da uzak olmayan bir geçmişe dek Beş Numaralı İlahi Tezahür mıntıkasının dışarıyla bağlantısını ha-

len sürdürebilen son yöresini teşkil ediyordu. Ne var ki, o solucan deliği geçidi Yayılmacı'nın küçük bir hamlesinin kurbanı oldu ve bunun sonucunda bütün bir sistem uygarlığın geri kalanından tamamıyla kopmak durumunda kaldı." Bu noktada, adamın yüzüne yerleşmiş olan ince gülümseme silindi.

"Bu mesajın gönderildiği tarihten on gün önce, beraberinde refakatçileri ve askeri nakil gemileri bulunan birkaç yüz ana muharebe gemisinden oluşan bir işgal birliği, İT-5 Ayrışması'ndan yola çıkarak İT-5 Kümesi'nden biraz daha iç kesimlerde yer alan Ruanthril sistemine saldırdı. O civara yerleştirilen yeni bir geçit yoluyla sistemlerinin Mercatoria'ya bağlanmasının üstünden henüz çok zaman geçmediği göz önüne alınırsa, söz konusu saldırının Ruanthril sakinleri üzerinde şok etkisi yarattığına şüphe yok. O zamana kadar hiçbir dönemde Merkez'in bir parçası olmamaları, bu saldırıya ilişkin yanlış hesap yapmalarının başlıca sebebi olarak görülebilir. Çünkü, öyle ya da böyle, İT-5 güçleri saldırdığında Birleşik Donanma'nın bazı birimleri orada hazır bulunuyordu. Bu sayede, her iki tarafın verdiği büyük kayıplar pahasına, saldırı geri püskürtüldü." Bu son sözlerle birlikte, Donanma Amirali Brimiaice'nin görüntüsünün yüz hatlarında şaşkınlık olduğu kuşku götürmeyecek bir ifade gördü Fassin. "Evet," dedi görüntü, onun zihninde oluşan soru işaretini gidermek istercesine. "Doğruyu söylemek gerekirse biz de gafil avlanmıştık, üstelik yeterli sayıda gemimiz de yoktu. İşin daha da can sıkıcı olan yanı ise, bu olayın peşi sıra geçidin de yok edilmiş olması." Konuşmanın bu noktasında, kendisi de bir quaup olan Donanma Amirali Brimiaice –tabii eğer Fassin, Mercatoria Türlerinin Surat [veya onun yerine her ne geçiyorsa artık] İfadeleri ve Vücut Dilleri Üzerine Ders 101'den öğrendiklerini doğru hatırlıyorsa– anlatılanlardan ötürü dolaylı da olsa utanç duyan anlamsız bir ifade takınmıştı.

"Bu olay henüz gerçekleşmemişken," diye sözlerine devam etti üç boyutlu görüntü, "düşmanın ele geçirilen sancak gemisinden edinilen bazı bilgiler Merkez'e iletildi. Düşmanın başamiralliğe eşdeğer rütbedeki yetkilisine –işgal filosunun da komutanı oluyordu bu aynı zamanda– ait olduğu anlaşılan özel bir kayıt da bu bilgiler kapsamındaydı; söz konusu notlarda, gelecek kuşaklara aktarmak için veya sırf hatıra olarak saklama niyetiyle, mensubu olmaktan büyük onur duyduğu bu muazzam askeri makinenin büyük kıs-

mının kendisine yakışacak derecede ağır görevler üstleneceği ve mümkün olan en kısa zamanda olabildiğince fazla sayıda sistem ele geçirebileceği yerlere –diğer bir ifadeyle, geriye, yukarı, aşağı ve özellikle merkeze doğru devamlı dönüşler yaparak en büyük yıldız yoğunluğunun olduğu bölgeye doğru– değil de, yerleşimin yoğun olduğu kesimlerden gittikçe daha uzağa, galaksinin neredeyse boş sayılacak sınır yörelerine, Güney Asma Sığlıkları'nın bulunduğu yöne, Dörtlü Akıntı'ya ve de Ulubis sistemine veya şahsen yaptığı o renkli tanımla 'pörsük bir kolun ucundaki, kıça gire gire bokla sıvanmış olan parmağa' doğru gönderilişinden dolayı kapıldığı şaşkınlığa yer vermişti."

Bir kahkaha koy vermemek için zor tuttu kendini Fassin. İnsanlar başta olmak üzere, ana tören platformunda konuşmayı dinlemekte olan katılımcıların çoğu ise şaşkınlık, korku ve öfke patlamasıyla karışık bir duygu yoğunluğu sergiliyordu. Öyle ki, Hierchon'un uzay giysisi sanki fiziksel bir darbe yemiş gibi yarım metre kadar geriye savrulmuştu.

Bir süre için konuşmayıp salondakilere göz gezdirmekle yetindi üç boyutlu görüntü. "Haklısınız, son derece uygunsuz bir tabir. Olduğu gibi aktarmayı tercih ettiğim için kusuruma bakmayın. Hatıralarınızdan kolay kolay silinmeyecek olan bu demece kaynaklık eden beyefendinin şu sıralar Birleşik Donanma İstihbarat Servisi'ne yürütmekte olduğu soruşturmalarda yardımcı olduğunu öğrenmek sizi memnun edecektir sanırım."

Fassin bu açıklama üzerine etrafındakilerin bazısının yüzünde hafiften zoraki bir tatmin ifadesi oluştuğunu gözlemledi. *Bu anlatılanların hiçbirinden zerre kadar haberleri yoktu*, diye geçirdi aklından. Hierchon ve avanesine toplantı öncesi kaçamak yoldan özet bir bilgi sunulacağını farz etmişti fakat şu hallerine bakınca onların da durumdan en az kendisi kadar yeni haberdar olduğu kanısına vardı.

"İT-5 Ayrışması'nın Ruanthril'e düzenlediği saldırı öncesindeki niyetini ve yaklaşımını yansıtan sorgulama serisi profili bizim elimizde de mevcut tabii," dedi üç boyutlu görüntü, "tıpkı aynı güçbirliği tarafından saldırıya uğramış bazı diğer sistemlerle ilgili olanlar gibi. İşgal kuvvetleri komutanının düşünce yapısı, Ulubis'in de ciddi tehdit altında olduğuna dair geçerli kanıt sunuyor bize. Ruanthril'e yapılan saldırı öncesindeki sorgulama serisi profili ve son dönemde Ulubis sistemine düzenlenen baskınlar ile yine Ulubis

sisteminde cereyan eden diğer düşmanca eylemlerin ardında yatan mantık kıyaslandığında, bahse konu tehdidin hayata geçmesinin an meselesi olduğu ve birkaç ay ile bir buçuk yıl arasında bir süreçte bunun gerçekleşeceği sonucuna varıyoruz. Öteden Gelen saldırılarının artık kanıksanmış, fazlaca tutarlılık gösteren bir yapısı var ve son üç senedir Ulubis sistemi üzerine yoğunlaştırılmış olan tacizler de bu yapıyla uyum sergiliyor."

Tüm bu anlatılanların, genel bağlamda, sistemin ve özellikle Navarchy'nin istihbarat ağı ile strateji yürütme departmanlarına yönelik bir eleştiri olduğundan şüphelendi Fassin. Olağandışı bir sakinlik seziliyordu Donanma Amirali Brimiaice'nin havasında; dikkatleri gereksiz yere kendi üzerine çekmekten kaçınır bir hali vardı. Bunun yanı sıra, verdiği bilgiler bu işin perde arkasında bir örtbas olduğuna işaret eder nitelikteydi. Tıpkı Verpych gibi Fassin de bu "aykırı" saldırıların başlangıcının ancak bir yıl önceye dayandığını düşünüyordu; oysa şimdi anlaşılıyordu ki, bu yapay zekâya söz konusu saldırıların o tarihin de iki yıl öncesinde başladığı bilgisine erişme hakkı tanınmıştı. Eh, bu durum kimseyi şaşırtmamalıydı gerçi. Yetkililer tarafından verilen ve her şeyi güllük gülistanlık gösteren saptırılmış bilgilere alışıktı herkes... Peşinen önemsenmiyordu bunlar artık. Ancak ve ancak cilalanmamış, yalın gerçek gibi görünen bir bilginin kendilerine sunulması halinde kuşku duymayı öğrenmişlerdi.

"Söyleyeceklerim henüz bitmedi," dedi pişirme kazanı görünümlü cihazın üzerindeki yansıma, salona toplanmış olan dinleyicilere. "Bununla birlikte, içinizden bazılarının soru sormak için sabırsızlandığını seziyorum, bu yüzden de, şu aşamada, duymuş olduğunuz şeylere ilişkin sorularınızı cevaplamaya çalışacağım. Bu arada, söz alan kişinin kendini tanıtmasına gerek yok... Her birinizin kim olduğunu gayet iyi biliyorum ben."

Tüm gözler, biraz da konumunun getirdiği mecburiyetten dolayı ilk soruyu sorması beklenen Hierchon'a dönmüştü. "Makine, bu işgalin gerçekleşme olasılığı tam olarak nedir?" dedi Ulubis'in yöneticisi, gür bir sesle.

Üç boyutlu görüntü bu soru karşısında hiç de etkilenmiş bir portre çizmedi. Öyle ki, onun sıkılgan bir tavırla iç çektiği dikkatli gözlerden kaçmamıştı.

Bu sorunun cevabını yarım yamalak dinleyen Fassin, bunu iz-

leyen soru ve yanıtlara ise daha da az kulak verdi; o âna dek duyduklarına kayda değer bir katkıda bulunmayan tüm bu laf salatasını belli kategorilere indirgeyip özetlemek mümkündü: Emin misiniz? Sakın çıldırmış olmayasınız? Yalan mı söylüyorsun, seni gidi iğrenç yapay zekâ? Bu olup bitenden dolayı suçlanmayacağım, değil mi?

Konuyla ilgili galaksi haritasını daha iyi inceleyebilmek için önündeki ekrana dokunmaya başladı. Son derece kullanışlı hale gelecek şekilde ölçeklendirilmiş üç boyutlu bir görüntü açtı ve bugüne kadar anlaşıldığı haliyle –iki buçuk yüzyıldan bu yana fiilen demode olan– yerel uygarlık durumu ile yapay zekâ sinyalinin beraberinde getirdiği, henüz sadece on yedi yaşında olan güncel versiyon arasında gidip gelmeye koyuldu. O ekranla oynadıkça kocaman yıldız kümeleri bir sahte renkten diğerine geçiyor ve böylelikle Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi Ayrışması'nın hakimiyet alanının nerelere dek yayıldığını gözler önüne seriyordu.

"... Onlara tüm gücümüzle karşı duralım!" diye gürledi Donanma Amirali Brimiaice.

"Bunu yapacağınıza şüphem yok," dedi üç boyutlu görüntü. "Ancak unutmayın ki tüm göstergeler, sizin topyekûn ve tam zamanlı seferberlik ilan edip acilen savaş gemisi inşasına başlamanız ve tüm ekonomiyi savaşa odaklamanız durumunda bile düşman karşısında sayısal bakımdan katbekat azınlıkta kalacağınız yönünde."

Bu sözler Donanma Amirali Brimiaice'nin daha da esip gürlemesine, tam anlamıyla yaygara koparınasına sebep olmuştu.

Fassin'in aklında da bir soru vardı, ama yapay zekâya ileteceği değil, kendi zihninde yorumlayıp cevap arayacağı bir soru. Her ne kadar kendisi aksini temenni etse de, bu sorunun sorulur sorulmaz cevaplanacağı gibisinden kötü bir his vardı içinde. Şuydu aklındaki soru: *Tüm bu lanet olasıca işlerin benimle ne ilgisi var?*

"İzin verirseniz devam edebilir miyim?" dedi görüntü, sonraki birkaç yorumun soru sormaktan ziyade masumiyet kanıtlama çabasıyla yapılan ardı arkası gelmez açıklamalara, kahramanca bir kararlılık sergileme vaatlerine, sahip olunan mertebeyi her ne pahasına olursa olsun korumaya yönelik gevezeliklere ve büyük bir kurnazlık ortaya koyarak ve gittikçe çirkefleşerek diğer katılımcılara sataşmaya meylettiğine dair şüpheye yer bırakmayan işaretler algılayınca. Zorlukla fark edilebilen, ince ve pişmanlık belirten bir tebessüm belirmişti üç boyutlu görüntünün yüzünde. "Görüyorum

ki şu âna kadarki bilgilendirme hepiniz üzerinde az çok şok edici bir etki yarattı. Oysa, korkarım ki şu âna dek duyduklarınız bu bildirinin en kayda değer kısmına giriş niteliğindeydi sadece."

Bu sözlerin de herkes tarafından hazmedilmesini bekler gibi bir kez daha susup bekledi Amiral Quile'nin görüntüsü. "Şimdi gelelim asıl meseleye," diye devam etti sonra. "Özellikle de bu mesaj aktarılmaya başlandıktan sonra, ne diye buraya çağrıldığını ve burada ne işi olduğunu sorguladığı şüphe götürmeyen biri bulunuyor içinizde."

Görüntünün bakışları onun üzerine odaklanmadan önce, içinden *İşte şimdi yandık* diyecek zamanı ancak bulabildi Fassin. Gerçekten de gözlerini ona mı dikmişti bu uğursuz görüntü? Herkes onun dosdoğru kendisine baktığını görebiliyor muydu acaba? Tüm başlar veya eşdeğer diğer organlar onun bulunduğu yöne çevrilmişti bile. Bu da, cevabın evet olduğunu anlaması için fazlasıyla yeterliydi.

"Kâhin Fassin Taak, lütfen kendinizi diğer konuklarımıza takdim eder misiniz?"

Ağır hareketlerle ayağa kalkıp Hierchon'un bulunduğu tarafa dönerek onu selamlamak üzere hafifçe eğilirken Fassin'in kulakları zonkluyordu. Etlerinin kasıldığını ve tüm vücudunun ezilip büzüldüğünü duyumsamaya başlamıştı bir kez daha. Salon üstüne yıkılacakmış gibi hissettiği sırada tekrar yerine oturmak ona kurtuluş gibi geldi. Bir yandan da, boğazının altından tüm yüzüne yayılmaya başladığını tahmin ettiği kızarıklığı önlemek için çaba sarf ediyordu.

"Yüzyıllar önce doğmuş olsa da, Kâhin Taak nispeten genç bir dostumuz sayılır," dedi Quile'nin görüntüsü. "Nasqueron gezegeninde yaşayan gaz-devi Ahalisi üzerine çalışmalar yürüterek inşa ettiği, sorumluluğunu layıkıyla yerine getirdiği verimli bir kariyeri var. Onun bahsini içinizden pek çoğunun daha önce de duymuş olduğu kanaatindeyim. Zamanı gelince öğreneceğiniz sebeplerden dolayı, kısa bir süre önce kendisine Şeriflik Oculası'nda binbaşı rütbesi bahşedilmiş bulunuyor."

Tüm gözleri üzerinde hissetmenin yarattığı gerginlikten halen kurtulamamış olan Fassin, Ulubis sisteminde Şeriflik'e bağlı birliklerin kurmay başkanlığı görevini yürüten insan ırkı dişisi Albay Somjomion'un üç boyutlu görüntü tam da bu son bilgiyi verdiğinde salonun karşısında yer alan platformundan kaçamak bir gülümse-

meyle kendisini süzdüğünü fark etti. Şeriflik kurumunda astlarla üstlerin birbirine selam verişinin nasıl düzenlendiğini kestirememekle beraber, koltuğundan şöyle bir doğrulup salondakileri resmi bir edayla tekrar selamladı Fassin.

Bin kere lanet olsun, şeklinde özetlenebilirdi aklından geçenler.

Kazan biçimli yapay zekânın üzerindeki görüntü şöyle sürdürdü konuşmasını: "Kâhin-Binbaşı Taak'ın bugün aramızda bulunmasının ve size baştan beri anlattığım her şeyi dinleme işkencesine maruz kalmasının tek nedeni, her şeyden önce benim buraya gönderilmeme yol açan şeyin bizzat onun tarafından keşfedilmiş –ya da, Kâhin Taak'ın hoşgörüsüne sığınarak gerçeğe uygunluk bakımından ondan aşağı kalmayacak bir tabirle ifade edecek olursak, onun ayağına takılması sonucu tesadüfen bulunmuş– oluşudur."

Bak şu işe! Meslek icabı yürüttüğüm şu araştırmaların gün gelip hayatıma mal olacağını hep düşünmüşümdür ama bunun kullandığım malzemenin çıkaracağı bir arıza yoluyla olacağını zannederdim, böylesi bir yolla değil. Öte yandan, Albay Somjomion'un yüzünde yakaladığı şu tebessümün vahim ya da alaycı değil, aksine, ölçülü ve hatta temkinli olduğu söylenebilirdi. *Belki de yaşayacak bolca zamanım vardır hâlâ.*

"Bu unsur da, pek tabii ki, konuşmamızın konusunu burada bulunuşumun gerçek, ya da en azından en ivedi gerekçesine getiriyor, hem de böylesine emsalsiz bir yolla," dedikten sonra gösterişli bir edayla derin bir iç çekti amiralin görüntüsü.

Sözlerine kaldığı yerden devam etmeden önce bakışlarını salondakiler üzerinde gezdirdi: "Hepimizin kabul edeceğine eminim ki, Ulubis oldukça hoş ve çok da ayrıcalıklı bir sistemdir." Cümlesini bitirince yeniden durakladı.

Fassin bu noktada pürdikkat ve çıt çıkarmaksızın dinliyordu söylenenleri; zaten tüm salon, 'iğne atsan duyulur' deyişinin doğruluğu üzerine bahse girilebilecek ölçüde sessizliğe gömülmüş durumdaydı. "Ve," dedi üç boyutlu görüntü, suratında geniş bir gülümsemeyle, herkesin tüm dikkatini nihayet üzerine çektiğinden emin şekilde, adeta ışıldayarak, "Ahali Çalışmaları'nın merkezlerinden biri olması itibarıyla, hele ki eski medeniyetler söz konusu olduğunda, galaksinin genel yapısı içinde düşünsel açıdan hiç de es geçilemeyecek bir yeri vardır." Bunu bir başka duraklama izledi. Bir yapay zekânın, yönettiği üç boyutlu görüntünün gözüne ger-

çektekini aratmayacak kadar belirgin bir parıltı yerleştirebileceğini fark etti o an Fassin. "Yine de, Ulubis'in Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi adını verdiğimiz şu yeni türeme düşmanların nasıl olup da bu denli ilgisini çektiği sorusunu gündeme getirmek –bir kez daha affınıza sığınarak ve kimsenin bunu saygısızlık olarak algılamayacağını umarak söylemek durumundayım ki– mantığın doğal bir gereği olarak bile görülebilir. Hatta –Mercatoria'nın bunca binyıldır Atardamar bağlantısından yoksun biçimde varlığını sürdürmek zorunda kalmış sayısız sistemi kenetlemeye ne derece önem verdiği göz önüne alındığında– daha kabarık nüfusa sahip, klasik strateji yaklaşımı uyarınca daha kritik konum arz eden ve o zaman için daha aleni bir tehdit altında bulunduğu tartışma götürmeyen sistemlerin Mühendislik fakültesindeki meslektaşlarımızın elindeki kaynaklar ve o engin deneyimleri sayesinde doyurulabilecek çok daha öncelikli istekleri mevcutken, yeni bir geçit kurmak üzere Zenerre'den Ulubis'e yola çıkarılan seferin niçin böylesine büyük bir heves ve de hızla hazırlandığı elbette ki merak konusu olmalı.

"Dahası, Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir*'in hangi sebepten dolayı benim orijinal halimin de mensubu olmaktan onur duyduğu Birleşik Donanma'ya bağlı birimlerin refakatinde seyahat ettiği de akıllarda soru işareti oluşmasına yol açabilir... Gerçekten de, Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir*'in böylesine kalabalık ve donanımlı bir filonun kanatları altında seyretmesine sebep ne olabilir ki?" Başını kaldıran görüntü bir defa daha gözleriyle tüm salonu taradı. "Ulubis geçidinin iki yüzyılı aşkın zaman önce Öteden Gelenler tarafından yok edilmesi hadisesine ilişkin kalıplaşmış varsayımlar ile kök salmış değerlendirmelerin bu saatten sonra mercek altına alınıp sorgulanması dahi şaşırtıcı olmayacaktır kanımca."

Bu son yorumun salondakiler arasında heyecanla karışık bir ürpermeye neden olduğunu gözlemledi Fassin. *Bu anlatılanlar halen ve de halen benle ya da farkında olmaksızın keşfettiğim bir şeyle alakalı olabilir mi?* diye geçirdi içinden. *Daha fazlasını duydukça, öyle olmamasını daha çok diliyorum doğrusu.*

"Mevcut bilgileri birbiriyle ilintilendirecek bir koşul, olası bir bağlantı noktası var," dedi amiralin görüntüsü, yüzünde geniş ama bu kez neşesini ortaya koymaktan ziyade içten içe haz duyduğunu ele veren bir gülümsemeyle, "ve tüm bu olan bitenin perde arkasında o hususun saklı olduğuna dair güçlü şüpheler besliyoruz."

Üç boyutlu görüntü başını çevirip dosdoğru Hierchon Ormilla'ya dikti gözlerini. "Efendim, geldiğimiz şu aşamada, önceden belirlenmiş olanlar dışındaki misafirlerimizin salonu terk etmeleri ricasında bulunmak durumundayım. Kulaklıklarının kapatıldığından emin olmamız şartıyla, askerlerin buradaki varlığı konusunda bir istisna yapabiliriz sanırım, ancak malumunuz ki buradan ötesi için onay verilmemiş isimler halen salondayken konuşmamı sürdürmek bana verilmiş olan emirleri çiğnediğim anlamına gelecektir."

"*Amiral* Quile," diye gürledi Hierchon, hitap tarzına fazladan bir vurgu yapmamışken bile çevresinde yeterince etki yaratarak, "şu an burada bulunup da bahsettiğiniz eleme listesinden kazara çıkarılmış olan isimlerin hepsine *bizzat* kefilim. Açıklamalarınıza devam edebilirsiniz."

"Seçme hakkım olsa, efendim, sizin gösterdiğiniz inisiyatif hiçbir çekince olmadan devam etmem için yeter de artardı," dedi amiralin görüntüsü. "Ne var ki, hürmetli makamınıza karşı en ufak bir saygısızlıkta bulunmuş görüntüsü çizmek beni utançtan yerin dibine geçirse de, doğrudan Pusulacılar Konseyi'nin emirlerine tabi olmam dolayısıyla, bu şartlar altında konuşmamı sürdürmeme imkân olmadığını biliniz."

Off, lafı gediğine feci oturttu," dedi Fassin içinden. Hierchon'un o an düştüğü duruma acıyası gelmişti. Sadece rütbesi omzundan çekilip alınmış pozisyona sürüklenmekle kalmamış, küçük de düşürülmüş oluyordu böylece. Bir Lahit Büyücüsü bir Hierchon'a kıdemce baskın çıkıyor, buna karşılık kendisi de bir Pusulacı'ya hesap vermek durumunda kalıyordu, kaldı ki adı geçenlerin her biri –uygar galaksi sınırları içinde tüm diğer icraatları ve inisiyatifleri bakımından mutlak bir güce sahip olmakla birlikte– Pusulacılar Konseyi'nin iradesini hiç değilse hesaba katmak durumundaydı. Gelgelelim Pusulacılar Konseyi'nin tartışmasız her şeye gücünün yettiği kabul edilen üyeleri fizik kuralları dışında hiçbir kısıtlamaya tabi değildi ve o kuralların etrafından dolaşabilmek için de genellikle hatırı sayılır çaba sarf ettikleri gözlenirdi.

Hierchon Ormilla uğradığı yenilgiyi nezaketten taviz vermeksizin sineye çekti; yalnızca birkaç dakika sonra salondaki misafir sayısı yarıya inmişti bile. Hierchon'un o heybetli uzay giysisi önünde yükselen, basamaklarla çıkılan podyum sırası iyiden iyiye çıplak kalmıştı artık. Hierchon'un maiyetindekiler ve tüm diğer saray gö-

revlileri kendi aralarında yoğun bir şekilde söylenerek ve onurları birden çok etken dolayısıyla Fassin'in o güne dek tanık olmadığı ölçüde zedelenmiş bir halde, salonu terk etmişti. Askeri kodamanlar hâlâ oradaydı, fakat Şeriflik'ten Albay Somjomion ile Cessoria'dan Kâtip-Hükümdar Voriel yapay zekâyı somutlaştıran pişirme kazanı görünümlü cihazı taramakla görevli ekipmanın en önemli iki parçasını çalıştırmak üzere basamaklardan aşağı indiğinden, onların podyum hizasındaki saflarında da eksilme meydana gelmişti. Kulaklıkları devre dışı bırakılarak konuşulanların devamını dinlemekten men edilmiş olan zırhı ayna parlaklığındaki askerler ise ellerinde ateşlenmeye hazır silahları, merkezdeki aygıtın gerisinde geniş bir daire oluşturarak rahata geçmiş vaziyette beklemeyi sürdürüyordu.

Tüm bunlar olup biterken, adeta unutulup kendi haline bırakılmış olan Fassin kendisini bundan sonra nelerin beklediğine ve nasıl hareket etmesi gerektiğine ilişkin hiçbir şey düşünemeden, öylece oturdu. Ne düşünmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu aslında; şuydu aklından geçirmesi gereken şey: *Bu denli tepede bile sarsıntıya sebep olan bir paranoya ve gizliliğin ortasına savrulmamı kaçınılmaz kılacak kadar önemli ne menem bir lanete rastlamış olabilirim acaba?* Yine de, bu mesele üzerine kafa yormak hayli güçtü. Bu arada, ne hissetmesi gerektiğinin de bilincindeydi: Korku. O yönden endişe etmesine gerek yoktu üstelik; son teknoloji ürünü silahların yarattığı tehditten kaynaklanan bitmek tükenmek bilmez bir korku kaynağına kavuşmuştu artık.

"Teşekkürler," dedi amiralin görüntüsü. "Şimdi," dedi bakışlarını salonda kalanlar üzerinde gezdirerek, "size bir sorum olacak. Ahali Listesi adı verilen şeyle ilgili herhangi bir bilgisi olan var mı aranızda?" Sözlerine devam etmeden önce dinleyicilerin dikkatini çekmek için bir elini havaya kaldırdı. "Süslü bir soru oldu sanırım. Cevap vermek zorunda değilsiniz. Yanıtlamak isteyenler, öncelikle önlerindeki ekranlara ya da eşdeğeri diğer aygıtlara danışabilirler. Acele etmenize gerek yok, vaktimiz bol nasıl olsa."

Pek çok katılımcının eşzamanlı olarak önündeki ekrana dokunmasıyla oluşan bir tıklama sesi yayıldı ortalığa derinden. *Ahali Listesi mi?* diye düşündü Fassin. *Hay lanet olsun; bari o meret girmeseydi işin içine.*

Üç boyutlu görüntü gülümsemeye başlamıştı şimdi. "Geldiğimiz şu aşamada –izleyip dinlemekte olduğunuz bu sinyali ve sunumu tasarlayıp kaydederken– bu konuyla ilgili en önemli kabul ettiğimiz

unsurun ne olduğunu size anlatmama izin verin."

Ahali Listesi'nden bahsedildiğini pek tabii ki duymuştu Fassin; bunu duymayan kâhin var mıydı ki? Diğer yandan, bu mesleğe yabancı olanların büyük çoğunluğunun da kulağına gitmişti Liste, o yüzden de bu mesele, insanların bir arkadaş toplantısında ne zaman bir kâhinle karşılaşsalar yağdırılmaya başlanan "Ahali gerçekten de kendi çocuklarını mı avlıyor?" ve "Gerçekten de söylendiği kadar yaşlılar mı?" gibisinden kalıplaşmış sorulara eklemeden edemediği, maruz kalan kişinin içten içe sızlanmasına sebep olan şu usandırıcı konu başlıklarından birine dönüşmüştü.

Ahali Listesi bir koordinatlar bütünüydü. Hatırlanabildiği kadarıyla, ilkin bundan dört yüz milyon yıl önce cereyan eden Aniden Patlayan Savaş'ın sonlarına doğru ortaya çıkmış ve muhtemelen daha o zamandan miadını doldurmuştu. Bu liste sözümona Ahali'nin kendi gizli atardamar geçitlerine ilişkin ayrıntıları içeriyordu. İddiaya göre, bu bilgilerin hazırlanma evresi, Ahali'nin galaksiyi paylaşmak zorunda kaldığı diğer türlerin –bir başka ifadeyle, diğer yaşam türü gruplarının– gerek kendilerine ait gerekse ortak kullanımdaki solucan deliği şebekelerinin emniyetini sağlama bakımından güvenilmez olduğuna ve bir gaz-devinden bir diğer gaz-devine tehlikesizce ve ortalığı velveleye vermeden seyahat etmek istediklerinde kullanılmak üzere sırf Ahali'nin kontrolünde tutulacak –ve tercihen başka hiç kimse tarafından bilinmeyecek– bağımsız bir atardamar ağı inşa etmenin izlenecek en sağlıklı yol olduğuna karar verdiği Büyük Çöküş döneminden itibaren başlıyordu.

Doğal olarak bu durum, Ahali'nin zaman, mekân, boyut ve az çok her şeye ilişkin yaklaşımını bütünüyle görmezden geliyordu. Solucan deliklerine ve onların sağladığı sistemler arasında neredeyse anlık seyahat etme olanağına ihtiyacı yoktu Ahali'nin. Milyarlarca yıl süreyle yaşayabiliyorlar, metabolizmalarını ve düşünme yetilerini, binlerce yıl, on binlerce yıl veya yüz bin yıl süren bir yolculuğu tek bir uyku seansında ya da ancak esaslı bir kitabı okumak veya karmaşık bir oyunu oynayıp bitirmek için gereken zaman içinde geçip gitmiş gibi algılayacakları şekilde yavaşlatabiliyorlardı. Dahası, şimdiden her yerdeydiler; evrenin yaşı henüz sadece iki buçuk milyar yılken sona eren Birinci Sürgün Çağı süresince galaksinin her yanına yayıldıklarını iddia ediyorlardı. Bu iddianın da Ahali'ye özgü tüm diğer abartılı palavralar gibi yüksekten atıldığı farz edil-

se bile, yadsınamayacak olan bir şey, Ahali'nin galakside yer alan gaz-devlerinin yüzde doksan dokuzundan da fazlasına yayıldığı ve oralardaki varlığını hatırlanabilen en eski tarihlerden bu yana kayda değer bir nüfusla sağlamlaştırmış olduğuydu. (Gelgelelim, sonradan anlaşılacağı üzere, Jüpiter bu kapsamın dışındaydı. İnsanoğlunun kendi arka bahçesindeki gaz-devi, benzerlerine oranla su kaynakları bakımından alışılmadık ölçüde zayıf kalıyordu. Bu yüzden de Ahali çöl gözüyle baktığı bu yeri nadiren ziyaret ediyordu.)

Gerçek zamanla yüzyıllar, görünürdeki zamanla ise on yıllarla ölçülen bir süreyi Ahali ile iç içe geçirmiş olan Fassin, Ahali'nin Hızlı türlere...yani insanoğlu başta olmak üzere Mercatoria sınırları içinde solucan deliğine gereksinim duyan diğer bütün türlere hem onları küçümseyen hem de onlara acıma duyan bir gözle baktığına dair belirgin bir izlenim edinmişti.

Ahali'nin bakış açısına göre, Hızlı olmak –hayatı bu denli büyük bir acelecilikle geçirmek– kişiyi çabuk bir sona mahkûm ediyordu. Hayatın kaçınılmaz bir yörüngesi, doğal bir ivmesi olduğuna inanıyordu onlar. Evrim, gelişim, ilerleme: Bu kavramlarla ifade edilmek istenenlerin hepsi, duygu sahibi bir türü belli bir yola itmek üzere güçbirliğine varmıştı, o türden olanların yapabileceği tek şey ise, söz konusu yolu koşarak mı yoksa aylak aylak yürüyerek mi aşacakları konusunda seçim yapmaktı. Yavaşlar acele hareket etmemeyi ve galaksi ile evrenin mevcut şartlarına ve doğal sınırlarına uyum sağlamayı tercih ediyordu.

Hızlılar ise kestirmeden gitmekte ısrar ediyor ve uzayın kumaşını kendi zıvanadan çıkmış, sabırsız iradelerine göre şekillendirmeyi denemekte kararlı görünüyordu. Zekice hareket ettikleri zamanlar bu isteklerini gerçekleştirmede başarıya ulaşıyor gibi görünseler de, bu durum kendi sonlarını hızlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu aslında. Çabuk bir yaşam sürüyorlar ve semada ani, görkemli, fakat göz açıp kapayıncaya dek sönüp giden izler bırakarak, daha da çabuk ölüyorlardı. Ahali'ye gelince, diğer Yavaş türler gibi onlar da varlıklarını uzun vadeye yayma niyetindeydi ve bu uğurda sabırla beklemek için hazırlıklıydılar.

Ahali gibi suya sabuna dokunmadan yaşayan bir toplumun gizli bir solucan deliği şebekesi inşa etmeye gerek duymasının ardında yatan gizem bir yana, nasıl olup da yüz milyonlarca senedir bu sırrı saklayabildikleri ve bu fikrin birbirinden kopuk kalmayı bariz şe-

kilde benimsemiş olan farklı Ahali topluluklarının yaşam tarzının neresiyle uyum sağladığı soruları halen cevap bulmuş değildi.

Öyle ya da böyle, Ahali Listesi adı verilen olguyu bir sır perdesi gibi çevreleyen efsane, dış tehdit algısının ve bu tehdit karşısında duyulan çaresizlik hissinin gizli bir solucan deliği ağının gerçekten var olması durumunda kendisini çok ama çok daha yoğun gösterdiği dönemler başta olmak üzere, genel anlamda yabancı toplumları ve bilhassa komplo teorisyenlerini heyecanlandırmaya ve meraklandırmaya devam ediyordu.

Liste'nin ilkin tüm galaksi toplumlarını çöküşün eşiğine getiren ve kitlelerin kendilerine umut aşılayacak ve kurtuluş getirecek bir çare bulmak üzere sarılacak yer aradığı Aniden Patlayan Savaş döneminde ortaya çıktığı savını ileri süren ders kitaplarıyla hemfikirdi Fassin. Bahsi geçen süreçte, atardamar bağlantılarının toplam sayısı önceki –ve o zamana kadarki– en yüksek nokta olan 39.000'den binin altına dek düşmüştü. Üçüncü Kargaşa evresinde ise söz konusu oran tam dibe vurmuş ve bütün bir galakside kala kala yüzün altında 'delik' kalmış, buna rağmen Ahali duruma müdahale edip de sırrını sadece kendilerinin bildiği gizli sistemlerini başkalarının bilgisine açıp paylaşma yönünde hiçbir adım atmamıştı. Adına galaksi denen şu koca mercekteki uygarlık ışığının bir daha canlanmamak üzere silinip gitmeye yüz tuttuğu böylesi bir dönemde dahi kimseye yardım eli uzatmamış olanların bunu şimdi yapması nasıl beklenebilirdi? Neden tam da şimdi ve üstelik hangi gerekçeyle başkalarının imdadına yetişsinlerdi ki?

Bu gizemin yaydığı baştan çıkarıcı cazibenin ana sebeplerinden biri, Liste'nin muazzam boyutuydu. Söylentiye göre, içeriğinde saklı olan iki milyondan fazla geçit koordinatı üzerinden, tek ve devasa bir şebeke meydana getirecek biçimde birbirine bağlandığı tahmin edilen bir milyonu aşkın atardamarın yerini de belirtiyordu. Üçüncü Merkez'in gücünün zirvesine çıktığı dönemde, yani bundan sekiz bin yıl önce, kurulu ve işler durumda tamı tamına 217.390 solucan deliği, galaksiyi sık dokunmuş bir ağ gibi kaplıyordu ve bu rakam, bilindiği kadarıyla gelinmiş en ileri düzeydi. Ahali Listesi mevcut geçitler ile atardamar bağlantılarını gerçekten de söylendiği gibi bir bir sıralandırıyorsa, bu durum, galaksi tarihindeki en büyük değişimin de fitilini ateşleyecek demekti; pek çoğu o âna dek hiç bağlantı görmemiş iki milyonu aşkın sistemin aniden kenetlenmesi

ve buna paralel olarak, bir nevi her yerdeki herkesin bir araya gelmesi –çünkü bunun gerçekleşmesi durumunda en uzak ve düpedüz soyutlanmış yıldız bile kendisini en yakın geçide olsa olsa bir ya da iki on yıllık mesafede bulacaktı– ve zaman zaman tökezlediğine tanık olunmakla beraber yaklaşık on iki milyar yıldır varlığını sürdürme yolunda azimle çabalamış koca bir galaksi topluluğunun o âna dek bir eşine rastlanmamış boyutta ve de neredeyse bir anda yeniden canlandırılması anlamına geliyordu bu.

Kâhin meslektaşlarının hemen hemen tümü gibi Fassin'in de boş bir ümit olarak gördüğü bir olguydu bu. Ne de olsa, Ahali solucan deliği kullandığına veya kullanma ihtiyacı duyduğuna dair en ufak bir belirti ortaya koymuyordu. Ahali mensupları doğal olarak atar-damar ve geçit teknolojilerinde uzman oldukları iddiasındaydı ve solucan deliği kullanmaktan çekinmedikleri kesindi; bu yöntemlere başvurmak için bir lüzum görmüyorlardı, hepsi o... Vaktiyle solucan deliği üretimine ciddi manada eğildilerse bile, o günler artık çok geride kalmıştı. Her hâlükârda, yüz milyonlarca yıldır sayısız kopyası çıkarılmış halde kütüphanelerde ve bilgi depolarında, bağlantıya sahip herkesin rahatlıkla erişebileceği konumda bekleyen Liste'nin kendisiyle bitmiyordu olay; iki milyon farklı sisteme serpiştirilmiş iki milyon gaz-devinin koordinatları kabaca belirtiliyordu bunlarda sadece. Asıl ihtiyaç duyulan şey, daha kesin bir adres bilgisiydi.

Bağlantı yeri arayışına çıkan birinin ilk bakacağı yerler, adı geçen sistemlerdeki farklı gezegenlerin yörüngeleri arasına ve çevresine dağılmış yerçekimsel açıdan değişmez lokasyonlar olan ilgili Trojan veya Lagrange noktalarıydı. Ne var ki, bu seçeneklerin hepsi eleneli uzun zaman oluyordu. Araştırmanın asıl zorlu ve aldatıcı kısmı da o zaman başlamıştı zaten. Teorik olarak, bir solucan deliği ağzı bir sistemin herhangi bir noktasındaki herhangi bir sabit yörüngede bırakılabilir ve birisi kelimenin tam anlamıyla ona takılıp da sendeleyene dek asla bulunamazdı. İşler durumdaki bir geçidin genişliği bir kilometreyi, etkin kütlesi ise birkaç yüz bin tonu bulabiliyorken, büzülüp ufaltılmış ve görece basit otomatik sistemler yoluyla kendisini o boyutta tutmak üzere ayarlanmış bir geçit, bir kilometrenin altında veya daha da belirsiz bir yerçekimsel kapsama alanı ile bir sistemin Oort bulutuna dek uzanan uçsuz bucaksız mesafenin herhangi bir noktasında yer alıyor olabilirdi. Asıl sorun, onun nerede bulunduğunu tanımlayabilmekti.

Başka bir söylenti ise, asıl listedeki koordinat gruplarından herhangi birine uygulanması durumunda o sistemdeki geçidin kesin yerini her nasılsa işaret eden bir diğer koordinat grubunun, hatta tek bir matematiksel işlemin, bir şekil değişikliğinin varlığından bahsediyordu. Bu sava yöneltilen en açık itiraz, geride bırakılan en az dört yüz milyon yılın ardından, geçit kadar küçük bir şeyin yerini açığa çıkarabilmiş yeterince güvenilir hiçbir koordinat sisteminden söz edilemeyeceğiydi. (Onca zaman tüm deliklerin kendini bir şekilde otomatik olarak aynı bağıl konumda tuttuğu varsayılmazsa tabii. Ahali'nin özellikle yüksek teknoloji unsurlarıyla ön plana çıkan şeylere karşı takındığı gelişigüzel ve kendini beğenmiş tavır dikkate alındığında bu durum hiç de mümkün görünmüyordu.)

"Peki o halde," dedi toplantı salonunun ortasındaki karanlık cihazın üzerinde, havada asılı duran şekil, "madem ki artık ne hakkında konuştuğumuzun bilincine varmak hepimizi memnun etti..." Bakışlarını dinleyicilerin yüzünde tek tek gezdirdi bir kez daha. Hiç kimsenin bu ifadeye karşı çıkar bir hali yoktu.

"Geçmişi Üçüncü Sürgün Çağı'na dayanacak kadar eski olan iki milyon geçidin yaklaşık konumunu belirttiği farz edilen Ahali Listesi," dedi üç boyutlu görüntü, "çeyrek milyar yıldan bu yana reddedilip dışlanmış, bir yalana veya aslı olmayan bir efsaneye indirgenmiş bulunuyor. Bu gizli şebekenin kapısını aralayacak olan bilgileri tamamlayacağı öngörülen sözde Dönüşüm ise hayata geçirilmesi zor olduğu kadar, var olsa bile beklendiği gibi çıkmayacağına kesin gözüyle bakılan bir olgu. Ama hepsi bu kadar değil. Kâhin...ve yeni rütbesiyle Binbaşı Taak sayesinde bazı yeni bilgiler günyüzüne çıktı."

Fassin tüm bakışların yine kendi üzerine çevrildiğini hissetti. Biraz da bundan olsa gerek, gözlerini üç boyutlu görüntüden bir an olsun ayırmıyor, başka yana bakmamak için çaba sarf ediyordu.

"Dört yüz yıldan az bir zaman önce," diyerek sözlerine devam etti görüntü, "Kâhin Taak kendisini Nasqueron Ahalisi'nin arasına karıştıracak ve özellikle de genç yaştaki Ahali mensuplarından kurulu Dimajrian Kabilesi adı verilen grupla kaynaşmasını sağlayacak, süresi uzatılmış bir incelemeye –hani şu 'araştırma' şeklinde anılan süreçlerden birine– dahil oldu. Onlarla iç içe geçirdiği zaman zarfında, Kâhin Taak, kendisine –mensubu olduğu türün kişilik özellikleri bakımından hiç de alışık olunmayan bir cömertliğin eseri olarak– çok daha büyük bir kaynak istifinin önemsiz bir parçasın-

dan ibaret olan küçük bir kütüphaneden faydalanma izni veren çok yaşlı bir Ahali mensubuyla tanıştı."

(Bu anlatılanlar olayı çarpıtıyordu aslında... Burada vurgu yapılan şey, işin gerçek yönünden ziyade mitoslaşmış ögeleriydi. Valseir ile olan tanışıklığı yüzyıllarla ifade edilen Fassin'in Dimajrian Kabilesi arasında geçirdiği süre şunun şurasında bir yıl etmiyordu. Amiralin bundan sonra vereceği bilgilerin gerçeğe daha yakın olmasını ümit etti. Gelgelelim, Quile'nin bu son cümlesi, uzun zaman önce şiddetini yitirip dağılmaya yüz tutmuş bir fırtınanın kenarında yer alan terk edilmiş BulutTüneli'nin derinliklerindeki, çalışma odası niyetine kullandığı yuvadan bozma o devasa çanağın içinde paçavradan bozma giysilere bürünmüş ve sayısız muskayla donanmış bir halde o kocaman cüssesi ve ölçülemez yaşıyla oradan oraya amaçsızca süzülen choal Valseir'in capcanlı görüntüsünü bir anda zihninde canlandırmaya yetmişti. 'Bulutlar. Sen de bulutlar gibisin,' demişti Valseir ona. Yaşlı Ahali bilgesinin bu sözlerle neyi kastettiğini ise o an anlayamamıştı Fassin.)

"Bu bilgileri içeren taze veriler analiz edilmek üzere Şeriflik'in ilgili birimlerine gönderilmişti," dedi karanlık cihazın tepesindeki görüntü. "Aradan yirmi yıl geçtiğinde, olağan incelemeler ile yorumlar tamamlanıp sizin de tahmin edeceğiniz üzere akla sonradan gelen soru işaretleri ve ihtimaller yanı sıra ani esinlenmelerin ürünü olarak ortaya atılmış kuramların da değerlendirmeye katılması için belli bir süre tanındıktan sonra, tüm bu bilgilerin nihai derlemesi, bir bilgi alım satımı anlaşmasının hükümleri uyarınca Jeltick ile paylaşıldı."

Sekiz uzuvlu –galaksi toplumu arasında kullanılan genel geçer kısayol jargonuna göre, 8'li– eklembacaklı bir türdü Jeltick. Hemen her olay ve de olguyla ilgili fihrist oluşturmaya yönelik saplantıya varan bir meraka sahip olan bu türün üyeleri, galaksinin tarihçi özelliğiyle öne çıkan ve kaynaklarının güvenilirliği sayesinde bu alanda haklı ve tartışılmaz bir bilirkişi konumu edinmiş olan başlıca iki ırkından biriydi. Her daim plan program çerçevesinde hareket eden bu çekingen, temkinli ve son derece meraklı (ama belli bir mesafede kalmak kaydıyla) ırk, Hızlı türlerin genelde sürdüğü gözlenen yaşamı sürece çok çok gerilerde bırakan bir geçmişe sahipti.

"Her nasılsa, Şeriflik'in gözünden kaçmış olan bir ayrıntıyı yakalamanın bir yolunu buldu Jeltick," diye anlatımını sürdürdü üç

boyutlu görüntü. (Albay Somjomion'un surat ifadesine bakınca, afallama ve hatta incinme sırasının ona gelmiş olduğunu fark etti Fassin.) "Ve Şeriflik'in bu ihmali, pek çok kellenin uçmasına neden oldu," diye ekledi görüntü, hafif bir gülümseme eşliğinde. "Sözlerimin mecazi bir anlam taşımadığını belirtmek isterim."

Gergin bir tavırla dudaklarını büzüştüren Albay Somjomion önündeki ekranda bir şeyler kontrol etti.

"Bunun üzerinden birkaç ay geçtiğinde," dedi Amiral Quile'nin görüntüsü, "Jeltick elinde o an hazır bulunan enkazdan bozma filo içinde savaş gemisine benzer ne varsa hazırlayıp Rijom'daki geçide yaklaşık on sekiz yıllık mesafede bulunan Zateki sistemine –ki orada keşif gezisine çıkılmayalı binlerce yıl oluyordu– gönderdi; oraya yirmi yılda vardıklarına bakılırsa, yolda pek de oyalandıkları söylenemez. Bu noktada, Jeltick'in bu denli seri ve kararlı hareket gerektiren riskli bir işe normal şartlarda asla girişmeyeceğini vurgulamakta yarar var.

"Zateki'deki bir şey Jeltick gemilerini ciddi biçimde yıpratıp tüketti ve bu seferden yok olmadan çıkmayı başardığı varsayılan yegâne gemi sonradan bir Voehn gemisince keşfedildi. İkinci Gemi adı verilen bir şeyin kalıntılarını ve dolayısıyla Ahali Listesi'ne getirilecek Çözüm'ü aramak şeklinde özetlediği, haddi olmayarak kalkıştığı işten dolayı, bilinmeyen bir tanrıya adeta yakarıp anlaşılmaz sözler eşliğinde merhamet dilenerek, biyolojik zihni bozulmuş ve tüm mürettebatı ölmüş bir halde, dehşetengiz bir şeyden kaçarcasına uzayda hızla ilerlerken bulunmuştu söz konusu felaketzede gemi."

A-ha, dedi Fassin içinden. İşin ucu şu İkinci Gemi Teorisi'ne gelmişti demek. Tüm bu Ahali Listesi muammasını çevreleyen vesvese dumanı içindeki bir alt-yanılgıydı bu kuram. Liste mitosu eşelenip derine inildikçe, onun giderek karmaşıklaştığı ve her adımda öncekinden de fazla ihtimalin masaya serildiği görülürdü. Bunların hepsi saçmalıktan ibaretti elbet, daha doğrusu, herkes öyle olduğunu zannediyordu.

"Casuslarımızdan öğrendiğimiz bilgiler ışığında, Öteden Gelenler'in ve –muhtemelen Öteden Gelenler sayesinde durumdan haberdar olan– İlahi Tezahür 5 Ayrışması'nın konunun detaylarını öğrendiği sonucuna vardık. Nitekim, bu gelişmenin üzerinden henüz bir ay geçmemişken Öteden Gelenler Ulubis sistemine saldırdı,

ayrıca İT-5 Ayrışması'nın Ulubis ile aniden ilgilenmeye başlaması da aynı döneme denk geliyor. Biricik sırlarının artık sadece kendi toplumlarınca paylaşılan bir gizem olmaktan çıktığını anlayan Jeltick, tarafgirlik suçlamalarına hedef olmaktan kaçınma ve çevreye karşı ilgisiz oldukları yönündeki şu yerleşik izlenimi sarsmama kaygısıyla, bu bilgiyi genel haberleşme kanalları üzerinden her yana sızdırma yoluna gitti." Amiralin görüntüsü mayhoş bir surat takınmıştı şimdi. "Bu olup biteni Egemenlik de iyi karşılamamıştı... Jeltick'in er geç hesap vermek durumunda kalacağı gün gibi ortadaydı. Öyle ya da böyle, Birleşik Donanma'ya bağlı tam teşekküllü beş hava filosu –toplam sayısı üç yüzü aşan ana muharebe gemileri– Jeltick filosunun vaktiyle katettiği Rijom'dan Zateki'ye uzanan rotayı aynen takip ettiyse de, bir şey bulamadı. Konuyla ilgili sonradan yapılan tam açıklamada eldeki bilgilerin her hâlükârda eksik olduğu ortaya kondu; anlaşılan o ki, ipuçları kesin bir yargıya varma konusunda eksik kalıyordu. Böylesi bir hamlede bulunmakla, başarı şansını bizzat kendilerinin yüzde on ikinin altında gördüğü bir nevi kumar oynamış oluyordu Jeltick. Temkinli hareket tarzıyla nam salmış bir ırkın kendi itibarını ve geleceğini böylesine çılgınca bir yolla riske atması bile karşılığında ulaşmayı hedefledikleri ödülün ne denli büyük olduğunu tek başına ispatlamaya yetiyor."

Eldivenli ellerini gayet net duyulan bir şaplak sesi eşliğinde birbirine çarparak kavuşturdu amiralin görüntüsü. "Eh, hemen hemen herkes yeni Çözüm'le nereye varılmak istendiğini –eldeki şartlar elverdiğince– öğrenmişti artık ve görünen o ki Sefiller Tarikatı Ayrışması ve –her ne kadar son dönemde pek gürültü çıkarmıyor olsalar da– İT-5 Ayrışması ile güçbirliği içinde olması da olmaması da ihtimal dahilindeki Öteden Gelenler de bu kapsamda ele alınabilirdi. Ulubis'e yöneltilen son saldırıların ve gerçekleşmesi beklenen işgalin asıl sebebi işte budur.

"Fakat dikkatinizi çekmek isterim ki," dedi görüntü hırıltıyı andıran bir sesle, bu kez gözlerini kısarak, "bu korkunç tehdidin ardında paha biçilmez bir ödül yatıyor. Gizli geçitlerin yerini keşfedebilirsek –onların hakikaten de orada keşfedilmeyi beklediği farz edilirse tabii– Sefiller Tarikatı'na bağlı işgal kuvvetleri oraya varmadan Ulubis sistemine müdahalede bulunabiliriz. Sırf bu sonuca varmak bile onca çabaya girmemizi ve olabilecek en üst düzey fedakârlıklarda bulunmamızı fazlasıyla haklı çıkaracaktır. Gelin gö-

rün ki, daha da önemlisi, bu ödül galaksinin kilidini çözebilecek ve Mercatoria açısından, hepimiz açısından kalkınma ve güvenlik temelinde yükselen yeni bir altın çağın müjdecisi olacaktır." Sıradaki sözleri daha çarpıcı kılmak ister gibi, bir defa daha durakladı görüntü. "Strateji uzmanlarımız, sizden üstlenmenizi isteyeceğimiz çalışmalardan olabilecek en iyi sonuçların alınması durumunda bile başarı şansının yüzde ellinin altında kalacağını öngörüyor." Cümlesini bitiren görüntünün derin bir nefes aldığı dikkatli gözlerden kaçmamıştı. "Ama esas vurgulamak istediğim bu değil. Uğruna çok az tarafın rekabete girebildiği bir ortamda, ödüllerin en büyüğüne erişmeye yönelik en ufak bir şans bile bu yarışa girilmesini zorunlu kılar nitelikte. Burada asıl önemli olan, sıradışı ve bütünüyle benzersiz bir fırsat yakalamış olabileceğimiz ihtimalidir. Söz konusu fırsatı değerlendirme yolunda gücümüz yettiğince çaba göstermezsek, sadece kendi açımızdan değil, dostumuz olan tüm yaratıkların iyiliği ve henüz doğmamış olan gelecek nesillerin akıbeti açısından da görevimizi olabilecek en vahim ve geri dönüşü olmayan biçimde kötüye kullanıp ihmalde bulunmuş sayılırız."

O kendine has soğuk tebessümlerinden biri yerleşmişti şimdi görüntünün dudaklarına. "Şimdi izin verirseniz, Pusulacı Konseyi tarafından size iletmekle görevlendirildiğim emirleri sıralayayım: Kâhin –ve bundan böyle, Binbaşı– Taak." (Henüz cümlesine başlamamışken bakışlarını Fassin'e kenetleyen görüntüye salondakilerin çoğu da katılmıştı şimdi.) "Nasqueron'a dönün, size orijinal bilgiyi vermiş olan yaşlı Ahali bilgesini arayıp bulun ve Ahali Listesi, İkinci Gemi ve konumu ve de Liste'nin Çözümü konularında erişebileceğiniz tüm bilgileri edinmeye bakın. Şu an burada hazır bulunan diğer katılımcılara gelince," (görüntü bakışlarını daire şeklindeki salonda bulunan öteki dinleyiciler üzerinde kısaca gezdirdi) "öncelikle, gecikmeye sebebiyet verecek, köstek olacak ve risk doğuracak her tür hareketten kaçınmak da buna dahil olmak üzere, kendisine verilmiş olan misyonu ileriki evrelerine taşıması yolunda Binbaşı Taak'a mümkün olan her tür desteği sağlayın; ve ikincisi, Ulubis sistemini olabildiğince çabuk topyekûn savaş durumuna geçirip olası bir işgale karşı hazır bekler hale getirerek, yaklaşmakta olan işgali göğüslemeye hazırlanın. Tek hedefiniz –ve bunu söylerken hiç de abartmadığımı biliniz– son yaratık düşene, son ölümlü alt edilene, son nefes verilene dek direnmektir."

Üç boyutlu görüntü sözlerine devam etmeden önce karşısındakilerin tepkisini ölçmek ister gibi geriye doğru biraz kaykılmıştı sanki. "Şunu hepinize söyleyebilirim ki, kaderiniz hiç şüphesiz kendi ellerinizde. Daha önemlisi ve muhtemeli, Mercatoria'nın ve de tüm uygar galaksininki de öyle. Başarıya ulaşmanız halinde size sunulacak olan ödüller gerek boyut gerekse görkem bakımından şu âna dek bir eşine rastlanmamış özellikte olacak. Başarısızlığa uğramanız durumunda karşılaşacağınız cezalar ise, rezil olup gözden düşmekle başlayıp sizi onun da ötesindeki korkunç derinliklere savuracaktır. Son bir şey daha: Size bu mesajı iletmekte olan Mühendisgemisi *Est-taun Zhiffir* ve refakatindeki savaş gemisi filosu Ulubis sistemine halen on yedi yıl uzaklıkta. Bununla bağlantılı olarak bilmeniz gereken bir şey, Birleşik Donanma'nın sayı ve güç bakımından mevcudu bölük seviyesinin de üstündeki kayda değer bazı unsurlarının henüz Mühendisgemisi yola çıkmamışken Zenerre'den ayrıldığı ve o tarihten bu yana Mühendisgemisi ile beraberindeki filonun yaptığı hızı geride bırakan bir süratle Ulubis'in bulunduğu yönde dosdoğru ilerlemekte olduğu. Sözünü ettiğim saldırı filosunun öncü birliklerinin Mühendisgemisi ile refakatçilerinden yıllar önce hedefe varacağını ve taşıdıkları savaş donanımının Mercatoria'nın karşısına her kim çıkarsa onu hiçbir çekince gözetmeksizin yok etmelerine olanak tanıyacak düzeyde olacağını ve de –bu tam teşekküllü güce dayanarak– galip geleceklerini belirtmeme gerek yok herhalde."

Tekrar gülümsedi görüntü. "Şu andan itibaren tam olarak ne kadar zaman sonra çıkageleceklerini size söyleyebilmeyi çok isterdim. Ne var ki, bunu ben bile bilmiyorum; bu sinyal mühendisgemisine eşlik etmekte olan filodan size gönderilmekte ve kapasitelerini zorlayıp kendilerini ışık hızına ne derece yaklaştırabildikleri veya bu sinyal size ulaştığında bunu ne ölçüde başarmış olabilecekleri konusunda henüz bir fikrimiz yok. Tek yapabileceğimiz, riski göze almak. Ayrışmacılar birkaç yıl daha oyalanırsa saldırı birlikleri pekâlâ onlardan önce varabilir. Aksi halde, çoktan düşman eline geçmiş ya da, öyle umalım ki, halen bir şekilde direnmekte olan bir sisteme varıp demir atacaklar demektir. Buraya ulaştıklarında gösterecekleri tepki, büyük ölçüde sizin sergileyeceğiniz kararlılık ile cesarete ve acıları sineye çekebilme becerinize bağlı şekillenecektir." Son bir kez daha gülümsedi görüntü. "Şimdi: Başka sorusu olan?"

•

Öteden Gelenler onların hareketlerini ve izleyeceği yolu önceden sezmiş olmalıydı. Nitekim gemileri, rakip kafilenin öncü gemisinin uzun mesafe tarayıcılarında ilk kez belirdiğinde daha şimdiden o kendi pervasız ve hiddetli süratlerinin yüzde doksanlık bir oranıyla seyahat etmekteydi.

Gemiye adeta bir göbek deliğiyle bağlanmış olan ve bu yolla onun tarafından beslenen, onunla konuşan, onu dinleyen, onu benliğinin her yanında hisseden Taince Yarabokin, bedenini bütünüyle saran bir tür jele bulanıp cenin misali büzülmüş ve akciğerleri sıvıyla dolmuş vaziyette, havada süzülüyordu. Henüz doğmamış bir savaşçının görüntüsünü yarı yarıya yansıtan bu elbise, kendisini giyen kişiyi sanki ikinci bir tenle sarmalanmış halde bırakıyordu. Gemiyle olan bağlantısı, göbeğine kenetlenmiş bir kordon yoluyla değil, dokusunun altına işlenmiş maddeler ve yine dokusuna tutturulmuş bir çeşit tasma yoluyla sağlanıyor, göğsü sadece solungaç sıvısı kanına oksijen sürüp atık gazları dışarı çektiğinde inip kalkıyordu. Kapalı olan gözkapaklarının ardındaki karanlıkta gözleri istemsizce seğirerek bir o yana bir bu yana titreşiyordu. Kısılıp kaldığı bu daracık ortamı, her biri kıvrılmış, koruma altına alınmış ve kablolarla bağlanmış bir şekilde, beraberce filonun sancak gemisi *Mannlicher-Carcano*'nun gövdesinin iç kesimlerinde taşınmakta olan kendi yaşam haznelerinin içinde uzanan, kendisi gibi asker kırk kadar kişiyle paylaşıyordu.

Sancak gemisinin tam önüne denk gelen bir hizada ilerlemekte olan destroyer *Petronel* aniden yön değiştirdi, motorlarını tam güç çalıştırdı ve sensörler yeniden işler hale geldiğinde geride kesif bir karanlıktan başka bir şey bırakmayan yoğun bir ışık huzmesine boğulup parıltılar saçarak azami hızla öne atıldı. Sarsıntının sona ermesiyle beraber, kafilenin öncülüğünü üstlenmiş olan geminin ileride adeta bir tünel oluşturacak biçimde yoğun olarak kümelenmiş mavi-beyaz yıldızlara doğru kendi kendini paralayan bir enkaz fıskiyesi gibi kıvrık ve karanlık parçalar saçmakta olan, çarpıkça yana yatmış gövdesinin yarısı meydana çıkmıştı.

– Doksan derecede birden çok hedef tespit edildi, dedi bir ses, tespitimize göre bunlar sensör.

– Hedef vuruldu, dedi bir başkası; Donanma Mevkii.

– Hedefle temas yitirildi, diye geldi üçüncü bir ses, hemen ardından da sonuncusu duyuldu:

– Hedef uzaklaştı; Donanma İletişimi ve Mevkii neredeyse çarpışacak.

Durumu anında sezen Taince benliğinin küçük ve korkmuş bir parçasıyla *Hayır! Benim nöbetime denk gelmeseydi bari!* diye düşünmesine yetecek zamanı ancak bulabilmişti. Hem de tam donanma amiralinin şekerleme yapmaya çekilip onu tek yetkili olarak bıraktığı bir saatte. Ama bu tepkinin yankıları zihninde henüz dinmemişken, tüm duyularını harekete geçirmeye, durum değerlendirmesi yapıp hükme varmaya, vereceği emirleri hazırlamaya başlamıştı bile kız. Uzayın derinliklerini tarayan sensörler sayesinde gerçeğe olabildiğince yakın biçimde ekrana yansıtılan görüntüler arasında hızla gidip geldi bakışları; mavi-beyaz bir daire meydana getiren yıldızlar her yöne uzanan deliksiz bir karanlığın ortasında yer alan bulanık kırmızı renkli bir havuzun içine kümelenmiş, her birinin arkasında geride bıraktığı yolu işaret eden sönmeye yüz tutmuş dizi dizi nokta, yanında ise yeşil bir pırıltıyla titreşen kimliği ile mevcut durumunu belirten kodu bulunan farklı boyut ve renklerde ok başlarıyla simgelenmiş donanmaya ait gemiler ise Taktiksel Uzay adı verilen, birden çok çizgiye ve yine birden çok çapa sahip küreyi andıran soyut karanlığın içinde gösterilmişti.

Önceden hazırlanmış bu kimlik kalıbı pek de işe yarayacağa benzemiyordu; kafilenin en başındaki konumunu az önce *Petronel* ile değiştirmiş olan gemi filonun ana taarruz kuvvetindeki yerini almak üzere halen geriye doğru kayıyordu ve ekranda görülen haliyle bu şablonun pek çok çakışmaya gebe olduğu ve en iyi şartlarda bile çok yavaş kalacağı belliydi.

Peki o halde, kazandığı maaşın hakkını vermenin ve devreye girip ekibiyle iletişime geçmenin zamanı gelmişti artık. Bunun üzerine, ilk sinyalini gönderdi Taince:

– Tüm gemiler, beş numaralı şablona göre dağılın. MK-üç, içeri doğru iki derece daha, delta sola çark, beşe gelene kadar, sonra geri dön.

İlki kendi dümen subayından, sonuncusu ise D-yediye, yani kafilenin öncüsü olma pozisyonunu *Petronel*'e devrettikten sonra geri çekilmekte olan *Culverin* ismindeki yedi numaralı destroyere daha rahat pozisyon alması için açık saha sunabilmek açısından onların güzergâhı üzerinde çizdiği hafif eğime göre manevra yaptığını teyit eden *Jingal* adlı muharebe kruvazöründen olmak üzere, onay

sinyalleri çok geçmeden geri yağmaya başlamıştı. Bedeninin ani bir dürtüyle içten içe harekete geçtiğini ve bulanmış olduğu jelin bile bütünüyle maskeleyemediği ölçüde keskin bir yön değişikliğine giriştiğini uzaktan da olsa duyumsayabiliyordu kız. Etraflarını sarmış olan gemiler, kendi ateşledikleri sessiz mermilerinkini aratmayacak bir hızla tutuşup dört bir yana fırlıyordu.

– Gövde gerginliği seksen beş, diye bildirdi ona, Gemi Hasar Kontrol sistemi.

– Tüm birimler karşılık veriyor. Herkes beş numaralı şablona göre ateş açsın, dedi Donanma Mevkii.

– D-yedi: Bildirdiğiniz için teşekkürler, şablona dahil oluyoruz.

– K-bir: Teke tek temas, beş aşağı-batı.

– D-üç: Çifte temas, negatif dört, yukarı-doğu.

Mitralyöz adlı kruvazör ve Şarjör adlı destroyer düşmana kilitleniyordu. Bunun her iki taraf açısından da büyük zarara yol açacağını anlaması için Taince'nin Taktiksel Uzay ekranına göz atmaya bile ihtiyacı yoktu.

– Tamam, kıskaca alıyoruz.

– İki tarafı birden idare edecek bir pozisyon bu. Bizi fena kıstırdılar doğrusu.

Bu son iki ses, Taince'nin bağlı olduğu saftaki en yüksek rütbeli iki taktik subaya aitti.

– Amiral Battı oynuyoruz sanki. (Bunu söyleyen de, Donanma Amirali Kisipt'ti. Artık uyanmış, operasyonu dikkatle izlemeye koyulmuştu. Durumu gayet iyi idare ettiğini düşündüğü Taince'yi komuta kademesinden almaya şimdilik niyeti yok gibiydi.)

– K-bir: Düşmanla temas kuruldu. PTF.

– D-üç: Düşmanla temas kuruldu. PTF.

Mitralyöz ve Şarjör ateş etmek için izin istiyordu.

– Ateş izni verilsin/Ateş izni verilsin, diye hep bir ağızdan çığrıştı diğer taktikçiler.

– Ateş izni verilmeli, dedi Donanma Amirali Kisipt. – Koramiral'in fikri nedir?

Koramiral Taince Yarabokin de aynı fikirdeydi. – K-bir, D-üç; ateş serbest.

– K-bir: Ateş ediyoruz.

– D-üç: Ateş ediyoruz.

Her iki gemiden fırlayan parlak kırmızı ışınlar Taktiksel Uzay ekranına yansıdı. Yanı başlarında kendi durumlarını belirten satır-

lar bulunan limon yeşili renginde minik noktalar halinde düşman gemilerine doğru hızla yol alıyorlardı.

– D-bir enkaz alanında çok sayıda isabet kaydedildi, diye rapor geldi alıcılardan.

– Ateşe devam mı?

– Ateşe devam, diye onayladı Taince. Düşman patlayıcılarınca dövülmeye devam eden *Petronel*'in enkazı çılgınca savruldukça, kendi ekseni etrafında döndükçe, hatta taklalar attıkça karşısındaki ekranda oluşan ışıltıları izliyordu. Gemiden geriye kalan parçalar hızla çatışma alanına yayılmakta olan ana filonun bulunduğu yöne doğru adeta geri çekilme telaşındaydı. Önündeki düğmelerden birine basarak donanma unsurlarının enkaz alanına ulaşacağı âna doğru geri sayım başlattı: Toplam yetmiş altı saniye. Görüntülü bilgi akışında dağınıklığa yol açmamak için çıktıları tene duyarlı hale gelecek şekilde değiştirmeyi de ihmal etmemişti.

Mitralyöz ve Şarjör tarafından açılan lazer bombardımanı henüz olumlu sonuç vermemişti. Fırlattıkları füzeler düşman filosuna doğru yol almayı sürdürüyordu. Keza o âna dek herhangi bir karşılık da gelmemişti.

Ya yanılıyorsak? diye geçirdi aklından Taince. *Ya hasımlarımız bizden daha kurnaz çıkarak kusursuz olduğunu sandığımız manevramıza karşı kendi taktikleriyle tuzak kurdularsa?* Yaşam odası işlevi gören kozadan bozma mekiğin derinliklerinde kendisi de farkında olmaksızın omuz silkmeyi çağrıştıran bir hareket yaptı. *Ne yapalım yani, eğer öyleyse hepimiz ölürüz. Hem bu, çabuk yoldan olur en azından.*

– Ateşe devam mı?

– Devam, diye bir kez daha onayladı kız. Bir yandan kafasında hesaplar yaparak bekliyor, bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu. *Petronel*'in tespit etmiş olduğu, nabız atışını andırır şekilde ahenk içinde bir kabarıp bir sönerek için için yanan ve bu halleriyle dağılmaya yüz tutmuş sarı bir bulutu andıran hedeflerin her geçen dakika daha da süresi geçmiş hale gelen ikinci el görüntüleri yansıdı Taktiksel Uzay ekranına. *Mitralyöz* ile *Şarjör*'ün alıcıları tarafından halen algılanmakta olan ve şimdi varlığı yakındaki diğer gemilerce de doğrulanan iki hedef, ekranda seri halde yanıp sönerek yavaşça filoya yaklaşmakta olan kırmızı renkli iki noktayla temsil ediliyordu. *Petronel*'den geriye kalan enkaz ise, tam güzergâhları

üzerinde, bir yandan yavaşça çevreye dağılarak gittikçe yaklaşan, pek çok noktadan oluşma mor bir kitle şeklinde görülüyordu.

Sorun değil, diye temin etti Taince kendini. *Bu işin üstesinden gelebiliriz.*

Ne de olsa tüm bunları geçmiş tatbikatlarda prova etmişler, tam da şu an yüzleşmekte oldukları baskın-manevra-karşı hamle şablonunu sanal gerçeklik yoluyla tekrar tekrar çalışıp uygulamaya dökmüşlerdi.

Öteden Gelenler'in Zenerre'den Ulubis'e bir filo gönderileceğini tahmin edip ona göre önlem alacağını biliyorlardı. Söz konusu seyahat için izlenebilecek en kestirme yolu keşfetmek de zor değildi; sırf galaksinin elli bin ışık yılı uzaklıktaki dev tekerleğinin çekirdeğini çevreleyen dış sınırları etrafında daireler çizen birbirinden bağımsız sistemlerin olabilecek en düşük seviyede sürüklenmesine olanak tanınarak elde edilen yok denecek kadar az derinliğe sahip bir eğri görünümünde direkt bir hat.

Madem öyle, donanma kendisini başka gemilerin kuracağı pusulara ve –daha da büyük tehlike arz eden– mayınlara karşı savunmasız bırakma pahasına tam da bu yolu mu izlemeliydi? (Kelimenin tam manasıyla mayındı bunlar; imal edilmeleri için ihtiyaç duyulan tek şey, birkaç ton ufalanmış kaya parçasıydı. Küçük bir asteroidi pirinç tanesi boyutunda çakıl parçalarına dönüşecek şekilde ufalayıp filonun izleyeceği güzergâha boylu boyunca serpiştirerek –yeterince hızlı yol almaları kaydıyla– hepsini imha etmek mümkündü; öyle ki, donanmanın ışık hızına yakın bir süratle seyahat etmesi halinde belli bir noktanın hedef alınıp patlatılmasına dahi gerek yoktu, sırf çakılların yollarına çıkması bile gemiler için geri dönüşü olmayan bir tahribat anlamına geliyordu.) Yoksa hedefe daha geç ulaşmayı göze alıp muhtemel bir pusuya mahal bırakmayacak ölçüde açıktan yol alacakları yeni bir rota mı belirlemeliydi?

Donanmayı oluşturan birimleri birbirine yakın duracak şekilde kümelemeli mi (eldeki kuvveti apaçık ortaya koymakla beraber, en mantıklı yoldu bu) yoksa gemiler her biri Ulubis'e doğru kendi rotasını izleyecek ve ancak nihai hedefe yaklaşıldığında yeniden bir araya gelinecek şekilde (büyük risk taşımasına rağmen düşman tarafından tahmin edilememe ihtimali yüksek bir taktik) ayrılmalı mıydı? Sonuçta donanma amirali, emri altındaki strateji uzmanları ve onların yapay zekâlı makineleri tarafından kendisine tavsiye edil-

miş olan her biri kendine özgü kavislere sahip bir avuç yol içinden birini seçecek ve tüm filo bu tercih doğrultusunda seyir izleyecekti.

Basbayağı kumardı bu. Yollarının kesilmesi, özellikle de Öteden Gelenler'in Zenerre ile Ulubis arasında kalan bölgede tahmin edilen teçhizata gerçekten de sahip olması durumunda, kuvvetli bir ihtimaldi. Bu tür koşullar altında, hareket halindeki bir donanmanın yolunu kesmenin en bilindik yöntemi, küçük gemileri ve diğer alıcı platformları yarı yolda konuşlandırmak, asıl müdahale kuvvetini ise –ki bunlar o zamana kadar yüksek hıza çoktan ulaşmış olacaktı– saldırıya daha iyi hazırlanabilmelerini sağlamak için onların belli bir mesafe gerisine yerleştirmekti. Doğrudan tutuşulacak bir meydan muharebesinde gerek sayıca gerekse silah gücü bakımından rakibinin açık ara gerisinde kalacak olan Öteden Gelen birliklerinin galip gelmesinin hiçbir yolu yoktu. Gelgelelim doğrudan meydan savaşına girmeye ihtiyaçları veya niyetleri olduğu da nereden çıkarılıyordu ki? Onların tek gayesi, Mercatoria donanmasını olabildiğince yavaşlatmak ve yolundan alıkoymaktı. Bu uğurda başvurdukları esas taktikler ise, ani baskınlar, vur-kaç düzenine dayalı çatışmalar ve karşılarındaki donanmanın o devasa cüssesini yine onun aleyhine kullanmak şeklinde özetlenebilirdi.

Mercatoria donanmasının hızını kesmesi ve sırf karşısına çıkacak her şeyi kolaylıkla tuzla buz edip uzayın sonsuzluğuna katacak kapasitedeki silah gücünün ağırlığına dayanarak kendini güven altına alması teorik olarak mümkündü elbet. Ne var ki, kendisine verilmiş olan kesin emir, şartlar ne olursa olsun Ulubis'e olabildiğince çabuk varması yönündeydi, bu yüzden de, birkaç tonluk un ufak olmuş kaya parçacığından ibaret olan riski bünyesindeki küçük gemilerin sırtına yükleyerek hızının son raddesinde yol almalıydı.

Hem onların da kendi sürpriz planları yok değildi hani.

İğne gemileri daracık solucan deliklerinden geçebilecek şekilde tasarlanmıştı; işin özü bu kadar basitti işte. Atardamarların en büyüğü ve geçitlerin en genişinin uzunluğu bir ucundan diğer ucuna bir kilometre kadarken bir 'deliğin' ortalama çapı elli metrenin altındaydı, çok eski zamanlardan kalma az sayıda atardamar ise on metre genişliğe bile zorlukla ulaşabiliyordu. Bir atardamarı ve iki ucundaki birer geçidi inşa etmek devasa bir enerji ve/veya kaynak sarfiyatı gerektiriyordu ve bir kere yerleştirildiler mi onları genişletmek son derece zorlu, pahalı ve tehlikeli bir uğraştı. Eldeki gemiler

o bağlantılara sığamayacak kadar şişman kaldığı sürece, çok yüksek hızda seyahat etmeye olanak tanıyan türde bir bağlantı ağına sahip olmak Mercatoria açısından pek bir anlam taşımıyordu, bu yüzden de savaş gemilerinin boyutları –ki bunlar tıpkı daha önceki imparatorluklar, yarı-imparatorluklar ve çağlar boyunca kendi şekillendirdiği barış düzenini her yerde hakim kılma veya iradesini bütün bir galaksi topluluğunun kendi dışında kalan tüm unsurlarına zorla kabul ettirme arzusu gütmüş tüm diğer idari yapılanmalar gibi Mercatoria için de güç gösterisinde bulunmanın en nihai ve de etkin araçlarıydı– içinde yolculuk etmeleri ve sefere çıkmaları öngörülen bu kanalların genişliği baz alınarak tasarlanmıştı.

Geçmişte bazı ana muharebe gemileri bir solucan deliğinden geçebilecek kadar ince ve küçük sayısız birim meydana getirir biçimde otomatik olarak parçalarına ayrılma ve geçidin diğer ucuna ulaşıldığında yeniden kenetlenip önceki bütün vaziyetine geri dönme özelliğine sahipti, ancak bunun savaş gemisi tasarımcılığı bakımından aşırı masraf yaratan bir uygulama olduğu görüldü. Tüm o şaşırtıcı ve karmaşık yapılarına ve kâğıt üzerindeki yüksek maliyetlere rağmen, iğne gemiler aslında çok daha sade, anlaşılır ve oldukça da ucuza mal olan aygıtlardı. Nitekim Zenerre'den Ulubis'e doğru yol almakta olan savaş filosu içinde cüssece en büyük geminin uzunluğu bir kilometreyi bulmakla beraber eni kırk metreden azdı.

Mitralyöz'den ateşlenmiş olan füzenin hedefindeki düşman gemisine çarpmasına ramak kalmıştı ki, geride ufak bir enkaz yığını bırakan füze aniden ortadan kayboldu. Kruvazörün kendisi yanı sıra Alıcılar ve Donanma Mevkii tarafından da doğrulanmıştı bu durum.

– Az önce imha edilen füze son anda bir düşman profili yakalamayı başarmış, diye rapor etti, füzeden geri seken verileri taramakla görevli Mühimmat departmanı.

– Sulcus ya da Fosse sınıfına mensup bir Sceuri gemisiyiniş onu haklayan, diye bilgiyi tamamladı, gözünü bir an olsun ayırmaksızın Taktiksel Uzay ekranını inceleyen subaylardan biri.

Demek kapışmak durumunda kaldıkları birliğin içinde –en azından o gemide– bir de Ölümsarmalı var, diye düşündü Taince. Adı geçen Öteden Gelen grubu, Sceuri ırkının su katılmamış bir temsilcisiydi; genel anlamda Mercatoria'ya, özelde ise kendi türüne mensup olup da Mercatoria'nın bir parçası olmayı tercih etmiş ırkdaşlarına (yani kendi ırkının büyük çoğunluğuna) derin bir nefret duyan

bir Sudünyalı cinsiydi bu. Ruhlarının fesatlığı ve o pek kıymetli sivil yaşam alanlarını korudukları bahanesinin ardına gizlenmeye gerek bile duymayan karakter yapılarıyla meşhurdular. Kaldı ki bu tür bir yaşamları yoktu, neredeyse tümüyle gemilere bağlı ve yine o gemilerin üstünde sürdürüyorlardı hayatlarını. Korsan yaradılışlı bir avuç terörist, diğer bir deyişle, katıksız bir fanatik zümresiydi Sceuri. Gel gör ki, bilindiği kadarıyla Ulubis geçidine düzenlenmiş olan saldırıda hiçbir Ölümsarmalı rol oynamamıştı.

– Bu da, süregelen çatışmada üç değil dört Öteden Gelen çeşidinin görev üstlendiğini ortaya koyuyor, derken Taince'nin aklından geçenlere adeta sözcülük etmişti amiral.

– Buna iki tür daha eklersek koleksiyonu tamamlamış olacağız, diye destek çıktı ona kız.

Ardından bakışlarını tekrar Taktiksel Uzay ekranına çevirip Şarjör'ün fırlattığı füzenin en yakındaki düşman birimini temsil eden kıvrık bir ize doğru meyledişini seyretti. Bir an sonra iki çizginin çakıştığını ve kendi füzelerini simgeleyen şeklin diğerinin üstüne çıktığını gördü. Beyaz bir ışımayı yeşil noktalarla bezeli kırmızı bir renk taşıyan ölçülemeyecek kadar küçük bir enkaz saçılması izlemişti.

– D-üç: Tam isabet! Düşman vuruldu!

Bununla eşzamanlı olarak Taince'nin sancak gemisindeki iki meslektaşından coşkulu haykırışlar yükseldi.

– Tebrikler, D-üç, dedi Kisipt.

– Ateşe devam mı?

– Ateşe devam. İşittiği kutlama haykırışları kadar kendi heyecanının sesini de duymazlıktan geliyordu Taince. Geminin her yanı lüzumsuz gevezeliklerle çalkalanırken, saniyelerin bir bir geri sayışını hissederek Taktiksel Uzay ekranını izlemeyi sürdürdü.

Gemilerin izleri kısa bir vazodan dışarı süzülen incecik dallar gibi dört bir yana yayılırken, bir yelpaze misali genişlemeye devam etti donanma. Donanma Amirali Kisipt dahil herkes ona böyle yapmayı bırakmasını haykırmaya hazırlanana dek kendisini sıktı sıktı ve hiçbir hamlede bulunmaksızın geri durdu Taince.

Kırk saniye kalmıştı şimdi. Tam o sırada sessizliğini bozdu:

– Tekrar ateşleyin. Beş numaralı şablona geri dönün.

– Anlaşıldı, diyen kendi dümen subayını diğer gemilerden duyulan onay tümceleri izledi. Taktiksel Uzay ekranında bir süredir

çiçek gibi açıp genişleyen gemi izleri yeniden bir araya toplanmaya, aralarındaki mesafeler daralmaya başlamıştı.

– K-bir: Epey zorlu bir iş olacak bu.

Yine de, yapılamaz bir iş değildi. *Petronel*'in kalıntılarının hizasına gelmeden önce ilk dizilimlerine dönmeyi başarmışlardı ya, şimdilik önemli olan tek şey buydu. Taktiksel Uzay ekranında tüm filonun en ufak bir pürüz çıkmadan kümelendiği görülüyordu. Gemilerin önündeki manzara ise, *Petronel*'in enkazının çevresindeki şiddetli pırıltılar saçan bulutsu oluşumun filo yaklaştıkça tek bir yıldızın bile kırpışmadığı o karanlık tünelin her yanına doğru aynı anda uzanır gibi gökyüzüne gitgide yayıldığını ortaya koyuyordu. Enkaz alanının merkezine yakın bir noktada göze çarpan nispeten açıklık bir bölgeyi seçip görüntüyü yakınlaştırdı ve incelemeye koyuldu kız. Oradaydı işte.

İki somut temas noktası ani bir parıltı sonrası turuncu bir renk aldı ve farklı yönlere doğru yayılmaya başladı. Gemilerin tam olarak nerede bulunduğuna dair olasılık uyarıları Taktiksel Uzay ekranında birbiri ardına beliriyordu. Çok ilerilerde, gökyüzünün sarının soluk ve yeknesak bir tonuna bürünerek bir anlığına parlaması, Öteden Gelen filosunun ana kütlesinin o kesimdeki herhangi bir noktada bulunuyor olabileceğine işaret etti. Hemen ardından parlak kırmızı renkli somut cisimlerin o sarı ve durgun akıntıyı yarıp açığa çıktığı gözlemlendi.

Mercatoria donanması yeniden konumlanmayı nihayet tamamlamıştı. Başladıkları yere dönmüşlerdi şimdi. Bu manevra silsilesi sayesinde hiç olmazsa Öteden Gelenler'in kafasını karıştırmayı başardıkları kanısındaydı Taince.

– Tüm gemiler... Sıfır numaralı şablona geçin.

İçine büzüldüğü o daracık yaşam haznesinde bile sancak gemisinin fren yapıp yeni bir rotaya oturarak tekrar hızlanışından kaynaklanan sallantıyı hissediyordu. Olan biteni Taktiksel Uzay ekranından birebir takip ediyordu: Donanmayı oluşturan gemilerin dip dibe yığılışı, ağır hareketlerle peş peşe hizaya girerek incecik bir hat oluşturacak şekilde ileri ve geri doğru uzanışı.

– MK-dört, on derece geriye düş. D-on bir, beş derece ileri. SG-üç ve SG-iki, D-sekizin yanına, merkeze geçin. MK-dört, konumunu muhafaza et.

Gemilerin her bir hareketini Taktiksel Uzay ekranından izleyen Taince verdiği komutlarla onları birbirine geçiriyor, itip kakıyor ve

filo hizaya girip de istediği pozisyonu alıncaya dek onları konumlarını değiştirmeye zorluyordu.

– Desenize onları hizaya soktunuz, ha, Koramiral? şeklinde bir mesaj göndererek beğenisini sundu ona, manevraları pürdikkat izlemekte olan donanma amirali.

– Öyle diyorsanız öyledir, efendim.

En ufak bir karambol, çakışma, beceriksizlik veya örneğin sola çark ederken arkadaki gemiyi alevlere boğacak şekilde aşırıya kaçma meydana gelmemişti bu yerleşim sırasında. Filonun pozisyon alışı sanal gerçeklik simülasyonlarındakini aratmayacak ölçüde hatasız ve hiçbir aksaklığa yer bırakmayacak derecede ustalıklı hayata geçirilmişti. *Gisarme* adlı savaş gemisi kafilenin rahat ilerleyebilmesi için yolu açmak üzere *Petronel*'in enkazından geriye kalan birkaç küçük parçayı havaya uçurarak ve hareketli olsun olmasın yol üzerine bırakılmış olması muhtemel tüm mayınları yakalama çabasıyla geçtiği güzergâh boyunca aralıklı bir lazer seti bırakarak sıranın başını çekiyordu.

Neresinden baksan, bir kumardı bu da. İşe yaraması halinde mayına çarpma riski olmadan ilerleyecekler ve adeta upuzun ve tehditkâr bir şahmerdan meydana getirerek *Gisarme*'nin peşi sıra hedefe yöneleceklerdi. İşe yaramaması durumunda ise, ilkin *Gisarme*'nin bir engele çarpması, tüm takipçilerinin de ondan artakalan parçalara sürtünmesi riski söz konusuydu. İp gibi dizilmiş halde ilerleyen filonun zincirleme çarpışmalar sonucu bütünüyle ortadan kalkma ihtimali de vardı elbet. Bunların düşük ihtimal olarak görülmesi –kaldı ki denemekte oldukları dizilimin pek çok başka manevraya oranla daha az risk içerdiğini kanıtlayan simülasyonlara bakılacak olursa olasılık daha da düşüyordu– sırf bu seferki konuşlanmanın vaat ettiği sürpriz etkisi ve alışılmadıklığın getirdiği çarpıcılık dolayısıyla kazanılan güvenlik eşiği sayesindeydi. Eğer bu eşiğe fazla güvenmekle yanılgıya düşmüş oluyor idiyseler, bu hepsinden daha büyük risk doğuracak demekti.

Mercatoria donanmasının gerçekleştirdiği manevra karşısında Öteden Gelenler hazırlıksız yakalanmıştı. Birleşik Donanma'nın bildik hareket tarzıyla hiç de uyum göstermiyordu bu. Bir yandan her yöne ateş edip ümitsizce yaklaşmakla beraber halen uzakta bulunan düşman gemileri üzerinde ara sıra isabet kaydederek saf dışı bırakılmış destroyerin enkaz alanını yarıp geçen iğne gemiler dev boyutta tek bir iğne meydana getirmişti şimdi. Donanma gemilerinden açı-

lan ateşin Taktiksel Uzay ekranındaki yansıması iplik inceliğinde bir milden fışkıran çubukları çağrıştırıyor, füzeler ise zümrüt yeşili pırıltılar saçarak etrafa savrulan küçücük çizgilerle temsil ediliyordu. Öteden Gelenler aradaki mesafeyi kapamaya çalıştı, ama artık çok geçti. Kafileye yanaşabilen düşman birimlerinin böyle yapmakla başardığı tek şey, kendi sonlarını hazırlamak olmuştu. Aradan iki dakika geçtiğinde Mercatoria donanması tek kayıp vermeksizin enkaz alanını geride bırakmış, bunun bir dakika sonrasında ise tüm ateşleme gücü geriye dönük çalışmaya başlamıştı: Geride alabildiğine uzanıp giden uzayın o boş derinliğine doğru koni biçiminde genişleyerek yayılan kızıl çizgilerin oluşturduğu fırıl fırıl bir dalga. Bundan sonra gerçekleşecek herhangi bir karşılaşmada oyunun kuralını onların koyacağı ve donanmanın ezici üstünlükteki ateş gücünün ilk ve aynı zamanda son sözü söyleyeceği böylelikle kesinlik kazanmış oluyordu.

– İyi iş çıkardınız, Koramiral. Donanma Amirali Kisipt'in sesinde bir nebze şaşkınlık, hafif bir hayal kırıklığı ve az çok etkilenmişliğin izlerine bir arada rastlanıyordu. Subay dostlarından pek çoğunun klasik anlamda bir çatışmaya girmeyi tercih ettiğini biliyordu Taince, fakat onun izlediği yol daha şık ve daha çabuktu, iyi de sonuç vermişti üstelik. Bir Voehn'den 'İyi iş çıkardın' şeklinde bir övgü almıştı ki, bu gerçekten övünülecek bir tebrikti işte.

– Teşekkür ederim, efendim. Coşkuyla haykırma sırası artık ona gelmiş olan Taince zihninde canlanıp tüm benliğini saran sesi zorlukla bastırıyordu. Kendisine yatak vazifesi gören karanlık sıvıyla kaplı haznenin ortasında her yanı tüpler ve incecik borularla sarılı vaziyette yumruklarını sıkmış uzanırken, o âna dek kaşları çatık duran yüzüne ani bir tebessüm yerleşti ve büzülmüş bedeni tatmin duygusundan kaynaklanan hafif bir ürpertiyle baştan aşağı titredi.

•

Borquille'ye birkaç yüz kilometre mesafedeki güney sahili açıklarında bir ada olan Murla'daki Kehar aile malikânesi, Hierchon'un sarayının ancak çeyreği boyutunda olmasına rağmen, yeryüzü kabuğunun tam da denizin ortasında kabarmasından kaynaklanan bir su yükseltisinin tepesinde tıpkı bir panayır yerindeki fıskiyenin üstüne yerleştirilmiş bir top gibi dengeli bir şekilde durması dolayısıyla nefes kesici bir görünüm arz eden, küre biçiminde bir diğer yapıydı.

Anımsanamayacak kadar eski zamanlarda meydana gelmiş bir

volkanik patlama sonucu su seviyesinin altında kalmış olan, şimdiyse üzerinde suların gürleyip köpürdediği çökeltiye doğru çıkıntı yapan kara parçasıyla bu dev su sütununun zirvesinde adeta titreyerek dengede durma çabasındaki evini birleştiren incecik asma köprüde Fassin'i bizzat karşıladığında, kişisel bakımını mükemmel şekilde yerine getirdiği her halinden belli olan ve bedeninden adeta sağlık fışkıran Saluus Kehar, en az sahibi olduğu firma tarafından üretilen uzay gemileri kadar kusursuz ve pırıltılı bir genel görüntü sergiliyordu.

"Fassin! Seni tekrar görmek ne güzel! Hey! Bu üniforma sana çok yakışmış!"

Fassin kendisine brifing verileceğini/beyninin yıkanacağını/ruhsal sınamalara tabi tutulacağını/moral verici konuşmalara maruz kalacağını/ve daha kimbilir ne menem zırvalıklara katlanmak durumunda bırakılacağını, sonrasında da doğruca Nasqueron'a postalanmak üzere apar topar bir gemiye tıkıştırılacağını sanıyordu. Fakat belli ki kendi tarihinde bir bakıma bugüne dek karşılaşılmış en kritik acil durumun ortasında bile Ulubis bürokrasisi işleri yürütmek için belirlenmiş olan kurallar bütününün dışına çıkmamakta diretiyor, böylesi bir ortamın göbeğinde dahi ne olur ne olmaz mantığına sarılıp çok ciddi kararları aceleye getirmekten kaçınıyordu.

Hierchon'un kabul salonunda düzenlenen toplantının Yapay Zekâ projeksiyonunun emir bildirimi yapması ve katılımcıların yönelteceği muhtemel soruları yanıtlamaya hazır olduğunu duyurmasını izleyen süreçteki kısmı bol miktarda gevezelik, nutuk atma, kendinden öncekileri suçlama, geçmiş kusurları aklamaya çalışma, kapanmış defterleri yeniden açma ve suçlamalardan kaçınmak üzere önlemler alınayla geçmişti. Amiral Quile'nin görüntüsü yağmur gibi yağan soruları bitmek tükenmek bilmez bir enerji ve konuşanın gerçekten de yapay zekâlı bir varlık olduğunun belki de en kesin göstergesi sayılabilecek bir sabırla cevaplamıştı. Bir insanın –özellikle de emirlerinin sorgulanmaksızın anında ve harfi harfine yerine getirilmesine alışık olan bir amiralin– sabrının karşılıklı soru-cevap şeklinde geçen görüşmeler nihayete varmadan çok önce tükeneceğine şüphe yoktu. Söz konusu görüşmeler esnasında birden çok kez hedef gösterilen ve atıfta bulunulan Fassin, sonuçta katılımcıların tüm bu tartışmalara konu olan gelişmelerin tek sorumlusunun o ol-

duğuna yönelik belirgin bir izlenim edindiğini gözlemlemişti. Kendisinin de aksini düşündüğü pek söylenemezdi aslında. Tartışmalar öyle uzamıştı ki Fassin'in midesi –belki de salondakilerin büyük çoğunluğunun o an içinde bulunduğu duruma ayak uyduracak şekilde– fena guruldamaya başlamıştı. 'glantine'de çok erken saatte yaptığı kahvaltıdan bu yana ağzına lokma girmemişti ne de olsa.

"Emin misiniz?" diye sordu en sonunda, pişirme kazanı görünümlü cihazın üzerindeki şekil, salondakiler arasında çenesi en düşük olanların bile sorulacak soruları ve ele alınacak konuları – ve benzeri diğer haltları– tükettiğine kanaat getirince. Gelgelelim oturumu sonlandırmaya yönelik en ufak bir yalvarma ifadesi veya tartışmanın sonunun kapıya dayanmış olmasından kaynaklanan bir rahatlama okunmuyordu görüntünün sesinde. Oysa Fassin'e göre bunlardan herhangi biri hiç de yersiz olmazdı.

"Peki öyleyse. Bu durumda, hepinize veda etmekten ve bol şans dilemekten başka yapacak bir şeyim kalmıyor."

Dövmelerle bezeli kel bir kafaya ve kırışık bir surata sahip insan ırkından bu erkeğin abartılı biçimde donatılıp süslenmiş askeri üniforması içinde dimdik durarak onlara seslenen görüntüsü bakışlarını dinleyiciler üzerinde son bir defa gezdirdikten sonra Hierchon'a dönüp hafifçe eğilerek resmi bir edayla onu selamladı ve hemen ardından gözden kayboldu. Onun çekilmesiyle beraber uzunca bir süre kimse şimdi ne yapılması gerektiğini bilemedi. Sonra, zeminin ortasındaki vazo biçimli karanlık cihazdan derin bir uğultu sesi yükselmeye başladı. Toplantının ortalarında katılımcılardan bir kısmının kural gereği salondan ayrılmasıyla beraber bazı makinelerin bakım sorumluluğunu üstlenmek durumunda kalan Şeriflik Albayı Somjomion ve Cessoria Kâtip-Hükümdarı Voriel, o dakikadan bu yana önlerindeki çeşitli ekranlara ve kumanda mekanizmalarına dikkatle bakmaya bir an olsun ara vermeksizin söz konusu aygıtlarla elden geldiğince ilgileniyordu. Bir an sonra, bir dış halka oluşturmak suretiyle toplantı grubunun çevresini sarmış bulunan ayna zırhlı askerlerin her biri elini kulağına götürdü ve ardından silahlarını kaldırıp daha da yüksek perdeden uğuldamaya ve kızılötesi ışınlar yaymaya başlamış olan kazan görünümlü cihaza doğrulttu. Gittikçe daha ahenkli bir tını edinen ses, makine gözle görülür şekilde zangırdamaya başlayıncaya dek yükselmeye devam etti. Aygıta nispeten daha yakın platformlarda duran katılımcıların bazısı makinenin patlayacağı endişesiyle bulunduğu yeri terk edip

uzaklaşmak ister gibi kaygılı gözlerle diğerlerine bakarken, bazısı bunu fiilen gerçekleştirmişti bile. Makinenin iki yanındaki kanadı andıran çıkıntıların etrafındaki havada pırıltılar titreşiyordu şimdi. Cihazın üzerinde, kısa süre öncesine kadar Amiral Quile'nin görüntüsünün durduğu noktada ise, o görüntünün mutasyona uğramış bir çeşit hayaleti sanki halen oradan kaçmaya çabalıyormuş gibi, titreme ve kıvrılmalar görülmeye başlanmıştı.

Sonra birden, kazan biçimli cismin göbek kısmı tam da vişne kırmızısı bir renkle aydınlanmaya başlamışken, her şey diniverdi: Gürültü, titreşim ve ısı yumağı ansızın kaybolup gitti. Bu gelişme karşısında rahatlamıştı herkes. Derin birer nefes alan Somjomion ve Voriel beraberce Hierchon'dan yana dönüp başlarıyla onu selamlarken, askerler silahlarını omuzladı. Karanlık cihazın içinde Amiral Quile'nin yapay zekâ ürünü görüntüsüne hayat veren her ne idiyse, belli ki ortadan kalkmıştı artık.

Hierchon Ormilla pırıltılar saçan şaşaalı elbisesinin içinden seslendi onlara: "Mevcut şartlar altında, Olağanüstü Hal Savaş Planı'nca öngörülen topyekûn güvenlik erkine başvurmak durumundayım. Gerçekleştirdiğimiz bu uzun süreli oturumun sona ermesiyle birlikte sıkıyönetimin yürürlüğe gireceğini hepinize bildirmek isterim. Daha önceden salondan ayrılması istenmiş olanlar yerine geri dönsün lütfen."

Olağanüstü Hal adıyla herkesin belleğinde yavaş yavaş yer etmekte olan şey tekrar tekrar tartışıldıkça ve yüklenilecek olan yeni sorumlulukların ayrıntısı üzerinde –hem farklı departmanlar arasında hem de bunların iç unsurlarının kendi arasında– çekişmeler, ağız dalaşları, gözden geçirmeler, yeniden gözden geçirmeler, fikir alışverişleri, daha da detaya inen irdelemeler ve yeniden yeniden gözden geçirmeler sürüp gittikçe, daha önce tanık olduğu türden kurnazlık isteyen politik sağanakların bu yeni fırtınanın yanında ılımlı kaldığını fark etti Fassin.

Genel oturum nihayet sona erip de Şeriflik Oculası'ndaki üstleriyle katılacağı özel bir toplantıya çağrıldığında, Fassin'in midesi açlığın etkisiyle daha da renkli sesler çıkarır olmuştu bile. Onu bir süreliğine Hierchon'un sarayının içinde Ocula'ya ayrılmış olan kattaki bir bekleme salonuna aldılar; fırsat bu fırsat külfetli tören giysisinin en üst katmanını çıkarıp bir kenara bıraktı ve giriş holüne bakmakta olan kıvrımlı bir koridorda karşısına çıkan dolapta bir miktar insan besini buldu. (Batmakta olan güneşin ışınları şehrin

kulelerini ve helezon çizerek yükselen kubbeleri kızıla boyarken, günbatımıyla beraber yere daha bir uzun vuruyordu gölgeler. Bu kentin, gezegenin ve genel olarak tüm sistemin bir kez daha sıkı-yönetim altına girdiğine dair belirgin bir emare yakalamak ister gibi gözlerini etrafta gezdirdiyse de bu yönde hiçbir işarete rastlamadı.) Kendisini içeri davet ettiklerinde halen parmaklarındaki yemek bulaşığını temizlemekle meşguldü.

"Binbaşı Taak," diye buyur etti onu Albay Somjomion. "Hoşgeldiniz."

Resmi üniformalar giymiş Şeriflik personelinin oturduğu daire biçiminde geniş bir masada ona da yer gösterildi. Orada hazır bulunanların büyük çoğunluğu ya insan ya whule ırkındandı ama vücutlarına olabildiğince insansı bir şekil verip kendilerine ayrılmış koltuklara oturabilmek için elinden geleni yapan iki jajuejein ile Hierchon'un sırtındaki giysinin yuvarlak biçimli tabanı zemindeki genişçe bir deliğin içine yarı yarıya gizlenmiş olan biraz daha küçük ve daha az gösterişli bir versiyonunu giymiş bir oerileithe de dikkat çekiyordu aralarında. Bahsi geçen bu son üniformadan çevreye yayılan soğukluk odanın havasını bütünüyle etkiliyor gibiydi ama görünüşe göre kimsenin buna aldırdığı yoktu.

Oerileithe'yi işaret ederek "Bu gördüğünüz bayan, Albay Hatherence'tır," dedi Somjomion Fassin'e. "Bu görevde sizin birinci amiriniz olacak."

"Benim için büyük onur," dedi oerileithe gürül gürül bir sesle, ağır hareketlerle Fassin'e doğru dönerek. Hierchon'unkinin aksine, Albay Hatherence'ın üniformasında şeffaf bir surat maskesi yoktu; yaratığın gerçek yüzünü açığa çıkarmayacak şekilde kapaklı bir zırh ve çeşitli alıcılarla donatılmıştı sadece.

Başını kibarca eğerek onu selamladı Fassin. "Hanımefendi." Oerileithe ırkının koca sistemde Hierchon haricindeki yegâne temsilcilerinin Ormilla'nın kendi aile çevresi ile kız arkadaşları (onları betimlemek için 'harem' tabirini kullanmak, her ne kadar adil olsa da, fazla alçaltıcı kaçıyordu) olduğuna inanırdı öteden beri. Albay Hetherence'ye de bu iki kategoriden birinde üslubunca bir yer bulunup bulunamayacağını aklından geçirdi bir an.

Kendisine yüklenmiş olan görevi yerine getirmesi için pek tabii ki tek başına yola çıkarılamayacağı açıklandı ona. İzleyen bir saat boyunca, bizzat Hierchon ile kurulan canlı bağlantılar ve yine uzaktan bağlantı yoluyla yapılan bilgilendirmeler ile paylaşılan görün-

tülerin Somjomion'un anlatımını sık sık yarıda kesmesi yüzünden uzadıkça uzayan brifing sayesinde, tüm sorumluluğu şüphe götürmez şekilde onun omuzlarına yıkılmış görünen bu görevi başarıya ulaştırmanın en ideal yolunun her hâlükârda Hierchon ile onu çevreleyen şakşakçı yandaşlarca güvenilir bulunacak birilerinin refakatinde ve gözetimi altında hareket etmesi olduğu azar azar işlendi Fassin'in zihnine.

Buradan hareketle, girişeceği bir sonraki araştırmayı istese de yalnız yürütemeyeceğini kesinkes anladı Fassin. Bu çalışmada Albay Hatherence'ın koruması ve rehberliği altında hareket etmenin vereceği güvence yanı sıra insan ırkından iki kâhin meslektaşının, tüm klanlar içinde en önde geleni kabul edilen Tonderon Klanı'nın başkâhini Braam Ganscerel ile daha önce de ortak çalışmalar yürüttüğü, Reheo Klanı'ndan –kıdem bakımından Fassin'in astı sıfatıyla bu araştırmaya dahil olması kararlaştırılan– Paggs Yurnvic'in yardımlarına sırtını dayayacaktı. Halihazırda Qua'runze'nin yörüngesindeki bir yaşam alanında ikâmet etmekte olan Başkâhin Ganscerel'in oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılıp araştırma veya araştırmaların yönetim üssü olması kararlaştırılan Üçüncü Öfke'de Albay Hatherence, Binbaşı Taak ve Kâhin Yurnvic ile buluşması bekleniyordu.

Ulubis sisteminin diğer büyük gaz-devi gezegeniydi Qua'runze... Buna ek olarak iki de küçük gaz-devi gezegen bulunuyordu sistemde. Hepsinde Ahali yerleşimi söz konusu olmakla beraber, Nasqueron'dakine kıyasla önemsiz kalıyordu bunlar. Ganscerel'in Qua'runze'den Nasqueron'a ve de Üçüncü Öfke üssüne ulaşmasının nereden baksan bir haftadan fazla zaman alacağını hesapladı içinden Fassin. Rahatına düşkün biriydi bu moruk, kaldı ki istese bile bünyesi böyle bir yolculuğu bir birimlik yerçekimi oranından daha hızlı kat etmesine elverecek güçte değildi.

Sürecin başından itibaren olabildiğince temkinli hareket etmeye özen gösteren Fassin bir anda kendisini herhangi bir yolla haşır neşir olacağını önceden hayaline bile getirmediği örgütlerin ve güç yapılarının ortasında bulup hangi esaslara göre düzenlendiğini ve ne anlama geldiğini aklının hiç kesmediği rütbe ve kıdem şebekeleriyle cebelleşmek durumunda kalınca, bunu bir an önce yapması yönünde kesin emir aldığı halde elinde olmayan sebeplerden dolayı araştırmasına başlama olanağı bir türlü bulamayışından şikayet ederek, masaya –muhtemelen ve sadece mecazi anlamda– yumruğunu

vurma raddesine gelmişti. Buna karşılık kendisine Ganscerel'den ve onun Qua'runze'den bulundukları üsse yapması beklenen geri dönüş yolculuğundan söz açıldı ve Fassin, kendi inisiyatifi dışında kararlaştırılmış olan süreden daha önce çalışmaya başlamasının mümkün olmadığını üzülerek kavramak zorunda kaldı.

Bu durum bir bakıma onun işine de gelmiyor değildi hani. Eğer sistem gerçekten de eli kulağında bir işgal tehdidiyle karşı karşıyaysa ve kendisinden tüm bu kargaşanın ortasında hayatının en önemli araştırmasına çıkması talep edildiyse –ve işgalin gerçekleşeceği iddia edilen tarihe bakarak ellerine kalacağı hesap edilen süre göz önüne alınınca, beklenen an geldiğinde halen gezegende bulunmasının kuvvetle muhtemel olduğu çıkarımından hareketle– hazır fırsat ve vakit varken Borquille'nin yeraltı dünyasına, şehrin o kendine özgü puslu, bulutlarla kaplı, çalkantılı ve son derece tehlikeli alt-tabiatına uzanacak önceden planlanmış bir araştırmayı hayata geçirmeye yönelik dayanılmaz bir arzu –daha doğrusu, bir ihtiyaç– duyması gayet doğaldı. Yapması gereken birtakım şeyler ve ziyaret etmesi gereken bazı kişiler veya en az bir kişi olduğunun farkına varmıştı ansızın. Ganscerel'in sebep olduğu gecikmeden umulmadık bir fayda sağlayabilirdi pekâlâ. Bununla beraber, göz önünden kaybolması pek tabii ki işlerine gelmeyecekti, o yüzden de bunu bir şekilde punduna getirmesi icap ediyordu.

İçinde şüphe uyandıran bir diğer husus, araştırmanın başından sonuna kadar belli bir uzaklıktan, Nasqueron'a yerleştirilmiş uzak bağlantı cihazlarıyla iletişimi sürdürebilmek için bir kablo denizinin altında kaybolmak zorunda kalacakları Üçüncü Öfke'deki üs merkez alınarak yürütülmesi konusundaki ısrardı. (Ganscerel'in bir gaz mekiğine yerleşip akciğerleri sıvıyla doldurularak vıcık vıcık bir şok jeline bulanmış halde bir anda birden çok yerçekimi biriminde yol alması söz konusu olamazdı elbet... Bunların hiçbirini gençliğinde bile yapmışlığı yoktu.) Anlaşılan o ki, Fassin'in bu meseleye de bir kalıp uydurması gerekecekti.

İşleri bizzat ele alıp idare etmesine izin verilmeyişinden yakınıp sinirlenmiş gibi yaparak kendisini bir süreliğine rahat bırakmalarını istedi.

"*İzne ayrılmak* mı istiyorsunuz yani?" dedi Somjomion, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde. "Oysa ben sizi çok yoğun bir brifing ve eğitim sürecinin beklediğini sanıyordum, Binbaşı Taak. Üstelik normal şartlarda günlerce sürecek olan bu hazırlık

evresini birkaç saate tıkıştırmak durumundasınız. Bana sorarsanız *izne* ayıracak vaktiniz yok sizin."

Ganscerel'in ileri yaşını, bünyesinin zayıflığını ve buna paralel olarak çok düşük seviyelerde kalan seyahat hızını öne sürerek talebini haklı göstermeye çalıştı Fassin. Duruma içerlemiş gözüken Somjomion yine de pes etmeden önce Hierchon'la apar topar bir görüşme daha yaparak bu talebi üst onay merciine aktarmaktan geri kalmadı. "İşin aslı şu ki," dedi sonra derin bir iç çekerek, yeniden Fassin'in yanına döndüğünde, "Başkâhin Ganscerel'in 1,5 oranının üzerindeki bir yerçekimi gücüne dayanamayacağı tespit edilmiş ve kendisi daha şimdiden bu hususla ilgili şikayetlerde bulunmaya başlamış. Özetle şunu söyleyebiliriz ki, Üçüncü Öfke üssüne ulaşması en az dokuz gün alacak." Düşünceli bir tavırla gözlerini kısıp Fassin'i süzdü Albay Somjomion. "Yarın ilk iş olarak daha eksiksiz bir brifing almanız yolunda adımlar atacağız, Binbaşı Taak. Bu süreç tamamlandığında geriye biraz zamanınız kalacak olursa, size bir ya da iki günlüğüne izin hakkı tanınabilir. Yine de hiçbir şey için garanti veremem."

"Demek yeni bir acil durum söz konusu," dedi Saluus. Geniş bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. "Söylenenlerden anladığım kadarıyla bu durumdan ötürü sana teşekkür borçluyum, Fass." İnce hatlı zarif bir kadeh uzattı ona.

Uzatılan narin camı kabul etti Fassin. "Tamamen benim eserim."

Sal'ın sistemin geneli içinde Olağanüstü Hal Savaş Planı'nın yürürlüğe konmasını samimi anlamda sevinçle karşılayacak ve kutlama sebebi olarak görecek az sayıda kişiden biri olduğunu düşündü Fassin.

"Gerçekten mi?" dedi Saluus. "Sandığımdan da becerikli çıktığını teslim etmeliyim doğrusu. Üstelik halen yirminde gösteriyorsun, it herif seni." Çevresine iltifat yağdırırken elisıkı davranmama lüksüne sahip kişilere has o kahkahalarından birini koy veren Sal kadehini arkadaşınınkiyle hafifçe tokuşturdu. Şampanyaydı içtikleri; üzerinde Dünya gezegeninden kalma anlamını çoktan yitirmiş bir tarih yazılı olan ve muhtemelen tek başına küçük bir savaş gemisi kadar maddi değer taşıyan çok eski bir şişe Krug. Pek köpüklü olmasa da, tadı hiç de fena değildi.

Bir balkonda yan yana dikilmiş, karşılarındaki volkanik çöküntüyü seyrediyordu iki adam.

Tepesi köpüklü kocaman bir yamaç gibi evin altından dışarı doğru yükselen çalkantılı sular, hiddetle bir araya gelip hız almak istercesine aşağı çöken ve hemen sonrasında bu huysuz kargaşanın bir nebze sakinleştiği ve çılgınca ileri doğru atılan dalgalara indirgendiği bölgeye doğru alabildiğine uzanan o köpük şapkalı tümsekleri ile sığ bir huni meydana getiriyordu. Balkon evin denge sınırına yakın bir noktada yer aldığından, kendilerini kelimenin tam anlamıyla havada tutmakta olan su sütunu görüş açılarının dışında kalıyor, onun varlığını ancak birkaç kilometre ötedeki kraterin duvarlarında yankılanan gürültüden yola çıkarak anlıyorlardı.

Sal ile eşinin o öğleden sonrasını onlarla beraber geçirmek üzere evlerine gelmiş –hepsi de hatırı sayılır kimseler olan– bazı aile dostlarının katıldığı mütevazı bir karşılama merasimi ve onu izleyen hafif bir öğle yemeğinin ardından buraya tırmanmışlardı. Şeriflik onu ihtiyaçtan dolayı Borquille'ye geri çağırıncaya dek birkaç günlüğüne orada kalmasını sağlayacak bir davet mektubu edinmeyi başarmıştı Fassin. Koyu gri renkli Şeriflik üniformasını günlük giysilerle değiştirmeyi de ihmal etmemişti.

Sırtını balkondaki korkuluğa yaslayıp yüzünü arkadaşından yana döndü Sal. "Bu ziyaretinden dolayı sana teşekkür ederim."

Başını salladı Fassin. "Beni davet ettiğin için asıl ben sana teşekkür ederim."

"Lafı mı olur... Seni davet etmemi istemene biraz şaşırdım sadece."

"Sana güveniyorlar, Sal." Hafifçe omuz silkti Fassin. "Tüm o askeri zırvalardan bir süreliğine de olsa uzaklaşmam gerekiyordu, fakat onlar sarayın kapısından öylece sıvışıp Aylakkent'in yolunu tutmama göz yumacak gibi değildi." Aşağıda çalkalanan sulara çevirdi bakışlarını. "Hem çok da uzun zaman oldu," diye ekledi Sal'a kaçamak bir bakış fırlatarak. Arkadaşı üzerinde bu ziyareti, hayata geçirmek için uzunca zamandır fırsat kolladığı bir tür barışma girişimine yönelik şık bir mazeret olarak gördüğü izlenimi uyandırmak istiyordu. Solucan deliğinin yok edilişini izleyen iki yüzyıl içinde o ve Sal sadece tesadüf eseri olarak ve o da genellikle dışarı çıkmanın adeta imkânsız, içeride kalıp tek tabanca takılınanın ise izini kaybettirme açısından ideal olduğu dev boyutta sosyal etkinliklerde

bir araya gelebilmişti. Kaldı ki o buluşmalarda da iki kelime sohbet etmiş değillerdi.

Şimdi, birbirinden kopuk geçirdikleri onca zamandan sonra yan yana geldikleri şu anda bile, hayatlarına en ciddi anlamda yön verdiği halde üzerine sohbet etme gereksinimi duymadıkları öyle şeyler biriktirmişlerdi ki... Ayrı gayrı geçirdikleri süre zarfında ikisinin de neler yaptığı ve nasıl yaşadığı kamuoyunun önüne öyle serilmişti ki, baş başa kalmış oldukları şu anda dahi bu konuları daha fazla kurcalamak hakaretten beter olurdu. Sal'ın karısına haber bültenleri ile toplumsal yayınlardaki resimlerden aşina olan Fassin onunla tanıştırılma anı geldiğinde hiç bocalamamıştı. Toplumla ilgili konularda usta bir gözlemci asla sayılmasa da, ister insan olsun ister başka türden, aşağıdaki karşılama salonunda düzenlenen hoşgeldin merasiminde hazır bulunanlar arasında –uşakların hesaba katılmayacağını söylemek yersiz olur– bir oturuşta hakkında kısa bir biyografi yazmadan kalkacağı tek bir sima yoktu Fassin'in. Saluus muhtemelen Fassin hakkında bu kadar geniş ve ayrıntılı bilgiye sahip değildi, ama Jaal Tonderon ile gerçekleştirmiş olduğu nişan dolayısıyla onu çoktan tebrik ettiğine bakılırsa, en azından o kadarını biliyordu (ya da kimbilir, sırf sosyal olayları takip etmekle görevli, kuvvetli bir veritabanına sahip gözü açık bir sekreteri vardı belki de).

"Evet, dök bakalım bildiklerini ortaya, bana anlatacak ne haberlerin var, Fass?" diye sordu Sal gelişigüzel biçimde. Bir yandan da, sanki orada baş gösteren bir kaşıntıyı dindirmek ister gibi burnunu kırıştırıyordu. "Bana *samimiyetle anlatabileceğin* herhangi bir şey var mı?"

"Olağanüstü Hal hakkında mı?"

"Eh, tüm bu kargaşaya sebep her neyse, onun hakkında."

Olup biteni kargaşa diye nitelemek hafif kaçardı doğrusu; şiddet seviyesi şimdilik düşük seyreden bir savaş vardı gündemde. Sıkıyönetim ilanını izleyen gün, Sepekte'yi izleyen Lagrange noktasındaki Navarchy liman yerleşkesine düzenlenen ve binden fazla kişinin ölümüyle sonuçlanan saldırı da dahil olmak üzere sistemin daha iç kesimlerini hedef alan endişe verici bazı tacizler yaşanmakla beraber çoğunluğu sistemin en ücra köşelerindeki ve sınır bölgelerindeki araçlar ile yerleşimlere yönelik bir dizi saldırı gerçekleşmeye başlamıştı. Aniden ortaya çıkan bu hırçın saldırı sağanağının arkasında Öteden Gelenler'in mi, İT-5 Ayrışması'nın öncü birliklerinin

mi, yoksa ikisinin karışımından oluşan bir kuvvetin mi olduğu konusunda kimse kesin bir şey ileri süremiyordu.

İşin daha da garip ve Fassin açısından çok daha rahatsız edici olan yanı ise, birilerinin Litibiti Klanı'nın 'glantine üzerinde yer alan Yaz Ortası Evi'ni daha bir gün önce havaya uçurmuş olmasıydı; askeri bir tesisi bombalar gibi uzaydan füze yağdırmak suretiyle gerçekleştirmişlerdi bu işi. O güne dek bir emsali daha görülmemiş, tuhaf bir eylemdi bu. Saldırı gerçekleştiği sırada, uygun mevsim gelip de ev ahalisinin sayısı artana kadar ortalığı derli toplu tutmakla görevli talihsiz birkaç bahçıvan ve temizlikçi dışında ikâmet eden kimse yoktu orada, fakat bu gelişme sistemin her yanındaki kâhinleri bilinmeyen bir sebeple aniden hedef haline geldikleri düşüncesiyle kaygıya sevk etmeye yetmişti. Hatta Fassin Slovius'a bir mesaj göndermiş ve klanın 'glantine üzerindeki daha güvenli bir noktaya bütünüyle nakledilmesi seçeneğini ciddi anlamda düşünmesini tavsiye etmişti. Ölü sezon dolayısıyla o aralar kapalı tutulan bir otele gidilmeliydi belki de. Bir ihtimal Slovius onun önerisini önemsemediğinden, bir ihtimalse gönderdiği mesaj yetkili merciler tarafından sistemdeki tüm haberleşme trafiğine yansıtılmakta olan kontrol ve sansür mekanizmasına takıldığından, halen bir cevap alamamıştı Fassin. Keza iki seçenek de onun için hiç şaşırtıcı olmazdı.

"Sen bildiğin kadarını anlat önce," diye öneride bulundu Fassin, "ben de boşlukları elimden geldiğince doldururum."

"Çok fazla savaş gemisi talep ediyorlar, Fass." Buruk bir gülümseme okunuyordu Sal'ın dudaklarında. "Çok ama çok fazla. Olabildiğince uzun bir süre zarfında mümkün olduğunca fazla sayıda gemi üretmemizi bekliyorlar, işi aceleye getirip bizi sıkboğaz ediyorlar ve dahası, süresi bir yılı aşan ileri teknoloji içerikli projelerin öncelik sırasını düşürüyorlar. Bir sürü lanet şey için kullanılacak sürüyle ıvır zıvır havagazı borusundan çıkarır gibi seri bir şekilde önlerine sunmamızı istiyorlar..." derken bir an duraklayan Sal boğazını temizledikten sonra bir elini baştan savma bir edayla sallayarak sözlerine devam etti. "Bahsettiklerim öyle ahmakça işler ki; sivil kullanıma yönelik yapılagelen pek çok imalatımızı sil baştan kurgulamamız gerekecek: Silahlandırılmış ticaret ve yük gemileri, son derece nadir rastlanan bulut madencileri, donanımı ve alet kullanma kapasitesi artırılmış yolcu gemileri ve daha neler neler. Son Acil Durum sürecinde bile böyle şeyler üretmemiz gerekmemişti. Yani

yüzleşmek üzere olduğumuz sorun her ne ise, askeriyedeki dostlarımızca gerçekleşmesine...hem de kısa bir süre içinde gerçekleşmesine kesin gözüyle bakılan son derece vahim bir şey olduğuna kuşku yok. Benden bu kadar, eksik bilgileri tamamlama sırası sende."

"Ekleyecek fazla bir şeyim yok," dedi Fassin itinalı bir tavırla. "Hem bildiklerimin çoğu senin ilgini çekmez zaten." Bildiklerini arkadaşıyla ne ölçüde paylaşabileceğini, anlatımını nerede sonlandırması gerektiğini tartıyordu içinden bir yandan. "Tüm bu olup bitenin Beş Numaralı İlahi Tezahür Kümesi Ayrışması ile bağlantılı olduğu sanılıyor."

Merakı uyanan Sal tek kaşını kaldırmıştı şimdi. "Hmm. Bizim buralara çok uzaklarda takılan tiplerdir. Bu işe neden giriştiklerini sordun mu hiç kendine? Sistemin iç kısımlarında çok daha kârlı ganimetlere konabilirler de, ondan."

"Ama Birleşik Donanma'ya bağlı hatırı sayılır bir kuvvet şu an yolda. Bize verilen bilgi dosdoğru buraya geldikleri yönünde." İyimser bir tebessümle baktı ona Fassin.

"Hm-hmm. Anladım. Peki ya sen?" diye sordu Sal, sesini alçaltıp Fassin'e daha bir sokularak. "Bu işlere nasıl bulaştın?"

Herhangi birinin uzaktan onları dinlemeye kalkması ihtimaline karşı, aşağıdaki dalgaların o hiç dinmeyen gürültüsünün seslerini bastırıp bastırmayacağını düşündü Fassin bir an. Oraya vardıktan sonra duş almış ve resmi üniformasını ev ahalisi tarafından kendisine temin edilen giysilerle değiştirmiş, bunu yaparken de uzunca süre evden uzakta kalacağını hesap etmeyerek gafil avlandığı ve dolayısıyla beraberinde yedek elbise getirmediği için buna gerek duyduğu gibisinden lüzumsuz bir açıklamada bulunmuştu. Uşakların eve uğrayan ziyaretçilere her boydan ve her cinsiyete göre elbise temin etmede ustalaşmış olduğu izlenimine kapıldı. Diğer yandan, yasak altına alınmasını gerektirecek ölçüde çevreye dehşet salan mikro teknolojiden mahrum kalındığı şu günlerde bile çok ufak boyutlarda 'böceklerin' yapılabildiğini aklından çıkarmıyordu. Şeriflik'e veya Hierchon'a bağlı ajanlar onun üzerine bu tür bir dinleme veya gözetleme cihazı yerleştirmiş olabilir miydi acaba? Hem Sal'ın böyle bir yönteme başvurmadığı ne malumdu? Sal kendisini ziyarete gelen herkesin üzerine gizli bir takip cihazı yerleştirmeyi alışkanlık haline getirmiş olmasındı sakın? O bunları düşünedursun, ev sahibi son sorduğu soruya yanıt bekliyordu hâlâ.

Bakışlarını kadehinin içindeki içkiye odakladı Fassin. Birkaç küçük gaz baloncuğu sıvının içinde yukarı doğru yükseliyor ve yüzeye ulaşınca Dünya'dan izler taşıyan bir maddenin ufacık bir parçasını ona yirmi bin ışık yılı uzaklıktaki bir gezegenin atmosferine katarak patlıyordu. "Ben sadece mesleğimin gereğini yerine getirdim, Sal. Araştırmalarda bulundum, başkalarıyla söyleşiler yaptım, Ahali'den onlar izin verdiği ölçüde kapabildiğimi kaptım. Edindiğim bilgilerin çoğu, herhangi bir önem arz eden, alışılagelmişin dışında, bir şeyleri az çok değiştirebilecek, herkesin arzu edeceği ya da uğruna kendini riske atacağı türden şeyler değil." Başını kaldırıp Saluus Kehar'ın gözünün içine baktı. "Hayat beni nereye yönlendiriyorsa o tarafa doğru ağır aksak gidiyorum işte, anlarsın ya... Hangi yolun beni nereye çıkaracağını bilmeden, omzumu tesadüflere dayamış halde ilerliyorum."

"Hangimiz aynı durumda değiliz ki?" diye sorduktan sonra onaylar anlamda başını salladı Sal. "Yine de, ne demek istediğini anlıyorum."

"Sana daha fazlasını anlatamadığım için üzgünüm."

Yüzünde ince bir tebessümle, sırtı köpüklü dalgalardan kurulu şu insan ürünü tepeye, daha ötedeki dalgaların yarattığı gürültülü velveleye ve daha da uzakta, puslu ve masmavi bir göğün altında onları seyretmekte olan kahverengi-siyah tonlara bürünmüş dik yamaçlara baktı Sal.

"Ah, bakıcın geliyor," diyerek arkadaşının dikkatini aşağı çekti sonra. Bakışlarını onun işaret ettiği yöne çevirince, Şeriflik'ten Albay Hatherence'ı taşıyan ve altınlı grili renklerle bezeli büyük kalın bir tekerleği andıran mekik, çılgınca çalkalanan suların tepesindeki köpük hattının hemen üzerinde süzülerek çıkageldiğine tanık oldu Fassin. Mekiğinin iki yanında fırıl fırıl dönen pervane kanatları albayı aşağıdaki girdaba batmaktan alıkoyuyordu. Yanıbaşında durulduğunda göze devasa boyutta görünen mekik, şu an bulundukları yükseklikten bakılınca ufacık gözüküyordu.

"Bu sevimli bayan sana zorluk çıkarıyor mu?"

"Hayır. Kendisi iyi biri. Her gördüğümde ona selam durmamı veya devamlı Hanımefendi ya da Bayan diye hitap etmemi şart koşmuyor. Aramızdaki ilişkiyi resmiyetten uzak yürütmek ikimizi de memnun ediyor gibi." Öyle olsa bile, Nasqueron'a gitmeden önce veya indikten sonra albayın bir şekilde yolundan çekilmesini umuyordu.

Dalga sütunları arasında ilerlemeye çabalayan albayı bir süre gözleriyle takip etti Fassin. "Peşinde her hareketini gözleyen böyle biri varken Aylakkent'e sızmaya yeltenmenin nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?" diye sordu arkadaşına. "Hem de sadece son geceliğine olsa bile?"

Buna somurtarak karşılık verdi Sal. "Bu işin yadsınamaz bir cazibesi olduğu gibi, pek çok handikabı da var."

Güldü Fassin. *Aynı seks yapmak gibi*, diye aklından geçiriyordu bir yandan. *Şu bildik baştan çıkarma senaryosuna benziyor; yapacak mısın yapmayacak mısın, verecek misin vermeyecek misin zırvalığıyla geçen şu her zamanki çiftleşme dansından bir farkı yok aslında.* Sal'ı kışkırtmak, dürtüp harekete geçirmek...

Aynı anda hem yeterince gizemli bir portre çizip hem de bahsi geçen türde felekten bir gece için müsait olduğu yönünde üstü kapalı bir işaret vermeyi başarıp başaramadığını merak etti. Tam da şu sıra çok ihtiyacı vardı bu adama.

Sal, eşi, metresleri ve aralarında –sonuncu grubun içinde– bir whule, bir jajuejein ve bir quaup da olmak üzere onlarla iş ilişkisi bulunan bazı diğer davetlilerle yenen akşam yemeği süresince başlıca sohbet konuları, sistemin ücra köşelerindeki üslere yönelik yeni saldırılar, sıkıyönetim, iletişim hizmetlerindeki gecikmeler, seyahat kısıtlamaları ve bu yeni Olağanüstü Hal ortamından kimin kazançlı kimin zararlı çıkacağı (yemek masasını çepeçevre saran koltuklara kurulmuş kişilerden hiçbiri bu süreçte olsa olsa kısa bir müddet için birkaç önemsiz özgürlükten fazlasını kaybedeceği endişesi duymuyora benziyordu) meselesiydi. Dış yolla alınacak herhangi bir besine ihtiyacı olmayan ve bundan dolayı mutlu ve hatta gururlu gözüken Albay Hatherence, diğerleri bir yandan tıkınıp sohbet yoluyla iletişim kurma ve sosyal etkileşim içine girme çabasındayken, çalışmalarını sürdürmeyi (çok lazımdı ya!) tercih edip önüne açmış olduğu ekranda Nasqueron ve onun şu meşhur Ahalisi hakkında çeşitli bilgiler gözden geçirerek, masanın bir köşesinde suspus oturuyordu.

Çeşit çeşit içki, yarı-uyuşturucu içerikte atıştırmalıklar, içi kafa yapıcı ilaçlarla dolu çanaklar servis edilmişti davetlilere. Yemek salonunun balkonunun az açığına yerleştirilmiş bir projektörün ışığı altında, insanlardan kurulu bir akrobat topluluğu davetlileri eğlendiriyordu.

"Hayır, çok ciddiyim!" diye seslendi Sal misafirlerine, havaya gerilmiş iplerin ve trapezlerin üzerinde çeşitli cambazlıklar yapmakta olan akrobatları işaret ederek. "O yükseklikten düşmeleri halinde ölmeleri neredeyse kaçınılmaz! Aşağıdaki suyun içi o kadar hava yüklü ki su kaldırma kuvvetini yitirmiş. Doğruca dibe batarlar. Sonra da derinlerdeki türbülansa kapılırlar. Hayır, seni ahmak!" dedi Sal karısına. *Nefes almaya* yetecek kadar oksijen yok!"

Bazı konuklar o aşamada ayrıldı. Kadehler yeniden dolduruldu, bu kez sadece insan ırkından olanlar için. Sal'ın geçmiş avlardan kalma hayvan başlarını sergilediği odaya geçildi sonra, maalesef ki Albay Hatherence'ın sığamayacağı kadar dar koridorlar aşılarak (kaldı ki o bunu hiç de umursamışa benzemiyordu; uyku vakti gelmişti albay için; herkese iyi geceler!). Sal'ın eşi yatağına çekildi ardından ve onu sona kalan birkaç kişi izledi. Çok geçmeden, düzinelerce gezegenden toplanan içi doldurulmuş, cilalanıp parlatılmış, bilhassa kurutulup bir nebze çekmesi sağlanmış veya kapalı haznelere yerleştirilmiş vahşi hayvan başlarının donuk bakışları altında, iki eski arkadaş baş başa kalmıştı yeniden.

"Son demlerde Taince'yi görmüş müydün hiç? Geçit ortadan kalkmadan kısa süre önce yani?"

"Birlikte akşam yemeği yemiştik. Olaydan bir iki gün önce. Karanlıkkule'de." Elini havada sallayıp Borquille'nin bulunduğu genel istikameti işaret etti Fassin. Karanlıkkule'nin atmosferin aşağı kesimlerinin pusla kaplı olduğu ve daha yüksekteki işaret ışıklarının nispeten zayıf bir hava tabakasını yarıp geçerek aşağı daha dik bir açıyla vurduğu zamanlar düz bir çizgi halinde gökyüzüne uzanan ince kırmızı benekleri çağrıştıran ışıkları evden görülebiliyordu.

"Durumu iyi mi bari?" diye soran Sal hemen ardından başını geriye doğru atıp bir kahkaha patlattı. "Bunu öğrenmek sanki neyi değiştirecekse. Aradan iki yüzyıl geçti. Yine de merak ediyor insan."

"Öyle veya böyle, durumu iyi."

"Buna sevindim."

İçkilerini yudumlamaya odaklandılar bir süre. Konyak kadehi vardı artık ellerinde. Dünya gezegeninden geliyordu bu da, geçmişi çok ama çok uzun zaman öncesine...ve artık çok ama çok uzaklarda kalmış bir yere dayanan, nadide bir parçaydı.

Zihninde ani bir dalgalanma hissetti Fassin.

"Ah, lanet olsun," dedi hemen, "beynim yüzüyor."

"Yüzmek mi?" dedi Saluus hayretle.

"Doğru duydun, beynim yüzüyor," diye açıklamaya girişti Fassin. "Bilirsin işte; içinden şöyle geçirdiğinde kafanda yüzmeye benzer bir his oluşur ya hani: 'Hey, ben bir insanoğluyum ama evimle aramda yirmi bin ışık yılı mesafe var ve kafayı yemiş yabancı yaratıklar, aşırı gelişmiş silahlar ve kökleri galaksi tarihinde saklı çekişmeler ile siyasi dalaverelerin oluşturduğu çılgınca bir girdaba kapılmış, oradan oraya savruluyorum!' Sana da tanıdık geliyor mu bu duygu: *Tuhaf*, değil mi?"

"Nasıl yani; savrulma ya da çalkalanma gibi bir şey mi?" dedi Sal, tastamam afallamış bir halde.

"Hayır, *Yüzmek* diyorum ya işte!" diye bağırdı Fassin, Sal'ın bu kavramı o âna dek duymamış olmasına bir türlü inanamayarak. Oysa o, herkesin bundan haberdar olduğunu sanırdı oldum olası. Bazı insanlar –aslına bakılacak olursa, en azından kendisine söylendiği kadarıyla, insanların çoğu– hayatının hiçbir evresinde bahsi geçen bu yüzme duygusunu tatmamıştı, ama tatmış olanların sayısı da hiç az değildi. Buna aşina olanlar sadece insanlar da değildi hem. Ne var ki, Ahali'nin bu duyguya yabancı olduğu kesindi. Sözcük haznelerinde bile yer alınıyordu bu tabir.

"Ne yalan söyleyeyim, hiç duymadım," diye itiraf etti Sal.

"Eh, duysan şaşardım zaten."

"Hey, boşver şimdi onu; sana ilginç bir şey göstermemi ister misin?"

"O şey her ne ise, görmek için şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Beni takip et."

"Bunu son duyduğumda..."

"Bir daha o konuya değinmemekte anlaştığımızı sanıyordum."

"Kahretsin! Öyle ya, anlaşmıştık. İşte buna sözünden dönmek denir. Göstermek istediğin şu şeyi göster bakalım bana şimdi."

"Gel arkamdan."

"Çok konuşma da yürü, ukala herif."

Sal önde Fassin arkada, çalışma odasının derinliklerindeki gizli bir bölmenin yolunu tuttular. Kafayı biraz yorup da neyle karşılaşacağı konusunda tahminde bulunsa aynen böyle bir manzara tasvir ederdi Fassin: Bol ahşap, yumuşak bir pırıltıyla titreşen ışık havuzları, çerçevelenip duvara asılmış sürüyle resim ve tek başına gömme bir oda kadar yer kaplayan bir çalışma masası. Odanın bir köşesi-

ne yığılmış duran, büyük ve parlak bir madenden veya bilinmedik başka bir tür maddeden yapılma komik görünüşlü, çarpık parçalar. O an için Fassin'in aklına gelen en mantıklı yorum, bunların uzay gemisi parçası olduğu yönündeydi.

"İşte burada."

"Anlamadım, nerede? Neye bakmam gerekiyor?"

"Buna." Çarpık hatlı çok küçük bir metal parçasını bulunduğu ahşap kaidenin üzerinden alıp ona gösterdi Sal.

Fassin tüm bedenine ansızın yayılan ürpertiyi belli etmemek için büyük çaba göstermek durumunda kalmıştı. Görünmeye çalıştığının yarısı kadar bile sarhoş değildi oysa.

"Eh, nesi varmış bu zımbırtının?" (Sarhoş taklidinde aşırıya kaçtığını kendi bile fark ettiği halde Sal buna pek de dikkat etmiş görünmüyordu.)

Acayip görünüşlü metal parçasını Fassin'in gözlerinin hizasına dek kaldırdı Sal. "Bu gördüğün, dostum, o kahrolası gemi enkazının yanından aşırdığım şeyden başkası değil." Cisme daha bir yakından göz atan Fassin, onu tanımış olsa gerek ki, yutkunup derin bir nefes aldı. Sal'ın dudaklarının seğirdiğini fark etti o an. "Bu gördüğün..."

Bu hergelenin sinirleri boşalmak üzere, diye geçirdi Fassin içinden. Bir eliyle Sal'ın omzuna dostane bir şaplak indirdi. "Bu hiç de iyi değil," dedi ona. "Farklı bir şey lazım bize, bilemiyorum ki... daha farklı bir şey işte. Bu şeye, önümüzde duran bu zamanzingoya ihtiyacımız yok. Farklı bir şeye ihtiyacımız var. Başka bir zamandan kalma, başka bir yeri çağrıştıran, farklı bir şeye. Bu benim özgürce geçirebileceğim son akşam olabilir, Sal." Onun sırtındaki, işinin ehli bir terzinin elinden çıkma olduğu anlaşılan mükemmel ceketin omuz kısmını sımsıkı kavradı. "Söylediklerimde çok ciddiyim! İşlerin benim açımdan ne fena boyutlara ulaşabileceğini hayal bile edemezsin! Lanet olsun, Sal, işlerin sırf benim için değil, hepimiz açısından ne fena bir noktaya varabileceğini bilmiyorsun, üstelik bunu sana söyleme iznim de yok ve bu gece herhangi bir yerde hoşça vakit geçirebileceğim son gecem olabilir, oysa sen... sen gelmiş bana işe yaramaz bir elbise askısı gösteriyorsun, ah, ne yapacağımı bilmiyorum..." Çarpık hatlı metal parçasını parmağının ucuyla hafifçe ittirmek üzere elini uzattıysa da hedefi ıskaladı. Sonra burnunu çekip toparlandı. "Özür dilerim," dedi arkadaşına, aklını başına toplamış bir tavırla. "Kusuruma bakma olur mu, Sal." Onun

omzuna hafifçe vurdu bu defa. "Ama bu belki de benim son...şey, eğlence gecem ve... Bak dostum, içim enerji dolu ve kendimi her şeye hazır hissediyorum... Öyle ki, Aylakkent'in kapının hemen dışında olmasını dilerdim, hem de tüm kalbimle, fakat diğer yandan, son birkaç gündür çok yoruldum ve belki de... Ama hayır, belki denemez buna. Bir ihtimal kesinlikle demek daha doğru. İşin gerçeği, o da değil, şu an yapılacak en doğru işin kendimi yatağa atıp derin bir uyku çekmek olduğu yanında hiçbir ek sözcük olmaksızın sadece *kesinlikle* tabiriyle ifade edilebilir ve..."

"Sen ciddi misin yahu?" dedi Sal, elindeki metal parçasını almış olduğu yere, hemen arkasındaki sehpanın üstünde duran ahşap kaidenin tepesine geri bırakırken.

"Uyku konusunda mı?" dedi Fassin elleriyle anlaşılmaz işaretler yaparak. "Şey, bence..."

"Hayır, seni moron! Aylakkent'e gitme konusunda!"

"Ne? Ha? Benim ağzımdan Aylakkent lafı çıkmadı ki!"

"Bal gibi de çıktı!" dedi Sal, içten kahkahalara boğularak.

"Gerçekten mi? Şu düştüğüm duruma bak hele!"

Elinin altında seyahate çıkmaya her daim hazır bir uçan araç bulundururdu Sal. Bu küçük gemi, Yapay Zekâ yasaları uyarınca yasaklanmasına ramak kalacak derecede otomatikleştirilmiş bir kontrol ve hareket mekanizmasına sahipti. Bu araca yapay zekâ teknolojisi sayılmamakla birlikte onun mini-mini-*minnacık* ögelerini yansıtan bir bakım-onarım donanımı yüklenmişti aynı zamanda. Son derece sivil görünmesine karşın apaçık ki askeri işleve de sahipti. Birleşik Donanma denilen şu lanet gruba bağlı bir donanma oramirali bu yavrudan içeri adımını atıp yetkilerini sergilemeye kalksa bu durum onun her yerde geçerli olan ciltler dolusu kabarıklığa sahip erişim profilinin daha sınırlı bir ortama indirgenmesine yol açardı yalnızca. Yük güvertesine inip etrafa kaba emirler yağdırarak oradan oraya yürürdü.

Yolun yarısını geride bırakmışlardı ki zihinlerini bir nebze açıp kendilerine gelmek için aracın üst kısmındaki bir noktada dışarı çıktılar. Hava çok ama çok soğuktu.

Nihayet inişe geçtiklerinde pervanelerin altında çer çöp uçuştuğunu gören Fassin bu tür şeylerin halen var olduğuna şaştı kaldı.

Aylakkent'i büyük ölçüde hatırladığı gibi bulmuştu. Eğlencenin

tavanına vurmak için, kalite bakımından en dibe vurmuş mekânları aradı gözleri. Bir yandan çanak-barlarına ve uyuşturucu salonlarına ağı atıp onu ağzına kadar fıstık ve kafa buldurucu içkiyle dolu halde geri çekerlerken, Fassin çaktırmadan Sal'i belli bir bara doğru yöneltme çabasındaydı; Sal ise bu eski ve aynı zamanda yeni en iyi dostunu –bu geceye sırf eğlenmek için değil, eski ahbabı Fass'ı tüm bu olup bitenlerle ilgili kendisine daha çok fayda ve de kazanç getirmesi muhtemel ayrıntıları sayıp dökeceği bir pozisyona getirmek için de çıktığını hayal meyal hatırlayarak– kendisine belli bilgileri vereceği bir pozisyona getirmeye çalışıyordu ama bu yolda şimdilik pek bir aşama katedememişti ve biraz da bundan dolayı, kafayı bu konuya giderek daha az takıyor ve içindeki "aman canım bana ne" duygusu giderek kuvvetleniyordu.

Çok geçmeden, bir kez daha şansını deneme ve bir ara sokağı ve bir barı daha kolaçan etme konusunda ısrar eden Fassin'de de yılgınlığa kapılma emareleri görülmeye başlamıştı ki, Narcateria adı verilen, pespayeliğin gözleri acıtacak ölçüde bariz olduğu, Sal'i *bayağı* uzun zamandır görmemiş olmalarından ötürü hazır yakalamışken "Bizi bırakıp gitmeyi *aklından bile geçirme*, seni üçkâğıtçı *hergele*" ve "Bu yanındaki arkadaşın mı? Bunca zamandır niçin tanıştırmadın onu bizimle? Yanınıza oturabilir miyim, ha? Ben de size katılayım, ben de!" nidaları eşliğinde onu her ne pahasına olursa olsun orada tutmaya *kararlı gözüken* bir kalabalık tarafından çevrelerinin sarıldığı, duvarları elmas desenleriyle bezeli, pazar yerinden bozma bir gece kulübünde buldular kendilerini. Neticede, kalabalığın içinde düşe kalka kendisine yol açarak tek kişilik bir telefon kabininde özel bir arama yaptıktan sonra doğruca tuvalete gidip orayı son ziyaretinden bu yana içmiş olduğu tüm alkolü sıcak dumanlar çıkaran ince bir akıntı halinde (hem de daha esaslı bir ses çıkarmak için deliğin bilhassa üzerine nişan alarak) dışarı boşalttı ve ardından yüzünü yıkayıp tüm bunlara katlanmasına sebep olan doğru kızı beklemek üzere nefes kesici sevimliliğe sahip sarhoşlar topluluğunun arasına döndü: İlkin Sal'ın arzu ettiği yere gitmelerini önermiş ve kendisine sarhoş süsü verip (ki aslında sarhoştu da, ama o derece değil) gerçekte onu sırılsıklam sarhoş ettikten sonra Aylakkent'le ilgili çıtlatmalarda bulunarak oradan ayrılmalarını sağlayıp buraya, o kızı bulmayı umduğu yere gelmişti...

...Ve aradan neredeyse bir saat geçmişken tam ümitsizliğe kapıl-

maya başlamıştı ki, o kendine has durgun güzelliği ve sakin havasıyla her bakımdan kusursuz bir görüntü ortaya koyarak çıkageldi kız; fakat bir farklılık hissediliyordu onda: Üçgenimsi hatlara sahip suratına 24 karatlık gerçek altından yapılmaymışçasına dökülen beyaza çalan altın renginde saçları, mıncıklanmak için yaratılmış çenesi, öpülesi çilek dudakları, kişide kendi burnunu onunkine sürtme hevesi uyandıran küçük tatlı burnu, okşanası yanakları, içine dalıp gidilecek gözleri (ah ah, hem de ne dalmak!), yalanası kaşları, en az onlar kadar yalanası alnı, sayısız sevişmeden artakalan teri yalanıp kurutulmayı bekleyen... Hey hey hey, biraz yavaş gel bakalım! Çok yorucu bir seans oldu bu!

Aun Liss.

Hayatının tek gerçek aşkı, tüm benliğine egemen olan ihtirasın kaynağı.

Bir nebze yaşlanmıştı da, ama normalde olması gerektiği kadar göstermiyordu yaşını. Olaylara farklı bir gözle bakıyor, farklı bir yaşam tarzı benimsiyor, kişiliğini farklılarştırıyor, haliyle de farklı biri addediliyordu. Aun Liss yerine Ko ismiyle tanınıyordu (bundan ibaretti ismi) o sıralar, ama onun için sonsuza dek Aun Liss olarak kalacaktı. Gerçek adını söylemenin ise gereği bile yoktu. Aralarında geçmiş olan şeylerin çoğunluğu hiç anılmazdı zaten. Maaşlı işte çalışan kızların genelde tercih ettiği türden bir elbise vardı üzerinde. Kızın giyiminde vücut hatlarını ortaya çıkaracak, sıradışı ve kışkırtıcı herhangi bir unsur yakalayamadı Fassin.

Her neyse.

Tokalaşmak üzere elini uzattı kız.

Hemen yakınlarda, insan ırkından bayanların aşırı tahrik edici ve feci derecede çekici cana yakınlığıyla –işin doğrusu, boğulacak ölçüde– sarmalanmış olan Sal bile kızın genel havası karşısında ister istemez etkilenmiş görünüyordu.

"Fass, seni köpek!"

Aun Liss'in eli havada asılı kalmıştı.

Sal'ın hava aracındaydılar yeniden. Kötü bir şöhrete sahip Segrette İkizleri tarafından ızdırap verici bir tedaviye tabi tutulmakta olan Sal, ön koltukta inildiyordu.

Fassin ve Aun Liss ise böylesine güzel bir model teşkil ettikleri

için ağızları kulaklarına vararak, arka koltukta oturmaktaydı. Uzun süre öpüştükten sonra –etraflarına bakıp ön koltuktaki ihtiyarların hali karşısında omuz silkerek (hava aracı o esnada gerçekte bir yere gitmiyor, kendisini aşağı yukarı aynı noktada tutacak...Aun Liss'in deyimiyle, perçinleyecek bir döngüde daireler çiziyordu)– bir an için ayağa kalkan kız, adamın elleri hafif giysisinin iç kısımlarında gezinip parmakları sırtını yoğururken, onun kucağına ata biner pozisyonda tekrar yerleşti... Aun'un bizzat yaptığı benzetmeye göre tıpkı onun Fassin'in sütunu üzerinde oturuşu gibi su kütlesinin oluşturduğu sütun üzerinde oturan (Kız bunu yakınlarda bulunan herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemiş ve ardından, Fassin'in fazla abartıya kaçmadıklarını umduğu bir kahkaha sağanağına tutulmuşlardı.) matrak görünümlü Kehar Evi'ne dönmeleri sonrasında bile bu böyle devam etti. İşin en çok kızıştığı anda bile elbisesini çıkarmayan kız, adamın devamlı bastıran, sımsıkı kavrayan parmakları belkemiğinin kavisi üzerinde gezindikçe acıyla karışık bir hazdan kaynaklanan nefes kesintilerine boğulmuştu. Aradan bir süre geçtikten sonra en nihayet baş başa kalıp ince bir çarşafın altında uzandıklarında, kız elbisesini sıyırıp atmış ve kendini adamın kollarına teslim etmişti.

Saatlerce devam eden bu süreçte, yüzlerce yıldır, yani kız onu kontrol altında tutan ve onun dış dünyayla bağlantısını sağlayan başlıca unsur haline geleli beri kullandıkları, sırrı kendilerinden başka hiç kimse tarafından bilinmeyen ve yine hiç kimsenin kırmayı beceremediği şifreler içeren parmak oyunları yoluyla aralarında şu konuşma geçti:

SEN HÂLÂ BENM BAĞLNTIM MISIN?

Narcateria'nın dip köşelerindeki özel bir kabinde öpüşmekle meşguldüler. Ellerini adamın ceketi ile gömleği arasında kaydıran kız parmaklarını oynatarak cevap verdi ona: EVT. BANA VERCK NE HABRLERN VAR?

1.Sİ, BEN ARTK OCULA'DA BİNBAŞI OLDM. ŞU AN ORADA 2NCİ ADAMIM.

NEDN?

ÇÜNKÜ ŞU MEŞHR ARŞTRMAMDA BİR ŞEY KEŞFTTM. AHALİ LSTSİ'YLE İLGLİ. ONDEN BAHSEDLDNİ DYMŞ MYDN HİÇ?

ŞYLE BYLE.

2NCİ GEMİ TEORSİ, diye mesaj göndermeye devam etti adam parmaklarıyla küçük dokunuşlar yaparak. GİZLİ 'DELİK' ŞEBEKSYLE İLGİLİ.

BEKLE, diye karşılık verdi kız. *SOLUCAN DELİĞİ* ŞEBEKESİNDN Mİ BHSEDİYOSN?

EVT. BRNCİ SIR BU.

Kısa bir duraklama oldu. Adamı öpmeye devam ediyordu kız. Fassin'in parmakları tekrar girişti mesaj göndermeye: ÇLGINSN SN.

Ellerini birbirlerinin giysilerinden içeri sokmuş vaziyette hava aracına doğru yürürken sürdürdüler mesaj sohbetini:

HPSİ TAM DA BENM ÖĞRNDĞM GİBİ. 6 AY İLA 1 YL İÇİNDE İT-5 AYRŞMSI'NIN İŞGALİ BEKLENYOR. ÖTDN GLNLRİN DE ONLARLA OLDUĞU SANLYR. DĞRU MU BU?

İŞN ASLI BİRZ KRŞK. KSMEN DĞRU, KSMN DEĞL. ACL DRMUN SEBEBİ DE BU.

LNT OLASI ACL DRM SNİN YZNDEN Mİ BŞLADI?

EVT. ÜZGNM. BRLEŞİK DNANMA ŞU AN YLDA. MHNDİSGEMSİNİN AÇK ARA ÖNÜNDE. TM BUNLARI BİZE ANLTMAK İÇN BRLŞK DNANMA YPY ZKÂ İLETİMİ KULLANDI.

YPY ZKÂ MI?

EVT.

VY CANINA.

Hava aracının içine girdiklerinde şöyle devam etti kız:

SNİN İÇN SIRDA HNGİ ADIM VAR?

YKNDA YNİ BİR ARŞTIRMAYA GRİŞECEĞM. BŞKHN GANSCREL, ŞERFLİKTEN BR ALBAY VE KHN YURNVC BNA EŞLK EDECK. 1NCİ SFRDE BULDKLARIMN GERİ KALAN KSMINA ULAŞMYA ÇLIŞACĞIM.

Kız adamın kucağına ata biner gibi oturmuşken normal yolla da konuşabiliyorlardı.

"Böylesi hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı kız.

"Ah, harika bir duygu. Sence?"

"Bilirsin yukarıda olmayı hep sevmişimdir."

NE BULDN PEKİ İLK ARŞTIRMANDA?

EMN DEĞLİM. O ZMAN BEN DE FRKINA VRMAMIŞTM. BLGİLERN ÇOĞU JELTCK ANALZ EDNCE ORTYA ÇKMIŞTI. 2NCİ GEMİ DİYE BLİNEN ŞEY VE DNŞM ŞKLİNDE ADLNDIRILN

BR DĞRİNİN AHALİ LSTES'NİN GERİ KLAN KSMINA ANLAM KZNDRABLECEİ DÜŞNLYOR. JELTCK BUNU KEŞFTMEK İÇİN DONANMYI YOLA ÇKRDI. AMA BR ŞEY BULUNAMDI. DONANMA DA BU URDA TLF OLDU.

Adamın gerginliğe kapılıp duraksadığını fark eden kız onu harekete geçirmek için şu mesajı gönderdi:

NE?

İDDİAYA GRE ÖTEDN GELNLRİN GEÇİDİ YOK ETMESİNİN ARDNDA YTN SBP DE BU. DOĞRU MDR SENCE?

BLMYRUM. BEN SANA MSJLARI İLETMKLE GÖREVLYİM. Duraksama sırası kızdaydı bu kez. YANİ SEN *BU* ACL DRUMU BAŞLATMKLA KALMAYP GEÇDİN YOK EDLMESİNDN DE SORMLU OLDĞUNU MU SÖYLÜYRSN?

MLSF ÖYLE. AMA UNUTMA Kİ TM BUNLAR KAZRA OLDU.

CNIN CHENNEME.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

"Farkındayım."

"Bunu daha sık yapmalıyız."

"Bence de. Ama şimdi, hşşş."

AMA TM BU ANLTTIKLRN DOĞRYSA VE ÜSTLİK BU BLİNİYRSA, BU ARŞTIRMAYI SRDÜRMEM VE İYİ TARAFTN OLNLAR İÇN DAHA FZLA BLGİ TOPLAMAM NDEN DAHA ÖNCE İSTENMDİ?

HİÇBR FKRM YOK.

KULAĞA SÇMA GELYOR AMA BU İŞİ YİNE BENM KRCALAMAMI İSTYRLAR.

KRCALA O ZAMN SEN DE.

PEKİ BZI ÖTDEN GLENLERN İT-5 AYRŞMASI HSABNA ÇLŞIRKN BAZLARNIN ÇLŞMADIĞNI SÖYLRKEN NE KASTEDYRSUN?

GRPLŞMALAR.

GRPLŞMALAR MI? *HZİP TEORSİ* Mİ SATIYRSUN BANA ŞMDİ DE? YAPABLECĞİNİN EN İYİSİ BU MU YANİ?

BYLE TUTKLU DVRNMAYA DVM ET.

Bir yandan ateşli sesler çıkararak, ihtiras dolu bazı hareketler yaptı.

Fassin'in yatağında, adamın elleri kızın ensesini okşayarak devam ettirdiler mesajlaşmayı:

3 GN UZKLIKTAKİ 3NCÜ ÖFKE AYINA GİTMEM GERKYOR.

...OH.

NİÇİN *OH* DEDN ŞMDİ?

ORAYLA İLGLİ BR SYLENTİ VAR. BUNU ASLNDA BLMİYORMŞ GİBİ DVRANMAM GRKİR. SALDRNIN NASQRN AYLRINA DZNLENME İHTMALİ SZ KNUSU.

NASQRN AYLARINA MI? *'GLANTN* DEL YANİ, ÖYL Mİ?

HYR. ORASI ÇK AZ ANLM İFADE EDYR.

3NCÜ ÖFKEYE...VE KHNLERE SALDRI OLMYACĞINA DAİR BİLGİ EDNEBLR MSN?

DNRİM.

ÖĞRNMEYE BK.

SZ VERYORUM, UĞRŞACAĞM.

PEKİ. NASQRN'DA BR ŞY BULAMZSAM İLKN MRCATORIAYA DEĞL SNA HBR VERİRM.

TMAM. İŞTE BU GZEL. AMA NSL?

EQ4 VE EQ5 ADLI UYDULARIMZN ARASNDA BR YRDE BR MİKROUYDU VAR. HEDEFM ORASI. ESKİ ŞFREM VE FREKNSM HALN ÇLŞIR DRMDA MI ACBA?

ÖYLE OLDUĞNU SANYORM. AKSİ HALDE AYARLAMASI ZAMN İSTR.

BİR ŞEY BLMAK AYLARIMI ALABLİR. SONUCN SFIR OLMASI DA MHTMEL. BEN NASQRN'DA OLRSM MİKROUYDNUN ALÇAK FREKANS B 2'DEN MESAJ ALMASNI SLA.

ANLŞTK.

Kısa bir süre sonra:

SNİ SVYORM.

DELİSN SEN.

AMA BU GRÇEK.

NEDEN DAHA İHTRASLI OLMAYI DENMYRSUN?

Çarşafı Öteden Gelen sevgilisinin üzerine biraz daha çekti. UYUYN CASUSUMUN ÜZRNİ ÖRTYİM Mİ?

HAYR, DAHA İHTRASLI SEVİŞ, YETR...

BÖLÜM ÜÇ

Düşecek Yer Kalmayınca

Slovius Amca onu omzuna aldı. Birlikte kötü makinenin öldürülüşünü izleyeceklerdi. Ellerini Slovius Amca'nın alnına koydu; o her böyle yaptığında amcasının alnını kırıştırması komiğine gidiyor ve oturduğu yerde neşeyle kıpırdanıp gülmesine, Slovius Amca'nın ise yeğeninin düşmesini önlemek için onun ayak bileklerini sıkıca kavramasına yol açıyordu.

"Fass, debelenmeyi bırak bakayım."

"Ben böyle iyi, inan bana."

Bu cümlenin "Ben böyle iyiyim," veya "ben iyiyim," şeklinde kurulması gerektiğini çoktan öğrenmişti öğrenmesine ama "Ben böyle iyi" gibisinden ifadeler kullanmayı yeğliyordu, çünkü bu konuşma tarzının yetişkinlerin ona gülümsemesine ve kimi zaman da onu kucaklamasına yol açtığını fark etmişti. Bazen bir ellerini onun başının üstüne koyup saçını karman çorman ettikleri de oluyordu, ama neyse.

Liman kapısından geçtiler. Mevsim ilkbahar olduğundan, aynı isimle anılan evdeydiler. Büyümüştü artık. Daha şimdiden, Yaz Evi dışında tüm evlerde yaşamışlığı vardı. Sıra nihayet oraya gelmişti zaten. Onu da görünce tüm evlerde yaşamış olacaktı. Sonra da silbaştan başlayacaktı döngüye. Bu işin düzeni böyleydi işte. Kapıdan içeri girdikleri sırada, omzunda taşıdığı ufaklık başını vurmasın diye eğildi Slovius Amca.

Arkalarda bir yerden usulca "Hmm, başına dikkat et," diyen babasının sesini duydu sonra.

Annesi ise derin bir iç geçirmişti. "Of, telaşa verme ortalığı. Sen aldırma ona canım."

Slovius Amca ile onun arkasında kaldıklarından annesiyle babasını göremese de, duyabiliyordu onları.

"Dinle, ortalığı *telaşa verdiğim* falan yok, ben sadece..."

"Evet, sen..."

Annecik ile *Babişko* kendi aralarında böyle konuştuğu zamanlar midesine şu komik his oturuyordu hep. Slovius Amca'nın alnına avuç içleriyle seri bir şap-şap-şapadak yaptı ve "Bana yine tarihten bahsetsene!" diye seslendi ona, grup hava aracına doğru ilerlerken. "Daha çok tarih dinlemek istiyorum!"

Buna gülerek karşılık verdi Slovius Amcası. Bu samimi gülüşten kaynaklanan sallantı Slovius Amca'nın omuzlarından başlayıp onun poposuna ve oradan da tüm vücuduna yayılıyordu. "Vay vay, amma da hevesli bir öğrencimiz varmış burada."

"Bu çocukta deha var," diye belirtti annesi.

"Ah, haydi ama," dedi babası. "Çocuk biraz meraklı, hepsi o."

"Tabii canım tabii, sen haklısın," dedi annesi. Bu sözleri sarfederken hırsla nefes aldığı duyulabiliyordu. "Benim hatam. Görüşümü belirttiğim için kusuruma bakmayın."

"Hey, yapma böyle şimdi, demek istediğim o değildi..."

"Voerin'den bahset bana!"

"Doğrusu Voehn olacak," diye düzeltti onu Slovius Amca.

"Benim de bir Voerinim var! Konuşan, tırmanan, yüzen, zıplayan, suyun altında bile konuşabilen büyük biri hem de. Başka oyuncakları vurup deviren bir de silahı var. Ondan başka, sadece yürüme özelliği olan daha bir sürü oyuncağım var benim. Onların da silahları var ama zorlukla görülecek kadar küçükler, yine de başka oyuncakları vurunca düşürebiliyorlar. Oyuncaklarımın toplam sayısı yüze yakın. Üstelik her fırsat bulduğumda *Voehn Hücum Bölüğü*'nü izliyorum. Orada en çok sevdiğim karakter Kaptan Chunce, çünkü o çok akıllı. Kumandan Saptpanuhr'u da seviyorum ve tabii Onbaşı Qump'u, çünkü o çok komik. Jun ve Yoze'nin en gözde ortak karakteri ise Kumandan Saptpanuhr. O ikisi benim arkadaşım. *Voehn Hücum Bölüğü*'nü sen de izliyor musun, Slovius Amca?"

"Sanırım şu âna dek hiç denk gelmemişim, Fass."

Aldığı cevabı zihninde tartar gibi kaşlarını çattı Fassin. Bir süre sonra, bunun muhtemelen "Hayır" anlamına geldiğine kanaat getir-

di. Yetişkinler niçin sadece hayır diyebilecekken anlaşılmaz bir sürü sözcüğe başvururdu ki hep?

Hava aracının içindeki yerlerini aldılar. Bunun için Slovius Amca'nın omuzlarından inmesi icap etmişti gerçi, ama neyse ki ön koltukta onunla yan yana oturabilecekti. Arkalarda oturması halinde midesinin bulandığını kimseye söylemesine gerek yoktu bu saatten sonra. Diğer yanına ise bir uşak yerleşmişti. Büyük-amcası Fimender ise yanında yaşı epey ilerlemiş iki kız arkadaşıyla, hemen arkalarındaki koltuk sırasında seyahat edecekti. Devamlı kahkaha atıyor, yanındaki hanımlar da ona eşlik ediyordu. Annesi ve babası ise daha gerilerde sessizce konuşmakla meşguldü. Onun gözünde annesi ve babası yaşlıydı ama Slovius Amca çok daha yaşlıydı, Büyük-amca Fimender ise *gerçekten* çok yaşlıydı.

Çok geçmeden havalanan araç *Voehn Hücum Bölüğü*'ndeki saldırı gemisi İntikamcı'nın çıkardığına benzer bir gürültü eşliğinde ilerlemeye başladı. Kendisindeki, saldırı gemisi İntikamcı'ya ait model de sadece Uçuş İzni Verilmiş Dış Alanlar'da uçabiliyor, silahlar ve füzeler sıkabiliyor, genel anlamda aynı sesi çıkarıyordu. Oyuncağını da yanında getirmek isterdi ama buna izin verilmemişti, bas bas bağırmasından sonra bile. Sadece İntikamcı'yı değil, hiçbir oyuncağını beraberinde getirmesine rıza gösterilmemişti. Bir tekini bile!

Slovius Amca'nın giysisinin koluna yapıştı. "Haydi bana Voerin'den bahset!" Sözlerinde Slovius Amca'yı gülmeye sevk eden şeyin ne olduğunu merak ediyordu bir yandan da. "Daha çok tarih anlat bana!"

Gülümsedi Slovius Amca.

"Voehn denen topluluk Culmina'nın kabadayılarıdır, evlat," dedi Büyük-amca Fimender arkadaki koltuktan. Sesini daha iyi duyurabilmek için öne doğru kaykılmıştı. Çoğu zaman olduğu gibi nefesinde şu tatlı koku hissediliyordu yine. Büyük-amca Fimender içki içmekten hoşlanırdı. Ağzından çıkan her sözcüğe tek başına büyük önem taşıyormuş gibi bir tını katan sesi de bazen komik geliyordu kulağa. "Yerinizde olsam, türümüzün doğuştan gelen haklarını gasp eden o pisliklere dikmezdim gözümü."

"Sakin ol biraz, Fim," dedi Slovius Amca. Büyük-amca Fimender'e bir bakış fırlatmak üzere arkasını dönüyordu ki üzerine yöneltilen bakışlara karşılık vermeksizin, tepkisiz ve hareketsiz bir şekilde yanında oturmakta olan uşağa takıldı gözü. "Yanlış kişi seni

ciddiye alırsa, bir bakmışsın ki bu yoldan çıkmış yapay zekâyla eşlik ediyorsun. Hmm?" Kendisi ona doğru gülümserken, önündeki tepsiden içi içki dolu bir kadeh kapan Büyük-amca Fimender arkasına yaslanıp iki yaşlı kız arkadaşının arasındaki koltuğa yeniden kurulmuştu.

"Benim için onurdur," dedi Fimender alçak sesle.

Ardından tekrar Fass'a dönüp gülümsedi Slovius Amca. "Voehn'in Dünya'ya gelişi çok çok uzun zaman öncesine dayanır, Fassin. İnsanoğlu o dönemde henüz uzay gemisi imal etmemişti bile... Bırak onu, neredeyse denizde giden gemi bile yapmamışlardı."

"Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Sekiz bin yıl kadar önce."

"Milattan Önce 4051," diye tamamladı Büyük-amca Fimender, sesinin alçaklığına bakılırsa, bunu onlar duysun diye söylediği şüpheliydi. Zira Slovius Amca bunu işitmemişe benziyordu. Bu durumdan hareketle, Büyük-amca Fimender ile Slovius Amca'nın konu üzerinde fikir ayrılığına düşüp düşmediğinden emin olamadı Fassin. Öyle ya da böyle, 4051 rakamını Önemli Tarih kategorisine alıp zihnine kaydetmeyi ihmal etmedi çocuk.

"Dünya'ya ulaştıklarında insanoğluyla karşılaştılar," dedi Slovius Amca, "ve onları da gemilerine bindirip beraberlerinde diğer yıldızlara ve gezegenlere götürdüler."

"Rehin aldılar onları!" dedi Büyük-amca Fimender. "Önyargılarından doğan sorulara cevap aramak için bir nevi numune topladılar! Yalan mı?" Sanki onunla veya Slovius Amca'yla konuşmuyormuş gibi çıkıyordu sesi. Büyük-amca Fimender'in dediklerinden nasıl olsa bir şey anlamıyordu Fass. Yaşlı hanımlar kıkırdamaya başlamıştı bu arada.

"Eh," diye girdi söze Slovius Amca, yüzünde hafif bir tebessümle, "insanoğlunun o dönemde rehin alınıp alınmadığını kim bilebilir ki? Mısır'da, Mezopotamya'da ve Çin'de yaşayan antik çağ insanları ne olup bittiğini anlayamayacak kadar ilkeldi. Muhtemelen Voehn'i tanrı gibi gördüler, bu yüzden de zor kullanma gereği doğmadan kendi rızalarıyla onlarla gittiler, kaldı ki Voehn'in tüm insanları beraberinde götürüp götürmediğini bile bilmiyoruz. Belki de sadece hücre örneği almışlardır onlardan."

"Bebeklerini veya ceninlerini, ya da birkaç bin döllenmiş yumurta almış da olabilirler," diye yorumda bulunan Büyük-amca Fimen-

der hemen ardından ekledi: "Ah, teşekkür ederim, canım. Aman dikkat! Hazır...ve işte oldu."

"Ne olursa olsun," diye devam etti Slovius Amca, "Voehn yanında götürdüğü insan topluluğunu Dünya'ya çok uzak konumda bulunan çeşitli gezegenlere serpiştirdi ve bu insanlar zamanla oranların halkıyla kaynaştılar, bu arada Culmina diğer halkları uygarlaşma yolunda daha hızlı ilerleyebilmelerine katkıda bulunmak üzere insanlara yardım etmeye yöneltti ve böylelikle insanların Dünya'dayken o zamana dek icat etmiş olduğu her şeyi onlara sağladı, ama diğer gezegenlere yerleşen bu insanlar galaksi topluluğunun pek çok parçasından yalnızca birini teşkil ettiklerinin her daim bilincinde olacaktı, ya sence?" Slovius Amca sorgulayan bir surat ifadesiyle baktı ona. Bunun üzerine, söylenenleri anladığını belirtir şekilde aceleyle başını salladı Fassin. Galaksi topluluğunun ne anlama geldiğini biliyordu: Kendilerinden başka herkesi ifade ediyordu bu tabir.

"Her neyse, bu esnada Dünya'da kalan insanlar icatlarda bulunmayı sürdürdüler ve en sonunda solucan delikleri ile geçitlere geldi sıra..."

"Saldırı gemisi İntikamcı da seyahatleri sırasında devamlı solucan deliklerinden ve geçitlerden geçiyor," dedi Fassin Slovius Amca'ya, övünür gibi.

"Tabii ya," diye onayladı onu amcası. "Böylece insanlar kendi dünyalarının dışına çıkıp da diğer yaratıklarla karşılaşınca ve onların solucan deliği şebekesine dahil olup bu sayede daha pek çok solucan deliğiyle bağlantıya geçince, yabancı türlerle karşılaşmış veya en azından yabancı türler tarafından varlığından haberdar olunmuş ilk insan grubunun kendileri olmadığını fark etti, çünkü Voehn tarafından Dünya'dan alınıp başka gezegenlere yerleştirilmiş olan insanlar zaten çoktandır tanınıyordu."

"*Artık* insanlar," dediği duyuldu Büyük-amca Fimender'in arka koltuktan. Sanki kendisini daha fazla tutamayıp ani bir kahkaha krizine tutulacakmış gibi, komik çıkıyordu sesi.

Slovius Amca bir kez daha başını çevirip kısa süreliğine ona baktı. "Kimi zaman biraz kaba kaçsalar da, onları tanımlarken kullanılacak sözcüklerin pek önemi yok."

"Konumumuzu unutmamak ve onların bize ait olduğunu, bizden koparılmış olduğunu akılda tutmak için özellikle seçilmiş tanımlar bunlar," diye yapıştırdı lafı Büyük-amca Fimender.

"Voehn'in insanları diğer gezegenlere götürmesini izleyen süreçte kendi görevlendirdiği kişiler aracılığıyla Dünya'ya göz kulak olduğu iddiasındadır Culmina. Bu süre zarfında, kocaman kayaların ona çarpması gibisinden olayların önüne geçerek, Dünya'nın başına kötü bir şey gelmemesini sağlamışlar sözümona."

Büyük-amca Fimender öksürmeyle karışık bir kahkaha patlattı. "İddiada bulunmak parayla değil ya."

Başını çevirip Büyük-amca Fimender'e bakan bu defa Fass olmuştu. Bir yandan Büyük-amca Fimender'in çenesini kapamasını ve bu sayede Slovius Amca'yı daha rahat dinlemesine engel olmayı bırakmasını içinden geçirirken, bir yandan da bunu istemiyordu, çünkü her ne kadar çoğu zaman onların içerdiği anlamı idrak edemese de, Büyük-amca Fimender'in söylediği şeylerin Slovius Amca'nın anlattıklarıyla bağlantısı varmış gibi geliyordu ona. Bu ikili, birbirinin söylediğine hem katılıyor hem de katılmıyordu sanki. Ona göz kırpan Büyük-amca Fimender, elindeki kadehi hafifçe sallayarak Slovius Amca'yı işaret etti. "Hayır canım, buraya bakma, onu dinle sen!"

"Gel zaman git zaman Dünya'daki insanlar yıldızlara erişmeyi başardı ve her yerde kendilerine yabancı varlıklar olduğu gerçeğiyle yüzleşti," dedi Slovius Amca. "Söz konusu yabancı varlıkların içinde biz de vardık!" Bu son cümleyle eşzamanlı olarak kocaman bir gülümseme yerleşmişti yüzüne.

"Üstelik yabancı insanların mevcudu, insanoğlu türünü *kendilerinden ibaret* zanneden Dünyalı insanlarınkine oranla çok daha fazlaydı," diye girdi araya Büyük-amca Fimender. Küçümser bir hava vardı sesinde. Derin bir iç geçiren Slovius Amca'nın bakışları diğerlerinin göremediği bir yere *dalıp gitmişti* adeta.

Hava aracı tepesi karlı dağların üstünden geçiyordu o sıra. Dağların önünde, güzergâhları üzerinde daire şeklinde koca bir çöl göze çapıyordu. Bu manzara karşısında başını iki yana sallayan Slovius Amca hiçbir yorumda bulunmamayı tercih ederken, Büyük-amca Fimender'in konuşmaya başlamasıyla beraber tekrar ondan yana döndü Fassin.

"Ayrıca teknik açıdan da çok daha ileri düzeydeydi, alnsan denen şu grup. Çok daha ileri düzeyde ama bir o kadar siniktiler. Tüm diğerleri gibi onlar da başkasına uşaklık eden bir ırk halini almıştı. Dünyalıların çılgınca bir yayılmaya dayalı hayalleri, geğirince çıkıp

giden mide gazından farksızdı artık. 'Herkes nerede?' sorusunun cevabının 'Her yerde' olduğu anlaşıldı, fakat bu galaksi pokerinde ortaya sürülen para solucan deliğiyle ölçülüyordu ve bu yüzden biz de kendimizinkini finanse etmek ve masaya koymak mecburiyetinde kaldık. İşte o zaman, 'Her yer'in gerçekten de 'Her yer' olduğunu ve gördüğümüz veya göremediğimiz her haltın şu ya da bu lanet herifin tekine ait olduğunu keşfettik: Her kaya, her gezegen, ay veya yıldız, her kuyrukluyıldız, toz bulutu ve cüce güneş, uzayın kendi köpüksü boşluğu bile birilerinin eviydi aynı zamanda. Unutulup gitmiş bir yerde bir kül ve cüruf deryasının üzerine kon, kazınca bir şeyler bulup çıkarma, bir şeyler inşa etme ve yeni bir şey yaratma ümidiyle küreği eline al ve bir de bakmışsın ki iki kafalı bir yaratık oracıktaki bir çukurdan her iki kafasını çıkarmış sana defolup gitmeni söylüyor ya da üzerine silah doğrultuyor. Ya da...daha da beteri!"

Büyük-amca Fimender'in bu kadar çok konuştuğuna daha önce hiç tanık olmamıştı. Konuşurken onlardan birine değil de hüzünlü gözlerle öndeki koltuğun arkasına kenetlenmiş olan ve üzerinde bir kadeh bir de şarap sürahisi bulunan rafa doğru baktığından, Büyük-amca Fimender'in sözlerini Slovius Amca'ya mı, kendisine mi yoksa iki yaşlı kız arkadaşına mı yönelttiğini bir türlü anlayamıyordu. İki hanım onu avutup sakinleştirmek için bir yandan omzunu pışpışlarken, içlerinden biri adamın simsiyah olmakla beraber yine de ona yaşlı görünümü veren saçlarını düzeltiyordu.

"Hazırlık okulu diyorlardı buna," diye açıkladı, görünüşe göre ya kendi kendine, ya da önündeki içki rafına hitaben. "Bana sorarsan düpedüz adam kaçırmadır bu." Öfkeyle burnundan soludu. "İnsanları kendi keyiflerince bir yere yerleştirip oraya mahkûm etmek. Hayal kurmamıza önce izin vermek, sonra da o hayalleri delik deşik etmek." Usanmış bir edayla başını sağa sola sallayıp parıldayan kadehinden bir yudum aldı.

"Hazırlık okulu mu?" diye sordu Fass, kelimeleri doğru duyup duymadığını kontrol etmek için.

"Hmm? Ah, evet."

"Aslına bakarsan bu, hatırlanabildiği kadar eski zamanlardan beri süregelen bir uygulama," diyerek tekrar söze girdi Slovius Amca. Kibar bir tarzda konuşuyordu ve Fass Slovius Amca'nın kendisine mi yoksa Büyük-amca Fimender'e mi hitap ettiği konusunda

emin değildi. Bir yandan uçan aracın ekranlarından birini önüne açarken söylenenleri kaçırmamaya çalışıyordu. Yanında herhangi bir oyuncak getirmesine izin verilmiş olsaydı hiç şüphesiz BotPal'ı getirir ve ona danışırdı, oysa şimdi, bu çokbilmiş yetişkinler yüzünden bir ekrana muhtaç olmuştu. Ekranda beliren harfleri, rakamları ve diğer şekilleri inceledi bir süre (bu esnada Slovius Amca ile Büyük-amca Fimender ara vermeksizin konuşmayı sürdürüyordu).

Konuşmak zorunda kalmayı sevmiyor, bilgilere tıpkı yetişkinlerin yaptığı gibi hafif dokunuşlarla erişebilmek istiyordu. Birkaç düğmeye basıp şansını denedi. Az sonra, sürüyle kitabın yanıbaşında durmuş irice bir çocuk ve bir de kulak şeklindeki sembol belirdi ekranında. Elinde bir uyuşturucu çanağı tutmakta olan bu iri yarı çocuğun pasaklı bir hali vardı ve kafasının etrafında çizgiler, hareket halinde küçük uydular ve uçuşan kuşlar göze çarpıyordu. Peki bakalım.

"Hazırlık okulu," dedi ve üzerinde *Metin* yazılı düğmeye bastı. Buna karşılık, ekran şu bilgileri sundu ona:

HAZIRLIK OKULU. Kuruluşu çok eskilere dayanan bir uygulama; son dönemde pek çok diğerlerinin yanı sıra Culmina tarafından da kullanıldı; keşfedildiği dönemde zaten belli bir uygarlık düzeyine ulaşmış olan bir türün anavatanından (genellikle klonlanmış ya da embriyo halinde) birkaç numune alınarak bunların tebaa ırk/köle/paralı asker/çömez haline getirilmesini ve bu sayede, geride bırakılmış olan türdeşleri nihayet Galaksi düzeyine ulaştığında bunların kendi türünün en uygar/gelişmiş temsilcisi konumuna gelmesinin (çoğu kez bunlar kendi türünün sayıca en kalabalık gruplaşmasını teşkil etmezler bile) engellenmesini ifade eder. Bu uygulamaya tabi tutulan türlerden, sözde akıl hocalarına karşı (ki bunlar genellikle, aslı olsun olmasın, kuyrukluyıldızların yönünü değiştirme ve buna benzer bazı diğer vesilelerle ara süreç boyunca gezegenlerini felakete uğramaktan defalarca kurtardıkları iddiasında da bulunacaktır) bir çeşit minnet borcu hissetmeleri beklenir. Bu uygulama, geçmişte, Galaksi'nin tümünde geçerli olan yasaların (bakınız: Galaksi Konseyi) her daim muhafaza edilmekle beraber daha ziyade uygarlığın gerileme tehdidiyle karşı karşıya kaldığı dönemlerde uygulamaya konma eğiliminde olduğu süreçte yasaklanmıştır. Bu uygulamaya verilen genel geçer isimler arasında Hazırlık Okulu, Yükseltilme ve

Saldırgan Akıl Hocalığı sayılabilir. Bu uygulamayla ilintili yerel terimler: glnsan & alnsan (gelişmiş ve artık İnsan).

Üstelik buraya kadarki kısım sadece başlangıçtı. Düşünceli bir tavırla başını kaşıdı. Bu metinde ona yanlış gelen çok fazla sözcüğe yer verilmişti. Üstelik yetişkinlerin kullanımına yönelik bir ansiklopedi bile değildi bu. Henüz çok büyümemiş olan çocuklara göre hazırlanmış bir versiyona danışmak daha akıllıca olacaktı belki de.

İnişe geçmişlerdi. Vay be! Yere bu kadar yaklaştıklarını fark etmemişti bile. Farklı boyutlarda pek çok uçan araç çöl yüzeyine serpilmişti ve havada da daha pek çoğu vardı ve hepsinde sayısız insan göze çarpıyordu.

Diğer gemilerdekilerin pek çoğu yerinden kımıldamazken onların grubu dışarı çıkıp kumun üzerinde yürümeye başladı. Fassin'in ise bir kez daha Slovius Amca'nın omuzları üzerine tünemesi gerekmişti.

Uzakta, geniş bir çemberin tam ortasında, tepesinde kocaman bir balon bulunan yüksekçe bir kule yükseliyordu; dağlardaki bir mağarada saklanırken keşfedilen ve Cessoria tarafından yakalanan kötü makine o balonumsu şeyin içindeydi işte. (Cessoria ve Arınmışlar böyle habis makineleri yakalardı hep. *Arınmışlar Devriyesi*'ni izlemeyi birkaç kez denemiş ama içerdiği bol konuşma ve bol öpüşme sahnesiyle kendisinden çok yetişkinlere hitap ettiği sonucuna varmıştı.)

Kulenin tepesindeki balonun içine hapsedilmiş olan kötü makineye kendisini savunmak üzere konuşma yapma hakkı tanınmıştı fakat çok uzun sözcüklerle doluydu bu konuşma. Canı fena sıkılmıştı, çölün kavurucu sıcağı da cabası. Üstelik oyuncak da yoktu elinin altında! Slovius Amca belli bir süre arayla iki kez "Hşşş" diyerek onu uyarma gereği duymuştu. Kendisine iki kez "Hşşş" çekmesine misilleme olarak uyluklarını ve dizlerini kasıp onu boğmaya çalışır gibi yaptıysa da, Slovius Amca bunu fark etmemiş göründü. Babası ve annesine gelince... Bir yandan gözlerini belertip her söylenene karşı çıkar gibi kafalarını sallayarak kendi aralarında sessizce konuşmaya aralıksız devam ediyorlardı. Büyük-amca Fimender ve iki yaşlı kız arkadaşı ise uçan araçtan inmemişti bile.

Kötü makinenin konuşması sona erince başka bir uçan araç içindeki Arınmışlar –insanlar ve gri renkli dev bir yarasayı andıran

bir whule– bazı şeyler söylediler ve ardından, zamanı gelip çatmış olacak ki, kötü makine öldürüldü; fakat bu, durumu iyiye götürmemişti çünkü kulenin tepesindeki balon kırmızı bir renge büründü ve yoğun bir duman çıkarmaya başladı ve sonra büyük ve parlak bir ışık herkesin gözünü kamaştırdı ama o kadar da büyük ve parlak değildi ve sonra ani bir patlama ortalığı sarstı ve balon ile içindekinden geriye kalan parçalar kesif bir duman bulutu eşliğinde gökten tepelerine yağdı ve patlamanın gürültüsü civar dağlarda yankılanadursun, izleyicilerin bazısı bu manzara karşısında sevinç ve coşkuyla haykırırken büyük bir çoğunluk sessiz kalmayı yeğlemişti.

Uçan araca geri döndüklerinde, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle onlara bakan Büyük-amca Fimender, ona soracak olurlarsa az önce korkunç bir suça tanıklık ettikleri görüşünde olduğunu belirtti.

•

"Ah, sen mi geldin, genç Taak? Söyle bakalım, gereği gibi –ki doğal olarak, bu tabirle 'uzaktan' demek istediğini farz ediyorum– araştırma yapamıyor olmanla ilgili şu saçmalık da neyin nesi?"

Braam Ganscerel, Tonderon Klanı Başkâhini ve bu bağlamda tüm kâhinlerin en kıdemlisi –ve aynı zamanda Fassin'in müstakbel kayın-aile reisi– uzun boylu, zayıf yapılı, omuzlarına dek dökülen beyaz saçlara sahip biriydi. Olduğundan daha genç gösteriyordu ama bu haliyle bile en genel tahminle yaşının on yedi yüzyıla yakın olduğu söylenebilirdi. Kocaman bir burnun ön plana çıktığı keskin hatlı köşegen bir suratı, görende şeffafmış izlenimi uyandıran adeta balmumundan yapılma solgun bir teni, kırılgan görünümlü uzun parmakları ve elleri vardı. Yaşı çok ilerleyip de öbür tarafa iyice yaklaştıkça vücudunun eğilip bükülmesine izin vermeyeceğine dair çok önceleri yemin etmişçesine, yürürken ve dikilirken başını geriye atıp göğsünü ileri çıkarmayı alışkanlık haline getirmişti. Bu acayip duruş tarzı yüzünden başı boynunun üzerinde aşırı geride kalıyor, bu da karşısındaki kişiye onunla konuşurken doğrudan o görkemli burunla yüzleşmek dışında seçenek bırakmıyordu. Herkesin son moda malzemelerini sergilediği özel bir kayak pistinden yeni dönmüş –veya oraya gitmek üzere hazırlanmış– gibi, siyah renkli birbirinden parlak iki asayı daima yanında taşırdı.

Topuz haline getirip topladığı uzun beyaz saçları, soluk ten rengi ve basit ama zarif çizgilere sahip kâhin giysisi –siyah tozluklar,

aynı şekilde siyah pantolon ve uzun bir ceket– ile, kendisini dikkat çekici ölçüde çelimsiz, şefkat uyandıracak kadar yaşlı, nefes kesici derecede sıradışı ve yüce bir ruhani varlıktan ancak bir nebze daha az otoriter göstermeye çalışır bir hali vardı.

Beraberinde Fassin'in vaktiyle öğretme yetisi edinmekte yardımcı olduğu fakat gerçek araştırmacılığın o ağır temposunda Fassin'e oranla çok daha az zaman geçirdiği halde şimdi gerek uyum süresi gerekse dış görünüş bakımından ondan daha yaşlı bir imaj arz eden Paggs Yurnvic adlı uzun boylu ve zayıf kâhinin sırıtarak arkayı çektiği, önde ise –yarısı erkek yarısı kadın olmakla birlikte hepsi de sıkıntıyla yüklü bir hürmet takınmış– yarım düzine düşük rütbeli kâhinin yürüdüğü kasvetli bir kafile ile, ikiz asalarından ve çizmelerinin topuklarından tıkırtılar çıkararak, ağır kruvazör *Pyralis*'te kıdemli subaylar için ayrılmış dinlenme salonuna hızla girdi Ganscerel.

"Başkâhin," diyerek karşıladı onu Fassin, karşısına dikilip başını eğmenin sınırından dönen resmi bir selam vererek. Ağır kruvazör onları –bir ihtimal sadece uzaktan, Fassin'in arzu ettiği şekilde hareket etmeleri halindeyse uzaktan bağlantı ile birebir temasın karışımı olan bir yolla yürütecekleri– araştırmalarının hareket merkezi olması kararlaştırılan, Nasqueron'un yörüngesine en yakın ayı Üçüncü Öfke'ye götürmekteydi.

Braam Ganscerel'in ileri yaşı ile kırılgan bünyesinin aya yapılacak yüksek yerçekimli bir yolculuğu –özel giysilere, yaşam haznelerine ve koruyucu jellere rağmen– seçenek dışı bırakacağı yönündeki ısrarı sonucu, 'glantine'in yerçekiminin iki katına varan, Sepekte'ninkinin ise biraz altında kalan tek derecelik standart ve yumuşak bir hızla ilerlemek durumunda kalmıştı gemi. Üstelik bu standart hızda bile ayakta kalıp hareket edebilmek için her iki asasına ihtiyaç duyduğunun herkes tarafından bilinmesini özellikle istemişti Braam Ganscerel. Bunu içinde bulundukları hayati koşullar altında doğru ve uygun bulduğunu ve yapılması gerçekten icap eden bir fedakârlık olarak gördüğünü de eklemeyi unutmamıştı. Fassin ise bunun onu bir kıyı koşarına, bir whuleye benzettiği kanısındaydı.

"Evet," dedi başkâhin, Fassin'in önüne gelip durarak, "neden araştırmanı uzaktan yapamıyormuşsun bakalım, Fassin? Söylesene, nedir sorun?"

"Korku, efendim," dedi Fassin kısaca.

"Korku mu?" Olduğundan da geri gidip gidemeyeceğini sınamak istercesine başını geriye atan Braam Ganscerel bunun mümkün olduğunu görünce o vaziyette bıraktı kafasını.

"Mesleki beceri bakımından sizin tarafınızdan zar zor yeterli görülen bir Yavaş Kâhin olarak gözler önüne serilme korkusu, efendim."

Braam Ganscerel bir gözünü yarı yarıya kısarak bir süre süzdü onu. "Benimle dalga geçiyorsun herhalde, Fassin."

Gülümsedi Fassin. "Doğrudan temas kurduğumda daha sağlıklı araştırma yaparım, Braam. Bunu siz de bilirsiniz."

"Gayet tabii biliyorum," dedi Ganscerel. Çabuk ama heybetli bir dönüş yaparak onlar içeri girinceye kadar Fassin'in oturup önündeki ekrandan gelişmeleri takip ettiği koltuğa cup diye yerleşti. Onun peşi sıra Fassin de oturdu. Paggs en yakındaki koltuğun tek koluna yaslanıp dururken Braam Ganscerel'in maiyetinin geri kalanı gizemli ve anlaşılması güç bir sıralama düzeni uyarınca yakındaki diğer koltuklarda yerini almıştı.

Paggs'a doğru dönüp başıyla onu selamladı Fassin. "Kâhin Yurnvic," dedi bir yandan gülümseyip Paggs'in ciddiye almayacağını umduğu bir resmiyet takınarak.

Sırıttı Paggs. "Seni gördüğüme sevindim, Fass." İki eski tanıdık arasında her şey yolundaydı anlaşılan.

"Yine de, bu araştırmayı beraber yürütmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Braam Ganscerel, karşısındaki duvara yerleştirilmiş olan, haberlerin birbiri ardına sessizce gelip geçtiği ekrandan gözlerini ayırmaksızın. Haberlerin ağırlığını, Sepekte'nin Lagrange noktasına düzenlenmiş olan son saldırıda yaşamını yitiren Navarchy mensuplarının cenaze törenleri oluşturuyordu. İkiz asalarından birini yanıbaşındaki koltuğa dayamış olan Ganscerel diğerini halen elinde tutuyordu. Asayı kaldırıp karşısındaki ekrana doğru sallamasıyla beraber ekran ortadan kaybolup yerini bir kez daha çıplak bir duvara bıraktı. Ağır kruvazörün kıdemli subay dinlenme salonu geniş olmasına geniş bir mekândı fakat dikine inen sütunlar ve bunları destekleyen çaprazlama duvar direkleri ile adeta bölümlere ayrılmıştı. Tıpkı geminin geri kalanı gibi burası da insan ölçülerine göre son derece konforlu sayılsa da, Albay Hatherence bir oerileithe için fazla sıkışık olan bir kabinle yetinmek zorunda kalmıştı. Nitekim kendisine *Pyralis*'e refakat etmekte olan gemilerin birinde

daha rahat şartlarda yolculuk etme olanağı sunulmuş, fakat o buna yanaşmamıştı.

"Birlikte çalışabiliriz," dedi Fassin. "Siz ve Paggs uzaktan, Albay ve ben doğrudan. Bu sayede, gruplardan birinin başına bir şey gelmesi halinde diğeri boşluğu doldurabilecektir..."

"Ah," diye iç çekti Ganscerel. "Biliyor musun, genç Taak, benim dikkat çekmek istediğim nokta da bu zaten. Eğer hepimiz Üçüncü Öfke'de, bu güzel geminin ve ona eşlik eden eskort araçların koruması altında kalırsak, hiçbirimizin güvenliği için endişe etmeye lüzum kalmaz. Oysa sen, küçücük bir gaz mekiğine binip kendini bu gezegenin atmosferinin o bitmek tükenmek bilmez şiddetine maruz bırakma hevesindesin. En iyi şartlarda bile bu çok tehlikeli bir teşebbüs. Hele savaş zamanında, çılgınca ve bir o kadar ahmakça bir cesaretten öte bir şey olmaz bu."

"Braam, eski geçit koca bir filo tarafından korunuyordu ama yine de ortadan kaldırılıverdi. Üçüncü Öfke'nin hareket etmesi gayet mümkün, ama etse bile bu çok öngörülebilir bir hareket olur. Birisi ona saldırmak istese küçük bir kaya parçasına ışık hızının hemen altında bir sürat kazandırmaları ve onu çarpışmasını kaçınılmaz kılacak bir güzergâha oturtmaları yeterdi. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi halinde bir ağır kruvazörün yapabileceği tek yardım, tesadüfen o kayanın yolu üzerinde bulunup darbeyi kendisi yemekten ibarettir ki bu milyonda bir ihtimal. Hiç kimse bütün bir ayı bir avuç gemiyle çevreleyemeyeceğine göre, kendimizi korumamızın hemen hiçbir yolu olmayan bir tehdide karşı birkaç savaş gemisinden medet ummamız pek de akıllıca değil."

"Birileri niçin Üçüncü Öfke gibi minik bir ayı hedef almak istesin ki?" diye sordu Paggs.

"Sahiden, niçin?" diye katıldı ona Ganscerel, aynı soruyu tam kendisi sormaya hazırlanmış gibi.

"Görünürde hiçbir sebep yok," dedi Fassin. "Şu da var ki, son dönemde saldırıya uğrayan yerlerin çoğu da benzer şekilde umulmadık ve kâğıt üzerinde önemsiz hedeflerdi."

"O halde Nasqueron'un kendisi de bu kapsama alınabilir," diye dikkat çekti Ganscerel.

"Ama Üçüncü Öfke'ye kıyasla orası çok daha yoğun bir saldırıya göğüs gerecek büyüklükte."

"Ama bu, hedef alınmasına engel değil."

"Eğer bir gaz mekiğinin içinde oraya gidersem, yanımda elinde silahıyla Albay Hatherence olsa bile, izimi kolaylıkla kaybettirebilirim," dedi Fassin onlara.

"Hanımefendiden amirleriyle devamlı temasta kalması talep edilmezse tabii," diye ekledi Paggs.

"Üçüncü Öfke'de bir arada kalıp araştırmayı uzaktan yürütmemiz hususunda diretmelerinin başlıca sebebi bu olabilir pekâlâ," dedi Ganscerel, derin bir iç geçirerek. Sonra Fassin'e dönerek devam etti. "Kontrol. Veya en azından onun hayali. Bilmesi gerekenlerle işin içyüzünü şu an için paylaşmasalar da, efendilerimiz bu görevin ne denli büyük önem taşıdığının farkında. İşler ters giderse kabahatin kısmen kendilerine yükleneceğini biliyor ve doğal olarak korkuya kapılıyorlar. Gerçek şu ki, her şey bize bağlı: Ulubis'i kayda değer kılan yegâne özellik baştan beri Ahali Çalışmaları'na merkez teşkil etmesi olsa da," derken bakışlarını düşük rütbeli kâhinlerin üzerinde gezdirdi Ganscerel, "şu âna dek hiç umursamadıkları ve akıbeti için endişe duymadıkları bir avuç akademisyenin elinde her şey." Ardından, gözlerini bir kez daha Fassin'e dikti. "Ellerinden gelen çok az şey var, bundan dolayı da, üzerine etki edebilecekleri en önemsiz hususlara bile büyük bir özen ve dikkatle eğilecekler. Hepimizi Üçüncü Öfke'de küçük bir savaş filosunun koruması altında görünürde güven içinde tutmakla, bize yapabilecekleri tüm yardımı yaptıkları kanısına varıp tatmin olacaklar. Öte yandan, Nasqueron'a inmene izin verirler de bir şeyler ters gidecek olursa, bunun vebali altında kalırlar. Sırf bu yüzden, endişe etmek ve temkinli davranmakta haklılar."

"Ama bu şekilde yürümez, Braam."

"Bence denemek zorundayız," dedi yaşlı adam. "Bak." Onun dikkatini celbetmek için Fassin'in koluna hafifçe vurdu. Üzerinde Şeriflik'in binbaşı üniforması olan Fassin bu haliyle kendisini kâhin meslektaşlarının arasında tuhaf ve aykırı hissediyordu. "Son zamanlarda uzaktan araştırma yapmayı denediğin oldu mu hiç?"

"Uzun süredir olmadı," diye itiraf etti Fassin.

"Şartlar değişti, artık eskisi gibi değil," dedi Paggs, söylediklerinin doğruluğunu vurgulamak ister gibi başını sallayarak. "Çok daha canlı hale geldi, sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun; artık çok daha inandırıcı." Yüzünde bir tebessümle sözlerine devam etti Paggs. "Son birkaç yüzyılda bu konuyla ilgili önemli ilerlemeler

kaydedildi. Doğruyu söylemek gerekirse, bunlar Gerçek Araştırma akımı sayesinde mümkün oldu."

Ah, Paggs, yağcılığa mı başladın şimdi de? diye geçirdi içinden Fassin.

Ganscerel tekrar pışpışladı onun kolunu. "Bir denesen ne çıkar ha, Fassin? Bunu benim için yapmaz mıydın?"

Hemen evet demek istemiyordu Fassin. *Bunların esas konuyla hiçbir ilgisi yok*, diye düşündü. *Üçüncü Öfke'ye yönelik muhtemel bir tehdidin varlığından habersiz olduğum varsayılsa bile, asıl önemli mesele konuşmak zorunda olduğumuz Ahali'nin uzaktan irtibata geçtiğimiz sürece bizi ciddiye almayacağı. Karşılıklı saygıyla ilgili bir şey bu, risk alıp onların dünyasını paylaşmamızla, fiilen orada yanlarında bulunmamızla ilgili.* Yine de uzlaşmaz bir tavır takınmamalıydı. Bazı savlarını kendine sakla; her zaman yedekte koz bulundurmaya bak. Bir an sonra yavaşça salladı başını. "Peki o halde. Dediğiniz gibi yapacağım. Ama sadece deneme mahiyetinde. Bir, en fazla iki günlüğüne. Aradaki farkı görmek için buncacık süre yetecektir. Nihai kararımızı o zaman daha sağlıklı veririz."

Gülümsüyordu şimdi Ganscerel. Tüm diğerleri gibi.

Aynı akşam, Üçüncü Öfke'ye yaptıkları bu yolculukta onlara refakat etmekte olan küçük donanmanın kurmay kadrosuyla keyifli bir yemekte bir araya geldiler.

Bir ara Ganscerel'i yalnız yakalamayı başardı Fassin. "Saygıdeğer Başkâhin," diye başladı söze. "Konuştuğumuz gibi, araştırmamı uzaktan bağlantı yoluyla yürüteceğim, ama bunun yeterli gelmediği kanısına varacak olursam doğrudan temas yöntemine geçiş yapma konusunda ısrarcı olacağımı biliniz." Söylediklerine nasıl karşılık vereceğini görmek için bir süre susup Ganscerel'in konuşmasını beklediyse de, başını geriye atmış halde onun gözünün içine bakmakla yetindi yaşlı adam. "Bunu yapmaya yetkim var," diye devam etti Fassin, ondan ses gelmediğini görünce, "bana verilmiş olan brifing, Amiral Quile'nin yaptığı açıklamalar ve de Pusulacı Konseyi tarafından sunulan haklar bana bu yetkiyi tanıyor. Sanırım sistemin içindeki bazı kişiler bu problemin en etkin nasıl giderileceği konusunda kendilerine göre bazı çıkarsamalarda bulunup uzlaşmaya varmış bile, ama ben o yönde bir mecburiyet hissedersem, olayı elimden geldiğince yüksek kademelere taşıyıp olabildiğince geniş bir çevreye yaymaktan geri kalmam."

Ganscerel bir an düşündükten sonra gülümseyerek baktı ona. "Sen bu araştırmanın –veya araştırmaların...diğer bir tabirle ise, misyonun– başarıya ulaşacağına inanıyor musun yani?"

"Hayır, Başkâtip."

"Ben de inanmıyorum. Yine de, şansımızı denemeli ve fiyaskoyla sonuçlanması kuvvetle muhtemel olsa da, bu girişimimizi başarıya ulaştırmak için elimizdeki tüm imkânları seferber etmeliyiz. Bizi üstlerimizle karşı karşıya bırakacak durumlardan kaçınmaya özen göstererek gücümüz yettiğince çabalamalı ve Yavaş Kâhinlerin genel itibarı ile gelecekteki konumunu sağlama almayı hedeflemeliyiz. Bence bu saydıklarımın hepsini yapacak gücümüz var. Ya sence?"

"Vaziyet itibarıyla, sizinle hemfikir olduğumu söyleyebilirim."

"Doğrudan araştırma yapman gerektiğine samimi olarak inanıyorsan, sana köstek olacak değilim. Ama bu yolda sana arka çıkmayacağımı da bil, çünkü benimki gibi bir konumdayken böyle bir tavır takınmak, kendimi halen esasında ahmakça bir gözü peklik olarak kabul ettiğim bir hareket tarzına bağlayacağım anlamına gelir. Farklı koşullar altında bulunsak, sana bağlı olduğun en kıdemli başkâhin ne emrediyorsa ona uy der ve işin içinden çıkardım. Ne var ki, bu defa emir sana yukarıdan geldi –hem de olabilecek en üst mertebeden– Fassin Taak ve bu durum her şeyi kökünden değiştirip sil baştan şekillendiriyor. Gelgelelim, şu uzaktan araştırma yöntemini bir dene. Sonuç senin açından da beklemediğin ölçüde şaşırtıcı olabilir. Kararını ondan sonra verirsin. Hiçbir şekilde yoluna çıkmayacağım. Sorumluluk tamamen sana ait olacak. Sadece bu hususta sana tam destek sağlarım." Ona muzipçe göz kırpan Ganscerel karşılık vermesine zaman bırakmadan başka tarafa yöneldi ve ağır kruvazörün kaptanıyla konuşmak üzere Fassin'in yanından uzaklaştı.

Kendisine tam destek verildiğini öğrenmenin kişiyi bu denli sudan çıkmış balık gibi şaşkın şaşkaloz bırakabileceğini yeni öğreniyordu Fassin.

Nasqueron'u çevreleyen kurşuni bulut kümelerinden en dıştakilerin sadece 120.000 kilometre açığında, yörüngede süzülmekte olan Üçüncü Öfke adlı yirmi kilometre genişliğindeki kaya ve metalden müteşekkil topun koruyucu çekim alanına girerken, ardında bıraktığı, devamlı onu takip ediyormuş gibi görünen ışık huzmesiyle adeta alev alev yanıyordu *Pyralis*. Ona öyle yaklaşmışlardı ki, bu-

lundukları yerden bakınca, kusursuz şeffaflıkta bir buz kütlesinin altında çılgın bir renk cümbüşü ortaya koyarak burgaçlar meydana getirip birbirinin içinden geçen gezegen büyüklüğünde karşıt yönlü sıvı akıntılarını andıracak biçimde parçalanıp ayrışan, oradan oraya savrulan, girdaplara boğulan bulutlardan oluşan kuşakları ve her bir kuşağın arasında kalan açıklıklarıyla, tüm gökyüzünü kaplayan devasa bir duvarı andırıyordu gaz-devi.

Hissedilebilir bir atmosfere sahip olmayan Üçüncü Öfke'de yerçekimi de yok denecek kadar azdı. Ağır kruvazörün bu ufak ayın daima Nasqueron'a bakan yüzünde konuşlanmış kâhin üssüne doğrudan iniş yapması işten değildi. Ancak askeri bir nakil aracı onları alıp bir diğer üsse yönlendirdi. Birkaç kilometre açıkta duran *Pyralis* bu haliyle gaz-devinin bir diğer geçici uydusundan farksızdı. Ona refakat eden iki hafif kruvazör ile dört destroyer ise yirmi-otuz kilometre öteye, iç içe geçmiş yörüngelerin oluşturduğu atıl kalmış bir yumağın içine konuşlanarak gezegenin şeritlerle kaplı yüzeyinin hizasından geçtikçe bir an için görünüp kaybolan yavaş hareketli ve ince yapılı gölgemsi birer şekil halini almıştı.

Nasqueron Ahalisi'nin daveti üzerine onların huzuruna çıkıp saygı gösterisinde bulunan ilk türlerden biri tarafından, o dönemde zaten var olan küçük bir ay elden geçirilerek bundan milyarlarca yıl önce inşa edilmiş, bir bakıma dönüştürülmüştü Üçüncü Öfke. Neredeyse tüm gaz-devlerinde –ki bunlar gezegenlerin en yaygın halidirler– varlığını sürdüren Ahali'nin gezegenleri mesken tutan türler arasında galaksiye en çok yayılınışı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Ahali'nin yaşam alanı olarak kullandığı, sayıları doksan milyonu aşan süper-küreler içinde sadece ve sadece sekizinin sakinlerinin kendileriyle kısa süreli bir görüşmenin ötesine geçecek bir temasta bulunmak isteyen yabancılara kapılarını kapamadığı faktörü, bu toplumun diğer galaksi topluluklarının gündelik yaşantısına neredeyse bütünüyle ilgisiz kalışının altını çizen ciltler dolusu --daha doğru bir ifade kullanmak gerekirse, kütüphaneler dolusu– kanıt ortaya koymaktaydı.

Şu da var ki, burada bahsi geçen ilgisizliğin *mutlak* bir bütünlük arz ettiği söylenemezdi; inzivaya çekilmişlik de dahil olmak üzere, herhangi bir kalıba sığdırılacak bir topluluk asla değildi Ahali. Gerek toplanmasında gerekse muhafaza edilmesinde hiçbir ayırt edi-

lebilir mantıksal sistem tatbik etmemekle birlikte, sayısız bilginin peşinde koşuyor, onları bir araya getiriyor ve sonuçta o muazzam bilgi birikimlerini daha da genişletiyorlar, herhangi bir vesileyle bu konu üzerine sorgulandıklarında ise görünürde tamamen şuursuzca gerçekleştirdikleri bu bilgi avına dair geçerli ve hatta anlaşılması güç tek bir gerekçe öne süremiyorlar, dahası, sırf kendilerine böyle bir soru yöneltilmiş olmasından ötürü bile adamakıllı afallıyorlardı.

Diğer yandan, bilinen tarih boyunca –bizzat Ahali tarafından bu tür konular üzerine tutulmuş güvenilmezliğiyle tanınan kayıtlar hesaba katılmadığında bile– her ne kadar bu imtiyaz ancak ve ancak Ahali'nin o değişken ve alışılmadık kuralları uyarınca tanınıyor olsa da, Ahali topluluklarından bazılarının bilgi değiş tokuşuna ve sohbete her zaman açık olduğu gözlenmişti. Birinci Sürgün Çağı'nın sona erdiği, galaksinin ve de tüm evrenin yaşının iki buçuk milyar yıl civarında olduğu günlerden bu yana Ahali Çalışmaları'nın yürütüldüğü faal bir merkezin varlığından söz edilemiyordu, onu izleyen on buçuk milyar yıl süresince ise bu alanda eşzamanlı olarak faaliyet gösteren ondan fazla merkeze rastlandığı hiç olmamıştı.

Bu süre zarfında kabul edilebilir refakatçiler gelip geçmişti.

En azından milyonlarca yıldır uygar denebilecek bir düzeyde varlığını sürdüregelmiş bir tür olan Yavaş kategorisine mensuptu Ahali. Aralarına karışıp kendileriyle konuşmasına izin verdikleri ve bilgi alışverişi yapmaya hazır oldukları kişiler genellikle uygar bir toplum olarak varlıklarını on binlerce yıl öncesine ve bazen de daha yakın bir geçmişe dayandıran ve Hızlı diye nitelenen gruptan olurdu. Daha düzensiz ve daha nadir görülen bir temele dayanmakla beraber, diğer Yavaş türlere de müsamaha gösterir ve onlarla konuşurdu Ahali. O dillere destan sabırlarına karşın –üstün bir tahammül düzeyine ulaşmamış bir türün (ara istasyonlarda verilen molalar hariç tutulmak kaydıyla) ışık hızının yüzde birinden daha az bir ortalama hızla galaksiyi kolonileştirmesinden bahsedilemezdi elbet– Ahali'nin kendisini ziyarete gelecek olan türlerden sıkılabileceğine ve sadece Hızlı sınıfına girenler arasından tercih yapma yoluyla bir an önce sırtını çevirip gittiğini görmeyi arzuladıkları kişilerin dikkatine gereğinden uzun süre maruz kalmamayı garantilediklerine dair genel bir şüphe hakimdi. Az bekleyin ve –Ahali standartlarına göre kaşla göz arasında geçen bir sürede– bir de bakmışsınız ki bıkkınlık verici misafirler artık onlar için rahatsızlık kaynağı olmaktan çıkmış.

Son on altı yüzyıllık süreçte –ki bu, Ahali hesabıyla bir kez göz açıp kapayıncaya dek geçecek bir süreydi– Ulubis sistemindeki Nasqueron Ahalisi tarafından güvenilir addedilip sırdaş kabul edilen insanların varlığına büyük ölçüde tolerans gösterilmiş, Ahali topluluğuyla kaynaşma girişimleri olumlu karşılanmış, güvenlikleri hemen her zaman temin edilmiş ama Ahali ile konuşmaya ve onların hayal gücünün sınırları zorlanarak organize edilip bir dizine bağlanmış o devasa bilgi dağarcığını gün yüzüne çıkarmaya yönelik talepleri mümkün olan en resmi engellerle, belli belirsiz alaylarla ve en alt düzeyde kararlılık arz eden kafa karıştırıcı stratejilerle karşılanmıştı.

Şakayla karışık bu nazlar, ölçülemeyecek kadar küçük sayılacak bu çekingenlikler ve şöhretine hiç de yakışık almayan bu nazikâne engellemeler, konuyla ilgili insanlara, kimlerin bunu evrenin ömrüyle neredeyse yaşıt sayılacak bir geçmişten bu yana kimlerinse şunun şurasında iki bin yıldan az bir süredir yapmakta olduğunu ortaya koymayı amaçlayan, sevimsiz bir karmaşıklığa ve tükenmek nedir bilmeyen şeytanca bir yaratıcılığa sahip muazzam boyutta engeller gibi görünmüştü.

Doğal olara, başka yaklaşımlar da denendi.

Parayı yalnızca bir zevk aracı olarak algılayan rüşvetçi yaratıklar en girişken ve yetenekli piyasa simsarlarını bile vergilendirme yoluna gitti. Ahali ise, gücün kimi zaman gelişigüzel dağıtıldığı ve sahip olunan otorite ile nüfuzun neredeyse tamamen yaşa bağlı olduğu bir sistem oluşturmanın peşindeydi; bu da onların eline pek bir kaldıraç gücü bırakmıyordu.

Buna alternatif olarak, Ahali Çalışmaları'nda pay sahibi olanların onlardan kibarca ama kararlı bir biçimde koparmaya çalıştığı bilgileri zor kullanarak elde etmeyi hedefleyen türler da arada bir ortaya çıkmıyor değildi. Ne var ki, kaba kuvvetin Ahali'ye sökmediği –birbirinden bağımsız ama şaşırtıcı bir sıklıkta tekrarlanan vesilelerle– çok geçmeden anlaşılacaktı. Acı hissetmiyorlar, öteden beri sürdüregeldikleri varoluşlarını (ve en ufak bir kışkırtmaya uğramaları halinde başkalarınınkini de) şartlardan olabildiğince muaf tutuyorlar ve görünüşe göre hücresel düzeyde, hayatta yegâne önemli şeyin, özel bir övgüyle ifade ettikleri ve yol gösterici ilkeleri etki alanları dışındaki herhangi birinin onlara müdahalede bulunmaya teşebbüs etmesi halinde ne olursa olsun ilgili tüm kişilerin bedenindeki son

can emaresi de yok olup gidene dek ona direnmeyi buyuran kendilerine has bir tür itibar puanı olduğu inancını paylaşıyorlardı.

Ahali hemen hemen her yerdeydi ve sonsuz denebilecek bir geçmişten bu yana varlığını sürdürüyordu. Geçen zaman zarfında savaşmakla ilgili bazı şeyler öğrenmişlerdi ve yapımına imza attıkları savaş makinelerinin de tıpkı haşır neşir olmaya tenezzül ettikleri tüm diğer teknolojik gereçler gibi güvenilmez –ve aynı zamanda tasarım, imalat ve muhafaza bakımından alışılmadık– olduğu yönünde genel bir kanı hakim olmakla birlikte, bu durum söz konusu cihazların ölümcül olmadığı anlamına gelmiyordu; hele ki konuyla uzaktan yakından ilgisi olan herkes üzerinde genellikle etki doğurabilecek güce ve şaşırtıcı ölçüde geniş bir kapsama alanına sahiplerken.

Kimi türlerin Ahali karşısında zaman zaman galip geldiği olmuştu. Bu bağlamda, gezegenler dolusu Ahali toplulukları tümüyle yok edilmiş, Hızlı türlerin inşasına özellikle önem verdiği gözlenen tipte devasa yapı projelerini hayata geçirmek üzere ihtiyaç duyulan hammaddeleri elde etmek uğruna, belli ki sırf Hızlı türler buna güç yetirebildikleri için, gaz-devleri parçalanıp boşaltılmıştı. Ama bu hamlelerin uzun vadede istenen sonucu doğurduğu şu güne dek görülmemişti.

Ahali gibi geniş bir alana yayılmış, uzun ömürlü, çabuk parlayan ve –işlerine geldiğinde– ne istediğini bilen bir türle zıtlaşmak, tam da –veya aradan yerbilimsel değişimlere sahne olmuş çağlar geçtikten sonra– her şeyin yerli yerine oturduğunu ve yaşananların geçmişte kalıp talihsiz anlaşmazlıkların tarihe gömüldüğünü sandığınız bir sırada, kendileri de her biri sanki geniş çaplı bir toprak kayması sonucu oluşmuş daha da küçük kaya parçaları ve çakıllarla çevrili vaziyette seyahat eden hepsi de gayet iri boyutta sayısız kayadan meydana gelme bulanık bir çekirdeğin içinde adeta kozalanmış olan asteroid boyutunda sayısız parçacıkla sarılı bir dizi ayın eşlik ettiği küçük bir gezegenin, tüm unsurlarıyla dehşetengiz bir görüntü ortaya koyarak ışık hızına temkinli ve uyanık olma özellikleriyle ön plana çıkan bir türün dahi etkileyici ama bir o kadar ziyan kabilinden bir radyasyon yumağı içinde yok olup gitmesinden hemen önce "Bu lanet şey de ne?" tepkisinin yerel karşılığını nefesi kesilerek söylemesine ancak zaman bırakacak kadar yaklaşan bir hızda

ilerleyerek, önceden hiçbir uyarıda bulunulmaksızın sisteminizin ortasında belirivermesi anlamına geliyordu genellikle.

Bunu yapmaya halen gücü yetebilen yerlerde girişilen birkaç misilleme denemesi, beklendiği üzere korkunç derecede karmaşık bir yıpratma savaşının fitilini ateşlemiş, Ahali uygarlığının (buna uygarlık denirse tabii) ulaştığı muazzam boyutun ve ne denli uzun soluklu bir geçmişe –ve dolayısıyla muhtemelen geleceğe de– sahip olduğunun öğrenilmesi, her şeyden önce Ahali'nin karşısına dikilme budalalığı göstermiş olan her ırk üzerinde çoğu kez onu ayıltıp uslandıran bir etki doğurmuştu.

Bir diğer Ahali topluluğuna –ya da birden çoğuna– gözdağı verme ümidiyle kendi bölgenizdekini rehin tutmak gülünç denecek ölçüde sakat ve dahası, ters tepen bir stratejiydi. Hangi gaz-devinde yaşarsa yaşasın bir Ahali topluluğu kendi müşterek güvenliğini çok az umursardı; türdeşi olan herhangi bir başka grupla arasındaki dayanışmanın ne derece zayıf olduğunun görülmesini sağlayacak bir gerekçe, benzersiz ve olağanüstü derecede tüyler ürpertici olaylara yol açmaktan öteye gitmeyecek olsa bile, Ahali toplulukları arasında var olan genetik ve kültürel farklılıklar galaksinin geneline yayılmış herhangi bir diğer gruplaşmanın sergileyeceğinden çok daha azdı.

Başta o dönemde galaksinin her anlamda en başarılı türlerinden biri olduğu tartışma götürmeyen bir hasımla aralarında yaşanmış geçmiş kapışmaların medeniyetleri üzerinde bıraktığı yaraları iyileştirmekle meşgul olanlar veya başkalarının başına gelenlerin hatırası bilgi bankalarında tazeliğini korumakta olanlar arasında uzun, çok uzun deneyimler sonucu, mevcut tüm şartlar da hesaba katılarak varılmış fikir birliği, izlenecek en akılcı yolun Ahali'ye ilişmeyip onları kendi haline bırakmak olduğu yönündeydi.

Bir kez kendi haline bırakıldı mı, ara sıra kendi kendisini ve onların gerçekte neyi temsil ettiği üzerine fazlaca kafa yoranları zarara uğratması dışında kimseye rahatsızlık vermezdi Ahali. Ne de olsa, genel anlamda galaksininki gibi onların tarihi de, kesintisiz denebilecek bir barış ve huzur içinde geçmişti: Ne mutlu ki hemen hiçbir olay yaşanmadan gelip geçen milyarlarca ve milyarlarca yıl. Uygarlıklarının süresi on milyon yılı aşan geçmişinde sadece üç ana Kargaşa dönemi yaşanmış, galaksinin bütününe yayılır nitelikteki savaşların sayısı ise iki haneli rakamlara dahi çıkamayıp sekizde kalmıştı!

Görünüşe göre Ahali'nin konuyla ilgili herkesin...özellikle de kendilerinin hafiften de olsa gurur duyması gerektiğini hissettiği sayısal verilerdi bunlar.

"Hepiniz hoşgeldiniz! Sizi gördüğüme sevindim, saygıdeğer Başkâhin. Kâhin Taak, Kâhin Yurnvic. Genç dostlarım. Siz de Albay Hatherence olmalısınız. Sizi tanımak büyük şeref, hanımefendi." Görevini tamamlayan askeri nakil aracı *Pyralis*'e dönüş yoluna çıkmak üzere oradan ayrılırken, Üçüncü Öfke Ortak Kullanım Tesisi'nin tepesi kel, vücudu küre gibi yuvarlak Başkâhyası Duelbe yolcu varış salonunda böyle karşıladı onları. Duelbe'nin kusursuz bir topu andıran görüntüsüyle daha önce hiç karşılaşmadığı her halinden belli olan genç kâhinlerden birkaçı, hayretten yuvalarından dışarı uğramış gözlerle bakakalmıştı ona. Bu tür durumlarda Üçüncü Öfke ile onun Ortak Kullanım Tesisi'nin başkâhyası arasındaki şekilsel benzerlik üzerine kıyaslama yapmak kural haline gelmişti adeta. Neyse ki bu seferki örnekte söz konusu karşılaştırma akıllardan geçirildiyse bile, söze dökülmemişti.

Bazı uşaklar valizleri transpaletlere yüklemeye başladı. Yeni gelenlerde hapsedilmişlik hissi uyandıran bu görece basık alanda daha rahat manevra yapabilmesi için ona yardım etmek üzere yanına koşturanları başından kovaladı Hatherence... Büyük ölçüde yeraltına kurulmuş olan bu tesisin geri kalanı gibi, tavanı kubbeyi andıran bu salon da, kâhinlik statüsü bahşedilmiş son türlerin de ayrılmasının ardından, cüssece daha büyük olan diğer ırklara mekânsal açıdan çok az taviz verilerek, insanların kullanımına yönelik ölçülerde yeniden yapılandırılmıştı. Uzay giysisinin iki yanındaki biçimli kanatçıklar yardımıyla bir yerden bir yere rahatça gidebilen Albay Hatherence başkasının yardımı olmaksızın havada süzülebildiğine seviniyor olmalıydı.

"Ah!" dedi Braam Ganscerel yüksek sesle, bir yandan kendisini tavandan sakınmak için asalarından biriyle tuhaf bir zarafete sahip dokunuşlar yaparak tersine hareket eden bir sırıkla atlamacı gibi uzun ve kendinden emin adımlarla salon zemini boyunca zıplarken. "*Böylesi* daha iyi! Yerçekiminin en az geçerli olduğu ortamlardaki kadar takdir edildiğine nadiren rastlanır, değil mi, Duelbe?"

Fassin onun bu lafı Ganscerel'den daha önce en az bir düzine kere işittiğinden şüphe duymasa da, yüzünde geniş bir gülümse-

meyle baktı başkâhine başkâhya. Bunu ilk kez duyduğu belli olan yeniyetme kâhinler ise içten ve de nahoş kahkahalarını böğürlerini ağrıtma pahasına bastırmak için bariz çaba gösteriyordu.

Üç çifte daire, kan kırmızısı bir karla kaplı yüz kilometre yüksekliğinde dışbükey bir seti andıran derinlemesine yarılmış bulut kümelerinin şekillendirdiği büyük ve kıvrımlı bir kanyonun üzerinde süzülüyordu. Çok daha yukarılarda, dur durak bilmeyen bir hızla oradan oraya savrulan sarı ışık huzmeleri arasında oluşan anlık boşluklarda, uçları dikeni andıran yıldızlarla bezeli ve zaman zaman kahverengi ve yumuşak bir kartopunu andıran tek bir ayın geçişine sahne olan soluk ve ruhsuz gökyüzünün kiraz kırmızısı rengi seçilebiliyordu. Düzenli bir bütün halinde ilerleyen uçan makineler kıvrılarak yön değiştirdi ve kan kırmızı renkteki buhar setinin içinde gözden kayboldu.

Tüm duyuları harekete geçmişti. Çevresinin binlerce kilometre çapında ve yüzlercesi derinliğinde karma bir resmini zihnine kazıyarak, kendisini halen bütünüyle ulaşılabilir olan geniş ve ışıl ışıl bir bilinçaltı görüntüsü ile ses yoluyla algılanan duyumsal çevrenin jöleye benzer hayalsi görüntü silsilesi üzerine yerleşmiş manyetik alanlar, radyasyon ve yerçekimsel eğimin bir ağ gibi yayılan o büyük birikintisi içine iğne keskinliğinde bir berraklık ile yerleştirerek, içine ferahlık veren bir rahatlıkla hedefe doğru uzandığını hissediyordu.

Paggs'tan aldıkları öncülük pozisyonunu koruyup üçlü gruba rehberlik ederek, bir düzine kilometre ötede görüş alanına giren ince fakat bir o kadar keskin bir sıvı tabakasına doğru dalışa geçtiler.

Sırasıyla, görüşün nispeten daha berrak olduğu geniş bir kabarcığın ve sulu kardan oluşan bir boranın ortasında buldular kendilerini. Suyun yağmur şeklini alıp hızla dönen ikiz dairelerin yüzeyi üzerinde sert patırtılar çıkararak döküldüğü bir basınç ve ısı bandı içinde yol alarak daha da derinlere daldılar ve ardından, her metrede kesif bir karanlığın bağrına daha da gömülerek dairelerin dev boyutta çifte konili yo-yolar gibi hoplayıp buharlar saçarak ve bir yandan birbirlerine sinyaller göndererek süzüldüğü, eriyip cıvıklaşmış karı andıran sıcak bir hidrojen tabakasına ulaştılar.

– Söyle bakalım, genç Taak, ne düşünüyorsun? Yeniden evde olmak güzel mi?

– Büyüleyici bir deneyim bu, diyerek onu doğruladı Fassin. – Neredeyiz biz? İç sefer donanımını tekrar gözden geçirdi. – İki ekvatoral uydu boyunca ve sıfır seviyesinden bir katman yukarıda mıyız?

– Bak şimdi, Fass, diye açıklamaya girişti Paggs.

– Demek ki böyle yapacak olursam...diye mesaj gönderen Fassin ikiz dairesini Paggs'ınkine yöneltti. Onun kendisine yaklaşacağını tahmin eden Paggs ise ileri geri kaçarak harekete geçmişti bile. Fassin'in makinesi ilkin meslektaşının daha uzaktaki makinesine doğru atılır gibi olduysa da sonradan geriledi ve Paggs'ın makinesinin kısa süre öncesine kadar bulunduğu yere varmadan az evvel durdu. – Kaçacak zamanı ancak bulabildin, diye belirtti Fassin makul bir sesle.

– Kâhin Taak... diye başladı Braam Ganscerel.

– Halbuki gezegenin öteki ucunda, diye devam etti Fassin, –yani tüm bir uydu zincirinin en uç kısmında, uygulamada herhangi bir gecikme olmaksızın ışık hızıyla bütün bir saniyenin büyük kısmı uzaklığında buna benzer bir şey yapmış olsaydım, şu an her ikimiz de en iyi ihtimalle az önceki hareketimle onların sunduğu garantileri hükümsüz kıldığıma dair uzaktan bağlantı yoluyla yapılan bir duyuru dinliyor olurduk.

– Fassin, diye yeni bir mesaja başladı Ganscerel, derin derin iç çekerek. – Sanırım ışık hızı ve gezegenin çapı üzerine hepimizin yeterince bilgisi var. Hem sözünü ettiğin uzaktan bağlantı duyurusunu yapacak olanlar hiç de aptal veya korumasız sayılmaz. Muhtemel çarpışmalardan kaçınmaya yönelik son derece gelişmiş ve çok yönlü bir sisteme sahipler. İçlerinden birine yerleşebilmek için onu Şeriflik'teki ahbaplarınla beraber özel olarak temizlememiz gerekti; zira çok yaklaşmıştı... *zeki* olmaya.

– Ama eğer Ahali'den biri sırf eğlence olsun diye, diye sordu Fassin, – sırf sizin ileri geri hamlede bulunup bulunmayacağınızı görmek için üzerinize bir lazer silahı doğrultursa, bahsettiğiniz şu çarpışmadan kaçınma sistemi ne işe yarar ki?

– Belki de, diye fikir yürüttü Ganscerel ağırbaşlı bir tavırla, – her şeyden önce, böyle bir hareket tarzı sergilemesi beklenecek bir Ahali mensubuyla haşır neşir olunmaması gerekir.

Tabii karşındakiler zamanını gevezelik etmekle harcadığın şu kurutulmuş, zararsız olmakla beraber salaklığı ümitsiz düzeylere varmış beyinsizler değil de seninle ilginç bilgiler paylaşacak tipte olanlar

değilse, yaşlı dostum, diye geçirdi içinden Fassin. Bunun sadece bir fikir olduğuna fazlasıyla emindi. İnsanlar teorik olarak sanal gerçeklik ortamında sadece düşünmek istenilen şeyin aynı zamanda söylenmesinden çekinirlerdi, ama o uzaktan bağlantı yoluyla yürütülen araştırmalarda yıldan yıla paslanmış olmadığından böyle bir endişe duymuyordu. Hem ara sıra ağza alınmayacak sözlerin kibarca ifade edilmiş versiyonlarından birkaçını duymak Braam Ganscerel için hiç fena olmazdı belki.

– Belki de hakikaten dediğiniz gibidir, Başkâhin, oldu tüm söyleyebildiği.

– Hmm. Haydi artık dışarı çıkalım, ne dersin?

Teknisyenlerin onları koltuklarından ayırmak için uğraşırken kullandığı cihazların ışığı altında gözlerini kırpıştırarak, bir yandan Nükleer Manyetik Rezonans malzemelerinin yarı-kubbe şeklindeki tepelerini yerinden kaldırmak için kendilerini ileri doğru itip görüşlerini kapamak için başvurulan siyah kadifeden yapılma basit göz bantlarını ve kulaklıklarını geri verirken, birebir zaman oranıyla gerçekleştirilmiş varsa yoksa bir saatlik bir araştırmadan değil de sanki bunun adamakıllı uzun bir örneğinden yeni çıkmış gibi gerinip kaslarını açarak, Üçüncü Öfke Tesisi'nin uzak köşelerinden birinde, derinlere gömülmüş bir salonun gerçekliğinde buldular kendilerini.

Hem hareketlerini algılayan hem de enerji sarf etmesini gerektirecek herhangi bir hamlede bulunması halinde onu koltuğundan fırlatıp atacak olan ince akciğer tüplerine kendisini kenetleyen yumuşak şeritler üzerinde parmaklarını gezdiren Paggs, bunların son çiftini de söktü.

Gözleri kapalı halde uzanmayı sürdüren Ganscerel ise bir yandan derin derin nefes alarak teknisyenlerin kendisini bağlı bulunduğu cihazdan ayırmasını bekliyordu.

Paggs başını uzatıp arkadaşına göz attı. "Bu yaptıklarımız ikna olmana katkıda bulunuyor mu bari, Fass?"

"Günümüzde uzaktan araştırma yapmanın eskisine oranla daha da kolaylaştığına ikna ediyorsunuz beni." Tek bir parmağına dayanarak uyguladığı düzenli güç yardımıyla koltuğundan kalkan Fassin sonrasında narince süzülerek zemine yöneldi. "Yine de, sırf sözüne güvenerek buna ikna olmayı tercih ederdim."

"Demek söz konusu ciltlerin yalnızca üçte birine sahipsin, genç Taak," dedi Ganscerel.

Fassin ikinci gemi hangarının hemen açığındaki bir mühendislik odasında çok özel bir brifing vermekle meşguldü. Ganscerel bu brifingin kendi odasında tertip edilmesini talep ettiyse de, albayı oraya sığdırmanın bir yolu bulunamamıştı. Fassin ve Ganscerel'in yanı sıra Paggs ve Albay Hatherence hazır bulunuyordu bu görüşmede. Fassin katılımcıların her birinin gerek uzunca zaman önce bizzat gerçekleştirmiş olduğu araştırma sonucu edindiği gerekse ertesi gün başlamayı umdukları yeni araştırma yoluyla ulaşmaya çalışacakları bulgular üzerine en az kendisi kadar –veya en azından olması gerektiğini düşündüğü kadar– bilgi sahibi hale gelmesini istiyordu.

"Evet," diyerek açıklamaya girişti. "Dünya'nın Yirminci Yüzyılı'na ait Dışavurumcu Resim Akımı'nın yüksek çözünürlüklü bazı örneklerini –daha pek çok başka şeyle beraber– bir Gizem Dukası'nın eseri olan –ya da belki de onun tarafından bu doğrultuda görevlendirilmiş başka birine ait olan– Üçüncü Kargaşa dönemi öncesinden kalma özel ve daha önce hiç yayınlanmamış bir Lutankleydar kahramanlık şiirinin üç kez tercüme edilme denemesinde bulunulduğu belirtilerek fihriste alınmış bir metniyle takas ettim. Metnin tümü iki defa şifrelenip sıkıştırılmıştı ama üç ciltten oluştuğu biliniyordu. Bu ciltlerin üçünü de Valseir'den aldım, ne var ki –yıllar sonra, Jeltick tarafından nihayet tekrar çözüldüğünde anlaşılacağı üzere– bana verilmiş olan şey Birinci, İkinci ve Üçüncü Ciltler değil, Birinci Cilt'in aslında birbirinin aynı olan fakat üç farklı dille kaleme alınan metinleriydi. Dahası, bir Gizem Dukası'nın elinden çıkma olduğu da söylenemezdi.

"Ciltlerden biri, Birikim döneminden kalma, önceden bilinen fakat tercüme edilemeyen bir Penumbra dilinde yazılmıştı. Tercümesi yapıldığında, Rosetta Taşı'nınkine* benzer bir işlev üstlendi; pek çok farklı şeye anahtar teşkil edişi herkesin dikkatini bir süreliğine başka yöne çekti. Gel zaman git zaman, uyanık bir Jeltick âlimi ciltlerin sonundaki eklenti kısmının derinliklerinde, çok da sonradan olmamakla beraber yine de sonradan oraya eklendiği anlaşılan ve temel olarak tüm eserin toplumdan dışlanmış, Penumbra dilinde

* Rosetta Taşı: Eski Mısır medeniyetinde kullanılan hiyeroglif yazı tarzının çözümlenmesine yönelik şifre ve metinlerin üzerine kazılı olduğu, geçmişi M.Ö. 196 senesine dayanan taş blok; günümüzde British Museum'da sergilenmektedir. –çn

uzman bir Ahali mensubu tarafından İkinci Gemi'nin Uzun Geçişi esnasında kaleme alındığını ve evet, Ahali Listesi diye bir şeyin gerçekten de mevcut olduğunu, onların –geminin veya mürettebatının– bu listenin anahtarını ele geçirdiğini ve onun bu kahramanlık şiirinin İkinci veya Üçüncü Cildi'ne dahil edileceğini ortaya koyan argo dilde yazılmış ilkel ama konuyla ilgili olduğu şüphe götürmez bir tabir yakaladı. O da gemideydi tabii ve gemi Zateki sistemine doğru yol alıyordu. Bu yüzden de, tercüme yapılır yapılmaz Jeltick doğruca bir keşif seferi düzenledi oraya."

"Peki neden buraya, Üçüncü Cilt'i bulabilecekleri Nasqueron'a gelme seçeneğini değerlendirmediler?" diye sordu Paggs gülümseyerek.

"Çünkü Şeriflik verilerin nereden geldiğini onlara söylememişti. Bunu kasten mi yaptıkları yoksa ihmal sonucu gözden mi kaçırdıkları bize açıklanmadı. Jeltick bunun Ahali üzerine çalışmalar yürütülen merkezlerin birinden geldiğini tahmin etmiş olabilir ama durum kesinkes böyledir demelerine imkân yoktu, olsa bile hangi merkezin buna kaynaklık ettiğini bulup çıkarmaları mümkün değildi. Konuyla ilgili soruşturma yapmaya başlamaları kuvvetle muhtemel, fakat ele geçirdikleri bilginin taşıdığı önem dolayısıyla başkalarının dikkatini uyandırmaktan kaçınıyorlardı. Unutmayın ki edinilen bilgiler kopyalanmış ve sonra tekrar kopyalanmıştı... Uygar galaksinin hemen her yerindeki bilgi depolarına yayılmış durumdaydılar. İnsanların ana metni çoktan tercüme etmiş ve okumuş olmakla beraber asıl önemli notların yer aldığı eklenti kısımlarına henüz geçememiş olması son derece mümkün. Söz konusu kısımda stratejik bağlamda ilgi uyandıracak herhangi bir verinin olduğuna ilişkin en ufak bir hisse kapılmış ya da ipucu yakalamış olsalar, herkes onu bir çırpıda okuyup tozunu atar ve –bom!– Jeltick elindeki avantajı yitiriverirdi. Bu yüzdendir ki yakıt depolarını sonuna dek doldurup gerekli teçhizatları yüklenerek Zateki'ye yelken açmayı yeğlediler."

"Kabul edersin ki bütün bunlar koca bir aldatmacadan ibaret olabilir," dedi Ganscerel somurtarak. Sözlerine devam etmeden önce kaşlarını çatarak üzerindeki giysilere çekidüzen verdi. "Burada Ahali'ye has o çok emek isteyen dolambaçlı mizah anlayışının izlerine rastladığımı sanıyorum. Oltaya düşecek kadar aptal olanların halini görüp eğlenmek üzere tezgâhlanmış bir düzmece olabilir bu pekâlâ."

"Belki de dediğiniz gibidir, efendim," diye onayladı onu Fassin. "Ama bir kere emir aldık ve her şeyin gerçek olması ihtimaline karşı bu çabayı göstermek durumundayız."

"Demek oluyor ki diğer iki cildin peşindeyiz... Sahi, neydi bu eserin tam adı?" diye sordu Albay Hatherence.

"Eserin adının gerçeğe en yakın çevirisi," dedi Fassin, "*Cebirci*. Matematik, mecazi anlamda uzay seyahati, görev bilinci, aşk, özlem, gurur, eve dönmek üzere çıkılan uzun yolculuklar... Bu gibi şeyleri konu alıyor işte."

"Peki, Uzun Geçiş denilen şu şey nedir veya neydi?" diye sordu Ganscerel huysuzluğa kaçan bir acelecilikle. "Şu âna dek ondan bahsedildiğini hiç duymadım."

"İnsanların vaktiyle Üç Köşeli Bulutsu Yıldız Topluluğu adını verdiği yerden başlatılan eve dönüş yolculuğunun ismidir o," dedi Fassin dudaklarında hafif bir tebessümle.

"Şu halde," dedi Ganscerel bir kez daha kaşlarını çatarak, "pek bir aşama kaydetmiş sayılmayız, değil mi? Söyler misiniz lütfen, Kâhin Taak, Üç Köşeli Bulutsu Yıldız Topluluğu'na günümüzde ne ad veriliyor acaba?"

"Ona Kayıp Ruhlar II Galaksisi diyoruz, Başkâhin. Sözünü ettiğimiz yolculuğa Uzun Geçiş denmesinin sebebi ise otuz milyon yıl sürmüş olmasıdır. Başlangıç seyahati iddiaya göre hemen hiç vakit almamış, çünkü geçidinin konumuna Ahali Listesi'nde de yer verilen galaksilerarası bir solucan deliği yoluyla gerçekleştirilmiş."

İnsan kulağının duyamayacağı kadar yüksek perdeden ses dalgaları yayan el ekranını gaz mekiğinin sancak tarafındaki motor yerinde gezdiren Üçüncü Öfke Ortak Kullanım Tesisi Başteknisyeni Hervil Apsile, ekranda beliren düz çizgiye tatminkâr bir gülümsemeyle baktı. Ortak Kullanım Tesisi'ne ait yük gemilerinden biri, kapıları açılmış bir halde, bacaklarının dışarı doğru uzatılmış duruşuyla çömelmeyi andırır bir pozda başının üzerinde yükseliyordu. Diğer yanda ise, ana hangarın şeffaf kubbesi, görende soluk mavi renkte bir güneşin ışığını yakalayan elmas uçlu örtülermiş izlenimi uyandıran uzun yıldırım ışınlarınca kesik kesik aydınlanan engin bir karanlığı gözler önüne seriyordu.

"Parşömen avına mı çıktın, Hervil?" diye sordu Fassin, erimiş kayadan meydana gelme zeminde hoplaya hoplaya yaklaşırken.

Fassin'in sesini duyan Apsile buna sırıtarak karşılık verdiyse de, elinde tuttuğu ekrandan incelemekte olduğu bağlantının sonuna varıncaya dek gözlerini ayırmadı. Ancak ondan sonra cihazı kapatıp Fassin'den yana döndü. "Şimdiye kadar alışıldık çeşitler dışında bir şeye rastlamadım, Kâhin Taak."

Kendi kontrolleri altındaki bir bölgede herhangi bir şey ters gittiğinde Ahali'nin suçu peşinen üzerine attığı, efsaneden ibaret olduğu hemen hemen kesinlik kazanmış yaratıklardı parşömenler. Son dönemde Ahali Çalışmaları'nın bayrağını devralan insanlar, Ahali'nin öyle veya böyle karıştığı görülen her tür –veya her tür olmasa bile ona yakın– ilişkide karşılaşılan yüksek oranlı işlev bozuklukları ve arızalardan parşömenleri sorumlu tutma tavrını çok erkenden benimsemişti. İşin aslı ya gerçekten böyleydi, ya da, Ahali'ye özgü o teknolojik ihmalciliğin veya bu türün yaradılışından kaynaklanan, makineleri çalışır durumda tutma hususundaki heves eksikliğinin bulaşıcı olduğu varsayımı doğru kabul edilmeliydi.

Fassin ok başı şeklindeki kabarık gaz mekiğinin karanlık yüzeyine eliyle hafifçe vurdu. Sırf kendisi tarafından kullanılmak üzere ve kısmen de bizzat onun tarafından tasarlanmış olan makinesiydi bu. Beş metre uzunluğa, dışa doğru açılan motor yerleri de hesaba katıldığında dört metrelik bir ene ve iki metrenin az altında bir yüksekliğe sahipti bu mekik. Sahip olduğu pürüzsüz şekil yalnızca manevra pervaneleri ve elle işletilen çeşitli idare aygıtları yanı sıra alıcıların yerini ele veren birkaç kabarıklık ve pervane kanatları o an için kapalı konuma getirilmiş arka kısım güç birimince bozuluyordu. Mekiğin kuyruğunun iskele tarafına düşen kısmını sıvazladı Fassin. "Her şey harekete hazır hale getirildi mi, Herv?"

"Kesinlikle," dedi Apsile. Nubialılar* kadar siyah tenli, narin yapılı olmakla beraber adaleli bir vücuda sahip, her şeyden önce kel kafasıyla dikkat çeken biriydi. Sadece gözlerini çevreleyen bazı çizgiler gerçekte son derece ileri olan yaşı hakkında ufak da olsa ipucu veriyordu. Hemen her sene, yıllık tüy dökme uygulamasına –gen tedavisini sınırları aşan bir küstahlık olarak gördüğünden ona yanaşmıyordu– tabi tutulmasından hemen önce, kafasında belirmeye

* Nubia: M.Ö. Dördüncü Binyıl'dan başlayarak günümüz Sudan topraklarının bir kısmında hüküm süren, antik Mısır medeniyeti ile savaşçıl ve barışçıl anlamda yakın temasta bulunan halk. Tenlerinin gece karasını aratmayacak esmerliğiyle dikkat çekmişlerdir. Ülkeleri Nubia kimi kaynaklarda Kush diye de adlandırılır. –çn

başlayan beyaz renkli incecik kıl tabakası, başına pırıltılar saçan bir yıldız tarlası görünümü kazandırıyordu. "Peki ya sen hazır mısın?"

"Ah, ev ödevimi yaptım ve artık hazırım," dedi Fassin ona. Ahali'nin Son Durumu üzerine çalışan kişilerle girdiği, günün son brifinginden yeni çıkmıştı. Ahali toplumunun üzerinde şekillendiği o mutlak ve bariz kargaşa ortamıyla ilgili son gelişmeleri takip etmeye çabalamak ve buna paralel olarak, başlıca Ahali yapılarının, kurumlarının ve –hepsinden önemlisi– İlgi Odağı Kişiler'in yerlerini devamlı surette tespit edebilmek, onların giriştiği en zorlu uğraştı.

Haberler hiç de iyi değildi: İki Numaralı Bölge ile C Kemeri arasında resmi bir savaş mayalanmaya başlamıştı, Bir Numaralı Bölge ile D Kemeri arasında en azından bir uzun vadeli fırtına yapısı çöküşe geçerken başka bir yerde bunun gibi iki tanesi inşa ediliyordu ve İlgi Odağı Kişiler'in son dönem hareketlerinde kayda değer ölçüde seri bir akışkanlık gözleniyordu. Bu hareketlenmenin keyfi olduğu bile söylenebilirdi belki. Choal Valseir'in nerede olduğuna gelince... Eh, onu yüzyıllardır gören olmamıştı ki şimdi görülsün.

Ahali'nin hareketlerini izlemek her zaman zorlu bir iş olagelmişti. Geçmişte insanlar onları takip altında tutabilmek için bazı Ahali mensuplarının üzerine uzaktan kontrol edilen alıcılar koymaya yeltenmişti. Ne var ki, bu uygulamayı mahremiyetini hedef alan kabul edilemez bir tecavüz olarak kabul eden Ahali bununla da kalmamış ve ne denli küçük boyutlara ve kendilerini ele geçmez kılacak derecede üstün zekâlara sahip olmalarına bakmadan minicik gaz mekikleri ve elektronik casus böcekler de dahil olmak üzere bu türden tüm alıcıların yerini saptayıp onları imha etmeye yönelik esrarengiz ve bir o kadar huzursuz edici bir beceri sergilemişti. Dahası, Ahali'nin bir de küsme huyu vardı. İnsanların böyle alçakça yöntemlere başvurma küstahlığı göstermesi durumunda, onlarla aralarındaki işbirliğini anında sonlandırıyorlardı. Bu tavrın koca bir topluluğa bütünüyle yansıdığı oluyordu. Bazense bu ilişki kopukluğu yıllar yılı sürüyordu.

Nasqueron'un Yavaş Kâhinleri'nin yerel Ahali'yle ilişkisi oldum olası iyi düzeydeydi. Ahali Çalışmaları'nın standart unsurları baz alındığında bu ilişki fazla yakın olarak bile nitelenebilirdi, ama bu noktaya sadece ve sadece kâhinlerin Ahali yaşantısına olabildiğince az müdahale etmeye azami özen gösterişi sayesinde ulaşılabilmişti. Buna karşılık olarak Ahali de nispeten işbirliğine açık ve yardımse-

ver bir yaklaşım ortaya koymuş ve en önemli şehirlerinin, yapılarının ve kurumlarının konumları hakkında düzenledikleri günlük bir yayını onlarla paylaşmıştı. Sekiz saati aşkın bir süreye ve doğruluk bakımından kimi zaman yüzde doksana varan bir isabet oranına sahip bu bülten Ahali Çalışmaları'nın tarihçesinde –efsane mertebesine varan– bir karşılıklı güven anıtı olarak yer etmişti.

"Bantrabal Klanı'nda her şey yolunda mı?" diye sordu Apsile.

"Bir sıkıntı yok. Slovius size selamlarını iletti." Fassin halen Güz Evi'nden çıkması için ikna etme uğraşı verdiği amcasıyla görüşeli daha birkaç saat oluyordu. Üçünü Öfke ile 'glantine arasındaki saat farkı ikili arasında normal denebilecek bir görüşme gerçekleşmesine zorlukla imkân sağlamıştı. O an 'glantine'in diğer ucundaki, kendi klanının İlkbahar Evi'nde bulunan Jaal ile de irtibat kurma şansı yakalamıştı. Anlaşılan o ki 'glantine'de hayat olağan akışında sürüp gidiyor, yeni uygulamaya konmuş olan Olağanüstü Hal uygulamaları oradaki insanların günlük yaşantısını Sepekte'dekine oranla çok daha az etkiliyordu.

Apsile giysisinin kolundan ani bir hareketle çıkardığı kıvrılarak açılan tipte ufak ekrana birkaç kez bastı. Bir yandan da gelişigüzel biçimde başını kaldırarak onu açık durumda bekletilen gövdesinin içine alıp gaz-devinin atmosferine indirmek üzere küçük gaz mekiğinin tepesinde hazır bekleyen kaldırma gemisine göz atıyordu. Başteknisyen'in bakışlarını takip etti Fassin. Çoktan kargo alanına alınmış olan ve kalın bir tekerlek misali aşağı doğru çıkıntı yapacak biçimde orada asılı bekleyen karanlık bir şekle takıldı gözleri. Bu görüntü karşısında kaşları çatılmıştı. "Şurada gördüğüm şey basbayağı Albay Hatherence'a benziyor," dedi.

"Onu sığdırabileceğimiz büyüklükte fazla yer yok," diye mırıldandı Apsile.

Tam o sırada "Nasıl?" diye ciyakladığı duyuldu birinin. Hemen ardından, daha alçak bir tona bürünerek şöyle devam etti aynı ses: "İsmimin söylendiğini duydum sanki! Ah, evet, bahsettiğiniz kişi benim. Kâhin Taak. Şu şartlar altında Binbaşı Taak demek daha doğru olur sanırım. Merhaba. Özür dilerim; uyuyakalmışım. Bilirsiniz işte, hani bazen olur ya. Buradaki açıklığa sığıp sığmayacağımı kontrol etmek istemiştim. Burasının benim için gayet uygun olduğunu teslim etmeliyim. Gerekmesi halinde bu araç tarafından Nasqueron'un atmosferine güven içinde taşınabilirim gibi görünü-

yor. En azından ben bu kanıdayım. Siz de benimle hemfikir misiniz, Başteknisyen?"

Tenininkini aratmayacak karalıktaki dişlerini açığa çıkaran geniş bir gülümsemeyle baktı ona Apsile. "Aklımdan geçeni okudunuz, hanımefendi."

"Anlaştık o halde." Üçgen şekilli nakil gemisinin içinde monte edilmiş olduğu yerden ayrılan dev disk havada dönüp kıvrılarak onların bulunduğu yere doğru inişe geçti. "Anlatın bakalım, Binbaşı Taak. Başkâhin Braam Ganscerel'i doğrudan araştırmaya girişmenizin daha etkin sonuçlar doğuracağı konusunda ikna etme çabalarınızın geldiği evre nedir?"

Samimi bir tebessüm eşliğinde cevap verdi ona Fassin. "Çabalarım tıpkı benim meslekten olanların yürüttüğü uzun vadeli araştırmalar gibi, Albay; son derece ağır bir hızla aşama kat edebiliyorum."

"Çok yazık doğrusu!"

Avucundaki ekrana son bir kez dokunan Apsile hafif bir tıkırtı çıkararak onu kapadıktan sonra tekrar elbisesinin kolundan içeri soktu ve küçük gaz mekiğine doğru bakarak başını salladı. "Artık tamamen hazır. Kalkışa geçmek ister misin?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Apsile ile Fassin'in mekiği nakil aracına beraberce yükseltmesi ikili arasında bir tür gelenek halini almıştı. Mekiğin iki yanına çömeldiler ve ok başı şekilli aracı yukarıdaki boşluğa doğru –ilkin son derece yavaş hareketlerle– kaldırıp en sonunda hızını kesmek üzere ayaklarını zeminden kesme pahasına zaptettiler. Gaz mekiği Üçüncü Öfke'nin silik yerçekimi ortamında yok denecek kadar az bir ağırlığa sahip olsa da, kütlesel ağırlığı iki tonun üzerinde tutuyordu ve dahası, durağanlık ve devinirlik kanunları geçerliliğini halen koruyordu. Kollarını açmış gaz mekiğini beklemekte olan oturağa doğru, nakil gemisinin gövdesinden içeri üç metre kadar yükseldiler. Albayın uzay giysisi küçük gaz mekiğinin iki katı kadar yer kaplıyordu kaplamasına, fakat yine de nakil gemisinin içinde bunun gibi beş gemiye yetecek boşluk vardı. Ok başı şekilli mekik Albay Hatherence'ın içine yerleşmiş olduğu uzun diskin yanıbaşındaki yerini aldı. Mekiğin sağlam bir şekilde kenetlendiğine kanaat getiren iki adam ellerini bırakıp yere doğru yavaşça düşmeye başladı. Çok geçmeden albay da havada süzülerek onlara eşlik etmeye koyuldu.

Bu esnada başını kaldırıp gaz mekiğinin pürüzsüz hatlarını göz-

den geçirdi Fassin. *Ne kadar da küçük görünüyor*, diye düşündü. İçinde uzun yıllar...*onyıllar*...*hatta yüzyıllar geçirmek için fazla küçük bir mekân.* Demeye kalmadan ayakları yere değdi. Bu işte daha deneyimli olan Apsile yerle temas etme sırasında dizlerini nasıl bükmesi gerektiğini iyi bildiğinden, hiç zorluk çekmeden inebilmişti; Fassin ise yere değince istemeden tekrar zıpladı.

Hatherence'ı taşıyan dev uzay giysisine gelince... Nakil gemisinin açık kapılarından geçebilmek için onun eğilmesi gerekmişti; önce bir yana devrilmiş, hemen ardındansa vızıldayan kanatları ile havada bir ıslık sesi çıkararak yeniden doğrulmuştu. "Kişisel tercihimin doğduran atmosfere girmek olduğunu belirtmeden edemeyeceğim. Gerçekten de, aynen böyle düşünüyorum," diye haykırdı onlara albay.

"Evet," dedi Fassin. "Ben de size katılıyorum, Albay."

"O halde size bol şans!" diye gürledi oerileithe.

"Teşekkürler," dedi Fassin. "Ne yapsak nafile ama, yine de bolca şansa ihtiyacımız olacağı kesin."

Bunun üzerinden henüz birkaç saat geçmişken, canını kurtarmak için kaçmadan hemen önce, her ikisinin de ümitle kollamakta olduğu fırsatı doğuran şeyin kötü şans olduğunu ifade etmeye ancak zaman bulabilecekti.

•

En sonunda diğerleri onu ikna etti. Thay, Sonj ve Mome... Hepsi gidiyordu. Neden kendisi de onlara katılmasındı ki? Bu iş için sinirleri fazla bozuk sayılmazdı herhalde. Tembellik mi ediyordu yoksa?

Ne sinirli ne de –o denli– tembeldi aslında. Bir travmalayıcı ve onunla bağlantılı bir trans hücresinin içine tıkılı vaziyette bir seansın sonuna yaklaşmakta olan K ile birlikte yuvasında pineklemekti tek istediği. Oturduğu hava koltuğundan dışarı üflenen hafif akıntının içinde, o narin ve zarif bedeni yarı-cenin pozisyonu almış bir halde, kolları sallanarak ve sonu düğümlenmiş o uzun, kestane rengi saçları bir kobra yılanının başlığı gibi kabarıp bir an yüzünü kapayarak ve hemen ardından tekrar geriye doğru savrularak, yüzünde hafiften gergin bir ifadeyle ona doğru süzülerek yaklaşıyordu kız. Nükleer Manyetik Rezonans ağı, başını arkadan kavrayan gümüşten yapılma yirmi küsur ince uzun parmağı andırıyordu. Trans hücresinde yer alan şeffaf bir tüp kızın sol kulakmemesinin hemen ardına yerleştirilmiş minik bir sinir tabletinin içinde gözden kaybo-

luyordu. Kısılmış gözkapaklarının ardından baygın baygın bakan K'nın yüzünde bir gülümseme okunuyordu.

Uzun bir seanstan çıktığı şu aşamada, denizin uçurumu andıran derinliklerine daldıktan sonra güneş ışınlarınca aydınlanan birkaç kilometre uzunluğundaki sığlıklarda sakince yüzerek geri dönüyor gibiydi. Kendinizi kimyasallar/Nükleer Manyetik Rezonans yoluyla hayata geçirilmiş tüm bu saydam ve kolay anlaşılır hayal dünyasına teslim etmeksizin, yaklaşan kişiyi karşılamak üzere suyun üstünde yürüyebilir, o kişi halen solungaçları yoluyla nefes alıp verirken şnorkelinizi takıp bir yandan dipleri tarayarak dünyevi gerçekliği temsil eden sahile doğru ona refakat edebilirdiniz.

– Merhaba, Fass! mesajıyla selamladı onu, adam küçük bir NMR çemberi üzerinde kayıp yavaşça buharlaşmakta olan seansa karışarak ona yaklaşmak üzere ilk dalışını gerçekleştirdiği sırada. Bir buçuk gündür oradan uzaktı kız; kayda değer uzunlukta bir süreydi bu. – Beni karşılamaya mı geldin? Bu inceliğinden ötürü sana teşekkür ederim, ortak!

– Eğleniyor musun? diye sordu adam.

– Eğlenmenin de ötesinde bir şey bu. Bil bakalım nereye gittim?

Omuz silkerek karşılık verdi adam ona. – En ufak bir fikrim yok.

– Bir araştırmadaydım! Tıpkı siz kâhinler gibi, Nasqueron'un içlerine doğru bir araştırma gerçekleştirdim! Şey, aslına bakarsan araştırma yaptığım yer Nasq değildi, Furenasyle adlı bir diğer gaz-deviydi. Mikrodevre orada kalıp haline getirilmiş olsa gerek. Furenasyle'den bahsedildiğini duymuş muydun daha önce?

– Evet, Ahali Çalışmaları'nın yürütüldüğü yerlerden biri. Kendini orada buldun demek? Araştırma yapıyordun, öyle mi?

– Kesinlikle. Bunu sanki çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ah, Fass, öyle müthiş bir olaydı ki! Şu âna dek geçirdiğim en iyi...yani, ikinci en iyi seans! Onu adeta bir suça iştirak eder havada, seksi bir sırıtışla baktı adama K. Fassin kızın bu ifadesiyle bahsi geçen şu en iyi seansa vurgu yaptığını tahmin etti. Vaktiyle birlikte yaşadıkları bir deneyimdi bu. Karşılıklı hislerini bütün haline getirip yoğurdukları, bir aşk seansıydı bir nevi. Öyle olması gerekiyordu en azından. Aşk seansları kimi bakımlardan adi ve bayağı olabiliyordu... Onlar hakkında ne düşünüldüğü üzerine yalan söylenebilirdi ve travmalama cihazından doğru şablonun, trans hücresinden de o şablonla beraber kullanılmaya uygun kimyasalların seçilmesi

halinde, temelde birbirinden nefret eden iki kişi arasında bile kalp atışlarını hızlandırıp gözlerin şehvetle açılmasına neden olacak bir keyif ve mutluluk seansı gerçekleşmesi neredeyse garantilenmiş demekti. Ama ikisi arasında her şey başlangıçtan beri iyi gitmişti. Ama ne kadar da iyi olsa tekrar yaşamak isteyeceği bir şey değildi bu. Genel olarak Sanal Gerçeklik adı verilen bu deneyime, özelde ise seans yönteminin, özellikle de beyne iletilmek üzere uygun şekilde bir araya getirilen kimyasalların süreçle uyumlu hale getirilmiş bir trans hücresi yoluyla elde edildiği koşullarda, benliği en iyi saran Sanal Gerçeklik aracı olduğu fikrine içten içe şüpheyle yaklaştığını fark etti. Yasal veya yarı-yasal anlamda bu böyleydi en azından.

– İlk fırsatta sen de denemelisin! Bunda ciddiyim! Senin için de etkin bir alıştırma olmaz mıydı bu sence?

– Sanırım olurdu... Neticede araştırma yapmama faydası dokunacaksa eğer. Bunu senin samimi bir tavsiyen olarak değerlendireceğim.

– Öyleyse faydasını göreceğin kesin!

Kesin olan şey, onun kesinliğe çok uzak oluşuydu. Halen çok genç ve de çok kararsızdı. Herkesin, Koza 4409'daki (namıdiğer 'Mutlu Koza'daki!) yuvayı paylaştığı kişilerin bile kendisinden beklediği gibi, bir Yavaş Kâhin mi olmalıydı? Yoksa tamamen farklı bir meşgale mi bulmalıydı? Buna halen karar verebilmiş değildi. Sırf herkesin çılgınca bir koşturmacayla geçecek birkaç yılın ardından –ki sonsuza kadar veya uzunca bir süre devam etmesi hayal bile edilemeyecek olan, kelimenin tam anlamıyla çılgın yıllardı bunlar– en nihayet kâhinliğini perçinleyeceğine kesin gözüyle bakışı dahi onu kendisinden beklenen şeyi yapmama konusunda giderek daha kararlı hale getirmeye yetiyordu... Eh, 'kararlı' tabiri biraz aşırı kaçmış olabilirdi pekâlâ. Gönülsüz demek daha doğru gibiydi. Evet, giderek daha gönülsüz bir hale bürünüyordu. Yine de, herkesi hayret içinde bırakacak zamanı vardı hâlâ. Ansızın meslekten ayrılabilir, kendisine bütünüyle farklı, heyecan verici ve çok daha ilginç bir uğraş bulabilirdi. Doğru olduğuna inandığı işi bulana dek pek çok farklı şeyin üzerinden geçmesi ve deneyim yaşaması gerekecekti, hepsi bu.

– Beni dinle, büyük ihtimalle ben de protesto gösterisine katılmak üzere diğerleriyle birlikte gideceğim. Şey, bana ihtiyacın yoksa tabii, anlarsın ya...

– Senin adına sevindim! Benim için sakıncası yok. İstiyorsan gidebilirsin elbet. Ben de seninle gelmek isterdim, ama yokuşu tırmanıp kendimi sığlığın dışına atmam gerekiyor. Son kez böyle bir rampayı çıkmaya kalktığımda kendimi yerde sürünürken bulmuştum. Iyy, hatırlayınca bir tuhaf oldum!

– Peki o halde, sonra görüşürüz.

– Kendine iyi bak ortak!

Bu vedalaşmanın ardından yuvadan ayrıldı Fassin.

Söz konusu yuva –ki burası (hepsi de insan ırkından olan) aylak öğrenciler, seansçılar, amaçsız berduşlar, ateşi hiç sönmeyen ihtiras avcıları ve keşler için barınak işlevi gören, dairesel şekilli kırk civarında küçük odacık içeren düşük yerçekimli bir bölmeden ibaretti– kozanın o uzun orta çizgisine yakın bir noktada, (fazlasıyla keyfi bir yaklaşım sonucu bu şekilde nitelenen) 'batı' kanadının ucunda, güneş tüpünün çok da aşağısında kalmayan bir kesimde yer alan çok sayıda yaşam sahasının içinde yer alıyordu. Her ne kadar gayri resmi olarak Olgunlaşmamış Umursamazların Halk Cumhuriyeti diye adlandırılıyor (ve bunu kanıtlar nitelikte yarı-resmi evrak bürokrasisi ile bilgisayar yazılımı yoluyla gündelik işlerini yürütüyor) olsa da, gerçekte başının üstünde dam işlevi gördüğü berduşlardan birinin annesine aitti yuva.

Koza 4409 Sepekte'nin yörüngesinde dönen birkaç yüz bin yerleşkeden yalnızca biriydi. Elden geçirilmiş asteroid hammaddesi kullanılarak inşa edilmiş, elli kilometrelik uzunluğu ve on kilometrelik enine bakılarak orta büyüklükte olduğu ifade edilebilecek, iç çapının yüzeyinde bir ölçünün üçte ikisi kadarlık bir yerçekimi meydana getiren bir hızda dönen silindir şekilli bir yapıydı. Bahçelerde kullanılan çim düzleme makinelerinin uzaya uyarlanmış dev bir versiyonu gibi, ışık enerjisi paketçiklerini dümdüz edercesine, sonsuz güneş ışığı altında dönüp duruyordu. On iki kilometre uzunluğa sahip –her biri bir uçta yer alan– iki adet aynalı mercek sistemi, devasa ama elle tutulamaz incelikte bir çift çiçek gibi, Ulubis güneşine bakıyordu. Birbirinden karışık yapıda başka ayna sistemleri, yakaladıkları güneş ışığını elmas misali parıltılar saçan iki pencereden geçirerek kozanın orta çizgisine sokuyor, orada bulunan –ve gezegensel bir gün döngüsü hissi yaratacak biçimde güneş tüpü boyunca yukarı aşağı hareket eden– son bir ayna seti aracılığıyla ışığı nihayet iç yüzeye yansıtıyordu. Daha doğrusu,

yolu üzerine üzüm salkımını andıran (her biri başlı başına bir ayna özelliğinde) yuva yapılanmaları çıkmadığı zamanlar, ışığı nihayet iç yüzeye yansıtıyordu.

Kozalarda gezegenlerdekine oranla çok daha fazla sayıda insan yaşıyordu ve bu kozaların büyük çoğunluğu Sepekte yakınlarındaydı. Koza 4409 –hurdahaş olmuş türlerin adeta görev başında bulunduğu korkunç derecede dallı budaklı bir sığınaklar zincirinin parçası olması bir yana– iki bin yıl önceki kuruluşundan bu yana "kimin umurunda ki" yaklaşımının benimsendiği, oldukça özgürlükçü, etliye sütlüye karışmayan, başına buyruk bir yer olagelmişti. Bu uğurda –Koza 4409'un menşei ve tapusu etrafında şekillenen efsanenin gelişimini sözleşmeli memurluk dönemlerinden itibaren takip etme olanağı bulan– sayısız avukat nesli birbiri peşi sıra rahat bir emeklilik hayatına kavuşmuşsa da, henüz esas mülkiyetinin kime ait olduğu meselesi bile tamamen çözüme kavuşturulmuş değildi ve konu genel anlamda kapanmaktan çok uzaktı.

Bu yüzdendir ki, amaçsızca etrafta dolaşan serserilerin, münzevi sanatçıların, topluma uyum sağlayamayan aykırı tiplerin, çeşitli sebeplerle sürgün hayatına mahkûm olanların, gerek siyasi gerekse diğer bakımlardan alışılmadık ve garip tutumlar içinde olanların, ruhsal dengesi hafiften bozulmuş ve her bakımdan düzensizliğe sürüklenmiş hemen her türden kişinin sığınağı ve uğrak yeri olarak öteden beri nam salmıştı burası. Koza sakinlerinin çoğu Ulubis'in yerlisi olmakla beraber, genellikle Mercatoria'nın geri kalan bölgelerinden geçitler yoluyla oraya ulaşmış berduşlar ve/veya aylak öğrenciler gibi, yoğun eğitim süreçlerinden ve sorumluluk üstlenmenin getirdiği yüklerden bir süreliğine de olsa sıyrılıp rahatlamak isteyen, uzak diyarlardan gelme sıradışı tiplere de rastlanıyordu içlerinde. Sonuçta burası, güzel sanatların en iyi örneklerinin üretildiği bir yer olması dolayısıyla, zengin ailelerin türleri yukarıda sıralanmış çocukları için (sevgili yumurcaklara gerçek özgürlük tanıyıp bunun ne denli içi boş bir kavram olduğunu anlamalarını sağlama fikrinden hareketle tasarlanmış) resmi olmayan –ama vergiden muaf tutulabilir– bir bitirme okulu, utanç ve rezilliğe doğru tam gaz yol alanlar veya lanetlenmişlik ve batıştan geriye dönenlerin uğradığı bir yol kenarı dinlenme yeri, topluma bundan böyle olumlu herhangi bir katkıda bulunup bulunamayacağı şüpheli olmakla birlikte onu kökünden sarsacaklarına şüphe olmayanların yarı yolda

konakladığı bir handı bir nevi. (Dahası, olaya daha paranoyak bir bakış açısıyla yaklaşılacak olursa, burası –en azından yetkili makamlara göre– gözetim altında tutulması görece kolay olan ve yeri geldi mi tasfiye edilmesi daha da kolay olan bir tehlikeli fikir deposuydu: Anlaşılacağı üzere, aşırı tedbirler içerecek sonuçlara gebe bir tuzak arz ediyordu bu koza.) Diğer bir deyişle, kullanışlıydı da. Birden çok değilse bile bir amaca hizmet ettiği kesindi. Ulubis'in çevresindeki kadar geniş bir toplumda bu işlevi görecek bir yere elbet ihtiyaç vardı.

İnsanlar her yerde aynıydı. Bazıları her zaman düz dururken bazıları yine her zaman hafif çarpık bir duruş sergilerdi, ama öyle ya da böyle hepsinin oynayacağı bir rol vardı ve bu bağlamda hepsi az çok değerliydi, değil mi ama?

Oysa şimdi, şu lanet olası Mercatoria, kahrolasıca Egemenlik, geberesice Omnokrasi veya daha başka her ne halt varsa işte, lanet Hierchon (daha büyük bir olasılıkla, onun çevresini sarmalamış olan danışman topluluğu arasında daha fazla para kırmanın ve fazladan güç edinmenin yolunu keşfetmiş olan biri) ya da onun altındaki Tam-Eşit veya *onun* da altında yer alan Görünen veya yalnızca –gerçekte sembolik de olsa– vali veya belediye başkanı ya da artık her ne zıkkımın köküyse o makamda bulunan (bizzat kendisinin, işgal ettiği mertebenin ve onu koruma altına almış olan kabadayı güruhunun varlığı sırf kimin neyi kontrol altında tutacağı meselesi üzerine daha önceden yaşanmış olup bir yüzyıl devam ettikten sonra içi çürümüş bir uzlaşmayla nihayete erdirilen bir anlaşmazlığa dayanan) Diegesian çemberi, uzun lafın kısası, tüm şu koca adamlar, etraftaki her şeye sahip olan veya *birinin* her bir şeye sahip olması gerektiğini düşünen şu hergeleler tüm bu lanet yerin –ve ana unsurları anlaşmazlık/belirsizlik/kuşku/mutlu mesut bir birliktelik şeklinde özetlenebilecek bir zilliyetin geçerli olduğu benzer koşullar altında varlığını sürdüren buna benzer daha nice kozanın– mülkiyetinin kendileri nezdinde yeterli itibara ve yetkiye sahip, sorumluluk bilinci olan bir makama devredilmesi gerektiğine kanaat getirdiler, öyle olduğunu varsaydılar veya buna *hükmettiler*. Tarif edilen bu makamın onlardan başkası olmadığını belirtmeye gerek yok herhalde. Bizzat kendileri bunu yapamadığı zamanlar ise, her dediklerini yaptırdıkları canciğer dostları dolduruyordu boşluğu. Hepsinin ortak özelliği, mülkiyet, rant toplama, ilk bakışta önemsizmiş gibi gö-

rünen yasa korumacılığı ve benzeri hukuki olguları ciddiye alan bir zihniyete sahip olmalarıydı. Böylelikle, yasa koyucular ve yasaları uygulatanlar yasadışı konuma sürüklenmiş oluyordu ve bu uğurda hiç kimsenin yolları üzerine çıkmasına, geçilmeyecek alanlara adım atmasına, başına buyruk hareket etmesine ve ciddi bir mukavemetle yüzleşmeksizin yerel kanunları şekillendirmeye yeltenmesine göz yumamazlardı. Bu kişiler, kimbilir hangi kokuşmuş sebepten dolayı, kozaların, Sepekte yörüngesini kendine mesken tutanların, genel anlamda tüm Ulubis sisteminin ve sonuçta bizzat birer parçasını teşkil ettikleri bütün bir toplumun olumlu yönlerini aşama aşama ortadan kaldırıyordu. Bu tarz eylem ve davranışların onları aptal yerine koymaktan ve kendi sonlarını hazırlamaktan başka bir şeye yaramadığı ortadaydı; ihtiyaç duyulan tek şey tüm bunları açıkça görebilen insanların –çünkü tam orada, işin en riskli kısmının bağrında, bıçağın keskin kenarının hemen altındaydılar– bunu onlara da göstermesiydi. Ne de olsa sonuçta hepsi aynı saftaydı, ne var ki, yetki sahibi olan gerzekler geniş halk kitlelerinin gündelik yaşantısının gerçeklerinden bazen fazlaca uzaklaşıyordu, dimdik durup görüş belirtme ve sesini duyurma gereği doğan zamanlar da bunlardı işte.

Böylece protesto gösterisine katılmak üzere yola çıktılar ve sürtünme tüplerinin ve tampon alanların içinden geçip yolun geri kalanını tramvayla katederek yerleşkenin en merkezi meydanında toplanmış olan kalabalığa ulaştılar.

"İşin perde arkasında ne dolaplar döndüğünü anlamak için biraz kafa yormak yeterli," diyordu Mome meydana açılan son sokak boyunca yürürlerken. "Öteden Gelenler'in kozalara veya koskoca şehirlere, daha net ifade edecek olursak, hırpalanması kolay, büyük ve savunmasız herhangi bir şeye saldırdığı görülmüş şey değil. Askeri unsurları, hükümete ait birimlerini ve büyük altyapı sistemlerini hedef alır onlar. Bu işe kalkışan kişi propaganda ürünü önyargıların tesiri altında kalmamışsa, onların düzenlediği saldırıları, sergilediği vahşeti ve benimsediği genel askeri stratejiyi analiz etmek ve buradan hareketle bazı çıkarımlarda bulunmak pekâlâ mümkün. Almayı bildiğin sürece, mesaj çok açık: Onların öne sürdüğü savlar ve ortaya koyduğu savaş sıradan insanlara, yani bize değil, Mercatoria'nın yönetim sistemine, Egemenlik'in idare yapısına, Omnokrasi'ye ve Yönetim'e karşı."

"Sıradan olarak nitelenmek beni derinden yaraladı doğrusu!" diye şakayla karışık yakındı Sonj.

"Seni 'halk' kategorisine dahil etmekle cömertlik bakımından hataya düştüğümü kabul etmeliyim, Sonj," diyerek karşı atağa geçti Mome. Öne doğru hamlede bulunmak veya aşağı eğilip karşıdan gelecek hamleyi savuşturmak üzere hazır bekler gibi devamlı olarak hafiften kamburunu çıkarmış bir halde yürüyen, soluk tenli, ufak tefek ama sağlam yapılı biriydi. Sonj ise ona kıyasla adeta bir devdi; kolaylıkla değişebilen bir ruh haline, kısacık olduğu halde yoğun kıvırcık özelliği gözden kaçmayan kızıl saçlara ve koyu kahveye çalan bir ten rengine sahip bu pinpon ihtiyar, her adımda yıkılacakmış izlenimi uyandıran yürüyüşüyle, sadece yerçekiminin düşük olduğu yerlerde kendini rahat hissediyor ve dahası, zarif bir görüntü arz ediyordu.

"Bu onları aklamamız gerektiği anlamına gelmez," diye üsteledi Fassin.

"Aksine bu, onların karşısındakiyle mantıklı tartışmalarda bulunma fikrine açık, sağduyu sahibi kişiler olduğu anlamına gelir," dedi Mome. "Hiç de öyle bize söylendiği gibi haşere misali görüldüğü yerde ezilmesi icap eden kaçıklar değiller."

"Madem öyle, onları bizimle konuşmaktan alıkoyan nedir?" diye sordu Fassin.

"Kendimiz," dedi Mome. "Bilirsiniz ki karşılıklı konuşmak için iki tarafa ihtiyaç vardır."

Hepsi ona bakakalmıştı. Mome'nin çenesi düşük biri olduğu herkesçe bilinirdi. Ona kulak verme gafletinde bulunanların Mome konuşmasını bitirdiğinde çoktan uykuya dalmış olması nadir rastlanan bir durum sayılmazdı. Omuzlarını silkti.

"Kuzenim Lain..." diye söze girecek oldu Thay.

"Şimdi de *başka* bir kuzenin mi?" diye sordu Mome, yapmacık bir kuşkuyla.

"Kuzen Kel'in kız kardeşi, kuzen Yayz'ın da üvey kız kardeşi olur kendisi," diye sabırla açıkladı Thay. Sonj'un yakın arkadaşı olup, tıpkı onun gibi iri kıyımdı; düşük yerçekimli ortamlarda sakarlığı bir türlü üzerinden atamaz, yerçekimi oranının bir birimin üçte ikisine indirgendiği mekânlarda ise son derece atik ve kıvrak hareket ederdi. "Kuzenim Lain," diyerek kararlı bir edayla devam etti kız konuşmasına kaldığı yerden, "Navarchy'de görevli ve Öteden Gelenler'in

bu denli sık ve amansızca saldırışının ardında yatan sebebi öyle yapmamaları durumunda Navarchy ile Birleşik Donanma'nın onların ensesine yapışacak oluşu şeklinde açıklıyor. Üstelik bizim taraftakiler yalnızca askeri unsurları da hedef almıyor. Onların kozalarını da vurduğumuzu ve böylelikle milyonlarcasını öldürdüğümüzü söylüyor. Bu durum sublardan pek çoğunu mutsuz ediyor tabii..."

"Kimlerden pek çoğunu mutsuz ediyor dedin?" diye sordu Mome.

"Sublardan," diyerek az önce kullandığı tabiri tekrarladı Thay.

"*Sözcüğün* kendisini gayet iyi duydum duymasına," dedi Mome derin bir iç geçirerek. "Asıl sorduğum şey onunla ne *kastettiğin*." Birden parmağını şıklattı. "Bekle bir dakika. O kelimeyi 'subaylar'ın kısaltılmışı olarak kullanıyorsun, doğru mu tahmin ediyorum?"

"Aynen öyle."

"İşte bu çok zekice. Haydi, anlatmaya devam et."

"Dediğim gibi, subların pek çoğu bu durumdan rahatsız oluyor," dedi Thay yeniden, "bu sayede Gelenler –bu da Öteden Gelenler anlamında kullandığı kısaltmaydı belli ki– de bizi her daim savunma pozisyonunda tutmayı başarıyor." Bir an durup kendi kendine bir şeyleri onaylarmış gibi başını salladı. "Kuzenim Lain'in bana söylediği bu işte."

"Aman deyim sus artık! Kulağa çılgınca gelen şu masum Öteden Gelenler safsatasına devam etme," dedi Mome, bir yandan iki eliyle kulaklarını kapayarak. "Hepimizi tutuklatmak mı istiyorsun?" Bu tepki karşısında hepsi kahkahaya boğuldu.

"En azından bizim bu tür fikirleri dile getirme özgürlüğümüz var," diye dikkat çekti Fassin.

Başkaca bir yoruma yer bırakmayan o kendine has Asparagas Kahkaha ile ona karşılık veren bu kez Mome olmuştu.

Meydandaki kalabalığa bir kez karışınca çevresindekilerle selamlaşmaya ve hal hatır sormaya başlayan Fassin çok geçmeden ortamdan kaynaklanan dayanışma hissini adeta ciğerlerine çektiğini ve üstelik içinde bulunduğu durum her ne kadar onu bir nebze diken üstünde olmaya itse de bundan bir nebze zevk bile aldığını –birbirinden özgün bunca elbise, göğe doğru yükselen tüy biçimi verilmiş heykeller ve vızıldayarak etrafta uçuşan (ve bir yandan çeşitli marşlar eşliğinde etrafa konfeti saçıp üzerine sloganlar yazılmış brandaları peşleri

sıra havada sürükleyen) baloncularla çevrili vaziyetteyken başka türlü hissetmeye olanak var mıydı ki?– duyumsamaya başladıysa bile gerçekte burada yeri olmadığına ilişkin huzursuz edici bir itkiyi bir türlü içinden söküp atamıyordu. Bir an için, etrafındaki –büyük çoğunluğu insan ırkına mensup– kitleyi ve meydanı çevreleyen kocaman kubbelerle bezeli pırıltılı binaları aklından çıkararak önce yukarıya sonra etrafına göz gezdirdi.

Gökyüzünde hiç durmadan dönen bir tüpün içine sığdırılmış, küçük tepeleri, ışıl ışıl gölleri, uzaktan asma bahçeleri andıran alçak apartmanlar arasında zikzaklar çizerek uzanan caddeleri, kıvrım kıvrım nehirleri ve bazısı yay gibi bükülerek güneş tüpüne dek erişen ve belli bir yüksekliğe varınca kıvrılarak –diğer bir ifadeyle, iğne deliğinden geçerek– diğer uçtaki kulelerle buluşmak üzere dairesel bir çizgi meydana getiren uzun ince kuleleriyle, devasa ama bir o kadar da toy bir şehirdi bu koza. Cengelin derinliklerinde gezinen upuzun kuyruklu sürüngenler misali sürünme tüplerince takip edilen, aynalarla çevrelenmiş yuva kümeleri orta çizginin yakınında bir araya geliyor, onların hemen altında ise yarı şeffaf bulutları andıran tuhaf kabarcıklar uçuşuyordu.

Tam o anda, kalabalığın aynı zamanda bu protesto gösterisinin odağını teşkil eden Diegesian sarayına en yakın konumdaki ucundan yükselen bir çığlıkla irkildi Fassin. Havada tuhafına giden bir koku sezinliyordu ama bunun o sırada üzerinden geçmekte olan baloncular dan biri tarafından aşağı saçılan ve o her şeye çabucak aşinalık kazanır özellikteki bağışıklık sistemine yabancı gelen bir çeşit ilaç olabileceği düşüncesiyle bu ayrıntı üzerinde fazla durmadı. Gelgelelim hemen akabinde bunun sandığı gibi olamayacağını idrak etti, çünkü havada tek bir baloncu kalmamış, hepsi kaşla göz arasında yere inmişti. Dahası, güneş tüpünün içindeki güneş de ansızın sönmüştü ki bu daha önce tanık olunmuş bir olay değildi. İçlerinden bazısı çığlığı andıran birbirinden garip pek çok ses işitiyordu. Hava da bir anda adamakıllı soğumuştu. Ona tuhaf gelen, alışılmadık bir diğer durum da buydu. Yanından bir sel gibi koşup geçerken çoğunlukla omuzlarıyla ona vuran insanlar bir an sonra onun tepesine yığılmaya başladı ve işte o anda *kimliğinin* bilincine vardı Fassin; yere yığılan, darbe üstüne darbe alan, yeniden ayakları üzerinde dikilmeye çabalayan, önce dizlerini dayanak yapıp hafifçe doğrulan ve bir sonraki aşamada –bir yandan çevresindeki bunca

kişinin böyle yere serilmiş vaziyette ne yaptığını algılamaya çalışıp garip bir duygunun etkisiyle yalpalayarak– ayağa fırlamak üzereyken yeni bir darbenin yarattığı sarsıntıyla tekrar yere kapaklanan *Fassin*'di o. Çelik grisi zırhlara bürünmüş, elinde belli ki etrafındakileri tepelemekte kullandığı tokmaktan bozma kocaman bir sopa tutan, her bir omzuna ise karşısındakinde bir an önce oradan uzaklaşma dürtüsü yaratan tiz ve korkunç bir ses eşliğinde dört bir yana gaz sıkan küçük bir çift aygıt yerleştirilmiş, suratı olmayan bir adamdı bu son darbeyi indiren; Fassin kaçmak istediyse de burnu, gözleri ve vücudunun her yeri sancıyor ve de ağrıyordu ve ne yapacağını bilmez bir şekilde öylece beklerken o korkunç adam elindeki mızrak kadar uzun sopayla ona doğru yaklaştı ve Fassin neler olup bittiğini ve ne kabahat işlediğini ona sorabileceği gibisinden ahmakça bir hisse kapılmışken adam sopayla mızrak karışımı aletini kaldırıp havada savurarak onun suratına indirdi ve birkaç dişi yerinden sökerek onu gerisingeri yere devirdi ve...

"*Fassin?*"

İsminin söylendiğini duymak onu nihayet kendine getirmişti.

"Demek aramıza döndün... Güzel."

Sıkışık görünümlü metal bir masanın öte yanındaki büyükçe bir koltuğa kurulmuş ufak tefek bir adamdı sesin sahibi. Oda –ya da her nerede idiyseler işte– bir kızılötesi görüş cihazı yardımıyla dahi nasıl bir yer olduğunu görmeye olanak bırakmayacak kadar karanlıktı. Adamın sesinin havadaki tınısı, içinde bulundukları mekânın çok da geniş bir yer olamayacağını ele veriyordu. Yüzünde ve özellikle de ağız kısmında dayanılmaz bir acı duyuyordu Fassin. Elini kaldırıp ağzını silmeye yeltendi. Bunu yapamadığını görünce sebebi anlamak için başını eğip aşağıya göz attı. Ellerini hareket ettiremiyordu çünkü kollarının ön kısmından –doğru kelimeyi seçmek için bir an duraksadı– kelepçelenmişti. Oturmakta olduğu koltuğun iki yanına kelepçelemişlerdi onu. Ne menem bir işti bu yahu? Sinirine hakim olamayıp gülmeye başladı.

O anda kemiklerine vurdu birisi. Tüm vücudu bir rüzgâr çanı gibi zangırdamaya başlamıştı; etlerinin, kaslarının ve organlarının yakınlarda bir yerde ve her nasılsa halen birbirine kenetli olmakla beraber ondan koparılıp alındığını hissetti, pisliğin teki –daha doğrusu, eşzamanlı hareket eden birçok pislikten oluşma büyük bir grup– onun bedenindeki kemiklerin her birini çekiçle feci şekilde

dövüyordu adeta. Aniden ortaya çıkan bu acı, ardında sinirlerinde yankılanan tuhaf titreşimler bırakarak aynı hızla geçip gitti.

"Bu za needi bööle?" diye sordu ufak tefek adama. Yerinden kopan dişleri yüzünden kulağa komik gelir olmuştu sesi. Ağzında oluşan boşlukları diliyle yokladı. Görünüşe göre iki dişi yerinden çıkmıştı, bir diğeri ise sallantıdaydı. Yetişkin bir insanın dişinin ne kadar sürede çıkacağına kafa yordu bir an. Rengi pembeye çalan şişik yanakların neşeli bir görünüm kazandırdığı tombul suratı ile oldukça eğlenceli biri izlenimi uyandırıyordu karşısında oturan adam. Siyah saçları ise kısacık kırpılmıştı. Fassin'e hiç de aşina gelmeyen bir çeşit üniforma göze çarpıyordu üzerinde. "Bana *ijkenze* mi yapıyoğzun?" diye sordu Fassin.

"Hayır," dedi küçük adam son derece makul bir sesle. "Sırf dikkatini toplamanı sağlamak için böyle yapıyorum." Ellerinden birini masanın yüzeyinde gezdirdi.

Onun bu hareketiyle beraber Fassin'in kemikleri sanki üzerine yeniden darbe indirilmiş gibi titremeye başladı bir kez daha. Şuncacık süre içinde bu tecrübeye ikidir maruz kalan sinirleri, yapılan şeyin şakaya benzer yanı olmadığını ve üstelik fazlasıyla acı verdiğini kesinkes idrak etti.

"Tamam! Yeter!" sözcüklerinin ağzından döküldüğünü fark etti birden. "Lanet olazı mezajı aldım... Yani, mesajı," diye düzeltti, telaffuzunu dişlerinin yeni dizilimi dolayısıyla mahkûm olduğu bu yeni konuşma tarzına alıştırmaya uğraşarak.

"Küfretmene lüzum yok," diye uyardı onu küçük adam, onun canını yakmak üzere tekrar harekete geçerek.

"Tamam, dediğin gibi olsun!" diye ciyaklayarak onu durdurdu Fassin. Başı aşağı doğru halsizce sarkmıştı şimdi. Burnundan sümük damlıyor, ağzından ise salya ile kan karışımı yoğun bir sıvı sarkıyordu.

"Lütfen küfretme," diye tekrarladı küçük adam. "Küfretmek kişinin savruk ve düzensiz bir zihin yapısına sahip olduğuna işaret eder."

"Bana sadece benden ne halt...benden ne istediğini söyle!" dedi Fassin. Tüm bunlar gerçek miydi? Bir süre önce K ile girişikleri şu sığlıklardan çıkma ve seansın sonuna varma sürecinden bu yana garip bir sanal gerçeklik rüyasının içinde sürüklenip gidiyor olmasındı sakın? Sırf daha ucuza mal olsun diye eften püften veya yasadışı

kopyalanmış seans şablonları almanın sonu bu muydu yoksa? Gerçek miydi bu yaşadıkları? Gerçek olduğuna şüphe bırakmayacak ölçüde acı vericiydi gerçi hepsi. Başını eğip bütünüyle kan, balgam ve sümük içinde kalmış bacaklarına ve şortunun kenarlarına baktı. Bacaklarına daha dikkatli göz atınca, bazısı dikilen bazısıysa tenine yapışmış kılları tek tek seçebiliyordu. Gözeneklerini bile rahatlıkla ayırt edebiliyordu. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğinin kanıtı sayılmaz mıydı bunlar? Durun bir dakika, tabii ki de sayılmazdı. Seanslar, benzeşim kimlikleri, Sanal Gerçeklik, hepsi zihnin bir anda tek bir şeye odaklanabilmesine bağlıydı. Ondan ötesi yanılsamadan ibaretti. İnsan türünün sahip olduğu duyuların en karmaşığı olan görme duyusu bu işlevi milyonlarca yıldır yerine getiriyor, kendi ardına gizlenmiş olan zihni yeri geldi mi kandırıp dilediği gibi yönlendirebiliyordu. Kişi renkli görme yetisine haiz olduğunu ve kimi zaman bunun geniş bir yelpazeye yayıldığını sanırdı, işin aslı bambaşkaydı oysa; en hatasız renkli görüş yetisi görüş alanının dar bir kesitinde yoğunlaşır, geri kalan kısım ise hareket eden şeyleri ön plana alan, belli belirsiz, siyah-beyaz bir bilinçle kaplanırdı.

Gerçekte öyle olmadığı halde kendisini görsel hedefinin merkeze uzak olan kısımlarını da en az merkez noktasını görebildiği kadar sağlıklı görebildiğine inandırmak üzere çeşitli oyunlar oynardı insan beyni. Akıllı sanal gerçeklik de benzer bir aldatmacaya başvuruyordu işte; bir ayrıntıya odaklanmak onun kesin bir doğrulukla algılanmasını sağlarken aynı derecede odaklanılmayan diğer şeyler ilgi tekrar o yöne kaydırılana dek güven içinde göz ardı edilebilir ve bu sayede işlem gücü katlanılabilir boyutlar dahilinde tutulabilirdi.

İlgisini kan revan içindeki bacaklarından başka tarafa kaydıran Fassin "Gerçek mi bu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce derin bir iç geçirdi ufak tefek adam. "Bay Taak," dedi sonra, hemen önünde yer alan bir ekrandan gözlerini ayırmaksızın, "kimlik bilgileriniz saygın bir aileye mensup olduğunuzu ve günün birinde toplumun hatırı sayılır bir üyesi haline gelmenizin gayet mümkün olduğunu ortaya koyuyor. Aralarına karışıp ortak bir yaşam sürmekte olduğunuz kişilerden uzaklaşmalı ve onların hayat tarzından kendinizi bir an önce soyutlamalısınız. Son dönemde hepiniz son derece aptalca davrandınız ve sizin bu tavrınızın ceremesini başkaları çekiyor. Aslına bakılacak olursa bir süredir bir çeşit rüyanın içinde yaşadığınız söylenebilir, ancak bu rüya artık

sona ermiş bulunuyor. Resmi anlamda bunun böyle olduğuna sizi temin ederim. Sanırım artık eve dönmeniz gerekecek. Siz de aynı kanıda mısınız?"

"Arkadaşlarım nerede?"

"Bay Iifilde, Bay Resiptiss, Bayan Cargin ve Bayan Hohuel'i mi kastediyorsunuz?"

Suratında boş bir ifadeyle ona bakakaldı Fassin. Hay lanet, onların arasında geçirdiği birkaç ay süresince arkadaşlarını hep ilk isimleriyle tanımıştı. Bu bücürün az önce saydığı isimlerin Thay, Sonj ve Mome'nin soyadları olduğunu tahmin ediyordu ama buna emin olmasına imkân yoktu. Hem adam dört isim saymıştı, değil mi ya? Acaba bunu K'yı da hesaba kattıkları anlamına mı getirmeliydi? Ama o protesto gösterilerine katılmamıştı ki.

"Onlar başka bir yerde tutuluyordu, şimdiye ifadeleri alınıp gerekli işlemlerden geçirildikten sonra salıverilmişlerdir belki, halen onları arıyor olmamız da mümkün elbet." Bu son cümleyi gülümseyerek söylemişti masanın öte yanındaki adam.

Bir kez daha bakışlarını aşağı çevirip metal halkaların içinde kıskaca alınmış olan ellerini süzdü Fassin. Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı, bunu başaramayınca öne doğru eğilip aşağıya göz attı. İşte o zaman bacaklarının da kelepçelenmiş olduğunu gördü. Veya bağlanmış veya her ne haltsa artık. Ağzına ise tuhaf bir tat yerleşmişti. Dilini bir zamanlar dişlerinin doldurduğu boşluklardan bir kez daha geçirip mevcut durumu tekrar kontrol etti. Yeni dişler çıkana dek yapma dişlerle idare etmesi lazım geleceğini geçirdi aklından. Veyahut kendisine korsanlara has vahşi ve muzip bir gülümseme yakıştırması ve bunu benimseyip gönlünü hoş tutması gerekecekti. "Niçin bana böyle muamele ediyorsunuz?" diye sordu.

Bu soru karşısında, duyduklarına inanamayan bir ifadeyle baktı ona küçük adam. Bir an için tekrar Fassin'in canını yakmaya niyetli gibi göründüyse de, usanmış bir tavırla omuz silkip bundan vazgeçti. "Diegesian aleyhine düzenlenmiş taşkın bir gösteriye iştirak ettiniz de ondan!" dedi sonra.

"Ama ben herhangi bir taşkınlık yapmadım ki," diye savunmaya geçti Fassin.

"Şahsen yapmadınız belki. Ama kendi hür iradenizle bir parçası olduğunuz nümayişin vahşi ve taşkın bir tabiata sahip olduğu şüphe götürmüyor."

Elleri bağlı olmasa, kuşkuyla başını kaşıyacaktı Fassin ister istemez. "Bir kişiyi bu duruma düşürmek için yeterli bir gerekçe mi yani bu?"

"Elbette!"

"Peki öyleyse, söyler misiniz, meydanda yaşanan şiddeti kim başlattı acaba?" diye sordu Fassin.

Kollarını iki yana uzattı küçük adam. Sesi yüksek perdeden çıkıyordu şimdi. "Bu *neyi değiştirir* ki?"

Fassin'in soruyu sorarken asıl kastettiği şey şiddet olaylarını hangi tarafın başlattığıydı ama görünen o ki küçük adam olayları hangi göstericinin başlattığı şeklinde algılamıştı soruyu. Gelinen bu nokta karşısında ümitsizce içini çekti Fassin. "Bakın lütfen, tek istediğim bir an önce arkadaşlarımın yanına, beraberce yaşadığımız yuvaya dönmek. Şimdi izin verirseniz gidebilir miyim? Ben hiçbir şey yapmadım, buna rağmen dişlerim söküldü, inanın size verebileceğim hiçbir bilgi yok... Hiçbir şey..." Bunları söyledikten sonra bir kez daha derin bir nefes aldı.

"Bunu imzalayınca dilediğiniz yere gidebilirsiniz." Önündeki ekranı kendi etrafında çevirip Fassin'in daha rahat görebileceği bir konuma getirdi adam. Kendisinden imzalaması istenen belgeyi inceleyen Fassin'in gözü, imzalayan kişinin gerçekten de o olduğunu kayıt altına almak (veya, daha net ifade edilecek olursa, cihazın hafızasında azıcık daha fazla yer kaplayacak sahte bir evrak düzenlemek) üzere hazır bekleyen parmak izi ekranına ve kamera kısmına ilişti.

"Bunu imzalamam mümkün değil," dedi. "Bu evrakta yazılı olan şeyler özetle arkadaşlarımın birer Öteden Gelen ajanı olduğunun ve bu bağlamda ölümü hak ettiğinin altını çiziyor."

Bu sözler üzerine küçük adamın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. "*Dikkatinizi* biraz daha vererek okusanız nasıl olur? Burada o yönde bazı *kuşkularınız* olduğu söyleniyor sadece. Sırf *sizin* sözünüze dayanılarak herhangi bir kimsenin herhangi bir sebepten dolayı suçlu bulunacağına inanıyor olamazsınız herhalde, değil mi?"

"Madem öyle, o zaman niçin benden bunu...bunu bekliyorsunuz?"

"Sizden tek istediğimiz, onlara *ihanet etmeniz*!" diye sitemle bağırdı küçük adam, söylediği şey çok barizmiş de Fassin denen şu salak bunu her nasılsa bir türlü idrak edemiyormuş gibi. "Onlara sırt

çevirmenizi ve toplumun üretken bir ferdi olarak saygın bir yaşantı sürmenizi talep ediyoruz. Hepsi bu."

"Ama onlar benim arkadaşım." Öksürüğe boğulan Fassin tekrar tekrar yutkunarak genzini temizlemeye çabaladı. "İzninizle, biraz su alabilir miyim?"

"Hayır efendim, alamazsınız. Ve onlar sizin arkadaşınız falan değil. Tanıdığınız kimseler sadece. Yakınınız oldukları bile söylenemez. Birlikte sarhoş olduğunuz, uyuşturucu alıp kafayı bulduğunuz, ara sıra iki üç kelime sohbet ettiğiniz ve içlerinden bazısıyla yattığınız kişiler. Her hâlükârda er geç hepiniz kendi yoluna gidecek ve muhtemelen birbirinizle olan teması yitireceksiniz. Onların arkadaşınız olduğu fikrini aklınızdan çıkarın. Gerçekle yüzleşin artık."

Birisiyle arkadaş olmanın ne anlama geldiği üzerine tartışmaya girmesine girerdi ama, şu koşullar altında bunu yapmamanın daha uygun olacağını düşündü Fassin. "Öyle veya böyle, onlara ihanet etmemi sağlayamazsınız."

"Onlar size ihanet etti bile!"

Ani bir hareketle ekranı kendinden yana çeviren küçük sorgucu birkaç yere tıkladıktan sonra onu gerisingeri Fassin'in önüne itti. Thay, Sonj ve Mome'nin –her biri tıpkı kendisini kelepçelediklerine benzer bir koltuğa sabitlenmiş olup, bunun yanı sıra, Sonj'un fena dayak yemiş bir hali vardı– Fassin adlı kişinin Ötegen Gelenler'e sempati duyduğu ve toplum huzuru açısından arz ettiği tehlike dolayısıyla gözetim altında tutulması gerektiği yönünde ifade verişine bir bir tanık oldu Fassin. Her biri bu anlama gelecek bir şeyler mırıldandıktan sonra ekrana imzasını konduruyor ve parmak izi alanına (Sonj'unki ardında kanlı bir leke bırakmak üzere) başparmağını basıyordu.

Ekranda izledikleri onu derinden sarmıştı. Bu görüntülerin sahte olması da muhtemeldi tabii, ama ne fark eder? Arkasına yaslandı. "Bu görüntüler sahte, kendiniz hazırlamışsınız," dedi kararsız bir sesle.

Buna gülerek karşılık verdi ufak tefek adam. "Çıldırdın mı sen? Buna neden gerek duyalım ki?"

"Orasını bilmem," dedi Fassin. "Emin olduğum tek şey, arkadaşlarımın karakteri. Onlar beni asla..."

Oturduğu yerde öne doğru kaykılıp yüzünü ona yaklaştırdı kü-

çük adam. "Daha fazla uzatmadan şunu imzala haydi, sonrasında, gerçi *çok çok* düşük bir ihtimal ama, olur da bu evrak beklenmedik bir anda günyüzüne çıkarsa *seninkinin* sahte olduğunu ileri sürersin."

"Eğer bu mümkünse neden kendiniz sahtesini düzenleyivermiyorsunuz?" diye bağırdı Fassin.

"Çünkü öyle yaparsak seni onlara *ihanet ettirmiş* sayılmayız!" diye aynı şekilde bağırarak karşılık verdi küçük adam. "Haydi artık, şunu imzala da nereye istersen çek git. Halledilmeyi bekleyen daha önemli işlerim var."

"Bu zahmete neden giriyorsunuz ki?" dedi Fassin, bu defa ağlamaklı bir sesle. "Birisinin bir başkasına ihanet etmesini sağlamak sizin için neden bu kadar mühim?"

Bir an için dikkatle ona baktı adam. "Bay Taak," dedi sonra sesine sabırlı bir hava vermeye özen gösterip bir yandan arkasına yaslanarak. "Kimlik bilgilerinizi inceledim. Hiç de aptal birine benzemiyorsunuz. Yanlış yönlendirilmiş, yüksek erdemler peşinde koşan, kırılgan biri olduğunuz kesin, ama aptal olduğunuz asla söylenemez. Bir toplumun çarklarının nasıl döndüğünü gayet iyi biliyorsunuzdur. Hiç değilse bunu az biraz kestirebiliyor olmalısınız. Toplumlar güç kullanımı, baskı ve zorlamayla yönetilir. İnsanlar sırf iyi niyetlerinden dolayı düzgün davranmazlar. Özgürlükçü kesimlerin yerleştirmeye çalıştığı bir yanıltmaca bu. Böyle yapmadıkları takdirde cezalandırılacakları düşüncesi insanları düzgün davranmaya iter. Bu herkesçe bilinen bir gerçek. Tartışmak bile yersiz aslında. Birbirinin peşi sıra süregelen uygarlıklar, eski ve yeni tüm toplumlar, yitip gitmiş veya halen varlığını sürdüren türler, hepsi aynı kalıba uyuyor. Toplum kontrol temeli üzerinde yükselir: Kontrol ise ödüllendirme ve cezalandırma mekanizmaları üzerinde. Söz konusu ödül, kişinin o toplumun faydalanacağı meyvelerden payına düşeni almasına izin verilmesi ve genel geçer olmakla beraber ihlal edilemez olduğu iddia edilemeyecek bir kural uyarınca, sebepsiz yere cezalandırılmamaktır."

"Fakat..."

"Sözümü kesmeyin. Gösteri düzenleme gafletine düşen diğerleriyle beraber hakkında şikayette bulunmayı seçtiğiniz şu aptalca hususun –yani bir yerleşkenin hangi mülkiyete tabi olacağı meselesinin– aslında sizinle hiçbir alakası yok. Tamamen mülkiyetle il-

gili, yasal bir konu bu. Siz burada doğmadınız bile ve kabul edin ki burada birkaç aydan fazla kalmayı düşünmüyordunuz zaten. Bu işe hiç bulaşmamalıydınız. Ama siz öyle mi yaptınız; tehlikeli bir yola girdiniz, şimdi de bu hatanın bedelini ödüyorsunuz. Söz konusu bedelin bir kısmını, o suçlularla yolunuzu ayırmak üzere çaba gösterdiğinize bizi inandırmanız teşkil ediyor. Bir kez bunu başardınız mı, buradan gitmekte serbestsiniz. Eve dönmek isteyeceksiniz sanırım. Yani, 'glantine'e."

"Peki ya hayır dersem?"

"İma ettiğiniz şey, imzalamayı reddetmek mi?"

"Evet."

"Bu söylediğinizde ciddi misiniz?"

"Daha ciddi olamazdım."

"Öyleyse bu dava benim elimden çıktı artık. Korkarım bir de bu tür konuları hale yola sokmayı zevk edinmiş kişilerle tanışmanız gerekecek."

Bu defa, ufak tefek adamın elini masanın üzerinde gezdirmesiyle beraber daha öncekileri gölgede bırakacak ölçüde acı dolu bir çığlık koyverdi Fassin. Dilini ısırmış olmalıydı. Yavaş yavaş yoğunlaşan demir tadı tüm diğer tatları bastırırken, taze kan ve sıcak salya ile doldu ağzı.

"Çünkü ben," dedi küçük adam bıkkınlıkla, "bundan hiç zevk almıyorum."

En sonunda imzayı attı Fassin. Bunu eninde sonunda yapacağını kendi de tahmin etmişti zaten.

Küçük adam gayet mutlu görünürken, içeri giren iri yarı bir çift kadın muhafız ellerindeki ve ayaklarındaki bağları çözerek Fassin'in koltuktan kalkmasına yardım etti.

"Teşekkür ederiz, Bay Taak," diyen ufak tefek adam, onu odadan çıkarmalarından önce Fassin'in elini kavrayıp sıktı. "Her ikimize de hoşnutsuzluk veren bu süreçten inanın ben de nefret ediyorum, onun için de, karşımda sizin gibi duyarlı davranmasını bilen birini bulmak beni sevindiriyor. Beni çok kötü anmayacağınızı umarım. Size bol şans."

Ona duş aldırmalarının peşi sıra şöyle bir çekidüzen verdiler, doktor kontrolünden geçirip önüne koydukları bir kâse çorbayı içmesini bekledikten sonra da sırtına iş önlüğünü andıran kâğıt kadar

ince giysiler geçirerek oradan çıkardılar. Çeşitli kapılardan bir hışım geçirip onu herhangi bir koza içinde dışarısı olarak nitelenebilecek bir alana çıkarırlarken etrafına bakındı Fassin. Anlaşılan o ki, başından geçen şu son süreç, Diegesian sarayının içinde bir yerlerde cereyan etmişti.

* * *

Aynı esnada, yuvaya kargaşa hakimdi. Yerleşke bütünüyle allak bullak edilip yağmalanmış, içindeki her şey ya kırılıp dökülmüş ya da kitle kontrol uygulamalarında başvurulan ve maruz kalan kişide kusma hissi uyandıracak kadar iğrenç bir koku salan bir tür çamurla sıvanarak kullanılmaz hale getirilmişti. Bunun üzerine, göstericiler soluğu en yakın barda aldı, ama ne meydanda yaşananlar ne de gösteriyi bastırmak üzere alınan sıkı önlemlerdi konuşulan konu. Onun yerine, kimi insanların öldürüldüğü, kiminin ise esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolduğuna ilişkin söylentilerdi hararetli tartışmaların odağı.

K orada değildi. Birlikler yuvayı alaşağı etmeye geldiğinde feci şekilde dövülmüştü. Bunu izleyen üç hafta boyunca aynı zamanda hastane işlevi gören bir mahkûm gemisinde kalmış, aradan zaman geçip de tam serbest bırakılacağı gün gelip çattığında kırık bir cam parçası kullanarak intihar etmişti.

Fassin gerçeği öğrenene dek aradan aylar geçti. K kasıtlı olarak bir kâbus seansına sürüklenmişti. Savcılar ve diğer hukuki görevlilerle beraber onun yanına gelen –belki de bu grubun içinde yer alıp da seans donanımının nasıl programlanacağını tesadüfen bilen– biri kızı araştırma seansından henüz tam anlamıyla çıkamamış bir halde süzülürken bulmuş ve diğerleri kızın bedenini aşağı indirip işleme hazır duruma getirmeye koyulurken travmalayıcı ile trans hücresinin ayarlarını değiştirmişti. Travmalayıcının ayarı ile her kim oynadıysa belli ki uyguladığı şablonu içeren mikrodevreyi böylesi durumlarda kullanmak üzere yanında taşıyordu. Ardından, kanlar içindeki kızı eli ayağı bağlı vaziyette korku, tecavüz ve işkenceyle dolu hızlandırılmış bir kâbusun kucağına terk edip gittiler.

Bu bilgileri oradan buradan toplayıp anlamlı bir bütün haline getirdiklerinde, hepsi farklı yerlere dağılmış, çoğunlukla daha ciddi sorumluluk isteyen işlerle iştigal eder olmuştu bile. Kimi zaman bir

şikâyeti ele alıp kimi zaman bir soruşturma ya da protesto üzerine konuşurken derlemişlerdi ellerindeki bilgiyi.

'glantine'e dönen Fassin bir sonraki dönem başlayacak olan kâhinliğe giriş kursunda kendisine yer ayırtmıştı. Takip eden günlerde önce evine uğramış, ardından soluğu Sepekte'deki Aylakkent'in içki, uyuşturucu, seks ve eğlenceyle dolu o gürül gürül akan yaşantısında almış ve –başlangıçtaki hevesini bir nebze aldıktan sonra, yavaş yavaş ve temkinli bir şekilde– ustalıkla seçilmiş yerlerde biraz takılıp belli kişilerle buluşarak kendi çapında bir iki soruşturma yürütmüştü. Belli ki bunları yaparken farkında olmaksızın bazı sınavları başarıyla atlatmıştı, nitekim bir gece, kendisini Aun Liss diye tanıtan bir kızla tanıştırılmaya layık görüldü.

•

"Fassin!"

Adının söylendiğini duymak olduğu yerde sarsılıp uyanmasına yol açtı. Üçüncü Öfke; kapalı bir kabin. Zifiri karanlık devam ediyor. Madeni bir gürültü. Ekrandaki saat gecenin dördünü gösteriyordu. Kızıl pırıltılar saçarak ışıldıyordu ekran. Yanılıyor muydu, yoksa biri gerçekten de ona mı seslenmişti?

"Ne?" diye karşılık verdikten sonra hareket serbestisini engelleyen bağlardan bir çırpıda kurtulup kendisini az yukarı kaldırarak yataktan çıktı ve havada süzülerek kabinin orta kısmına yöneldi.

"Henry Apsile," dedi bir ses. Hakikaten de Apsile'nin sesine benziyordu... Apsile'nin heyecanlı ve biraz da gergin bir anındaki ruh halini yansıtan sesine. "Başımız belada. Sanırım saldırıya uğruyoruz."

Ah, bir bu eksikti. Elbiselerini kaşla göz arasında sırtına geçiren Fassin bir yandan tüm ışıkların yanması komutunu verdi. "Şu dehşet verici metal sesi alarm verildiği anlamına mı geliyor?"

"Tam üstüne bastın."

"Tesis Komutası sende mi?"

"Evet."

"Bize saldıranların kimliği hakkında bir tahminin var mı?" Tam cümlesini bitirmişti ki kapalı duran bir bölmenin üzerinde bir ışık kamaştı ve içten dışa doğru dönen kapak acil durumlarda başvurulmak üzere tasarlanmış bir uzay elbisesini açığa çıkardı.

"Bilemiyorum. Donanmaya ait iki birim çoktan havaya uçuruldu. İyisi mi elbiseni giy ve..."

Işıklar –tüm ışıklar– yanıp sönmeye başladı. Bir kez sönmüş olan ekran tekrar açılacak gibi görünmüyordu. Şiddetli bir sarsıntı kabinin zangırdamasına neden oldu. Bir şeyin keskin bir çatlama sesi eşliğinde banyoya girdiği duyuldu.

"Bunu sen de hissettin mi? Hey, hâlâ orada mısın?" dedi Apsile.

"İkisinin cevabı da evet," dedi Fassin. Gözlerini uzay elbisesine dikmişti.

"Bir an önce giyin ve acil durum sığınağına giden boşluktan aşağı bırak kendini." Karşılık almak üzere kısa bir süre duraklayan Apsile bunun nafile olduğunu sezince "Anladın mı?" diye sorma gereği duydu. "Kime diyorum ben, Fass?"

"Anladım." Fassin az önce gelişigüzel üzerine geçirdiği giysileri geri çıkarıyordu şimdi. "Yapmayı düşündüğün şey gerçekten de bu mu, Herv?"

"Şimdilik ikimizin de tek yapması gereken kapağı oraya atmak."

Yeni bir sarsıntı kabinin öncekinden de beter sallanmasına yol açtı. Kabinin içindeki hava jöle gibi dalgalanıyordu sanki.

Alarm sesi birden kesildi. Fakat nedense bu gelişme hiç de cesaret verici bir etki yaratmamıştı.

Tam o sırada, ekran tiz bir ses eşliğinde tek bir kez kamaştı.

Uzay elbisesini haznesinden bir hamlede çekip çıkardı Fassin. "Ana hangarın durumu nedir acaba?" diye sordu, bir yandan yeni giysisini gözden geçirirken.

"Şimdilik herhangi bir hasara uğramadı. Bizi vuran her ne ise belli ki Nasq'ın dönüş yönünde, biraz gerimizden saldırıyor."

"Öyleyse geminin merkezine yönelmek bizi ona daha da yaklaştırır," dedi Fassin. Bu hissettiği şey bir hava akımı mıydı yoksa? O tam aklından bunu geçirirken bir çeşit tıslama geldi kulağına. Uzay elbisesinin yakasını boynuna dolayıp çıtlatarak ilikledi ve jelatinsi kaskın başının çevresinde şekillenmesini bekledi. Kaskın devreye girmesiyle birlikte her şey bir an için buğulu ve mutlak bir sessizliğe bürünmüş, hemen ardından, kask içinde bulundukları ortamın henüz o denli vahim hale gelmediği çıkarımında bulunmuş olacak ki, onun nefes almasını, konuşmasını ve işitmesini kolaylaştırmak için gerekli yerlerde dar boşluklar açmıştı. Yüzünü örten maske kısmı ise yok denecek kadar kusursuz incelikte bir şeffaflık edinmişti.

"Bu tespitin şimdilik doğru," diye onayladı onu Apsile. "Düşman ateşinin yönü sabit kaldığı takdirde, bu istikamette dönerek iki saat içinde ona tam karşıdan bakacak konuma geleceğiz."

Uzay elbisesinden içeri önce ayaklarını sokan Fassin onu yukarı doğru çekip yakaya kenetlenmesini bekledikten sonra bir yandan uflayıp puflayarak elleriyle düzeltip bedenine tam olarak oturmasını sağladı. Elbisenin rahatlığına diyecek yoktu doğrusu. "Niyetin gerçekten bu mu, Herv? Mürettebatın geri kalanıyla beraber küçücük bir mekâna tıkılıp kalmak ve saklandığı delikten tekrar gün yüzüne çıkmak için kedinin bezip uzaklaşmasını bekleyen fareler misali orada sıkış tepiş vakit geçirmek mi?"

"İçtüzük böyle diyor."

"Bunu ben de biliyorum. Peki ya benim niyetimin ne olduğumu tahmin etmek ister miydin?" Bu soruyu kısa bir duraksama izledi. Bu esnada öncekilerden daha şiddetli bir sarsıntı kabini adeta kaldırıp sonra yerine geri oturtmuştu. Ana kapı içeri doğru sallanarak pat diye açılmış, hemen dışarıdaki, başka bir güverteye uzanan iniş merdivenini gözler önüne sermişti. İkili arasındaki suskunluk bir süre daha devam etti. "Herv?" diye sordu nihayet Fassin. Giderken beraberinde götürmek isteyeceği herhangi bir şey yakalayabilmek ümidiyle bakışlarını son bir defa odanın içinde gezdirirken bir kez daha yokladı arkadaşını: "Herv?"

"Orada görüşürüz."

Tanımlanamayan bir şey Nasqueron'un aydınlık yüzünün mavi-beyaz tonlarda göz kamaştırıcı yansımalarla kaplanmasına sebep olurken geminin hangarını da yüzeyi keskin bir parlaklıkla ışıyan nesneler ile deliksiz bir karanlığa boğulmuş gölgelerden oluşan karmakarışık ve pürüzlü bir hengâmeye çevirmişti. Kendini sakınmak istercesine vücudunu geriye doğru çekti Fassin. Ortalığa yayılan göz kamaştırıcı ışık sarı ile turuncu karışımı bir renk alarak çabucak dindi; küçük bir güneş ay ile Nasqueron arasında giderek solgunlaşarak pırıldıyordu.

Herv Apsile oraya ondan önce varmıştı. El sallayıp onu çarçabuk selamladıktan sonra kendisini sekiz metre mesafeden kolaylıkla aşağı bırakıp nakil aracının burun kısmındaki platformda açılmış olan bölmenin içinde gözden kayboldu. Söz konusu bölme onun ardı sıra geri kapandı.

"Herv?" dedi Fassin, bir yandan uzay elbisesinin acil durumlar için tasarlanmış haberleşme ekipmanıyla uğraşırken. Cevap yoktu. Ağır bir tempoyla hoplayarak geminin istif bölmesine yöneldi.

Çoktan oraya varmış olan Albay Hatherence'ın disk şeklindeki uzun uzay elbisesi, seyahat esnasında yerleştiği noktanın tam altında, yerden az yukarıda havada süzülmekteydi.

"Kâhin Taak! Bu yolculuğa uyum sağlayacağınıza emindim!" diye seslendi ona oerileithe dişisi.

Kahretsin, dedi içinden Fassin. Albayın da geri kalan herkesle beraber işin başında hepsine tembihlenmiş olduğu üzere on kilometre aşağıda, ayın çekirdeğinde bulunan acil durum kabinine gitmiş olmasını boşu boşuna ummuştu demek. Ne de olsa onun da sığabileceği boyutta bir çıkış tüneli vardı, öyle değil mi? Ama nerede kendisinde o şans? Tam da başının üstüne denk gelen beşiğinde sallanmakta olan ok başı şeklindeki küçük gaz mekiğinin altına gelip durdu. "Albay," dedi sonra, başını yukarı kaldırıp onu selamlayarak.

Kendisini durdurmaya çalışır mıydı acaba? Kimbilir... İstese bunu yapabilir miydi peki? Ona hiç şüphe yok.

"Derin birer nefes mi almamız yoksa dehşete mi kapılmamız gerektiğine emin değilim," diye yakındı albay. Oerileithe beden yapısına göre tasarlanmış uzay giysisinin bir yanından peyda olan ve görende uzaktan kumandayla hareket ettirildiği izlenimi uyandıran katlanmış bir kol her an bir kademe daha açılarak Fassin'e doğru uzandı. *Eyvah*, diye geçirdi içinden Fassin. *İşte yine başlıyoruz.*

"Önden buyurun," dedi albay, koluyla yukarıdaki boşluğu göstererek.

Bir an gülümseyen Fassin hemen ardından yukarı doğru sıçradı. Albay da durağan bir vızıltı eşliğinde onunla beraber yükselmeye başlamıştı. Tavana varınca duran Fassin küçük gaz mekiğinin kokpit kapağını iki eliyle kavrayıp bir çekişte açtı ve böylelikle, genel görüntü itibarıyla bir tabutun içini andıran bölme açığa çıktı. İçeri girince ilk işi uzay elbisesini üzerinden silkip atmak ve kaskını çözmek olmuştu.

"Üniforma sizi bunalttı ha, Binbaşı?" diye neşeyle takıldı ona albay, sesi üst bölmenin kapalı ortamında yankı yaparak. Çıkarmayı nihayet başardığı uzay elbisesi ayaklarının dibine düşünce, ok başı biçimli küçük mekiğin pilot kabininin zeminine ayak bastı Fassin. "Vay canına!" dedi Hatherence hayretle. "İnsan ırkından olan tüm erkeklerin dış görünüşü böyle mi yani?"

"Sadece yakışıklı olanlarınki," diyerek giderdi onun merakını adam. Sonrasında, serin jelin içine özenle bıraktı kendini. O içeri

tam anlamıyla yerleşince, pilot kabininin kapağı üzerine kapandı. Karanlığın içinde kıpırdanarak boynunu tarayıcı yakanın üzerine yerleştirmeye çalıştı. Çok geçmeden, yumuşak bir ışık ve hafif bir sinyal sesi her şeyin gereği gibi olduğunu haber verince, solunum sıvısının dip kısmında bulunan çift ağızlı bir püskürtme memesine uzandı ve derin bir nefes alıp sonra onu tümüyle koyvererek memeyi burun deliklerine geçirdi.

Bunun ardından boylu boyunca uzanır pozisyona geçen Fassin, şu âna dek içilmiş içilecek en soğuk sıvı olduğu söylense muhtemelen kimsenin şaşmayacağı şu solunum sıvısının burnundan içeri girip boğazını aşarak akciğerlerine dolması sürecinin yarattığı korkuya tepkime olarak istemsizce yutkunup nefessiz kalma telaşına karşı bir yandan mücadele vererek, uykuya dalmak için olabildiğince çaba gösterdi.

Yer ve zaman kavramlarının yitirilmesine yol açan anlık bir akıl karışıklığı ve denge kaybı izledi bunu. Ardından, boynunu çevreleyen yakanın kıskacı daha bir sıkılaştı ve asma filizini andıran dallar kulaklarını, ağzını, erkeklik organını ve anüsünü arayıp bulurken, giderek ısınan jel tüm vücuduna yayıldı. İlkin kollarının ön kısmında iğne batmış gibi acıyan bir çift nokta hissetmiş, kan bir yandan içeri akarken bunu her biri bir kulağının altında olmak üzere başka bir çift nokta takip etmişti.

"İyice yerleştin mi?" diyen sesini duydu Herv Apsile'nin, kulağının içine dolan jelin gurultusunun elverdiği kadarıyla.

– Hem de tamamıyla, diye cevap gönderdi, sırf düşünce yoluyla.
– Peki ya siz, Albay?

"Ben de aynı şekilde!" Anlaşılan o ki Albay Hatherence iletişim cihazları yoluyla konuşurken bile bağırma eğilimi gösteriyordu.

Onu yanlarında götürmeyip geride bırakmanın herhangi bir yolu olup olmadığını aklından geçirdi Fassin. Gelgelelim ufukta şimdilik böyle bir seçenek görünmüyordu.

"Kapılar kapanıyor. Hareket etmeye hazırız," dedi Apsile.

Küçük gaz mekiğiyle her bakımdan bir bütün olmaya başlamıştı Fassin. İçinde seyahat ettiği mekik onu kaplıyor, kucaklıyor, adeta içine girip onun göğsünde kalp gibi atıyor, tüm bunları yaparken de kendisini tamamen adamın kontrolüne teslim ediyordu. Kapılar kapanınca aşağıdan yansımakta olan ışık sönüp gitti. Tıpkı kendisini hafifçe iterek yerden kalkışı öncesi geminin sefere hazırlanışı-

nı, kasılıp bükülüşünü, sistemlerini devreye sokuşunu ve değişim geçirişini hissedebildiği gibi, Albay Hatherence'ın uzay giysisinin yanıbaşında asılı durduğunu görebiliyor, onun soğukluğunu hissedebiliyor, elektromanyetik imzasını okuyabiliyordu. Diğer duyuları ise alışılmadık bir radyasyon akımı, çok daha büyük ve derin bir yerçekimi kuyusunun içine yerleştirilmiş nispeten zayıf bir yerçekimi ve anlamsız ileti zerreleri, karmaşık mesajlar ve doğruca Ortak Kullanım Tesisi'nden gönderilmiş elektromanyetik sinyallerin bir araya gelmesinden oluşan bir veri kargaşası...ve ani bir sarsıntı, derinden gelen ama dev boyutta olduğu şüphe götürmeyen bir çarpma sesi ve onun peşi sıra yanlara ve yukarı doğru yalpalama.

Apsile'nin onlara seslenerek durumu kendilerine izah etmesini beklerken boş durmayıp ne olup bittiğini kendi imkânlarıyla çözmeye uğraştı. Uzaktan duyulan tıslama ve vızıltıyla karışık gürültü, nakil aracının kendi gövdesi içinde hava depoladığını ifade ediyordu.

"Hepinizden özür dilerim," dedi Apsile yumuşak bir sesle. "Kontrolü yeniden ele aldık. Hangarı üçüncü hava boşluğuna açmak için sıradışı bir yönteme başvurmamız bütün bunlara sebep oldu. Bunun için kime teşekkür edilmesi gerektiğini bilemiyorum."

– Durumumuz iyi mi? diye sordu Fassin.

"BHY," dedi Apsile, kafasının hafiften karıştığını ele veren bir sesle. "Belirgin Hasar Yok."

– O zaman komuta sende, devam edebilirsin, diye mesaj yolladı Fassin.

"Teşekkürler."

"Buna aldanıp da rahatlamayın sakın, durumumuzun arz ettiği tehlikeyi unutmayalım."

Albayın sadece kendisiyle konuşuyor olmasını diledi Fassin. Yaşam destek filizleri bedenine kenetlenirken, kendisi de küçük gaz mekiğiyle yekvücut olup onun ayarlarını ve sistemlerini baştan sona kontrolden geçirdi. Çeşitli ışıklardan meydana gelen geniş bir kümenin gözünün alt köşesine ilişmesiyle beraber tüm dikkatini bir anda ona odakladı. Sesli olarak birkaç komut iletti ve böylece bazı alt programları devreye sokup her şeyin gereği gibi çalışıp çalışmadığını test etti. Görünüşe göre hiçbir sorun yoktu.

Nakil aracının gittikçe hızlanarak aydan uzaklaştığını hissediyordu. Yavrusu misali içinde taşıdığı minik gaz mekiğine hamilik

eden büyük geminin alıcılarına erişme olanağı sağlayan seçenek ansızın önündeki kontrol ekranında belirince onu hiç tereddütsüz kapıverdi.

O da Apsile'in sahip olduğu gözlemleme ve yorumlama imkânına kavuşmuştu böylece.

Gökyüzünün karşılarına ve biraz da yukarılarına denk gelen kısmı Nasqueron tarafından boydan boya kaplanırken, Üçüncü Öfke'nin büyük bir hızla geride bıraktıkları gri-kahverengi tonlardaki yüzeyi aşağılarında kaldı. Enkaz bulutları. Haberleşme cihazlarından artakalmış çer çöp. Onları buraya getiren veya ayı koruması altında bulunduran gibisinden iyi örgütlenmiş donanmalarda bulunması gerekenden de fazlası vardı burada. Yaklaştıklarını algılayacak bir radara ya da onları hedef almak üzere pusuda beklerken farkında olmaksızın kendisini ele verecek başka bir tehdit unsuruna rastlanmıyordu şimdilik. İçinde seyahat ettikleri nakil gemisi gibi, askeri olmaktan uzak bir aracın en bariz şekilde konuşlanmış olanlar dışında bu tür düşman birimlerini fark etmesi beklenemezdi elbet. Hasar görmüş bir sancak gemisi yoktu ortalıkta, ufak cüsseli birkaç geminin gövdesinde büyükçe birer oyuktan öte sayılamayacak derinlikte çukurlar bırakan birkaç çarpışmanın izleri okunuyordu etrafta sadece. Gemilerin izlediği güzergâhları belirten izler de göze çarpan ayrıntılar arasındaydı. Birkaç yüz kilometre ötede bir geminin radyasyona maruz kaldığını gösterir nitelikte alevler ansızın parıldıyor, hemen ardından sönüp gidiyordu. Dışarı bir dizi sinyal göndererek silahsız şekilde yaklaştıklarını ve bordada canlı yaşam formları taşımakta olduklarını muhtemel dinleyicilere duyurdular. Göz kamaştırıcı bir ışık! Tam arkalarında. Yarım daire şekli almasına ramak kalmış bir enkaz bulutu Üçüncü Öfke'nin yüzeyinde yeni yeni parlamaya başlayan az çok yarım kilometre çapında bir kraterin ortasında pırıltılar saçarak yükseldi. Ardından, meydana gelişinin üzerinden çok zaman geçmediği anlaşılan ama soğuyup turuncu-kızıl bir ısıya bürünen boyutça daha küçük üç krater daha belirdi. Sonra görüntü kıvrılarak değişti ve çizgilerden, peteklerden ve seyir işaretlerinden oluşan bir arka plan görüntüsü titreşerek ekrana yerleşti.

Nakil aracının burnunu dosdoğru Nasqueron'a çeviren Apsile geminin hızını motorların gücü yettiğince artırdı ve havada özellikle bir tirbuşonunkine benzer düzensiz hareketlerle süslediği bir rota tutturarak gaz-devine doğru ilerlemeye koyuldu.

Nakil gemisinin yüksek performanslı askeri gemilere benzer hiçbir yanı yoktu; ona yüklenmiş olan tek görev, gaz mekiğini Tesis'ten gaz-devine taşımak ve günü gelince alıp geri getirmekti. Bununla beraber, Nasqueron'un yerçekimi kuyusunda ve sıvı-hidrojen seviyesine kadarki farklı basınç ortamlarında yol almaktan kaynaklanan zorlu şartlar karşısında gösterdiği etkin dirence bakılırsa, onun gayet sağlam bir gemi olduğu ortadaydı, kendi cüssesini ve de beraberindeki yükleri Nasqueron'un kıskacından yeterince kolay çekip kurtarma gücü de vardı üstelik. Gelgelelim herhangi bir silah veya savunma sistemiyle donatılmamıştı, üstün bir manevra kabiliyetine haiz olduğunu söylemek güçtü, hepsinden kötüsü de, ihaleye davet sürecinden itibaren, akla hayale gelebilecek her tür duyu yardımıyla fark edilebilmesine olanak tanıyan ve bu sayede afacan bir Ahali mensubunun ona bir şeyler isabet ettirip de "Kusura bakmayın, görmemişiz," demesini mutlak surette engelleyen bir tasarım esas alınarak imal edilmiş olması dolayısıyla, gizlilik namına hiçbir artı özelliğe sahip olmayışıydı.

"Aşağıda işler nasıl?" diye sordu Apsile. Durumu tamamen kontrolü altında tuttuğu mesajı veren, endişesiz bir sesle konuşuyordu.

"Kendi adıma, bir sıkıntı olmadığını söyleyebilirim," dedi albay.

– Keza ben de, şeklinde yanıt mesajı yolladı Fassin. – Tahmini bir varış zamanı verebilecek misin?

Üçüncü Öfke'den Nasq.'a yapılan yolculuklar genellikle bir saat sürerdi. Fassin aynı yolculuğu bunun yarısı kadar bir sürede tamamlayacaklarını umuyordu.

"Ana motoru maksimum seviyeye çıkardığımıza göre on dakika kadar sonra dalışa geçmemiz lazım," diye açıkladı Apsile, "onu izleyen on dakika süresince hız keseceğiz ve ardından...hmm, birkaç dakikalık –ki bunun beş dakikayı aşmayacağını umuyorum– bir süre sonunda atmosferin yeterince derinlerine girmiş olacağız."

Atmosferin yeterince derinleri derken içlerinde en korkunç olanları haricindeki silahların menzilinden çıkmış olacakları bölgeyi kastediyordu. Ahali'nin elinin altındaki silahların ne denli dehşetengiz olduğunu belli ki hesaba katmamıştı.

– Bu süreyi daha da kısaltmanın yolu var mı? diye sordu Fassin.

"Bulutların tepesine bir kez vardık mı kalan mesafeyi umduğumuzdan daha kısa bir sürede katetmemiz mümkün olabilir," dedi Apsile. "Daha dik bir açıyla ve daha yoğun bir hızla... Evet, müm-

kün gibi. Hmm." Bulunduğu yerden her nasılsa adamın düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdığı izlenimine kapılmıştı Fassin. "Evet, ısı ve gerginlik seviyelerini dayanma payının bir nebze ötesinde tutmayı başarabilirsek bu iş olur sanırım." Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Bütün bunların ancak hangarın kubbesi havaya uçtuğunda geminin nasıl onarılacağını bilemediğimiz herhangi bir hasara uğramayacağı varsayımının doğru çıkmasıyla mümkün olacağını belirtmeme gerek yok tabii."

– Şu varsayımlar da hiç eksik olmaz zaten, diye kinaye yaparak onayladı onu Fassin.

"Başteknisyen," diyerek bu noktada söze girdi Albay Hatherence, "takip mi ediliyoruz yoksa belli bir düşman tarafından nokta ateşine mi maruz bırakılmış durumdayız?"

"İkisi de değil, Albay."

"Öyleyse ortaya atmış olduğunuz ilk formülü uygulamaya koymamızı öneririm."

– Buna karar vermek sadece sana düşüyor, Herv, şeklindeydi bu defa Fassin'in mesajı.

"Anlaşıldı."

"Aklıma gelmişken, herhangi bir askeri iletişim alışverişine dahil olmamız söz konusu değil mi peki, Başteknisyen?"

"Korkarım değil, bayan, belirgin bir ışın veya dalga yoluyla doğrudan bizi hedef almadıkları sürece buna olanak yok."

"İşte bu büyük talihsizlik. Madem öyle, şimdi ne olacak dersiniz?"

"Görünen o ki bir süre önce burada şiddetli bir çarpışma yaşanmış. Bir ihtimal hâlâ da devam ediyor. Aydan uzaklaşıp etrafa yayılan gemiler düşman ateşinin geldiğini sandıkları noktalara yöneliyor. Vay be!"

Apsile'nin bu son tepkisine sebep teşkil eden keskin parıltı dolaylı yoldan Fassin'in ilgisini de çekti; Üçüncü Öfke'nin yüzeyinde, beyaz ışıklar saçan, öncekilerden de geniş bir başka krater belirmişti.

"Peki ya halen Üçüncü Öfke ayında bulunan insanların akıbeti ne olacak?" diye sordu albay.

"Bizi dinlediklerini sanıyorum," dedi Apsile. "Onlarla doğrudan temas kurmayı deneyeceğim. Bana biraz zaman verin."

Sessizlik. Nakil gemisinin alıcıları yoluyla, etraflarında dönen

uzay manzarasını seyretti Fassin. Geminin sistem bilgilerini gözden geçirdikten sonra onu istediği konuma getirdi ve kısa bir taramadan sonra 'glantine'i buldu; çok uzaklarda pırıldayan minicik bir nokta. Gezegen-ayın kendi topografisini zorlukla görülür hale getiren insan ürünü merceklerden yansıyan kıvılcımlarla bezeli o parlak dışbükey şekli iyice belirginleşinceye dek alıcılar yardımıyla görüntüyü yakınlaştırmaya devam etti. Gözüne çarpan şu bölge, yakından tanıdığı yüksek yaylalar mıydı acaba? Ya şuradaki açık renk kısım...Güzellikler Denizi olmasındı? İşte bir kıvılcım. Orada, az yukarıda... O minicik kıvılcımın işaretlediği yerde daha önce bizzat bulunup bulunmadığını sordu kendi kendine.

O âna dek bedeninin çeşitli kısımlarına kenetlenenlerin hepsinden daha soğuk ve de daha cüretkâr bir jel filizi o an kendisine doğru saldırıya geçmiş, midesine ve kalbine kancayı takmış gibi hissetti Fassin. Hayır, bunun gerçek olmasına pek tabii ki imkân yoktu. Sistemden kaynaklanan yapay bir algı olsa gerekti bu. Emin olup içine su serpmek için alıcıların aktardığı görüntüyü tekrar izlemeye yarayan kontrol mekanizmasını aramaya koyuldu.

"Kahretsin, yolumuzun üstünde bir enkaz var..." dediği duyuldu Apsile'nin, aynı anda gemi şiddetle savruldu. İlgisini Apsile'nin dikkat çektiği tarafa kaydıran Fassin de görmüştü işaret edilen şeyi: Ufuk hattında uçuşan düzensiz bir kuş sürüsü misali karşılarındaki gezegenin yüzeyinde süzülen, karanlık noktalardan kurulu bir leke. Bunun üzerine, neredeyse azami hızla yol almakta olan nakil gemisini rotasından çıkarmaya giriştiler.

Çok geçmeden, geminin her yanını paralayarak üzerlerinden geçen, ise bulanmış kar tanesi görünümlü karanlık parçacıklardan oluşma hiddetli bir akıntının ortasında buldular kendilerini. Fassin artık kendisine bıkkınlık veren şu jele bulanmış olan kollarının onu daha küçük bir hedefe indirgeme içgüdüsüyle adeta bağımsız bir iradeye sahipmişçesine bedenine doğru geri çekilmeye yeltendiği hissine kapıldı. Neden sonra, sallantı kesildi; ciddi bir hasara uğramaksızın akıntıdan paçayı kurtarmışlardı.

Bununla da kalmayarak, keskin bir dönüş daha yapan nakil gemisinin, bir yandan hız kesmeye başlayıp yönünü tekrar karşısındaki koca gezegene çevirdiğini fark etti Fassin. "Bana kalırsa," dedi Apsile temkinli bir edayla, "yolun sonuna yaklaştık ve..."

Bir şey onlara hızla bindirdi. Gemi olduğu yerde sallandı kaldı...

İçinde uzandığı jelin, gaz mekiğinin ve hatta nakil gemisinin de ötesinden gelen beyin sarsıcı bir çatırtı duydu Fassin. Bununla eşzamanlı olarak, nakil gemisiyle kurduğu bağlantıyı da yitirmişti. Ok başı biçimli küçük mekiğinde bir kez daha yalnızdı şimdi. İçinde bulundukları gemi baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Bu döngü hareketine ayak uydurduğu anlaşılan bir de ışık vardı ortalıkta... Durun bir dakika, ışık mı, ne ışığı?

Gövdenin dışa açılan kapılarının bulunduğu taraftan, aşağıdan geliyordu bu ışık. Albay H'nin uzay elbisesinin halen yanıbaşında asılı olduğunu gördü. *Ah-ha*...

Sallantıdan yavaş yavaş kurtulmaya başlayan gemi dengesini yeniden buluyor gibiydi. Güvertenin alt kısmından kaynaklanan ışık zayıfladıysa da, henüz tamamen yok olmamıştı. Nasqueron'dan yansıyan ışığın o ilk büyük kamaşmasının yol açtığı, aşama aşama sönükleşen bir tayftı bu herhalde. Gaz-devinin sözüm ona kapalı olması gereken kapılardan içeri dolan ışığı. Dosdoğru kapıların bulunduğu yöne bakmak üzere gaz mekiğinin alıcısını önüne doğru çekti Fassin.

"Bin kere lanet olsun," dedi her bir sözcüğü güçlükle tamamlayarak. Parçalanmış metaller etrafından bağırsak misali sarkan, küçük ve çarpık bir delik çarpmıştı gözüne. Cilalanmışa benzeyen birtakım yüzeylerden yansıyıp içeri vuruyordu Nasqueron'un ışığı.

Güç topluyordu gemi; öngörülen planı küçük bir sapmayla da olsa hayata geçiren ana motor hız kesmekteydi anlaşılan. İç haberleşme biriminin çalışıp çalışmadığını tekrar kontrol etti ve mekiğin içindeki herkesin duyabileceği bir sinyal yolladı. – Herv?

"Buradayım. Tüm bu yaşananlardan dolayı gerçekten çok üzgünüm. Sonunda bir şeye çarpmaktan kurtulamadık. Gemiyi düzeltip biraz geri çekmeyi başardım. Şu an önceki rotamıza tekrar oturmuş durumdayız. Şu da var ki, geminin gövdesine ilişkin herhangi bir rapor alamadım. Kapı da buna dahil."

– Sanırım darbeyi oradan yedik. Bordada bir delik açıldığını görebiliyorum.

"Ne büyüklükte?"

– Aşağı yukarı bir metreye iki metre boyutlarında.

"Bahsettiğiniz deliği ben de görebiliyorum," dedi albay onlara, kendisine fazlasıyla eğlenceli gelen bu haberleşme cümbüşüne dahil olarak. "Aynen Kâhin Taak'ın tarif ettiği gibi."

"Siz ikinizin gövdenizi sığdırıp da dışarı çıkamayacağınız kadar dar gibi göründü bana," diye belirtti Apsile.

– Geminin geri kalanı ne durumda? oldu Fassin'in bir sonraki mesajı.

"Şimdilik tek parça halinde. İşin garibi, bize çarpan şeyin nereden dışarı çıktığını göremiyorum, ama içeride bir yere toslayıp kalmış olması da ihtimal dahilinde."

"Sanırım direkt bana vurdu," dedi Hatherence. "Daha doğrusu, uzay elbisemi sakladığım hazneye. Ben öyle zannediyorum."

Bu açıklama üzerine suspus kaldı herkes. Neden sonra, Apsile bozdu suskunluğu: "Peki...iyi misiniz bari?"

"Hem de nasıl. Sizin geminin kapıları çarpma esnasında onun enerjisini büyük ölçüde emmiş olmalı, dahası, benim uzay elbisem eşsiz bir malzeme kalitesine, takdire şayan bir dayanıklılığa ve çok üst düzey bir darbe direncine sahiptir. Bakın, üzerinde tek bir çizik oluşmamış."

– Kapıları açamayacak olursak, dışarı çıkamayız ve işte o zaman, sen de kabul edersin ki Herv, katlandığımız bunca zahmet heba olur gider.

"Yine de gemiyi bulutların altına çekip orada saklanma şansımız halen var," dedi Apsile. "Tesis'ten sinyal almaya yönelik girişimlerim ısrarla boşa çıkıyor. Şu son çarpışma onları fena halde sarsmışa benzer. Bizimle uğraşan her kimse artık burada onun gözleri önünde uluorta oyalanmaktansa gaz tabakasının altına gizlenmek bizim açımızdan çok daha güvenli olur."

Üçüncü Öfke ayı üzerine kurulu Ortak Kullanım Tesisi'nden anlaşılabilir hiçbir mesaj gelmiyor, tek bir askeri gemi bile sivil haberleşme frekanslarından birine bir kez olsun katılıp onlarla konuşmuyordu. Çok daha iyi zamanlarda bile Nasqueron ve civarında başlı başına bir problem olan elektromanyetik hatlardaki karışıklık şimdi çok daha yoğun hale gelmişti. Apsile Tesis'in ekvator çizgisi üzerindeki nöbetçi uydulardan birkaçını kaldırdı ama olması gerekenin aksine, onların telsiz alıcı-vericilerine giremedi, sonuç olarak da durağan ve anlamsız bir cızırtıdan öte bir şey elde edemedi. Ahali'ye ait, benzer bir cızırtı haricinde bir şeyler yakalamanın gerçek bir sürpriz etkisi yaratacağı bazı ayna uyduları bile denemiş, ama orada hizmetin kusursuz işlediğini görmüştü. "Eyvah," dediğini duydular. "Üçüncü Öfke bir darbe daha aldı. Artık içeri giriyoruz. Hasara uğ-

rama tehdidine karşı ağır ağır hareket edeceğiz, ama giriyoruz işte."

"Siz nasıl uygun görüyorsanız öyle olsun, Başteknisyen," dedi albay.

Peşi sıra pırıltılı bir iz bırakarak bulut kümelerinin üzerinde ilerleyen nakil gemisi, Nasqueron atmosferinin en üst katmanlarıyla buluşunca zangırdamaya başladı. Yavaşladılar. Basıncın etkisiyle bir defa daha üzerlerinde ağır bir yük hissediyorlardı. Üstelik giderek artıyordu basınç. İçinde bulundukları gaz mekiğini nakil aracına kenetleyen bağlantı noktalarından gıcırtılar ve tıkırtı sesleri gelmeye başlamıştı. Titreşim bir azalıp bir artıyordu; nakil aracının gövdesinden gelen kimi yumuşak kimi keskin çatırtılar, kapının oradaki deliğin çevresinden sarkan ve etraflarını saran hava gazla doldukça parıldayıp adeta kıvılcımlar saçan parçaların kopuşunu bildiriyor, Fassin ise birini bile es geçmeksizin bu sesleri takip ediyordu. Basınç iyiden iyiye artmıştı. İçinde uzanmakta olduğu jelin onu gittikçe daha fazla sıkıştırdığını hisseden Fassin, *tıpkı karda yürüdükçe her adımda duyulan şu ezilme sesi gibi*, diye geçirdi içinden. Vücudunda kalmış olan gaz kabarcıkları, tavada pişerken krepin üstünde beliren göz göz kabarcıklar ya da kan hücreleri misali patlıyormuş gibi geliyordu ona.

"Başteknisyen," dedi albay aniden.

"Bekleyin biraz," diyerek sözünü kesti onun Apsile. "Şuradaki..."

Demeye kalmadan koca gemi tek ve ani bir sarsıntı geçirerek hızla yuvarlanmaya başladı.

– Herv? Fassin'in mesajında telaşlı bir merak okunuyordu.

"Yine bizi hedef aldılar..." diyerek açıklamaya girişen Apsile'nin sözleri, gaz mekiğinin tekrar sarsılması ve gökyüzünde çılgınca dönmesiyle beraber yarıda kesildi.

"Hedef alındığımıza şüphe yok," diyerek tamamladı Hatherence onun yerine. "Başteknisyen," diye haykırdı iç haberleşme ağını paralamak istercesine. "Bizi bu durumdan kurtarabilecek misiniz?"

"Ha? Ne dediniz? Hayır! Ben..."

"Başteknisyen, komutumla beraber gemiyi yuvarlamaya veya içsel bir sıçrama yaptırmaya hazır olun," dedi ona Hatherence. "Bu defa ben kurtaracağım hepimizi."

"Siz mi?" diye bağırdı Apsile.

"Evet, doğru duydunuz. Ben kurtaracağım. Silah taşıdığımı

unuttunuz mu? Şimdi, izin verirseniz işimize bakalım. Şansımız açık olsun!"

– Durun bir dakika, diye araya girecek oldu Fassin.

"Kâhin Taak," diye kesip attı albay, "duyularınızı korumaya bakın siz". Yanında asılı duran koca diskin dosdoğru aşağı, kapıların bulunduğu yöne mavi-beyaz renkte kör edici bir ışık dalgası göndermesiyle beraber kapılar bir an için dört bir yana sıçrayan kıvılcımlar eşliğinde patladı. Meydana gelen boşluk, hemen dışarıda hızla savrulmakta olan sarı-kahve tonlardaki bulutları göz önüne sermişti. Fassin'in ok başı şekilli küçük mekiği birtakım noktalar görüyordu. Zedelenmiş olan alıcılarını sağlamlarıyla değiştirmeye koyuldu. Duyularını zamanında koruma altına alamadığı fikrine kapılmıştı. Bunun üzerine tümünü bir anda kapattı. "Üç saniye sonra serbest kalacağız," dedi albay. "Dilerseniz manevranızı şimdi yapın, Başteknisyen."

Bir radyasyon patlaması ve adeta tepelerine inen bir yüksek ısı sağanağıyla eşzamanlı olarak gemi aniden yuvarlanmaya başladı. Kendisini gövdeye kenetleyen beşik benzeri düzeneğin kopmasıyla birlikte top mermesi gibi hızla aşağı fırladı Fassin. Oerileithe uzay giysisinin içindeki albay ise bir saniye farkla onu izlemiş ve havada girdaplar çizip düşerek çok geçmeden Fassin'le aynı hizaya gelmişti. Göz ucuyla yukarıda halen dönmekte olan nakil gemisini yakalayan Fassin'in zaten zar zor düzelmiş olan görüş kabiliyeti, etraflarındaki gaz kütlesini yararak ansızın ortaya çıkan mor bir ışın yüzünden yeniden köreldi. Söz konusu ışın nakil gemisini az farkla ıskalarken, onlarla gemi arasındaki giderek genişleyen boşluğa sarı sis bulutları doluvermiş, kendisi ile albayı temsil eden ve Nasqueron'un o karmaşık ve devasa hava sahasında hızla aşağı inen minicik birisi bir ok başını diğeriyse kirli gri renkte fırıl fırıl dönen bir madeni parayı andıran iki küçük şekil, baş başa kalmıştı.

•

"'Kendi türlerinden olan yaratıklara duydukları tiksinme ve şüphe yüzünden, onlara karşı sadece yapmacık olma ihtimalini çok zayıf gördükleri için depreştirmeyi umabilecekleri en içten duygusal tepkiler saydıkları nefret ve öfke besleyebilen seçkin bir sınıfa mensup belli türler için, mevcut olan böylesi durumları inceleme zahmetine girmek bir nimettir.'" Başrahip Luseferous başını kaldırıp duvardaki kelleyi süzdü. Kellenin kocaman açılmış gözleri, acı, dehşet ve

deliliğin iç içe geçtiği bir ifadeyle dosdoğru karşıya, odanın diğer yanına bakıyordu.

Çenesinden başlayıp yukarı doğru uzayan köpek dişleri karşısına çıkan dokuları delip geçerek en sonunda suikastçının beynini onun ölümünü kaçınılmaz kılacak kadar derinlemesine deştiğinde, Ulubis'e doğru uzun yolculuklarına çıkmalarının üzerinden henüz çok zaman geçmemişti. Doktorlar ölümün birkaç gün içinde gerçekleşmesini beklediklerini ifade edince Başrahip kendisini öldürmeye teşebbüs etmiş olan bu gafilin gözkapaklarını tekrar kestirip açtırdı; öldüğü sırada adamın suratının nasıl bir ifade alacağını görmeye can atıyordu.

Ölüm nihayet isimsiz suikastçıyı gelip bulduğunda uykudaydı Luseferous, fakat bu, onun bu olayın anbean görüntülenmiş olan kaydını sonradan defalarca izlemesine engel değildi elbet. (Söz konusu görüntülerde, adamın yüzünü acıyla buruşturmaya son verişi ve gözlerinin akını tümüyle ortaya çıkaracak şekilde önce geriye doğru kayıp ardından hafifçe şaşılaşmış bir halde tekrar ağır ağır öne düşüşü izlenirken, kaydedilen görüntülere eşlik etmekte olan veri ekranında önce kalp atışının kesildiği, bunun birkaç dakika sonrasında ise beyin fonksiyonlarının durduğu gözlemleniyordu yalnızca. Luseferous daha dokunaklı bir sahneye tanıklık etmeyi yeğlerdi, gelgelelim her arzu edilen şey gerçek olacak diye bir kural yoktu tabii.) Ölünün başının bulunduğu yerden kaldırılması ve asi lider Stinausin'inkinin yanına, hem de sırf Stinausin bütün gün o manzarayı seyretmek zorunda kalsın diye tam da onun göz hizasına yerleştirilmesi emrini verdi.

Başını kaldırıp, boş boş bakan isimsiz kelleye göz attı Başrahip. "Şimdi ne düşünüyorsun?" Dudakları oynadığı halde işitilebilir yükseklikte tek ses çıkarmadan, az önce okuduğu paragrafın üzerinden bir kez daha geçti. Sonra büzüştürdü dudaklarını. "Sanırım burada söylenenle hemfikirim, gel gör ki aynı zamanda üstü kapalı bir eleştiride bulunulduğu hissine kapılmaktan da kendimi alamıyorum." Başını iki yana sallayıp eski kitabı kapadı ve kapakta yazılı olan ismi inceledi. "Ondan bahsedildiğini hiç duymadım," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama en azından, diye geçirdi içinden, bu saygıdeğer entelektüelin bir ismi var. Girişimi başarısızlıkla sonuçlanan suikastçının ismini bir türlü öğrenememiş olması son dönemde Luseferous'un canını

fazlasıyla sıkmıştı. Doğru, hergele kendisine verilen görevi yerine getirememişti ve doğru, suçunun bedelini çok pahalı ödemişti ve doğru, artık ölüydü ve başı bir av hayvanınınki gibi sergilenmeye mahkûmdu. Ama her nedense onun isminin ne yapılırsa yapılsın açığa çıkarılamamış olduğu gerçeği Luseferous üzerinde suikastçı sanki kendisine karşı zafer kazanmış, onu bu bilgi zerresinden mahrum bırakmakla sanki Luseferous'un bu alçak herif karşısında kazandığı galibiyet asla tam bir zafer sayılamayacakmış gibisinden sarsıcı bir etki yaratmaya başlamıştı. Kendisi seyahatteyken meselenin daha derinlemesine incelenmesi için çoktan Leseum'a talimat göndermişti.

Luseferous'un en önde gelen özel sekreteri, Başrahip'in özel dairesinin bir parçası olan bu çalışma odasının ana kapısını teşkil eden elmas parlaklığındaki aynalı yüzeyin ardında belirdi.

"Evet?"

"Majesteleri, Mareşal Lascert sizi görmek istiyor, efendim."

"İki dakikaya geliyorum."

"Başüstüne, efendim."

Öteden Gelen mareşalini donanmasının sancak gemisi olan Ana Savaş Gemisi *Luseferous VII*'deki özel dairesinde kabul etti. (Anlaşılacağı üzere, 'savaş gemisi,' 'donanma gemisi' ve bunlara benzer diğer tabirleri eski moda ve fazla banal buluyordu Luseferous.) Bu gemiyi konaklama koşulları kendi rütbesindeki birine yakışır hale gelecek şekilde sil baştan tasarlamıştı, ama zamanla, donanmada görevli mimarların 'boşluk' diye adlandırdıkları mekânların belli bir hacmin ötesine geçecek denli artmasına göz yumuluşunun gemiyi genel anlamda çok zayıflatacağı endişesine kapılarak kelimenin tam anlamıyla ağladığı raddeye gelmişti iş. Sonuç olarak, kişisel kullanımı için planladığı özel daire başlangıçta arzuladığı ölçüde geniş ve göz korkutucu olmamış, bu yüzden de, her ne kadar bu girişim başkalarının bu aldatmacayı fark edebildiğine dair uyku kaçırıcı bir sezgiyi içinden söküp atmasını sağlayamasa da, birkaç ayna ve üç boyutlu görüntü ekranı yerleştirerek odanın göze daha büyük görünmesini amaçlamıştı. Odasının dizaynı için seçmiş olduğu tarz, Yeni Brütalizm'di:* Göz önünde duran bir sürü sahte beton ve paslı

* Yeni Brütalizm: Malzemeyi mümkün mertebe doğal haliyle kullanan, kaplama, süs, boya gibi eklere yüz vermeyen, strüktürü saklamayıp bilakis vurgulayan mimari yaklaşım; bu yöntemde sıva, boya, zemin kaplaması kullanılmadığı gibi tavandaki havalandırma boruları, kablo taşıyıcılar, çelik kirişler vs. açıktadır. –çn

boru. İsmi sevip benimsediyse de, görüntüyü daha ilk görüşte itici bulmuş ve değiştirmeye karar vermişti.

Önü sıra sadece özel sekreterinin yürümesine izin vererek girdi odaya. Muhafızlar, saray mensupları, idari kadro, ordunun ve donanmanın ileri gelenleri, hepsi Başrahip önlerinden geçtiği sırada eğilip selam durdu.

"Mareşal."

"Başrahip." Üzerinde daha yeni cilalandığı halde göze yıpranmış ve dökük saçık görünen hafif bir zırh bulunan bir kadındı Öteden Gelen mareşali. Uzun boylu, ince yapılı ve mağrur bir havaya sahip bu kadının göğüs kısmı Luseferous'un zevkine göre fazla düz ve zayıf kalıyordu. Hem zaten kel kadınlardan oldum olası iğrenmişti. Ona bariz bir nefret beslemeyen ve/veya onun elinden ölmek üzere olmayan birinden onlarca yıldır almadığı, karşısındakinin mertebesini olabilecek en düşük seviyede takdir ettiğini belirten resmi bir tavırla başını sallayarak selamladı kadın Luseferous'u. Bunu hakaret mi yoksa paye çıkarması gereken bir hareket mi olarak algılaması gerektiğine karar verememişti Başrahip. Kadının arkasındaki iki kurmay subay jajuejein ırkından olup, halihazırda o bilindik horozibiği çalısı görünümüne bürünmüş bulunduklarından, pırıltılı zırhlarının hiçbir kesiti mareşalin bel hizasından yukarı çıkamıyordu. Sırf kendisi de öyle olduğu için onunla görüşmek üzere insan ırkına mensup bu kadının seçilip seçilmediğini geçirdi aklından; ne de olsa Öteden Gelen Yüksek Komuta Kademesi'nin hemen hemen tüm üyeleri insan olmayan ırkları temsil ediyordu.

Oturdu. Oturduğu şeyin tam anlamıyla bir taht olduğu söylenemezdi, daha ziyade, bir kaide üzerine yerleştirilmiş gösterişli bir koltuktu bu. Öteden Gelen mareşali ayakta dursa da olurdu.

"Benimle görüşmek istemişsiniz, Mareşal Lascert."

"Sınır Aşanlar, Gerçek Özgürler ve Çifte İttifak adına konuşmak üzere burada bulunuyorum. Bir süredir sizinle bir konuyu paylaşmak istiyorduk," dedi mareşal pürüzsüz bir sesle. Sesi bir kadın için fazla kalındı. "Bize görüşme imkânı tanıdığınız için teşekkür ederiz."

"Bu toplantının iki tarafa da fayda sağlayacağına şüphem yok. Şimdi söyleyin bakalım; küçük savaşımızın sizin yürüttüğünüz kısmında gidişat nasıl? Güncel haberleri alıyor olmalısınız."

"Bildiğimiz kadarıyla, her şey iyi gidiyor." Gülümsedi mareşal.

Salondaki ışıklar kel kafasında çeşitli yansımalar meydana getiriyordu. "Sanırım siz de kendi adınıza zaferden zafere koşuyorsunuz."

Belirtilen hususu üzerinde durulmaya değmezmiş gibi göstermek istercesine elini salladı Başrahip. "Karşımızdaki birlikler kayda değer bir kuvvete sahip değildi."

"Ana donanmanızın Ulubis sistemi açıklarına varmasına ne kadar süre kaldı dersiniz? Bir yıl mı?"

"Aşağı yukarı."

"Ama bu, planladığımız süreyi biraz aşıyor gibi."

"Benimki çok büyük bir istila filosu. Tüm birimleri bir araya toplamak zaman alıyor," derken hem kadının yöneltmiş olduğu kasıtlı eleştiriden memnun kalmadığını hem de söylenen şeyin onun gözünde pek bir ehemmiyet taşımadığını göstermek ister bir hali vardı Luseferous'un.

Gelgelelim, öngörülen planın gerisinde kaldıkları *doğruydu*. Bu –geçici– müttefiklerine, şu an mümkün görünen süreden neredeyse bir yarım yıl önce istilaya hazır hale gelineceği konusunda bizzat teminat vermişti. Kusuru kendinde aramalıydı, bu durum bir kusur olarak görülürse tabii. Her geminin kendi hızına göre ilerleyip diğerlerinden kopmasına göz yumarak istila ânı geldiğinde gemileri bir araya toplama telaşına düşmektense donanmasını baştan itibaren olabildiğince bütün halde tutmayı tercih etmişti. Emri altındaki amiraller ve generaller (şahsi durumları açısından neyin iyi neyin kötü sonuç vereceğini hesap etmeleri halinde pek ısrarcı olmamakla beraber) donanmanın tüm birimlerinin her an bir arada olması gerekmediği hususunda ona telkinde bulunduysa da, Luseferous'un arzusu bunun aksi yönündeydi. Her nasılsa böylesi ona daha birbirine bağlı, daha görkemli, en basit anlamıyla daha derli toplu ve de memnuniyet verici görünüyordu.

Bu durum aynı zamanda Öteden Gelenler'in Ulubis sistemini istilaya hazırlama bağlamında beklenenden fazla sorumluluk yüklenmesi anlamına geldiğinden, işgal filosunun işi büsbütün kolaylaşacak ve Öteden Gelenler'e bağlı –her şey yolunda gittiği takdirde fazlasıyla yıpranmış hale gelmesini umduğu– güçler onun emrindeki devasa filonun gücü karşısında aciz konuma sürüklenmiş olacaktı.

"Yine de," dedi Lascert, "öncü birliklerinizin şimdiden saldırıya geçmiş olduğunu sanıyoruz."

"Otomatik pilotla yönetilen bazı izci/uyarı gemileri ile yüksek hıza sahip insansız saldırı araçları çoktan oraya vardı ya da bir süreden beri yolda," diye açıkladı ona Luseferous. "Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak daima iyidir. Bahsettiğim gemilerden bazısının yeniden programlanması gerekiyor ancak düşmanı yıpratma sürecini başlatmak açısından bunların etkin bir işlev üstleneceğini zannediyoruz." Sözlerine devam etmeden önce ağzı kulaklarında sırıtmaya başladı. Dişlerinin pırlanta kadar berrak görüntüsü karşısında kadının ne tepki vereceğini ölçmek ister gibiydi. "Çevreye biraz dehşet salmanın büyük faydalar sağlayacağına öteden beri inanmış ve her daim buna göre hareket etmeye çalışmışımdır, Mareşal. Yaratacağımız panik ne denli geniş ve şiddetli olursa o kadar iyi. Dehşetin nefesini uzun süre ensesinde hisseden halklar, belirsizliğe son verecek herhangi bir güce kucak açmaya hazırdırlar, isterse bu önceden direnç gösterip karşı durdukları bir güç olsun."

Mareşalin yüzünde de bir tebessüm belirmişti şimdi, ne var ki bu, zorlama ürünü bir gülümsemeye benziyordu. "Şüphesiz. Bu yüzdendir ki, Ulubis'e ulaştıktan sonra nasıl bir strateji izleyeceğiniz konusunu sizinle konuşma vaktinin geldiği fikrindeyiz."

"Niyetim orayı ele geçirmek, Mareşal."

"Pek tabii. Ama çok sıkı bir savunma sistemine sahip olabileceği ihtimali göz ardı edilmemeli."

"Ben de öyle bekliyorum. Beraberimde bu denli muazzam bir filo götürmemin sebebi de bu zaten."

Ulubis'e bir yıldan az mesafede, üzerinde hiçbir yerleşim birimi olmayan koskoca bir boşluğun iki ucundaki sistemler arasında seyahat halindeydiler. Öteden Gelenler'e ait hızlı bir kruvazör ve ona eşlik eden iki destroyer, birbirine denk bir hızla savrulurcasına yol alarak kendi filo personelinin bile gıptayla baktığını gözden kaçırmadığı bir görkem ve süratle onun donanmasıyla buluşalı henüz birkaç saat oluyordu. Bunlar gerçekten de harika gemilerdi. Eh, onların gemileri varsa onun da sistemleri vardı; yeni bir takas fırsatı olarak kullanılabilirdi belki bu. Müthiş bir hızla seyreden şu üç gemi her ne kadar sürat bakımından onlara kıyasla çok hantal kalsa da sayıca belirleyici olan binlerce araçlık koca bir filonun bağrında kısılıp kalmıştı şimdi.

"Sizinle açık konuşabilir miyim, Başrahip?"

Kızıl şimşekler çakan içeri çökük gözlerini merakı uyanmışçası-

na kocaman açarak baktı ona adam. "Ben de böylesini tercih ederim zaten."

"Ulubis'e gereğinden fazla bir vahşetle saldırmanız halinde vuku bulacak sivil kayıpların olası düzeyinden endişeliyiz."

Böyle bir şey söyleme gereği neden duydu ki bu karı şimdi? diye sordu Luseferous içinden, alaycı bir kahkahayı zihninin derinliklerinde zorlukla zaptederek.

Bakışlarını önce özel sekreteri, ardından da generalleri ve nihayet amiralleri üzerinde gezdirdi. "Mareşal," dedi sonra, aklı başında bir tavırla, "unuttunuz mu, biz onları işgale kalkışıyoruz. Onlara saldıracağız." Kendisi geniş bir gülümsemeyle kadını süzedursun, amiralleri ile generalleri de pis pis sırıtarak ona eşlik ediyordu. "Bana sorarsanız biraz saldırgan ve de yıkıcı olmak...işimizin bir parçası, sizce de öyle değil mi?"

En yüksek rütbeli kurmaylarından birkaçının hafifçe kıkırdadığını duyabiliyordu. İnsanlar bir kişiden ona kötü haber bile verilemeyecek ölçüde korkulmasının ve sırf durumu bozuntuya vermemek için o güldüğünde gülünmesinin (ve yaltakçılığa varan benzeri hal ve davranışların) kötü şeyler olduğunu ve o kişinin gerçekte olup bitenden uzak kalması dışında bir sonuç doğurmadığını düşünüyordu, oysa kişi ne yaptığının farkında olduğu sürece bunlar hiç de kötü şeyler değildi. Tek yapılması gereken, algıları gözden geçirmekti. Bazen herkes gülerdi, bazense sadece birkaç kişi ve bazen onların sessiz kalması veya gürültü yapması, dillerinin altındaki baklayı çıkarıp gerçeği açıklamaları istendiğinde vereceklerinden çok daha fazla bilgi dökerdi ortaya. Bu da bir çeşit şifreydi ona göre. Onun bu tür şifreleri çözümlemekte doğuştan gelen bir hünere sahip olmak gibi büyük bir şansı vardı, hepsi o.

"Bu tür durumlarda saldırganlık kadar sağduyulu bir muhakeme yetisi ortaya koymak da hayati önem taşır, Başrahip," dedi mareşal. "Sizin her ikisine de sahip olduğunuzu hepimiz gayet iyi biliyoruz." Kadının gülümsemesine bu kez aynı şekilde karşılık vermemişti Luseferous. "Sizden tek beklentimiz, emrinizdeki birliklerin size daha büyük övgüde bulunulmasını ve daha geniş bir şöhrete kavuşmanızı sağlayacak bir tutum ve davranış içinde olacağı konusunda garanti vermeniz."

"Övgü mü?" dedi Başrahip. "Ben çevreme dehşet salmanın peşindeyim, Mareşal. Benim stratejim budur. Kitlelerin hem kendileri

hem de benim için en iyi olanı en kısa yoldan öğrenip benimsemesi yolunda bunun en etkin yöntem olduğunu keşfedeli uzun zaman oldu."

"Öyleyse bunu şanınızı yüceltmek için yapacağınızı farz edin, Başrahip."

"Şanımı yüceltmek için merhametli mi olayım yani?"

Bu soru üzerine bir an düşündükten sonra "Getirisi ve götürüsü tartılacak olursa, evet," şeklinde cevap verdi mareşal.

"Ben nasıl uygun görürsem işgali o esaslara göre yürütürüm, Mareşal. Bu işte sizinle ortağız. Bana ne yapacağımı söylemeye kalkmayın."

"Öyle bir emelim yok, Başrahip," diye düzeltti mareşal aceleyle. "Gerekli olduğuna kanaat getirdiğiniz şeyi yapmanızı tabii ki kabul ediyorum, bunun hangi yöntemlerle icra edileceğine ilişkin bir rica iletiyorum size sadece."

"Ben de şunu söylemeliyim ki ricanızı duydum ve icap eden tüm önemi göstererek onu değenlendirmeye alacağım." Bunlar Luseferous'un bir zamanlar başka birinin ağzından –kim tarafından ve nerede söylendiğini hatırlayamıyordu gerçi– işittiği ve üzerinde kafa yorunca, hele ki biraz kibirli ve de şatafatlı bir tavırla söylenmesi halinde oldukça çarpıcı olacağı sonucuna vardığı bir söz dizisiydi: Karşısındaki kişinin onu ciddiye aldığınız fikrine ve hatta –en iyi ihtimalle– onu umursamamak şöyle dursun, dediklerini harfiyen yerine getireceğiniz ümidine kapılmasını sağlayacak, ifadesiz bir surat takınarak yapılacak ciddi, dengeli ve ağır tempolu bir konuşma gerektirirdi bu. En kötü ihtimalle ise –şu âna dek onları ilgilendirdiği kadarıyla– sırf nispet olsun diye, bazen de sizi itip kakamayacaklarını ispatlamak için, talep edilen şeyin tam tersi yönde hareket ederdiniz... Ama bu seçeneğin risk doğurduğu da oluyordu; bu yolla insanlar olaya gönülleri başka bir şeydeymiş süsü vererek size başka bir şey yaptırmayı deneyebilirlerdi, kaldı ki durum bu kadar çetrefilli olmadığı zamanlarda bile, söylemiş oldukları ve onlara sizin üzerinizde bir çeşit etkide bulunma gücü veren bir şeyden ötürü davranış tarzınızı değiştirdiğiniz olurdu, oysa Başrahip'in yaptığı yapacağı her şey, *hiç kimsenin* onun üzerinde herhangi bir şekilde etki yarattığı iddiasında bulunamamasını sağlamaya yönelikti.

Güç her şey demekti. Güç olmadan para hiçbir şey ifade etmezdi. Mutluluk bile dikkat dağıtıcı bir eğlence, bir hayalet, bir rehi-

neydi bir nevi. Hakikaten, neydi bu mutluluk denen şey? Başkalarının sizden koparıp alabileceği bir şey. Çoğunlukla başka kişilerle bağlantılı olarak kendini gösteren bir duyguydu mutluluk. Onlara sizin üzerinizde etki yaratma konusunda inisiyatif tanıdığınız, sizi mutlu eden şey her ne ise canları istediğinde onu söküp alabilme yetkisi verdiğiniz anlamına geliyordu.

Luseferous vaktiyle mutluluğu tatmış ve onun kendisinden koparılıp alınmasına tanık olmuştu. Hayatı boyunca takdir ettiği yegâne kişi olan babası –bu durum, o adi moruğa duyduğu nefreti gölgelemeye yetmezdi tabii– Luseferous'un annesi yaşı ilerleyip de eski cazibesini yitirince onu başından atmış ve boşluğu, henüz onlu yaşlarında olan oğlu Luseferous'un bir yandan delicesine arzulayarak sahip olmak istediği ama dışarıya karşı onları hor görüyormuş portresi çizdiği, cinsel yönden şehvet uyandırıcı olmakla beraber her biri buzdolabı kadar hissiz, çevresine karşı duyarsız, birbirinden bencil genç kadınlarla doldurmuştu. Annesi oradan uzaklaştırılmıştı. Onu bir daha asla göremeyecekti.

Babası Leseum Sistemleri'nin sanayi bölgelerinde Mercatoria adına görev yapan bir Omnokrat'tı. Olup olabilecek en dip noktadan, bir Peculan sıfatıyla başlamıştı kariyerine; nitekim bu tabir, saygın ve kendi kendine yeten bir hayat sürebilmek isteyen bir memurun yolsuzluğa bulaşmak zorunda kalışını ve ilerleyen süreçte olur ya girdiği yolu terk edip bu işlerden elini eteğini çekmeye yeltenmesi durumunda her adımda suçluluk üzerine şekillenmiş olan geçmişinin deşilip huzur kaçırıcı gerçeklerin önüne sürülmesini alaylı yoldan ifade etmek için de kullanılıyordu aynı zamanda). Sonradan bir Ovate olmaya hak kazanmış, gösterdiği büyük çaba sonucu o mertebenin aşamalarını tek tek geride bırakmış ve ilk etapta bir şehrin semtlerinden birinin, sonraki aşamada küçük bir sanayi kentinin, bir sonraki aşamada orta büyüklükte bir şehrin, sonra büyük bir şehrin ve nihayet bir kıta başkentinin tepe yöneticisi olmayı ifade eden Diegesian konumuna yükselmişti. Birinci amiri konumunda bulunan kişinin aynı zamanda onunla da yatan ortak aşığının kolları arasında can vermesi üzerine, Görünen mertebesine ulaşmıştı. Fiiliyatta eşiymiş gibi devamlı birlikte yaşadığı bu âşıkla ilişkisi bir süre için çok iyi yürümüşse de, zamanla fazla talepkâr hale gelişi o aşığın zamansız sonunu hazırlamıştı.

Babası o kadını öldürtüp öldürtmediği konusunda oğluna hiçbir zaman itirafta bulunma gereği duymamıştı.

Aynı şekilde o da babasına o kadının sonradan kendisiyle de düşüp kalktığını itiraf etme gereği görmemişti.

Görünen mertebesinden zamanla Peregal pozisyonuna yükselen babası önce yörüngede seyreden bir yerleşke kümesinin, ardından bir kıtanın, sonra da hatırı sayılır büyüklükte bir ayın yöneticiliğine getirilmiş ve bu bağlamda, Leseum gibi birbiriyle bağlantılı bir şekilde devamlı gelişme ve büyüme gösteren bir sistemler topluluğunda böylesi bir konuma sahip olmanın beraberinde getireceği tüm güç tuzakları, servet ve ihtişama ilk elden kavuşmuştu. Bu noktada, hayatında ilk kez, eriştiği pozisyonun değerini bildiğini gösterir bir tavır takındı babası. Rahatlamış ve bundan böyle yaşamın tadını çıkarmaya karar vermiş görünüyordu.

Ama bu durum fazla uzun sürmedi. Pek çok farklı sistemden gelme sayısız tüccara ve imalatçıya bin bir ihale ve sözleşme peşkeş çekerek muazzam bir servet biriktirmiş olan babası nihayet kendisini bir sonraki sıçramaya, yani Hierchonluğa hazır hissetmeye başlayıp bu yönde hazırlığa giriştiği sırada, şansı her nasılsa tersine dönmüş görünen, öteden beri sempati duyduğu bir Görünen'e merhamet duyma gafletinde bulunmuş ve onun dürtmesiyle aslında hiç de ihtiyaç duymadığı bir anlaşmaya imza atıp bunun sonucunda kendisini afişe edilmiş durumda bularak alenen suçlanmış ve ele verilişinin üzerinden henüz bir ay geçmemişken en üst düzey yolsuzluk suçundan yargılanıp kellesinden olmuştu. Onu bu duruma sürükleyen genç Görünen ise yine ondan boşalan pozisyona yerleşmekte gecikmemişti.

Babasıyla onun hakimiyet alanı içinde asla boy ölçüşemeyeceğini çok önceleri kabullenen ve öyle olmasaydı bile her hâlükârda din ve inanç gibi olguların etkisine kapılmaya dünden hazır olan Luseferous, birkaç yıl sonra Cessoria'ya girmişti. Babası mahkemeye çıkarıldığı sırada o bir Piteer, bir rahip çömeziydi. Babasının günah çıkarttığı rahipler arasında ona da yer vermeleri şöyle dursun, idam sahasına giderken babasına refakat da etmişti. Başlangıçta metanetini yitirmemiş görünen babası, sona yaklaşıldıkça kendini koy vermişti. Ağlamaya ve yalvarmaya başlamış, canını bağışlamaları için istenen her şeyi (halbuki bunların hepsi zaten çoktan yitirdiği şeylerdi) vermeye hazır olduğu vaatleri yağdırmıştı. Luseferous'un kaf-

tanına sarılıp yüzünü onun eteğine gömerek, ulumayla karışık sesler eşliğinde yakarışlarda bulunmuştu. Tüm gözlerin kendi üzerine çevrildiğinin farkında olan Luseferous bu anın geleceği açısından büyük önem taşıdığının bilincindeydi. Ayaklarına kapanmış olan babasını kaba bir hareketle iteledi.

Cessoria safları içindeki yükselişi çok ani ve keskin oldu.

Hiçbir zaman vaktiyle babasının olduğu kadar güç sahibi olmadı, ama zeki, becerikli, çevresinde saygı uyandıran kişiliğiyle galaksinin o güne dek gördüğü en büyük alt-uygarlıklardan birinin önemli ama pek de tehlike arz etmeyen bir kesimindeki siyasi konumunu yükselttikçe yükseltti. Bununla tatmin olmuştu belki, fakat babasının aksine, kendini asla aciz konuma düşürmedi.

Sonra Ayrışma meydana geldi. Geçidinin yok edilişinin yarattığı anafor Atardamar Çöküşü döneminde Leseum çevresindeki, boyutu milyonlarca yıldızla ölçülen yaşam alanını silip süpürmüş, arkasında geri kalmışlık dışında bir ortak özelliği bulunmayan birbirine yakın konuşlanmış bir avuç Leseum sisteminden başka bir şey bırakmamıştı. Eskiden beri büyük önem atfedilen Leseum9 sistemi, bundan bin yıl sonra, devam etmekte olan Dağılma Savaşları içinde cereyan eden ve o zamana dek hiç kimsenin hakkında bir şey duymadığı üç taraf arasında çeşitli bahaneler bulunarak şiddeti körüklenmiş esasen manasız bir fikir ayrılığına dayanan geniş çaplı bir didişme yüzünden gerçekleşen kendi kopuşuna kadarki süreçte tehditlerden uzak kalmayı bilmesi dolayısıyla hayati önem arz etmiş ve ön plana çıkmıştı. Gün gelip de savaş bittiğinde, tutulan tarihi kayıtlar dışında söz konusu taraflara ilişkin kimsenin hafızasında bir şey kalmamıştı bile. Gelgelelim zarar verilmişti bir kere; Leseum9 yakınlarındaki geçit yok edilmiş, bu sistem ve çevresindeki muazzam bir yaşam alanı uygar galaksinin geri kalanından koparılmıştı.

Bunu izleyen süreçte, gücün nasıl elde tutulacağı ve mutlak güce sahip olmak üzere kimlerin rekabete girişebileceğiyle ilgili yerleşik olgular da dahil olmak üzere her şey kökünden değişti.

Bununla beraber, Luseferous öyle ya da böyle babasından çok şey öğrenmişti ve bunların içinde en önemlilerinden biri, kişinin öğrenim süresi içinde hiç aşama kaydetmediği bir dönemin varlığından söz edilemeyeceğiydi. Yaşamda kişi ya yükselişte ya düşüşte olurdu ve yükselişte olmak her zaman daha iyiydi, özellikle de yük-

selmenin tek güvenilir yolu başkalarını sıçrama tahtası, basamak ve platform niyetine kullanmak olduğunda. Gün gelip de düşüşe geçtiğinizde size iyi davranmalarını güvence altına almak için tırmanıştayken insanlara iyi davranmanın yerinde bir tutum olacağına dair şu bildik deyişte gerçeklik payı vardı belki, ama şunun şurasında bu, yenilgiyi peşinen kabul etmiş olanlara yakışan, ezik kimselerin dilinden düşürmediği bir deyişti. Her daim tırmanışta olmak çok daha yeğdi... Dinlenmek için asla durmaksızın, asla rehavete kapılmaksızın, asla inişe geçmek zorunda kalmaksızın. Yukarı çıkarken karşısında durma cüreti gösterdiğiniz, sömürdüğünüz, haksızlığa uğrattığınız kişilerin –daha doğrusu, bunlar arasında halen hayatta olanların– eline sonradan düştünüz mü başınıza neler gelebileceği, bu oyunu ciddiyetle oynayanlar açısından, düşüşe geçmekten kaçınmak şöyle dursun, tırmanırken hız kesmemek için bile yeterli bir gerekçeydi. Hedefe ulaşma emeline kendisini tüm benliğiyle adamış bir yarışmacı ele geçirme ve fethetme tutkusunu doyurmak üzere meydan okuyacak güçlükler arayıp bulur, tırmanacak yeni seviyeler gözüne kestirir, bıkıp usanmaksızın yönelecek yeni ufuklar arayışı içine girerdi.

Hayatı bir oyunmuş gibi algılayıp öyle hareket etmek gerekirdi. Gerçeğin ardında yatan Gerçeklik bu olabilirdi pekâlâ, nitekim Mercatoria'nın sadık bir üyesi olarak geçirdiği süreçte bu ilkeyi ruhunun derinliklerinde adeta bir din haline getirip benimsemişti Luseferous: Yaptığınız veya yapıyor göründüğünüz hiçbir şeyin önemi yoktu aslında, çünkü bütün bunlar bir oyundan, kurgusal bir düzmeceden ibaretti...ya da en azından böyle bir ihtimal vardı. Öyle olduğu farz edilmesinden dolayı var olan şeylerdi hepsi sonuçta. Fiiliyatta bir etkinliği olmayıp yalnızca itibari liderlik unvanını omuzlarında taşıdığı Sefiller Tarikatı denen şu oluşumu bile sırf kulağa hoşgeldiğini düşündüğü için kurmaya karar vermişti. Gerçeklik'in zaman zaman ödün vermeyi ve nefsine hakim olmayı da içeren ve kitlelerin enayiliği üzerine kafa yorup bunu yönlendirmeyi amaç edinen bir diğer çeşidiydi bu. İnsanlar verilen her ama her şeyi yutardı. Bazıları bunu korkutucu buluyordu belli ki. Oysa o bunu eşine az rastlanır bir nimet, zayıf iradeli kitlelerden faydalanmak için harika bir fırsat olarak görüyordu.

Varsın herkes ona zalim gözüyle baksın. Varsın insanlar ölsün, acı çeksin ve ona kin gütsün... Ne çıkar? Bunların hiçbirinin gerçekleşmemesi gibi bir ihtimal de vardı en azından.

Hepsinin gerçek olması durumunda ise, eh, hayat çetin bir mücadeleden ibaret değil miydi sanki? Böyle gelmiş böyle giderdi. Kişi bu gerçeği kabul edip hayatta kendisine ona göre bir yol çizmeliydi, aksi halde ilerlemenin ve sağlıklı bir toplumsal düzenin mücadeleyi gereksiz kıldığı yalanına kanıp varlığını sefil bir şekilde sürdürür ve başkalarının sömürü aracı haline gelerek önce av, sonra da o avda kullanılan yem durumuna düşerdi.

Görünüşte yabani ve kanunsuz olan şu Öteden Gelenler'in bile bu temel gerçeği ne ölçüde kavrayabildiğini merak etti. Kadınların askeri komuta kademelerinin zirve noktasına dek çıkmasına izin veriyorlardı; hiç de iyiye işaret değildi bu. Üstelik mareşal, ricasını işittiği ve ona gereken önemi gösterip değerlendirmeye alacağını söylediğinde bunun aslında hiçbir anlam teşkil etmediğini kavramış gözükmüyordu da.

"Peki o halde, bizi huzurunuza kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Başrahip," dedi kadın.

Her şeye rağmen hâlâ gülümseyebiliyordu ona adam. "Biraz daha kalmaz mıydınız? Sizin onurunuza bir ziyafet düzenlemek isterdim. Yıldızların arasında seyahat ettiğimiz şu uçsuz bucaksız boşluğun ortasında kutlama yapmaya çok az fırsatımız oluyor."

"Bizim için büyük onur, Başrahip." Bunu söyledikten sonra, başlangıçta yaptığına benzer biçimde başını sallayıp kısa bir selam verdi mareşal.

Yemek sırasında da birbirimizden fikir çalma yarışına gireriz, diye geçirdi içinden Luseferous. *Vay be, tam da entellere göre bir eğlence doğrusu. Bu işler böyle yürüyorsa, her gün bana yağmalanacak ayrı bir gezegen gösterseler başka ne isterim?*

•

– Nerede olduğumuz hakkında bir fikriniz var mı? diye mesaj yolladı albay, bir nokta lazeri yoluyla. Bir süredir bunun iletişimde bulunmanın en güvenli yolu olduğu fikrine varmışlardı.

– Sıfır Alanı'nda, ekvator çizgisi üzerindeyiz, diye cevap gönderdi Fassin. – Sonuncu büyük fırtınanın az ilerisinde, Kulak Şekilli Çiçek Zinciri'nin on ila yirmi kilometre gerisindeyiz. Düşüş öncesi kaydedilen son güncellemeyi yüklüyorum şu an.

Bulutların en tepe hizasının iki yüz kilometre aşağısında, çapı küçük bir gezegeninkine eşdeğer yukarı doğru yükselir tipte uysal bir kuyunun çevresinde ağır hareketlerle daireler çizerek sü-

zülüyorlardı. Dışarıdaki ısı insan ölçülerine göre ılık denebilecek düzeydeydi. Hemen hemen tüm gaz-devlerinde, bir insanın teorik olarak herhangi bir koruyucu elbise giymeksizin doğal şartlar karşısında tümüyle korunmasız şekilde varlığını sürdürebileceği kimi seviyeler, yerler bulmak mümkündü. Bunun için belli bir eğimle uzanmaları ve içi jel dolu bir tüpün veya benzeri bir diğer şeyin içine yerleşmiş olmaları gerekirdi muhtemelen, çünkü iskeletlerinin o güne dek alışık olduğundan altı kat daha ağır hale gelişi ayakta dikilmeyi veya hareket etmeyi iyiden iyiye zorlaştıracak, içinde oksijenin izine zorlukla rastlanan bir gaz karışımını solumalarını mümkün kılmak ve bunun yanı sıra kaburgalarının ve göğüs kaslarının o yerçekimi seviyesindeki basınca direnç gösterebilmesini sağlamak üzere akciğerlerinin solunum sıvısı veya ona benzer bir şeyle dolması icap edecek ve dahası, enerji yüklü parçacıklardan oluşan bir duşa maruz kalmaktan kaçınma ihtiyacı duyacaklardı, ama bunların hiçbiri sonucu değiştirmiyordu: Bir gaz-devinin açık hava koşulları uyarınca, bir insan açısından durum ancak bu kadar iyileştirilebilirdi.

Albay Hatherence ortamı fazla sıcak bulmuştu; ne de olsa bir oerileithe olması dolayısıyla bulutların üst sınırına ne kadar yakın olursa kendini o kadar rahat hissederdi. Uzay elbisesinin şimdiye dek herhangi bir hasara uğramadığını ve kendisini uzay boşluğundan başlayıp basıncın o an bulundukları yerdekine oranla bir milyon kez daha şiddetli, sıcaklığın ise Ulubis yıldızının yüzeyindekinin az çok yarısından fazla olacağı Nasqueron'un zeminine on kilometrelik bir mesafe kalana dek korumaya yeteceğini sağırların bile duyabileceği bir sesle çoktan duyurmuştu. Fassin ise yol arkadaşı olan bu hanımefendiyle 'benimki seninkinden iyi' kapışmasına girmemeyi uygun görüyordu; onun gaz mekiği de olası acil durumlarda uzay şartlarına uyum gösterecek şekilde tasarlanmıştı ama bu derinliklerde test edilme imkânı henüz bulamamıştı.

Nakil gemisinde kalmış olan Apsile ile temas kurmayı denemişse de haberleşme hattında rutin bir cızırtı dışında bir şey yakalayamamıştı. Ekvator hattındaki uydular tarafından çevreye serpiştirilen edilgen konumlandırma şebekesi işler vaziyetteydi ama ölçeklerinin daralmasına ve genel anlamda düzensiz çalışmalarına bakılacak olursa bazı uyduların kaybolduğu veya fonksiyonunu yerine getirmediği anlaşılıyordu.

Nasqueron'un veya herhangi bir başka gaz-devinin sınırları içindeyken, bulunulan konumu tam olarak bilmek hayati önem taşırdı, fakat bu, buzdağının sadece görünürdeki kısmıydı. Gezegenin çekirdeğini yetmiş bin dikey kilometrelik hidrojen, helyum ve buz tabakasının altına gömülü, dünyanınkiyle aşağı yukarı aynı çapa sahip on adet küresel yığının birikmesiyle oluşmuş sert bir kaya kütlesi teşkil ediyordu, gelin görün ki bu taş nüve ile onun üzerini sarmalayan yüksek ısılı ve yüksek basınçlı buzlu su tabakası arasında kalan geçiş bölgesine gezegenin yüzeyi deyip meseleyi sonuca bağlayacak bir yalın üsluplu her zaman çıkardı. Ancak bu tanımı ciddiye almış görünmek için bile her şeyde ufak kusurlar arayan bir mızmız olmanız gerekirdi. Söz konusu buzlu su tabakasının ötesinde –teknik anlamda bu, gerçekten de buzdu, çünkü maruz kaldığı muazzam basıncın etkisiyle kaçınılmaz biçimde kıskaca alınıp sıkıştırılarak katı hale bürünmüştü, gelgelelim yirmi bin derecenin üzerine çıkıldığında büründüğü sıcaklık, insan zihninde buz deyince canlanan imge ile feci şekilde kafa karıştıran bir tezat oluşturuyordu– kalınlığı kırk bin dikey kilometreyi aşan bir madeni hidrojen katmanı yer alıyor, onu on kilometrelik bir moleküler hidrojen tabakasına kadarki mesafede üstün hayal gücüne dayalı bir düşünce yapısına sahip olanların deniz diye niteleyebileceği bir ara katman takip ediyordu.

Onun da üzerinde, nispeten daha ince olmakla beraber –ki aradaki fark birkaç bin kilometre kadardı– son derece karmaşık bir yapı ortaya koyarak uzaya doğru uzanan katmanların içinde, gezegeni çepeçevre saran ters istikametli kemerler ve hızla savrulan gaz kütlelerinden oluşan –üzerinde uzaktan bakıldığında nokta gibi görünen büyüklü küçüklü fırtınalar kopan, her yanına girdaplar saçılmış, çiçek zincirleri, çeşitli elementlerden oluşan kümeler, çubuklar, şeritler, izler, örtüler, sütunlar, yığınlar, delikler, burgaçlar, girdaplar, tepesinden tüy inceliğinde dumanlar çıkan bacalar, makaslar, dalma-batma sağanakları ile bezeli– alanda, Ahali'nin yaşadığı bölge yer alıyordu. Ahali'nin yaşam sahasını teşkil eden ve onlarla ilgili her şeye sahne olan bu yörede katı bir yüzeyden söz etmek mümkün değildi ve yüz elli bin kilometre genişliğinde çılgın bir vites kutusu içine güçbela sığdırılmış dişliler misali aralıksız dönüp duran kocaman atmosfer çarklarını andıracak şekilde karşıt yönlerden gelerek birbirinin içinden geçen gaz kuşakları haricinde hiçbir şekil birkaç bin yılı aşkın süre varlığını devam ettiremezdi.

Diğer her şeyin alabildiğine uzayıp giden ekvator bölgesinin ortalama gelişimini takibe alan ekvator uydularınca tespit edilmiş sabit birtakım verilere oranlanarak çözümlenmesi gelenek halini almıştı. Yine de fazlasıyla kafa karıştırıcı bir uygulamaydı bu. Hiçbir şey sağlam bir temele oturtulabilmiş değildi. Bölgeler ve kuşaklar nispeten durağan bir özellik göstermekle beraber, insanların bir zamanlar ses hızı olduğu düşüncesiyle bu şekilde adlandırdığı birleşik hızlarla birbirinin içinden geçiyordu ve öfkeyle savrulan girdaplar tarafından bir o yana bir bu yana kıvrıldıkları ve Güneş Sistemi'ndeki Jüpiter gezegeninde görülen şu Büyük Kızıl Leke'dekine benzer şekilde, karşıt yönlerden gelip hiddetle birbirine toslayan akıntılar arasında oluşan adeta tepesine bastırılıp şekli bozulmuş devasa anaforlar misali, bir yana doğru ilerleyen bir alan ve aksi yönde hareket eden bir kemer arasında kopan ve gelişimi, şiddetlenişi ve sonrasında yavaşça dağılışı insanoğlu tarafından yüzyıllara yayılan bir süreçte gözlemlenebilen kocaman fırtınalar tarafından yerlerinden edildikleri, ezilip büzüldükleri ve dengelerini yitirdikleri için aralarındaki mesafe devamlı değişiyordu. Bir gaz-devinde her şey gelişir, geriler veya öylece gelip geçerdi ve yüzeylere, bölgelere, toprağa, denize ve havaya ilişkin insan zihninde yerleşik kurallar bütünü ve düşünce yapısı bütünüyle kargaşaya sürüklenirdi.

Buna bir de muazzam güce sahip manyetik bir alanın, radyasyon dalgalarının ve tüm bunlara ev sahipliği yapan uçsuz bucaksız coğrafi çevrenin –öyle ki, Dünya veya Sepekte büyüklüğünde bir gezegenin orta çapta bir gaz-devinin yaratacağı fırtınanın içinde yitip gitmesi işten değildi– doğuracağı etkiler eklenince, insan beyninin cevap araması gereken soruların çığ gibi kabardığı söylenebilirdi.

Üstelik şu âna kadar sıraladığımız faktörler, Ahali'nin gezegenlerinin genel tanıtımına ilişkin sıkça sergilediği –en masum tabirle– oyuncu yaklaşım ve bölgeye yabancı olduğu için yönünü bulmakta zorlanan ziyaretçiler arasında geleneksel anlamda uygun görüp geçer not verdiklerine yaptıkları yardım hesaba katılmaksızın masaya yatırılmıştı.

– Kendimizi onların ortasında bulacağımızı sanmıştım, diye mesaj iletti albay.

– Ahali'yi mi kastediyorsunuz? sorusuyla karşılık verdi ona Fassin, o an itibarıyla kimin nerede bulunabileceğini ve nerede ne yaşanıyor olabileceğini gösteren karmaşık bir şema üzerinde kafa yorarken.

– Evet ya, şimdiye çoktan onların şehirlerinden birine ulaşmış olacağımızı zannediyordum.

Her ikisi de aynı anda etrafa bakınıp –bakan kişinin onu hangi sıklıkta ya da hangi duyusuyla algılamak istediğine bağlı olarak– kimi yerde birkaç metre kimindeyse birkaç yüz kilometre açıklarında ama istisnasız her yanlarında yavaş yavaş dönerek genişlemekte olan gaz kütlesini gözüyle taradı. Halihazırda ekvator hattı üzerinde bulundukları, dolayısıyla da, yukarı meyleden akıntıya bir yandan ayak uydurup aşama aşama yükselerek gezegenin çevresini saniyede yüz metreyi aşan bir hızla döndükleri halde, ortalığa mutlak bir sükûnet egemendi.

İçine gömülmüş olduğu jel yatağında gülümsediğini hissetti Fassin.

– Doğruya doğru, burada çok kalabalık bir Ahali grubu var, yine de çok büyük bir gezegende bulunduğumuzu aklımızdan çıkarmamalıyız.

Mensubu olduğu tür buna benzer gezegenlerde evrim geçirmiş olan ve haliyle bir gaz-devinin cüssesine aşina olması beklenecek bir yaratığa böyle bir açıklamada bulunmak biraz tuhaf kaçıyordu belki, fakat Fassin'in onlar hakkında edindiği ve kısıtlı olduğunu kendi de itiraf ettiği deneyimleri, oerileithe ırkından olanların Ahali'ye karşı içinde kısmen kin de barındıran bir çeşit saygı duyduğunu ortaya koyuyordu ki bu da, bulutların üst sınırından aşağı düştüğünüz an kendinizi amirane tavırlı Ahali saflarının ve onların o nefes kesici yapılarının (Ahali'den birinin düzeltme zahmetine gireceğini hayal etmenin bile güç olduğu bir yanlış anlamaydı bu) ortasında bulacağınıza dair şu yerleşik kanıyla tutarlılık gösteriyordu. Gerek insan standartlarına gerekse galaksinin teknik ve kültürel bakımdan ilerlemiş bölgelerindeki diğer türlerin büyük çoğunluğuna göre kadim bir uygarlıktı oerileithe, ama –geçmişi ancak sekiz yüz bin yıl öncesine dayandırılabilen bir uygarlığa sahip olduklarından– Ahali ölçüleri uyarınca önemsiz bir mayıs sineğinden farksızdılar.

Fassin'in aklına bir şey geldi. – Ahali'ye ait bir gezegende bulunduğunuz hiç olmuş muydu, Albay?

– Aslına bakarsanız, olmadı. Şu güne dek maalesef ki kendimden esirgediğim bir ayrıcalık olarak görmüşümdür bunu hep. Gösterişli bir tavırla etrafa bakınıp ekledi Hatherence. – Açıkçası, anavatanımdan pek de farklı olduğu söylenemez.

O an bir fikir kıvılcımı daha parladı Fassin'in aklında. – Bu işe girişirken tazminat *aldınız*, öyle değil mi, Albay?

– Tazminat mı dediniz, Kâhin Taak?

– Aşağı inmek için yani. Nasq'a girmenizin karşılığı olarak.

– Ah, şeklinde bir mesaj geldi albaydan. – İtiraf etmeliyim ki o tür bir şey almadım. Üçüncü Öfke Ayı üzerindeki Ortak Kullanım Tesisi'ni merkez alarak gerçekleştireceğiniz uzaktan araştırmaya siz ve meslektaşlarınızla beraber iştirak etmem kararlaştırılmıştı. Braam Ganscerel bu hususta bana bizzat güvence verme hassasiyeti gösterdi. Benim varlığıma ilişkin kimseden en ufak bir itiraz sesi yükselmedi. Gerek doğması halinde atmosfere indiğiniz sırada fiilen size eşlik etmem –ki içinde bulunduğumuz durum öyle olduğunu gösteriyor– konusunda da benim için özel izin alınma aşamasındaydı sanırım, ne var ki, buna dair kulağıma gelen son bilgi, bahsettiğim şu son hususla ilgili tazminatların henüz açıklığa kavuşturulmamış olduğu yönündeydi. Neden acaba? Bir engel çıkmış olabilir mi sizce?

İşte şimdi yandık.

– Ahali'nin, diye açıklamaya girişti Fassin, – bu tür konularda... züppeliğe varan bir titizlik gösterdiği oluyor. *Titizlik*, diye tekrarladı içinden. Albaya fahri çocukluk unvanı yakıştırıp ona yarım saatlik bir önden başlama avantajı tanıdıktan sonra onu avlamak üzere ileri atılabileceklerini ona nasıl söyleyebilirdi ki? – Bazı konularda mahremiyetlerini aşırı gözetirler. Yaşam sahalarına yapılacak izinsiz girişlerin ağır yaptırımı vardır.

– Evet, bundan haberim var.

– Öyle mi? Bu iyi işte.

– Kendimi onların merhametine teslim etmeye hazırım.

– Sizi anlıyorum.

Ya çok cesursun ve samimi bir espri anlayışına sahipsin, diye geçirdi Fassin içinden, *ya da ev ödevine çok daha iyi çalışman gerekirdi.*

– Evet, Kâhin Fassin Taak, hangi istikamette ilerlememiz gerekiyor?

– Dört yüz kilometre kadar ötede bir BulutTüneli olmalı... Şu yönde, diye mesaj gönderdi Fassin, bir yandan gaz mekiğinin burnunu kabaca güneye çevirip hafifçe alçalarak. – Yeri değişmediyse tabii.

– Gidip bakalım o halde, dedi albay, işaret edilen yöne doğru hızlanarak.

– Uydularımızdan biri aracılığıyla sinyal gönderip yerimizi tespit etmelerini sağlamaya çalışacağım, dedi Fassin ona.

– Doğru bir hareket olur mu bu sizce?

Şu şartlar altında neyin doğru olduğu konusunda nasıl hükümde bulunabiliriz ki? diye sordu kendi kendine Fassin. Bir süre önce, kâhinlerin Nasqueron civarında kurmuş olduğu altyapıya yönelik bir saldırı gerçekleştirilmişti, ama bu, gezegenin yakın çevresinin tümüyle allak bullak edilip ele geçirildiği anlamına gelmezdi. Diğer yandan...

– Bu uzay elbisesinin yapabileceği azami hız nedir? diye sordu albay.

– Bu yoğunlukta, saniye başına aşağı yukarı dört yüz metre. Sürekli bir seyir tutturulduğunda ise onun yarısı kadar.

Fassin'in içinde yol aldığı ok biçimli kabin buna zorlukla ayak uydurabilirdi. Ne büyük düş kırıklığı ama! Yine de, fırsatını bulunca albayın parmakları arasından sıvışıp izini kaybettirmeyi umuyordu hâlâ. Gelgelelim sırf hızına güvenerek bunu başarması pek olası görünmüyordu.

– Sinyal gönderildi, diye haber verdi Hatherence'a. – Gidelim haydi.

Hızla ileri atıldılar. Mor renkli bir ışık göz kamaştırıcı bir parıltı eşliğinde arkalarındaki bulutu yarıp göz açıp kapayıncaya dek sönüp giden bir ışın kümesi henüz birkaç saniye önce içinden geçtikleri gaz kütlesine yayıldığında şunun şurasında yüz metrelik bir mesafe kat etmişlerdi. İlk ateşin geldiği merkez noktasından birbiri peşi sıra saçılan pek çok ışın, yarısı rastgele savrulmuşa benzeyen çizgiler halinde titreşerek ağır ağır atmosfere dağılmaya başlamıştı. Bunlardan ancak biri elli metre kadar ötelerinde çeşitli gümbürtü ve çatırtılar çıkararak infilak etmişti. Geriye kalanların hepsi ise çok daha uzakta ve onların geçişinden neredeyse bir dakika sonra beraberce patlayıp gözden kaybolmuştu.

– Bana öyle geliyor ki birinin size garezi var, Kâhin Taak, mesajını gönderdi albay, gaz kütlesinin içinde beraberce uçtukları sırada.

– Sizinle aynı fikirdeyim.

Bunun birkaç dakika sonrasında gözleri kör edici bir parıltının eşlik ettiği bir elektromanyetik nabız* ortaya çıkmış, derinden gelen sarsıcı bir gümbürtü onları izlemekte gecikmemişti.

---

* Elektromanyetik nabız: Nükleer patlamadan meydana gelen elektromanyetik radyasyon. Sonucunda oluşan elektriksel ve manyetik alanlar elektriksel/elektronik sistemlerle birleşerek hasar verici akım ve voltaj iniş çıkışları oluşturabilir. –*çn*

– *Nükleer patlama* mıydı o? diye telaşla mesaj yolladı Fassin. Önündeki aygıtlar başka bir seçeneğe ihtimal bırakmasa da, bunu kabule bir türlü yanaşmıyordu.

– Onu bu denli ustaca taklit edebilecek başka bir olgu tanımıyorum.

– Bir bu eksikti.

– Az önceki saptamamda haksız sayılmam, biri size gerçekten de *feci* şekilde garez besliyor, Kâhin Taak.

– Ahali bundan *hiç ama hiç* hoşnut kalmayacak, dedi Hatherence'a. – Bu atmosferde nükleer silah patlatma hakkı sadece onlara aittir, diye açıklama yapma gereği duydu akabinde. – Üstelik havai fişek sezonu henüz açılmadı bile.

BulutTüneli'ni az çok Fassin'in tahmin ettiği yerde buldular, yüz kilometre yana, iki kilometre kadar da aşağı gitmeleri lazım gelmişti sadece: Nasqueron'un değişken şartları göz önüne alındığında tam isabet sayılırdı bu. Narince dalgalanan sarı, turuncu ve aşıboyası renginde uçsuz bucaksız bir bulut deryasının ortasında gevşek biçimde düğümlenmiş bir kablo yığını misali süzülen sayısı bir düzineye yakın bir demet karbon tüpünden meydana geliyordu BulutTüneli. BulutTüneli'nin her iki ana tüpünün çapı yaklaşık altmış metre, en küçüklerininki ise –ki bunların temel işlevi haberleşme ve uzaktan dalga ölçme rehberliğinden ibaretti– yarım metreden azdı. Onlarca kilometre öteden ilk gözlerine iliştiğinde bütün olarak kalınlığı ancak bir ipinki kadarınış gibi görünen küme, aradaki mesafe daraldıkça bir ayı bile çepeçevre bağlamaya yetecek kalınlıkta bir halat görünümüne bürünmüştü. İki ana borunun içinden, duyanda sanki çok derinlerden geliyormuş hissi uyandıran muazzam bir çalkantı sesi yükseliyordu.

– Şimdi ne yapacağız? mesajını gönderdi albay.

– Birikmiş itibar puanlarının bana tanıdığı ayrıcalığı başkası lehine ne ölçüde kullanabildiğimi göreceğiz.

Ok biçimli mekiğinin uzaktan kumandayla çalışan kollarından biri yardımıyla dalga rehberlerinden birini dürten Fassin onu kırmamaya özen göstererek incecik telleri tüpün koruyucu kılıfından geçirdi. Saç teli kadar ince bir kablo daracık tüpün içine dolan ışık kalıbının içine doğru uzandı. Kablonun diğer ucundan akıp gelen bilgiler önce gaz mekiğinin biyolojik zihnine, ardından geçişken

sistemlerine, en sonunda da Fassin'in zihnine doldu ve orada karmaşık sesler, çılgınca yanıp sönen görüntüler ve akıl karıştırıcı nitelikte diğer duyumsama deneyimlerinden oluşan adeta şifrelenmiş bir yumak haline gelip kargaşaya sebep oldu. Işık akımlarında ara ara gözlenen kesintiler çoktan fark edilmiş olup bunlara müsamaha gösterilmişti. Doğruca kabloyu hedef alan bir bilgi sinyali kimlik sorgulama talebi iletti ve yardıma ihtiyaç olup olmadığını sorgulayarak böyle bir gereksinim olmaması halinde kamusal bir bilgi kanalının daha fazla meşgul edilmemesi konusunda uyarıda bulundu.

– Bir insan, adı Fassin Taak, Nasqueron Ahalisi hükümeti nezdinde Yavaş Kâhinlik yürütme imtiyazına sahip, diyerek talebe yanıt gönderdi. – Hauskip Kenti'ne gitmek üzere belirtilen yerde ulaşım vasıtasına ihtiyacım olacak.

Cevap olarak, beklemesi söylendi ona.

"Fassin Taak, Dışarıdan Katılan, Ziyaretçi, Yabancı, Kâhin, İnsan! Ve...bu da nedir?"

"Bu gördüğünüz, Mercatoria'ya bağlı askeri-dini mezheplerden biri olan Şeriflik Oculası'na mensup Albay Hatherence; kendisi oerileithe ırkındandır."

"İyi günler dilerim size, Ahali'den Y'sul," diye selamladı onu Hatherence. Sinyal gönderimi yoluyla haberleşmeye son verip yeniden alışılageldik ses yollu iletişime geçmişlerdi.

"Küçük cüsseli bir Ahali mensubu desenize! Ne harika ama! Bir çocuk değil yani, öyle mi?"

Bedeninin çapı dokuz metreyi rahatlıkla bulan, yetişkinlik çağının ortalarında iri kıyım bir Ahali mensubu olan Y'sul, gazın içinde yuvarlanarak ilerleyip onun yanına geldi ve mil biçimindeki uzun kollarından birini uzatıp albayın uzay elbisesinin üzerini bink-bink-bink diye tıklattı.

"Hey içerideki, merhaba!" dedi Y'sul.

Hatherence'ın uzay elbisesi niyetine içine yerleştiği disk, tepesine yağmur gibi inen pek de kibarca sayılamayacak bu dürtmeler altında bir yana eğilmişti. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yanıtladı onu dişi oerileithe, bilhassa kısa keserek.

"Gördüğünüz gibi, çocuğa benzer yanı yok," diyerek teyit etti Fassin.

Hauskip Kenti'ndeki Kalınlaşanlar Cemiyetleri'nden birinde yer

alan, mikrometre kalınlığında arduvaz kaplı şeffaf bir tavana sahip çanak biçimli devasa bir odada gerçekleşiyordu bu karşılaşma.

Nasqueron'un ekvator hattı üzerinde uzanan Hauskip şehri, o atmosfer şeridinde bulunan, şehirlerin genişleyip birleşmesiyle oluşmuş yüz bin civarında kümekentten yalnızca biriydi. Ortama sevimlilik katan bir ışık altında ve doğru açıdan seyredildiğinde, eski tip bir mekanik saatin iç düzeneğinin binlerce kez genişletilip büyütülmüş bir halini fazlasıyla andırıyordu. Yeterince uzak bir noktadan bakıldığında veya sırf şema üzerinde çizimsel olarak incelendiğinde ise, kendileri de benzer şekilde daha büyük çarklarla iç içe geçmiş olan daha büyük boyutta çark gruplarının kasnaklar, omurgalar ve dingiller yoluyla kenetlendiği adeta dişlerini birbirine geçirmiş halde duran milyonlarca çarka benzer bir görüntüsü olduğu fark ediliyordu. Bir yandan merkez ekseni etrafında bükülerek yavaşça dönen en aşağı birkaç yüz kilometre çapındaki bu muazzam topluluk, bulutların üst sınırının yüz kilometre aşağısında kalan kesif bir gaz katmanı içinde süzülüyordu.

Bu şehir aynı zamanda birkaç BulutTüneli hattı için kasnak işlevi de görüyordu. Boş bir araç BulutTüneli'nin yanıbaşında Fassin ile Hatherence'ın beklemekte olduğu noktaya en yakın konumdaki çıkış kapısına yanaşınca, kısmen terk edilmiş durumdaki yüksek hızlı geçiş tüplerinden meydana gelen bir ağı geride bırakmak durumunda kalan Fassin ve Hatherence'ın ona ulaşmak için iki kez hat değiştirmesi gerekmişti. Sırf bu yolculuk bile, Nasqueron'un o kısacık gece-gündüz döngüsünün bir tamına mal olmuştu. İki yol arkadaşı bu sürenin çoğunu uyuyarak geçirirken, dalıp gitmeden önce albayın şöyle dediğini duydu Fassin: "Bence devam etmeliyiz. Siz de aynı fikirde misiniz, Binbaşı? Bırakıp dönmemiz emredilene dek misyonumuza devam edelim."

"Size katılıyorum," diye onayladı onu. "Devam edelim."

Rıhtıma yanaşan TünelAracı, daha sonra Hauskip'in Merkez İstasyonu'nda bulunan bir TünelTomurcuğu duvarının içinden büzüşerek geçip jelatinimsi bir atmosfer boyunca hızla ilerleyerek doğruca ekvator çizgisi üzerindeki, Fassin'e uzunca süredir rehberlik/akıl hocalığı/muhafızlık yapmakta olan Y'sul'un tam da o sırada cemiyet üyelerinden biri şerefine verilmiş Tamamlama ve Uzaklaştırma Töreni kutlamalarına iştirak etmekte olduğu Sekizinci İlerlemeci Kalınlaşanlar Cemiyeti'ne yöneldi.

Yaşamlarının ilk evresinde –yani zaman zaman av hayvanı ye-

rine konup ölümüne izi sürülerek geçen çocukluk dönemlerinde– iştahını yitirmiş dev vatoz balıklarına benzeyen Ahali daha sonra büyüyüp semirir, ortadan ikiye ayrılır (ki bu da bir bakıma gençlik evresine denk geliyordu), yatay bir eksenden dikey bir eksene dönecek şekilde yön değiştirir ve nihayet, her birine dev boyutta bir örümcek yengeci kenetlenmiş olan kayda değer ölçüde yuvarlak dış kasnak göbeklerine sahip kısa ve kalın bir dingille birbirine bağlanmış, perdeli bir dokusu olan ve kenarlarından püsküller sarkan kocaman bir çift at arabası tekerleği görünümüne kavuşup birer yetişkin haline gelirdi.

İlk yetişkinlikten orta yaş yetişkinliğine geçiş sürecinin bir kısmı, gençlerde görülen çelimsiz ve ince disklerin ileriki yaşamda faydasını bolca görecekleri kalın ve dayanıklı tekerleklere dönüşeceği Kalınlaşma adı verilen bir evreye sahne olurdu ve bu dönem halen devam ederken yaşça birbirine yakın olan hemcinslerin ortak bir cemiyete kaydolması Ahali için gelenek halini almıştı. Yaşamlarının bu döneminde bir araya gelmek için özel bir sebebi bulunmuyordu Ahali mensuplarının; cemiyetlere, kulüplere, tarikatlara, derneklere, gruplara, topluluklara, kardeşliklere, birliklere, ortaklıklara, loncalara, sendikalara, mezheplere üye olmaktan genel olarak hoşlanıyorlar ve tüm bunları yaparken kazara keşfedilmiş tek seferliğine düzenlenen resmiyet dışı ve hususi toplantılara katılma olasılığını gözeterek kapılarını daima açık bırakmayı da pek tabii ki ihmal etmiyorlardı, hepsi o. Özetle söylemek gerekirse, sosyal hayatlarının takvimi oldukça yoğundu.

Kendi de itiraf ettiği kadarıyla, ona fazla sıkıcı gelmeleri veya işi aceleye bindirmeleri ihtimallerine karşı fazla bir gecikme olmaksızın soluğu tören yemeğindeki ahbaplarının arasında alıp aşağıdaki balo salonundaki cümbüşün ortasına atılabilmek açısından, onları evine değil de her yanın kristal gibi pırıldadığı bu tertemiz ve düzenli kütüphaneye davet etmeyi tercih etmişti Y'sul.

"Sevgili Fassin, seni görmek gerçekten çok güzel!" dedi Y'sul. "Bu küçük Ahali mensubunu niçin yanında getirdin peki? Yenebilir bir şey mi yoksa?"

"Hayır, tabii ki de değil. O benim meslektaşım."

"Ne demezsin?! Oysa ben oerileithe ırkına mensup bir kâhin mevcut olmadığını sanıyordum."

"Kâhin değil o."

"Meslektaşın da değil öyleyse, yanılıyor muyum?"

"Mercatoria Askeri-Dini Mezhebi Şeriflik Oculası tarafından bana eşlik etmek üzere gönderildi kendisi."

"Anladım." Parlak renklerle bezeli püsküllleri ve dantel misali süslü o fırfırlı yakasıyla, elindeki giysiler içinde gündelik olmasına rağmen yine de şık bir görünüm arz edenlerin en iyisine bürünmüş olan Y'sul bir yandan sallanarak az bir mesafe geriledikten sonra hafifçe dönüp yeniden ileri atıldı. "Hayır, hiç de anlamadım! Ne saçmalıyorum ben yahu? 'Ocula' dediğin şu şey de neyin nesi?"

"Şimdi... Adına 'Ocula' denen bu şey..."

Bunu anlatması epey vakit aldı. Yaklaşık bir çeyrek saat sonra –ne mutlu ki bu süre, aradan geçen zamanı herhangi bir yavaşlama etkeni devreye sokulmaksızın, yalın anlamıyla ifade ediyordu– Fassin Y'sul'u gayet yeterli ve üstelik gereğinden fazla bilgi ifşa etmeden bilgilendirmiş olduğuna kanaat getirdi. Bu brifing esnasında albay anlatılan kimi şeylerin altını çizmek üzere bir iki defa araya girdiyse de, Y'sul onu pek de dikkate alıyor görünmemişti.

On beş bin yaşında olan Y'sul, yaşlılığın ilk evresi olan traav mertebesine adım atmasına henüz bin belki de iki bin yıl bulunan, tam yetişkinliğe ermiş biriydi. Dikey çapı (fırfırlı yakası buna fazladan bir metre ilave eden yarı-resmi balo kıyafeti hesaba katılmadığında) dokuz metreye varan bedeniyle, Ahali'den birinin erişip erişebileceği en iri cüsseye sahip bulunuyordu. Disklerinin arası neredeyse beş metre olup, mütevazı bir tarzda giydirilmiş orta mili dışarıdan bakıldığında daha ziyade iki büyük tekerlek arasında meydana gelmiş beklenmedik bir incelmeye benzetilecek kadar görülebilmesi zor olması dolayısıyla bağımsız bir bölüm olarak algılanmıyordu bile. Ahali ırkından olanlar yetişkinlik evrelerinin ortasından itibaren yaşları ilerledikçe bir yandan gözle takip edilemeyecek bir hızda ufalarak adeta çekerdi ve bu süreçte göbek ile kenar uzuvları yavaş yavaş yitip gider ve nihayet yaşlarının milyarlı rakamlarla ölçüleceği evreye ulaştıklarında, kendilerini neredeyse uzuvlarını kullanamaz halde bulurlardı.

Öyle olduğunda bile, çoğunlukla çevrede gezinmeye devam ederlerdi. Bedenlerinin hareket etmesini sağlayan itici güç, iki ana disklerinin iç ve dış yüzeyinden dışarı uzanan kanat sistemiydi. İleri doğru hareket edildiğinde öne hamle yapan bu kanatlar –ki bazen olaya fazladan güç katmak veya dümen kabiliyetini artırmak ama-

cıyla kıvrılıp döndükleri de olurdu– geriye doğru hareket edilmek istendiğinde dümdüz yere serilir, bu da, Ahali'den birinin normal hareketinin uzaktan seyredildiğinde atmosferde yuvarlanarak ilerliyormuş intibaı uyandırmasına yol açardı. Rutin hareket deniyordu buna. Ahali içinde çok ileri yaşta olanların kanatlarının işlevini onları kullanmaya kullanmaya unuttuğuna –veya kullanılmamaktan dolayı kanatların körelip işlevini yitirdiğine– sıklıkla rastlanmakla beraber, iyice yaşlanıp zayıf düştüklerinde dahi disklerini çevirip kendilerini hareket ettirebilmek amacıyla iç taraftaki kanatlarını kullanmaya devam etme eğiliminde oldukları gözleniyordu.

"Tüm bunlardan," diye özetlemeye girişti Y'sul, Fassin'in açıklaması bitince, "onun kontrolü altında bulunan bir kütüphanede belli bir konuya odaklı çalışmalar yürütebilmek için choal Valseir'i aradığın sonucunu çıkarıyorum."

"Tam üstüne bastınız," diye doğruladı onu Fassin.

"Şimdi daha iyi anlaşılıyor."

"Y'sul, bana her zaman büyük yardımınız dokunmuştur. Bu konuda da yardımınıza güvenebilir miyim?"

"Bir sorun var," dedi Y'sul.

"Ne sorunu?" diye sordu Fassin.

"Valseir öldü ve kütüphanesini meydana getiren eserler ya derinliklere sevk edildi ya da öğrencileri, müttefikleri, aile yakınları, birlikte çalışmalar yürüttüğü uzmanlar, düşmanları veya gelip geçen kişiler arasında, büyük ihtimalle gelişigüzel dağıtıldı. Bu kişiler arasında saydığım tiplerin hepsinden var sanırım."

"Öldü demek..." oldu Fassin'in tek söyleyebildiği. Ansızın içine çöken korku, gaz mekiğinin dışarıya sinyaller yollayan kabuğumsu yüzeyine de yansımıştı sanki; Ahali'ye mensup bir dostu/tanıdığı kaybetmiş olmanın getirdiği, vaktiyle onları adeta büyüleyen bir sorgulama hattında birlikte ipucu kovalamanın doğurduğu heyecanı paylaşmış olmalarında da kısmen körüklenen zihinsel ve duygusal afallamayı ele veren, son derece belirgin bir helezon şekle sahip bir şablondu yüzeye yansıyan. "Ama o henüz sadece bir choaldı! Daha milyarlarca yıl vardı ölmesine!"

Öldüğü belirtilen dönemde bir buçuk milyon yaşında olan Valseir, Cuspian aşamasını geride bırakıp Bilgelik'e terfi etme arifesindeydi. Anlaşılacağı üzere, choal da Cuspian mertebesinin son aşamasını ifade etmekte kullanılan tabirdi. Cuspian-choal'dan Bil-

ge-çocuk basamağına yükselmek için aranan ortalama yaş iki milyon yılın üstündeydi ama Valseir kendinden daha kıdemli ve sözde daha maharetli olanlar tarafından, bu denli mütevazı bir süreyi daha yeni tamamladığı şu yaşında bile terfi etmeye hazır bulunmuştu. Bir buçuk milyon yaşında bir dâhiydi o artık...ya da öldüğünde öyleydi en azından. Dahası, son karşılaşmalarında Fassin'in gözüne gayet sağlıklı, zinde ve hayat dolu görünmüştü. Tartışma götürmeyecek bir husus, yaşamının büyük kısmını döner hortumunu bir kütüphaneye gömmüş vaziyette, dışarı hemen hiç çıkmaksızın sürdürmüş olmasıydı, yine de onun öldüğüne bir türlü inanamıyordu Fassin. Ahali'den birinin böylesine genç bir yaşta ölüme sebebiyet verecek bir hastalığa yakalandığı duyulmuş görülmüş şey değildi hem. Madem öyle, nasıl ölmüş olabilirdi ki?

"Bir yat yarışı kazasıydı, yanlış hatırlamıyorsam," dedi Y'sul. "Yanılıyor muyum acaba?" Fassin bu koca Ahali mensubunun kütüphane salonunun nakışlı duvarlarına bir bilgi talep sinyali gönderdiğini sezdi. "Hayır, doğru hatırlıyorum! Bir yat yarışında meydana gelmişti kaza. Kullandığı FırtınaBozan son derece hırçın bir girdaba yakalanmış ve parçalanıp onun üzerine devrilmişti. Ana kirişlerden biri veya bir seren cundası ya da onun gibi bir şey bedenini delip geçmişti. İşin olumlu tarafı, yat enkazının Derinlikler'in içinde yitip gitmeden büyük ölçüde kurtarılabilmesiydi. Çok hevesli bir denizciydi. Sarsılmaz bir rekabet ruhuna sahipti.

"Olay ne zaman meydana geldi?" diye sordu Fassin. "Bundan benim niye haberim olmadı?"

"Üzerinden çok zaman geçmedi," dedi Y'sul. "Olsa olsa birkaç yüzyıl."

"Haber kanallarında da buna dair hiçbir bilgiye rastlamadım."

"Gerçekten mi? Oh, bekle biraz." (Sinyal vasıtasıyla iletilen bir diğer bilgi talebi izledi bunu.) "Evet, öyle anlaşılıyor ki ölmesi durumunda bunun kişisel ve gizli bir mesele olarak ele alınması yönünde talimatlar vermiş." Kasnak üzerine oturtulmuş birer mili andıran kollarını dışa doğru esnetti Y'sul. Tüm kollarını alabildiğine esnetti. "Onu çok iyi anlayabiliyorum! Ben de aynını yaptım zaten."

"Kütüphanesine nasıl muamele edildiğine ilişkin herhangi bir kayıt var mı?" diye sordu Fassin bu sefer.

Koni şeklinde bir çift devasa tekerleği andıran bedenini yavaşça çevirerek bir an için tıpkı az önce yaptığı gibi gerileyen Y'sul, hemen

ardından bir kez daha öne gelip durdu. Gaz kütlesinin ortasında, havada asılı kaldığı yerden şöyle dedi: "Biliyor musun ne?"

"Ne?"

"Hayır, hiçbir kayıt yok! Bu durum sana da biraz tuhaf gelmedi mi?"

"Biz... Ben bu meseleyi daha fazla deşmeyi gerçekten çok isterim, Y'sul. Bu konuda yardımınıza güvenebilir miyim?"

"Emin olabilirsin ki, ben... Şey, hazır güncel haberlerden bahsetmişken, BulutTüneli'ne giriş yapmış olduğunuz noktaya yakın bir yerde izinsiz bir füzyon patlaması olduğuna dair haberler var. Bunun sizinle bir ilgisi olabilir mi?"

İşte şimdi yandık, dedi Fassin kendi kendine, bu tür tepkileri içinden ne denli sık geçirmek durumunda kaldığına kendi de şaşarak. "Evet. Görünen o ki birisi beni öldürmeye çalışıyor. Veya belki de sayın albayımızı." Hatherence'ın halen yanıbaşında süzülmekte olan uzay giysisine doğru salladı elini. Albayın sesi soluğu çıkmıyordu bir süredir. Bunun iyiye işaret olup olmadığı konusunda kararsız kaldı Fassin.

"Anlıyorum," dedi Y'sul. "Söz Albay'dan açılmışken, onun nasıl bir yetkiyle donatıldığını hâlâ keşfedebilmiş değilim. Buraya gönderilme gerekçesini kastediyorum."

"İşin aslı," diyerek tekrar söz aldı Fassin, albayın araya girmesine fırsat bırakmadan, "sebepsiz bir düşman saldırısı bizi umduğumuzdan daha kısa bir süre içinde Nasqueron'a sığınmaya zorladı. Biz ayrıldığımız sırada Albay'a bazı izinler ayarlanmaya çalışılıyordu gerçi, ama acil durum dolayısıyla sizin bölgeye giriş yaptığımız sırada bunlar halen de sonuca kavuşturulmuş değildi. Teknik açıdan bakıldığında bu, Albay'ın somut bir yetkilendirmeye dayanmaksızın burada bulunduğu, dolayısıyla da, bir kazazede, bir savaş zamanı mültecisi ve sizinkiyle dost bir başka gaz-devinin korunmaya muhtaç bir sakini sıfatıyla kendisini insafınıza bıraktığı anlamına geliyor." Başını çeviren Fassin gaz mekiğinden yönelttiği bakışa karşılık vermek üzere dikey eksenini ona doğru çevirmeye çabalayan albaya göz attı. "Sizden tek talebi, kendisine sığınak temin etmeniz."

"Bazı şartlara bağlı olarak bu talebini yerine getirmemiz tabii ki mümkün," dedi Y'sul. "Gelgelelim, kullanmış olduğun şu 'sebepsiz' tabirinin içerdiği anlam olay daha geniş bir kapsamda ele alındığında sorgulanabilir bir niteliğe büründüğü gibi, biraz seçici ve titiz

olundu mu, 'kazazede' sözcüğünün birebir tanımı da aynı şekilde tartışmaya açık hale gelebilir. Tüm bunlar bir yana, siz insanlar arasında gittikçe beter hale gelen bir anlaşmazlık olduğu izlenimi edindiğimi söylesem yanılmış olur muyum?"

"Doğru tahmin," dedi Fassin dev Ahali mensubuna.

"Ah, şu anlamsız savaşlarınızdan bir yenisini başlattığınızı söyleme bana ne olur!" diye yakındı Y'sul, karşısındaki kişinin insan ırkından olanların bir şeye inanmadığını ifade etmek istediği zamanlar başvurduğu şu bildik göz devirme hareketine kolaylıkla benzetip bunda hiç de yanılmış sayılmayacağı bir silkiniş eşliğinde bedenini bütünüyle geriye doğru kaydırarak. (Şu da var ki, dürüstçe belirtmek gerekirse, bu hareket Ahali'ye has takip edilemeyecek kadar çok sayıda motifle süslenmişti.)

"Şey, aslına bakarsanız, tam da öyle oldu," diye itiraf etti Fassin.

"Birbirinize zarar vermeye olan bu tutkunuzdan dolayı şaşkınlığa düşmekten, haz duymaktan ve dehşete sürüklenmekten hiç vazgeçmeyeceksiniz anlaşılan!"

"Bana verilen bilgiye göre 2 Numaralı Bölge ile C Kemeri arasında Resmi Savaş patlak vermek üzereymiş," diye vurguladı Fassin.

"Bunu ben de duydum!" dedi Y'sul, canlı bir sesle. "Bunun gerçekleşeceğine ihtimal veriyor musun? Açık konuşmak gerekirse ben hiç iyimser değilim. Mesleğinde şaşırtıcı derecede ustalık edinmiş bazı müzakereciler devreye sokulmuş sanırım... Ah, ne yaparsan yap yetersiz kalsa da, ne üzücüdür ki sahip olmadığın o ideal vücudun yerine kullandığın mekiğin kabuğu, yakın geçmişte birisiyle alay etme gafletinde bulunduğunu gösteren izler taşıyor."

"Bu meseleyi boşverelim gitsin, Y'sul."

"Peki, nasıl istersen. O halde asıl konumuza dönelim: Valseir'e. Bana sorarsanız bu işte örtüşen bir nokta var."

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet!"

"Ne gibi yani? Neyle ne arasında bu örtüşme?"

"Onun ölümü ile kapımıza dayanmış olan bu savaş arasında!"

"Gerçekten mi?"

"Evet! Onun eski çalışma odası... Sanırım şu an üzerinde anlaşmazlık kopan bölgede yer alıyor."

"Ama madem orası dediğiniz gibi çoktan dağıtıldı..." diye başlayacak oldu Fassin.

"Ah, bazı geri dönüşler yapılması kaçınılmazdır, hem yaşlı dostumuzun hayata gözlerini yumduğundan kesinkes emin bile değilim."

"Aradan iki yüz yıl geçmişken bile mi?"

"Haydi ama Fassin, ondan geriye kaldığını kesinliğe kavuşturmak üzere onay gerektiren bazı hususlar vardı."

"Ve bunlar halihazırda savaş bölgesi sınırları içinde kalmış mı bulunuyor?"

"Büyük ihtimalle, evet! Bu sizce de heyecan verici değil mi? Bence hemen oraya gitmeliyiz!" Tüm uzuvlarını aynı anda salladı Y'sul. "Kendi aramızda bir heyet oluşturup oraya araştırma seferi düzenleyelim! Birlikte gideriz." Bunları söyledikten sonra dönüp Hatherence'a baktı. "Hatta isterseniz küçük dostunuzu da beraberinizde getirebilirsiniz."

– Bir süredir, uydularınız kanalıyla ya da doğrudan, şu sizin Ortak Kullanım Tesisi ile iletişime geçip geçmemeyi düşünüyordum, dedi albay ona.

– Yerinizde olsam bu fikri aklımdan çıkarırdım, şeklinde cevap mesajı gönderdi Fassin. – Ama bunu mutlaka yapmanız gerektiği fikrindeyseniz, denemeye kalkmadan önce bana haber verin ki o civardan uzaklaşıp kendimi güven altına almaya zamanım olsun.

– Böyle yapmam halinde, yukarıdayken gönderdiğiniz 'sinyal'in peşi sıra bize yöneltilmiş olan saldırının bir benzerine burada maruz kalacağımızdan mı endişe ediyorsunuz?

– Muhtemelen burada değil ama Ahali'ye ait bir şehirde, evet. Fakat böyle bir riske girmek neye yarar ki? Bize ateş eden her kimse, onun bu saldırıda bulunmakla kendisini neyin içine ittiğinin farkında olup olmadığını bilmiyoruz, öncelikle bizi harcadığından emin olup bunun yaratacağı sonuçlarla uğraşmayı daha sonraya bırakmış da olabilir. Ne yazık ki o zaman, onun düşeceği bu durumla alay etme fırsatımız olmayacak.

– Ne olup bittiğini keşfetmek durumundayız, Binbaşı Taak, dedi Hatherence, kesin bir ifadeyle.

– Bunu ben de biliyorum, son dönemde burada neler olup bittiğini yerel ağlar yoluyla kontrol ettikten sonra, uzak bir tesise bağlı bir uyduya bilgi talebinde bulunduğumuza dair sinyal göndermeye niyetliyim.

Fassin'in yakın geçmişte meydana gelen olayları keşfetmek üzere başvurduğu, son derece eski bir görünüme sahip olmakla beraber yön belirtme açısından çok gelişmiş olduğu anlaşılan dev boyutlardaki düz ekranı daha yakından incelemek üzere havada süzülerek o tarafa yaklaştı albay. Uzaktan bakıldığında patlamış vites kutularıyla dolu koca bir hurdalığın dondurulmuş görüntüsünü andıracak biçimde şehrin orta hizasının altından sarkan incecik millere asılı en az kendisi kadar sefil görünümlü tekerlek evlerden kurulu alabildiğine uzayıp giden bir mahallede yer alan köhne bir tekerlek evde, Y'sul'un kendi evindeydiler.

Cemiyet binasından evine dek onlara eşlik eden Y'sul'un yol boyunca bariz bir heyecan içinde olduğu gözlerden kaçmamıştı. Eve vardıklarında ise uşağı Sholish'i de yanına katarak dürüst bir terzi bulmak üzere oradan ayrıldı... Dediğine göre, her zamanki terzisi hiç de münasip olmayan bir fikre kapılarak meslek değiştirmeyi kafasına koymuş ve yaklaşan savaşa daha başlangıç aşamasındayken dahil olabilmek için bir Dretnot* tayfası olmuştu.

– Bir şey bulabildiniz mi? diye sordu albay, Üçüncü Öfke ayını yansıtan bir görüntünün düz ekranı boydan boya kaplayışını izleyerek. – Hmm. Ay neredeyse hiç zarara uğramamış görünüyor.

– Bu eski tarihli bir kayıt, diye açıklamada bulundu Fassin. – Güncel bir kayda ulaşmaya çalışıyorum.

– Çatışan taraflarla ilgili herhangi bir bilgiye yer veriliyor mu?

– Pek değil, dedi ona Fassin, köhne ekran üzerindeki kocaman ve de sert kontrol mekanizmasını daha etkin ve seri kullanabilmek için bir uzaktan kumanda aygıtından faydalanarak. – Sınırlı takipçi kitlesine sahip bir haber kanalında bir şeylere değiniliyordu ama hepsi o.

– Yine de bu, gelişmelerin haber değeri taşıdığını anlamamıza yeter... Bence bu çok cesaret verici, ya siz ne düşünüyorsunuz?

– Bana kalırsa ümitlenmek için fazla erken, diye mesaj gönderdi Fassin. – Bahsettiğimiz radyo istasyonu, bir avuç amatörün tıpkı kendileri gibi sistemin geri kalanında meydana gelen gelişmeleri izleyen az sayıda dinleyiciye yönelik yayın yaptığı bir yer; bu da, gezegendeki beş ila on milyarlık Ahali nüfusunun yalnızca birkaç bininin ifade ediyor.

– Nasqueron üzerindeki Ahali nüfusu gerçekten de bu kadar belirsiz mi?

---

* Dretnot: Bir çeşit zırhlı savaş gemisi. –çn

– Ah, nüfusu iki milyara dek indirgeyen veya iki yüz milyara dek çıkaran tahminler gördüğüm de oldu.

– Araştırmalarım sırasında bu belirsizliği ben de gözlemledim, dedi Hatherence, ellerini hızla hareket ettirerek kanallar, veri kümeleri ve birbirini kovalayan görüntüler arasında seri geçişler yapan Fassin'e. – Hatırlıyorum da, o zaman bunun bir hatadan kaynaklandığını düşünüp fazla üzerinde durmamıştım. Tahmin yürütürken bile mertebe hesabıyla* iki onluk sapma yapmak nasıl mümkün olabilirdi? Doğrudan Ahali'den cevap istenerek konuyla ilgili belirsizlik giderilemez miydi? Hem kendi nüfuslarını onlar da mı bilmiyordu?

– Bunu onlara sorabilirdiniz pek tabii, diye onayladı onu Fassin. Mesaj yoluyla ilettiği yanıta biraz da mizah katmıştı bu kez. – Geçmişte bana akıl hocalığı yapmış bir üstad, bu tür sorulara verilecek cevapların asıl hususa açıklık getirmekten ziyade Ahali'nin ruhsal yapısı hakkında aydınlatıcı ipuçları sağlayacağından bahsederdi hep.

– Nasıl yani, gerçekleri gizlemek için yalana mı başvuruyorlar, yoksa doğru yanıtı kendileri de mi bilmiyorlar?

– İşte bu da, cevap bulunması gereken bir diğer soru.

– Kabataslak da olsa bir rakam vardır elbet kafalarında, diye karşı çıktı albay. – Bir toplum kaç kişiden meydana geldiğini bilmeli, aksi halde altyapı ve benzeri diğer temel hizmetlerin planlaması nasıl yapılır?

İradesi dışında gülümsediğini fark etti Fassin. – Herhangi bir başka toplumda nasıl yapılıyorsa, büyük ölçüde öyle yapılır, diye onayladı bir yandan.

– Ahali'nin gerçekte hiç de uygar bir topluluk olmadığını öne sürenler çıkacaktır, dedi albay düşünceli bir tavırla. – Üzerinde yaşadıkları gezegenlerin daha birinde bile adamakıllı bir toplum düzeni kurmayı beceremedikten sonra galaksi çapında bir uygarlık meydana getirmelerinin hayalden ibaret olduğu söylenecek. Onun yerine, had safhaya varmış bir barbarlığın bağrında yaşadıkları iddia edilecek.

– Bu savlar bana hiç de yabancı gelmiyor zaten, dedi Fassin ona.

– Yoksa bunlara siz de mi katılıyorsunuz?

– Hayır. Onlarınki tam anlamıyla bir toplum. Biz şu an bir *şehir-*

* Mertebe hesabı: On ve onun katlarını ölçek olarak kullanan hesaplama yöntemi. –*çn*

de bulunuyoruz. Sırf bu gezegendekini ele alsak dahi, oluşturdukları şeyin başlı başına bir medeniyet olduğu yadsınamaz. Yaptığımız tanımların yılların akışı içinde er geç değişeceğini ve benimkinden farklı bir görüş benimseyebileceğinizi kabul ediyorum, ama benim gezegenimin tarihinde tek bir nehir şebekesinin çevresinde veya küçücük bir adanın üzerinde kurulmuş uygarlıklardan bile dem vurulmuştur.

– Katı bir yüzey üzerinde vücut bulan yaşam alanlarının geçerli olduğu gezegenler göz önüne alındığında ne denli dar bir çerçevede düşünülmesi gerektiğini bir an unuttum, dedi albay, herhangi bir hakaret içermediği açıkça anlaşılan bir edayla. – Fakat hal böyleyken bile, incelemenin kapsamı galaksi çapına yayıldıkça, incelenen uygarlığın tanımı da yerinde saymayıp ilerlemelidir, oysa Ahali, bir bütün olarak masaya yatırıldığında, bu tanım uyarınca yetersiz kalıyor.

– Bence bu yargı, incelemeyi yapan kişinin kullandığı terimlere ve bu terimlerden ne anlam çıkardığına göre değişir, diyen Fassin hemen ardından dikkat kesildi. – Durun bir dakika; işe yarar bir veriye ulaştık sanırım.

Ekranı kaplamış olan pek çok alt görüntü içinden seçtiği tek bir görüntüye odaklanmıştı. Bu görüntü de Üçüncü Öfke'ye aitti, ancak bu kez, görüntü öncekine oranla daha uzak bir mesafeden kaydedilmişti ve o sırada pus içinde kalmış olan ayın sınırları nispeten belirsizdi. Küçük ayın çıkıntılı kenarlarından birine yakın bir noktada, Ortak Kullanım Tesisi'nin pek de belirgin olmayan kubbeleri berrak bir şekilde görünmese bile ana hatlarıyla seçilebiliyordu. Tam o sırada, ayın bir yüzeyinde parlak bir ışık belirmiş, koca bir enkaz bulutu yarım daire şeklinde etrafa yayılmaya başlamıştı. Az önceki ışığın parladığı noktada için için yanan bir krater göze çarpıyordu şimdi.

– Dün yaşananları gösteriyor sanki, dedi Hatherence.

– Çok benziyor, değil mi? diye katıldı onun yorumuna Fassin. – Yukarılardan, A Kemeri üzerinde bir yerden ya da İki Numaralı Bölge'nin güneyinden çekilmiş olmalı bu görüntü. Kamerayı tutan da amatörce hareket ediyor. Bu esnada, kayıtlı görüntünün nasıl önce ileri sonra tekrar ileri alınacağını ve nasıl yakınlaştırılacağını birbiri peşi sıra ve uygulamalı olarak keşfetti Fassin. – Ve işte şuradaki de, biziz.

Kiraz rengi bir noktanın Ortak Kullanım Tesisi'nin bir ucunun az açığında pırıltılı bir kabarcık gibi belirişine tanık oldular ve çok geçmeden, meydana gelen patlama sonucu aniden ortaya çıkan ve çarçabuk dağılan sis kümesinin hemen önünde, miniminnacık betimlenmiş olan hangar çatısının dışa doğru savruluşunu zorlukla seçebildiler. Çatıda oluşan boşluktan dışarı küçük gri bir noktacık çıkmış ve ağır hareketlerle uzaklaşmaya başlamıştı: Şu an üzerinde bulundukları gezegene doğru o ümitsiz yolculuğuna atılmakta olan nakil gemisinden başkası değildi bu.

Görüntüyü hızla ileri sardırdı Fassin. Üçüncü Öfke kendi yörüngesinde hareket ederken ve görüntüleri her kim çektiyse altlarından geçip gitmekte olan yirmi bin kilometrelik jet akıntısı sebebiyle tam aksi istikamete savrulurken, ayın konumu çabucak değişti. – Görüntünün kaydedildiği yer kesinlikle A Kemeri, diye belirtti Fassin.

Sonra birden, beyaz renkli göz kamaştırıcı bir ışık tüm ekranı aydınlattı. Sönmesiyle beraber ardında kilometrelerce genişlikte bir krater bıraktığı görüldü. Ani bir fırtınaya yakalanmış bir çiçeğin tepesinden dört bir yana uçuşan titrek tohum başları misali, cüruf saçılıyordu etrafa. Kraterin iç kısmı beyazdan sarıya, turuncudan kızıla değişiklik gösteren renklere bürünmüştü. Enkaz yayılmaya devam etti. Üçüncü Öfke ayınınkiyle az çok aynı yörüngeyi izleyecekmiş gibi görünüyordu.

İkisi de çıt çıkarmadan izledi görüntüyü. Gözleri önünde şekil değiştiriyordu ay. Kısmen kendi içine gömülürcesine yalpalayarak önceki kütlesini büyük ölçüde yitirdikten sonra yavaş ve esnek bir dizi hareket sonucu yeniden küre biçimi aldı. Üst sınırları dümdüz sayılabilecek bir hat oluşturan sarı renkli bulutlar adeta onu karşılamak üzere yaklaştıkça pırıltılar saçan küçük küre, ufuk çizgisinin altında hızla yitip gitti.

Görüntü sona erip de başa dönünceye dek bekledi Fassin. Sonra durdurdu onu. Üçüncü Öfke'yi ilk darbeden sonraki haliyle tam da tepelerinde dururken yansıtan o ilk kare ekranda donup kalmıştı şimdi.

– Hiç de sağ salim atlatılması mümkün bir olay gibi görünmedi bana, şeklinde geldi albayın mesajı.

– Sanırım haklısınız.

– Gerçekten çok üzgünüm. Olay anında Ortak Kullanım Tesisi'nde kaç kişi vardı dersiniz?

– Birkaç yüz.

– Görüntülerde sizin Başteknisyen'in aracının veya nakil gemisinden ayrılmamızın ardından bize yöneltilen saldırıların izine rastlayamadım.

Fassin ekrandaki kaydın zaman koduyla gaz mekiğinin seyir defterindeki olay dizinindeki verileri karşılaştırdı. – Bahsettiğiniz olaylar bizim izlediğimiz görüntünün sonrasında yaşanmış, diye açıkladı albaya. – En azından, bu görüntünün kayda alındığı yerden bakılınca ufuk çizgisinin aldığı açı uyarınca öyle, diye ekledi hemen ardından.

– Koşullar geri çekilmek veya takviye almak için fazla ağır. Başını ona çevirerek devam etti albay. – Ama biz yola devam edeceğiz, değil mi?

– Evet.

– Peki, sırada ne var, Fassin Taak?

– Bazı kişilerle yapılması gereken birkaç konuşma.

"Demek kendi türünden olanlarla iletişime geçmek istiyorsun?" diye sordu Y'sul.

"Uzak bir merkezdeki bir yayın vasıtasıyla," diye tamamladı Fassin.

"Bunu daha önce niye yapmadın peki?"

"Öncelikle sizden izin almak istedim."

"Bunun için benim iznime ihtiyacın yok. Uzak bir yansıtıcı bulup sinyal göndermen yeterli. Sanırım benim itibar seviyeme dolaylı olarak yansıtılacak bir etki ölçülemeyecek kadar düşük kalacaktır."

O an Şehir Yöneticisi'ne ait bir giriş salonunda bulunuyorlardı. Çok eski zamanlardan kalma BulutYontucuları'na ait postlardan imal edilmiş duvar halılarıyla süslü genişçe bir odaydı burası. Bu postların bazısı üzerinde, yaratıklar vurulurken açılmış delikler halen göze çarpıyordu. Duvarın kavisli bir kesiminde yer alan dev pencere, Hauskip'i oluşturan ve havada göz alabildiğine uzayıp giden tekerlek kümesine bakıyordu. Akşam karanlığı çökmeye başladığından, aydınlatma sistemleri devreye girdikçe kentin her yeri yavaş yavaş ışığa boğuluyordu. Havada süzülerek pencerenin dibine gelen Y'sul ona belirgin bir sertlikle toslamak gibisinden incelikten uzak bir yönteme başvurarak pencerenin aşağı doğru inip açılmasını sağladı. Bunun ardından, bir yandan bu manzaradan hoşlandığı-

na ve evini buraya taşımayı planladığına dair bir şeyler mırıldanıp uçmayı sürdürerek az önceki hareketi sonucu doğaçlama yoldan oluşturduğu balkona çıktı. Açılan pencereden içeri dolan esinti, çoktan ölmüş olan sahipleri kendilerini avlamak isteyenlerden her nasılsa hâlâ kaçıyormuşçasına, duvardaki BulutYontucu derilerinin dalgalanmasına neden olmuştu.

Albay Hatherence Fassin'e doğru eğildi. – İtibar puanı dedikleri şu şey, diye mesaj iletti sonra. – Değerlerini ölçmek için gerçekten onu mu kullanıyorlar?

– Korkarım ki öyle.

– Desene gerçekmiş! Bense bunun bir şaka olduğunu sanıyordum.

– Bu iki olguyu ayrıştırmanın Ahali'nin kuvvetli yönleri arasında yer aldığı söylenemez.

Derin düşüncelere dalmış görünen Y'sul odanın içine geri dönerken pencereyi ardı sıra kapamayı unutmuştu. Kanatçıklarından derin bir vızıltı çıkararak o alışılageldik uçuşuyla gaz kütlesinin içinde onlara doğru yaklaştı. "Mesajı bana verin," dedi. "Karşı tarafa ben iletirim."

"Bunu ücra bir köşede unutulup gitmiş bir alıcı yoluyla mı yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Fassin.

"Gayet tabii!"

"Öyleyse sadece Bantrabal Klanı'na mesaj göndererek benim iyi durumda olduğumu bildirip akabinde onların ne durumda olduğunu sorun. Üçüncü Öfke ayının akıbetinden çoktan haberdar olmuşlardır sanırım. Başteknisyen Apsile ile saldırıdan kaçan nakil gemisinden haber alıp almadıklarını sorabilir, Üçüncü Öfke'yi korumakla görevlendirilmiş gemilere ne olduğunu öğrenmeye çalışabilirsiniz."

"Öhhö-öhhö," diye kibarca öksürdü albay, daha ziyade onların dikkatini çekmek için.

Bunun üzerine her ikisi de ondan yana döndü. "Bunun bilgece bir davranış olacağına emin misiniz?" diye sordu Hatherence.

"Hiç ses etmesem de öldüğüme inansalar daha mı iyi olur sizce?" diye samimiyetle sordu Fassin.

"Aslına bakarsanız, evet."

"Bana da öyle geliyor. Gelgelelim halen hayatta olduğumu bilmesini uygun gördüğüm bazı kişiler var." Üçüncü Öfke bombardı-

mana maruz kaldığı sırada 'glantine'e isabet eden bir şeyin parıltısı olabileceği ihtimaline kafayı takmasına sebep olan, gözünün ucuyla yakaladığı şu ışık yansıması geldi aklına. "Dahası, dostlarımın ve de ailemin durumundan emin olmalıyım."

"Böyle düşünmeniz çok doğal," dedi albay. "Ne var ki, öncelikle kendi amirlerimle irtibata geçmemin daha yerinde bir hareket olacağı kanısındayım. Ahali'den sayın Y'sul'a şu uzaktan yayın olanağından faydalanmama izin vermesi konusunda ricada bulunabiliriz. Daha güvenli bir bağlantı tesis ettik mi, belki de savaş gemilerinden biri vasıtasıyla –ki onların halen gezegen çevresinde konuşlanmış olduğunu varsayıyorum– durumunuzun iyi olduğunu bildirmek üzere sizin klana mesaj iletebiliriz. Bunların hiçbirinin uzun zaman alacağını zannetmiyorum."

Hatherence bunları söyleyedursun, onun gerçekte bütünüyle mat bir maddeden yapılma olup zırh işlevi gören uzay elbisesinin ön kısmından içeriyi kolaçan etmeye açıkça niyetli bir halde doğruca onun yanına uçan Y'sul, nihayet kendisine kıyasla cüceden farksız olan oerileithe ile arasında bir santimetre mesafe kalınca durmuştu. Buna rağmen en ufak şekilde gerilemedi albay. Y'sul'un en dıştaki uzuvlarından biri –bu defa öncekine nazaran daha özenli ve de temkinli bir biçimde– albayın uzay giysisinin dış yüzeyini tıklattı.

"Şu hareketi yapmamanızı rica edebilir miyim, efendim?" dedi bayan oerileithe mesafeli bir sesle.

"Niçin bu şeyin içinde kalmakta ısrar ediyorsunuz, küçük Ahali mensubu?" diye sordu Y'sul buna karşılık.

"Çünkü evrimleşme sürecimin beni getirdiği son aşama ancak havadaki gaz bileşiminin ve basınç değişim derecesinin farklı olduğu, daha yüksek ve daha soğuk seviyelerde serbestçe hareket etmemi olanaklı kılıyor, Ahali'den Y'sul."

"Anladım." Bu defa gerileyen Y'sul olmuştu. "Şunu da belirtmeliyim ki aksanınız ve dilbilgisini kullanış tarzınız çok tuhaf. Rica etsem, az önce söylediğiniz cümleyi tekrarlayabilir miydiniz acaba?"

"Eğer sizin için zahmet olmayacaksa, uzay elbisem üzerinde kendimi fiziksel açıdan sakınmama yol açacak hareketlerden kaçınmanızı rica etmiştim sadece."

"Hayır, ondan önceki cümleyi kastediyorum."

"İlkin benim kendi üstlerimle irtibata geçmemi teklif ediyordum."

"Askeri üstlerinizden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet."

Bu cevap üzerine Fassin'den yana döndü Y'sul. "Bu senin plandan çok daha ilginç geldi bana, Fassin."

"Y'sul, daha dün benim ırkımdan iki yüz kişi yaşamını yitirirdi. Belki de daha fazlası. Benim tek derdim..."

"Evet evet, biliyorum, ama..."

Hatherence "Eğer geriye çalışır vaziyette uydu kalmadıysa, 'glantine'e doğrudan ileti gönderme zorunluluğu duyabilirim," diyordu ki, o henüz cümlesini bitirmemişken oda duvarlarından birindeki yüksek bir kapı ardına dek açıldı ve törensel giysilere bürünmüş bir Ahali mensubunun belirgin hatları eşikte göründü.

"Sizi huzuruma şimdi kabul edeceğim," diyerek onları selamlayan Şehir Yöneticisi'ydi bu gelen.

* * *

Neredeyse ufak çaplı bir stadyum boyutunda, kocaman bir yerdi Yönetici'nin ofisi. Tek kişinin kullanımına göre tasarlanmış üç boyutlu ekranlarla çevrelenmişti. Fassin yüz civarında çalışma istasyonu saydıysa da, bunların yalnızca birkaçına, o da çoğunluğu genç yaştaki, Ahali mensupları yerleşmişti. Bir tek pencere bile yoktu salonda, ama elmastan yapılma bir taç yaprağı andıran çatının panelleri, tıpkı o an olduğu gibi, mekânı hızla kararmakta olan gökyüzüne açık hale getirecek şekilde kayarak açılma özelliğine sahipti. Yönetici'yi dev odanın ortasında, az alçakta kalan görüşme alanına doğru izledikleri sırada havada aniden bitiveren uçan lambaların sarı ışığı tepelerinde yanmaya başladı.

"Fakat siz hamilesiniz!" diye bir çığlık kopardı Y'sul. "Ne hoş bir sürpriz!"

"Son zamanlarda herkesten aynı şeyi duyuyorum," dedi Yönetici, mayhoş bir suratla. Durum en basit anlamda izah edilecek olursa, bir Ahali mensubu yaşamının yüzde doksan dokuzundan fazlasını erkek olarak geçirir, sadece hamile kalıp doğum yapabilmek için dişi kimliğine geçiş yapardı. Dişiliğe geçip doğum yapmak toplumsal bir görev kabul ediliyordu; bu yükümlülüğün olabilecek en üst düzeyde onurlandırılması ona Ahali töreleri içinde bir eşine daha rastlanmayan bir konum kazandırmıştı. Bu durum dönüşüm geçiren kişinin itibar etiketine büyük katkıda bulunurdu ve hiçbir

şey olmasa bile, türün en içe kapanık ve nefret dolu üyeleri (istatistiksel olarak, bunların oranı yüzde kırk üç kadardı) dışında herkes açısından duygulara hitap eden bir tür cazibesi vardı. Yine de, hamilelik yadsınamaz bir yük teşkil ediyordu ve Ahali'nin pek azı bu süreci hiç hayıflanmadan ve şikayette bulunmadan tamamlayabilirdi.

"Bendeniz de birçok defa dişi olma fikri üzerinde ciddiyetle durmuşumdur!" dedi Y'sul.

"Eh, fazlaca abartılan bir konu," diye yanıtladı onu Şehir Yöneticisi. "Üstelik hamile kalan kişi yaklaşmakta olan savaşta rol üstlenmek üzere ahlaki yönden kaçınılmaz olarak geri çevirmekle yükümlü olduğu bir davet aldıysa, son derece de külfetli. Lütfen; kendinize bir oyuk seçin."

Toplantı alanında yer alan bir dizi içe göçük bölmeye doğru uçan katılımcıların her biri bu gözlerden birinin içine rahatça yerleşti.

"Ben de savaşa gitmek için sabırsızlanıyorum!" dedi Y'sul coşkuyla. "Doğrudan dahil olamasam bile yakın bir yerden onu takip etmek isterim en azından. Kendime en son moda bir muharebe giysisi hazırlatmak üzere ölçü aldırdığım terzimin yanından daha yeni döndüm."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Yönetici. "Kimdir bu bahsettiğiniz terzi? Benimki savaşa katılmak üzere çekip gitti de."

"Sizin terzinin ismi Fuerliote olmasın sakın?" diye sordu Y'sul ani bir önseziyle.

"Ta kendisi!"

"Benimki de o zaten!"

"Mesleğinin en iyisidir."

"Kesinlikle."

"Ama ben Deystelmin'e gitmek zorunda kaldım."

"O da maharetli biri mi bari?"

"Eh işte, ne yaparsınız..." Her iki diskini yılgınca salladı Y'sul. "Bizi yaşatan umuttur. Ayna başındaki hali tavrı gayet iyi, ancak giyeni olduğundan daha güzel gösterir cinsten bir giysi dikebilecek mi bakalım? Asıl cevaplanması gereken soru bu."

"Biliyorum," diyerek onayladı onu Yönetici. "Üstelik bir Dretnotta astsubay olma hevesiyle işinin başından ayrıldı!"

"Demeyin yahu! Basit bir tayfa olmak için mi yüzüstü bıraktı müşterilerini yani?"

"Hiç de söylediğiniz gibi değil!"

"Aynen de söylediğim gibi!"

"Mesleğinde böylesine ön plana çıkmış biri için ne alçaltıcı bir durum!"

"Farkındayım, ama bir bakıma zekice bir hareket. Askere alma süreci henüz gereği gibi başlamamışken tayfa olarak yazılmak bence gayet mantıklı. Şu üzerinden duman tüten üniforma etkisini de yabana atmayın."

"Ah-haa! Tabii ya!"

Fassin tüm bu laf salatasının ortasında dikkatleri çekmek üzere bir öksürük sesi çıkardı ama bu hiçbir işe yaramadı.

– Üzerinden duman tüten üniforma etkisi mi, o da ne demek? Bunu hafifçe fısıldayarak sormuştu ona albay.

– Ölen kişiden boşalan pabuçları giyip hızlı tarafından yükselmek demek! diye açıkladı ona Fassin. – Karşılıklı savaş ilan edilip düşmanlıklar bir kez alenen ortaya kondu mu, mevcut kadro içinden yapılacak terfiler de hız kazanır. Bahsi geçen terzinin şansı yaver giderse görev yaptığı Dretnot ağır hasar görür ve birkaç subay ölür, bu sayede de kendisi subaylığa terfi eder. Eğer *gerçekten* şanslıysa, amiralliğe dek yükselebilir.

Yorum yapmadan önce kafasında bir şeyler tartıyormuşçasına bir süre sustu Hatherence. – Terzinin kendi mesleğinde parlak başarı sağlamış olması onun iyi bir amiral olacağı anlamına gelir mi?

– Yerini doldurduğu kişiden daha kötü olmayacaktır muhtemelen.

Sorun şuydu ki, Ahali'nin gözünde tüm meslekler kişiye özel bir çeşit uğraştan, tüm mevkiler ve rütbeler ise arpalık birer memuriyetten ibaretti. Y'sul ile Şehir Yöneticisi'nin hakkında çene çaldığı terzinin bu mesleği icra etmeye aslında hiç ihtiyacı olmasa gerekti, bu meşgaleye (ya da, daha büyük olasılıkla, bu mesleğin beraberinde getirdiği bol dedikodu ve velvele ortamına) karşı doğal bir merak beslediğini fark etmiş olmalıydı, hepsi bu. İtibar puanını artırmak için müşteriler edinecek, giysi diktiği kodaman müşterilerin bulunduğu mevki ve sahip olduğu güç ne kadar yüksek olursa, itibarının seviyesi o kadar tavana vuracaktı, bundan dolayıdır ki, söz konusu güç ve mevki bir nevi tombaladan çıkmış, esrarengiz denecek ölçüde karmaşık bir nöbet cetveli sistemi yoluyla elde edilmiş veya eskiden kalma şu bildik zorunlu oylama yöntemiyle erişilmiş dahi olsa, sosyal konumu yüksek ve güçlü biri onun en gözde müşterisi haline gelirdi... Şehir Yöneticisi'ninki gibi görevler ise, ilgili kemer

ya da alana veya sorumlu olunan şehrin hangisi olduğuna bağlı olarak bu sayılan yöntemlere ve daha nicelerine tabi olmaktan kurtulamıyordu. Buna karşılık Şehir Yöneticisi de, bu denli tanınmış ve yüksek itibar sahibi bir terzisi olduğu gerçeğini konuşmanın en can alıcı noktasında punduna getirip gelişigüzel biçimde kondurma yetisi edinmiş oluyordu.

Bahsi geçen bu önde gelen erkek teçhizatçısını hizmetine bağlayabildiğine göre Y'sul da yeterli itibara sahipti belli ki. Kıdem sıralamasında daha alt basamaklarda olan kişiler nispeten daha dar çevreye sahip berberleri tercih eder veya giysilerini Ahali dilinde hazır giyim tabirine karşılık kullanılan ve genel anlamda toplu üretimden çıkma, itibar puanından bağımsız, sırf Ahali'ye mensup olmaktan dolayı elde etme hakkı kazanılan giysileri...ve daha net belirtmek gerekirse, uzay gemileri de dahil olmak üzere daha pek çok şeyi ifade eden Müşterek yoldan edinirdi.

Geçmişten bu yana Ahali'ye ait birkaç uzay gemisi görme fırsatı bulmuş olmasına rağmen, bu üst-üste-yığıp-istifle-ve-ver-gitsin yaklaşımının da bir sınırı olması gerektiğini düşünüyordu Fassin.

"Esasen," diye sürdürdü konuşmasını Y'sul, "benim astsubay statüsü edinme girişimim gittikçe çürüyerek yüzyıllardır devam ediyor, oysa şu âna dek değerlendirmeye bile alınmadı. Basit bir tayfa olarak orduya katılmak ilk bakışta aşağılayıcı bir durum gibi gözükebilir, ama üstünüzdeki basamaklarda kayıplar verildiği sürece yükselme yolunda büyük getiri sağlayacağı kuşkusuz."

"Tabii, tabii," deyip konuyu geçiştiren Yönetici ardından bakışlarını albaya odakladı. "Peki ya bu nedir?"

"Kendisi bir oerileithe, küçük cüsseli bir Ahali mensubu," diye açıklama getirdi Y'sul, içinde gururdan izler taşıyan bir edayla.

"Vay canına! Bir çocuk değil yani bu, öyle mi?"

"Çocuk olmadığı gibi, yemek de değil. Ben bu soruları çoktan açıklığa kavuşturmuş bulunuyorum."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi albay, bir araya toplayabildiği tüm haysiyet ve vakarını kuşanarak. Anlaşılan o ki, bir oerileithe Ahali arasında Fassin'in –ve öyle zannediyordu ki albayın kendisinin de– umduğundan daha az saygı görüyordu. Oerileithe ırkı evrimini bütün bir galaksiye yayılmış Ahali uygarlığının genelinin o devasa ve kelimelerle tarif edilemeyecek ölçüde eski örneğinden bağımsız olarak ve ona kıyasla çok daha yakın bir geçmişte

tamamlanıştı ve biraz da bundan ötürü, tıpkı kendileri gibi gazdevlerini mesken tutmuş olan görece daha saygıdeğer komşularının gözünde, onlarla geçici ama asap bozucu bir ortaklık sürdürmeleri dolayısıyla başkasının işine burnunu sokan bir avuç küstah olmaktan kurtulamıyorlardı.

"Ve bu da, Yavaş Kâhinimiz olsa gerek," diyen Yönetici Fassin'in gaz mekiğine anlık bir bakış fırlattıktan sonra yeniden Y'sul'a döndü. "Bunun için bizim de yavaşça konuşmamız mı gerekiyor?"

"Hayır, Sayın Yönetici," dedi Fassin, Y'sul'a cevap verme şansı bırakmadan araya girerek. "Şu an sizinle aynı zaman ölçeğindeyim."

"Ne şans ama!" Eliyle ufak bir dokunuş yaparak önüne bir ekran açmasıyla beraber üç boyutlu görüntünün parıltısı Yönetici'nin yüzüne vurdu. "Hmm: Anlaşıldı. Önceki gün yaşanan tüm o kargaşanın sorumlusu sizsiniz demek..."

"Büyük bir kargaşaya mı sebebiyet verdik, hanımefendi?"

"Eh, merkeze yakın bir yörüngede seyretmekte olan bir ayın kısmen mahva uğraması pek çoklarının kargaşa tanımına cuk oturacaktır," dedi Yönetici şirin bir surat takınarak. "Bulutların üst sınırını şöyle bir kolaçan etmek için gökyüzünün o katına dek çıkma cüreti gösteren biri için son derece ilgi çekici bir manzara doğrusu. Milyonlarca yıldır orada varlığını sürdürürken yüzdesel açıdan bütünüyle parçalara ayrılmasına ramak kalacak ölçüde cürufa dönüşmesi, kendi yörüngesinin etrafına saçılan enkaz parçaları tarafından adeta çember içine alınması, üstelik o yörüngenin kendisinin de kayda değer ölçüde değişime uğraması, haliyle orada bulunan diğer her şeyin de bu yeni koşullara uyum sağlayabilmek için bin bir zahmetle değişim geçirmesi, üç kemere yayılan küçük bir enkaz bombardımanı, bu yağmurun ortasında savrulan irice birtakım parçalar duygusalın çok ötesinde değerlere sahip bazı altyapı unsurlarına çarpmaktan kıl payı kurtulurken bazı diğer parçaların gezegen savunmasına yönelik önceden hazırlanmış otomatik lazer bataryalarını harekete geçirmesi ve yeniden eskisi gibi çalışır duruma getirilmesi büyük emek gerektirecek olan sayısız uydunun birbiri peşi sıra uğradığı müthiş yıkım. Ha bir de, izin alınmaksızın gerçekleştirilen bir füzyon patlaması var. Görünürde koca bir boşluğun tam ortasında meydana gelen, yine de es geçilemeyecek bir patlama. Ne mutlu ki bunların hiçbiri benim yetki alanıma girmiyor, ama şunu söylemeliyim ki, bela peşinizden hiç ayrılmıyor gibi, âdemoğlu Taak, ve

şu an benim şehrimdesiniz." Bunları söylerken bir yandan aşama aşama yuvarlanarak Fassin'in gaz mekiğinin dibine dek gelmişti Yönetici. "Burada uzun süre kalmaya mı niyetlisiniz?"

"Aslına bakarsanız..." diye başlayacak oldu Fassin.

Tam o sırada, "Bu âdemoğlu benim korumam altında, sayın Yönetici!" diye araya girdi Y'sul. "Ben ona hiç istisnasız kefilim ve onun hareket ve eylemlerinin itibar puanım üzerinde yaratacağı tüm olası yansımaları da peşinen kabul etmeye devam edeceğim. Ona herhangi bir fenalıkta bulunmak isteyebilecek her tür düşmana karşı onu korumak üzere gerekli tüm adımları atmaktan kaçınmam. Bu insanın savaş alanı sınırları içinde kalan bir bölgeye yapmakta ısrar ettiği yolculuğu düzenlemek için sizin yardımınıza güvenebilir miyiz?"

"Oldu bilin," dedi Yönetici kısaca.

"İşte bu harika! Birkaç gün içinde harekete hazır hale gelebiliriz o halde. Özellikle de terzi Deystelmin benim muharebe giysisi siparişime öncelik vermeye razı edilirse."

"Ben onunla konuşurum."

"Ne kadar incesiniz! Yemin ediyorum sizi bir daha asla zorunlu oylamada aday göstermeyeceğim!"

"Size karşı minnetim sonsuz."

Eğer Ahali diş gıcırdatabilme yetisine sahip olsaydı, diye düşündü Fassin, Yönetici şu son sözleri hiç şüphesiz sıkılı dişleri arasından sarfederdi. "İzninizle, bir şey söyleyebilir miyim, hanımefendi?" dedi sonra.

"Tabii, âdemoğlu Taak, sizi dinliyorum."

"Sistemin diğer bölgelerinde ne olup bittiğiyle ilgili herhangi bir haber aldınız mı son dönemde?"

"Az önce de dediğim gibi, farklı kuşaklar ve aylar yeni koşullara uyum sağlamak üzere yörüngelerinde yavaşça yer değiştiriyor ve..."

"Kendisi yıldız sisteminden bahsediyor sanırım, Nasqueron'un sisteminden değil," diye araya girdi Albay Hatherence.

Her iki Ahali mensubu olduğu yerde dönüp ona baktı. Ahali ırkından olanların dış kemerlerini çepeçevre saran algılama şeritleri yanı sıra gövdelerinin göbek gibi öne çıkan kısmında göz işlevi gören kabarcıklar vardı. Galaksinin en keskin bakışlı türü sayılmazlardı belki, ama bu konuda şanslarını denemekten de asla geri kalmazlardı. Ahali'den birinin gözünde kendi gezegeni her şey demekti.

Pek çok gaz-devi ortalama bir yıldız sisteminde bulunacak gezegen sayısından çok daha fazla aya sahipti ve bunların birçoğu, ısı aktarım sistemlerinin, hava şartlarının ve çevresel özelliklerinin güneş ışığına bağımlı olmayıp büyük ölçüde gezegenin kendi iç döngülerinden kaynaklanması dolayısıyla, yörüngesinde seyretmekte olduğu yıldızdan aldığına oranla çok daha fazla enerji yayardı. Bu tür gaz-devlerinin sakinleri, yukarıdan yaklaşacak unsurlara karşı dikkat kesilme temel fikrinden hareketle, gökyüzünü her daim gözetim altında tutmaya özellikle dikkat etmek durumundaydı, gelgelelim sırf bu bilinç bile her bakımdan gaz-devini merkeze alan bir düşünce yapısı benimsenmesine yol açıyordu. Yerel yıldız ve ona bağlı hareket eden diğer gezegenlerden oluşan sistem ortalama bir Ahali mensubu için nispeten çok düşük bir önem arz ederdi.

"Benim söylemek istediğim tam olarak bu değildi," diye hızlıca açıklamaya girişti Fassin. "Örneğin, 'glantine ayı; herhangi bir zarar gördü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Yönetici, Hatherence'tan yana sert bir bakış daha fırlatarak.

"Ya Üçüncü Öfke'nin yörüngesinde seyretmekte olan askeri gemiler?" diye sordu albay.

(– Hşş! şeklinde geldi, Fassin'in Hatherence'a uyarı sinyali.

– Hiç de bile susmayacağım! diye itiraz etti albay buna karşılık.)

"Hangi gemilerden bahsediyorsunuz?" dedi Yönetici, kafası bariz biçimde bulanmış, afallamış bir halde.

"Peki ya Sepekte gezegeni?" diyerek konuyu saptırmaya çabaladı Fassin.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ona Yönetici. Bakışlarını Fassin'e dikmişti şimdi. "Beni görme talebinde bulunmanızın nedeni bu muydu? Ayların ve bize çok uzaktaki bazı gezegenlerin hasar durumunu soruşturmak mı?"

"Peki tabii ki hayır, hanımefendi. Sizinle buluşmak istememin sebebi Nasqueron'a yönelik bir tehdidin varlığından endişe etmem."

"Cidden mi?" diye ağzından kaçırdı Y'sul.

"Demek endişe duyuyorsunuz, öyle mi?" dedi Yönetici derin bir iç çekerek.

Hatherence bile şaşkın bakışlarını ister istemez ona çevirmişti.

"Hızlı türden olanlar arasında savaş patlak vermek üzere, bayan," dedi Fassin Yönetici'ye hitaben. "Bu savaş er geç Ulubis'in

kapısına dayanacak ve bu çatışmada rol üstlenecek güçlerden bazısının Nasqueron ile onun Ahalisini bu kapışmanın içine bir şekilde çekmek istemesi hiç uzak ihtimal değil."

Küçük hareketlerle yuvarlanarak gerileyen Yönetici, o biçimli fırfırını emercesine içeri bükerek Ahali vücut dilindeki karşılığıyla kaş çatmış oldu.

(– Binbaşı? mesajını gönderdi albay. – Bundan bana hiç bahsetmemiştiniz. Hangi temele dayandırıyorsunuz peki bunu? Bana söylemekten kaçındığınız bir şey mi var yoksa?

– Sadece bir önsezi. Onların dikkatini çekmeye çalışıyorum. Ayrıca kendi aramızda böyle sinyal alıp verme yoluyla fısıldaşmanın da onların gözünde kibarlığa hiç de sığmadığını söylemeliyim.)

Gözlerini Fassin'in üzerinden bir süre daha ayırmayan Yönetici ardından Y'sul'a çevirdi bakışlarını. "Bu âdemoğlu normalde de böyle kafadan çatlak mıdır?"

Cevap vermeden önce emiş sesine benzer bir gürültü çıkardı Y'sul. "Dibine kadar hem de."

"Nasqueron yeni bir bombardıman tehlikesiyle karşı karşıya olabilir," diye üsteledi Fassin. "Hatta bir çeşit baskın bile söz konusu olabilir."

"Hah!" diye gülerek alaya aldı onu Y'sul.

"Biz hiç de savunmasız değiliz, âdemoğlu Taak!" dedi Yönetici gür bir sesle.

Size öyle geliyor, oysa uzay gemileriniz her yanı sızıntı yapan birer antikadan farksız, gezegen üzerindeki savunma birimlerinizse hissiz kaya parçalarını saf dışı bırakmak üzere tasarlanmış, diye bezgince geçirdi içinden Fassin. *Sağlam bir savunma mekanizmasına sahip olduğunuzdan dem vuruyorsunuz, ama Beş Numaralı Tezahür işgalcileri saldırıya geçmeye karar verir veya Mercatoria benim öldüğüme kanaat getirip Valseir'in kütüphanesinde onların gözünde bu denli değerli olan şey her ne ise onu ele geçirmeye yönelik daha somut bir sıçramada bulunursa, onları durdurma konusunda elinizden pek bir şey gelmez. Şu âna dek gördüklerimden hareketle, Navarchy Askeri Kuvvetleri'ne ait tek bir destroyerin bile sizin gezegeni verilen zaman içinde tümüyle dümdüz edebileceğini rahatlıkla söyleyebilirim.*

"Tabii ki değilsiniz," diye onayladı Yönetici'yi. "Yine de bu bilgiyi yetkili mercilere iletmenizi rica ediyorum. Hazırlıklı olursanız kendinizi daha da iyi savunabilirsiniz."

"Bunu aklımın bir köşesine yazacağım," dedi ona Yönetici, gururuna toz kondurmaksızın.

Haydi be sen de, dedi Fassin içinden. *Bir halt yapacağın yok. Uyarımı bir başkasıyla paylaşmaya tenezzül etmeyeceksin bile.*

Y'sul'un gözü yukarıdaki bir şeye takılmıştı. "Bu da nedir?" diye sordu hemen sonra.

Anlık bir korkuya kapılmadan edemedi Fassin. O da başını kaldırıp baktı. Kısa ve kalın kanatları olan birkaç metre yüksekliğinde silindir şekilli bir araç, tavanın halen taç yaprak misali dışa doğru açık duran şeffaf panellerinin ötesindeki karanlığın ortasında, tam tepelerine denk gelen bir noktada dikey bir açıyla havada asılı duruyordu. Silindir şekilli araçtan çıkan uzun ve karanlık bir cisim onların üzerine doğrultulmuştu.

İniltiye benzer acılı bir ses çıkardı Yönetici. "Oh, hayır. Basın buraya gelmiş bile."

"Sholish! *Asıl* göğüs zırhımı getir, seni kabuk kemirici, kafasız gaz artığı!"

Bir zırh parçasını odanın diğer yanında dikilmekte olan uşağının kafasına hiddetle fırlattı Y'sul. Ortama uyum sağlama çabasıyla hızla renkten renge bürünerek gaz kütlesinin içinde savrulan üzeri kamuflaj desenli karbon plaka birkaç Ahali mensubunu kıl payı sıyırdıktan sonra –geniş salon o sıra tıka basa dolu olduğundan herkes ya başını eğmek ya bütünüyle yere çömelmek ya da sağa sola kaçışmak zorunda kalmıştı– Sholish'i yalayıp geçti ve şiddetli bir gürültü eşliğinde bir SüzülenAğaç panosuna gömüldü. Aradan oraya kaynaşmasına yetecek zaman geçmeden Sholish plakayı duvardan çekip çıkardı ve kendi kendine söylenerek yan odalardan birine doğru yürüyüp gözden kayboldu.

"Müsaade eder misiniz?" dedi Albay Hatherence keskin bir tonda, salondakilerin havada savrulan metal parçasının güzergâhından kaçışmak için telaşla oraya buraya sıçraması sonucu meydana gelen kargaşa ortamında istemeden kendisine toslayan bir Ahali mensubuna.

"Müsaade sizin!" diyerek onun yolundan çekilen Ahali mensubu hemen sonrasında Y'sul'un akrabalarından biriyle sürdürmekte olduğu sohbete geri döndü.

Beraberinde kişisel yükleri, Fassin ve oerileithe olduğu halde Hauskip'ten ayrılıp savaş alanına doğru yola çıkma hazırlığındaydı

Y'sul. İçlerinden birçoğu belli ki büyük ölçüde faydasız veya kesinlikle tehlikeli nitelikteki hediyelerini bizzat sunmak ve genellikle birbiriyle çelişmekle beraber yapmacık denecek kadar yüksek perdeden tembihler yağdırmak üzere orada hazır bulunmayı tercih etmiş olan çeşitli dostları ile aile fertlerinin sunduğu hediyelere ek olarak, sipariş verdiği yeni muharebe giysisi de daha o sabah (itibarını körükleyip onu mest edecek kadar çabuk!) eline ulaşmıştı.

Böylesine yoğun bir ilginin odak noktasında bulunmaktan dolayı gururu okşanan ve fazlasıyla heyecana kapılan Y'sul onu uğurlamaya gelenlerin hepsini yeni elbiselerini tek tek denediği, kendisine miras kalmış olan aile yadigârı zırhı giyip bedenine az çok uyduğunu görerek rahatladığı ve tüm diğer armağanlar ile türlü zımbırtıyla bir çocuk gibi hevesle oynadığı sırada atıştırmalıkların ve diğer ikramların tadına bakmaları için giyinme salonuna davet etti. Tekerlek biçimli evin en geniş bölmelerinden biri olan bu salonda otuzdan fazla Ahali mensubu saymıştı Fassin. Her bir Ahali mensubunun kopmaya hazır bir tartışma, yan yana gelen iki Ahali mensubunun gizli bir tertip, aynı ortamda bir araya toplanmış üç Ahali mensubunun ise bir ayaklanma kıvılcımı anlamına geldiği yönündeki özdeyişi hatırına getirdi o an. Ahali'den otuzu aşkın kişinin bir arada bulunduğu böyle bir ortamın ne manaya geleceği konusunda ise hiçbir fikri yoktu, ama ortaya çıkacak sonucun sessizlik ve nezaketle uzaktan yakından ilgisi olmayacağı kesindi. Gürültü salonun kavisli duvarlarında çınlıyordu. Davetlilerin giysileri şatafat yarışına girmişti sanki. Sayfaları sondan başa doğru hızla döküldükçe ardışık sahnelerin birbirini izleyip tamamlayan bir görüntü arz edecek şekilde bütünlük kazandığı geometrik şekilli sanat çalışmalarıyla dolu kitapları andıran etkileyici motiflerle süslü şablonlar, davetlilerin açığa çıkardığı kabukları üzerinde gözler önüne seriliyordu. Manyetik tınılar yayan konuşmalar adeta girdaplar çizerek ortalıkta çalkalanıyor, duyulamayacak kadar düşük frekanslı sesler bir duvardan diğerine zıplayarak etrafa kargaşa dalgaları yayıyor, karşı cinsi etkileyip uyaran nitelikte salgıların çarpıcı karışımı salonu Ahali'ye has o neşe dolu şamatanın hummalı akıntısıyla dolduruyordu.

– Yanımıza katmamız gereken bundan başka gardiyandan bozma rehber var mı? diye sordu Hatherence, kucağı hediye paketi dolu bir diğer Ahali mensubu salona girip doğruca Y'sul'un bulunduğu tarafa gitmek üzere kendisine yol açarken onun altında ezilmemek

için en yakın duvara yapışıp başını az yukarıda süzülmekte olan Fassin'e doğru kaldırarak.

– Pek öyle sayılmaz, şeklinde geldi Fassin'in karşılık mesajı. – Geçmişte, Slovius Amca'nın akıl hocası olmayı kabul ettiği zaman başka gezegenden gelme ve başka uygarlığa ait bir yabancının eğitimini üstlenmekle Muhafız-Kılavuzlar Loncası'nda hatırı sayılır bir itibar kaybına uğramıştı Y'sul. Sonradan toparlandı toparlanmasına, ama böyle bir işe girişinesi başlı başına bir cesaret örneği olarak hafızalara kazınmıştı bir kez. Böylesine vahim bir kayba içlerinde pek azı tahammül edebilir. Y'sul buna rıza göstermiş olsa bile, yeni birini bulmak üzere her şeye sil baştan başlamak yıllarına mal olurdu.

Pembe renkli, küçük, yuvarlak ve de vıcık vıcık bir şey tam o anda albayın uzay elbisesinin tepesine düştü ve oraya yapışıp kaldı. Onu silkip attı üzerinden albay. – Bu şeyler de ne böyle? diye söyleniyordu bir yandan, bezip tükenmiş bir tavırla.

– Onların misafirperverlik anlayışı böyle işte, mesajını gönderdi Fassin, elinden bir şey gelmeyeceğini gösteren teslim olmuş bir ifadeyle.

İnce çöplere dizili meyve parçaları, yün yumakları, şamdan görünümlü sakızçalıları ve şekerleme, uyuşturucu macun ve bu gibi kutlamalarda sıkça rastlanan türden diğer ıvır zıvırla yüklü tepsiler havada süzülüyor, salonu bir ucundan diğerine amaçsızca kat ediyordu. Kendini tıkınmaya vermiş olan misafirler kimi bunu şiddetli sesler eşliğinde kimiyse usul usul yapmayı uygun görerek, ama hepsi de istisnasız her bulduğunu mideye indirerek bu buluşmanın keyfini çıkarmakla meşguldü. Gürültü her geçen dakika şiddetini artırıp adeta bir balon gibi şişerken, kalabalığın içinde birbirine çarpma vakalarının oranı da kabarıyordu –ki bu, Ahali'nin (kulak zonklatan çarpma sesleri, aceleyle söylenen "Affedersiniz!" veya "Kusura bakmayın!" ünlemleri, aniden ve telaşla yana yatmalar ve bir hemcinsinin dengesini yitirip yalpalamaya başladığını sezinlediği an her Ahali mensubunun değişmez şekilde sürüklendiği en yüksek tondan kahkaha patlamaları eşliğinde) kontrolü kaybetmekte olduğunun şaşmaz bir göstergesi kabul edilirdi.

– Şu hale bak, diye yakındı Fassin. Bana öyle geliyor ki bu iş giderek cümbüşe dönüşüyor.

– Bu tipler her zaman böyle *kafayı bulup* kendinden geçmiş halde mi dolaşır? diye sordu Hatherence, samimi bir şaşkınlıkla.

İçtenlikle yapılan bu yorum karşısında kapıldığı kuşkuyu gizlemeye gerek görmeksizin onu süzdü Fassin. – Albay, dedi bir an sonra, – onları tarif etmek için daha iyi bir tanım bulunamazdı doğrusu.

Şiddetli bir patlama sesi ansızın ortalığı çınlattı ve Y'sul'un az öncesine kadar süzülmekte olduğu noktanın yakınından canhıraş bir çığlık yükseldi. Havada uçuşan meyvelerden biri gaz kütlesinin orta yerinde patlayıp gevşekçe salınarak yere yığıldı. O civarda bulunan konuklar üzerlerine bulaşan köpüksü meyve zerreciklerini silkelemeye koyuldular.

"Ayy, çok pardon!" dedi Y'sul, salonu çınlatan kahkaha tufanı arasında zorlukla duyulan bir sesle.

– Tek rehber o olamaz! diye itiraz etti albay. – Ya diğer kâhinler? Onların da rehberi vardır elbet.

– Evet var, ama birebir yürütülen, ancak özel seçilmiş kişilere açık tutulan bir ilişkidir bu. Kişinin Muhafız-akıl hocasıyla yollarını ayırması korkunç bir hakaret yerine geçer. Tüm itibar puanlarının silinmesine yol açan bir durumdur bu.

– Binbaşı Taak, içinde bulunduğumuz şartlar altında duygularımızın esiri olmak gibi bir lüksümüz yok! İşinde daha iyi, en azından hareketleri daha az aptalca olan bir rehber bulma şansımız varsa, vakit kaybetmeksizin onu aramaya başlayalım derim.

– Muhafız-Kılavuzlar bir loncadır, Albay; yalnız kendi üyelerini barındıran, dışa kapalı bir teşkilat. Eğer içlerinden birini kullanıp da bir köşeye atmaya kalkarsan, geri kalanların hiçbiri bir daha asla seninle ilişkiye girmez. Bunun üzerine sen de kendisine rehber, eğitmen, muhafız, her neyse işte, gerçekte olmadığı bir şey süsü vermiş bir palyaço bulmak zorunda kalırsın –ve işte o zaman aslında senin kapında kuyruk oluşturacak kadar kalabalık olduklarını görürsün– ama bunlar ya çok toy ve de salaktır, ya da fazla yaşlı ve garip huylu, üstelik seni beladan uzak tutmak şöyle dursun, başını beladan kaldıramamana sebep olmaları güçlü bir ihtimaldir. Kesin olan şu ki, öylesi bir durumda Muhafız-Kılavuzlar Loncası daha en baştan onlara tacizde bulunacağı gibi, Ahali'nin geri kalan kısmının büyük çoğunluğu sizinle konuşmaz bile. Kütüphaneciler, arşiv memurları, antika koleksiyoncuları ve çevre bilimleri üzerine uzmanlık yapmış olanlar –konuşma ihtiyacı duyacağımız türde kimselerin hepsi– size bir dakikalarını bile ayırmayacak, burun kıvırıp sizi reddedecektir.

Y'sul'un hizmetkârı Sholish'in az önce girip gözden yitmiş oldu-

ğu yan odadan elinde hayli abartılı cilalanıp aynayı aratmayacak bir parlaklık kazandırılmış iki parçadan oluşma bir göğüs zırhıyla çıkarak geri dönüşünü izlediler. Fiziki gelişiminin dörtte üçünü ancak tamamlamış olan Sholish henüz sadece birkaç yüz yaşında genç ve sıska bir delikanlıydı. Her daim efendilerinden en az iki nesil genç olmasına özen gösterilen kişisel hizmetkârlara Ahali toplumu içinde, efendi konumundaki Ahali mensubunun bir nebze çalışma ve/veya eğitim gerektiren, kişisel tercih ve zevklerden hareketle şekillendirilmiş bir meslek tatbik etme zahmetine katlanmasına, uşağın da bu meşgalenin temel unsurlarını kavrayıp öğrenme olanağı yakaladığı zamanlar başta olmak üzere, sıklıkla rastlanırdı. Efendiler uşaklarını hizmetkârdan ziyade bizzat yetiştirmekte oldukları birer çömez gibi görmeye başlar, içlerinde iyiden iyiye sapkınlığa düşen bazıları ise işi astlarına kendilerinin eşitiymiş gibi davranma raddesine getirirdi.

Y'sul'a gelince... Duygusallığın bu denli etkisinde kalıp kendini yem konumuna düşürme aşamasından henüz çok uzaktı o.

"Oldu olacak hiç gelmeseydin, seni muhallebi beyinli sümük yumrusu!" diye bağırdı Y'sul, göğüs zırhını Sholish'in elinden sökercesine alarak. "Zırhı sil baştan döküp ördüm deme sakın! Yoksa zırhın üzerine yansıyan kendi görüntüne dalıp gittin de dikkatin mi dağıldı?"

Ağzında bir şeyler geveleyen Sholish efendisinin huzurundan çekildi.

– İma ettiğiniz kadar güçsüz olduğumuzu kabul etmeyi reddediyorum, Binbaşı, dedi Fassin'e albay.

Oerileitheye dönüp devam etti sonra. – Sırf buna müsamaha gösterildiği için şu an burada bulunuyoruz, Albay. Ahali hiçbir açıklanabilir gerekçeye dayanmaksızın kâhin topluluğunu bütünüyle ortadan kaldırabilir. Şu âna dek hiç kimse bu konuyu çözüme kavuşturacak bir şablon geliştirmeye yeltenmedi. Bizzat sizin ve sizinle aynı cinsten olan diğerlerinin burada bundan böyle hoş karşılanmadığına dair ani bir hisse kapılırsınız sadece. Uygar denecek mertebeye yeni ulaşmış türleri halen tanıma aşamasında oldukları zamanlar bunun gerçekleştiği nadiren görülür, ama bunun her zaman böyle olacağına dair herhangi bir garantinin varlığından da söz edilemez. Bireylerle uğraşmaktan elbet bıkarlar –ki ben buna sayısız kez tanık oldum– fakat bunun ne zaman olacağını kestirmek de

aynı ölçüde zor. Buraya her gelişimde, son ziyaretim sırasında bana ne denli dostça davranılmış ve ne derece yardım edilmiş olursa olsun –(tam bu noktada kuşku dolu bir kahkaha patlattı albay)– bu veya bundan sonraki herhangi bir sefer benimle hiç mi hiç ilgilenilmeyecek olunması ihtimalinin varlığını kabul etmeye zorlarım kendimi. Doğrusu şu ki, buradan defolup gitmek için önümde bir gün olduğu, aksi halde bir sürek avının hedef unsurunu teşkil edeceğim söylenebilir de bana. İster uzaktan isterse doğrudan yöntemle olsun, giriştikleri her yeni araştırmada bu olasılıkla yüzleşmek durumundadır kâhinler. Kendimizi buna alıştırmaktan başka bir şey gelmez elimizden. Sizinle tanışmaya gerek görmedikleri bile olur; geçmişi binlerce yıla dayanan saygın kâhin klanlarına mensup kâhin adaylarının onlarca yıllık eğitim süreçlerini geride bırakıp hazır hale geldikten sonra tam ilk araştırmalarına atılmak üzereyken bu işten vazgeçmeleri ve böylesi bir şeye kalkışmayı bir daha akıllarına dahi getirmemeleri konusunda uyarı aldığına dair kayıtlar mevcut. Sizi aralarına kabul etmiş olmaları mucize kabilinden bir durum. Ve unutmayın ki sizi gündelik hayatlarına burnunu sokan davetsiz bir asalak olarak görüp sürekli rahatsız etmemelerinin yegâne sebebi, Y'sul'un resmi anlamda size kefil olmasıdır.

– Söylediklerinizden, bu maskarayla göbeğimizin bağlı olduğu sonucunu çıkarıyorum.

– Aynen öyle. Biliyorum, inanması güç, ama içlerinde en iyilerdendir o.

– Yüce Çekirdek yardımcımız olsun. O halde neden vakit kaybediyoruz? Cenazemin arzuladığım şekilde süslenmesi için şimdiden sipariş vereyim bari.

Gönüllü Muhafız-Kılavuzlar Loncası, aynı gezegenin farklı kuşaklarından veya çok nadiren de olsa, genellikle aynı güneş sisteminde yer alan bir diğer gaz-devinden orayı ziyarete gelmiş Ahali mensuplarına göz kulak olma görevini kurulduğu günden bu yana sürdürüyordu. Ahali'den birinin yıldız sistemleri arasında –neredeyse her defasında yalnız başına– seyahat ettiği olurdu, fakat bu hiç de sıkça rastlanan bir olay değildi ve genellikle, yolculuğu gerçekleştiren bireyin işlemiş olduğu iğrenç bir suçtan ya da özrü mazereti olmayan bir kişilik bozukluğundan ötürü kendi gaz-devinden kovulduğu anlamı taşırdı.

İkinci Sürgün Çağı'nı izleyen süreçte, galaksi şu anki yaşının henüz yarısını ancak geride bırakmışken, Ahali uzayın derinliklerinde

toplu halde seyahat etmeye büyük ölçüde son vermişti. Ahali'nin ürettiği uzay gemilerinin yadsınamaz berbatlığının ve inşa tekniklerinin düşük kalitede oluşunun muhtemelen yedi milyar yıllık uygulama eksikliğinden kaynaklandığına dair genel bir kanı mevcutsa da, Fassin burada çarpık bir sebep sonuç ilişkisi kurulmuş olduğu fikrindeydi.

Ertesi gün savaş alanına doğru yola çıkmaları kararlaştırılmıştı. Şehir Yöneticisi'yle aralarında geçen sinir bozucu görüşmeden bu yana geride kalan süreyi bir yandan Ahali gazetecileri ile uzak mesafeli haber alıcılarının çıkacakları seferle ilgili kendilerine yönelttiği soruları uygun bir dille savuşturup diğer yandan onlardan sistemin genelinde neler olup bittiğine ilişkin olabildiğince fazla bilgi toplamayı denemekle geçirmişlerdi. Bu çaba onları kaçınılmaz olarak uzlaşıya varma ve bilgi takas etme noktasına getirdi. Dış gelişmelerle ilgili bir haber demeti karşılığında, gazetecilerden biri Fassin'den son derece temkinli (hatta öyle temkinli ki, yolculuklarının esas amacıyla uzaktan yakından ilgili bir konuya ne zaman temas edilecek gibi olsa Albay Hatherence öksürük nöbetine tutulmuştu) bir havada gerçekleşen bir röportaj koparmayı başarmıştı.

Üçüncü Öfke ayı tümüyle harap edilmiş, gerek üzerindeki gerekse içindeki herkes ve de her şey yok olmuştu. Bu yıkımdan sağlam çıkmayı başarabilen herhangi bir nakil gemisiyle ilgili hiçbir duyum alınmadığı gibi, bahsi geçen gemiye ait olduğu sanılan herhangi bir enkaza da rastlanmamıştı. Bununla birlikte, Derinlikler'e sürüklenmiş olma ihtimali de vardı elbet... Pek çok uydu mahva uğramış veya hasar görmüştü. Görünen o ki, Hızlılar'a ait olanlar (buradaki Hızlılar'dan kasıt, Mercatoria'ydı) ya kaybolmuş ya da çalışamaz duruma düşmüştü. Halihazırda mevcut olan yerel Hızlı türe ait bazı savaş gemileri Üçüncü Öfke ayından geriye kalan moloz yığını içinde arama-kurtarma çalışmaları yaparak epey zaman harcamıştı. 'glantine ayının ise her zamanki görünümünü koruduğu gözleniyordu. Yıldız sisteminin genelindeki gemi trafiği bir süredir bir nebze hafiflediyse de, olağandışı boyutlara ulaştığı söylenemezdi. Hauskipli Muhafız-Kılavuz Y'sul'dan alınan yetki dahilinde Ocula Albayı Hatherence'ın adıyla 'glantine ayına bir sinyal gönderilmişti. Söz konusu sinyale karşı taraftan şu âna dek herhangi bir cevap gelmemişti. Bu iletiyi takip etmekten sorumlu verici istasyonuna yönelik hiçbir nahoş girişimde de bulunulmamıştı halbuki.

Fassin ile söyleşiyi gerçekleştiren gazetecinin verdiği bilgiye göre tüm bunlar er geç kendilerinin de ulaşabileceği bilgilerdi. İşin püf noktası neyi nerede arayacağını bilmekte gizliydi. Sırf yolculuk öncesi asapları bozulmasın diye en az yüzde doksan oranında doğru bilgi ilettiği halde bu görüşmeden tek taraflı olarak onların kârlı çıktığını vurgulayan muhabir biraz kırgın bir tavırla ayrılmıştı yanlarından. Yabancı yaratıkların moral bozukluğuna uğradılar mı komik davranışlarda bulunacağını gayet iyi biliyordu.

"Arkadaşın ne demişti, tam olarak?"

"Dediğine göre, kendisinden... 'bir dolu malzemeyi havagazı borusundan geçirmesini' istemişler. Söylediği sözcükleri birebir aktardığıma eminim. Sonra, ağzından gereğinden fazlasını kaçırdığını fark etmiş olacak ki, konuyu değiştirme gereği duydu. Onda gözlemlediğim bu...duraklama, konuyu böyle alelacele değiştirişi, az önce sarf etmiş olduğu kelimeleri daha da önemli kılıyordu. Yaşamının büyük çoğunluğunu Nasqueron'da geçirmiş biriyle konuşmakta olduğunun bilincine biraz geç varmış ve onun, üzerine konuşmakta olduğu konunun arka planında saklı olan imalardan dolayı kendisininkinden farklı birtakım hislere kapılıp o yönde tepki verebileceği ihtimalini ancak o zaman hesaba katmıştı."

"Peki bu konuşma hangi...?"

"Şeklen şu an kullanmakta olduğumuzla çok benzeşen, İnsan diline uyarlanmış Açık G formatında yapıldı. Sözcüklere verilen anlamlar büyük ölçüde aynı; telaffuzu insan sesiyle uyum gösterecek biçimde değiştirilmiştir, hepsi o."

"İçeriğinde Angl sözcükleri yok mu yani?"

"Hem de hiç."

"Demek 'aerodinamik' veya 'hava kanalı' yerine 'havagazı borusu' tabirini kullandı, öyle mi?"

"Bildiğim kadarıyla hiç kimse 'hava kanalı' tabirini kullanmaz. Normalde burada başvurulması gereken, 'aerodinamik' kelimesidir. O ise üzerinde düşünmeksizin 'havagazı borusu' tabirini seçti, çünkü bu, anlam bakımından daha dar bir kapsama sahip olması dolayısıyla, teknik açıdan en doğru alternatifti. Bu bağlamda ele alındığında, uzay boşluğunda hareket etme kapasitesine sahip bir aracın Nasqueron'unkine benzer bir atmosferde de iş görebilmesi için elden geçirilip değiştirildiği anlamı çıkarabiliriz."

"Ve bu da, bir işgal veya yıkım gücü yüksek bir akın tehdidiyle karşı karşıya bulunduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Üzerimize bir akın yapılacağı bence aşikâr."

"Seninki böylesine yoğun bir korkuyu duvara asmak için fazla zayıf bir vida doğrusu."

"Biliyorum. Ama siz de bu adamın bağlı bulunduğu şirketin sistemin savaş aracı yapma ve onarma ihtiyacının dörtte üçünü karşıladığını aklınızdan çıkarmayın lütfen. Kullanmış olduğu şu 'havagazı borusu' tabiri oldukça sıradışı, kendisini duygusal olarak Nasqueron'a bağlı hisseden ve Ahali'ye sempatiyle bakan biriyle konuşmakta olduğunu idrak eder etmez bir teknenin rüzgâra göre yön değiştirmesi misali tavır değişikliği içine girmesi de fazlasıyla belirgin bir gösterge. Bu adamı iyi tanırım, hem de çocukluğumdan beri. Zihninin işleyiş şeklini az çok tahmin edebiliyorum."

"Yine de, neresinden baksan, bir gaz-devini işgale kalkışmak muazzam öneme sahip bir harekettir. Geçen yedi bin yıl süresince Mercatoria'nın böyle bir hamlede bulunduğu görülmedi."

"Mevcut durum, yerel anlamda onlar için umutsuz. Bu yıl içinde işgale uğrama tehdidi altındalar. Sözlük anlamıyla bir yıldan bahsediyorum, sizin algıladığınız şekliyle değil. Yardım gelmesi ise ancak onun da ötesinde en az bir yıl geçtikten sonra mümkün olabilir. Aslına bakarsanız, işgal seferinin çoktan başlamış olması bile mümkün. Üçüncü Öfke ile Mercatoria'nın bu civarda yer alan diğer mülklerine yönelik saldırılar bu harekâtın birer parçasıdır belki de."

"Bizi işgale girişmek onların faydasına mı bakalım?"

"Burada fark yaratacak bir şey olabileceği kanısındalar. Bir bilgi, mesela. Benim buraya geliş sebebim de bu zaten, söz konusu bilgiyi arayıp bulmak. Ama benim öldüğüm ya da başarıya ulaşamayacağım fikrine kapıldığı an Mercatoria sürece doğrudan kendisi müdahil olma yoluna gidebilir. Dahası, Mercatoria'yı endişeye sevk eden işgalciler de aynı şekilde düşünüyor olabilir, üstelik onların bu yolda tereddüt geçirmesine yol açabilecek çok daha az gerekçe var. İçimden bir ses Ahali Çalışmaları'nın gelecekte de şu anki düzeniyle devam ettirilmesinin onların öncelik anlayışı ışığında pek de üst sıralarda yer tutmayacağını söylüyor."

"Söylesene Fassin, bu yönde bir harekâtı nasıl bir bilgi haklı çıkarabilir?"

"Önemli bir bilgi."

"Biraz daha açık ifade edecek olursan?"

"Çok önemli bir bilgi."

"Bana söylemeye niyetin yok gibi."

"Belki öyle, belki de bunu yapmak elimde değildir. Ama şimdilik işin aslını bilmemeniz en iyisi."

"Demek böyle düşünüyorsun..."

"Olayın perde arkasındaki özel gayelerin sizi ikna edeceğini düşünseydim, inanın bunu sizinle paylaşırdım," diye yalan söylemek durumunda kaldı Fassin.

Konuştuğu kişi, Ahali'den Setstyin'di. Kendisini olup olabilecek en yüksek mertebede tanıdıklara sahip kişileri tarif etmekte kullanılan mütevazı bir tabir olan seyyar nüfuz satıcısı şeklinde nitelemeyi severdi Setstyin. Sosyal hiyerarşi açısından Ahali toplumu kayda değer ölçüde düzdü –Mercatoria'nın şatafatlı hilkat garibelerine has o keskin dikeyliği ile kıyaslandığında, bir nötron yıldızının yüzeyi kadar düz ve engebesiz– ama bu toplumun da kendine göre bir tepesi ve bir de tabanı vardı ve suhrl Setstyin her ikisiyle de temas halindeydi.

Bir cemiyet takdimcisi ve yarı-zamanlı çalışan bir sosyal hizmet görevlisiydi o, bir hastane ziyaretçisi, yüce ve iyi olanların dostuydu, Ahali toplumunda ne derece yüce ve iyi olunabilirse artık; başkalarının durumuyla, kendi itibar puanlarının seviyesiyle ilgilendiğinden de fazla (bu tavrı onu son derece sıradışı, hatta tuhaf ve neredeyse korkutucu kılıyordu), yoğun ve samimi bir şekilde ilgilenen, çevresi geniş, arkadaş canlısı bir yaratık. İnsan deyimleri uyarınca, katıksız bir ebleh ile havasından geçilmeyen bir karizma arasında bir yerdeydi. Onun eblehliği, gerçekten önem taşıdığı üzerinde herkesin mutabık kaldığı tek şeyi, yani itibar düzeyini umursama hususundaki eksikliğine dayanırken, karizmasının da kaynağını yine aynı kişilik özelliğinden aldığı söylenebilirdi, çünkü itibarı önemsememek –onu saplantı haline getirmemek, bulunma ihtimali olan her yerde onu yana yakıla aramamak, kendi karizmasını üstlerininkiyle devamlı surette karşılaştırmamak– bile başlı başına bir karizma göstergesiydi. Ortamda şüpheciliğin en ufak bir gölgesi dahi bulunmadığı sürece garip bir kandırmaca oyunu oynar, aslında öyle yapmıyormuş gibi göründüğü halde perde arkasında kararlı bir şekilde itibar kovalar, görünürdeki ona karşı ilgisizliğinin saf bir bilgelikten kaynaklanan yapmacıksız bir umursamazlığa dayandığı izlenimi uyandırarak şüphe uyandıracak ölçüde gösterişsiz ve kıs-

kanılmaya değmez bir yolla da olsa itibar zengini olmayı başarırdı.

(İtibar denen olgunun hangi esaslar üzerinde işlediğini Fassin'e ilk anlatan, amcası Slovius olmuştu. O zamana dek bunun bir çeşit para olduğunu zannediyordu Fassin. Ama Slovius ona paranın bile artık şu bildiğimiz eski para olmaktan çıktığını, bununla beraber itibarın bazen onunla neredeyse karşıt anlama geldiğini izah etti. İtibar puanı elde etmek üzere ne kadar yoğun çaba sarfedilirse, sahip olunan itibar puanları o kadar değersizleşiyordu.)

Setstyin aynı zamanda Ahali mensupları içinde Fassin'in karşılaştığı en duyarlı ve aklı başında olanlardandı. Basit bir insan tarafından kendisine yöneltilmiş olan ve uyanması, kendini toplayıp yatak odasından çıkması ve telefon başına gelmesi gibi ağır bir zahmet içeren şu ricaya bile benzerine çok az Ahali mensubunda rastlanacak bir saygı ve ciddiyetle yaklaşmıştı.

Ok başı biçimli mekiği kendi kendini tamir edip ikmal yapadursun, Fassin bir insanoğlu olmanın kaçınılmaz koşullarından sayılan beyin ile bedeni dinlendirme işlemi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip izin isteyerek Hatherence'ın yanından ayrıldı ve Y'sul'un evinde kendisine tahsis edilmiş olan uzun ve dar tasarımlı istirahat odasına çekildi. Dört bir yana savrulup atılmış giysi yığınlarıyla dolu, birbirinden eski sıra sıra gardıropla çevrili, gözden düşmüş tablolar ve buruşup sarkmış duvar süsleri ile donatılmış, toz içinde ve karanlık bir koridordu burası esasen. Burada da karşısına çıkan iki yanı içeri göçük Ahali yatağı ve duvarların birinde yer alan girinti yardımıyla burası bir yatak odası işlevi kazanmıştı, oysa ne Fassin'in ne de gaz mekiğinin böyle bir mekâna ihtiyacı vardı.

Kapıyı içeriden iyice kilitlediğine emin olan Fassin ok başı şekilli küçük mekiğinin ses dalgalarını algılama özelliğinden faydalanarak yerinden oynatılabilir bir tavan paneli tespit etti ve çift kat örülmüş çatıdan dışarı çıkarak kendisini esintili ve nispeten karanlık bir gecenin bağrında buldu.

Tüm Ahali şehirleri gibi Hauskip de kendi atmosfer tabakası altında geçmişten bu yana sessiz sakin bir yer olma niteliğini korumuş bir toprak kesiti içinde yer alıyordu gerçi, ama bu, şehirlerin hava koşullarından etkilenmeyeceği anlamına gelmezdi. Basınç farklılıkları, fırtınalar, sis, yağmur, kar, yan rüzgârlar, yukarı veya aşağı doğru sürüklenen hava akımları, yanal kuvvet ve dönüşler... Hepsi onları çevreleyen gaz kütlesinin o anki durumuna bağlıydı.

Bir dereceye kadar hırpalanarak ve lambaların ışığınca aydınlanan gecenin içinde oradan oraya hızla sürüklenmekte olan kalınca gaz kütleleri arasında gözlerden yarı-gizli vaziyette ilerleyerek, damlaların pırıltısının dışına ve üzerine ulaştı Fassin.

Gökyüzündeki trafik o gece nispeten hafifti –hava yolculukları büyük ölçüde kentin ana parçalarını birbirine bağlayan miller ile çubuklar içinde gerçekleşirdi– ama belli bir mesafe uzaklıkta hareket halinde olduğu görülen birkaç Ahali mensubu ve bazı küçük araçlar –ki bunların çoğunluğunu paket dağıtım makineleri teşkil ediyordu– Fassin'in ruhunun derinliklerinde fark edilmeden ilerleyebilme dileğinde bulunmasına yetmişti.

Aşağıda, gaz kütlesinin derinliklerinde, çakan şimşeklerin parıltısı seçilebiliyordu.

Aşağı doğru sarkan birkaç santimetre kalınlığında bir frekans yönlendiricisinin yanına gelen Fassin ona tutunup yukarı doğru tırmanarak şiddeti azaltılmış mat ışıklarla çevrili kocaman ve içi boş bir çanağı andıran terk edilmiş bir meydana ulaştı ve kısa bir arayıştan sonra içinde bir iletişim ekranı bulunan halka açık bir kabin buldu.

Gezegenin diğer ucunda konuşlanmış olmakla beraber, aynı anda Setstyin de ekvator çizgisi hizasındaydı. Bundan dolayıdır ki, Fassin gecenin bu ilerlemiş saatinde onu uyanık bulmayı umuyor olabilirdi, ancak Setstyin önceki gece vermiş olduğu son derece coşkun ve de neşeli geçen partinin yorgunluğunu üzerinden atmak için o sıra uykuya dalmış bulunuyordu. Ahali mensupları onlarca gün uyumadan durabilirdi ama bir kez uyudular mı, bunu şaşılacak kadar uzun bir süreye yayma eğilimindeydiler. Fassin dakikalarca yalvarıp dil dökerek nihayet Setstyin'in uşağını onu uyandırmaya ikna ettiğinde bile, bu ancak uzun bir uğraşın sonunda mümkün olmuştu. Setstyin'in görüntüsü ve sesi uyku sersemliğini üzerinden tam olarak atamadığını ele verse de, içerilerde bir yerde zihninin uyanık ve pürdikkat olduğu anlaşılmakta gecikmedi.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Setstyin. Bir yandan da, mili andıran uzuvlarından biriyle solungacının kenarını kaşıyordu. Göbeğinin orta yerine, yakın bir dost veya bir aile ferdi haricindeki bir kimseyle yapılan telefon görüşmesi sırasında nezaketen giyilebilecek asgari elbise kabul edilen hafif bir uyku kuşağı dolamıştı. Gövdelerinin içindeki ağız kısmı ile şehvet organlarının

başkalarınca görülmesi hususunda Ahali'nin dikkatli ve de çekingen davrandığına nadiren rastlansa da, özellikle karşılarındaki kişi başka ırka mensup bir yabancıysa, bu tür konularda da uyulması gereken bazı edep ilkeleri ön plana çıkmıyor değildi. "Ne söylememi istiyorsun, Fassin, ve de kime?"

Aniden ortaya çıkan sert bir rüzgâr, Fassin'in kabindeki ekrana odaklanma kaygısıyla ok başı şeklindeki mekiğini dengede tutmaya çabalaması sonucu mekiğin kanatçıklarından yoğun bir hırıltı çıkmasına yol açmıştı. "Tercihen mümkün olduğunca yüksek mertebedeki ve yine mümkünse, bu meselede ketum davranmayı bilecek birini, bu kişi her kim olursa artık, gerçek bir tehditle karşı karşıya bulunduğumuz konusunda ikna edin. Bir baskına uğranılması durumunda ne yapılması gerektiği üzerine kafa yormaya şimdiden başlasınlar. Belki de yapılacak en doğru hareket, ilk etapta baskına izin vermek. Kafadan çatlak bir Hızlı'yı sırf size esaslı bir ders vermiş olmak için bir iki kente nükleer bomba yağdırmaya itecek, olası sonuçları gereği gibi tartılmadan ortaya konmuş düşmanca bir tepki, ihtiyaç duyacağınız en son şeydir."

Setstyin'in kafası karışmış bir hali vardı. "Bundan kim kazançlı çıkabilir ki?"

"Lütfen, bana güvenin ve gerisini merak etmeyin... Hızlı türlerin hareket tarzıdır bu."

"Siyasetçilerle ve ordunun ileri gelenleriyle konuşmamı istiyorsun, doğru mu anladım?"

"Evet." Bir Ahali kentinin önde gelen siyasetçileri ve ordu kurmayları da en az hünerli terziler ve Setstyin gibi kendini çılgın partiler düzenlemeye adamış –yiğidin hakkını yiğide vermek gerekirse, muhtemelen ondan biraz daha az adamış– olanlar kadar acemi ve işini sırf zevk için yapan kimselerdi, gelgelelim eldekiyle yetinmek gerektiğini Fassin de biliyor ve ona göre hareket ediyordu.

Düşünceli bir tavırla şöyle dedi Setstyin: "Bizi işgale cüret edemezler."

Fassin de aynı kanıdaydı. Kelimenin tam karşılığıyla bir işgal girişiminde bulunulması imkânsızdı. İsterse üzerinde Ahali'den, evet Ahali'den bile daha barışçıl yaradılışlı, daha itaatkâr ve daha kolay yıldırılacak bir toplum yerleşik olsun, Ulubis kuvvetleri Nasqueron veya herhangi bir başka gaz-devininki kadar devasa bir kütleyi ele geçirmek için ümitsiz ölçüde zayıf kalıyordu. Ahali'nin mesken

tuttuğu bir yeri kontrol altına almayı denemek, işeyerek bir yıldızın her yanını ıslatmaya çalışmaktan farksızdı. Asıl büyük tehlike, aranan bilgiye erişmelerine yeteceği öngörülen bir süre için gezegenin belli bir bölgesini işgal altında tutmak üzere sefere kalkışmakla, Mercatoria'nın Ahali'nin topyekûn bir işgale maruz kaldığı izlenimine kapılıp sert tepki vermesine yol açmakta yatıyordu. Tepki gösterilmeye layık görülen şeye karşı olabildik en yoğun tepkiyle saldırıya geçmek görünüşe göre Ahali düşünce yapısının hakim unsurlarından biriydi ve Fassin bunun ilgili tüm taraflar açısından yaratabileceği sonuçları zihninde canlandırmaya dahi cüret edemiyordu.

"Uzun vadeli bir akın ve belli bir sahanın geçici bir süreyle ele geçirilip cüretkâr devriyeler yoluyla gözetim altına alınması gibi olası durumların yanlış yorumlanıp genel bir işgal hareketi zannedilebileceğinin altını çizmelisiniz."

"O saha neresi olabilir sence?" diye sordu Setstyin. "Yoksa sahiden de bana hiçbir fikrin olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Bana öyle geliyor ki, harekâtın odak noktası, sınırları yeni yeni belirlenen şu Resmi Savaş bölgesi veya onun yakınında bir yer olacak."

Setstyin gövdesinin ön kısmından çıkan uzuvları bezgince iki yanına düşürdü. İnsanların saçma buldukları bir şeyi zoraki olarak kabul ettiklerini göstermek için başvurduğu şu göz devirme hareketinin eşdeğeriydi bu. "Tabii ya, benimki de ne soru; başka neresi olacaktı ki?"

"Savaşın iptal edilmesi veya ertelenmesine yönelik en zayıfından da olsa bir olasılık kaldığını sanmıyorum, siz ne dersiniz?"

"Her zaman için bir olasılık vardır, ama bunun benim gibi vaktini partilerde kafayı bularak geçiren bir yaratığın yüksek mevkideki birinin kulağına bir şeyler fısıldamasıyla hiçbir ilgisi olamaz. Düşün bir kere: Daha önce bir eşine daha rastlanmamış şiddette bir saldırının, Nasqueron'un kendi sınırları içinde yabancılar eliyle yapılacak bir tecavüzün eşiğindeyiz ve ortaya koyabildiğin tek öneri Resmi Savaş'a *son verilmesi çağrısında bulunmamız* mı? Bana sorarsan ne kadar hırçın ve yıkıcı olduğumuzu göstermek için bununla eşzamanlı birkaç savaş daha çıkarsak ve bir yandan da bu işlere elimizi alıştırsak çok daha etkin ve caydırıcı bir hareket olur."

"Fikrinizi almak istemiştim sadece."

"Savaş alanına doğru ne zaman yola çıkacaksın?"

"Hauskip yerel saatiyle, yarın sabah."

"İşte bu güzel. Savaşın açılış törenine henüz çok vakit var."

"Aklımda daha öncelikli başka işler olabileceğini unutuyorsunuz."

"Hmm. Yüksek mertebeli birine konuyu açmam halinde seni takibe alabileceklerini ve ilgili taraflarca her adımının izlenebileceğini hesaba kattın mı peki?"

"Normal şartlar altında da öyle olmayacak mı sanki? Ama sorunuzun cevabı, evet, hesaba kattım."

"O halde bana, yolun açık olsun demek düşüyor, Fassin Taak."

"Teşekkür ederim."

Bunun ardından bir süre için ekranı süzen Setstyin, Fassin'in bu görüşmeyi nasıl bir ortamda yapmakta olduğuna takılmış olacak ki, şu yorumu ekledi: "Y'sul'un bir telefon santralinden faydalanacak kadar bile itibar puanı kalmamış mı yoksa?"

"Yolculuğa çıkarken beraberimde Muhafız-Kılavuz niyetine onun yanı sıra oerileithe ırkından ve Mercatoria askerî kuvvetlerine mensup bayan bir albay da olacak. Kendisi sizi bu saatte rahatsız etme gerekçemi tam idrak edemeyebilirdi. O yüzden de, bu görüşmeyi yapabilmek için gizlice dışarı sıvışmam icap etti."

"Görüyorum ki cesur olduğun kadar tedbirlisin de. Çıkacağın seferde sana bol şans dilerim, Fassin. İrtibatı kaybetmeyelim."

•

"Eğer bu görüntüleri izliyorsan, Sal, ben çoktan öldüm demektir. Şu aşamada, ölümümün hangi yolla gerçekleşmiş olabileceğiyle ilgili hiçbir tahminde bulunamıyorum. Dilerim ki bu, onurumu zedelemeden, kahramanca çarpışırken meydana gelmiş olsun. Gün gelip de bu kaydı izleyebileceğini pek zannetmiyorum, çünkü olay en azından seni de ilgilendiren bir aşamaya gelene dek bunun olmasını istemediğimden, huzur içinde uyuyabilmek için tüm duyularımı tıkadım. Huzur içinde ölmek... Aslına bakarsan, ümit ederim ki bu, senin çoktan ölmüş olduğun anlamına gelsin.

"İşin seni ilgilendiren kısmı, her ne kadar aynı bakımdan olmasa da, Fass'ı da ilgilendiriyor. Aslına bakarsan, seni, beni, Fass'ı ve Ilen'i ilgilendiriyor. Zavallı Ilen, aramızdan ayrılalı ne çok zaman oldu. Ilen Deste'ydi adı, Sal. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Belki de hatırlamıyorsundur. Sonuçta hepsi aynı yere çıkan farklı ve garip onca gerekçe bularak kafamızı dağıtmaya çalıştıysak da, aradan ge-

çen zaman hepimiz için fazla uzundu. O ardı arkası kesilmeyen tedavilerine gömülen sen, yavaş yaşamın inceliklerine kapılan Fass, ışık hızı yakınlarında çok fazla zaman harcayıp adeta bir dahi kesilen ben. Görünüşe göre zaman hiçbirimize yetişememiş, ha, ne dersin, Sal?

"Ama sanırım sen Ilen'i ve onun başına geleni hatırlarsın, ne de olsa hepimizi derinden sarsan bir olaydı, sence de öyle değil mi? Bana kalırsa öylesine dokunaklı ve korku verici bir olayla ilgili hiçbir ayrıntı unutulmaz, hem de asla. İnsan bunu nasıl unutabilir ki? Malum olayı hâlâ sık sık rüyanda görüyorsun, üstelik sadece geceleyin de değil, kimi zaman gündüz vakti de hiç beklemediğin bir anda gizlice sana sokulup kendini hatırlatıveriyor. Bu durumu hiç fark ettin mi? Ben çoktandır farkındayım. O sahne bazen son derece açık seçik bir halde beliriyor gözünün önünde, yüksekçe bir yerden düşmemek için parmak uçlarından başka bir dayanağı olmaksızın aşağı sarkan birinin ekrandaki yansıması gibi; hele ki bu bir kadınsa, daha da berraklaşıyor görüntü. Bu kişinin ekranda genellikle kurtarıldığını söylemek yersiz tabii. Ama bazı diğer seferler olayın gidişatı...beni pusuya düşürüyor. Kendimi bir şeyleri tamamen doğal şekilde yaparken buluyorum, hiçbir...ipucu olmadan, anıları tetikleyecek hiçbir...uyarıcı unsur olmadan; ardından bir de bakıyorum ki oradayım, oraya geri dönmüşüm, yanımda sen, Fass ve Ilen'le bir kez daha o lanet olasıca kocaman geminin göbeğindeyim.

"Ne demek istediğimi *anlıyor* musun? Aradan bunca yıl geçtikten sonra bile görüntü birebir canlanıyor belleğimde. Oysa sen şimdiye dek unutulup gideceğini düşünmüştün, değil mi? Kahretsin, *c* yakınında heba edilen onca seneye rağmen onun...nasıl demeli... kuruyup solacağını ve uzak bir anıya indirgeneceğini sanmıştın herhalde, yanılıyor muyum? Bir de şimdi bak bana; bedensel zaman ölçüsüyle altmış bir yaşına geldiğimi söylüyorlar. Oysa her zamankinden daha zinde hissediyorum kendimi, benimkinin üçte biri yaşında oğlanlarla yatıyorum ve... Altmış bir yaşındaki bir kadına benzer yanım var mı sence? Umarım yoktur. Ama o olayı şimdiye çoktan unutmuş olmam gerekirdi, sen de öyle düşünmüyor musun? Zaman en iyi merhemdir derler. Ama işin aslı hiç de öyle değil.

"Söyle bakalım, benzer bir şeyle sen de *karşılaşıyor* musun? Bahsettiğim şeyler zihninde bazı çanların çalmasını sağlayabildi mi bari? İnan bunu bilmeyi çok isterdim. Belki günün birinde gerçeği

öğreniriz. Belki ben sormak zorunda kalırım, sense görmen gereken şeyi asla göremezsin, ama öyle ya da böyle, işin aslını beraberce öğreniriz. Hem başka biri görür belki gerçeği. Başkaları görsün diye yapılmış bir şey değil bu tabii, ama, sen de kabul edersin ki yüksek risk taşıyan bir uğraş bu ve yapıldıktan sonra neler olacağını kim bilebilir?

"Her neyse, durum şu: Orada vaktiyle ne olup bittiğini biliyorum ve bundan dolayı seni öldürmek niyetindeyim, Sal. Ya da, belki de çoktan öldürdüm. Başta da söylediğim gibi, eğer bu kaydı izliyorsan, ben öldüm sense halen hayattasın demektir. Ama bu işin burada bitmeyeceğini aklına kazımanı istiyorum. Mezarımın ötesinden kopup gelerek senin peşine takılmaya yönelik ciddi niyetler besliyorum, Sal, seni moruk hergele. Bunun hiç de kolay olmayacağını biliyorum, ama tüm kariyerimi kendimi belli bir güce erişeceğim bir konuma yerleştirme yolunda çalışıp didinerek geçirdim. Donanma bünyesinde öyle güçlü bir pozisyona ulaştım ki oturduğum yerde parmağımı şöyle bir şaklatmamla beraber koskoca savaş gemileri motorlarını çalıştırıp belli bir rotaya oturur ve uzayın derinliklerine doğru uzaklaşır. Kendi mesleki ortamımda geniş bir tanıdık şebekesi inşa ettim, dostluklar kurdum, yeni müttefikler edindim, yeri geldi mi bazı kişilerle düşüp kalktım, sınavlar verdim, tüm bunları yaparken risk almaktan çekinmedim ve bu sayede, günü gelince sana, ah, bu saate kadar neredeyse tüm sistemin sahibi haline gelmiş olması gereken bir adama meydan okuyacak gücü üzerimde topladım. Geçidin yok edilmesi beni az daha yerimden ediyordu – kaldı ki planlarımı önemli ölçüde geriletmeyi başardı da– ama ben nihayet eve döndüğümde veya benim ölümüm halinde gerçekleşmesi planlanan şey gerçekleşmeye başladığında senin hâlâ sağ ve hayat dolu olacağına şüphem yok.

"Açıkçası, sana çok da fazla bilgi vermemeliyim. Seni ihtiyatlı davranmaya itecek herhangi bir uyarıda bulunmanın alemi yok. Tüm avantaj senden yana değil mi zaten? Eh, işin gafil avlama kısmı istisna tabii. Şaşırdın mı bari? Eğer bu kaydı dinliyorsan, izliyorsan, hayrete kapıldın mı? Şimdi ne olacağını merak ediyor musun? Öyle olsa iyi olur. Durma, merak et, Sal, merak etmeye, korkmaya bir an olsun ara verme, çünkü o korku kısa bir süre daha hayatta kalmanı sağlayabilir. Ama fazla uzun değil. Kesinlikle fazla uzun değil, ama yeterince uzun.

"Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli, ya sence? Birlikte olduğumuz, artık çok eskilerde kalan o dönemler de dahil olmak üzere, hiç şüphesiz ikimizden birinin diğerine hitaben yaptığı en uzun konuşma oldu bu, değil mi? Belki de birbirimize söylediğimiz şeylerin tümünün toplamından bile daha uzundur. Ya da, olsa olsa ona denktir, ondan daha az değil.

"Dur sana açıklayayım, halen anlamadıysan eğer: İzleri gördüm, Sal. Sen ceketini giyip yakanı kaldırmadan bir an önce, üç kırmızı çizgi halinde boynunu kat eden izleri. Onları anımsadın mı? Soğuktan titrer gibi yapıp 'C-yakası' veya ona benzer bir halt geveleyişini de mi hatırlamadın yoksa? O an iliklerine dek işlemiş olan korku ve tavana vurmuş olan adrenalin düzeyinden dolayı farkına varamadığın ve ancak aradan uzunca bir süre geçtikten sonra seni huzursuz etmeye başlayan küçük falsolardan yalnızca biriydi bu. O günden sonra ceketinin yakası hep yukarıda gezdin, değil mi? Kendini banyoya atıp ilkyardım çantasını eline alana dek o ceketi seni teselli eden bir tür örtü olarak kullandın, yalan mı? Seni bilmem ama ben gayet iyi hatırlıyorum. Elimi Ilen'e eriştirebilmek için aşağı uzandığım sırada onun tırnaklarının durumu gözümden kaçmamıştı. Kan birikmişti o tırnakların içine. Daha dün gibi gözümün önünde. Fass ise onları görme fırsatı bulamadı; halen de haberi yok bu ayrıntıdan. Ama ben gördüm. Boynundaki izlerin neden kaynaklandığına ilkin emin olamadım, ama sonradan incelemeyi de ihmal etmedim. Olayın üzerinden birkaç hafta geçmişken aramızda yaşanan şu lüzumsuz vedalaşma faslını hatırlıyor musun? İşte o zaman yakından kontrol etme şansı yakaladım. Geride kalan zaman zarfında izler silinmeye yüz tutmuştu tabii, ama ana hatlarıyla halen oradaydılar işte.

"Onu oldum olası arzulamıştın, değil mi, Sal? Güzeller güzeli Ilen'e günün birinde sahip olmayı dilemiştin hep. Seninle o gemiye binmesinin evet anlamına geldiği sanrısına mı kapılmıştı yoksa o küçük beynin? Buna samimi olarak kendini inandırmış mıydın? Desene kız sonradan fikir değiştirmiş! Fakat bunun artık bir önemi kalmadı sanırım. Göreceğimi gördüm ben.

"Olayın komiğime giden yanı ne, biliyor musun? Sen de aynını yapabilmiş miydin bilmem ama, biz birlikte olduk. Ilen ve ben. Tek seferliğine yaşanıp bitmiş olsa da, asla unutamayacağım olaylardan biriydi. Aah-ah, benim yerimde olmaya can atardın, değil mi?

Bahse girerim öyledir. İlerleyen süreçte Fass'la da yattım, sırf seriyi tamamlamak için. Bu arada, o işte senden çok daha iyi olduğunu teslim etmeliyim."

Üniformalı görüntü oturduğu yerde öne doğru eğilip yüzünü kameraya yaklaştırdı ve bir yandan sesi alçalıp silikleşirken dosdoğru karşısına diktiği gözlerini bir an olsun kırpmaksızın konuşmasını şöyle noktaladı:

"İşini bitirmek üzere yola çıkmıştım, Sal. Eğer bu kaydı izliyorsan bunu başaramamışım demektir, en azından şahsen, ama ölüler dünyasından çıkıp gelmem gerekse bile, icabına bakmadan yakanı bırakmayacağıma emin ol."

Görüntü dondu ve anbean silikleşip yok oldu. Hafifçe titreyen bir elin ileri doğru uzanıp ekranı kapaması için aradan biraz zaman geçmesi gerekmişti.

BÖLÜM DÖRT
Savaş Zamanı Hadiseleri

Sadece bir galaksinin var olduğuna yönelik inanç, basmakalıp bir inançtı; pek çok galaksi vardı aslında. Geniş bir alana yayılmış, güçlü akli yetilere ve sezgilere sahip her tür yaşam formu –ve buna ek olarak, akli yetileri tartışma götürmekle birlikte yıldızlararası seyahat etmekten geri kalmayan birkaç yaratık sınıfı daha– ve bazen her müstakil tür bile, sırf kendi hakimiyeti altında tutacağı bir galaksi edinme eğilimindeydi. Gezginler –doğup yetiştiği yaşam çevresinin ötesindeki bölgelere uzanma iradesi ve de cüreti gösteren bu cins varlıkların tümünü kapsayan bir geçiş kategorisine verilen isimdi bu– hepsi de birbirinden farklı seyahat sistemlerine ev sahipliği yapan kocaman ve tamamen üç boyutlu ama büyük ölçüde boş bir kentin sakinleriydi adeta. Halkın çoğu yürüyerek yolculuk etmekten memnundu ve bu ağır tempolu seyahat şeklini aralarında belirgin bir mesafe bırakılarak tasarlanmış sessiz ve terk edilmiş sokaklar, ıssız parklar, bomboş arsalar ve geçmişten günümüze halen varlığını sürdürebilmiş çorak toprak kesitlerinden oluşan sınırsız bir arazi ile şimdiye dek hiç haritası çıkarılmamış patikalar, kaldırımlar, sokak araları, basamaklar, merdivenler, daracık yanyollar ve de pasajlardan oluşan koca bir şebeke üzerinde icra ediyorlardı. Yolculukları sırasında hemen hiç kimseyle karşılaşmazlardı ve varmak istedikleri yere ulaşınca, ayrıldıkları yer ister bir yıldızın fotosferi,* ister kahverengi bir cüce güneşin yüzeyi, ister bir kuyrukluyıldız bulutu, isterse yıldızlar arasındaki boşlukta unutulup gitmiş bir

* Fotosfer: Gaz halindeki güneş kitlesinin parlak en dış tabakası. –çn

bölge olsun, yeni geldikleri bu yerin ona çok benzediğini görürlerdi. Bu türden olanlara verilen genel isim, Yavaşlar'dı.

Hızlılar ise bambaşkaydı. Çoğunlukla öyle veya böyle kayalık yüzeye sahip gezegenlerde gelişen bu türün temsilcileri, çok daha yüksek bir tempoda yaşar ve büyük zahmetler pahasına da olsa bir yerden diğerine ilerlemekten asla tatmin olmazdı. Kullanılabilir bir solucan deliği şebekesi oluşturuluncaya dek böyle yapmaya zorlanmış olmaları bile başlı başına kötü bir durumdu. Solucan deliklerine giriş sağlayan geçitler –tıpkı bir kentin yeraltı istasyonları gibi– farklı türlerden kişilerin bir araya geldiği ve bir dereceye kadar kaynaştığı solucan deliği sisteminin sıkışma noktalarıydı, ne var ki, kişinin bir geçit civarında veya bir solucan deliği içinde ancak kısıtlı bir süre geçirebiliyor oluşu göz önüne alındığında, ilk bakışta gayet etkin bir derinliğe sahipmiş gibi görünen bu birbirine bağlanma süreci, çok çeşitli yaşam çizgilerine sahip türler arasındaki nihai bağlantısızlık açısından pek de bir farka yol açmıyor, sistem kullanıcılarının gerek bir araya gelmeden önce gerekse ayrıldıktan sonra, genellikle diğerlerininkinin hepsinden son derece farklı olan, kendilerine has rahat yaşam koşullarını karşılar nitelikte yerlere kümelendiği gözleniyordu.

Pek çokları Cincturia'yı Yerküre'ye has hayvanların eşdeğeri kabul ediyordu: Kuşlar, köpekler, kediler, sıçanlar ve bakteriler. Gerçi bunlar da şehirde yaşıyordu ama ona karşı herhangi bir şekilde sorumlu veya ona büsbütün bağımlı olmayıp, onun işleyişiyle bazen büyük bazense nispeten küçük ölçülerde zıtlaşırlardı.

Diğerleri'ni –ağır tanecik* içermeyen Yarı Gölgeler, 13 Boyutlular ve seyelanları mesken tutmuş Quantarchlar– özetle tanımlamak, zeminin, şehrin üzerine inşa edildiği iskelet ile onun temellerinin ve havanın bile hepsi de başka başka özelliklere sahip yaşantılara ev sahipliği yaptığını keşfetmekten çok da farklı değildi.

Mercatoria –ki tamamen olmamakla birlikte büyük ölçüde, galaksinin mevcut toplumu içinde oksijen soluyarak yaşamını sürdüren türlerden oluşuyordu– da canlılardan oluşan tüm diğer gruplar gibi kendi galaksisine yerleşmişti ve kimi zaman ciddi anlamda farklılıklar göstermelerine rağmen bütün bu galaksiler her biri adeta diğerlerinin içine işleyerek, bir yandan diğerlerince çevrelenirken kendisi de onların çevresini sararak ve paha biçilmez değerdeki

* Baryon: Atom çekirdeğini oluşturan proton ve nötron gibi ağır parçacıkları da kapsayan atomaltı parçacık ailesine verilen genel isim. –*çn*

solucan deliği şebekelerinin ara sıra ortaya çıkan şu kolaylıkla yok edilebilme zaafının yarattığı tehdit haricinde başka galaksilerin etkisi altında hemen hemen hiç kalmaksızın ve hiçbirini de etki altında bırakmaksızın, yan yana varlığını sürdürme mücadelesi veriyordu.

Peki ya biz? Ah, bizim durumumuz kablo döşemesindeki hayaletlerden farksızdı.

•

Kaynak ekipmanlarını, karbonla dokunmuş sırt çantalarını ve ağır mı ağır zamk fırlatıcılarını paketleyerek, Dretnotun ana pervanelerinden birinin dev bıçakları üzerinde sürünüyordu Köle-çocuklar. Motorların adeta nabız gibi atarak yükselen uğultusu ve her yanını pelerin misali kaplamış olan kahverengi sis dalgasını yarıp geçen geminin bir an olsun kesilmeksizin sürüp giden tahrik sesi, pervanelerin arkasında oluşan hava cereyanına kapılan gaz kütlesini ve geminin o devasa gövdesini ağır sanayi yapılarına özgü mekanik seslerin vızıltılar saçarak şekillenen ve bir yükselip bir alçalan o sonsuz ahengiyle dolduruyordu.

Fassin ile albay, dev motorların oluşturduğu daireye tepeden bakan üstü açık bir rampada dikilmiş, yeniyetme Ahali çocuklarından oluşan iki takımın hiç durmadan çırpınan eğri bıçakların en uç kesimine ulaşmak üzere kocaman pervane bıçakları üzerinde emekleyerek gıdım gıdım ilerleyişini seyrediyordu.

Geminin sancak tarafının en dış kısmındaki pervaneye ÇiğBulutu kökünden kopma bir parça çarpmıştı bir süre önce. Söz konusu kök yukarıdaki bulutların arasından, muhtemelen onlarca kilometre yükseklikte her geçen gün daha da çürüyerek süzülmekte olan ölmeye yüz tutmuş bir ÇiğBulutu'ndan kopup düşmüş olsa gerekti. Eni on kilometreye, yüksekliği ise bunun beş ya da altı katına dek erişebilen muazzam ve köpüklü bitkilerdi ÇiğBulutları. Gazdevlerinde görülmeye alışılan tüm bitki türleri gibi onlar da büyük ölçüde gazdan meydana geliyordu... Aceleyle yol alan bir Ahali mensubunun sıradan bir bulut kümesinin değil de koca bir bitkinin ortasından geçmekte olduğunu fark edemeyip bitkinin saçaklarından birini yarıvermesi hiç de beklenmedik bir olay sayılmazdı doğrusu. Bir insanın gözüne ise aşırı derecede uzamış bir mantar ile bir fırtına bulutunkine eşit cüsseye ulaşmış bir denizanası arasında bir boyuta sahip devasa bir haç gibi görünürlerdi. Ahali topluluklarının yaşadığı hemen her yerde eşzamanlı olarak hazır ve nazır buluna-

bilen ve ortak bir atadan türedikleri için beraber sınıflandırılan bir organizmalar grubunun birer ferdi olan bu bitkiler, çeşitli atmosfer yüzeyleri arasındaki ısı farklılıklarını sömürmek için aşağı doğru sarkan kalın ve görece katı köklerinden faydalanarak Ahali'ye ait gaz-devlerinin atmosferinde biriken su yoğunlaşmasını emiyorlardı.

Yaşam döngülerinin son safhasına yaklaştıklarında bulutların üst sınırının soğuğuna ve daha da yüksekteki pus katmanlarına yönelirlerdi ve onlar böyle yaptıkça gövdelerinin çeşitli yerlerinden parçalar koparak aşağı düşerdi. Dretnot hareket kabiliyetini borçlu olduğu itme kuvvetine kaynaklık eden merkezi tahrik birimleriyle temas etme tehlikesi yaratacak biçimde havada süzülen/düşen/yükselen unsurları bertaraf etmesi için destek silahlarıyla donatılmıştı, ama bu defaki kök parçası bahsi geçen pervane ile ona en yakın muhafız bataryanın arasına doğru kaymış ve çiğnenip posası çıkarılarak gerisingeri dışarı tükürülmesine kadar geçen kısacık sürede otuz metre uzunluğundaki pervanelerde kargaşaya sebep olmuştu. Bozulan düzeneği tamir etmek için pervane bıçaklarının dibinden ucuna dek tırmanma görevi de çocuk-kölelere düşmüştü tabii. Çatallaşmış bir nehir ağzının kolları kadar ince ve narin uzuvlarıyla bir yandan halen dönmekte olan bıçaklara sıkıca asılmış vaziyette her ileri hamlede yeni bir metal gürültüsü çıkararak mesafe kat etmeye çabalarken bir yandan da çeşitli tamir alet edevatını taşımak durumunda olan çocukların işi gerçekten zordu. Yarış kayığını andıran araçlara binmiş bazı Ahali subayları ise yüksek sesle emir üstüne emir yağdırıp tehditler ve küfürler savurarak çocukların bulunduğu hattın az açığında uçuyordu.

"Şu lanet pervaneyi ne diye tamamen durdurmuyorlar ki?" diye bağırdı albay, açık alandaki onca gürültü arasında Fassin'e sesini duyurma kaygısıyla. Kenarına sımsıkı tutunup aşağı doğru sünmüş bir halde olan biteni gözledikleri platform, uzunluğu iki kilometreyi biraz aşan, eni ise alabandadan alabandaya dört yüz metreyi bulan bir elips biçimindeki dev geminin soğan görünümlü burnuna geminin toplam uzunluğunun beşte dördü kadar bir mesafe uzaklıkta yer alıyordu. Dretnotun dev boyuttaki yirmi dört motor takımı çelik direklerden, kablolardan, boru biçimli destek silahlarından ve hatları kabaca küresel olarak tanımlanabilecek motor kabuklarından oluşan muazzam bir yaka gibi, en arkaya yakın bir noktadan dışa doğru çıkıntı yapıyordu. Şiddetli bir rüzgâr Hatherence'ın uzay el-

bisesi ile Fassin'in ok başı biçimli küçük mekiğinin çevresinde uluyarak savruluyordu.

"Anlaşılan o ki, öyle yapmaları halinde geminin hızını büyük ölçüde yitirmesinden çekiniyorlar!" diye bağırarak karşılık verdi ona Fassin.

Dretnotun kaptanı köle-çocuklara çok fazla kayıp vermeden tamir işlemini tamamlama fırsatı yaratmak için sancak tarafının en dış kısmındaki pervanenin motor takımının gücünü dörtte bir seviyeye düşürmüştü. Bunun etkisiyle geminin itme gücüne yansıyan ve haliyle izlenen rotayı da saptıran eğrilik ise kıç tarafına, motorların hemen gerisinde kalan kısma kurulmuş sekiz köşeli bir kuyruk kanadı düzeneğinin üzerinde yükselen devasa dümenler yoluyla yapılan yerinde müdahaleler ile telafi ediliyordu.

Bulutların arasında oluşan anlık bir açıklıkta, birkaç kilometre mesafeden kendilerine refakat etmekte olan bir kruvazörün siluetini seçer gibi oldu Fassin. Diğer Dretnotlar ile onlara eşlik eden küçük mekiklerin ördüğü perde yüz kilometre genişliğe ve otuz kilometre derinliğe sahip bir cephe halinde etraflarına yayılmıştı. Pervanelerden birinin ucuna varmış olan köle-çocuklardan biri kayıp da tutunduğu yerden boşa çıkmış olacak ki, gittikçe uzaklaşıp silikleşen bir dehşet çığlığı eşliğinde havada girdaplar çizerek boşluğa doğru düşen çocuk, gövdenin dış kısmındaki destek silahlarından birinin iç kenarına çarptı. Çığlık aniden kesilmiş, çocuğun gevşekçe sallanan vücudu pervanelerin meydana getirdiği ortak akıntıya kapılıp geri püskürtülmüş, bunu yaparken kuyruk kanadına dolanıp yeni bir karmaşaya sebebiyet vermekten kıl payı kurtulmuştu. Bir an sonra, dev boyuttaki dikey kanatlardan birinin ardında gözden kayboldu. Tekrar açığa çıktığında, bir yandan yavaşça dönmeyi sürdüren cesedin kendisini hızla sarmalayan puslu bulut kümelerinin bağrına doğru çoktan inişe geçtiği görüldü. Yarış kayığı üzerindeki Ahali sürücülerinin biri bile dönüp de ona ikinci bir kez bakmaya tenezzül etmemişti. Geriye kalan düzinelerce köle-çocuğun ise koskoca bıçaklar üzerinde milim milim ilerlemeye devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Albaya doğru döndü Fassin. "Ahh, işte bu hiç olmadı."

Savaş bölgesine doğru ağır aksak ilerlemeyi sürdürüyorlardı.

Bir TünelAracı –düzeltmek gerekirse, Y'sul'un beraberinde götürmekte ısrar ettiği sayısız yükü ve yedek giysilerle dolu valizleri ve

bunlara ek olarak bizzat Sholish'i taşıyarak ne derece faydalı olduğunu kanıtlayan ikincisi de sayılırsa, iki TünelAracı– onları Y'sul'un evinden alıp Merkezi İstasyon'a götürmüştü. Orada Sıfır Bölgesi sınırına –yani gezegenin ekvator hattına– ve yirmi bin kilometre ötedeki A Kemeri'ne doğru uzun soluklu bir yolculuğa çıkmış olan doksan küsur araçtan kurulu bir konvoya katılmışlardı. Yolculuğun büyük kısmını, verdiği son parti sonrası içine düştüğü akşamdan kalmalığı halen üzerinden atamamış olmaktan yakınarak geçirmişti Y'sul.

"On milyar yıldan bu yana şu anki halinizle yaşamınızı sürdürmekte olduğunuzu iddia ediyorsunuz da *akşamdan kalmalığa* karşı etkin bir tedavi yöntemi geliştirmeyi halen başaramadınız mı yani?" diye sordu Hatherence, gizlemeye gerek görmediği bir kuşkuyla.

Mutfaktaki görevlilerin bir oerileithe yemeğinin tam kimyasal bileşimini çözümlemesini bekleyerek, restoran vagonlarından birinde süzülüyorlardı.

Ahali toplumunda güneş gözlüğü niyetine kullanılan saydam surat örtüsünün altında iyiden iyiye boğuklaşmış bir sesle karşılık verdi ona Y'sul: "Çile çekmek sürecin bir parçası sayıldığı gibi, bunu dile getirmek de öyledir. Unutmamalı ki, kişinin beraberindeki dostlara sevecenlikle yaklaşıp onları oldukları gibi kabullenmesi de aynı kapsamda ele alınır."

Şüpheyle baktı ona albay. "Oysa ben sizin acı hissetmediğinizi sanıyordum, yanılıyor muyum?"

"Fiziksel acıları hissetmediğim doğru. Bizim gibilerin hissettiği, dünyanın hiç de bir gece önce göründüğü gibi mükemmel olmadığının ve kişinin kendisini başkaları nezdinde ahmak yerine koymuş olabileceğinin bilincine varmaktan kaynaklanan, ruhsal bir acıdır. Bu örnekleri çeşitlendirmek mümkün. Sizin gibi küçük bir Ahali mensubunun bunu anlamasını beklemiyorum tabii."

Ekvator hizasındaki Kemer'in sıcaklıktan adeta kaynayan o darmadağın kuzey sınırlarında, orta karar bir irtifada hızla hareket eden bir küre kent olan Nuersotse'ye varınca konvoydan koptular. Otuz kilometreyi zorlukla bulan çapından dolayı Ahali'nin alışılageldik şehir yapılanması ışığında nüfus yoğunluğunun son derece kabarık oluşuyla dikkat çeken bir yerleşim yeri olan Noersotse'nin daha ziyade güç ve manevra yeteneği göz önüne alınarak inşa edildiği anlaşılıyordu. Bir Kuşak Sınırı Tekeri'nin o civara doğru her

savruluşunda, yüksek hıza sahip nakil araçları neredeyse her saat konvoylar halinde şehirden ayrılıyordu.

Cüsseleriyle nefesleri kesen iki gaz-devi kuşağının birbiriyle çakıştığı sınır bölgesinde, görkemli gövdesi karşıt yönde dönmekte olan gaz akıntılarının etkisiyle yalpalayarak her iki tarafa da birer kilometre kadar girmiş vaziyette hep aynı rota üzerinde dönüp duran, bir uçtan diğerine iki bin kilometreye erişen bir uzunluğa ve boğum boğum bir gövdeye sahip muazzam bir yapı olan Bir Numaralı Nuersotsia-Guephuthen Kuşak Sınırı Tekeri'nin üzerinden geçtiler. Gezegenleri sarmalayacak boyuttaki BulutTüneli şebekeleri hariç tutulursa, Kuşak Sınırı Tekerleri çoğu gaz-devinin sahip olduğu hareketli yapılar arasında en büyükleriydi. Bir gezegen kuşağı sınırları içindeki diğer her şeyden farksız olarak saatte birkaç yüz kilometre gibi önemsiz bir hızla o gezegenin çevresini dönmekle yetiniyordu bu tekerler. Ahali'den biri için fazlasıyla durağan bir tempoydu bu.

Temas halinde oldukları kuşakların birinden diğerine nispeten yüksek güvenlik içinde ve asgari düzeyde sarsıntı geçirerek yolcu ve malzeme taşınmasına olanak tanımalarına bir de sahip oldukları asimetrik tahrik milleri yardımıyla şaşılacak kadar çok miktarda elektrik üretebilme avantajı eklenince, Kuşak Sınırı Tekerleri'nin kelimenin tam anlamıyla *döndüğünü* söylemek hiç de abartı sayılmazdı. Bahsi geçen bu tahrik milleri alt kenarları mide bulandırıcı ve zihinlere durgunluk veren bir hızla yırtınırcasına dönmek üzere donatılmış yüzlerce metre genişliğinde mikrodalga yansıtıcılarla bezeli kocaman birer yarıküre şeklindeki üst ve alt göbeklerden dışarı fırlıyor, bu yansıtıcıların gönderdiği güç ışınlarını toplayan en az onlar kadar heybetli sabit yansıtıcılardan kurulu dış çember ise bu enerjiyi rıhtıma çekilmiş bekleyen hayli yüklü akümülatör taşıyıcılarına aktarıyordu.

Fassin ile albay oraya ulaştığında, Teker ve şehir her ikisi de olabildiğince çabuk bir şekilde o güzergâhtan uzaklaştırılmaya çalışılmış olmasına rağmen sınır bölgelerde gezinen ufak çaplı bir fırtınanın dış periferine kapılmış bulunuyordu. Şiddetli girdaplarla boğuşmaya alışık olduğu her halinden belli olan bir nakil gemisi onları BulutTüneli istasyonundan Teker'e doğru hızla taşırken, motorların uğultusu, rüzgârın çığlığı, dolu tanesi halinde tepelerine yağan amonyağın şakırtısı ve dört bir yanda çakan şimşeklerin göz

kamaştıran parıltısı arasında manyetik alanlardan geçtikleri sırada Y'sul'un bagajı ile teçhizatı içindeki bazı parçalardan şiddetli çatırtılar kopup kıvılcımlar saçılıyor, koskoca gezegenin kendisinden Fassin'in dişlerine varıncaya dek her şey adeta zangırdıyordu.

Teker'in iç çevresine sıkışmış olan dev santrifüjün merkezkaç etkisine doğru savruldukları şu anda, alan/kemer sınırını aştıkları süreçte maruz kaldıkları, dalgalar halinde gelen o çılgın sıçramalar hesaba katıldığında bile, içeride geçirdikleri süre bunun yanında neredeyse sakin kalıyordu.

Guephuthe'yi Nuersotse'yi vurduğundan da beter vuruyordu fırtına. Şehrin dış ekvator çemberi hızla döndükçe en dış semtlerden bazısı ve diğerlerine oranla daha bakımsız bırakılmış bölgeler bir şarapnel girdabı içinde parça pürçük oluyor, sanki soyulup atılıyordu. Onları taşıyan nakil aracı enkazın yanından sıyrılıp geçmek için havada zikzaklar çizip sıçrayarak bir süre ilerledikten sonra ilk bakışta şiddetli rüzgârın etkisiyle dalgalanan dev bir denizşakayığını andıracak şekilde saçak gibi açılmış kablo tellerinin işaret ettiği kent sınırının biraz açığında yer alan, üzerinde sıra sıra TünelAracı'nın beklediği bir avluya çevirdi yönünü.

Bunu A Kemeri'nin kilometrelerce uzunluktaki sahası üzerinde yapılan bir diğer BulutTüneli yolculuğu, Kuzey Tropik Yaylalar'ı geride bırakış, 2 Numaralı Bölge'ye geçebilmek üzere bir başka Teker'e nakledilişi –neyse ki bu seferki öncekine nazaran daha sakin ve olaysızdı– ve nihayet, Bölge'nin orta çizgisini aşıp kendilerini hepsi de dosdoğru savaş alanına götürülmekte olan insan, teçhizat ve ikmal malzemesi ile tıka basa doldurulmuş araçlar ve kervanlardan oluşan sivilden çok askeri bir trafiğin ortasında bulmaları izledi.

Savaş alanının tam sınırında yer alan Tolimundarni'ye varınca Y'sul'un yüksek yerlerde sayısız tanıdığı olan, tüm sistemlere yayılmış ve de tüm türlerce tanınıp kabul edilmiş ölçülemez derecede yüksek ve içsel gerçeklikte bir şan ve itibara sahip, başka başka ırkları temsil eden bu birbirinden meşhur iki saygın misafir –evet canım, aynen bu gördüğünüz ikisi– ile beraber, tam ayrıntısını bu beyler gibi askeri kuvvetlerin yetkisi bu denli tartışılmaz ve sır saklama konusundaki basireti bu denli şüphe götürmez ama bununla birlikte söz konusu misyonun taşıdığı kritik değeri ve bunun hiçbir engele tabi tutulmaksızın özgürce geçmelerine izin verilmesine yönelik onlara kazandırdığı aleni hakları sırf iyi niyete ve en te-

mel adalet ilkelerine dayanarak bütünüyle idrak etme yetisine sahip olduğundan kuşku duymadığı ve ortaya koyacakları işbirliğinin hemen akabinde aklın almayacağı kadar kabarık bir itibar puanı yığınıyla ödüllendirilecek olmasından dolayı akıllarının karışıp da bundan kötü bir mana çıkarmayacağına güvendiği mensuplarına dahi ifşa etme serbestisine ne yazık ki haiz olmadığı, akla hayale sığabilecek en büyüğünden bir önem ve hassasiyet arz eden bir meseleye ilişkin çıkmış oldukları araştırma seferinin –hayır hayır düzeltiyorum, kutsal görevin!– rakipsiz önceliği ve son derece aşikâr olan resmiyeti üzerine, önleyici saldırıda bulunma niyetiyle bilhassa abartılmış bir öfkeyle sıraladığı gerekçelere kulak asmayıp oyuna gelmeyen askeri polis tarafından konvoydan atıldılar...

TünelTomurcuğu içinde öylece bekleşerek, araç konvoyunun hareket edip uzaklaşışını izlediler. Bu esnada Sholish ise daha yeni boşaltılmış olan bagajların etrafa saçılan ve oraya buraya düşen parçalarını toparlamak üzere bir o yana bir bu yana koşturmakla meşguldü.

Fassin ve Hatherence öfkeli bakışlarını Y'sul'dan bir türlü alamıyordu.

Yolun tozunu üzerinden silkeleyip elbisesine çekidüzen vermeyi nihayet bitiren Y'sul ise biraz geç de olsa onların bu müşterek bakışının farkına varmış olsa gerek ki kendisini savunmak istercesine "İşimizi görecek bir kuzenim var!" diye atıldı.

Bahsini ettiği kuzen, KemerGezginleri'ne bağlı 487 numaralı "Gürleyen Fırtına" donanmasının bir parçası olan *Fırtınabiçici* adlı otuz kuleli Dretnotta görevli bir mühendis subayıydı. Geçmişin sisi içinde unutulup gitmişken içten içe mahcubiyet duyduğu halde dışarıya karşı cesur bir surat takınmaya çalışarak çıkagelip kendisinden yardım dilenen kuzeni Y'sul'a, gemisinin kaptanına karşı ona ve beraberindeki yabancılara kefil olmak ve bu sayede onlara, her ne kadar sırf bu bile ancak sözümona sadece yük taşımacılığına ayrılmış olan ve şeklen kubbe misali kıvrılarak yükselen bir deniz kabuğunu andıran bir mekiğin içinde bir yandan Y'sul'un içinde seyahat ettikleri manyetik tüpün kazandığı ivmenin akşamdan kalmalık halininkilerle benzeştirdiği sarsıcı etkilerine ve yola çıkmalarının öncesindeki gece dostları tarafından günü gelince savaş alanında kullanması için kendisine verilmiş olan tüm hediyeler ile son anda sipariş verip hazırlatmış olduğu yepyeni muharebe giysilerinin bü-

yük kısmı da dahil olmak üzere valizlerinin pek çoğunu geride bırakmak durumunda bırakılmasına dair şikayetlerine katlanmak zorunda kalınıp bulutların üst sınırı boyunca yol alınarak ve hatta bir süreliğine uzaya çıkılarak (fakat mekiğin penceresi bir yana, dışarıyı izleme imkânı sunacak bir ekran bile bulunmadığı için etraftaki manzara seyredilemeden) Yüksek Tolimundarni'den Lopscotte'ye (yine Kuzen Bindiche ve onun görünüşe göre sağlayabileceği faydaların sonu olmayan askeri bağlantıları tarafından, Y'sul'u nefretle andığı bir amcanın değersiz dölüne *Fırtınabiçici*'nin heybetli kondansatörlerinin enerji biriktirişini aratmayacak şekilde bağışlamak durumunda kaldığı bir yığın itibar puanının ardı sıra kedere boğma pahasına örtbas edilen) gerçekleşen hızlı ve bir o kadar gözlerden uzak bir uçuş yoluyla hayata geçirilebildiyse de sonuçta savaş alanına girebilme olanağı yaratmak suretiyle geçtiği ve asla unutulmayacağından şüphe duymadığı kocaman kıyak dolayısıyla yüklü miktarda itibar puanı edinmek, uzunca bir zamandan bu yana kuzenine karşı kökleri aile içi ilişkilerde yatan bir garez besleyen Kuzen Bindiche'yi doğal olarak hayli memnun etmişti.

Pervanelerin arkasında oluşan hava cereyanı beraberinde adeta ulumalar ve dehşetengiz çığlıklar taşıyarak kâhin ile albayın bulunduğu yerden geçiyordu. Köle-çocukların sürdürmeye gayret ettiği tamir çalışmasındaydı hâlâ gözleri. Dev pervane bıçaklarının ucuna kümelenmiş olan Ahali gençlerinin şu durumunu tavana tutturulmuş bir serinletme fanına azimle asılan bir sinek sürüsününkine benzetti Fassin.

Ahali çocukları öteden beri genellikle yabani koşullarda ve sevgiden tamamen yoksun olarak sürdürürdü varlığını. Bu sürece tanıklık eden insanlar için yetişkin Ahali mensuplarının hemcinslerine aralıksız eziyet eden sapıklardan farksız olduğu ve Ahali çocuklarının mahküm edildikleri şartlardan kaynaklı bu vahşet ortamından kurtarılması gerektiği hissine kapılmamak son derece güçtü.

Az önceki olayın üstünden henüz çok bir zaman geçmemişken, Fassin'in gözleri önünde dev boyuttaki bıçakların birinden bir çocuk daha keder dolu tiz bir çığlık eşliğinde aşağı düştü. Üstelik talihsizliğe uğrayan bu son çocuk destek silahlarını ıskalamış ve yüksek gerilim akımıyla yüklü bir sabit kabloya çarpıp neredeyse ikiye bölünmüştü.

Yarış kayığının üzerinde olayı takip etmekte olan Ahali mensuplarından biri pervane rüzgârının içine daldı ve dengesini korumak için vasıtasıyla adeta boğuşarak, çocuğun kemikleri paramparça olmuş o narin bedeniyle aynı hizaya geldi. Üzerindeki kaynak ekipmanını bir çekişte çıkarıp alırken cesedin aşağıdaki boşluğa savrulmasına aldırış etmemişti bile. Köle-çocuğun cansız bedeni, dalından kopmuş bir yaprak gibi sessizce süzülerek, sisin içinde yitip gitti.

Kendi çocuklarını umursamadığını neşeyle doğruluyordu Ahali. İtiraf etmek gerekirse, dişiliğe geçiş yapıp hamile kalmak da pek umurlarında değildi, sırf beklenti bu yönde olduğu, kendilerine bol itibar puanı kazandırdığı ve kişiye üstlenmiş olunan görevi bir şekilde tamamladığı hissi verdiği için yapıyorlardı bunu. Süreci bir sonraki adıma taşımak, doğumun getirdiği onca zahmet yetmezmiş gibi *bir de* sonrasında çocukların bakımını üstlenmek gülünç bir fikirden öteye gidemiyordu onların gözünde. Sonuçta onlar, *kendi* gençliklerinde evden kovulmaya ve vahşice ortalıkta dolaşmak durumunda bırakılmaya katlanabilmiş ve kendileri için ölümcül tehlike arz eden planlı programlı av partilerinden, yaşça onlardan büyük olan ergenlerden kurulu çetelerin sataşmalarından ve yalnız başına iz sürmeyi yeğleyen uzman avcıların amansız takibinden sağ çıkmayı başarmıştı, bir sonraki nesil niçin aynını yapamasındı ki? Küçük hergelelerin ileride neresinden baksan milyarlarca yıl yaşama şansı vardı. Şunun şurasında bir yüzyıl boyunca elemeden geçirilip ayıklansalar ne çıkardı ki?

Fırtınabiçici'nin hasara uğrayan pervanesini tamir etme işinde kullanılan köle-çocuklar Ahali içinde pek çoklarınca hiç kuşkusuz son derce şanslı görülürdü. Şu an burada, onları avlamak üzere kimsenin peşlerine takılmadığı, gereği gibi karınlarını doyurabildikleri ve kendilerini nispeten güven içinde hissettikleri bu çalışma ortamında değil de sevimsiz ve/veya tehlikeli işlerde çalıştırılmak üzere hapsedilmiş olmaları da mümkündü ne de olsa.

Başını uzatıp onları süzen Fassin içlerinden kaçının yetişkin olacak yaşa gelene dek sağ kalabileceğini sordu kendine. Çatallanarak denize dökülen bir nehir ağzını andıran şekilleriyle bu sıska ve titrek gençler bundan milyarlarca yıl sonra kendi türünün en yaşlıları arasında gösterilen ve çevresinde sarsılmaz bir saygı uyandırmış bilgeler haline gelebilecek miydi acaba? İşin garip tarafı, tabii ki, başkaları onların bunu başaracağına her nasılsa inandığında bile

onların buna inanmaya bir türlü yanaşmamasıydı. Ahali gençleri, içlerindeki en yeniyetme yumurcağa kadar, doğruluğu sınanma aşamasındaki bir varsayım veya sade bir tartışma konusu olarak ortaya atıldığında bile, gün gelip de kendilerini avlayan, katleden, yakalayıp esir eden ve koskoca gemilerindeki onca berbat işi yapmaya zorlayan çifte disk vücutlu şu devasa, gaddar, korku verici yaratıklardan biri haline dönüşeceğine bir an olsun inanmayı kesinlikle, kesinlikle ama *kesinlikle* reddediyordu.

– Kâhin Taak?

– Efendim, Albay?

Aralarında geçen konuşmaları olabildiğince gizli tutmak için kutuplaştırılmış ışığa başvurarak, yakın-iletişim yöntemini yeniden ele almışlardı. Bulundukları yere çıkmalarını albay teklif etmişti. Bu işin ucunun özel bir mesele görüşmeye çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu Fassin. Makas köprüsünün çevresinde oluşan pervane rüzgârının sebep olduğu tiz gıcırtının ve hemen arkada koro halinde bağrışan motor takımlarından yükselen sağır edici gürültünün ortasında, araya hiçbir iletişim cihazı sokmaksızın olağan yolla konuşmaya kalkmanın hiç de sağlıklı sonuç doyurmayacağı kanısına varmıştı Fassin.

– Bana biraz zaman tanımanızı isteyecektim.

– Neden bahsettiğinizi anlayamadım.

– Aramaya çıktığımız şu şeyden bahsediyorum. Bu araştırmanın doğal birer gereği olan, tıpkı şu an yaptığımıza benzer fısıltı sinyaliyle konuşmak gibisinden özel durumlar da cabası...

– Daha açık konuşun lütfen, Albay, dedikten sonra, hanımefendi diye ekledi.

– Üçüncü Öfke'de verdiğiniz brifing sırasında bize bahsetmiş olduğunuz şeylere kendiniz de samimi olarak inanıyor musunuz? diye sordu Hatherence. – Hani şu sadece sizin, Ganscerel'in, Yurnvic'in ve bendenizin hazır bulunduğu bilgilendirme toplantısından söz ediyorum: Orada bize söylediğiniz şeylerin tümüyle doğru olma ihtimali gerçekten var mı sizce?

Dişi oerileithenin Uzun Geçiş, galaksileri birbirine bağlayan şu efsanevi 'delik' ve malum liste üzerine yapmış olduğu konuşmaya değindiğini daha yeni idrak etmişti Fassin. – Bunun ne önemi var? diye sordu.

– Neye inandığımız her zaman önemlidir.

İster istemez gülümsedi bu defa Fassin. – Size bir şey sormak istiyorum...mahsuru yoksa tabii?

– Akabinde benim soruma geri dönmek şartıyla, buyurun sorun.

– 'Gerçek' denen olgunun varlığına inanır mısınız?

– Büyük harflerle yazılmış haliyle mi?

– Dahası, alıntı yapıldığını belirten, tırnak içine alınmış haliyle.

– Evet, tabii ki inanırım!

Dine, yani Şeriflik'in, Cessoria'nın ve bir bakıma Mercatoria'nın da perde arkasında yatan inanca haddini bilmez çevrelerce verilen isimdi Gerçek. Gerçek yaşam gibi algılanan şeyin –dindarların taraflı yaklaşımı sonucu lafın gelişi kesinliğe bağlanan bazı istatistiksel veriler ışığında– aslında çok daha ötelerde saklı olan daha büyük ve daha kuşatıcı bir gerçeklik içindeki olağanüstü bir sayısal alt tabaka üzerinde vuku bulan bir canlandırmadan ibaret olduğu yönündeki inançtan kaynaklanıyordu. Hatırlanabilen en eski dönemlerden bu yana çoğu insanın ve tüm uygarlıkların aklını öyle veya böyle kurcalamış bir fikirdi bu. (Buna gösterilebilecek tek istisna, Ahali'nin sıradışı örneğiydi; onlar öyle olduğunu iddia ediyordu en azından. Bazı diğer kesimlerce her şeyden önce bir uygarlık olarak dahi kabul edilmemelerinin de ayrı bir tartışma konusu olduğu belirtilmeden geçilmemeli.) Ne var ki, herkes –daha doğrusu, belli ki görünürde herkes– çabucak veya aradan belli bir zaman geçtikten sonra, fark yaratmayan bir farklılığın aslında çok da kafa takılacak bir farklılık teşkil etmediği ve bundan dolayı da, kişinin yaşamına (veya yaşamıymış gibi görünen şeye) olduğu gibi devam edebileceği fikrine ulaşıyordu.

Gerçek ise bunun farklılık yaratacak bir farklılığa dönüştürülebileceğini öne sürerek olayı bir sonraki aşamaya taşıyordu. Asıl ihtiyaç duyulan şey, kitlelerin gerçekte koca bir canlandırmanın birer aktörü olduklarına kalpten inanması, onu ruhlarının derinliklerinde duyumsaması, akıllarında ondan başka fikre yer vermemesiydi. Bu yaklaşımı ayrıntısıyla irdeleyip benimsemek, düşünceleri arasında en öncelikli yeri her daim ona vermek ve bu inancı açıkça ifade edip birbirleriyle paylaşmak üzere icap eden tüm törensel yükümlülükleri yerine getirip kendilerince yakışık alan ciddiyeti takınarak zaman zaman bir araya toplanmak zorundaydılar. Bununla da kalmayıp, öğretilerini yaymalı, mümkün olan herkesi kendi görüşlerini benimsemeye teşvik etmeliydiler, çünkü –ki bu aynı zamanda

işin odak noktasıydı da– canlandırmada rol alan kişilerin yeterli bir kısmı bunun bir canlandırma olduğunu kabullenir duruma geldiğinde, canlandırma onu hazırlayıp kuranların gözündeki değerini bir anda yitirecek ve tüm bu yapı olduğu gibi çökecekti.

Herkesin geniş çaplı bir deneyde birer denek rolü oynadığı varsayılırsa, deneye tabi tutulanların gerçeği tahmin edebilmesi, onun değerinin ortadan kalkması anlamına gelirdi. Birer oyuncak işlevi gördükleri farz edilirse, bunu tahmin etmeleri de, benzer şekilde, onaylanmaları, hatta –belki de– ödüllendirilmeleri gerektiği anlamı taşırdı. Bir şekilde sınava tabi tutuluyor olsalar, varılan bu nokta sınavı başarıyla verdiler ve peşi sıra ödül de getirmesi muhtemel olumlu bir sonuca ulaştılar demekti. Yok eğer içinde yaşamak durumunda oldukları dünyanın sınırlarını aşıp yasak bölgeye girmekten dolayı cezalandırılıyor idiyseler, gelinen bu aşama affa uğrayıp haklarının iade edilmesi için yeterli gerekçe teşkil ediyor olmalıydı.

Gidişata dur demek için canlandırmada rol alan nüfusun kaçta kaçına ihtiyaç duyulduğunu bilmeye imkân yoktu (bu oran yüzde elli olabileceği gibi, bunun oldukça altında kalan veya çok daha üzerine çıkan bir oran da kendini gösterebilirdi) ama feyze varmış olanların sayısı artmaya devam ettiği sürece evren bu tezahüre giderek yaklaşacaktı ve işte o zaman, farkındalığın vuku bulması an meselesi haline gelecekti.

Dinlerin geldiği son nokta, inançların büründüğü nihai şekil ve inanç disiplinlerinin ulaştığı son düzey olduğu iddiasında bir nebze haklıydı Gerçek. Tüm diğer inançları kuşatan, hepsini uygun bir bağlama yerleştiren, hepsinin sorumluluğunu üstlenen ve hepsini kucaklayan oydu sonuçta. Onun dışındakilerin hepsi, canlandırmanın kendi tabiatı içinde yer yer boy gösteren basit birer olağanüstülük olarak algılanıp eninde sonunda terk edilebilirlerdi. Aynısı bir anlamda Gerçek için de geçerliydi, fakat bu ortak payda denklem dışı bırakıldığında, diğerlerinin aksine onun halen söyleyebilecek bir şeyleri olduğu görülüyordu.

Diğerlerinin yapamadığı bir şey daha yapıp bir dereceye kadar evrensellik iddiasında da bulunabiliyordu Gerçek. Tüm diğer büyük dinler ya onları ilkin ortaya atmış olan ve geçmişinde köklerinin aranıp bulunabileceği türe –hatta çoğunlukla bunun bünyesindeki bir altkümeye– özgü kalmış, ya da bilinçli olarak birbirinden tamamen farklı köklere sahip olup da yeterince benzer noktası bulunan

bir grup dinden yola çıkarak amalgamlar ve sentezler geliştirmişti.

İçeriğinde herhangi bir mucize (veya en azından kanıtlanabilir herhangi bir mucize) barındırdığı iddiasında bulunmayan ve peygamber gibisinden çok mühim olduğuna inanılan herhangi bir bireyin ürünü olmayan Gerçek (ne de olsa tamamen kendiliğinden gelişen süreçler izleyerek farklı medeniyetlerden oluşan bir çeşitlilik içinde pek çok defa türemeyi bilmişti), bilimsellik sonrası ortaya çıkan ve galaksilerüstü bir geçerlik edinen ilk reel dindi... Egemen bir irade tarafından gönülsüz bir tebaaya dayatılma lüzumu doğmaksızın hazmedilebilen ilk dindi en azından. Gerçek, onu tabiatı gereği dine uzak duranların gözünde çekici kılabilecek türden bir sav ileri sürerek gerçekte bir din olmadığını bile iddia edebilecek durumdaydı. Dinden ziyade bir felsefe, hatta sarsılmaz katılığa sahip istatistiki bir olasılığı dayanak alan bilimsel bir faraziye şeklinde kabul edilebilirdi.

Mercatoria doğrudan bu sade ve yalın inanç sistemini benimseme yoluna gitmiş ve onu kendi işine gelecek biçimde düzenleyerek fiilen son Çağ'ın devlet dini haline getirmişti.

– Ya siz, Fassin, inanmıyor musunuz? Bu defaki mesajını sesine biraz da keder katarak yollamıştı albay.

– Bu savın içerdiği düşünsel kuvveti takdir ettiğimi söyleyebilirim.

– Peki aklınızda ona her zaman yer vermiyor musunuz?

– Hayır. Üzgünüm.

– Üzülmenizi gerektirecek bir şey yok. Bunu hepimizin zor bulduğu zamanlar olur. Belki de ileride bu konu üzerine daha etraflıca konuşabiliriz.

– Korkarım bunu yapmamız gerekecek.

– Artık asıl soruma dönebiliriz öyleyse.

– Bütün bunlara inanıp inanmadığım sorusuna mı?

– Doğru bildiniz.

Hep birlikte gürüldeyen motor kalabalığı, çılgınca dönen pervane bıçakları ve diğer tüm destek birimleriyle hemen aşağılarında uzanan gemiye bir süre göz gezdirdi Fassin. Uzun Geçiş: Galaksiler arasında seyahat edilerek geçirilen otuz milyon yıl.

– Ahali tarafından inşa edilmiş herhangi bir şeyin bu denli uzun sürmesi öngörülen bir yolculuğu gerçekleştirebileceği fikri, görünürdeki iyimser saflığın geri planında yoğun bir gerginlik saklıyor olsa gerek, diye itiraf etti.

– İlk yolculuğun bundan çok daha hızlı gerçekleştiği varsayımının da hayal ürünü olma bakımından ondan aşağı kalır yanı yok.

Ah evet, hayal ürünü olduğu neredeyse kesinlik kazanmış, galaksilerarası ulaşımın temel direği sayılan şu görkemli 'deliğe' gelmişti işte konu yine.

– Bu konuda sizinle tartışmaya niyetim yok, Albay. Yine de, tüm bunların koca bir saçmalıktan ibaret olmasının gayet kuvvetli bir ihtimal teşkil ettiğini belirtmeden edemeyeceğim; gelgelelim araştırmakta olduğumuz özel husus etrafındaki esrar perdesi halen aralanmış değil.

– Hiç de olası görünmediği halde bizi yalnız bırakmıyor gibi.

– Tekrar ediyorum, yerinizde olsam bu husus üzerinde tartışmaya girmezdim. Sonuçta sizin bir albay olduğunuz, benimse şunun şurasında sadece şeref payesi olarak binbaşılığa layık görüldüğüm gerçeği dışında bir şey kalmıyor elimize ve emir emirdir.

– Kişinin kendisine verilmiş olan emirleri yerine getirme konusunda göstereceği gayret, yine aynı kişinin onların ne derece başarıyla yerine getirilebileceğine olan inancı altında şekillenecektir.

– Bu noktada sizinle tamamen hemfikirim. Gelin görün ki nereye varmak istediğinizi hâlâ anlamadım.

– Şimdilik sadece ön ayarlamaları yapıyorum, Binbaşı.

– Bu işe kendimi ne derece adamış olduğumu mu ölçüyorsunuz? Bu uğurda... Yani emelimizin odağındaki şeyi elde etmek uğruna hayatımı feda edip etmeyeceğimi mi anlamaya çalışıyorsunuz?

– Onun gibi bir şey.

– Sanırım kişilik olarak ikimiz de kuşkucu sınıfa giriyoruz, Albay. Ve bana öyle geliyor ki benim kuşkuculuğum sizinkine baskın çıkar. Aynı zamanda, görevimizi yerine getirme konusunda da taviz vermediğimiz ilkeler var. Belki de bu hususta siz bana baskın çıkıyorsunuzdur. Bu açıklamam sizi tatmin etti mi?

– Şikayetim yok doğrusu.

– Benim de.

– Bu sabah Ocula'dan bir ileti aldım.

– Gerçekten mi?

Ve her hâlükârda bana her şeyi tüm ayrıntısıyla anlatacak mıydın, yoksa şu son atışmamız sırasında görevimizle ilgili daha kuşkucu davranmış olsaydım bunu benden gizler miydin? Belki de bayıla bayıla kullandığın şu 'ayarlama' tabiriyle bundan böyle benimle her şeyi paylaşmayacağını ima ettin, kimbilir?

– Evet. Aldığımız emirlerin aynen geçerli olduğu belirtiliyor. Üçüncü Öfke ayının baskına uğramasıyla eşzamanlı olarak sistemin geneline yönelik birkaç saldırı daha gerçekleşmiş. Bunları daha düşük şiddette saldırılar izlemiş. Nasqueron çevresindeki uydu haberleşme sistemi acil durum dolayısıyla tamir edilmeye başlanmış. Bu esnada, uydulardan kaynaklanan işlev boşluğunu telafi etmek ve buna ek olarak, ikimizin güvenliğini temin etmek, yeri geldi mi ana kuvvet içinden bize destek yollamak ve görevimiz sonlanınca ya da acil bir durum söz konusu olunca bizi buradan alıp kaçırmak üzere gezegenin üzerine bir Navarchy donanması konuşlandırılmış.

Yorum yapmadan önce bir an düşündü Fassin.

– Benim klanımdan, Bantrabal Klanı'ndan hiç haber var mı?

– Maalesef yok. Üçüncü Öfke üzerinde veya çevresinde bulunan herkesin öldürüldüğü haberi teyit edildi sadece. Korkarım ki Başteknisyen Hervil Apsile'nin de ölüler arasında olduğu sanılıyor. Nakil gemisinin izine rastlanmadığı gibi, tüm çabalara rağmen onunla irtibata da geçilememiş. Ocula orada katledilmiş olan tüm merhum kâhinler ve destek personeli için başsağlığı dileklerini size iletmemi benden rica etti, ki buna benimkileri de eklediğimi söylemem yersiz olur herhalde.

– Teşekkür ederim, çok incesiniz.

Albayın buna karşılık gösterişli bir edayla başını eğip onu selamladığını görür gibi oldu Fassin, fakat bu, onları tokatlarcasına çevrelerinde hızla dönmekte olan pervane rüzgârından kaynaklanan bir göz yanılsaması da olabilirdi.

Köle-çocuklar o gün başka kayba uğramadı. Yaptıkları tamir de işe yaramış görünüyordu. Onarım işlemlerini tamamlayamadıkları bölümlerde bile hasarlı pervane bıçakları daha az titreşiyor ve işin geri kalanını kolaylaştırıyordu.

– Bütün bunları yapmak üzere Nasqueron'a kaç gemi yollamış olabilirler acaba? *Tek başına o küçük gemi ve minik bir diskten farksız iki uyduyla bu işi başarmış olmaları mümkün mü ki?*

– Bu konuya değinmediler.

Hiçbir yorumda bulunmadı Fassin.

Gerçek'in içine işlemiş olan inançlardan birinde talihsiz sonuçlar doğurması muhtemel birtakım koşullardan üstü kapalı bahsediliyordu. Bunlardan biri, canlandırma sona erdiğinde canlandırmada rol oynamış olan herkesin varlığının tamamen son bulabileceği

yönündeydi. Canlandırma kapatılabilir, bundan dolayı da, onun mayasında rol oynayan herkes ölebilirdi. Ödüllendirilme, serbest bırakılma, daha büyük, daha iyi ve daha eğlenceli bir dış dünyaya dönme gibi dertler de böylelikle ortadan kalkmış olurdu: Kısacası, kitlesel bir yok oluş yaşanırdı.

Öte yandan, (görünürde) gerçek dünyada, Gerçek'in kendi yaptığı kıyımları onayladığına, kitle katliamlarını ve soykırımlarını bunu açıkça ifade etmeden teşvik ettiğine ilişkin imalarda bulunduğu yönünde bir sav da gündemdeydi. Olay mantık çerçevesinde değerlendirildiğinde, samimi inanca sahip olanların oranını artırmanın bir yolu dini yaymak, başkalarını inandırmak ve saf değiştirmelerini sağlamaksa, bir diğer yolu da Gerçek'i kabul etmeyi kesinlikle reddeden inatçıların sayısını azaltmaktı... Gerekirse onları öldürmek suretiyle. Herkesi kapsayacak bir bilince ve kurtuluşa ulaşma düğümünün çözülme noktası bir kuşkucunun inanmaya başladığı an değil de doğru yolu bulmamakta ısrar eden bir kâfirin son nefesini verdiği andı belki de.

Fırtınabiçici görüşü kısıtlayan kesif bir bulut duvarının karanlığına daldı. Bir anda yakılıp geminin her yanını aydınlatan ışıklar destek birimleri ve Ahali'nin yarış kayıkları üzerinde yansımalara neden oluyordu. Çok geçmeden görüşleri iyiden iyiye engellendi ve pervanelerin arkasında oluşan hava cereyanı ile motorların tekdüze uğultusunun bir araya gelmesiyle ortaya çıkan o kahredici ve delirtici ahenksizlik ses sinyali yoluyla haberleşmeyi bile neredeyse imkânsız hale getirdi. Gemi yoğunlaşan karanlığın derinliklerine doğru ilerledikçe, kendilerini şiddeti giderek artan bir metan gazı yağmurunun ortasında buldular.

– Sanırım artık içeri girme vakti geldi, dedi albay.

– Amin.

* * *

Ertesi güne atış talimiyle başladılar, *Fırtınabiçici*'nin silahları ile mürettebatının sıcak çatışmaya hazır halde tutulması amaçlanıyordu anlaşılan. Y'sul, Hatherence ve Fassin'in bu hedef talimini geminin ön kısmında bulunan ve Dretnotun zırh kaplı burnundan elmas biçimli küçük bir kabarcık gibi dışarı fırlamış geçici bir yapı olan bir gözlem kubbesinin içinden izlemesine izin verilmişti. Bu mekânı içlerinden birçoğu *Fırtınabiçici*'nin daha yeni sona ermiş olan uzun

barış süreci boyunca nezaket ziyaretinde bulunduğu çeşitli şehirlerde yöneticilik yapan ve olup biteni seyretmek için büyük bir hevesle oraya kümelenmiş bulunan birkaç düzine siville paylaşıyorlardı. Üniforına giydirilmiş evcil-çocuklar üzerine yiyecekler ve kafa yapıcı ilaçlar serpiştirilmiş tepsiler taşıyarak VIP konukların arasında süzülüyordu.

Tam o anda, *Fırtınabiçici* hiddetli bir sarsıntı geçirdi ve bunu muazzam bir patlama sesi takip etti. Göğün bulundukları yerin altında ve gerisinde kalan kısmı, baş tarafta hedefe gittikçe yaklaşan merınilerin zorlukla seçilebilen karanlık noktaları olduğu halde önleri sıra ilerleyen tarak şekilli ince ve kıvrımlı gaz çizgileriyle düzinelerce izle dolmuştu. Her bir oyuktaki koltuğa yerleştirilmiş olan ekranlar –daha doğrusu, bunlar arasında halen çalışır durumda olanlar– mavi hedefin büyütülmüş bir görüntüsünü yansıtıyordu; çukur gövdesi mermilerce delik deşik edilen gemi şiddetle sarsılırken, üzerinde açılan delikler hemen akabinde kapanıp gözden kaybolmadan önce bir anlığına da olsa görülebiliyordu.

Geneli sıkılmış bir havada ekranı takip eden Ahali mensuplarının bazısından düzensiz bir bağrışma yükseldiyse de, bu coşku evcil-çocuk garsonlardan hizmet beklendiğini gösteren parmak şıklatmalar arasında silinip gitmekte gecikmedi.

"Şimdiye dek size sormak aklıma gelmedi," dedi Hatherence, kömürle beslenen bir pipodan tüten duman buklelerini homurtular eşliğinde savuşturına uğraşındaki Y'sul'a doğru eğilerek. "Bu savaş ne yüzünden çıkmıştı acaba?"

Olduğu yerde yalpalayarak arkasını dönen Y'sul'un albaya daha iyi odaklanabilmek için dış duyu bölgelerini uygun konuma getirmek ister bir hali vardı. "Ne yüzünden mi çıkmıştı?" diye tekrarladı, kafası karışmış bir bakışla. Pipoya tutturulmuş olan çubuk son kaynağını da tüketmiş olacak ki, gür bir 'poff' sesi eşliğinde patladı. "Şey, ee... İnsanlardan, daha doğrusu, bu defaki örneğe bakacak olursak, sizin de göreceğiniz gibi, Ahali'den meydana gelen iki...ee...karşıt grubun, şey, dövüşmeye karar vermesi yüzünden. Dövüşmek! Evet, şu ya da bu mesele üzerine çıkan bir anlaşmazlıktır çoğunlukla bunun gerekçesi ve...ve bunu yapmak için silahlara başvurulur, ta ki taraflardan biri veya diğeri... Ha bu arada, bu işlerde genellikle iki taraf olduğunu belirtmiş miydim? Savaş söz konusu oldu mu ilk akla gelen, en bilindik rakam budur sanırım. İşi yürütebilmek için gereken asgari üye sayısı gibi bir şey işte. Gelgelelim..."

"Benim öğrenmek istediğim şey savaş dene olgunun tanımı değildi, Y'sul."

"Değil miydi? İyi o halde. Sanırım sizin de kendinize özgü savaşlarınız vardır. Görünüşe göre herkesin olduğu gibi."

"Asıl sormak istediğim şey, bu seferkinde üzerinde anlaşmazlık çıkan konunun ne olduğu. Bu savaşın patlak verme sebebi nedir?"

"Sebep mi?" diye sordu Y'sul; iyiden iyiye afallamıştı şimdi. Gemi bir kez daha zangırdayıp bu defa her iki yandan ateşlenen yeni bir bomba salvosu uzaktaki hedefe doğru ok gibi fırlarken, oyuk koltuğunun içinde olabildiğince geriye yaslandı. "Şey," diye bocaladı bir an, uzaktan bakılınca birer noktayı andıran mermilerin gazdan kuyruklarını arkalarına takmış halde dans edercesine ilerleyişine gözü takılıp dikkati dağılarak. "Şey, bunun *bir* sebebi olduğuna eminim..." Kendi kendine mırıldanmaya başladı sonra. Bir yandan piposunu emip derin bir iç çekerek arkasına yaslanırken, Y'sul'dan şimdilik alabileceği bilginin tümünü aldığının ve daha fazla çırpınmanın boşuna olacağının farkına vardı Hatherence.

– Resmi Ahali Savaşları devasa bir ölçekte cereyan eden düellolar gibidir, diye açıklamaya girişti Fassin. Bunun üzerine, yavaş hareketlerle ona doğru döndü albay. – Normal şartlarda, zevklerin ve estetik tercihlerin bir şekilde çakışmasından kaynaklanan anlaşmazlıklardır bunlar. Gezegen planlaması diye bilinen şu mesele üzerine kopmuş bir tartışmanın son safhasını teşkil ederler genelde.

– Gezegen planlaması mı?

– Bunun en yaygın örneğine, bir gezegenin sahip olması gereken kemerler ile bölgelerin sayısı üzerine tartışma patlak verdiğinde rastlanır. Bu tür durumlarda, genellikle Tekler ve Çiftler karşıt tarafları oluşturur.

– *Gezegen* planlaması mı? diye tekrarladı albay, ne söylendiğini ilk seferinde tam anlayamamış gibi. – Gaz-devlerinin, şey, planlandığı aklıma gelmezdi doğrusu.

– Ahali bir gezegenin sahip olduğu kemer sayısını değiştirebileceğini iddia ediyor, yeterince uzun bir süre tanınırsa tabii. Onların bunu yaptığını gözlemlemiş güvenilir bir kaynak şu âna kadar ortaya çıkmadı, ama bu, onları ısrarla aynı iddiada bulunmaktan alıkoymuyor. Her neyse, asıl önemli olan, işin yapılıp yapılmaması değil, taşıdığı ilkenin niteliği. Nasıl bir dünyada yaşamak istiyoruz? Cevaplanması gereken asıl soru işte bu.

– Teklerden yana mıyız, Çiftlerden mi?

– Kesinlikle. Resmi Savaş da bunu çözüme kavuşturmanın aracından başka bir şey değil.

Bir salvo daha. Gemi bu defa kelimenin tam anlamıyla sallanmış, izleyen bomba çatırtısı köle-çocuklardan bazısının korkuyla çığlık atmasına neden olmuştu. *Fırtınabiçici*'nin her yanından tarak biçimli gaz izleri saçılıyor, adeta örgüyle örülmüş bir uzay sahasınca meydana getirilen koni şekilli bir tünel önleri sıra uzanıyordu.

– Bir yarış esnasında hangi GazTeknesi'ne belli bir flamayı taşıma izni verileceği üzerine bile savaş çıktığı oluyor.

– Sırf bunun için savaş mı çıkarıyorlar yani? Hatherence'ın sesi, yapmacıksız bir dehşete kapıldığını ele veriyordu. – Bu herifler uzlaşma komisyonu diye bir şeyden bahsedildiğini hiç duymamış mı yahu?

– Ah, onların da uzlaşma komisyonları, meclisleri ve anlaşmazlıkları çözmede başvurulmak üzere tasarlanmış prosedürleri var elbet. Hem de *sayılamayacak kadar çok*. Ama Ahali'yi kendileri aleyhinde öne sürülmüş bir fikirle aralarında uzlaşı noktası bulmaya teşvik etmek, öncesinde buna uyacaklarına dair yaşamları üzerine yemin vermiş olduğu zamanlar bile, ne bu dünyada ne de bir başkasında kolay bir iştir. Yani sizin de tahmin edeceğiniz gibi, sürtüşmelerin önüne geçilemiyor. Resmi Savaşlar, başka uygarlıklarda hukuki anlaşmazlıklara çözüm aranan son merci olan Yüksek Divan gibisinden mahkemelerin Ahali versiyonundan başka bir şey değil aslında. Bununla birlikte, onların bilindik anlamda askeri kuvvetler bulundurmadığını da akıldan çıkarmamak gerek. İki savaş arasında geçen sakin süreçlerde Dretnotların ve diğer askeri gemiler ile teçhizatın bakımını gönüllü kişiler ve dernek veya cemiyet gibi kuruluşlar üstleniyor. Resmi Savaş ilan edildiğinde bile, gerçekte olan şey, söz konusu cemiyetlerin yeni bireylerin kaydolmasıyla büyümesinden ibaret. Bu dernekler ikimiz gibilerin yerli yerinde askeri kurumlarda arayacağı özelliklere sahip olsa da, yasal dayanağın her türlüsünden yoksunlar.

Sanki kısa süre önce olup olabilecek en tüyler ürpertici şeyle karşılaşmış gibi, gözle görülür bir titreme almıştı albayı. – Ne çarpık bir durum.

– Onlara sorsanız, gayet iyi işleyen bir düzen.

– 'Düzen' terimi, diye mesaj yolladı Hatherence, – buna benzer

pek çok alışıldık sözcük gibi, Ahali'yle ilgili durumlardan bahsedildiğinde farklı anlamlar yüklenilmesini gerektiriyor gibi. Bu acayip uzlaşmazlıklardan kimin haklı çıktığına nasıl karar veriyorlar peki?

– Kimi zaman düz hesapla ölü sayımına gidiliyor, kimi zamansa ortadan kaldırılan ya da sakat bırakılan Dretnot adedi karşılaştırılıyor. Daha sık başvurulan bir çözüm yolu ise, üzerinde önceden mutabık kalınmış zarif bir zarafet eşiği belirlenmesi.

– Zarafet eşiği de nedir?

– Hatherence, diye girdi söze Fassin, ona dönerek, – Ahali yaşantısıyla ilgili *herhangi* bir araştırma yaptığınız oldu mu hiç? Demek istediğim, onca zaman zarfında...

– Yaptığım araştırmalar sırasında bu kavrama değinildiğine rastladığım oldu, ama o sıra bunu gerçeğe uzak bulduğum için üzerinde durmadım. Bu tür bir meselenin çözümü bakımından önem taşıyor olabilir mi sahiden?

– Hem de fazlasıyla.

– Hangi yarış teknesinin ne renk flama taşıyacağı hususunun savaş çıkarmadan çözülmesine yönelik geçerli bir uzlaşma yöntemi geliştirmekten bile acizken bunun sonucunda çıkan savaşı *zarafet* gibi bulanık bir kavrama dayanarak sonlandırma konusunda memnuniyetle fikir birliğine varabiliyorlar yani, öyle mi?

– Bu konuda tartışmaya girme gereği duymuyorlar bile. Hatta bu fikir birliğine varma yolunda kullanacakları bir işlemler dizisi, bir algoritma bile icat etmişler.

Bir diğer muazzam sarsıntı sonucu *Fırtınabiçici*'den ağır bir çanınkine benzer müthiş bir gürültü çıktı. Birbirinden ayrılmadan hareket eden incecik izler gökyüzünün karşılarına düşen kısmını bir defa daha örgü misali sarmıştı.

– Algoritma mı dediniz? diye sordu albay.

– Burada zarafet sözcüğüyle betimlenmek istenen şey, bir algoritma aslında.

Ekranlarda mavi bir ışıkla temsil edilen hedefin, gövdesine çarpan bir avuç bombanın yarattığı etkiyle sarsıldığını izlediler. Havaya üflediği mor renkli duman halkalarını ön uzuvlarından biri yardımıyla dağıtmaya çalışan Y'sul'a kaçamak bir bakış attı Hatherence.

– Ve tüm bu süreci birkaç dernek yürütüyor, dedi sonra, daha ziyade kendi kendine. – Hevesli birtakım gönüllülerin oluşturduğu dernekler.

– Aynen öyle.

– *Dernekler*, ha?

– Büyük dernekler, Hatherence.

– Savaş teknolojilerinin bu denli berbat duruma düşmesinin ardında yatan neden bu demek, dedi oerileithe dişisi, cevap bekleyen bir edayla.

– Çok mu berbat sizce?

– Fassin, diyerek söze başlayan albayın sesine eğlendiğini gösteren bir tını yerleşmişti şimdi, – bu toplum yeniden iyonlaşma diye bildiğimiz dönemin bir hafta sonrasından bu yana var olduğunu ve geride kalan zamanın büyük kısmında bu Dretnot dediğiniz şeylerden inşa ettiğini öne sürüyor, gel gör ki deminden beri ateş ettiğimiz şu hedef sadece on-on iki kilometre ötede ve her salvo otuz altı mermi...

– Otuz üç. Taretlerden biri kullanılamaz durumda.

– Neyse işte... Sonuçta, olduğu yerde hareketsiz duran şu hedefi bile her iki veya üç seferde bir ancak vurabiliyorlar. Bana sorarsanız bu tek kelimeyle acınası bir durum.

– Her işte bazı kurallar, gözetilmesi gereken bazı esaslar var.

– Gülünç denecek kadar etkisiz bataryalar kullanmakta diretmek gibi mi?

– Bir bakıma öyle. Güdümlü füze yok, tüm toplar ve nişan alma sistemleri eskiden kalma şablonlar üzerine tesis edilmiş, Dretnotlar için jet motorları hazırlanmamış, füzelere roket türbini yerleştirilmemiş, hedefi zerrelere indirgeyecek silah veya ışın silahı yok.

– Eski çağlarda tabanca kullanılarak yapılan düellolar gibi yani.

– Yavaş yavaş anlamaya başlıyorsunuz.

– Ve bunu, dış düşmanlar tarafından işgal edilmeleri olasılığına karşı hazırlıklı olmalarını sağlamaya yönelik askeri bir önlem mi kabul ediyorlar?

– Eh, öyle de denebilir, diye onayladı Fassin. – Kullandıkları teknolojiye bir kez bizzat tanık olunca bu sav çürümeye başlayıp içi boş bir hal alıyor, değil mi? Bir yerlere gizleyip her ihtimale karşı hazır beklettikleri, yıldızları bile un ufak edebilecek çapta silahları olduğu iddiasında bulunmaktan da geri kalmıyorlar tabii, silahların bu özelliğinin nakledilebilir olduğunu da belirtiyorlar üstelik, ama...

– Şimdiye dek onları gören olmadı diyeceksiniz herhalde.

– Aşağı yukarı.

Geminin bordasının bir yüzündeki taretler içinde işler durumda olanların hep birden ateşlendiğine yorulan muazzam gürültü, *Fırtınabiçici*'nin büyük boyuttaki gemilere karşı etkinliğiyle tanınan füzelerini avının üzerine nihayet püskürttüğü anlamına geliyordu. Koca geminin her yanından tiz çığlıklar –ki bunları duyunca köleçocuklar bir kez daha yaygarayı basmış, hatta bazısı elindeki tepsiyi düşürmüştü– eşliğinde dışarı fırlayan on bir adet minik ve ince füze, uzaktan bakılınca narin birer tüyü andıracak şekilde titreşen jet egzozlarının dumanı altında öfkeyle homurdanan bir canavar misali derin sesler çıkararak beklemekte olan mavi hedefe doğru dengesizce savrulmuş birer ok gibi yol almaya başladı. Füzelerden ikisi birbirine çok yakın mesafede ilerliyordu; her ikisi de yanıbaşında yol almakta olan şeyin vurmak üzere fırlatıldığı hedef olup olmadığını keşfetmek ister gibiydi, bu yüzden de çılgın bir itkiye kapılmışçasına rotayı aniden birbirlerine çevirdiler ve ilk denemede ıskaladıktan sonra havada nefesleri kesen bir çift örgü çizerek dönüp bir defa daha dosdoğru birbirlerinin üzerine yöneldiler ve bu kez kafa kafaya çarpışmayı başarıp gökyüzünde mütevazı bir ateş topu meydana getirecek biçimde moleküllere ayrıldılar. Gözlem locasında oturdukları yerden olan biteni saniyesi saniyesine izlemekte olan Ahali mensuplarının bazısı bu gelişmeyi –biraz kendinden geçmiş, biraz da alaycı bir tavırla– coşku içinde bağrışarak karşılamıştı.

Üçüncü bir füze ise kendisine çok yakın bir noktada gerçekleşen bu patlamayı yukarı doğru bir sıçramada bulunup gerisingeri *Fırtınabiçici*'ye yönelmesi için kendisine verilmiş bir işaret olarak alglamıştı adeta. Bu hamleyi ilk fark edenlerden Y'sul'un verebildiği tek tepki "Eyvah" demek oldu.

Düz ve durağan bir rota tutturmuşa benzeyen füze, ilkin ekranda küçücük bir nokta gibi görünürken saniyeler geçtikçe hızla büyüyerek Dretnotun burun kısmına kilitlenmiş gibi şaşmaz bir seyirle onlara yaklaşıyordu.

"Bana onu uzaktan patlatacak bir mekanizmaları *olmadığını* söylemeyeceksiniz umarım!" dedi Hatherence, telaşla Fassin'den yana dönerek.

Bir an için birbirini süzen bazı Ahali mensupları hemen ardından *Fırtınabiçici*'nin zırhla kaplı burun kısmına açılan giriş tüpüne doğru atılmışlar, göz açıp kapayıncaya dek kapının dibinde karga-

şa meydana getirip girişi tıkamışlardı. Benzer şekilde, panik içinde kaçmaya yeltenen köle-çocuklar ise ya daha atik davranıp herkesten önce tüpe girmeyi başarmış ya da canhıraş çığlıklar atmalarına aldırış edilmeksizin kabaca kenara itilmişti.

Tüm bunlar olurken, gökyüzünde onlara yaklaşmakta olan nokta giderek büyüyordu.

"Ona kendi kendini imha etme emri veremezler mi?" dedi albay, bir yandan yavaşça gerileyerek. Albayın uzay elbisesi içinde bir yerlerden sızlanmaya benzer ince bir ses yükseliyordu. Öte yandan, girişin çevresine yığıldıkları yerde bağrışıp küfretmekte olan Ahali mensupları öyle bir düğümlenmişti ki, yerlerinden pek de oynayabileceğe benzemiyorlardı. Ümitsiz bir yavaşlıkla da olsa nihayet dönmeye başladı *Fırtınabiçici*.

"Onu ortadan kaldırmaları teorik olarak mümkün," dedi Fassin huzursuzca, çıkışın önüne yerinden bir türlü kımıldatılamayacak şekilde yığılıp böylelikle tek kaçış yolunu tıkayanların meydana getirdiği arbedeyi seyrederek. "Ayrıca yakın menzilli avcı silahları da var." Tam o sırada, korkudan kendini kaybetmiş bir diğer köle-çocuğun kapının dibindeki itiş kakışın içinden yukarı savrulup dehşetengiz çığlıklar atarak yükselişine ve bir an sonra tavana çarparak gemi yön değiştirdiğinden bu yana hafifçe yana yatmakta olan güverteye gerisingeri yığılışına tanık oldular.

Görüntüsü büyükçe bir nokta olmaktan çıkan füzenin şekli açıkça seçilebiliyordu artık. *Fırtınabiçici* ise onun yolu üzerinden kaçılma kaygısıyla ızdırap verici bir yavaşlıkla dönmeyi sürdürüyordu. Ardı sıra kül rengi bir egzoz izi bırakarak havayı yırtıp geçercesine onlara doğru ilerlemeye devam etti füze. Oyuk koltuğundan bir hışım kalkan Hatherence gözlem kubbesinin bulundukları noktaya çok da uzak olmayan şeffaf yüzeyli burnuna yanaşıp dışarı baktı.

– Geri çekilin, Binbaşı, oldu baktıktan sonra gönderebildiği tek mesaj. Çünkü bir an sonra, tepelerine ve biraz gerilerine denk düşen bir noktadan her yanı kökünden sarsan korkunç derecede şiddetli bir gürültü yükselmiş, parmak kadar düzgün izlerden oluşan bir ağ geminin burnunun ucundaki gaz kütlesini doldurmuş ve ilk etapta bölünen füzenin parçaları hemen akabinde ayrı ayrı patlamaya başlamıştı. Az gerilerindeki bir noktadan aralıksız ateş etmeyi sürdüren önleyici avcı silahının duman ve alev yumağına dönüşen füze enkazından kopup taklalar atarak *Fırtınabiçici*'ye doğru savrulmaya

devam eden büyükçe parçalar üzerinde birkaç isabet kaydetmeyi başarması, söz konusu parçaların gözlem kubbesine çarpıp yüzeyi delince görece düşük hasara yol açmasını ve sadece hafif yaralanmalara sebep olmasını sağlamıştı.

Ağır ağır hareket eden girdapların gezegen boyutunda bir dilin şiddetli ve de şehvetli yalamaları gibi sürtünüp geçtiği, sayısız mil ve kuleden oluşan, yarı terk edilmiş bir görünüme sahip, uzun zamandır kimseden rağbet görmediği anlaşılan, bir zamanlar gözde bir FırtınaMerkezi'yken artık herhangi birinin herhangi bir şekilde ilgisini çekmekten çok uzak hale gelmiş, bir savaş alanına yakın bir konumda bulunsa kendisi için bolca itibar puanı toplaması kayda değer bir iş dahi sayılmayacakken o savaş alanlarından birinin tam orta yerine denk gelmesinden dolayı bu hedefin yakınından bile geçme ümidi kalmamış ve özetle, tüm bunlara sebep teşkil edecek şekilde atmosferin alt tabakalarındaki kalın ve karanlık gaz kütlelerinin arasına sürüklenmiş bir Harap şehir olan Munueyn'e dek onları götürmeyi başardı Dretnot. Sonrasında, kanatlı bir fırkateyn onları Dretnottan alarak içinde en ufak sesin kulak çınlatıcı yankılara neden olduğu, vaktiyle şehrin her daim yoğun bir koşturmacanın sahnelendiği İstasyonLimanı olarak hizmet vermiş devasa bir salona taşıdı ve yerel pilotlar ile kiralık gemi sahiplerinin coşku dolu tezahüratları arasında, seferden dönen kahramanlar, hatta eskiçağ tanrıları gibi yere indirdi. İtibar puanları eksiye düşmüş olanlara yönelik bir konukevi buldular kendilerine.

Öyle ki, orada konaklamaları için onlara para ödeniyordu.

"Efendim!" diye seslendi Sholish efendisine, ricalarını sıralamak üzere yanlarına üşüşen kalabalığın arasından sıyrılıp çıkmak için aşağıdaki küçük avludan havalanırken. "Savaş zamanı alınması icap edebilecek seyahat ve geçiş izinlerini temin etmede büyük fayda sağlayabilecek aile bağlantılarına sahip, lekesiz şöhreti ve de saygınlığıyla tanınan misafirperver bir işletmeci hepsi de çok iyi durumda, çalışır vaziyette ve onay vermeniz durumunda buraya ulaşmalarının üzerinden yarım saat bile geçmeden harekete hazır hale gelecek birbirinden gösterişli ve de kusursuz gemilerden oluşan yarım düzinenin yarısı kadar bir donanmayı emrinize verme teklifini değerlendirmeniz ricasında bulunuyor."

"Peki söyler misin, şimdiden fazla uzun sürdüğü hissine kapıl-

dığım ömrümün törpüsü, bu tam olarak ne kadar zaman alırmış?"

"Bir gün, efendim. En fazla iki. Kendisi bu konuda bize teminat veriyor."

"Kabul edilemez bir durum bu! Hem de bütünüyle ve de sapına kadar!" diyerek görüşünü bildirdi Y'sul, sunulmuş olan teklifi tek bir omuz silkmede gündemden kaldırarak. Kentin en merkezi meydanına valinin çaresizliğinin salgıladığı kokunun bile alınabileceği ölçüde yakın bir konumda bulunan Bucolia Lokali'nin çiçeklerle bezeli terasındaki bir oyuk koltuğun içine kuluçkaya yatar gibi yerleşmişti. Kendisine uzatılmış olan ilaç rulosunu derin derin içine çektikten sonra nefesini geri dışarı verirken "Sıradaki!" dedi bir yandan.

Y'sul'un bu hali karşısında, ona yakın bir noktada havada süzülmekte olan Fassin ve albay birbirlerine baktılar. Sonra Hatherence arkadaşına biraz daha yaklaşıp başladı sinyal yoluyla konuşmaya.

– Biz ayrılıp gitsek de olur, sadece siz ve ben.

– Tek başımıza mı?

– Her ikimiz de kendi kendine yetebilen tipleriz, üstelik güzel vakit geçirmeyi de biliyoruz.

– Öyle düşünüyorsunuz demek?

Albay adamın ok başı biçimli gaz mekiğini tepeden tırnağa gözden geçirirken bakışlarını gizleme gereği duymuyordu. – Aynen öyle düşünüyorum.

Bana kalırsa, bu işin alacağı vaziyeti biz henüz Üçüncü Öfke'den yola çıkmamışken planlamıştın ve işin bu noktaya geleceğini adın gibi biliyordun, diye düşündü Fassin.

– Yani çarçabuk uzaklaşıp bulutların içinde izimizi kaybettirelim diyorsunuz, sadece siz ve ben.

– Tam üstüne bastınız.

– Ama bir sorun var.

– Sahi mi, neymiş o?

– Aslına bakarsanız, bir değil, iki sorun var. Birincisi, sürüp gitmekte olan bir savaşın ortasındayız ve bu halimizle birer savaş başlığına benzetilmemiz işten değil.

– Savaş başlığı mı? Ama sesötesi hıza bile ulaşamayız ki biz!

– Resmi Savaş'ın geçerli olduğu bir ortamda savaş başlıklarının seyahat hızını sınırlandıran kurallar vardır. Oysa biz dış görünüş ve hareket hızı itibarıyla tıpatıp savaş başlığına benziyoruz.

– Hmm. Peki ya hızımızı biraz düşürürsek?

– Düşük hızla yolculuk eden savaş başlıkları oluruz.

– Ya daha da düşürürsek?

– O zaman da seyir halindeki mayınları andırırız. Gerisini siz sormadan söyleyeyim isterseniz; bundan da yavaş yolculuk etmemiz halinde, alışılageldik cinsten bir çift tekkatmanlı yüzen mayın sanırlar bizi.

– Derin bir iç geçiren Hatherence bir an olduğu yerde yukarı aşağı sallandı. – İkinci bir sorundan bahsetmiştiniz.

– Yanımızda Y'sul olmazsa birilerini bizimle konuşmaya ikna etmemiz çok güç.

– Keza o yanımızdayken birinin bir çift söz söylemeye fırsat bulması da bir o kadar güç.

– Ne var ki, buna katlanmak durumundayız.

Kendi nakil araçlarına ihtiyaçları vardı. Daha da önemlisi, savaş alanına serbestçe girmesine izin verilecek bir nakil aracına ihtiyaçları vardı. Valseir'in eski yerleşkesinden geriye her ne kaldıysa, yuvarlanarak veya havada süzülerek varılması oldukça fazla zaman alacak uzaklıktaydı BulutTüneli şebekesine. Durumu düze çıkaracak bir girişimde bulunmaya nihayet razı gelen Ysul –ne de olsa, şu ilginç yabancılara refakat ettiği seferi boyunca kendisine yardımda bulunacaklara itibar puanı kazandırmasının kaçınılmaz olacağı vurgusundan hareketle, ekvator hattı üzerindeki büyük kentlerde bulunan tanıdıklarını devreye sokması pek zor olmasa gerekti– bunu izleyen süreçte kendisine yardım etmek için öne atılanların sayısının son derece kabarık olmasından dolayı hareket edemez hale gelmiş ve görünüşe göre adeta basireti bağlanarak, aklını toplayıp da somut bir adım atamaz duruma sürüklenmişti. Reddedilemez cömertlikte bir teklifi tam kabul edecek gibi göründüğü sırada ufukta daha da cazip ve bir kez daha durum değerlendirmesi yapmayı gerektiren bir başkası beliriyordu.

En sonunda, iki gün süren gel-gitlerin ardından sabrı tükenen Hatherence, Y'sul tarafından daha yeni reddedilmiş olanlardan biraz daha iyi şartlar dahilinde kendi gemisini kiraladı.

Lokal'deki odalarında ona sitemlerini sundu Y'sul. "Burada müzakereleri ben yürütürüm!" diye yırtınırcasına bağırdı.

"Evet," diye onayladı onu albay. "Hem de kendinizi gereğinden fazla kaptırarak."

En nihayet bir uzlaşmaya varıldı. Albay gemiyi kiraladığı kişiye kendisinin böyle bir sözleşmeyi imzalamaya yasal olarak muktedir olmadığını itiraf edince şaşırıp kalan gemi sahibi karşı çıkmak için henüz nefesini toplayamamışken Y'sul tamamen aynı şartlar üzerinden sözleşmeyi kendi imzaladı. Aynı gün, dünyanın öbür ucundaki Pihirumime'de seremonik olarak düzenlenen açılış galası ve Resmi Düello ile, savaşın da resmen başladığı ilan edilmiş oluyordu. Bunu izleyen gün, kesin olarak bilinmemekle beraber muhtemelen akla durgunluk verecek yaştaki, matkabın ucundaki vida misali dönen burnuyla uzay boşluğunu adeta kırıp geçerek ilerleyen cinsten yüz metre uzunluğa ve çift gövdeye sahip *Poaflias* adlı gemi ile –açılmak istedikleriyle aynı yatay yöne doğru savrulan, aşağı meyilli bir sonraki türbülansa kendilerini bırakarak– enginlere yelken açtılar. Kaptan dışında sadece beş kişilik bir mürettebat taşıyan gemi hantal yapısından dolayı biraz ağır kalsa da –Ahali'ye has askeri mantıksızlığın sisleri içinde kaybolup gitmiş bir sebepten ötürü– resmi kayıtlarda hâlâ hiçbir tarafa bağlı olmayıp hükümet izniyle korsanlık yapan bir izci gemisi diye geçmesi dolayısıyla savaş alanında kimse tarafından durdurulmaksızın seyretme hakkı edinmiş oluyordu ve buna dayanarak, müzakereler henüz başlamamışken taraflardan birinin ateş açması halinde girişilecek bir çatışma haricinde hiçbir koşul altında alıkonmadan yoluna devam etmesi beklenebilirdi.

Kendisini Yetişkin kategorisine sokacak yaşa daha yeni adım atmış hevesli bir genç olan kaptanları Slyne halen büyük ölçüde Taze sayılırdı ve daha ziyade bir Genç gibi hareket ediyordu. *Poaflias*'ın kaptanlığı babasının ölümü üzerine bir nevi ona miras kalmıştı. Ahali'nin sıkı sıkıya sarıldığı Müşterek Miras anlayışına göre, içlerinden biri öldüğünde, üzerinde birikmiş hakları olduğunu adilane şekilde iddia edebildikleri her tür özel mülkün yüzde ellisi kime gitmesini isterlerse ona gider, kalan yüzde elli ise bağlı bulundukları ve de bu hükme varan yargı mercii neyse artık, ona kalırdı. İki gövdesi olan *Poaflias*'ın gövdelerinden yalnızca birinin tam mülkiyetinin Slyne'ye ait olması da bundandı işte. Diğer yarısı Munueyn kentine aitti ve kent idaresi onu Sleyn'e kiralayarak kendisine itibar puanı topluyordu. Slyne'nin gemiyle ilgili yapabileceği şeyler ne kadar aza indirgenirse, gemi ve mürettebat üzerindeki kontrolü de o kadar azalıyordu, ta ki şehir mantığa hiç de aykırı düşmeyecek şekilde geminin tümü üzerinde mülkiyet hakkı ileri sürene dek;

bundan sonra, Slyne yine de görevinde kalmak isterse şehir idaresinin kendisinden gemiyle alakalı yapmasını bekleyeceği şeyleri öyle veya böyle yerine getirmek durumundaydı. Diğer yandan, tamamen kendi himayesi altında düzenlenmiş olan bu araştırma seferi onun geminin bütünü üzerinde mülkiyet hakkı kazanmasını temin edecek raddeye gelene dek uzunca zaman geçeceğe benziyordu.

"Tek bir gövdeye hapsolmamızın nedeni bu mu yani?" diye sordu Hatherence kaptana. Aralarındaki bu konuşma, geminin hırpalanmış bir görünüme sahip olan burnunun üzerine doğru çürümeye yüztutmuş bir lif ve kâğıt filizlenmesi gibi fışkıran ön güvertede geçiyordu. Güvertenin hemen ön kısmında bir zıpkın silahı bulunduğunu fark eden Y'sul bir dahaki sefere umut vaat eden bir hasımla karşılaştıklarında bu silahla deneme atışları yapmaya davet etti arkadaşlarını. Hele ki o an geçmekte oldukları, Munueyn'e iki günlük mesafedeki bu bölge aranıp da bulunamayacak bir av sahası teşkil ediyordu... Gelgelelim o âna dek zıpkınlanmaya değecek bir av gören olmamıştı içlerinde.

"Tam üstüne bastınız!" diyerek Hatherence'ın sorusuna cevap veren Slyne güverte üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Diğer gövdeyi ne denli az kullanırsam şehre de o denli az borçlanmış olurum!" Bir tür halat donanımına asılı vaziyette diğerlerinin tepesinde süzülmekte olan Kaptan Slyne böylelikle daha iyi bir görüş alanı ediniyor ve hem gözcülük hem de hedef saptayıcılık görevlerini bizzat yerine getirmiş oluyordu. Loş bir kızıllığa bürünmüş gaz kütlesi içinde makul bir hızla ilerlemekteydiler. Bir anlık dalgınlıkla halat düzeneğini bırakacak olsa, pervanelerin arkasında oluşan hava cereyanının Slyne'yi geminin kıç tarafına dek savurması işten değildi. Burada makul bir hızdan kasıt, Dretnot *Fırtınabiçici*'nin seyir halindeyken ulaştığı süratin çeyreğinden daha azıydı, ama bu kesimdeki gaz kütlesi daha kalındı ve bu da, pervanelerin yol açtığı hava akımının gücünü katbekat artırıyordu.

"Orada bir şey var!" diye bağırdı Slyne, genel anlamda yukarıyı ve de sancak tarafını işaret ederek.

Tüm başlar aynı anda o yöne çevrilmişti.

"Hayır, hayır! Yanılmışım," dedi hemen ardından Slyne, neşeli bir ifadeyle. "Kusura bakmayın."

İçlerinde tek gözlüsü de bulunan çeşit çeşit dürbün, bir yükseklikölçer, benzerlerine ancak müzelerde rastlanabilecek bir telsiz,

çizik içinde kalmış bir yağmur siperliği, antika sayılacak kadar eski olduğu halde pırıltısını koruyan kılıf içine sokulup belde taşınabilecek tipte bir top ve bir radyasyon pusulası gibi, çoğunluğu hiçbir işe yaramayan fi tarihinden kalma gemicilik alet edevatıyla donanmış şu haliyle, üstlendiği kaptanlık rolünü fazlasıyla ciddiye alıyor gibiydi Slyne. Üzerindeki giysiler ve vücudunu yarı yarıya kaplamış olan zırh yepyeni görünmekle beraber çok eski dönemleri çağrıştıran bir tasarıma sahipti. Göbeğine sardığı dört kemerin her birine birini bağladığı evcil dölütleri yanından hiç ayırmıyordu.

Dölüt, Ahali gençleri arasında çocukluk aşamasına geçecek kadar bile gelişim göstermesine izin verilmemiş olanlara verilen genel isimdi. En yaygın varlık sebepleri, dişiliğe geçiş yapmış Ahali mensupları arasında nispeten sabırsız kişiliğe sahip olanların yeni büründükleri cinsiyetin gerektirdiği doğal süreci tamamlamaya tahammül edemeyerek yol yakınken düşük yapmayı seçmesiydi. Bu da geriye, ideal birer evcil hayvan yerine geçecek dölütler bırakıyordu. Her Ahali mensubu neredeyse ana rahmine düşme aşamasından itibaren kendi kendine hayatta kalabilme yetisine sahip olsa da, fikirsel gelişimleri buna paralel bir seyir izlemiyor, haliyle de, ileriki süreçte kendilerini tamamen savunmasız hissettiklerinde etraflarında onları koruyup gözetecek hiç kimse bulamıyorlardı.

Slyne'nin hemen hemen hiçbir işlevi olmadan öylece sallanan soluk renkli uzuvları ile minik ve tombul birer vatozu andıran dördüzleri –onları gerçekten de bizzat doğurup doğurmadığını sorgulamanın hiç yakışık almayacağını belirtmeye gerek yoktur herhalde– bir yandan kendilerini kemerlere bağlamakta kullanılan zincirlere dolanarak hiç durmadan kâh hamilerine kâh birbirlerine tosluyordu. Her ne kadar bu manzara insan ırkından olan biri üzerinde ister istemez hafiften ürkünç bir etki yaratsa da, dölütlerin tarihöncesi çağlarda Dünya gezegeninde bilinen anlamıyla papağanın şu günkü karşılığı olduğuna dair sonradan sonradan belirginleşen bunaltıcı bir hisse kapılmaktan kendini alamadı Fassin.

"Bu kez gerçekten de bir şey gördüm!" diye haykırdı Slyne, bu defa sancak tarafının aşağısını göstererek. Küçük siyah bir cisim birkaç yüz metre ötede gaz kütlesinin kızıl derinliklerinden yukarı doğru yükseliyordu.

"Şimdi hakladım onu!" diye bağırdı Y'sul, silah platformunun dengede durmasını sağlayan ağırlığa onu az kalsın öte yana devire-

cek şekilde toslayarak. Gelgelelim, platform güverte üzerinde onun zıpkın silahını yeterli rahatlıkla kullanabilmesine olanak tanıyacak bir yüksekliğe çıkmıştı şimdi.

"Bu bir tchoufer tohumu!" diye heyecanla belirtti Sholish. "O şey bir tchoufer ağacının tohumu, efendim!"

"Bekleyin biraz, Y'sul," dedi Fassin, onun hizasına gelmek için güverteden havaya yükselerek. "İzin verin gidip bir bakayım." Küçük gaz mekiğinin motorunu ateşleyip hızlanarak *Poaflias*'tan uzaklaştı ve havada geniş bir kavis çizdikten sonra halen yavaş hareketlerle yükselmekte olan daire şekilli siyah cisme doğru inişe geçti.

"Yoldan çekil!" diye çığırdı Y'sul bu kendini bilmez âdemoğlunun arkasından. Y'sul'un nişancılıktaki ustalık seviyesine daha önce tanıklık etmiş olan Fassin biraz da bundan dolayı kavisli bir seyir izlemeyi tercih etmişti.

"Sakın ateş etmeyin, olmaz mı?" diye bağırarak karşılık verdi ona Fassin.

Bu cevap karşısında omuz silkmekle yetinen Y'sul silahın nişangâhını küçük siyah daireye çevirip kollarının ucundaki kıvrık uzantıları tetiğe sıkıca kenetledi.

Asılı olduğu halat donanımını kullanarak öne doğru sürüklendi Slyne. Dölütlerinden ikisi onun bedenine sımsıkı sarılmış, tortop olup hareketsiz kalmıştı. Başını kaldırıp bakan Slyne zorlukla duyulan bir cık-cık-cık çektikten sonra tek gözlü dürbününü fırfırlı yakasının alıcıların en yoğun olduğu kısmına kaldırarak giderek yükselmekte olan siyah küreyi incelemeye koyuldu. "Ah, aslına bakarsanız bu..." diye açıklamaya tam başlıyordu ki...

...aniden yükselen Hatherence silah platformunun yanında bitiverdi. "Y'sul! Dur!"

Oysa "Ha-*ha*!" diye gülen Y'sul tetiği çekip zıpkını fırlatmıştı bile. Üzerine yerleştirilmiş olduğu kaide şiddetle sarsılırken silah müthiş bir gürültü eşliğinde adeta yerinden sıçradı, zıpkına monte edilmiş olan ikiz roket motorları hızla ileri atılarak güvenli bir açıklığa ulaşınca infilak etti ve silahın ana haznesine yerleştirilmiş olan siyah renkli ince bir çubuk tiz bir ıslık sesi çıkarıp kendisini kısıtlayan boğumları çözmek isteyen bir kırbaç gibi şaklayarak platformun hemen altında bulunan bir bölmeden dışarı uğradı. Zıpkın siyah cismin birkaç saniye sonra ulaşacağı noktaya doğru gaz kitlesini yarıp geçerek ilerliyordu artık. "Hmm," dedi Y'sul, hafiften şaşırmış bir sesle. "Şimdiye kadarki en iyi atışlarımdan bi–"

Slyne'nin "Bu bir mayın!" diye bağırmasıyla irkilen Y'sul lafını tamamlamaya fırsat bulamamıştı.

Sholish'in olaya tepkisi ise dehşetengiz bir çığlık koyvermekten ibaretti.

– Fassin, çabuk uzaklaş o şeyden! diye mesaj gönderdi Hatherence, bariz bir telaşla.

Uyarıyı alan küçük gaz mekiği kaçmak üzere hemen o anda yönünü geri çevirmeye girişirken, hızını artırmasıyla birlikte çılgınca dönmeye başlayan pervaneleri havayı bulandırıyordu.

"Ne? Nasıl yani?" oldu Y'sul'un tek söyleyebildiği.

Slyne ise üzerinde taşıdığı topu kılıfından çıkarıp doğrudan doğruya zıpkına nişan aldı. Henüz tek bir atışa imza atmışken silah tutukluk yapmasa çok daha iyi olacaktı tabii.

"Nükleer bir mayın olabilir mi?" diye sordu albay, bunu bağırarak söylediğinin farkına varmaksızın. Albayın uzay elbisesinden yine o ince, ağlamaklı inilti yükseliyordu şimdi.

"Kesinlikle!" dedi Slyne dört bir yana tükürük saçarak. Yeniden çalışır ümidiyle topunu hırsla çırptıktan sonra okkalı bir küfür basarak telsize sarıldı. "Motorlar! Tam güç geri!" Çaresizlik içinde tekrar tekrar çırptı bodur topunu. "Lanet olası *talimatnameler*!"

Hatherence olayın dehşetiyle hızla kenara kaçılırken, önce siyah küreye doğru şaşmaz bir rotayla inmekte olan zıpkına, ardından silah platformuna baktı Y'sul. "Sholish!" diye ciyakladı sonra. "Tut şunun ucunu!"

Silahın altındaki bölmeden çekilip dışarı sarkmış olan karanlık kablo yığınına doğru atılan Sholish onun bir ucunu yakalamasıyla beraber filika küpeştelerine doğru savrulup oradaki payandaya çarparak halatlara dolanmış bir vaziyette aniden durdu, demeye kalmadan pervanelerin ardında oluşan hava cereyanı onu güvertenin bulundukları yerin arkasına denk düşen kısmına dek geri fırlattı. Kendisini kısıtlamakta olan kordondan tamamen kurtulmak, dosdoğru mayının üzerine ilerlemekte olan zıpkının hızını daha da artırmıştı. *Poaflias*'tan ayrılmış olan Hatherence ise güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafeye dek açılma gayretindeydi. Fassin'in bir yandan dönerek gittikçe süratlenmekte olan ok başı biçimli gaz mekiği ise mayına geminin olduğundan halen daha yakındı.

Y'sul "Ah, kahr–" diye söyleniyordu ki kızıl renkte göz kamaştırıcı bir parıltı sanki çevrelerindeki gaz tabakasını bütünüyle yalayıp geçti.

Öldüğümüzün resmidir, diye düşünmeye ancak zaman bulabilmişti Fassin.

Pembeli beyazlı tonlarda için için yanan çizgilerden oluşan dar bir yelpaze Albay Hatherence'ın uzay elbisesini ve zıpkının tümünü kapsayacak şekilde bir an için etrafa yayıldı ve zıpkın muazzam bir patlamayı izleyen ısı ve ışık yumağı içinde ortadan kayboldu. İnfilakın meydana geldiği noktadan dışa doğru dairesel bir şekilde yayıldığı görülen şok dalgası mayını da sarsmış...

...bu sarsıntı esnasında bir anlığına durup adeta düşünen mayın, sonrasında hafifçe yukarı meylederek yoluna kaldığı yerden devam etmişti. Şok dalgasının etkisiyle hem üzerindekiler hem de geminin kendisi şiddetle zangırdadı. Titreşimi Fassin de hissetmişti. Bunun üzerine, yavaşlayıp geri döndü.

Slyne'nin vermiş olduğu son emir doğrultusunda hız kesiyordu *Poaflias*. Pervanelerin akıntısı zayıflamış olmakla beraber Sholish'in ezilip büzülmüş olan kabuğunu halen karanlık bir kablo yığınına dolanık vaziyette güverteden havalandırmaya yetmişti.

Ona bakakalmıştı Y'sul. "Sholish?" dedi, kendisinin bile güçlükle duyabildiği bir sesle.

"Gezgin diye anılan türlerin zaman kavramı üzerine fikirleri başka hiçbir şey üzerinde olmadığı kadar farklılık gösterir. Biz Ahali mensupları ise, tabiatımızdan kaynaklanan beceri sayesinde, kronoduyulardan yayılan ışık tayflarını onları büyük ölçüde sarmalayacak şekilde, gücümüz yettiğince kuşatırız. Hızlı sınıfa dahil edilebilecek makineleri bu kapsamın dışında tutuyorum tabii." Bu cümleyi tereddütten kaynaklanan kısa bir duraklama izledi. "Onlardan hâlâ iğreniyorsunuz sanırım, doğru mu?"

"Evet, hem de fazlasıyla!" diye belirtti albay.

"Olumlu sonuçlar doğuracak bir hor görme sayılır bu," dedi Fassin.

"Hmm. Bizden çok farklı olduklarını kabul etmek lazım tabii. Yine de, doğal evrim süreci sınırları içinde ele alındığında bile, zamanı algılama oranlarındaki çeşitlilik bazılarına göre türler ve alttürler arasındaki en belirgin ayrışmayı ifade ediyor."

Bu konuşmayı yapan kişi, Jundriance adında çok yaşlı bir Bilge'ydi. Ahali toplumunda geçerli olan kıdemlerle ilgili terimler dizini, çocukluktan başlayıp bunun en az iki milyar yıl sonrasına

(genellikle çok daha sonrasına) tekabül eden asıl Çocukluk evresi ile son bulan yirmi dokuz ayrı sınıfa bölünmüştü. İkisi arasında sırasıyla nispeten kısa soluklu Ergenlik ve Gençlik evreleri, kendi içinde üç alt döneme ayrılan ve oldukça uzun süren Yetişkinlik evresi, onu izleyen dört alt döneme ayrılmış Ustalık evresi, üç alt döneme daha ayrılan Olgunluk evresi ve nihayet, Ahali mensubu o yaşa (asgari bir milyon iki yüz elli bin yıl) ulaşmayı başarabilmişse ve kendi üstleri tarafından buna layık görülmüşse, başlangıcının ardından Yetişkinlik, Olgunluk ve Cuspian evrelerinin tüm alt dönemlerini tekrarlayan Bilgelik evresi geliyordu. Bu sıralama uyarınca, teknik anlamda Bilgelik'in zirvesindeydi Jundriance. Kırk üç milyon yaşına geldiği şu günlerde –koyu bir renge bürünen kabuğuna bir yandan Ahali'ye özgü orta yaş belirtilerinden olan puslu bir tabaka yerleşirken– cüssesinin çapı çekile çekile ancak altı metreye dek gerileyebilmiş, uzuvlarından pek çoğunu uzun zaman önce kaybetmiş, öldüğü varsayılan Cuspian-choal Valseir'den geriye kalan kütüphanenin sorumluluğunu üstlenerek vaktiyle yine merhumun oturduğu evde münzevi bir hayata çekilmişti.

Evden görünen manzara, evin bir zamanlar kocaman soğuk bir güneşin etrafında dönüp duran miniminnacık bir gezegen misali akıntısına kapılıp sürüklendiği büyük fırtınanın geride bıraktığı son yankıları temsil eden dikey şekilli büyük ve durgun bir silindir içine hapsolmuş derinlemesine uzayıp giden kimi kahverengi kimiyse mor renkli gazdan örtülerin oluşturduğu puslu bir silsileden ibaret olup, normal zaman akışının geçerli olduğu hareketsiz ve durağan bir ortamı yansıtıyordu. Ev ile yanıbaşındaki kütüphanenin oluşturduğu blok ise genel görünüm itibarıyla yapının bir araya toplanması olanaksız görülen halkalı gezegenlerden müteşekkil olduğu intibaı uyanmasına yol açacak şekilde pek çoğunun ortasından ekvator çizgisi geçen her biri yetmiş metre civarında bir çapa sahip otuz iki küreden meydana geliyordu. Atmosferin gazdan ziyade sıvı özelliği göstermeye başladığı bölgenin birkaç kilometre yukarısında uzanan karanlık ve sıcak derinliklerin bağrındaki kalın ve sakin gaz tabakasının içine gittikçe daha fazla gömülerek, havada bir baloncuk gibi uçuşuyordu ev.

"Onun evi burasıydı demek?" diye sormuştu albay, onu *Poaflias*'ın güvertesinden ilk gördükleri vakit.

Bu terk edilmiş BulutTüneli'nin evin bir zamanlar üzerine demir

atmış olduğu kısmının yerini keşfetmek üzere sesduyuları ve manyetik alıcıları yardımıyla etrafı tarayan Fassin tüm çabasına rağmen onu yakınlarda bir yerde bulamamıştı. *Poaflias*'ın çizelgelerini ve grafiklerini çoktan gözden geçirmişti. BulutTüneli'nin o alabildiğine uzayıp giden şekline sanal haritalarda artık yer verilmiyor oluşu, onun çok uzaklara sürüklendiğinin –ki bu pek olası değildi– veya derinliklere düştüğünün göstergesiydi.

"Evet," demişti kâhin. "Öyle gibi."

Poaflias'ı gerisingeri çevirip Munueyn'e dönmeleri gerekmişti. Ağır şekilde yaralanmış olan Sholish hastaneye kaldırılmış, cerrahlar onun hayatta kalmasına yüzde elli ihtimal vermişti. Dediklerine göre onun için en ideal tedavi yöntemi, izleyen birkaç yüz gün süresince uyuşturucu komasında tutulmaktı. Bunun dışında yapabilecekleri bir şey yoktu şu an için.

Y'sul sakat kalan uşağının yerini almaya can atacak ister Genç olsun ister Ergen sayısız gönüllü bulmuştu bulmasına, ama hepsini geri çevirmişti... Bir iki gün sonra yeniden yola koyulduklarında çevresinde bağırıp hakaret edecek kimseyi bulamayınca pişmanlık duyacağı bir karar olmuştu bu.

Karşılarına çıkan gemilerin ve mayınların arz ettiği tehditlerden kendilerini sakınıp nihayet onuncu günün sonunda yolculuğun sonuna gelmişlerdi. Nuern ve Livilido adlarında, ikisi de titizlikle süslenmiş olmakla beraber üzerlerinde kötü duran akademik giysilere bürünmüş, Olgunluk evresindeki iri kıyım bir çift uşak hizmet ediyordu Bilge Jundriance'a. Diğer yandan, onlar da kendi hizmetkârlarına sahip olacak kadar kıdem sahibiydiler; altız oldukları zannedilecek kadar birbirine benzeyen ağzı fazlaca sıkı yarım düzine yetişkindi bahsi geçen bu son grup. Hızla sağa sola kaçışma konusunda üstlerine yoktu ama otistik denecek ölçüde utangaçtılar da.

İleri yaştaki bu iki uşağın daha kıdemlisi olan Nuern –kendisinin bir basamak astı olan Livilido'nun rütbesi suhrl iken Nuern moueen rütbesini taşıyordu– onları karşılayıp kendilerine tahsis edilmiş olan odaları gösterdikten sonra efendisinin o sıra biricik kütüphanesiyle ilgili halen yapılmayı bekleyen işlerin listesini hazırlamakla meşgul olduğunu belirtti... Y'sul'un daha önce dikkat çekmiş olduğu üzere, Valseir'in başına gelen talihsiz olaydan bu yana kütüphaneyi oluşturan parçaların büyük kısmı oraya buraya dağıtılıp heba olmuştu. Geriye kalan bir avuç eseri yağmalamak üzere âlimlerin

bu çevreye akın etmesinin önüne geçen yegâne etken, evin görece uzak konumuydu. Ne var ki, Jundriance o sıra yavaş zaman akışına geçmiş bulunuyordu ve onunla konuşmak istemeleri halinde kendi düşünce hızlarını onunkiyle uyum gösterecek bir oranda ağırlaştırmaları gerekiyordu. Fassin ile albay bunu yapmayı kabul etti. Y'sul ise böyle bir şeye asla razı gelmeyeceğini, hatta bu teklifin tek bir kelimesini dahi duymaya tahammül edemeyeceğini söyleyerek *Poaflias*'a yelken açma komutu verdi ve avlanmaya değecek bir şey olup olmadığını kontrol etmek üzere civar bölgeleri keşfe çıktı.

"Sizin görevinizin başımızı beklemek olduğunu sanıyordum," diye hatırlatmada bulundu ona albay.

"Görev mi?" dedi Y'sul, bu sözcüğü ilk kez duyuyormuş gibi.

Jundriance'ye okuma ekranına yansıtılan bir mesaj yoluyla ziyaretçileri olduğu haber verildiğinde halen en azından yarım günlük bir süreleri vardı. Eğer onları huzuruna hemen kabul ederse karanlık çökmeden buradan ayrılabileceklerdi. Aksi halde uzunca bir süre oraya çakılıp kalacaklar demekti...

"Albay," demişti Fassin, "yaşam hızımızı bir süreliğine düşürmemiz gerekecek. O esnada bırakalım Y'sul bu yakınlarda dilediğince takılsın..." Konuşmanın bu noktasında, sözlerinin altını çizmek için bakışlarını Y'sul'a çevirmişti Fassin, "Sonuçta, kimbilir kaç zaman aylakça dolanıp durmaktan başka yapabileceği bir şey yok buralarda."

– Kesin başını belaya sokar.

– Muhtemelen. Öyleyse, eve yakınken mi belayı bulmak daha iyi, uzakken mi?

Gürlemeyi andıran bir sesle kendi kendine söylenen Hatherence ardından Y'sul'a dönüp şöyle dedi: "Devam etmekte olan bir savaşın ortasında olduğumuzu size hatırlatmak isterim."

"Haber ağlarını daha yeni inceledim!" diye itiraz etti Y'sul. "Çarpışmaların yaşandığı alanlar buraya kilometrelerce uzaklıkta!"

"Doğru mu söylüyorsunuz?" diye heyecanla araya girdi Nuern. "Savaş başladı mı yani? Efendimiz bu evde hiçbir iletişim aracı kullanılmasına izin vermiyor. O yüzden de, dışarıda olup bitenle ilgili en ufak haber alamıyoruz."

"Savaş başlayalı neredeyse on iki gün oluyor, dostum," diyerek durumu açıklamaya girişti Y'sul. "Geride kalan şuncacık süre içinde kendimizi savaşın en yoğun yaşandığı bölgelerde bulduk bile. Bu-

raya gelirken yol üzerinde bir akıllı mayının kurbanı olmaktan kıl payı kurtulduk. Bu olay sırasında uşağım kendini sakatladı, belki de bu yüzden ölecek."

"Akıllı mayına mı rastladınız? Bu yakınlarda mı hem de?"

"Endişelenmekte haklısın, dostum," dedi Y'sul vakur bir tavırla. "Bu civarda böyle askeri gereçlerin varlığı gemimi sizin çevrenizde devriyeye çıkarmak istememin bir diğer –aslına bakarsan, gerçek– nedeni."

"Üstelik uşağınız yaralandı, öyle mi? Ne korkunç bir durum."

"Biliyorum. Savaşın kendisi korkunç bir şeydir zaten. Onun dışında, çatışmalara sahne olan yerlerde şu âna dek kayda değer bir ölüm yaşanmadı. Her iki taraftan da hizmet dışı bırakılan Dretnotlar oldu. Kimin kazanmaya daha yakın olduğunu söylemek için henüz çok erken. Ama merak etmeyin, gelinen son aşamayı sizin için öğrenmeye çalışacağım."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

– Bir şey diyeyim mi, haklıymışsınız, diye fısıldayarak sinyal gönderdi Fassin'e Hatherence, tanık olduğu bu konuşma üzerine. – Bırakalım bir an önce gitsin.

– Halen yavaş yaşam akışındayken uzay elbisenin içinden gemiye mesaj gönderebiliyor musunuz?

– Evet.

– Etkilendim doğrusu.

"Yakınlarda mı olacaksınız?" diye sormuştu Fassin Y'sul'a. "*Poaflias*'la çok açılmak gibi bir niyetiniz olmadığını umarım."

"Tabii ki yok! Sizi temin ederim! Ve burada gördüğünüz iki arkadaşımıza benim yokluğumda size her tür nezaketi göstermelerini tembihleyeceğim!"

Huzura hemen kabul edilecekleri haberini almışlardı. Bunun üzerine, kendilerine yolu gösteren Nuern'in peşi sıra dış kısımdaki kütüphane bölmelerinden birine çıktılar. Kütüphanenin elmas bir yaprağı andıran çatısı dosdoğru yukarı, ateş kırmızısının karanlık bir tonundaki gökyüzüne bakıyordu. Az çok dairesel bir şekle sahip olan odanın merkezine yakın bir noktadaki bir oyuk-koltuğa yüzü okuma ekranına dönük halde yerleşti Jundriance. Etrafları, bazısı bir insanın uzanabileceği genişliğe gelene dek adeta ikiye katlanmış kadar aralık, bazılarıysa bir insan çocuğunun parmağını sığdırmak

için uğraş vermesini gerektirecek kadar dar olan sıra sıra kitap rafıyla dolu duvarlarla çevriliydi. Bunların çoğuna çeşitli kitaplar dizilmişti. Hem duvarların arasına hem de zemin ile yukarıdaki bir dizi tavan desteği arasına gerilmiş, atlıkarınca misali üç yüz altmış derece dönebilen kitap hazneleri bundan başka yüzlerce farklı türde muhafaza aygıtı ve de sistemi barındırıyordu: İçten içe parıldayan sanalkristaller, sanalparçalar, pikosarmallar ve buna benzer daha bir düzine anlaşılması güç zamazingo.

Yoğun atmosfer tabakası içinde süzülerek Jundriance'nin yerleştiği koltuğun yanına vardılar. Nuern'in diğer koltukları havada savurup yerine yerleştirmesiyle birlikte ikisi aynı koltuğa kenetlenmiş, ne var ki, bunu yaparken Hatherence Fassin'i kendisiyle Bilge arasına almaya özellikle dikkat etmişti. Jundriance'in hareketlerinde ise, beklendiği üzere, onların farkına vardığını gösteren en ufak bir belirti okunmuyordu.

Ardından, yavaşlamışlardı. Bu işi başarmak Fassin'e Hatherence'a olduğundan çok daha kolay gelmişti. Ne de olsa aynı şeyi yüzyıllardır yapıyordu o; albay ise bünyesini yavaşlatmaya yönelik teknik eğitim almış olsa da gerçek hayatta bunu uygulamaya koymasını gerektirecek bir durumla o güne dek hiç karşılaşmamıştı. İçine sürüklendikleri bu deneyimin, en azından yaşam hızlarını Bilge'ninkiyle aynı seviyeye indirip istikrarlı bir seyre oturtmalarına kadarki safhasında, kendisi açısından son derece sarsıcı ve yıpratıcı geçeceğine şüphesi yoktu.

Gün çabucak kararmış, onu izleyen gece ise sanki bir saatten daha kısa sürmüştü. Fassin tüm dikkatini sakince sürdürmekte olduğu kendi yavaşlama sürecine vermiş görünse de, albayın koltuğunda huzursuzca kıpırdandığının ve oturuş şeklini ikide bir değiştirdiğinin farkındaydı. Zamanla, Bilge Jundriance'te bir hareketlenme başgösterdi. Hızlı yaşam hesabıyla ertesi sabah olduğunda, okuma ekranında gerçekten de bir değişiklik meydana geldiği görülüyordu; sayfayı çevirmişti. O gün hızla geçip giderken onu takip eden gece daha da hızlı tükenmişti. Jundriance'nin hızını artıra artıra onlarla buluşup görüşmesini mümkün kılacak bir orta noktaya ulaşması –zira kendisini ziyarete geldiklerinde bunun çok çok daha altında bir yavaşlık seviyesinde bulunuyordu– beklenen altmış dörtte birlik bir indirgeme oranına erişmelerine dek bu süreç böylece sürüp gidecekti.

Yolu neredeyse yarılamışlardı ki küçük gaz mekiğinin içinde hafifçe çınlayan bir sinyal sesi bir fısıltı mesajı iletti Fassin'e. – Her şey yolunda mı, Binbaşı?

– Evet. Neden sordunuz?

– Az önce ekran okuyucusunu sorguladım. Gerçek yaşam hızında çalışıyordu, ta ki *Poaflias* gelinceye dek.

– Bundan emin misiniz?

– Hem de tamamen.

– Gerçekten çok ilginç.

Nihayet hedefledikleri noktaya varmışlar, kendi yaşam hızlarını Bilge'ninkiyle uyum gösterecek bir seviyeye indirgemeyi başarmışlardı. Odanın geçirgen yüzeyli tavanından yansıyan turuncu-mor tonlardaki gökyüzü bir aydınlanıp bir kararırken, normalde kısacık olan günler başları üzerinden ağır, çok ağır bir hızla gelip geçen bir titreşime dönüştü. Bu hızdayken bile upuzun ve kocaman gaz katmanları hiç hareket etmeksizin başları üzerinde asılı duruyor gibiydi. Geçmiş araştırmalarından biri sırasında ilk kez yaşam hızını düşürmesi gerektiğinden bu yana iyiden iyiye aşina hale geldiği o duygu, ruhunu yitirdiği hissine kapılmasına yol açan o rahatsızlık verici algı, dışarıda, yukarıda ve geride yaşam çok daha büyük bir hızla akıp giderken içerideki zamanda kısılıp kalmaya dair tuhaf bir hapsedilmişlik duyusu, Fassin'in benliğine bir kez daha doluyordu şimdi.

Okuma ekranını kapayan Jundriance onları saygıyla selamladı. Fassin ona Valseir'in akıbetiyle ilgili sorular sormak istediyse de konu her nasılsa yaşam hızı meselesine gelip takılmışa benziyordu.

"Hızlılar'a acımadan edemiyorum," dedi Bilge. "Bir bakıma, evrenin düzenine uyum sağlayamıyor gibiler. Yıldızlar arasındaki mesafeler, bunların birinden diğerine seyahat etmek için harcanan süre... Hele bir de yolculuk galaksiler arasında gerçekleşiyorsa, gereken süre daha da artacaktır tabii."

Görüşmenin bu aşamasını tarafların huşu içinde bekleştiği bir duraksama izledi. "Pek tabii," dedi sonra Fassin, oluşan boşluğu doldurma gayretiyle. *Bize olta mı atıyorsun yoksa, kurnaz ihtiyar?* diyordu içinden bir yandan.

"Makineler. Onların çok daha beter olduğunu belirtmeme gerek yok sanırım. Ne dayanılmaz olsa gerek, bu denli hızlı yaşamak."

"Eh, içlerinden çoğu artık yaşamadığına göre, bu artık sorun teşkil etmiyor, hürmetli Bilge," diye hatırlatma gereği duydu Fassin.

"Olması gereken buydu belki de."

"Saygıdeğer Bilge, Valseir'in ölümüyle ilgili bize aktarabileceğiniz başka bir bilgi var mı?"

"Olay esnasında ben orada değildim. Ben de sizin bildiğiniz kadarını biliyorum."

"Siz onunla birbirinize...çok yakın mıydınız?" diye sordu Fassin.

"Yakın mı dediniz? Hayır, öyle olduğumuzu söyleyemem. Geçmişte kimi metinlerin kökenini keşfetme ve içeriklerinin doğruluğunu kanıtlama gibi konular üzerine haberleşip uzaktan görüş alışverişinde bulunduğumuz ve devamlı değilse bile, zaman zaman işin bilimsel derinliği ve metinlerin taşıdığı anlamın çözülmesi gibi hususlarda anlaşmazlığa düşüp tartıştığımız oldu. Ama tüm bu süre zarfında kendisiyle bir kez olsun yüz yüze karşılaşmadık. Bu durumda, yakın olduğumuzu söylemek zor, sizce de öyle değil mi?"

"Öyle sanırım. Sizi buraya sürükleyip geride kalan eserlere sahip çıkmaya itenin ne olduğunu merak etmiştim sadece, hepsi bu."

"Ah, beni buraya sürükleyen şey onun kütüphanesini yakından inceleme şansına erişme arzusundan başka bir şey değildi. Hoşuma giden, ilgimi çeken parçaları çekip almak... Hiç tereddüt etmeden buraya gelmemi sağlayan başlıca itki buydu işte. Valseir'in hizmetkârları burayı terk ederken bazı eserleri de beraberlerinde götürmüş, sonrasında buraya uğrayan başka kimseler ise –çoğunlukla bu işe gönül vermiş âlimler veya kendisine âlim diyen özentiler– işlerine yarayacağını düşündükleri parçaları sorgusuz sualsiz almış, ama burada halen yeterince eser var ve görünüşe göre en bilindik edebiyat hazineleri yağmalanmış olsa da, burada keşfedilmeyi bekleyen daha nice saklı değer olabilir. Bu olasılığı inkâr etmek affedilmez bir ihmalkârlık olurdu."

"Anlıyorum. Peki ya Valseir'in kütüphanesi? Bildiğim kadarıyla oradaki eserlerin fihristini çıkarmayı sürdürüyorsunuz."

Bir duraklama daha. "Sürdürüyorum, evet." Yaşının ne denli ileri olduğu sırf kabuğunun zamanla büründüğü koyu tondan bile anlaşılabilen bu ihtiyar Bilge'nin bakışları az önce kapamış olduğu okuma ekranının karanlığına dalıp gitmişti şimdi. "Hmm," dedi neden sonra. Başını ağır ağır Fassin'den yana çevirerek devam etti konuşmasına. "Bir düşünelim. Burada kullanmış olduğunuz 'sürdürmek' fiilinin taşıdığı anlama biraz daha açıklık getirir misiniz?"

"Sizin devam ettirdiğiniz fihristleme işlemini bizzat Valseir başlatmıştı, yoksa yanılıyor muyum?"

"Bu tür konularda hep ketum davranmıştır. Onu tanıdığınıza göre bu özelliğini gayet iyi biliyor olmalısınız."

– Bir hafif-haberleşme kaçağı algılıyorum, şeklinde mesaj gönderdi Hatherence o anda.

– Şimdi söyleyeceğim şeyin peşi sıra bir boşalma geleceğini sezerseniz haber verin:

"Aynı zamanda çok da üşengeçti. Hapuerele, Valseir'in kütüphanesindeki eserleri listeleme işini tamamlamasının Tüm Fırtınalar Yat Yarışları Kupası'nı kazanmasına oranla çok daha zayıf ihtimal olduğunu söylerdi her zaman."

Bir başka dursaksama izlemişti bu cümleyi. "Doğru. Bizim Hapuerele öyle söylerdi hep."

– Sızıntı. Hapuerele artık yaşamıyor mu dersiniz?

– Yaşıyor, ama onu başka bir yerde araması icap etti. Öyle yapmamalıydı halbuki.

"Kütüphanenin bazı bölümlerine kendim şöyle bir göz atmak isterdim. Umarım sizin için mahsuru yoktur. Emin olun rahatınızı kaçıracak bir şey yapmayacağım."

"Ah, şimdi anlıyorum. Ağzı sıkı davranacağınıza söz veriyorsanız, neden olmasın? Aradığınız özel bir şey var mı, Bay Taak?"

"Evet. Ya sizin?"

"Benim peşinde olduğum tek şey, aydınlanmak. Peki sizin ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Sizinkiyle tamamen aynı."

Bu cevap karşısında bir süre sessiz kaldı yaşlı Ahali mensubu. Gerçek zaman hesabıyla ölçülse, tekrar ağzını açtığında koca bir saatin geride kaldığı görülürdü. "İlginizi çekebileceğini düşündüğüm bir şey var sanırım. Zahmet olmazsa yaşam hızınızı biraz daha düşürebilir misiniz? Mevcut hızımızın size büsbütün yavaş geldiğini biliyorum, ama inanın bu şartlar altında devam etmek kendimi çok yormamı gerektirecek ki bu hiç de arzuladığım bir şey değil."

"Nasıl isterseniz," dedi Fassin Jundriance'ye.

– Bu durumda sizinle burada ayrılmamız gerekecek, Binbaşı.

– Size imreniyorum doğrusu. Fazla uzatmamaya çalışacağım.

– Bol şans, şeklinde geldi Hatherence'ın son mesajı.

"O halde ben size veda etmek durumundayım, efendim," dedi albay Bilge'ye.

"Sizinle tanışmaktan mutluluk duydum, Rahip Albay," karşılığını verdi Jundriance. "Madem öyle," diye devam etti sonra, yeniden Fassin'e dönerek. "Şimdi bir bakalım... Şu anki hızımızın yarısına inmemiz, Kâhin Taak, kendimi daha iyi hissetmeme yeter sanırım. Ama çeyreğine inersek çok daha memnun kalırım."

"Öyleyse ilk etapta yarı seviyeye insek size uyar mı?"

Geri dönmesi üç gün almıştı. Hatherence'ı bir diğer kütüphane bloğunun içeriğini incelerken buldu. Kusursuza yakın bir küre biçimindeki bu penceresiz odayı tavanın merkezinden aşağı yansıyan loş bir ışık çemberi ve her bir kitap rafına işlenmiş olup hayaletimsi bir yeşille içten içe yanan biyo-şeritler yoluyla sağlanan ek bir parlaklık aydınlatıyordu. Odanın çeşitli bölümlerini işaret eden kocaman birer yelkovanı andıran daha bir sürü raf kümesi, sanki bunlar birer kaburga kemiğiymiş de şu an dev bir yaratığın bedeninin içindeymişler gibisinden canlı bir hava katıyordu mekâna. Raflardaki yeşil ışık dilimlerinin yansıması, kütüphanenin orta kısmına yakın bir noktadaki sıkışık kitap raflarının dibinde süzülmekte olan albayın uzay giysisine vuruyordu.

"Bu kadar çabuk mu döndünüz, Binbaşı?" dedi Hatherence, incecik bir sanalkristali birçok benzeriyle dolu bir rafa geri bırakırken. Yüksek sesle bunları söylerken bir yandan da sadece Fassin'in duyabileceği şekilde mesaj göndermişti: – Dostumuzun elinin altında ilgi uyandıracak bir şeye rastlamadınız mı yoksa?

"Bilge Jundriance bana üzerinde kafa yormayı gerektiren öyle çok bilgi verdi ki normal yaşam hızına dönüp sakin kafayla değerlendirme yapmamın daha uygun olacağı sonucuna vardım," diyerek onu yanıtlayan Fassin hemen ardından onun az önceki mesajına mesajla karşılık verdi: – Yaşlı düzenbaz bana hiçbir halt koklatmadı; bizi geciktirmeye çalışmaktan başka bir gayesi yok esasında.

"Eh, siz görüşme halindeyken ben de boş durmayıp bazı incelemelerde bulundum."

"İşimize yarayabilecek bir şey buldunuz mu bari?" diye sordu adam, havada süzülerek albayın yanına giderken.

– Kısa süre öncesine kadar burada daha pek çok Ahali mensubunun yaşadığını gösteren işaretler tespit ettim. Hatta olsa olsa birkaç gün öncesine kadar. "Evdeki bilgisayar sistemine göre, burada bir yerlerde kütüphaneyle ilgili çıkarılmış tüm fihristlerin bir fihristi

var. Aslına bakılacak olursa bunun gibi birden çok fihrist gizli olsa gerek buralarda."

"Fihristlerin fihristi mi?" dedi Fassin şaşkınlıkla. – Başka Ahali mensupları, öyle mi?

"Valseir'in derlemeyi başardığı ilk fihrist, sonrasında tek tek incelemeye başlayacağı tekil çalışmaların gruplandığı listeleri kapsıyormuş." – Sayıları ona on ikiye kadar çıkıyor. Bunun yanı sıra, Livilido ile Nuern'in gerçekte dışarıya karşı resmettikleri kişilerden çok daha fazlası olduğu, veya en azından, dışarıya karşı resmettikleri kişiler olmadığı izlenimine kapıldım.

"Tüm bilgileri içeren tek bir fihrist meydana getirmek çok mu basit kaçardı dersiniz?" diyen Fassin hemen akabinde mesaj yoluyla ekledi: – Bana da sıradan birer uşak gibi gelmediler hiç. Peki, bahsi geçen onca liste nerede saklanıyor olabilir?

– Buradan götürülmüş olduklarından şüpheleniyorum. Belli bir sistem dahilinde yürütülecek bir araştırmada anahtar işlevi göreceklerinin düşünülmüş olması kuvvetle muhtemel, şeklinde cevap gönderen albay sonra yüksek sesle şöyle dedi: "Bana öyle geliyor ki izlenmesi gereken en doğru yolun bu olduğu kanısına varmış. Eserlerin çoğunun yerinden alınmış olduğu şu durumda bile malzeme sıkıntısı çekilmeyeceği ortada. Tek bir fihrist üzerinden gitmeye çalışmak büyük külfet doğururdu zannediyorum." Bir an durakladıktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti albay. "Her biri kendine has boyutlara sahip altsınıflara ve kısmen birbirinin üzerine taşan kategoriler ile altbölümlere ayrılmış, kıdem bakımından ölçeklendirilebilir çapraz göndermelerle dolu bir üstyapısı ve kenetlenme sistemi olan, kullanıcısını eğitmeye yönelik yarı-zeki nitelikte tek bir devasa veritabanı, çok daha hedef odaklı ve de kullanışlı olabilirdi."

Dikkatle ona baktı Fassin. "Fihristleme işlemini gereği gibi sona erdirdiğine kanaat getirince dönüp dolaşıp bu tür bir programa sarılacaktı muhtemelen... Her şeyi, araya hiçbir makine sokulmaksızın okunabilen, değişkenlikten uzak bir şekle sokacaktı."

"Anlaşılan o ki Ahali'deki dostlarımız bu tür konularda kayda değer ölçüde dilde sadelik yanlısı."

"Ömrünüz onlarınki kadar uzun oldu mu, geleceğe ilişkin kanıtlar ortaya koymak saplantı haline gelir."

"Bu da onların lanetidir belki de. Hızlılar kendilerine son derece

yavaş gelen bir yaşam hızı altında varlıklarını sürdürmek durumunda kalmanın yaratacağı düş kırıklığına katlanmak zorunda kalırken, Yavaşlar çevrelerinde baş döndürücü bir hızla meydana gelen yenilikler ve gelişmeler altında hırpalanmaktan dolayı enerji ve bilgi yitimi ile konsantrasyon kaybı tehditleriyle yüzleşmek zorundadır."

Tüm bu konuşma sırasında havada usulca süzülerek ilerlemeyi sürdürmüş olan Fassin Hatherence'a iyice yaklaşmıştı şimdi. Bulunduğu noktaya birkaç metre kala durunca onu izlemekte olduğunu belirtmek için en yakın kitaplığa hafifçe vurdu. Raflardaki biyo-şeritlerin pırıltısı küçük gaz mekiği üzerine misket limonu yeşili yumuşak çizgiler çekiyordu adeta. "İçeride ne alemdesiniz, Albay?" diye sordu. "Burası biraz fazla sıcak ve de bunaltıcıymış gibi geldi bana." – Albay, sizce burada boşuna mı vakit harcıyoruz?

"Ben iyiyim. Peki ya siz?" – Buna cevap vermek çok güç. Burada halen çok fazla şey, incelenmeyi bekleyen çok fazla kaynak var.

"Ben de iyiyim. Kendimi dinlenmiş hissediyorum." – Benim vurgulamak istediğim de bu zaten. Çoktan alıp götürülmüş bir şeyi bulmaya yönelik beyhude bir umutla buraya çakılıp kalmamız ve zaman harcamamız bazılarının işine gelebilir.

"Yavaş hıza geçip sonra eski hızına dönmek bu hisse sebep oluyor sanırım." – Bu da bir ihtimal. Toz tabakasında bırakılmış olan izlerden ve diğer belirtilerden hareketle, raflardan birçoğunun yakın geçmişte sıfırdan doldurulduğu veya boşaltılıp da sonra yeniden doldurulduğu gibisinden tuhaf bir izlenim edindim. Ayrıca burada bulunan eserlerin çoğu içerik bakımından Valseir'in üzerinde çalışmalar yapmaya alıştığı konularla örtüşmüyor. Bu çok garip doğrusu. Diğer yandan, tüm bunların sizi ve beni yavaşlatmak ve burada boşu boşuna oyalanmamıza sebep olmak için kurulmuş bir tuzak olduğu varsayılırsa, işte o zaman durum açıklık kazanmaya başlıyor. Peki, başka seçeneğimiz yok mu? Gidebileceğimiz başka neresi var?

"Bilge ile yeniden görüşmem gerekecek," dedi Fassin. "Ona sormak istediğim daha pek çok şey var." – İşin aslı, o can sıkıcı morukla konuşmaktan olabildiğince kaçınacağım. Valseir'in ölümü sonrası buraya uğramış olan dürüst ve aklıselim âlimler arasında ulaşabildiklerimize haber uçurmalı ve aldıkları eserler içinde fihrist veya ona benzer bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz. Burada birbirinden ayrı iki düzine kütüphane bloğu var; yarı yarıya dolu

olduklarını farz etsek bile hepsini incelemek onlarca yılımızı alır.

"Kendisi çok ilginç ve bilge biriymiş." – On milyonlarca eseri burada bir araya toplamayı başarmış ve eğer içlerinden çoğu sıralanmamışsa, bu hiçbirinin sıralanmadığı anlamına gelir. *Poaflias*'a sinyal gönderip bu kütüphaneyle ilgisi olduğu bilinen tüm âlimlere haber iletmelerini sağlayacağım. Bu uğurda kim yolumuza taş koymak isteyebilir sizce?

"Öyledir gerçekten." – Açıkçası, bilmiyorum.

"Sanırım bir süre daha rafları inceleyeceğim. Siz de bana katılmaz mıydınız?" – Cidden, katılmaz mısınız?

"Neden olmasın?"

Birbirine yakın konumdaki iki farklı kitaplığın önüne süzülerek sanalkristal kitapları harekete karşı dayanıklı raflardan küçük vuruşlar eşliğinde çıkarıp okumaya koyuldular.

"Burası mıymış onun çalışma odası?" diye sordu Nuern, püsküllerinden biriyle yaptığı ani bir hareketle Livilido'nun dikkatini kendisine vermesini sağlayarak. Yemek masasının üzerinde, havada durmuş konuşuyorlardı. Ustalık evresindeki bu ikili, Fassin ile Hatherence'ı, her biri bir öncekinden daha küçük boyutta kordonlar, yivler, teller ve filamanlara ayrışacak şekilde etrafa yayılan ve sonrasında incecik tellerinin hepsi özenle ve gittikçe daha fazla yerinden düğümlenen karbondan yapılma kocaman sicim takımları yardımıyla diklemesine havaya asılmış, seslerin yankı yapacağı ölçüde geniş ve loş bir yer olan oval yemek salonunda verilecek yarı resmi bir akşam yemeği davetine iştirak etmeye çağırmıştı. Konukların her ikisinde de dev boyutlardaki yırtık pırtık bir ağa yakalandığı hissi uyandırıyordu burası.

Jundriance halen yavaş zaman hızının derinliklerindeydi ve bu sebepten dolayı yemekte onlara eşlik edemeyeceğini söyleyerek izin istemişti. Albayın tüketebileceği şeyler arasından seçilmiş özel bir yemek servis edilecekti o akşam. Uzay elbisesinin bir kenarına yerleştirilmiş bir gaz kilidi aracılığıyla yemeğin hepsini mideye indiriverdi albay. Ok başlı uzay mekiğinin güvenli ortamına sıkı sıkıya yerleşmiş olan Fassin'in ise oraya yalnızca diğerlerini seyretmek için gelmiş bir hali vardı.

"Evet," dedi Fassin. "Siz neresi olacağını bekliyordunuz ki?"

"Ben onun çalışma odasının Bir Numaralı Kütüphane olduğunu

sanıyordum," dedi Nuern, salonun orta yerinde atlıkarınca misali dönmekte olan büfeden donuk mavi bir ışıkla parıldayan bir şeyi seçip aldıktan sonra servis tabağını sofradaki diğer arkadaşlarına doğru yavaşça iterek.

"Ben de," diye katıldı ona Livilido. Ardından, Fassin'e doğru dönüp devam etti. "Meğer başka bir yer miymiş? Yapının merkeze uzak bir noktasında mıymış yoksa?"

Geldiklerinden bu yana küre şeklindeki kütüphane bloklarının hepsine göz atma olanağı bulmuştu Fassin. Bir Numaralı Kütüphane oldum olası Valseir'in aynı zamanda meslektaşlarını ve diğer konuklarını da kabul ettiği merkezi çalışma salonu olarak bilinirdi, fakat esas çalışma yeri, ini, en gözde ve özel mekânı orası değildi aslında. Söz konusu yere pek az kişinin girmesine izin verirdi. Fassin'in oraya yaptığı, artık üzerinden yüzlerce yıl geçmiş olan son ziyaret sırasında evin geri kalanının halen üzerine demirli olduğu BulutTüneli tüpünün kullanılmayan kısmı içinde Valseir'in kendisi için tasarlamış olduğu bu kuluçkaya benzer kuytu mekâna davet edilmek, Fassin'in gururunu okşamıştı. Birkaç bin kitap-kristali eksilmiş ve Valseir'in içinde kâğıt ve plastik kitaplarını muhafaza ettiği büyük bir silindir şeklindeki düşük ısılı saklama cihazı yerinden alınmış olsa da, Bir Numaralı Kütüphane her zamanki görünümünü genel anlamda korumuşa benziyordu. Geçen zaman içinde Valseir'in özel çalışma odası haline geldiğini belli edecek hiçbir unsur yoktu burada. Dahası, her şeyden önce bu üçkâğıtçıların henüz onun bu tesis içinde kendisi için özel bir in oluşturduğundan bile habersiz olduğu anlaşılıyordu.

"Bense onun başka bir çalışma odası olduğunu zannediyordum," dedi Fassin. "Şu şehirde bir evi yok muydu... Neydi oranın adı...şu Guldrenk şehrinde?"

"Ah! Tabii ya," diye atıldı Nuern. "Orası olsa gerek."

– Albay, bu adamların hiçbir şeyden haberi yok.

– Bana da öyle geldi.

Yirmi Bir Numaralı Kütüphane'nin (Cincturia/Bulutçular/Miscellania) isminin Ahali dilindeki karşılığı 'kapı işlevi gören kitaplık' olan gizli bir bölmesi vardı. İlk karşılaşmalarını izleyen süreçte Fassin uzunca süre yanında kaldığında göstermişti bunu ona Valseir. Başlangıçta kısa bir geçit boyunca iç kısımlara, kütüphane kürelerin-

den oluşan kümenin ortasına doğru uzanan bu yol, ilkin iki veya daha fazla dış kürenin arasında kalmış bir boşluğa, sonra da açık havada özgürce dolaşan gaz kütlelerinin arasına çıkardı. İşin esprili tarafı –dışarıdan bakıldığında fark edilemeyen bir kapı ve onu izleyen gizli bir geçide ek olarak– Cincturia adı verilen grubun galaksi toplumunca dışlanmış kişilerden oluşması ve saklı geçide açılan kitaplığın da fihristte 'Kaçaklar' şeklinde sınıflandırılmış olmasıydı.

Akşam yemeğinden sonra, kütüphaneye kapanıp gece geç saatlere dek kitap raflarına gömüleceği izlenimi uyandırarak diğerlerinin yanından ayrıldı Fassin. Fakat onun yerine, ekranı açıp evin sistem bilgilerini gözden geçirdi ve Valseir'in yat yarışı kazası ve sözde ölümü sonrasına denk gelen dönemi özellikle inceledi. Bunu yaparken, Mercatoria standartları uyarınca yasal denmesi çok güç, Nasqueron'da ise genellikle boşa vakit kaybı olarak görülecek, sıradışı bir şey yapmıştı; gaz mekiğinin yasal sınırının son raddesine değin zorladığı bilgisayarları yardımıyla kurnazca değişime soktuğu kendi sinir sistemi devinimini, müşterek veri işlemi tavanına değecek kadar yoğun çalıştırarak hızını artırmıştı. Bu derece hızlanmışken bile olay yarım saatine mal olduysa da, nihayet aradığını buldu: Valseir'in başına gelen kazanın üzerinden bir düzine gün geçmişken, evdeki enerji kaynağının ve havalandırma tesisatının güzergâhının değiştirildiğine dair tutulmuş bir kayıt. Ayrıca, yükseklikölçeri de bir titreme saptamıştı... Yukarı doğru meyleden kısa bir sinyal sesi ve onu izleyen, şimdi bile devam etmekte olan uzun süreli, ağır tempolu bir iniş.

Bunun ardından, BulutTüneli bölmesinin şu an nerede olabileceğini bulmaya odaklandı Fassin. Makaslama alanının ardında, bütün bir atmosfer kuşağının dev boyutta tek bir kütle gibi hareket ederek yarı-sıvı Derinlikler'e gömüldüğü bölgenin ötesinde olsa gerekti aradığı şey. Geçiş seviyeleri yukarıdaki atmosfer tabakasının jet akımının ardında dev boyutlu esnek ve bulanık bir deniz gibi adeta istemeyerek sürüklenen bu yapı, üzerindeki gaz kütlesine oranla çok daha ağır ilerliyordu.

Gelgelelim bunların hepsi, pusula ile yapılmış bir yön tayininden farksızdı. Olaya Ahali'nin bu tür durumlarda gözettiği muhakeme kıstasları ışığında bakılacak olursa, atmosferin sabit, Derinlikler'in ise –aynı şeyin Ulubis sisteminin geri kalanı, diğer tüm yıldızlar ve de evrenin geneli için de geçerli olduğunu belirtmeye gerek yok her-

halde– hareket halinde olduğu söylenebilirdi. Sadece kuramsal anlamda sabitlenmiş dayanak noktalarından hareketle, Derinlikler'de bir şey bulabilmek, tahmin edileceği üzere, imkânsızdan farksızdı. Aradan iki yüzyıl geçtikten sonra, BulutTüneli'nin o kısmının o an konuşlandığı yeri bilmeye imkân yoktu; erişilemeyecek kadar derinlere batmış olabileceği gibi, kırılıp dağılmış veya Bölge'nin en dış kesimlerine sürüklenerek kuzeydeki ya da güneydeki bir başka Kemer'in içine bütünüyle çekilmiş olması da mümkündü. Bu incelemede Fassin'in işine gelen tek unsur, tüpün bayağı geniş oluşuydu. Kırk küsur metre çapında ve seksen kilometre uzunluğunda bir şeyi tamamen kaybetmek, Nasqueron koşullarında bile hiç kolay değildi. Yine de, onun pes etmesine engel olan başlıca dayanak, BulutTüneli'nin o alışıldık yüzme-ayrışması özelliğini koruduğu varsayımıydı.

En olası BulutTüneli parçası –her ne kadar bunu endişe verici bir belirsizlik içinde tespit etmiş olsa da– o an yaklaşık beş bin kilometre uzaklıkta bulunmakla beraber, gezegenin çevresinde tamamladığı sayısız döngüden bir yenisini gerçekleştirmek üzere gittikçe yaklaşmaktaydı. On iki saate kalmadan bir kez daha evin neredeyse tam altına denk gelecekti. Gerekli hesaplamaları yaptı Fassin. Evet, bu iş pekâlâ kotarılabilirdi. Bunun üzerine, kütüphanenin kapısına rahatsız edilmek istemediğine dair bir not iliştirdi.

Kütüphaneye girmesinin üzerinden bir saate yakın süre geçtiğinde gizli kapıdan dışarı çıktı Fassin. İçsel bir hava boşluğu yaratmak üzere yelkenleri dışa doğru ittirip böylelikle mekiğine normalde olduğundan daha geniş ve daha dairesel bir şekil kazandıran Fassin, küçük gaz mekiğine güç vererek ilk etapta evin altında olabildiğince düşük türbülans meydana getirecek biçimde yumuşak bir iniş yaptı. Sonra yavaş yavaş ağırlaştı ve ok başı biçimli mekiğini incecik bir kama şekline indirgenecek kadar büzüp ufaltarak karanlık derinliklere güçsüzce daldıktan sonra eski çağlardan kalma fırtınanın son artığı sayılan, içi tükenmiş gazla dolu bu sabitten farksız silindirin kaba sınırları içinde ilerledi.

Gücünü artırarak dalışa yirmi kilometre daha devam ettikten sonra aracını dengeleyip düz bir çizgiye oturttu ve yanlamasına otuz kilometre açığa ulaştığında hızla yükselişe geçip bir yandan gittikçe serinlerken yavaş yavaş da incelmekte olan gaz kütlesi içinde pus katmanlarını geride bırakıp bulutların üst sınırına varıncaya dek

ilerlemeyi sürdürdü. Ok başlı mekiğini yapısının elverdiği en sessiz ve gizli görünüme bürünecek şekilde ayarlayarak maksimum hız seviyesine çıkmıştı Fassin. Orijinal tasarımı bu tür dalaverelere uyum gösterecek özellikte olmayan gaz mekiği geçen zaman içinde Fassin ve Hervil Apsile tarafından aşama aşama dönüşüme tabi tutulmuş ve nitekim –gerçek bir askeri makineyle aşık atacak düzeye yine de ulaşamamakla birlikte– gezegenin yüzeyinde gaz-devinin atmosferi bünyesinde bulunan hemen her şeyden (görünmez gemiler, ivmeye direnme eğilimi olmayan sürüşler ve sıfır noktası altmekânlar gibi, Ahali'ye has o alışıldık mantıkdışı iddiaların hariç tutulduğunu belirtmeye gerek yok tabii) daha az gürültü çıkararak ilerleyebilecek düzeye gelmişti.

Küçük mekik göze kırılacakmış gibi ince görünen sarı bir gökyüzü altında ilerlerken, Fassin'in hiç durmadan dönen gezegen ile mekiğinin hemen altında jet akımıyla aynı yönde savrulan kuşağın hızlarının bileşiminden bile daha büyük bir sürate ulaşmasıyla, yukarıdaki yıldızlar önce yavaşlamış, ardından adeta ters istikamete dönmüştü.

Başının üstündeki uzayda veya altındaki gökyüzünde herhangi birini evrende yaşam olduğuna inandırabilecek en ufak bir belirti göremeden geçirdiği bir saatten az süren bir uçuşun sonunda yavaşlayıp durdu ve bir yandan sapsız bir ok başı gibi sallanarak gezegenin ortasına doğru düşüşe geçti. Giderek artan yoğunluğun onu daha da yavaşlatmasına izin vererek bundan kaynaklanan sürtünme sıcaklığının gaz mekiğinin gövdesini aşıp kendi tenine işlediğini hissetti.

Üst makas sınırını –ki burası yavaş yavaş hareket eden kocaman dalgalara, öngörülemez kabarmalara ve ani çöküntülere sahne olan, hudutları belli belirsiz tanımlanmış kilometrelerce kalınlığa sahip bir alandı– geride bırakıp makas bölgesinin kendisine giriş yapınca pelteyi andıran atmosferin ezici akıcılığı içinde daireler çizmeye koyuldu. Eğer BulutTüneli kesiti halen bu kütlenin içinde bir yerlerdeyse, bulunma ihtimali en yüksek yer, ağırlık ile kaldırma kuvvetinin belli bir denge noktasında buluştuğu, sıvıya dönüşen hidrojen gazının yol açtığı baskının giderek daha yoğun hissedildiği, derinliklerin bağrına gömülmüş bu bölgeydi.

Bulutların üst sınırına değin yükselip aksi yönde ilerlemiş olması da mümkündü tabii, ama bu fazlasıyla olağandışı bir durum

ortaya koyardı. Hava boşluğu tüpleri tarafından damar damar oyulmuş, kullanılmayan bir BulutTüneli, gazla dolar ve bundan dolayı da bin yıllık bir geçişimin beraberinde getirdiği fazladan bir ağırlık edinirdi. Fassin iki yüz yıl önce buraya uğradığında, Valseir çok hızlı batmasını ve beraberinde ev ile kütüphane bloğunu da diplere sürüklemesini engellemek üzere Tünel'e kaldırma kuvveti kazandırmaya başlamıştı bile. Her hâlükârda, eğer bu dışlanmış bölüm yükselmiş olsaydı aynı atmosfer tabakasında yer alması gerekir ve böylelikle *Poaflias*'ın haritalarının bir yerinde mutlaka göze çarpardı, ama öyle olmadı.

Hızını yükseltmemeye özen göstererek ve yakınlarda bir yerden ortalığı dinlemesi muhtemel herhangi biri tarafından fark edilme şansını en aza indirgemek için çevresini yalnızca sesduyuları yoluyla ve o da son derece usulca algılamaya çalışarak, sarmalsı hareketlerle ilerlemeye devam etti. (O farkına varmadan albayın kendisini izlemiş olması mümkün müydü? Muhtemelen. Ama bunu neden yapsındı ki? Yine de, onunla olan temaslarında mümkün mertebe ağzı sıkı davranması gerektiğini kendi kendine tembihleme ihtiyacı duydu.) Işık, içinde bulunduğu ortamda pek bir fayda sağlamıyordu. BulutTüneli duvarı burada, bu derece aşağılarda neredeyse şeffaf bir görüntü ediniyordu. Manyetik parçalar ve radyasyon zerreleri bulma amacıyla yapılacak sondaj çalışmaları daha da az işe yararken, herhangi bir koku izi almak da olasılık dışıydı.

İki koca saati böyle böyle harcayıp da evden uzakta geçirebileceğini mantık çerçevesinde öngördüğü zaman kesitinin sonuna yaklaştığında, daha fazla dayanamayıp temkinli hareket etmeyi bir kenara bırakan ve mekiğin çalışır durumdaki tüm duyularını olabilecek en üst seviyede devreye sokan Fassin, BulutTüneli'nin pelte kalınlığındaki pus katmanının içinden kocaman karanlık bir ağız gibi dışarı fırlamış olan ucuna ulaştığını fark etti. Küçük gaz mekiğini bu kırk metrelik gırtlaktan içeri sokunca, olası sinyaller BulutTüneli kesitinin kendi duvarları tarafından perdeleneceğinden, mekiğin o âna kadar belli bir düzeyin üstüne çıkarmaktan kaçındığı ses duyularını bu defa sonuna dek açtı. Yavaş hareketlerle kıvrılmakta olan bu dev tüp boyunca giderek artan bir hızla kayarcasına ilerlerken, çoktan ölüp gitmiş bir Ahali mensubunun hayaletini andırıyordu.

Çalışma kabuğu halen oradaydı işte, BulutTüneli tüpünü seksen kilometre uzunluğundaki orta çizgisine yakın bir noktada neredey-

se boydan boya dolduran, içi boş bir küre... Gel gör ki, yağmalanmış, çırılçıplak bırakılmıştı. Vaktiyle bünyesinde sakladığı sırlar her ne idiyse, hepsi uzunca zaman önce gasp edilmiş, geride ise bomboş ve harap bir enkaz bırakılmıştı.

Mekiğin bazı ışıklarını yakan Fassin bir yandan dikkatli gözlerle onu inceleyerek keşfettiği mekânın çevresinde dolandıysa da bozulup haşat edilmemiş hiçbir şeye rastlayamadı; bomboş raflar ve sıra sıra uzanan pejmürde karbon panolar, donmuş bir buz örtüsü gibi her yanı kaplamış olan elmas tozu ve mekiğiyle yanlarından geçmesi sonucu oluşan çalkantıda çelimsizce dalgalanan yırtık pırtık teller dışında göze batan hiçbir şey yoktu etrafta.

Sesduyularını kullanarak ufak bir oyuk meydana getirmesiyle beraber onun hemen hemen aynı anda içeri doğru göçüşünü ve üzerindeki gaz sütununun dayanılmaz ağırlığı tarafından bir hiçe indirgenişini izledi. Kendini ezilmiş hissetmek için ne de güzel bir ortam, diye düşündükten sonra geldiği yoldan geri döndü ve eve doğru yavaş yavaş tırmanarak kapağı bir kez daha Yirmi Bir Numaralı Kütüphane'ye attı.

Albayı orada buldu. Yapmaya niyetlendiği şeyi ona önceden anlatmasına rağmen, gizli kapının ardından aniden belirmesi bayan oerileitheyi ürkütmüşe benziyordu.

"Binbaşı. Kâhin Taak. Fassin," diye bir süre laf geveledi albay. Sesinde bir...tuhaflık vardı.

Hızla çevresine göz gezdirdi Fassin. Etrafta kimsecikler yoktu; işte bu çok *güzel*, diye geçirdi içinden, bariz bir rahatlamayla. "Efendim?" diye karşılık verdi sonra oerileitheye, kitaplık görünümlü kapının ardı sıra kendiliğinden kapanmasına izin vererek.

Hatherence dosdoğru onun yanına uçtu ve arada bir metre kalınca durdu. Dişi oerileithenin uzay giysisinin daha önce büründüğüne hiç tanık olmadığı yeknesak ve donuk gri bir renk almış olduğunu o an fark etti Fassin.

"Albay," dedi ona, endişeli bir sesle, "siz iyi misiniz? Her şey yolunda m–"

"Bir durum var... Hazırlıklı olmalısınız... Ben... Çok üzgünüm, çünkü... Size kötü haberlerim var, Fassin," diye toparladı en sonunda, titrek ve telaşlı bir sesle. "Hem de çok kötü. Gerçekten çok üzgünüm."

•

Başrahip Luseferous adına Gerçek denen şu şeye oldum olası kanmamıştı. Bununla birlikte, Cessoria safları arasında yükseldiği süreçte dışarıya karşı ona gönülden inanıyor *görüntüsü çizmek* için hiçbir fırsatı kaçırmadığı gibi, bu dini yayma konusunda son derece büyük bir yetenek ve etkinlik sergilemiş, Kilise'yi ve onun dayattığı görüşleri haklı çıkarmak uğruna onlara olan sözüm ona tutku dolu bağlılığını, mantığını ve de gücünü seferber ederek pek çok kez amansız tartışmalara girmekten kaçınmamıştı. Bundan dolayı sıkça methedilmişti de. Böyle zamanlarda üstlerinin kendisinden etkilendiğini gözlemlemiş, etkilendiklerini bunu ona ve kendilerine itiraf etmekten kaçındıklarında bile gözden kaçırmamıştı. Girdiği münakaşalardan galip ayrılmak gibi bir yeteneğe sahipti. En iyi ihtimalle gerçekte bir şeyin öyle mi yoksa böyle mi olduğunu hiç mi hiç umursamadığında bile sırf bir şeye inanıyormuş gibi görünmenin kendi çıkarına olacağını düşündüğü için gerçekte hissettiği duyguları gizleme ve yalan söyleme (özellikle de böylesine kaba ve nezaketten uzak bir dil kullanmakta ısrar edilince) alanlarındaki eşsiz becerisine başvururdu. Gerçek'in doğru olup olmadığı meselesini ise ciddi anlamda asla önemsememişti.

İnanç olgusu onu yakından ilgilendiriyor, hatta heyecanlandırıyordu; entelektüel bir fikir olarak değil, bütünlüğü olan bir kavram veya soyut bir kuramsal çerçeve olarak değil, ama, kitleleri kontrol altına almanın bir aracı, onların düşünce ve davranış yapısını çözümleyip yönlendirerek kendi çıkarı doğrultusunda sömürmenin bir yolu olarak. Nihayetinde, onun gözünde bir kusurdu inanç, kendisinde olmayıp da başkalarında olan bir çarpıklıktı.

Bazen diğer insanların onun önüne sunmaya hazırlandığı tüm bu avantajlar karşısında hayrete düşüyordu. Sahip oldukları samimi inanç dolayısıyla, o an itibarıyla (veya, genellikle, uzun vadede) kendileri açısından en faydalı seçenek gibi görünmeyen şeyleri bile sorgusuz sualsiz yapmaya hazırdılar, çünkü onlara ne söylendiyse ona inanmaya şartlanmışlardı; başkalarını düşünme ve fedakârlıkta bulunma güdülerini geliştirmişlerdi, bu yüzden de, kendi avantajlarına yönelik olmayan şeyleri rahatlıkla yapabiliyorlardı; diğerleriyle aralarında duygusal ve hassas bağlantılar kurmuş olduklarından, kendilerini daha farklı koşullar altında yapmaları beklenmeyecek şeyleri yapmak zorunda hissediyorlardı. Unutulmaması gereken bir ayrıntı daha vardı, o da –ki bazen bunun, bu işin içerdiği etkenler

arasında en iyisi olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu– insanların kendi kendini aldatma yönünün çok kuvvetli oluşuydu. Aslında katıksız birer korkakken çok cesur oldukları fikrini benimserler, bunu yapamayacakları alenen ortadayken bile kendi çıkarlarını gözetebileceklerini sanırlar, sırf basit birer sınavdan geçer not alacak kadar akılları varken zeki oldukları yanılgısına düşerler, ya da karakter yapıları duygusal olmaktan öteye gitmelerine engel olurken başkalarına karşı merhametli ve şefkatli oldukları mavalıyla kendilerini aldatma yoluna giderlerdi.

Oysa gerçek güç, yalın ve katışıksız bir ilkeye dayanıyordu: Kendine karşı tamamen dürüst ol; sadece başkalarını aldat.

Bu işin ne de çok keskin kenarı vardı! İnsanların onun ilerleyişini kolaylaştırmasını sağlayacak ne çok yol vardı. Karşısına çıkan, rekabet içine girdiği, aleyhinde mücadele verdiği herkes bu bakımlardan onun gibi olsa, mutlak güce doğru yükselişi kuşkusuz çok daha zorlu bir süreç haline gelirdi. Öyle ki, belki de galip gelemezdi bile, çünkü tüm bu avantajlardan yoksun olması halinde iş büyük ölçüde şansa kalıyordu ve bu da kendisinde yeteri kadar olmayabilirdi.

Gün olmuş Cessoria yüksek komuta kademesi, yani kendi patronları içinde kaç kişinin Gerçek'e samimi olarak inandığını merak etmişti. Daha yüksek mevkilere gelindikçe inançsızların oranının bir o kadar arttığına dair köklü bir kuşku oturmuştu içine. Güce ve şana erişmek, kontrol yetkisini elde bulundurmak ve göz kamaştırıcılığının tadını çıkarmaktı asıl gayeleri.

Şimdilerdeyse bunları aklına hemen hiç getirmez olmuştu. Öyle bir konumda bulunacak kişinin istisnasız olarak ve de kendinden başkasını küçümseyici ölçüde menfaatçi olacağı varsayımını benimseyip geçiyor, içlerinden birinin bile samimi şekilde inanç sahibi olduğunu keşfetmesi halinde hafif bir şaşkınlığa sürüklenmekle kalmayıp belli belirsiz bir iğrenme duygusuna da kapılıyordu. Bu iğrenme duygusunun kaynağı, söz konusu kişinin diğerlerini ortada bırakacağı duygusu ve kendisini nispeten daha az kanmış olan mevkidaşlarına oranla bir şekilde –nispeten sapkın bir yaklaşımın etkisiyle– üstün hissedeceği şüphesiydi.

"Sen tüm bunlara inanıyor musun yani? Hem de içtenlikle?"

"Evet, efendim! İnançlar içinde en akla yatkını bu. En basit mantık bile öyle olduğu sonucuna çıkıyor. Kaçınılmaz bir şey bu. Siz bunu benden iyi bilirsiniz, efendim. Efendim, bana öyle geliyor ki

siz benimle dalga geçiyorsunuz." Gözlerini kaçıran kız başını eğip gülümserken, işveli, utangaç, belki biraz paniğe kapılmış ve hatta kendisine hafiften de olsa alınmış süsü verme cüreti gösterir bir hali vardı.

Uzanıp kızın saçını tuttu ve onu hafifçe çekerek kızın yüzünü gökyüzüne seyrekçe serpilmiş uzak yıldızların fonu önünde altınımsı ışıltılarla bezeli bir karaltı gibi duran kendi siluetine doğru çevirdi. "Çocuğum, bütün bir hayat boyunca herhangi biriyle dalga geçtiğimden şüpheliyim doğrusu. Bir kere bile."

Kız ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Gözlerini etrafta gezdiriyor, kâh yıldızların ekran camının ötesinden yansıyan solgun görüntüsüne, kâh düşük yerçekimli kabarık yatağın kar beyazı yüzeyine, kâh içinde bulundukları küçük yuvayı duvar gibi çevreleyen, üzerinde ürkütücü ve bir o kadar özgün cinsel davranışların sahnelenmekte olduğu ekranlara bakıyordu. Her ikisi de kıvrılmış uyumakta olan yol arkadaşlarına da bu sırada göz ucuyla bir bakış atmıştı belki.

"Peki öyleyse, efendim, dediğiniz gibi olsun," diyebildi kız en sonunda, "dalga geçtiğiniz yönündeki sözümü geri alıyorum. Böyle bir imada bulunamam. Belki de benden çok daha eğitimli ve zeki olduğunuz için şu halim ister istemez sizi eğlendiriyor demek daha doğru."

Hah işte, böylesi daha iyi, dedi Başrahip kendi kendine. Yine de, emin olamıyordu. Tüm o saçmalık yumağını resmi anlamda süpürüp atmasının üzerinden normal yaşam hızıyla sayısız nesil geçmişken bile bu genç kızın Gerçek'i halen içinde yeşertiyor olması mümkün müydü?

Gerçi bunun en ufak bir önemi yoktu bir bakıma; birileri dinlerini ona karşı örgütlenme yolunda kullanmadığı sürece insanların gerçekte ne düşündüğü konusunda kaygılanmasına hiç mi hiç lüzum yoktu. Ona itaat etsinler, ondan korksunlar yeterdi. Hatta isterlerse ondan nefret bile edebilirlerdi. Ama asla onu seviyormuş gibi yapmamalılardı. İnsanlardan tüm istediği buydu. Tıpkı seziş yetisi gibi, karşısındakinin duygusunu algılayabilme becerisi gibi, aşk gibi (veya insanların aşk olduğunu sandığı, aşk olduğunu iddia ettiği şu gerçekten uzak, hatta kendisi de bir diğer kaldıraç kolu işlevi gören, şehvetin aksine hiç de dürüst olmayıp bir nebze sahtekârlığa kaçan şey gibi) bir başka kaldıraç koluydu bu da.

Ama bilmek istiyordu. Onun yerinde medeniyetten nasibini onun kadar almamış biri olsa gerçeği öğrenmek için kızı işkenceye tabi tutma fikrini değerlendirebilirdi, ama böylesi bir konuda işkenceye tabi tutulan kişi çok geçmeden sizin duymak isteyeceğinizi düşündüğü şeyi...acısını en kısa yoldan dindireceğini umduğu şey her neyse onu söyleme yoluna giderdi. Bu ayrıntıyı öğrenmesi çok zaman almamıştı. Ve bunun daha iyi bir yolu olduğu sonucuna varmıştı.

İçinde bulundukları bölmenin uzaktan kumandalı kontrol mekanizmasına doğru uzanıp döngüyü ayarladı ve yerçekimi yanılsamasını bir kez daha harekete geçirdi. "Pencerenin önünde dört ayağının üzerinde yürü," dedi kıza. "Vakit tekrar geldi."

"Başüstüne, efendim." Bir an önce onun istemiş olduğu pozisyona geçen kız, bölme dönmeye başladığı halde görünüşe göre sabit kalmayı başararak, yaklaşmakta olan yıldız alanına karşı çömelik vaziyette bekledi. Ekranın tam ortasında göze çarpan en parlak güneş, Ulubis'ti.

Birtakım dış müdahaleler yoluyla, üreme organını her bakımdan geliştirmişti Luseferous. Bu yöndeki değişikliklerden biri, vücudunun içine, cinsel boşalma yoluyla başkalarının bedenine tahrik ediciler, hayal gördürücüler, uyuşturucular, ağrı dindiriciler, uyutucular ve doğruluk serumlarını da içeren çeşitli salgıları aktarabilmesini mümkün kılacak salgı bezleri yerleştirilmiş oluşuydu. Kısa süreliğine kendisini bunlardan birini seçmesine olanak tanıyacak yarı-ölü yarı-hipnoz durumuna geçiren hafif bir epilepsi içine girdi ve en son adı geçeni, yani doğruluk ilacını seçti.

Kıza anüsünden girerek sahip oldu; uygulamayı bu şekilde daha hızlı tatbik edebiliyordu.

Ve böylelikle, kızın Gerçek'e samimi olarak inandığını öğrendi.

Eşzamanlı olarak eriştiği bazı diğer bulgular ise, kızın onu korkunç derecede yaşlı ve tuhaf görünüşlü bulması, onu ürkütücü, sapık ruhlu ihtiyar bir sadist olarak görmesi ve onun tarafından becerilmekten nefret ediyor olmasıydı.

Thanaticin yoluyla onun içine telkin tohumları ekmeyi veya yeniden şekillendirilmiş penisinin olanaklı hale getirdiği fiziki seçeneklerden birini onun üzerinde uygulamaya koymayı aklından geçirdi: Mesela, tıraş edilmiş atkuyruğunu. Onu hava boşluğunun içine boşaltıp ölmesini seyretmekle de yetinebilirdi tabii.

Neticede onun bu denli daimi bir aşağılanmaya maruz kalarak yaşamaya devam etmesine izin vermenin yeterli bir cezalandırma şekli olduğuna kanaat getirdi Luseferous. Hor görülmekten hoşlandığını söylemez miydi o hem oldum olası?

Bu kızı gözdeleri içinde en önde geleni yapacaktı. Belki de en doğrusu, onu da intihar etmesi beklenenlere uyguladığı şu gözlem altında tutma sürecine tabi tutmaktı.

•

Ahali toplumu, çile çekebilme özelliğinin, duygular üzerine şekillenen yaşam tipini nihayetinde diğerlerinden ayıran ve öne çıkaran başlıca üstünlük olduğu fikrindeydi. Buradaki çile kavramından algıladıkları şey, sadece fiziksel anlamda çekilen çile değildi; gerçek anlamda çekilen bir çile, maruz kalan yaratığı onu tam anlamıyla hissetmeye, çekmediği zamanlar bile geri dönüp onu çektiği günleri korkuyla hatırlamaya, eğer çekiyorsa ileriye bakıp sona ereceği günü dört gözle beklemeye (ya da onun günün birinde sona ermesi ihtimali karşısında ümitsizliğe kapılmaya...ki ümitsizlik bunun içinde önemli yer tutan bir ögeydi) ve bazı şeyler farklı olsaydı şimdi bu çileyi çekmiyor olabilirdi diye düşünmeye zorlayan türde, çok daha derinlemesine çekilen çok daha vahim bir çileydi algıladıkları. Bunun için beyin gerekiyordu, anlarsınız ya! Ve de hayal gücü. Tam gelişmemiş bir sinir sistemine sahip beyinsiz herhangi bir yaratık da acı hissedebilirdi ne de olsa. Çile çekmek ise zekâ gerektiren bambaşka bir olguydu.

Ahali'nin acı çekmekten de muaf olduğunu söylemeye gerek yok tabii, ailenin birer ferdi olmaları dolayısıyla bu özellikleri görmezden gelinebilecek olan bazı ahmakların bedbahtlığı veya ciddi bir akşamdan kalmalığın yol açacağı istenmeyen fiziksel ve ruhsal etkilere maruz kalmak gibi, acı kabilinden önemsiz bazı unsurlar sayılmazsa, asla çile çekmedikleri iddiasındaydılar da üstelik. Kısacası, kendi hesaplamaları yoluyla ulaştıkları sonuç uyarınca, gerçek anlamda duyarlı varlıklar olmadıkları söylenebilirdi. Bu ırkın bilindik bilinmedik tüm canlılar içinde en duygusal ve de zekisi olduğu varsayımı hiç tartışmasız doğru kabul edilirse, ortalama bir Ahali mensubunun belkemiğinden fışkıran tüm uzuvları dışarı çıkarıp kabuğunun fırfırlı yakasını silkerek bu işin çelişkileri üzerine bağıra çağıra söylev vermeye girişmesi beklenirdi.

Saatte beş yüz kilometrelik bir hızla jet akıntısına kapılmış gi-

derken, dönmek üzere mekiğin yüzünü çevirdi. Hareketsizdi. Yana doğru kaydı ve turuncu, kırmızı, kahverengi tonlara bulanmış gökyüzünün uçsuz bucaksız boşluğu içinde sadece birkaç kilometre ötede sarı-beyaz renkli minik bir demetten farksız şekilde uzanan bir kıvrıma, küçük bir girdaba rastladı. Gaz kütlesinin içinde ilerlemeyi sürdürdü. Ok başlı mekiğin dış yüzeyine değdikçe adeta kayıp gidiyordu gaz. Girdabın kendisini bir süre için ağır ağır döndürmesine izin verdikten sonra mekiğin burnunu aşağı çevirip pus kümeleri, bulutlar ve giderek yoğunlaşmakta ve basıncı artmakta olan gaz kütlesi boyunca bir yandan yavaşça dönerek sıcaklığın dayanılabilir olduğu bir kesime kadar düştü ve oraya gelince mekiği yeniden yatay konuma getirerek daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı; küçük gaz mekiğinin kapağını açtı ve atmosferin, diğer bir deyişle, Nasqueron'un kendisinin içeri dolmasına, insan teninin çıplaklığına temas etmesine izin verdi.

Uyarı sinyalleri yanıp sönerek aralıksız öterken, keskin bir ışık adeta gözlerine battı, onları açtığında ise, her yönden loşça yansıyan portakal rengi bir ışık huzmesinin ortasında buldu kendini. Her ne kadar ağzının içi, burnu, boğazı ve akciğerleri halen solunum sıvısıyla dolu olsa da, koşulların artık onu göğüs kasları Nasqueron'un yerçekimi alanına karşı mücadele ederek doğal yöntemle soluk alıp vermeye zorladığını hissediyordu. Aynı zamanda, bir arayüzle hâlâ gaz mekiğine bağlıydı da ve içinde uzanmakta olduğu şok-jel yatağından doğrulup da dışarı çıkamadığı için, ok başı şekilli küçük mekiğini yavaş yavaş burnuna doğru yatırarak yolun dörtte üçüne gelindiğinde mekiğin ivmesini destek alarak oturma pozisyonuna geçmeyi başardı.

Kan beynine sıçramıştı. Tabut misali içine tıkılıp kaldığı kabinin bir ucunda kısmen dikilir konuma gelinceye dek jelin içinde gıdım gıdım ilerlemeye çabaladıkça ayakları ve bacakları bu ağırlığa isyan ediyordu.

Kendisini girmiş olduğu kalıptan çıkarabilirdi artık. Vücudunu ileri doğru itmek için dirseklerinden güç aldı. Bir türlü geçmeyen şu batma hissi gözlerini dolu dolu yapmıştı. Çok geçmeden yaşlar boşaldı gözlerinden. Harcadığı efordan dolayı tüm bedeni titreyerek solunum sıvısının sağ burun deliğinin derinliklerinde gözden kaybolan o yapışkan ve kaygan liflerinden birini çekip çıkardı ve ağzını ardına dek açıp bir miktar gazla doldurduktan sonra yutkundu.

Nasqueron çürük yumurta kokuyordu.

Gözlerine biriken yaşı elinden geldiğince silkeleyerek etrafına bakınmaya çalışırken kendisini gaz mekiğine kenetleyen arayüzün yakası adeta boynunu emiyor, o başını yukarı kaldırıp sündürdükçe teması kaybetmemek için asıldıkça asılıyordu. Çamurlu görünümlü köhne bir yerdi bu Nasqueron. İçine sıvıya çalan cıvıklıkta yüklü miktarda dışkı katılmış ve orasına burasına kan damlaları saçılmış, şeklen yamru yumru bir yumurtayı andıran koca bir çanağa benziyordu. Üstelik tadı da kükürtsüydü. Solunum sıvısı lifinin gerisingeri burnuna yapışmasına izin verdi ve çürük yumurta kokusunun izlerini tam anlamıyla silmeyi başaramadıysa da bu sayede bir kez daha bol oksijenli havaya kavuştu.

Kısmen ortaya koymuş olduğu gayretin kısmense ısının etkisiyle, terden sırılsıklam olmuştu. Mekiğin kapağını kaldırma işini biraz daha yukarıdaki bir noktada yapmamakla hata etmişti belki de.

Gözlerindeki akıntı yetmezmiş gibi burnu da karıncalanmaya başlamıştı şimdi. Bünyesi bunca solunum sıvısıyla doluyken hapşırıp hapşıramayacağını geçirdi aklından. Sümükler burnundan tiksinç ve de korkunç bir akciğer kusmuğu gibi dışarı fırladıktan sonra yukarı doğru yükselir ve onu aksırık ve öksürükler arasında ölüme terk ederek soluk mavi renkli bir suyosunu öbeği misali gaz mekiğinin bir kenarında asılı mı kalırdı acaba?

Nasqueron'un habis havası kendi tabiatının ona sağladığı imkânlarla ortaya koymayı başaramadığı şeyi nihayet ondan söküp alırken, gözyaşları görüşünü iyiden iyiye engellemeye başlamıştı şimdi.

Hepsi.

Tüm bir klan.

Kış Evi'ne geçiş yapmak üzere fazla aceleci davranmışlar, lüzumsuz yere erkenden hamlede bulunmuşlardı. Savaş başlığı orada yere çakılmış, hepsini de öldürmüştü: Slovius, Zab, Verpych, tüm ailesi, yetişme çağında birlikte vakit geçirdiği tüm o insanlar, çocukluğu ve ergenlik dönemi süresince tanıdığı ve sevdiği herkes, şu an her kimse, veya, daha doğru bir ifadeyle, şu âna kadar her kim idiyse, onun o kişi haline gelmesine katkı sağlamış olan herkes.

Ölümleri çabuk yoldan olmuştu. Hatta bir anda... Ama bu neyi değiştirirdi ki? Ölüme acısız yoldan kavuşmuşlardı gerçi, fakat bu, yitip gittikleri ve bir daha geri gelmeyecekleri gerçeğini değiştirmezdi.

Pekâlâ geri gelebilirlerdi oysa. Onların hatırasını zihninde canlandırmaya bir türlü dur diyemiyor, sırf özür dileyebilme ümidiyle onları ölüler diyarından geri çağırıyordu. Güz Evi'nden ayrılmaları önerisini Slovius'a sunan kendisiydi. Böyle yaparken o, bir otel veya üniversite kampüsü gibisinden tarafsız bir yere sığınmaları fikriyle hareket etmişti, ama onlar bu tavsiyeye uyacaklarına klanın mevsimsel evlerinden bir başkasına göç etmeyi tercih etmişlerdi...ki bu da, büyük risk aldıkları anlamına geliyordu. Nitekim bu karar, onların canına mal olmuştu. Aslında kendisiydi onları öldüren. İyi niyetle öne sürdüğü tavsiye, onları koruyup gözetme arzusu ve onun tüm olasılıkları nasıl olsa hesaba kattığına dair besledikleri inanç, hepsini ölüme sürüklemişti.

Mekiği doksan dereceyi de aşacak ölçüde dikmeyi ve böylelikle dışarı fırlayıp kendi ağırlığıyla aşağıya çökerek, solunum sıvısının ondan koparken bir ihtimal beraberinde bir parçasını da götüreceği akciğerlerinden geriye kalan kanlı yığının kendisine çok yabancı bir gazla hızla dolduğu sırada koyvermesine olanak tanıdığı son bir çığlık eşliğinde, dipsiz derinliklere, gaz-devine özgü yerçekiminin o her şeyi içine çeken nefesinin bağrına doğru çivi gibi düşmeyi kurdu bir an kafada.

Gönderilmiş olan sinyaller ve iletilen mesajlar, kendisi Valseir'in terk edilmiş çalışma odasının etrafında uçtuğu sırada onlara ancak ulaşabilmişti. Telaş içinde gönderilmiş tüm o mesajlar, tekrar tekrar gözden geçirilip üzerinde sayısız oynama yapılmış sorular, resmi tebliğler, destek ve sevgi bildirimleri, halen hayatta olduğunu doğrulayıp gönüllerine su serpmesine yönelik tüm ricalar ve takip sinyalleri, güncel haberler ayıklanarak derlenmiş iletiler, Ocula'nın üzerinde değişiklik yapıp tekrar gönderdiği tüm emirler: O âna dek, özellikle de Ahali iletişim sisteminin benzeri tüm durumlarda olduğu gibi yine genel bir kargaşaya sürüklenmesine ve sinyal iletim protokollerinin pürüzsüz işleyişinin bu türden Resmi Savaşlar'ın ayrılmaz bir unsuru olduğunu kanıtlarcasına sekteye uğraması ve bunun hele ki savaş alanı sınırları içinde kalan bölgelerde olabilecek en vahim boyutlarda vuku bulması durumlarına yol açan genel bir tehdit algısının söz konusu olduğu dönemlerde Şeriflik tarafından sergilenen ve verilmiş taahhütlerin yerine getirilmesini geciktirdiği şeklinde özetlenebilecek olan şu gizemli ketumluk dolayısıyla alıkonmuş tüm veriler, yolu üzerindeki bentleri yıkıp serbest kalan

coşkun bir sel veya kocaman bir bilgi yumağı gibi, aniden sökün etmişti.

Hepsi, ama hepsi ölmüştü. Ama bir kez daha bakılacak olursa, hepsi de ölmüş sayılmazdı hani (Ne de olsa, bir klan hiç de küçük bir yapı değildi ve gerçeğin bu denli istisnasız oluşundan nadiren söz edilebilirdi). Neredeyse hepsinin öldüğünü söylemek daha doğruydu. Kıdemsiz hizmetkârlar içinde o sıra izinde veya dış görevde olan beşi ve Fassin'in ikinci göbek kuzenlerinden bir kız ile onun henüz bebek denecek yaştaki oğlu sağ kalmıştı. Diğerlerinin hepsi ölmüştü. Yeni bir başlangıç için yeterdi bu, her ne kadar dehşet vericiyse de, devam etmesi, önderlik rolü üstlenmesi, güçlü bir duruş sergilemesi...ağızdan kolayca çıkan tüm bu basmakalıp safsata için yeterliydi. O an diğerlerinin yanında olmayan annesi sağ kalmayı başarmıştı gerçi, ama o da izleyen süreçte son yarım yıldır İnziva'ya çekilmiş olduğu Kuiper Kuşağı'ndaki bir Cessoria yerleşkesine düzenlenen başka bir saldırıda –diğeriyle bağlantısız bir saldırı olduğuna bakılırsa, annesinin kötü şansının kurbanı olduğu söylenebilirdi– hayatını kaybetmişti.

Jaal'in saldırı sırasında ötekileri yoklamak üzere Kış Evi'ne uğramamış ve bu sayede hayatta kalmayı başarmış olmasından dolayı kendisine minnet duyacağını zannetmişti. Oysa onun yerine, büyük bir telaşla ve sarsılmış bir ruh haliyle yazıldığı anlaşılan ve son birkaçında kızın kendisinden eğer bunu yapacak imkânı varsa, eğer halen hayattaysa, eğer Nasqueron yakınlarında bir yerdeyse ve bu mesajı duyabiliyor veya okuyabiliyorsa onunla temasa geçmesi ricasında bulunduğu, ağlama sızlamayla dolu, yine de kulağa hissiz gelen bir dizi mesaj almıştı Jaal'den peş peşe.

Üçüncü Öfke'ye yapılan saldırı sonrası Şeriflik Oculası tarafından kayıp ilan edilmişti Fassin. Resmi anlamda halen de öyleydi. Gönderdiği sinyali olayın üzerinden günler geçtikten sonra almalarına dek onun ve Albay Hatherence'ın hayatta olup olmadığına emin olamamışlar, nihayet haber aldıklarında ise o an için yapılacak en uygun şeyin onların sağ olduğunu sır olarak saklamak olduğuna kanaat getirmişlerdi. Hauskip'teki habercilerle yapmış olduğu röportaj durumu daha da karışık hale getiriyordu... Ne var ki, onlar henüz araya girmemişken bile bu görüşmenin düzmece olduğu açıklanmış ve bunu akılların büsbütün karıştığı bir bocalama süreci izlemişti. Muharebede kaybolduğu ilan edildiği halde halen resmi

olarak hayattaydı ve bu bağlamda Bantrabal Klanı'nın Başkâhinliği unvanını da elinde bulunduruyordu. Bu durum en az bir yıl daha değişmeden kalacaktı.

Ulubis sisteminin içine düştüğü durum da daha az ümitsiz değildi ve İşgalci/Öteden Gelenler'in son dönemdeki düşmanca eylemleri dolayısıyla, onlardan yapmaları istenen şeyin taşıdığı önem de iyice artmıştı.

Birikmiş tüm bilgiler yağmur gibi yağıp şifreleri bozulmamış ve rotaları sergilenir vaziyette gaz mekiğinin hafızasına kaydolurken bile, *Belki de bütün bunlar muzipçe bir oyundur, belki de hepsi korkunç bir hatadan ibarettir*, diye düşünmekten kendini alamıyordu. Büyük Ualtus Vadisi'nin sıra sıra tepelerinin bağrında, tam da bir zamanlar Kış Evi'nin durduğu yerde beliren ve üzerinde halen dumanlar tütmekte olan kraterin haber ekranlarına yansıyan görüntüsüyle karşılaştığında bile, kendini bunun gerçek olmadığına inandırmaya çalışmıştı; sahteydi o, tüm bu olup bitenler gibi o da sahteydi.

Bu saldırı, Üçüncü Öfke'nin bombalanmasıyla hemen hemen aynı zamana denk geliyordu. Nakil gemisinin içinde kaçma girişiminde bulundukları vakit Nasqueron'a doğru düşercesine ilerledikleri sırada 'glantine'in yüzeyinde gördüğü küçük parıltı: Patlama ânı oydu işte, tam o anda hepsi ölmüş, tam o saniyede kendisi yapayalnız kalmaya mahkûm edilmişti. Onları günlerce tüm gelişmelerden habersiz bırakan bilgi tıkanıklığı içinden her nasılsa sıyrılıp ellerine geçen şu daha önceki Şeriflik mesajında vurgulanan ve uğramış olduğu kayıptan dolayı örgütün kendisine başsağlığı dilekleri sunmasına gerekçe teşkil eden hadise, sadece Üçüncü Öfke'de meydana gelen yaşam kayıpları değil, 'glantine'de salınelenmiş olan felaketti de aynı zamanda.

Nakil gemisinin enkazı, içinde Başteknisyen Herv Apsile'nin cansız vücuduyla Derinlikler'in yukarı kesimlerinde bir yerde bulunmuştu. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı sanki, hiç kimse sağ konmamış, hiçbir şeyin sağlam kalmasına izin verilmemişti, geriye ona hemen hemen hiçbir şey kalmıyordu. Neredeyse hiç aşina olmadığı bazı uşaklar ve sevecek kadar bile tanımadığı ikinci göbekten bir kuzen ve bunlara ek olarak bir de tipini dahi gözünün önüne getiremediği bir çocuk. Ve bir de Jaal. Ama gelinen şu noktada onunla aralarındaki ilişki aynı mıydı –bir daha aynı olabilir miydi– acaba? Ondan hoşlanmasına hoşlanıyordu, ama onu sevmiyordu, kaldı

ki durumun kız açısından da aynı olduğuna şüphesi yoktu. Başka koşullar altında iyi bir çift olabilirlerdi, ancak yaşananlardan sonra o artık değişmiş, bambaşka biri haline gelmişti; bu aptalca macera bitip de evine dönebilse bile, geri dönecek bir ev bulabilse bile, yaklaşmakta olan savaş her şeyi allak bullak edip ortadan kaldıramamış olsa bile, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Hem kızın bağlı bulunduğu klan onun artık mevcudiyetini yitirmiş bir klana gelin gitmesini kabul eder miydi hiç? Bunun neresindeydi ideal çift ve mantıklı evlilik? Kız bunun aksini düşünse ve onunla evlenecek olsa bile, sırf kendisini bunu yapmak zorunda hissettiği için, sırf ona duyduğu merhametten dolayı, ne olursa olsun aralarındaki anlaşmanın onurunu teslim etmek için bu karara varmış olmayacak mıydı sanki? Gelecekte suçluluk duygusunun pençesine düşmek ve nafile bir pişmanlığa yakalanmak için ne de güzel bir fırsattı bu.

Jaal'i de kendisi açısından kaybedilmiş kabul etmesi gerekebileceğinin farkına varmak onu neredeyse rahatlatmıştı. Derin bir uçurumun zorlukla tutunmakta olduğu kenarından aşağı düşmek üzereydi, düşmek onun *alın yazısıydı* ve asıl büyük acı, parmakları yırtılarak ve tırnakları parçalanarak halen oraya asılmaya çalışmaktan kaynaklanıyordu sanki. Onu orada asılı tutan şu son kavrayışı bir kez gevşetip eli boşa çıktı mı, düşüşün kendisi acısız olacaktı en azından.

Kendini öldürmeyecekti, hayır. Bunu yapabileceğini bilmek zalimce bir hazla dolduruyordu içini, ama bunu yapmayacaktı. Olaya tamamen gerçekçi bir bakış açısıyla yaklaşıldığında, Hatherence'ın uzay elbisesinin askeri özelliklerini kullanıp kendisini gaz mekiğinin alıcılarından saklamayı başararak onu izlemiş olduğundan oldukça emindi. Niyetinin onu durdurmaya çalışmak olduğundan şüphesi yoktu. Birbirlerine olan saygılarını karşılıklı yitirirler ve oerileithe dişisi belki de başarıya ulaşırdı. Olur da gün gelip gerçekten kendini öldürmeye niyetlenirse, bunu yapabilmenin çok daha kolay yolları vardı nasılsa. Dosdoğru savaş alanının iç kısımlarına gidip mekiğini karşısına çıkan ilk Dretnotun üzerine sürmesi bunun için yeter de artardı bile.

Gelgelelim böylesi, işin kolayına kaçmak olurdu. Bencilliğe de girerdi aynı zamanda. İçini kemiren bu korkunç suçluluk duygusunun sonu anlamına gelir, onun altına çizilmiş bir sınır işlevi görürdü ki böyle kaçamak bir çözümü hak etmiş olduğunu hiç düşünmüyor-

du. Kendisini suçlu mu hissediyordu yoksa? Varsın öyle olsundu. Kimsenin kötülüğünü istememişti, –tam tersine– yanılmıştı sadece. Bundan ötürü suçluluk duyması aptalcaydı. Anlaşılabilir bir tarafı vardı belki, ama yine de aptalca ve de yersizdi. Onlar ölmüştü, kendisi ise hâlâ hayattaydı. Bir bakıma onun eylem ve davranışları onları ölüme götürmüştü, ama onları bizzat öldürmüş değildi ya.

Geriye ne kalmıştı peki? İntikam, muhtemelen. Ama intikam almak için, suçlanması gereken birileri olmalıydı, öyleyse kimdi bunlar? Eğer saldırıyı gerçekleştirenler gerçekten de Öteden Gelenler idiyse, bu gerçek onun şu eski ihanetini (ya da, başka bir görüşe göre erdemli ilkelere dayanan, özveri gerektiren duruşunu) neresinden baksan gülünç duruma düşürüyordu. Mercatoria'yı halen küçük görüyor, onların temsil ettiği tüm bu ahlaksız, miskin, tembelliğe varacak ölçüde burnu havada, duygusallıktan nefret etme üzerine inşa edilmiş sistemden iğreniyordu ve Öteden Gelenler'in veya bir başka büyük muhalif grubun katışıksız ölçüde iyi olduğu ya da Mercatoria'ya karşı verilecek herhangi bir mücadelenin uzun vadeli, acı dolu ve kanlı bir uğraş olmaktan öteye gidebileceği hayaline kapıldığı hiç olmamıştı. Kendi sonunun da uzun süreli ve acılı bir sürecin ardından gelebileceğini oldum olası biliyordu... O yüzden de, bunu önlemek için elinden geleni yapmaya hazırdı, ama öyle bir zaman gelirdi ki, yapılabilecek hiçbir şey kalmazdı geriye. Masumların ilkeli bir savaşta da en az adaletsiz bir savaşta olduğu kadar pis yollarla ve de kalabalık kitleler halinde öldüğünün farkına varmış ve öylesi bir savaştan sırf en basitinden hataları bile şişirdiği ve yapılan yanlışlıkların yol açtığı sonuçların vahametini abarttığı için her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiğine inanmıştı, ama Mercatoria'ya karşı girişilecek bir mücadeleye kendisinin de iştirak etmesinin onu şana ve övünce ulaştıracak bir tür zarafet içermesini ve bunun kahramanlık izleri taşıyan bir yolla gerçekleşmesini ümit etmekten geri kalmıyordu.

Bu ümitler bir yana, gerçekte yaşanan ne olmuştu peki: Karmaşa, düzensizlik, şapşallık, akıllara durgunluk verecek düzeyde bir israf, anlamsız acılara katlanmak, çile ve toplu ölümler... Hiçbir ahlaki ilkeye dayandırılma zorunluluğu duyulmaksızın, adilane olup olmadığına bakılmadan, hatta kindarlıktan izler bile taşımadan, sırf fizik, kimya, biyokimya ve yörüngesel hareket bilimleri ile aynı ortamı paylaşan duygusal varlıkların ortak tabiatının dehşetengiz ve baya-

ğı bir temelde harekete geçirdiği didişmeyle ortaya konup herkes üzerinde nasıl bir etki bırakıyorsa onun üzerinde de aynını bırakan, savaşlara özgü şu bildik şeyler.

Tüm bunları onların üzerine çullayan kendisi olmuştu belki de. Slovius'a Güz Evi'nden ayrılmaları tavsiyesinde bulunması şöyle dursun, gözden kaçırılmaması gereken önemli bir ayrıntı daha vardı: Araştırması, Valseir'le buluşup onunla bilgi alışverişine girişmesine yol açan şu meşhur araştırmasıydı belki de bütün bunların fitilini ateşleyen. Şunun şurasında, hepsinin onun hatası olma ihtimali vardı. O âna dek kendisine aktarılmış olan bilgilere bakılırsa, öyle olduğuna kuşku yoktu.

Gülmeyi denedi, ama ağzına, boğazına ve akciğerlerine dolmuş olan solunum sıvısı bunu gereği gibi yapmasına engel oldu. "Ah, haydi ama," diye seslenmeye çalıştı, başını Nasqueron'un gaz kütleleriyle kaplı göğüne doğru kaldırarak (ki öyleyken bile çıkarabildiği ses, belli belirsiz duyulabilen bir mırıltıdan öteye gidemiyordu), "Cessoria'yı haklı çıkar ve tüm bunların kapsamlı bir canlandırmadan ibaret olduğunu göster bana. Yolun sonuna geldik de. Oyunun bittiğini söyle ve beni buradan çekip kurtar haydi."

Gaz-devinin atmosfer tabakasının bağrında, bir âdemoğlunun kendini doğal şartlara bilerek maruz bırakıp da soluk almakta kullanabileceği bir şey bulması halinde hemen ölmeyeceği bu ortamda, havada asılı vaziyette hazır bekleyen küçük gaz mekiğine yerleştirilmiş tabut biçimli oyuğun içinde böyle yarı dikilir yarı uzanır vaziyette dururken çıkarabildiği tek ses, bir mırıltıdan, boğazının derinliklerinden gelen bir gurultudan fazlası değildi halen.

İntikam seçeneğinin de kurtuluşa ulaşmakta yetersiz kaldığını düşündü, bir yandan gözyaşlarını boşu boşuna silkelemeye çabalarken. İnsanoğlunun doğasının gereği olan, yaradılışından kaynaklanan, öfke ve gücenmişlik hislerine kapılma kapasitesine sahip hemen her şeyin benliği içinde bir yerlerde gizli olan bir şey... Yine de, en az intihar etmek kadar aciz bir çözüm yoluydu bu da. Sırf kendine hizmet eden, bencilce, benmerkezci bir yaklaşım. Önceden hiçbir şekilde uyarılmamış silahsız sivillerle dolu bir eve ve çevresindeki yerleşkeye nükleer bomba yağdırılması emrini veren kişiler her kimse onun karşısına çıkarılsalar, hepsini bir kaşık suda boğmaya kalkışması kuvvetle muhtemeldi, ama bu, gideni geri getirmezdi ki.

Haliyle, böyle bir fırsat asla geçmeyecekti eline –alın size gerçekliğin o denli harika bir düzene tabi olmadığının bir kanıtı daha– ama böyle bir şansa eriştiği ve sevdiklerinin çoğunu katletmiş olanlar her kimse onları incitebileceğine veya öldürebileceğine dair şu efsanevi onların-kıçı-koltuğa-bağlı-seninse-bir-silahın-var senaryosunu hayata geçirebileceği varsayılırsa, bunu gözünü kırpmadan yapabilirdi. Bir bakış açısına göre böylesi bir hareket onu da en az onlar kadar kötü bir konuma düşürürdü, ama bir bakıma en az onlar kadar kötüydü zaten. Bu türden bir hareketi destekleyecek yegâne ahlaki dayanak, dünyayı, galaksiyi ve bütün evreni kötülüğü tartışma götürmeyen bir kişiden kurtarmak olurdu. Böyle yapmak kötülerin sayısını azaltmaya yetecek ve oluşan boşluğu öncekini aratmayacak fenalıkta bir başkası doldurmayacaktı sanki.

Hem işin içinde her hâlükârda bir çeşit askeri mekanizma, bir emir-komuta zinciri de olmalıydı. Böylelikle, işin sorumluluğunun ilgili stratejiyi şekillendiren kişiden başlayarak önce bir alttakine, sonra müphem kalacağı kuvvetle muhtemel bir emir yoluyla onun bir altındakine, oradan da, gerek genel gerekse özele indirgenmiş hedef ölçütlerini her kim belirliyorsa onun tarafından bir alt kademeye, yani domuz gibi homurdanarak iş gören aşağılık bir serseriye veya düşüncesizce hareket etmeyi görev bilen ve emri alır almaz bir düğmeye basmak, bir ekran üzerinde gerekli ayarları yapmak veya bir sanal tank içinde yüzen bir şekli düşünce yoluyla harekete geçirmek suretiyle uygulamaya koyan bir teknisyene aktarımı kesinliğe bağlanmış oluyordu. Bu bireyin, ilkin kişinin direncini çökertip iradesini teslim alan, ardından da onun karakterini sadece en yakınındaki silah arkadaşlarına karşı duyarlı ve yalnızca buz gibi bir şifreye sadakat gösteren kullanışlı bir itaatkârlık düzeyinde sabitlenmiş yarı otomatik çalışır bir mal haline gelecek şekilde sil baştan yapılandıran emir demiri keser mantığı üzerine şekillenmiş şu bildik askeri tümevarım ve beyin yıkama geleneğinin bir mamulü olacağını belirtmeye gerek yok herhalde. Ha bir de, her şeyden önce bu işin sorumluluğunun gerçekten de onlara ait olduğundan ve şu kıçı-koltuğa-bağlı-olma hikâyesini tasarlayıp elinize silahı tutuşturan kişi her kimse onun tarafından aptal yerine konmadığınızdan kesinkes emin olmanız gerekiyordu.

Nihai hedef programlamasındaki otomatik ayarlamalarda delik bırakılıp sızıntıya mahal verilmiş de olabilirdi. Programı ayarlayan

kişinin izini sürmesi ve saldırı yetkisini tanıyan veya her şeyden önce Ulubis'i ziyaret etmeye yönelik tüm bu kaçıkça planı hayal eden her kimse onu diğeriyle ilintilendirmesi mi gerekiyordu?

Eğer bu işin arkasında gerçekten de Öteden Gelenler varsa, kim-ne-biliyor çıkarsamasından hareketle bu saldırıdan bir yapay zekânın sorumlu olduğu tahminini yürütmek mümkündü. Bunu keşfedip lanet meseleyi kapatmak da kendisine düşüyordu. Gelgelelim Mercatori'dan bu denli nefret etmesinin bir sebebi de onların yapay zekâlara karşı takındığı düşmanca tavır ve onları kasten kıyımdan geçirmesi değil miydi?

Tüm bu olup bitenin onların hatasından ve kendi kusurundan kaynaklanıyor olması da mümkündü elbet. Belki de onlar bu harekete girişirken sadece boş bir evi hedef aldıklarını düşünüyorlardı ve onun işe burnunu sokup şu salakça öneride bulunması yüzünden orasının insanla dolduğundan habersizdiler. Buradaki suç oranını nasıl pay edecekti bakalım?

Gözlerinin durumu kötüye gidiyordu, içlerine kum fırlatılmıştı sanki. Gözyaşları öyle yoğunlaşmıştı ki kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey görmüyordu. (Gerçi yakası sayesinde halen etrafı görebiliyor, ok başı biçimli mekiğinin duyularının kendi bedenininkilerin üzerini kaplaması yoluyla, adeta filtreden geçmiş gibi berrak bir görüntüyle çevresini izleyebilme deneyimi yaşıyordu.) Kendisini öldürmesi söz konusu değildi artık. Devam etmeli ve neler yapabileceğini tartmalı, kaybettiklerinin anısını onurlandırmalı, bir şeyleri yeniden yapılandırmaya çalışmalı, orayı bulduğu andakinden çok az da olsa daha iyi durumda bırakmaya gayret etmeli, iyilik namına elinden ne geliyorsa ortaya koymalıydı.

Gerçek'in aniden duruma müdahil olmasını ve canlandırmanın sona ermesini bekledi, ama beklediği çıkmayınca –oysa öyle olmayacağını adı gibi bildiği halde kendisini neredeyse öyle olmasını umar bulmuştu– ansızın gücenmişlik ve teslimiyet duyguları yanı sıra adeta kendi kendisine zulmetmesine yol açan bir neşeye kapıldı.

Küçük gaz mekiğine hafifçe gerilemesi ve açılmış olan kapağı gerisingeri üzerine kapaması talimatlarını verdi. Ok başlı mekik ön kapağı kapayıp geriye doğru kıvrılırken vücudunu tedavi edip onarmak ve iltihaplanan gözlerindeki acıyı dindirmek üzere rahatlatıcı liflerini uzatan şok jelinin o her daim üzerine titreyen ve onu şımar-

tan sarmalaması bir kez daha harekete geçmişti bile. Makinenin tüm bunları bir çeşit ferahlamaya kapılarak yaptığını düşündü, ama bunun bir yalan olduğunu kendisi de biliyordu. Ortada bir ferahlama varsa, onu tek hisseden kendisiydi.

"Ah, fikirler farklılık gösterir, normali de budur zaten. Bu hep böyle olmuştur, olmaktadır ve de olacaktır. Farklı cinsler karıştırılarak türetilmiş olmamız mümkün mü? Kimbilir? Belki de bir zamanlar evcil birer hayvandan farksızdık. Belki de ciddi anlamda, sırf o iş için yetiştirilen birer avdık. Süs eşyası niyetine taşınıp bakımı yapılan sefil birer varlık, birer saray hokkabazı, yerli yersiz kırbaçlanacak birer köle, sonradan dengesini yitirip yoldan çıkan galaksi değiştirici tohum makineleriydik belki de (ki bunlar konuyla ilgili bize aktarılmış olan efsanelerden yalnızca birkaçı). Belki de bizi yaratanlar ortadan kayboldu ya da biz onları alaşağı edip ortadan kaldırdık (bu da bir diğer söylence ama fazla kibirli ve pohpohlayıcı olduğundan ben bunun doğruluğuna pek güvenmiyorum). Peki ya şu yaratıcılarımız birer protoplazma* idiyse? Bunun çok yaygın ve kolay kolay vazgeçilemeyen bir mecaz olduğunu teslim etmeliyiz. Peki, neden plazma? Devamlı bir akış, bir seyelan halinde olan kimseler –bu akış ister yıldızsal ister gezegensel olsun– neden bizim gibi bir şey yaratma ihtiyacı duysun ki, hem de günümüzden onca zaman önce? Bununla ilgili hiçbir fikrimiz yok. Ama söylentiler mevcudiyetini ısrarla koruyor.

"Tek bidiğimiz, burada olduğumuz ve on milyarı aşkın yıldır bunun değişmeden devam ettiği. Geliriz gideriz ve yaşamlarımızı farklı hızlarda, siz güzel dostlarımızın da bu duvarlar içinde gözlemlediği gibi, genellikle yaşlandıkça daha yavaş bir tempoya indirgenecek biçimde sürdürüp tamamlarız, ama tüm bunların ötesinde, neyiz biz? Varoluş amacımız nedir? Nedir hedeflediğimiz şey? İşte bu konuda hiçbir fikrimiz yok. Affınıza sığınarak şunu belirtmek isterim; bu sorular bize, yani Ahali'ye yöneltildiğinde nedense daha bir önem kazanıyor, çünkü görünen o ki, biz...eh, bunun için tasarlandığımız kesinlikle söylenemezse de, aylak aylak dolanma konusunda oldukça ısrarcı olma *eğilimi* gösteriyoruz.

"Saygısızlık etmek istemem, lütfen beni mazur görün, ama aynı

* Protoplazma: Çekirdek ve onun dışında yer alan sitoplazma da dahil olmak üzere bir hücrenin tüm unsurları; bitki ve hayvan hücrelerinin içindeki canlı maddeyi teşkil eden yarı-sıvı nitelikte, şeffaf öz. –çn

sorular Hızlı türlere, yani insanlara ve hatta –benzer türlere ithafta bulunma şeklimden ötürü ayrıca özür dilerim, Albay– oerileitheye yöneltildiğinde aynı güçte bir etki doğurmuyor, çünkü sizin herhangi bir konu üzerinde bizim edindiğimiz tecrübelerin eşdeğerini öne sürme şansınız olmadığı gibi, sizde bizdeki kökenden, bizdeki o büsbütün inatçı, belli bir sebebe dayanmayan, tanrıyı inkâr edici varoluş direncinden de eser yok. Fakat kimbilir? Bir gün bunları siz de edinirsiniz belki! Ne de olsa, tüm bu ortak benmerkezciliğimize ve doruk noktasında bulunduğumuza dair kuşaktan kuşağa aktardığımız o kesin kanıya rağmen evrenimiz halen çok genç ve belki de, kimliğini şimdiden tahmin etmemizin mümkün olmadığı nihai mirasçılarımız tarafından Son Günceler yazıldığında, Ahali toplumu evrenin çocukluk dönemine denk gelen o kuvvetli akıntı içinde yitip gitmeden önce ancak bir düzine milyar yıl kadar varlığını sürdürebilmişken oerileithe ve insanoğlunun, süreklilik alanında nam salmış, istikrarını cesaretine borçlu, uygarlık direnciyle eşanlamlı hale gelmiş bu iki türün sırasıyla iki ve üç yüz milyar yıl veya bunun gibi bir süre yaşamını devam ettirdiği kayda geçirilmiş olacak. O zaman geldiğinde aynı sorular sizin için sorulacak: Neden? Ne için? Ne amaçla? Ve –bir de bakarsınız!– sizin için veya bu örnek şablona oturtulabilecek başka bir tür için bir cevap da bulunabilir. Hele bir de söz konusu cevap mantıklı bir cevap olursa, ne âlâ.

"Ama şimdilik, sadece benim türüm böylesine tuhaf ve münasebetsiz sorularla yüzleşmek durumunda. Görünüşe göre, bizden başka herkes gelip geçiyor ve bu, işin doğasının gereği olan, gerçekleşmesi beklenen, önceden tasarlanmış olan döngü: Türler ortaya çıkar, gelişir, filizlenir, çoğalır, yayılır, kendi sınırına dayanır, geri çekilip küçülür ve nihayet solup yok olur. Kötümser ve alaycı olanlar bu durum karşısında şöyle diyecektir: Hah! Tabiatın kanunu bu, başka ne bekliyordunuz ki? Ne gözetilecek bir çıkar sunuyor, ne de ceremesi çekilecek bir kabahat yüklüyor, ama yine de hurra! Denedikleri, rol aldıkları, centilmence davrandıkları için bravo! Peki ya biz? Biz tebrik edilmeyecek miyiz? Hayır, çünkü biz farklıyız. Görünüşe göre biz lanetlenmişiz, mahkûm edilmişiz, adeta kısa çöpü çekerek varlığımızı hoş karşılanacağı zaman diliminin çok ötesine sarkıtmak durumunda kalmışız, sırf bir zamanlarki çağdaşlarımızla beraber çoktan bu sorumluluğu üzerimizden atmış olmamız gerekirken halen burada olmamız itibarıyla kendimizden başka

herkesin huzurunu kaçırarak pek çok –evet, doğru duydunuz, pek çok– başkalarının da içine cuk oturabileceği bir oyukta can çekişip duruyoruz. Onaylayıp onaylamamamın bir şey değiştirmeyeceği bir sıkıntı bu. Şu an dostlar arasında bulunduğumdan bunları rahatça ve açık yüreklilikle ifade edebiliyorum. Hem şunun şurasında ben keçileri kaçırmış yaşlı bir Ahali mensubu, berduş bir serseri, yersiz yurtsuz bir gezgin, şansım yaver gittiğinde her ikisine de, şansım kötü gittiğinde ise daha beterine olmak üzere, aşağılamalar ve sadaka dışında hiçbir şeye layık görülmeksizin dibe batmayıp suyun yüzeyinde kalmak için çırpınarak bir yerden diğerine yolculuk eden bir seyyahtan başka neyim ki? Bu konuşmayla sabrınızı zorladığımın farkındayım. Lütfen beni affedin. Kendi zihnimde yarattığım sesler dışında çok azıyla konuşma imkânım oluyor."

Bunları söyleyen kişi, ömrünün Cuspian devresini geçirmekte olan Oazil isimli ardıllık-dışı bir Ahali mensubuydu. Ardıllık-dışı olmak, kişinin Ahali toplumunca üyelerinin takip edeceği varsayılan olağan yaşlanma ve de kıdem sıralamasında yükselme süreciyle ilgisi bulunmadığını veya ondan ayrı hareket ettiğini ilan etmesi –ya da, bazı durumlarda, kişinin böyle olduğunun yine o kişinin amirleri tarafından ilan edilmesi– durumuydu. Bir Ahali mensubu tarafından kendi hür iradesi ile seçilmek yerine ona dışarıdan dayatılmış olsa hiç kuşkusuz o kişinin sonradan toplum dışına itilmiş bir Sürgün haline geleceğine ve Ahali'nin gerek yıldızlararası yolculuk evrelerinde gerekse uzay gemisi inşa ve kalite kontrol safhalarında sergilediği lakayt tavır göz önüne alındığında birkaç bin yıllık hücre hapsinden başlayıp idama dek değişen bir yaptırım derecesiyle cezalandırılmak suretiyle doğup büyüdüğü gezegenden fiziksel olarak uzaklaştırılacağına delil gösterilecek idiyse de –ki sıklıkla keşiş veya rahibe olma kararı alan kişinin durumuyla kıyaslanırdı– kendi başına utanç verici bir hal değildi bu.

Berduş bir serseri, yersiz yurtsuz bir gezgin, bir seyyahtı Oazil. Zaten de hakkındaki tüm ayrıntıları unuttuğu iddiasında bulunduğu bir aileyle olan temasını tamamen kaybedeli uzun zaman oluyordu, ona hakkında bir şeyler anlatabileceği kadar yakın sayılacak gerçek bir dostu bile yoktu, hiçbir örgüte, cemiyete, derneğe, birliğe veya gruba üye olmadığı gibi devamlı ikâmet ettiği bir yer de bulunmuyordu.

Kendi ifadesine göre kelimenin tam anlamıyla kabuğuna çekil-

miş halde ve sırtındaki elbise dışında hiçbir kişisel eşyası olmaksızın sürdürüyordu yaşamını; üzerinde yıldızlar, gezegenler ve ayların tasvir edildiği büyük bir özenle boyanmış tablolar, düzinelerce BulutBitkisi cinsinden alınıp muhafaza edilmiş çiçek örnekleri ve gaz-devlerine has birbirinden minik çeşitli hayvan türlerine ait cilalanmış karbon kemikler ile pırıltılar saçan üzeri oyuklu kafatasları ile süslü giysilerinin oradan buradan toplama ve yırtık pırtık bir görünümü olmakla beraber bu dağınıklıktan kaynaklanan bir etkileyiciliği de yok değildi hani. İştirak edilmesi gereken şu ya da bu çeşit resmi bir olay gündemde olmadığında Valseir'in giydiği türden elbiselere kıyasla biraz daha geniş çaplı ve de yabani olup Ahali tarafından yaşam büyüsü şeklinde adlandırılan bir giysi koleksiyonuna dahildi bunlar.

Bu Ahali berduşunu ilk gördüğünde, onun kaybettiği mülkünü geri almak üzere evine dönen asıl mal sahibi kimliğini gözler önüne sermeden önce hepsini alaya almak ve zavallı bir serseriye karşı nasıl tavır takındıklarını ifşa etmek için kılık değiştirerek Oazil kisvesi altında yanlarına gelen Valseir olduğu fikrine bile kapılmıştı Fassin. Oysa Valseir ile Oazil'in dış görüntüleri birbirinden çok farklıydı. Daha iri bir cüsseye sahip olmasının yanı sıra, kabuğu az farkla daha asimetrik, üzerindeki işaretlerse daha belirsiz olan Oazil'in sesi çok daha derinden geliyor, halen kullanılır durumdaki kanatları ile uzuvlarının sayısı ise Valseir'inkilerden büyük ölçüde farklılık gösteriyordu. Ama aralarındaki en bariz farklılık, Oazil'in kabuğunun Valseir'inkinden çok daha koyu renkli oluşuydu. Bu ikili hemen hemen aynı yaşta olsa gerekti –halen aynı yaşam hızını koruduğu farz edildiğinde Oazil Valseir'e oranla yaşça biraz daha küçük kalıyordu: Valseir'in Cuspian-choal seviyesine karşılık Cuspian-baloan veya Cuspian-nompar seviyesindeydi– ama kendisinden on kat daha yaşlı olup da mesleki kariyerinin çok daha büyük bir kısmını kendisini doğal şartlara maruz bırakacak şekilde atmosferde gezinmektense yavaş hızda geçirmeyi tercih eden Jundriance'ninkiyle neredeyse yarışacak kadar koyu olan kabuk rengi ve iklim şartlarınca hırpalandığı izlenimi uyandıran genel görünümüyle, Oazil diğerine nazaran çok daha yaşlı duruyordu.

Ardı sıra içinde birkaç yedek kıyafet, onun gözünde büyük duygusal öneme sahip birtakım nesneler ve genellikle OksinAğacıBulutu köklerini oyarak şekillendirdiği kendi üretimi olan hediyeler

arasında yaptığı eleme sonucu ayrılmış seçkin parçalar bulunan, şeklen küçük bir Ahali mensubunu andırmakla birlikte kendisi de benzer şekilde donatılmış olan bir uçan-römorkör taşıyordu Oazil. Bunlar arasında kabarcık biçimli evin kendisini çağrıştıracak şekilde oyulmuş birini yavaş tempolu bilimsel çalışmalar yapmak üzere daldığı derinliklerden bir sonraki çıkışında Jundriance'ye iletmesi için Nuern'e sunmuştu.

Bu küçük sanat eserini almak Nuern üzerinde pek de özel bir etki yaratmışa benzemiyordu. Diğer yandan, Valseir'in evinin son... şey, elli altmış bin yıllık süreçte yürüttüğü daldan dala konarak geçirilen yolculukları sırasında onun için bir mola yeri işlevi gördüğünü belirtiyordu Oazil. Hem zaten, bilhassa şehirleşmeden uzak olan bölgelerde, gezgin yolculara karşı, ihlal edilmesinin özellikle de çevrede bu edepsizliğe tanıklık edecek başka misafirler olduğunda ciddi ölçüde itibar puanı kaybına sebebiyet vereceği düşünülen bir konukseverlik gösterilmesi geleneği hakimdi.

"Burada uzun süre mi kalmayı düşünüyorsunuz, efendim?" diye sordu Nuern.

"Evet, öyle mi yapacaksınız?" diye destekledi soruyu Livilido.

"Oh, hayır, yarın ayrılmayı düşünüyorum," dedi Oazil yaşça daha genç olan Ahali mensubuna bakarak. "Her ne kadar eski dostumun artık burada olmadığını öğrenmek beni pek tabii ki bir hayli üzdüyse de, burasının halen çok güzel bir ev olduğuna eminim. Ne var ki, belli bir yerde gereğinden fazla zaman geçirince kendimi tuhaf hissediyorum ve evler, bana büyük şehirler kadar ürkütücü gelmemekle beraber beni yine de bir tür huzursuzluğa sevk ediyor. Ne zaman bir eve yaklaşsam, görünümü ve misafirleri ağırlayış şekli ne denli hoş olursa olsun oradan bir an önce uzaklaşma dürtüsüne kapılıyorum."

Aralarındaki bu görüşme evin yaşama alanlarını çevreleyen pek çok balkonun birinde gerçekleşiyordu. Yapılan çağrı üzerine orada toplanmalarının asıl sebebi, ağa asılı duran bu yemek salonunda verilecek bir kahvaltı eşliğinde Oazil'e hoşgeldin demekti. Ama daha baştan biraz huzursuz bir portre çizen yaşlı Ahali mensubunun her ani hareketten ürktüğü ve gergin bir ruh hali içinde olduğu gözlemlenmişti, nitekim servis edilen ilk tur yemekler henüz tamamlanmamıştı ki rahatsız ve kederli bir tavırla yemeğine dışarıda, belki de yüz yüze sohbete devam edebilmek için açık tutacakları bir pen-

cerenin öte yanında devam etme ricasında bulunmuştu. Üzerinde hiçbir çatı yer almaksızın sonsuz gökyüzü altında sayısız milyon yıl seyahat ederek geçirilen sürenin getirdiği bir çeşit kapalı yer fobisine kapılıyor ve böyle tıkışık mekânlar içinde kalınca kendisini huzursuz hissediyordu anlaşılan. Bunun üzerine, Nuern ve Livilido uşakları arasında yaşça daha küçük olanlara en yakın balkona kısa yoldan bir sofra hazırlamaları emrini verdi.

Hepsi dışarı çıkmış ve –iradesini diğerlerine de kabul ettirmek durumunda kaldığı için ardı arkası kesilmeyen özürler sıralamasının ardından– bu yeni sofradaki yerini alan Oazil yemeğini keyifle yedikten sonra masanın göbeğindeki –küre biçiminde bir üniversite şehri model alınarak yapılmış– haznede sunulmakta olan uyuşturucular içinden kafa yapıcı bazı tohumlar ve de ses rengi izleri seçip kullanmasının peşi sıra diğerleriyle Ahali toplumunun kökenleri hakkında tüm bildiklerini uzun uzadıya paylaşacak kadar rahatlamıştı. Ahali'nin keyifli bir yemeğin ardından üzerine sohbet etmeyi en çok sevdiği konulardan biriydi bu ve her ne kadar daha önce duyulmamış bir ayrıntı içermese de, bunun onun eğitim yaşantısının çapayı derinlerden yukarı çekip yükseklerde gezinmek üzere enginlere yelken açmasına kadarki akademik yaşantısının en özel araştırma başlığı olduğu göz önüne alınarak, Oazil'in hakkını teslim etme bağlamında, sözü yine bu konuya getirmesine razı olundu.

Hatherence ihtiyar Ahali mensubuna bağlı olduğu türün öteden beri acı hissedememesi gerçeği hakkındaki düşüncelerini ve bunun türe sonraki nesillerce kazandırılmış bir özellik olup olmadığını sordu.

"Ah, keşke bilsek! Bu soruyu sormanız çok ilgimi çekti doğrusu, çünkü ben bu meselenin türümüzün evrendeki yerinin gerçekte ne olduğuna cevap bulmada en önde gelen hususlardan biri olduğu kanısındayım..."

Tören sofrasının yaşlı Ahali mensubunun hemen karşısına denk gelen bir noktasındaki üzeri yastık dolu bir oyuğa rahatça kurulmuş olan Fassin dikkatinin ister istemez dağıldığını hissetti. Son günlerde sıkça başına geliyordu bu durum. Kış Evi'nin yok edildiğini öğrenmesinin üzerinden Nasqueron hesabıyla belki bir düzine gün geçmişti. Bu sürenin neredeyse tamamını, onları hedefe ulaştıracak olan şeyi, yani bir söylenceden ibaret olma ihtimali (en azından, onun gözünde) gün geçtikçe artan, buradan iki yüz yılı aşkın zaman

öncesinde almış olduğu ve o günden bu yana yaşanan pek çok olayın perde arkasında olduğu zannedilen şu çalışmanın üçüncü bölümünü bulma ümidiyle çeşitli kütüphaneleri en dip raflarına dek tarayarak geçirmişti. Dikkatli gözlerle bakınıyor, hiçbir ayrıntıyı es geçmemeye özen göstererek araştırıyor, ağa bir şeyler takılır umuduyla en ulaşılmaz derinliklere dek kolaçan ediyor ve adeta taraktan geçirip eliyordu, ancak çoğu zaman, tam da tüm dikkatini bir şey üzerine yoğunlaştırdığı anlarda, son birkaç dakikayı boşluğa dalıp giderek ve düş gücünde artık çok eskilerde kalmış olan klan yaşantısı ile aile ilişkilerinin belli bazı yönlerini canlandırarak, örneğin on yıllarca önce meydana gelmiş ve o an için *aman, ne fark eder ki canım* deyip geçilmiş, her şeyin mazide kaldığı şu günlerde ve de bu denli uzak ve ilgisiz bir mekândayken zihninin derinliklerinden bulup çıkarmak şöyle dursun, günün birinde hatırlayacağını aklının ucundan bile geçirmediği önemsiz bir laf alışverişini anımsayarak harcamış olduğu izlenimine kapılıyordu.

Zaman zaman gözlerinin yaşla dolduğu hissine yenik düşüyor, neyse ki şok jeli o yaşları nazikçe siliveriyordu.

Bazense intihar etme fikri gelip yine aklına takılıyor ve kendisini, kaybedilmiş bir aşkı veya çok değer verilen ama artık geride kalmış olan bir çağı özlemle anar gibi, kendini öldürme seçeneğini gerçekçi bir olasılık haline getiren iradeyi, ihtirası ve o sarsılmaz kararlılığı silip atacak olan şeyi benliğinin en derin yerinde duyumsar buluyordu. Onun yerine, intihar da hayattaki diğer her şey gibi manasız ve nafile bir uğraş haline geliyordu. Bunu başarmak için ihtirasa ihtiyaç vardı; ölme, kendini öldürme ihtirasına. Kişinin içinde bu yönde bir ihtiras, bir duygu yoğunluğu veya herhangi bir şekilde onu körükleyecek bir itki kalmamışsa –geriye sadece onların adeta birer gölgesi olan alışkanlıklar kalmışsa– o kişinin kendini öldürmesi de en az âşık olması kadar imkânsızlaşırdı.

Kitaplardan ve parşömenlerden, mikrofilmlerden ve kristallerden, yüzeyi aşınmış elmastan yapılma bir yaprağı andıran tavandan ve pırıldayan ekranlar ile sanal görüntülerden başını kaldırıp yukarı baktı ve tüm bu olup bitenin ne anlama geldiğini kendi kendine sorguladı. Buna verilebilecek kalıplaşmış yanıtları pek tabii ki biliyordu: İnsanlar –ki buna tüm türleri ve alttürleri de dahildi– yaşamak ister, her türlü tehditten uzak, rahat bir yaşam sürmek için –bu enerjinin kaynağı ister vücutça doğrudan emilen güneş ışınları,

isterse et gibisinden dışarıdan edinilen bir etken olsun– bir çeşit enerjiye gereksinim duyar, üreme ve soyunu devam ettirme ihtiyacı hisseder, merak eder, aydınlanmaya veya şöhrete ve/veya başarıya ve/veya refahın sayısız düzeyinden birine erişmeyi arzular, ama – dönüp dolaşıp en nihayet– hangi sona kavuşurdu? Ölüme. Ölüp giderdi insanlar. Ölümsüzler bile ölürdü. Tanrılar bile.

Bazılarının inancı vardı, fiili anlamda sınırsız yaygınlığa erişmiş bu olağanüstü kendi kendine yetme çağında bile, tanrısızlığın ve inanç eksikliğinin ulaştığı bu son derece berrak evrenselliğin ortasında bile dini bir inanç benimseyebiliyorlardı, ama deneyimleri ışığında, bu tip insanların ümitsizliğe kapılma konusunda diğerlerinden geri kalır yanı olmadığını, inançlarınınsa el çekme aşamasında bile onlar açısından kaybedilecek ve ardından yas tutulacak bir olmazsa olmaz teşkil ettiğini kesinkes söyleyebilirdi.

Yoluna devam ederdi insanlar; yaşar, mücadele verir, ümitsizliğin ve acının pençesine düşmüşken bile hayata sıkı sıkıya tutunur, ölmekten alabildiğine çekinir, ona sunduğu ve de sunacağı tek şey daha da beter bir çaresizlik ve daha yoğun bir acı olsa da, koşulları ve sonuçları gözetmeksizin, sanki elindeki en değerli şeymiş gibi hayata asılırdı.

Her şey iyiye gitmek üzereymiş, kötü dönemler her an geride kalabilirmiş gibi yaşamaya devam ediyordu insanlar, ama bunda genellikle yanılıyorlardı. Hayatın hareket halinde olduğu doğruydu. Bazen iyiye, ama genelde kötüye ve her daim ölüme doğru gidiyordu. Yine de insanlar ölüm sanki sürprizlerin en büyüğüymüş gibi davranmakta ve *Hey, bu ölüm denen şey de nereden çıktı?* demekte inat ediyordu. Belki de doğru olan yaklaşım buydu. En mantıklı yaklaşım, sanki tüm evren kişinin bireysel farkındalığı etrafında şekilleniyormuş gibi, kişi onların bilincine varana dek hiçbir şeyin var olmadığı ve onun ölümünden sonra hiçbir şeyin varlığını sürdürmeyeceği düşüncesiyle hareket etmekti belki de. İşleyen bir varsayım, kullanışlı bir yarı-gerçeklikti bu.

Gelgelelim bu, yaşama itkisinin bir çeşit yanılsamanın ürünü olduğu anlamına geliyor olmasındı sakın? Esas gerçek, hiçbir şeyin aslında önem taşımadığı ve öyle olduğunu zanneden insanların feci bir ahmaklığa yakalandığı mıydı yoksa? Bu durumda, geriye kalan seçenekler de çaresizliğe kapılma, gerzekçe bir inanç uğruna mantığa sırt çevirme ve savunmaya odaklı bir çeşit tekbencilik miydi yani?

Valseir'in bu konuyla ilgili söyleyecek faydalı bir şeyleri vardı elbet, diye düşündü Fassin. Ne var ki, o da ölmüştü artık.

Ardından, Oazil'i süzmeye koyuldu ve kendine gezgin sıfatını yakıştıran bu ihtiyarın vaktiyle bu evin sahibi olan merhum Cuspian'ı gerçekten de tanıyıp tanımadığını merak etti. Yoksa asparagas senaryolar yazan bir fırsatçı, bir palavracı, bir yalancı mıydı o sadece?

Bir yandan bunları düşünüp üzerinde çokça kafa yorduğu ümitsizliğin çevresinde daireler çizerken, yaşlı Ahali mensubunun gazdevlerindeki hayvan gelişimi ve geçmiş seyahatleri üzerine anlattığı şeylere yarım yamalak kulak verebiliyordu.

Oazil bir keresinde yüz kırk bin kilometrelik yolun tümü boyunca tek bir Ahali mensubuyla karşılaşmaksızın Güney Tropik Kuşağın çevresini nasıl dolandığını, bir diğer seferinde kendilerine Yeniyetme Heykel Korsanları adını veren ve umumi KökBulutu ile AmonyakKapağı ormanlarının tohumlarını eken yarı-dönek grubun arasına nasıl düştüğünü, sonrasında onların gemibaşı motifi, maskotu ve de totemi haline nasıl geldiğini ve milyonlarca yıl önce Güney Kutup Bölgesi'nin o çok az keşfedilmiş uçsuz bucaksız alanı içinde karşısına çıkan boş bir BulutTüneli'nin devasa sahasını nasıl keşfe çıktığını anlattı onlara sırasıyla. (Bu sonuncusu, o günden sonra ortadan kaybolmuş olan Tünel inşa makinelerinin işi miydi acaba? Sanat çalışması niyetine mi yapılmıştı? Yoksa yeni bir tür kentin kayıp modeli miydi? Bunu bilmesine imkân yoktu... O yerden, o şeyden bahsedildiğini daha önce hiç kimse duymamıştı.) Bu devasa ağacın, kocaman bir akciğerin içini andıran bu heybetli kök sisteminin oluşturduğu labirentin içinde kaybolup bin yıl boyunca çıkış yolu aramış, en sonunda, açlıktan ölmek üzereyken yarı delirmiş vaziyette dışarı çıkabilmişti. Buluşunu yetkililere bildirmesi üzerine başkaları da oraya ulaşmaya çalıştıysa da, orayı bir daha bulabilen olmamıştı. Pek çokları, onun tüm bunları hayalinde canlandırdığı kanısına varmıştı, fakat işin aslı öyle değildi. Hem *onlar* kendisine inanıyordu, değil mi ya?

Şu tıkırtı yine başlamıştı işte. Onun belli belirsiz farkındaydı ama onu evin tesisatından kaynaklanan bir özellik veya diferansiyel dişlisinin sebep olduğu bir gürültü ya da evi çevreleyen gaz kütlesinde vuku bulan kısa bir hava akımına verilmiş bir tepki olarak algılayıp duymazlıktan gelmişti. Ses bir süre sonra kesilmişti... Bunu da ya-

rım yamalak fark etmişse de yine aldırmamıştı. Şimdiyse, öncekine oranla bir nebze daha yüksek perdeden olmak üzere, tekrar başlamıştı tıkırtı.

İç kısımdaki kütüphane bloklarından biri olan Üç Numaralı Kütüphane'de, Valseir'in sayılamayacak kadar uzun çağlar öncesinde ele aldığı bir çalışmanın parçası olduğu anlaşılan raflar dolusu kitabı hızla gözden geçirmekle meşguldü o sıra Fassin. Geçmişi insanoğlunun Ulubis sistemine gelişinin çok çok öncesine dayanan bu kitaplar, pek çok farklı Yavaş Kâhin türünün gelip geçtiği otuz milyon yıl süresince başvurulma gereği hiç duyulmadan ve okunmadan kalmıştı. Bunların takas edilmiş malzeme, yeri uzun zaman önce başkalarınca doldurulmuş (kendi soyu ise büyük ihtimalle uzun zaman önce tükenmiş) bir kâhin türü tarafından daha da eski bilgiler karşılığında –en azından öyle olduğu farz ediliyordu– kimbilir nereden –ikinci el, üçüncü el ya da kaçıncı else artık– taranarak bulunmuş, muhtemelen otomatik tercümeden geçirilerek (ki içeriğin özetle uyuştuğundan emin olmak için metne her gömülüşünde öyle olduğunu fark ediyordu) bir araya getirilip önce Nasqueron Ahalisi'ne sunulmuş, ardındansa onlara teslim edilmiş bilgiler olmasından şüpheleniyordu Fassin. Takas edilme bilgilerin hangi aşamada Ahali'nin elindeki bilgilerin çoğunluğunu oluşturur duruma geleceğini ve o aşamaya gelinip gelinmediğini merak etti. Bu hususa takılan ilk kâhin kendisi olmadığı gibi, Ahali'nin kayıtlarının mutlak donukluğu yüzünden sonuncusu da olmayacağı kesindi.

İncelediği ciltler büyük ölçüde Yıldız Sahası Gemileri adı verilen bir grubun romantik maceraları ile felsefi düşüncelerini konu alan, ya çok fazla tercümesi yapılmış ya da başka bir türün değil de başka bir alttürün eseri olan çalışmalardı. Yine de, gerçekten uzak bir yanları da yok değildi.

Şu tıkırtı hiç de kesileceğe benzemiyordu doğrusu.

Gözlerini ekrandan ayırıp yukarı kaldırarak tavana yerleştirilmiş olan yuvarlak çatı penceresine baktı. Şimdilerde başka küreler tarafından çevrelenmiş ve üzeri kaplanmış olan Üç Numaralı Kütüphane bir vakitler evin üst kısmının en dış cephesinde yer alıyordu ve tepesi hatırı sayılır genişlikte şeffaf bir yaprakla örtülüydü, oysa şimdi –ev daha aydınlık bölgelerde konuşlanmış olsaydı dahi– içeri pek az doğal ışık sızabiliyordu.

Orada küçük ve solgun bir şey yakaladı Fassin'in gözleri. Başı-

nı kaldırıp yukarı bakmasıyla beraber tıkırtı aniden kesilmiş, orada sallanmakta olan bir cisim dikkatini çekmişti. Bir Ahali çocuğuna, bir evcil çocuğa benziyordu bu. Bir süre onun sallanışını izleyen Fassin sonra yeniden ekrana dönüp Y'Gemileri'nin kulağa pek de olası gelmeyen maceralarını okumaya devam etti. Böyle yapmasıyla beraber tıkırtı tekrar başladı. Küçük gaz mekiğinin içinde, elinde olmaksızın derin bir iç geçirdiğini hissetti. Ekranı kapayıp içine yerleştiği oyuktan çıktı ve tavanın orta yerine dek yükseldi.

Sesin kaynağı sandığı gibi bir Ahali çocuğuydu: Sonradan deforme olmuşa benzeyen şekli ve oldukça uzun olan vücut yapısıyla insanın gözüne vatoz balığından ziyade mürekkepbalığı gibi görünüyordu. Üzerine paçavradan bozma giysiler geçirmiş, acınası birkaç yaşam muskası takıştırmıştı. Giysi giyen veya muska takan bir Ahali çocuğuna daha önce hiç rastlamamıştı Fassin. Bu denli genç yaştaki biri için çok tuhaf ve gizemli bir vaziyetti bu. Çocuk çatı penceresinin altıgen biçimli camlarından birinin kenarındaki bir kapağı, daha doğrusu kilidi işaret ediyor gibiydi.

Onun bu şüphe uyandıran durumuna bir süre göz gezdirdi Fassin. Çocuk ise uzuvlarıyla kilidi göstermeyi sürdürüyordu. Orada bulundukları süre içinde evde Ahali çocukları bulunduğuna dair hiçbir belirtiye rast gelmemişlerdi. Bu karşısındakinin Oazil'e ait olma ihtimali başka seçeneğe yer bırakmıyor gibiydi, ama ihtiyar gezgin sahip olduğu herhangi bir Ahali çocuğunu onlara göstermediği gibi böyle birinden bahsetmemişti bile. Israrla cam panelin kilidini gösteren çocuk hemen ardından çeşitli mimikler yardımıyla kilit dilini kıvırmayı ve içe doğru çekmeyi andıran birtakım hareketler yapmaya başladı.

Paneli açıp yaratığı içeri buyur etti Fassin. Bir çırpıda içeri giren çocuk muhtemelen 'Hşş' ünleminin Ahali toplumundaki karşılığı olan bir hareket yaptıktan sonra bedenini genel hatlarıyla orak biçimi alacak şekilde kıvırıp yuvarlayarak ona doğru süzüldü ve ok başı biçimli mekiğin burnuna bir metre kala durdu. Ardından, Fassin'in bakmakta olduğu dışındaki tüm yönlere perdelediği sinyal derisine şunları yansıttı:

OAZIL: BENİMLE DÜMDÜZ AŞAĞI İSTİKAMETTE 2 KM MESAFEDE BULUŞ, SAAT 5. VALSEIR.

Adamın ışık sinyali yoluyla OK karşılığı vermesini bekledikten sonra, bedeninin geri kalanını dışarı çekip sona kalan incecik uzuv-

larından biriyle de tavan panelini ardı sıra kapayarak, geldiği yoldan hızla geri döndü. Göz açıp kapayıncaya dek, dışarıdaki kütüphane küreleri arasına karışıp gecenin o kasvetli karanlığında yitip gitmişti.

Saate baktı Fassin. Saatler gecenin dördünü göstermek üzereydi. Aklını hiçbir şeye takmadan hiçbir sonuç vermeyen çalışmalarına bir süre daha devam ettikten sonra, saat beşe doğru Yirmi Bir Numaralı Kütüphane'ye geri döndü ve gizli geçidi kullanarak bir kez daha dışarı sızdı. Yavaşça yükselmekte olan ısı ve de basıncın içinde gerçekleştirdiği iki bin metrelik bir inişin ardından, uçan römorkörünü ardına takmış vaziyette bekleyen yaşlı Ahali mensubu Oazil'le buluştu. Vakit geçirmeden sinyal yolladı ona Oazil:

– Fassin Taak?

– Evet.

– Valseir bir keresinde Hızlılar'ı neye benzetmişti? Zahmet olmazsa biraz ayrıntılı olarak bunu bana anlatın.

– Bu da nereden çıktı şimdi?

Bir süre hiçbir cevap sinyali göndermeyen yaşlı Ahali mensubu ardından şu mesajı iletti: – Nedenini tahmin edebilirsin, küçüğüm. Edemiyorsan bile sırf ben rica ettiğim için yap bunu. Şu ihtiyar Ahali mensubunun gönlünü hoş tutmak için.

Yanıt göndermeden önce bir süre bekledi Fassin. – Bulutlara, mesajını gönderdi en sonunda. – Dünyalarımızdan birinin üzerindeki bulutlara benzetmişti. Öylece gelir gideriz ve altımızdaki yeryüzüyle hiçbir şekilde benzeşmeyiz, görünürde sonsuza dek varlığını sürdürecek ve her günün ve her mevsimin bulutları çoktan yitip gittiğinde dahi yerini koruyacak olan kayalarla kıyaslanınca buhardan ibaretizdir; ama ertesi gün ve bir sonraki gün ve de onu izleyen gün, sonraki mevsim, sonraki yıl ve dağların ömrü sürdükçe o kadar yıl başka bulutlar izleyecektir bizi ve şunu da unutmamalı ki rüzgâr ve yağmur er geç dağları yıpratıp eritir.

– Hmm, diye başladı Oazil bu kez, kafası bariz şekilde karışmış bir ifadeyle. – Dağlar. Kuşku uyandıran bir yaklaşım doğrusu. Daha önce hiç dağ görmedim.

– Sanırım bundan böyle de görmeyeceksiniz. Buna daha fazlasını eklememi ister misiniz? Ama ötesini hatırlayamayacağım gibime geliyor.

– Hayır, bu kadarı yeterli zaten.

– Peki, nedir öyleyse varmak istediğiniz nokta?

– Valseir halen hayatta, dedi yaşlı Ahali mensubu. – Size selamlarını yolladı.

– Hayatta mı?

– Bundan on yedi gün sonra, C-2 Morötesi Fırtına 3667'de bir GazTeknesi yarışı düzenlenecek.

– Orası harp bölgesi dahilinde kalıyor, değil mi?

– Bu turnuva taraflar arasında düşmanlık başgöstermeden önce ayarlanmıştı, o yüzden de Resmi Savaş Müfettişlerince tasdik edilmek durumunda kaldı. Turnuvanın planlandığı gibi hayata geçirilebilmesi için özel bir izin çıkarıldı. Günü gelince orada olmaya bak, Fassin. O seni bulacaktır.

Uçan römorkörün tembelliğine son vermek ister gibi bir metre kadar ilerledi yaşlı Ahali mensubu. – Elveda, Kâhin Taak, diye son bir sinyal gönderdi. – Sizden son ricam, ortak dostumuzla karşılaşınca beni yadetmeniz.

Arkasını dönüp sıcak karanlığın derinliklerine doğru uçarak gözden kayboldu. Bir an sonra, dingin duyuların çoğu uyarınca yitip gitmişti bile. Ondan geriye hiçbir iz kalmayıncaya dek bekleyen Fassin sonrasında yavaşça evin yolunu tuttu.

"Ah, Fassin, senin adına ne çok üzüldüm bilemezsin," dedi Y'sul, *Poaflias*'tan ayrılıp kabarcık biçimli evin misafir karşılama balkonuna doğru havada süzülürken. Nuern, Fassin ve Hatherence onu görmelerinin çok öncesinde sırf motorlarının sesinden yaklaşmakta olduğunu anladıkları geminin loş pus kütlesi içinden çıkagelişini seyretmişti.

"Çok incesiniz," diye teşekkür etti Fassin Y'sul'a. Önceki gün Hatherence'tan *Poaflias*'a mesaj ulaştırmasını ve ona av seferini yarıda kesip geri dönme talimatı vermesini istemişti. Halat donanımına asılı mütevazı bir dizi ganimetle dönmüştü limana gemi: Sırıkların tepesine saplanmış ürkütücü balonlar misali aşağı yukarı oynayan, julmickerlere ait çeşitli idrar torbaları, gaz kurutucu KökKucaklayanlar'a ait üç post, ince yapılı bir Yuvarlanan grubuna ait kesik kafalar ve görüntüsü hafiften acayibe kaçan bir gemibaşı motifi oluşturacak biçimde bedeni çoktan deşilip içorganları dışarı çıkarılarak derisi bir tür çerçeveye gerilmiş vaziyette geminin hemen önünde sallanan –içlerinde en çok değer biçileni olduğu gemi-

nin burnunun hemen üzerine yerleştirilmesi suretiyle bir nevi tescil edilmiş– bir Ahali Çocuğu cesedi. *Poaflias*'ın burnuna eklenmiş olan figürün gerçekte ne olduğunu fark etmesiyle beraber albayın uzay giysisinin yavaş yavaş gerilediğini sezinledi Fassin.

"Ruh haliniz ne alemde, Fassin?" diye sordu Y'sul, kâhinin tam önüne gelip durarak. "Ne de olsa, kısa süre içinde ailenizin bu denli çok ferdini kaybetmek kolay kabullenilir bir şey değil. Halkınızın arasına dönmeye mi karar verdiniz?"

"Ruh halim...gayet sakin. Sanırım o ilk şokun etkisini halen üzerimden atamadım."

"Şok mu?"

"Bu kelimenin anlamını daha sonra öğrenirsiniz. Şimdilik söyleyeceğim o ki, halkımın arasına dönmeye henüz niyetim yok. Zira yanına dönebileceğim hemen hiç kimse kalmadı. Diğer yandan, buradaki işimiz de bitmek üzere. Buradan sonra Munueyn'e gitmek en iyisi olacak sanırım."

O sabah albaya bir şey keşfettiğini ve oradan ayrılmaları gerektiğini fısıldamıştı.

"Nedir keşfettiğiniz, Binbaşı?" diye sordu Y'sul. "Bana gösterebileceğiniz bir şey mi?"

"Size daha sonra anlatırım."

"Peki o halde. Sıradaki durağımız neresi?"

"Munueyn'e geri dönüyoruz," diye yalan söyledi Fassin.

"Munueyn, öyle mi? Bunu duymak kaptanımızı çok memnun edecek," dedi Y'sul.

Aynı akşam yola çıktılar. Ayrılış kararı alınması karşısında sevince kapılan Nuern ve Livilido'nun rahatladığı her hallerinden anlaşılıyordu. Av seferi dönüşü savaşla ilgili son haberleri de beraberinde getiren Y'sul, diğerlerine Dretnotların rol aldığı iki önemli çatışma yaşandığı ve bunlardan sadece birinde hurdahaş olan beş Dretnot yanı sıra yüze yakın can kaybı olduğu bilgilerini verdi. Bölge güçleri en az iki ana grup halinde geri çekiliyordu ve o an için savaşı önde götüren taraf hiç kuşkusuz Kemer kuvvetleriydi.

Fassin ve Hatherence ona olan minnetlerini dile getirdikleri kısa birer not kaydedip boş bir vaktinde okuması için Jundriance'ye bırakmıştı.

Nuern onlara evdeki kitaplar ve diğer kaynaklar arasında almak istedikleri olup olmadığını sordu.

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Fassin.

Albay ise "Ben nükteli bir dille yazılmış bu eşanlamlılar sözlüğünü bulmuştum," dedi, cildi elmas biçimli bir yaprağı andıran küçük bir kitabı havaya kaldırarak. "İzniniz olursa onu yanımda götürmek istiyorum."

"Hayhay," dedi ona Nuern. "Başka bir şey? Ev önümüzdeki birkaç onyıl süresince ısıya doğru daha da düştükçe bunun gibi elmas tabanlı eserlerin yanıp yok olması kaçınılmaz. O yüzden istediğiniz kadarını almakta serbestsiniz."

"Çok naziksiniz doğrusu. Ama bu kitapçık bana yeter de artar bile."

"GazTeknesi hız yarışı mı?" dedi Kaptan Slyne hayretle. Kabuğunu kaşıdı, bir yandan zihin idmanı yaparken. "Oysa ben sizin Munueyn'e geri dönmek istediğiniz sanıyordum."

"Gerçekte nereye doğru yola çıktığımızı ev sahiplerimize belli etmenin anlamı yoktu," diye açıkladı Fassin Slyne'ye.

"Onların samimiyetinden kuşku mu duyuyorsunuz?" diye sordu Y'sul.

"Onlara güvenmek için sebebimiz yok diyelim," dedi Fassin.

"Yarış Fırtına Morötesi 3667'de, C Bölgesi ile 2 Numaralı Kemer arasında kalan bir bölgede düzenleniyor," dedi albay. "Başlamasına on altı gün kaldı. Ne dersiniz Kaptan, oraya vaktinde ulaşabilecek miyiz?"

Slyne'nin bu konuşmaya sahne olan kişisel kabini, dört bir yanına serpilmiş alev alev titreşen duvar ekranları ve antika mobilyalar yanı sıra tavanından sarkan eski zamanlardan kalma askeri gereçlerle de başlı başına görsel bir şölendi: Söz konusu silahlar arasında, *Poaflias* motorlarını yarım güç çalıştırarak Valseir'in eski evinden uzaklaştıkça ona ayak uydurucasına hafifçe sallanan toplar, patlayıcı tüpler ve çapraz yaylı arbaletler göze çarpıyordu. Gelinen şu aşamada Fassin Hatherence'a rotayı gerçekte nereye çevirdiklerini söylemişse de, bunun sebebini henüz açıklamamıştı.

Kendisine her an yere kapaklanabilirmiş görüntüsü verene kadar öne doğru eğildi Slyne. Kabuğunu kaşımayı sürdürüyordu. "Sanırım bunu başarabiliriz. Bunun için iyisi mi hızımızı artırayım."

"Hız değişikliğini biraz daha sonraya bırakalım isterseniz," diye araya girdi Fassin. Bu sözlerle kabarcık biçimli evden şunun şura-

sında yarım saatlik bir mesafe uzaklaşmış olduklarına dikkat çekmek istiyordu. "Yine de, isterseniz tam hıza geçebilirsiniz."

"Şu bahsettiğiniz Fırtına'yı vaktinde yakalamak istiyorsak, er geç bunu yapmamız gerekecek," diyen Slyne sonrasında arkasını dönüp daire biçimli masasının hemen üzerinde süzülmekte olan sanal küp üzerinde birtakım ayarlamalar yapmaya koyuldu. Böyle yapmasıyla beraber hemen önünde duran en büyük ekran ansızın aydınlandı ve seyahat etmekte oldukları bölgenin haritası ekrana yansıyarak kıvrımlı çizgiler ve kayıp yer değiştiren cisimleri simgeleyen kutucuklar tarafından çabucak kaplandı. Gözleri önünde canlanan bu şekli dikkatli bakışlarla bir süre için süzen Slyne şöyle dedi sonra: "Tam hızla yol alırsak, on sekiz günde oraya varırız. Yapabileceğimin en iyisi bu." Masasının üzerinde göz alıcı bir şekilde durmakta olan yeni cilalanmış bir görünüme sahip büyükçe kolu kavrayan Slyne, onu biraz zorlanarak da olsa bariz bir hazla son raddesine dek ileri itti. Bu hamle sonucu motorlardan çıkan ses değişmiş ve geminin hızı giderek artmaya başlamıştı.

"Yolumuz üzerinde Munueyn'le irtibata geçebilir ve daha hızlı bir gemi kiralayabiliriz," şeklinde bir öneri attı ortaya Y'sul. "Yeni gemi *Poaflias*'la güzergâhı üzerindeki bir noktada buluşur ve böylelikle ona geçiş yapabiliriz."

Bu sözler üzerine olduğu yerde geriye doğru sıçrayan Slyne sinyal derisinden ihanete uğrama ile dehşete kapılma karışımı (hiç de ılımlı olmayan) bir ifade geçirerek yaşlı Ahali mensubuna bakakaldı.

"On sekiz gün işimizi görür, Kaptan," dedi Fassin Slyne'ye. "Turnuvanın başladığı gün orada olmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Bu tür turnuvalar genelde ne kadar sürer?" diye sordu Hatherence oradakilerin hepsine hitaben.

Umursamaz bir tavırla konuşmanın gidişatını takip eden Y'sul'dan bakışlarını ayırıp şöyle dedi Slyne: "Genelde on ila on iki gün devam eder. Yalnız, bu defakinin süresini Savaş dolayısıyla daha kısa tutabilirler. Öyle veya böyle, zannımca yarışların büyük çoğunluğunu izlememizi sağlayacak bir tarihte oraya varmış oluruz."

"Güzel," dedi Fassin. "Mevcut rotamızda yarım saat daha seyredin, Kaptan. Sonra rotayı dosdoğru Fırtına'ya çevirirsiniz."

Şimdi daha bir neşeli görünüyordu Slyne. "Oldu bilin."

Slyne'nin durmadan dönen Bölge'nin o devasa genişlikteki jet akıntısı içinde daha da yüksek bir süratle akmakta olup RüzgârNehri diye adlandırılan tipte kısa ömürlü bir şeridin sunduğu fırsatı iyi değerlendirmesi, az zamanda çok mesafe katetmelerini sağlamıştı. Yolculuk sırasında iki ayrı sefer savaş gemilerince alıkonma tehdidiyle karşılaştıkları halde her iki defasında da yola devam etmelerine müsaade edilmiş, bir keresinde de gökyüzüne siyah dantelden bir duvar gibi yayılmış olan, savaş başlıklarıyla bezeli bir mayın ağından sıyrılıp geçmeleri gerekmişti. Bunun Dretnotları avlamak için tasarlanmış bir mayın yatağı olduğu ve yeterli dikkati göstermeleri halinde kendilerine bir zararının dokunmayacağı konusunda onları temin etmişti Slyne. Hemen her yönde rahatça geçmelerine olanak tanıyan, eh, onlarca metre aralık kalıyordu ne de olsa.

Matkap ucunu andıran burnuyla uzay boşluğunu yararcasına ilerleyen Poaflias Morötesi 3667 adı verilen Fırtına'nın tabanına çok yakın bir noktaya on altı gün içinde ulaşmış, bu sayede yarışların başlamasıyla neredeyse eşzamanlı olarak yolculuğunu tamamlamayı bilmişti.

"Sıkı tutunun! İşin bu kısmı biraz zorlu olabilir!" diye bağıran Y'sul, kimilerince duyulmamış olması ihtimaline karşı aynı uyarıyı hemen akabinde bir de sinyal yoluyla iletti.

Poaflias alışıldığın üzerinde bir şiddetle sarsılıp savrulmaya başlayınca, Fassin ve Hatherence güverteye çıkma ihtiyacı duymuştu. Çevrelerini saran gaz kütlesi her ne kadar yoğunluk ve sıcaklık bakımından onun gerisinde kalsa da, Valseir'in evi civarında olduğundan bile daha koyu bir tona bürünmüştü ve geminin bu şartlar altında işlevini yerine getirmesi mümkün görünmeyen halat donanımını bariz şekilde duyulabilen çığlıklar eşliğinde adeta yalayıp geçiyordu. Gemiyi boydan boya sarmaladığı görülen hava akıntıları ve çizgi halinde gaz kümeleri, gemi bir başka kaynayan bulut kütlesine her daldığında sanki sökülüp atılıyor ve yerini yenilerine bırakıyordu.

Halen güverteye açılan kapı ağzının görece güvenli ve sakin ortamında bulunan âdemoğlu ve oerileithe bir an için bakıştıktan sonra hantal görünümlü zırhlarını çabucak üzerlerine geçirdiler. Albayın zırhı uzay giysisinin üstüne cuk oturmuştu. Fassin'inki ise onu az çok sıkı bir şekilde kavramış olmakla birlikte ortama yabancı kalan fiziki özellikleri hesaba katılmaksızın tasarlanmış olması dolayısıyla

bir nebze düzensiz bir görünüm sergiliyordu. Her ne kadar Hatherence ve Fassin –pek mümkün görünmemekle birlikte bir şekilde güvertenin dışına düşmeleri halinde– kendi güçlerine dayanarak geminin hızına kolaylıkla erişebilecekse de, Slyne *Poaflias* tam hızla yol aldığı sürece güverteye çıkacak herkesin bu zırhları giymesi konusunda ısrar etmişti.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Hatherence, ikili geminin baş kısmındaki zıpkın silahının küpeştesine asılmış olan Y'sul'a doğru yaklaşırken.

"Fırtınayı zıpkınlayacağım!" diye karşılık verdi Y'sul, aynı şekilde bağırarak.

"Kulağa çok tehlikeli geliyor!" diye çığırdı Hatherence.

"Ah, ya ne sandınız?!"

"Peki bu tam olarak neye yarayacak?"

"Fırtına duvarını delip geçmemizi sağlayacak!" diye haykırdı Y'sul. "Böylelikle kenar rüzgârların üstesinden gelebileceğiz. Seyre değer bir manzara olacak doğrusu!" Hemen önlerinde, geminin yarıp geçmekte olduğu gaz kümeleri ve parçacıklarının ötesinde, etrafa saldırırcasına çılgınca dönen bir bulut yığınından oluşma kocaman karanlık bir duvar belli belirsiz seçilebiliyordu. Aralıksız çakan şimşeklerin tırtıklı hatları bu devasa yarın üzerinde cıvadan damarlar gibi titreşiyordu.

Her iki yana göz alabildiğine, yukarı ise sanki sonsuza dek uzanıyora benzeyen bu duvara doğru son hız ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Duvarın aşağısında ise kazanda pişiyormuş gibi fokurdayan daha da karanlık bir gaz kütlesi çok daha şiddetli bir girdap halinde dönmekteydi. Küpeşteleri, halat donanımını ve antenleri zangırdatıp dev bir müzik aletinden çıkan sesler bütününü aratmayacak tıngırtılara yol açan rüzgâr koca gemiyi önüne katmış götürüyordu. Adeta bir titreme nöbeti geçiren *Poaflias* uğultulara boğulmuştu.

"Sanırım artık aşağı inme vaktimiz geldi," diye bağırdı Hatherence.

Geminin önünde asılı duran julmicker idrar keselerinden biri yakındaki küpeştelerden birini parçalayıp –ki görünüşe göre bu, geriye kalanların sonuncusuydu– Y'sul'a sancak tarafından tokat gibi çarptı ve bir an sonra çığlığımsı sesler çıkarmakta olan fırtınanın içine savrulup gözden kayboldu. "Olabilir," diye onayladı onu Y'sul. "Önden buyurun."

Geminin fırtına tarafından allak bullak edilen zırh kaplı güvertesinin orta kısmına yerleştirilmiş kalın bir elmas kabarcığının altına Slyne ile birlikte tıkışarak güvertenin karşı yanına baktılar ve *Poaflias*'ın burnunun fırtınanın göbeğine ardında mürekkep renginde yatay meyilli bir şelale bırakarak fırlatılmış bir torpido misali dalışını izlediler. Geminin derin bir inilti eşliğinde dönmeye başlamasıyla beraber birbirlerinin üstüne devrildiler. Çok geçmeden karanlık duvarın içine bütünüyle dalan *Poaflias* zıpkın hattının ucundaki bir Ahali çocuğu misali titreyip sağa sola yalpalıyordu.

Slyne çığlık çığlığa çeşitli manivelaları kaldırıyor, dümenleri çeviriyordu. Evcil çocukları ise oval şekilli alanın uzak bir köşesine sıkışıp kalmış, ağlaşmakla meşguldü.

"Bunu yapmamız gerçekten şart mı?" diye sordu Fassin Y'sul'a.

"Bundan şüpheliyim!" oldu Ahali mensubunun cevabı. Tam o sırada, Slyne'nin tepesine denk gelen, üzeri vida kaplı büyük ve düz bir levha ışıldamaya başladı. Zifiri karanlığın ortasında, olduğundan da güçlü bir parıltı yayıyordu etrafa.

Bunun gibi düzinelerce vida birbiri peşi sıra yanarken Hatherence heyecanla o yönü işaret etti. "Şu da nedir?"

"Hasar kontrol göstergeleri!" dedi Slyne, bir yandan çeşitli kolları kaldırıp dümenleri çevirmeye devam ederken. Gemi aniden düşüşe geçince hep beraber havalanıp tavana tosladılar ve hemen ardından gerisingeri zemine gömüldüler.

"Böyle olacağı içime doğmuştu," dedi Hatherence. Düşerken sert bir dönüşle Fassin'in üstüne yığıldığından, ondan özür dilemekle meşguldü bir yandan.

Işığın aşırı derecede dikkat dağıtıcı hale geldiğini fark eden Slyne hasar kontrol panosunu kapadı.

Çalkantının en çok yoğunlaştığı anlardan birinde, Slyne'nin evcil çocuklarından biri kendisini efendisinin üzerine atmış, kapalı bir bölmeye tıkılmadan önce ondan adeta koparılması ve tokatla bayıltılması gerekmişti. Bu hareketi yapmasının ardında yatan sebebin kendine güvenli bir sığınak bulmak için çaresizce hamlede bulunmak mı yoksa efendisine saldırmak mı olduğu ise anlaşılabilmiş değildi.

Y'sul kusuyordu. Böylelikle, ilk kez bir Ahali mensubunun kusuşuna tanıklık etmiş oldu Fassin.

Yağlı bir kusmuk perdesiyle çevrilmiş vaziyette bir defa daha

tavana yapışan Slyne bir yandan küfürler yağdırarak kontrolü kaybetmemek için çabalayadursun, keskin bakışlarla dört bir yandan onu süzmekte olan evcil çocuklardan birinin "Kahretsin, hepimiz öleceğiz," diye mırıldandığı duyuldu. Bunu sonradan hiçbiri üzerine almayacaktı.

Fırtına bulutunun sağanağından bir hışım çıkan *Poaflias* kendini alabildiğine uzanıp giden puslu ve sakin bir göğün bağrında bulur bulmaz demir bir külçe gibi çökmeye başlamıştı. Bir çığlık daha koyverme niyetiyle içine yüklü miktarda gaz çeken Slyne, Y'sul'un az önce boşaltmış olduğu kusmukların bir kısmını da o arada farkında olmaksızın içine çektiğinden, ağzından tükürükler saçıp çektiği gazı geri fışkırtmaktan öte bir şey yapamamıştı. Kuru kuru öksürüp öğürerek Y'sul'un Büyük Patlama'nın hemen sonrasındaki bir noktaya dek uzanan soy kütüğüne sayıp sıralayan kaptan gemiyi nihayet kontrol altına alıp dengeli bir seyre oturttuktan sonra Yarış Kontrol Merkezi ile irtibata geçti ve çok geçmeden gemi ağır aksak bir şekilde –çünkü az önceki türbülansta tüm halat donanımını, küpeşteleri ve altı motordan dördünü yitirmişlerdi– Alt Liman'a girip Fırtına Tamir ve Bakım Tesisi'ndeki palamar yerlerinden birine yerleşti.

Başlarını kaldırıp daireler çizerek dönmekte olan fırtınanın devasa çanağına ve onun ötesindeki gökyüzünün kamaşan yıldızlarla süslü o puslu arka fonuna bakınca, göz kamaştırıcı bir parıltının önünde ağır hareketlerle halkalar çizerek uçuşmakta olan minik şekilleri seçebiliyorlardı.

* * *

– Bizi teslim alacak olan donanma ve beraberindeki diğer araçlar yörüngeye oturmuş, diye bildirdi ona Hatherence.

Ahali mensuplarıyla dolup taşan ve pek çok kattan oluşan dik yapılı gözlem salonunda cereyan ediyordu bu mesajlaşma. Turnuvaya katılan teknelerden birinin oraya fazlaca yaklaşması ihtimaline karşı her an patlamaya hazır vaziyette yerleştirilmiş karbon kirişlerin koruması altında –ve fırtına duvarı sınırının hemen iç kısmında hareket halindeki bir kilometre uzunluğunda *Dzunda* adlı bir keşif balonuna kenetli– olan bu gözlem salonu, GazTeknesi yarışlarını seyretmek için nispeten güvenli bir yerdi. Yelpaze biçiminde dizilmiş oyuk-koltukların her yanında kaymakta olan, üzerinde ayrı

renk ve sembollere sahip imgeler göze çarpan dev ekranlar, o an gerçekleşmekte olan diğer yarışlar ve birebir izlenemeyecek kadar uzakta düzenlenen yan oyunların durumuyla ilgili son haberleri yansıtıyordu.

– Bizi teslim alacak olan *donanma* mı dediniz? diye sordu Fassin.

– Bana bu isimle tarif edildi, diyerek sözlerine açıklama getirdi Hatherence, adamınkinin yanında uzanan koltuğuna yerleşerek. Onların bu alışılmadık görüntüsü karşısında belirgin bir meraka kapılmış olan etraftaki Ahali mensupları, ikiliyi tepeden tırnağa süzmekteydi. Y'sul eski bir dostuyla buluşmaya gittiğinden, o an yanlarında değildi. Beraber oldukları süreçte Ahali mensupları şimdikinin aksine sadece kaçamak bakışlar atmıştı onlara. Onun yokluğunda ise, uluorta ve hiç çekinmeden bakıyorlardı yabancılara. Diğer yandan, Fassin ve Hatherence bu durumu yadırgamıyordu, üstelik Fassin, Valseir'in yakınlarda olup da kendisini aramaya kalkması halinde onu bulmakta hiç mi hiç güçlük çekmeyeceğine emindi.

– Bahsettiğiniz donanma ne büyüklükte? diye sordu albaya.

– Emin değilim.

Fırtınanın o devasa gözünün içinde yüzlerce konaklama yeri ve izleyici balonu yanı sıra turnuvada yarışmak üzere oraya gelmiş sürüyle GazTeknesi ve destek araçları ve bunlara ek olarak düzinelerce basın-yayın gemisi ile kuyruk gibi onların peşinde dolaşan yardımcı birimler ve nihayet törensel amaçla oraya demirlemiş –dolayısıyla da Savaş süresince tarafsızlığı tescillenmiş– *Puisiel* adlı bir Dretnot vardı. Bu geminin güvertesi, onun Fırtına'nın ötesinde kalan bölgede yaşanmakta olan çok daha büyük çaptaki ve kısmen daha ciddi nitelikteki turnuvada rol alan diğer Dretnotlar ile karıştırılmasına olanak bırakmayacak şekilde sayısız flama, çok eski çağlardan kalma sıra sıra işaret bayrağı ve Ahali'nin ortalama vücut yapısına uyacak boyutta BalonÇiçeği halkalarıyla donatılmıştı.

Gözlem salonunun yan ekranları açıldı ve ısınma turu niyetine, önceki gün gerçekleşmiş olan bir yarıştan sahneler izlemeye koyuldular. Sayıları bini bulan Ahali mensupları kendi aralarında bağrışıp çağrışıyor, gürlüyor ve kahkahalar atıyor, etrafa çeşit çeşit yemek savuruyor, sonradan duruma göre inkâr edecekleri veya şişirecekleri itibar bahisleri üzerinde yüksek sesle atıp tutuyor ve hakaret alışverişinde bulunuyorlardı.

– Dışarıda olup bitenle ilgili başka haber var mı? diye sordu Fassin.

– Bize verilmiş olan emirlerde bir değişiklik yok. Sistemin hemen her yanında yarı yarıya gelişigüzel özellik gösteren saldırılar yaşanmaya devam ediyor. Gelgelelim bunların hiçbiri yıkıcılık bakımından geride kalan süreçte kâhin yerleşkelerine düzenlenen saldırılarla aynı ölçekte değil. Buna paralel olarak, savunmaya yönelik önlemlerin hızla alındığı görülüyor. İmalatçılar yiğitçe gayret göstermeye devam ediyor. Halk ise büyük çaplı ama gönüllü fedakârlıklarda bulunmayı sürdürüyor. Dediklerine göre, genel moral düzeyi hiç bu denli yüksek olmamış. Yine de, resmi olarak dile getirilmese de, halk giderek daha çok korkuya kapılıyor. Bazıları isyan etmeye başlamış bile. Uzayın derinliklerini tarama kapasitesine sahip monitörler İlahi Tezahür 5 Ayrışması'nın bulunduğu yönden bu tarafa yaklaşmakta olan büyük bir donanmanın halen tam olarak anlamlandırılamayan izlerini tespit etmiş.

– Ne kadar büyük?

– Bizim açımızdan kötü denebilecek kadar.

– Çok fazla isyan patlak vermiş mi?

– Pek sayılmaz.

Motorlarına hız verildiğini belirten ses uzaktan uzağa duyulurken, yavaş yavaş harekete geçti keşif balonu. Bir şeylerin artık başlamak üzere olduğunu sezen Ahali mensuplarının çatallı sesleriyle attığı coşku dolu çığlıklar ortalığı doldurmuştu.

– Evet, Binbaşı, diye mesaj yollamaya girişti albay, onca şamatanın ortasında sinyalinin gücü onu duyurmaya zorlukla yeterek. – En sonunda *Poaflias*'tan ayrıldık ve artık yalnız başımızayız, birilerinin bize kulak misafiri olmasını da hiç mümkün görmüyorum ve bizi buraya dek sürükleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Siz geçmişten bu yana yaptığınız çalışmalar sonunda sıkı ve doymak bilmez bir GazTeknesi yarışı takipçisi olduğunuz gerçeğini keşfetmediyseniz tabii.

– Oazil'in dediğine göre Valseir halen hayattaymış.

Bir an öylece kalakalan albay, sonra şu sinyali gönderdi: – Siz de buna inandınız mı?

– Oazil katıksız bir çatlak veya kendi kendini avutan bir hayalperest olabileceği gibi bunu sırf fesatlık olsun diye yapıyor da olabilir, ama Valseir hakkında bildiğini öne sürdüğü şeylere ya da en

azından benim gerçekten de iddia ettiğim kişi olup olmadığımı anlamak üzere bana ne sorması gerektiği hususunda Valseir'den almış olduğu talimatlara bakılacak olursa, söylediklerinde gerçeklik payı var gibi.

– Anlıyorum. Evde ansızın ortaya çıkmasının talihin bir oyunu olmadığını ima ediyorsunuz, değil mi?

– Bana öyle geliyor ki bir süredir orayı gözetim altında tutuyordu. Belki de bizim –daha doğrusu, benim– ortaya çıkmamı bekleyen bir başkasıydı bunu yapan.

– Buraya gelmenizi de o mu salık verdi dersiniz?

– Aynen öyle.

– Peki ya sonra?

– Valseir'in beni burada bulacağını belirtti.

Hızını artıran *Dzunda* birkaç kilometre ileride hizaya girmiş başlama işaretinin verilmesini bekleyen GazTekneleri'ne doğru akın akın ilerlemekte olan her birinin içi izleyici kitlesiyle tıka basa dolu pek çok benzer aracın oluşturduğu küçük çaplı donanmaya katılınca, kalabalıktan keyifli bir çığlık daha yükseldi. Bir saat civarında öngörülen süresiyle oldukça kısa ömürlü olması beklenen bu yarışta virajlar FırtınaDuvarı'nın içine yerleştirilmiş şamandıraların yanından kıvrılmayı gerektirecek şekilde ayarlanmıştı. Turnuvanın ileriki aşamalarına geçildikçe süresi uzayacak ve daha zahmetli bir niteliğe bürünecek olan yarışmaların, devasa fırtınanın iç yüzeyini boydan boya katedecek son ve destansı bir turla taçlanması planlanmıştı.

– Yani Valseir sizin kendisini aradığınızı veya arıyor olabileceğinizi biliyordu ve bu doğrultuda gerekli ayarlamaları önceden yapmıştı... Hmm. İşte bu çok ilginç. Şu âna dek onunla temas kurabildiniz mi bari?

– Henüz değil. Yine de, niçin burada bulunduğumuzu artık biliyorsunuz.

– Gelişmeleri bana da haber vermeyi ihmal etmezsiniz değil mi?

– Kesinlikle. Ama bir an gelip de tek başıma hareket etmem gerekirse bunu anlayışla karşılayacağınıza inanıyorum. Sizin varlığınız Valseir'i ya da konuyla ilgili bir başka kimseyi huzursuz edebilir.

Daha da hızlanan keşif balonu başlangıç çizgisinin fırtınanın iç kısmında kalan tarafına doğru ilerlemeyi sürdürdü. Pervane arkasında oluşan hava akımı gereği kadar sıkı bağlanmamış olan balonları ve tabelaları olduğu yerden söküp uzaklara savuruyordu.

– Huzursuz mu? Durumun gerçekten de bu kadar...vahim olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Sizce öyle değil mi?

– Bence Oazil sizin onun kimliği hakkında tahmin ettiğiniz şeylerden muhtemelen biri veya birden fazlası. Ne var ki, bir kere buraya geldik artık ve eğer o doğruyu söylediyse, sizinle irtibata geçileceğine şüphe yok. Tabii bir de, Valseir'in evindeyken kayda değer bir bilgiye ulaşmaya çok yaklaşmamız ve bu yüzden de, dikkatimizi başka tarafa yöneltip ayak altından çekilmemiz için buraya özellikle gönderilmiş olmamız ihtimali var. Oazil size tam olarak ne söyledi?

Evin derinliklerinde gezgin Ahali mensubuyla aralarında geçen konuşmanın kaydını tutmuştu Fassin. Kaydı olduğu gibi sinyal yoluyla Hatherence'a iletti.

İzleyicileri taşıyan gemilerin oluşturduğu konvoy başlangıç çizgisi üzerinden şişman kuşlardan kurulu azgın bir sürü gibi geçti. Bu esnada coşku dolu bir haykırış daha inletmişti ortalığı. Başlangıç çizgisinde aldıkları pozisyonu koruyan GazTekneleri ise tüm dikkatlerini kendilerine verilecek olan sinyale odaklamış görünüyordu.

– Yine de, yola devam etmek için elimizde çok az malzeme var, Binbaşı, diye belirtti ona Hatherence. – Bu bilgiyi benimle daha önce paylaşmalı ve nasıl bir yol izlememiz gerektiğine karar verme işini bana bırakmalıydınız. Şu âna dek size karşı fazla hoşgörülü davranmış olabilirim. Uğramış olduğunuz acı kayıp da sizi takdir etmemin ve üzerinize varmamamın bir diğer nedeni, pek tabii. Gelgelelim böyle ihmalkâr davrandığım için kendimi suçlamalıyım.

– Siz beni rapor etmezseniz ben de sizi etmem, mesajını gönderirken Fassin'in hiç de durumu alaya alır yanı yoktu.

GazTekneleri –tek bir Ahali mensubunun kullanımına yönelik tasarlanmış FırtınaBozan tipi gemilerin birden çok yolcu taşıyabilen daha büyük versiyonları– sivri yelkenlere ve madeni bir omurgaya sahip, keskin hatlı, köşegen görünümlü, zarif ve bir o kadar görkemli araçlardı. Elli metre uzunluğundaki –söz konusu elli metre hemen hemen her yöne olan uzunluğu ifade ediyordu– üzeri kocaman birer bıçağı andıran pırıl pırıl yelkenlerle bezeli gövdeleriyle, sıradışı kenar çizgilerine sahip uzak diyarlardan gelme silahlarla dolu bir depoya devasa boyutta bir kalıcı mıknatıs atılması sonucu ortaya çıkacak manzarayı yansıtır bir halleri vardı. Bazısı flama işlevi gören yelkenlerin üzerine yarışmacıları birbirinden ayırt etmek

üzere işlenmiş olan gümüşi bıçaklar içindeki rengârenk ve minicik çiçekler, Ulubis'in uzaktan bir ışık huzmesini andıran görüntüsü altında pırıl pırıldı.

Bir GazTeknesi'nin tek bir irtifada uçmasını sağlamak mümkün değildi. Usta işi yelkencilik, omurga (veya onun işlevini üstlenen başka bir şey) belli bir irtifada tutulurken yelkenlerin (veya onların yerine geçen şey her neyse, onun) bir diğer irtifada seyretmesi anlamına gelirdi. Tek ve büyük bir gaz akıntısı içinde süzülünemezdi: Uçulurdu sadece. İki akıntının çakıştığı hat üzerinde, bir yönde ilerleyen bir bölge ile aksi yönde yol alan bir kemer arasındaki sınırda, kuramsal olarak, ancak yeterli büyüklükte bir gemi yapmışsanız yelkenleri açıp süzülebilirdiniz. Ahali bahsi geçen irtifada parçalanmadan tutunabilecek çapta gemiler inşa etmeyi denemişse de bunda başarı sağlayamamıştı.

Onun yerine, FırtınaBozanlar ve GazTekneleri pek çok gazdevinde rastlanan dev boyuttaki manyetik alanları üstün başarılarıyla adeta sallamıştı. Seyelan hatlarıydı onların suyu, o sallantısız omurgalarının uzandığı yer. Bir yanda onları belli bir yönde sürüklemek isteyen dev boyutta bir manyetik alan, öte yanda diğer her şeyle beraber onların da tamamen farklı bir istikamette ilerlemesini bekleyen Ahali yerleşkelerinden bir gaz-devini çevreleyen atmosfer kuşakları varken, yelken açıp süzülmek için bolca olanak doğmuş oluyordu. Ve dev fırtına sistemlerinin iç kıyılarına batmış yelkenlerle süzülmeye kalkışmak bu işi başaran kişiye tatminkâr bir haz verecek kadar da tehlikeli olabiliyordu.

– Bunun bizi evden uzaklaştırmak için düşünülmüş kurnazca bir tertip olmadığını umalım, dedi albay Fassin'e. – Ve Valseir'in sizinle gerçekten de temasa geçeceğini ümit etmeliyiz. Halen yaşıyorsa tabii. Şimdiye dek böyle olduğuna dair hiçbir ipucu yakalayamadık. Bu sözlerin ardından Fassin'e dikti gözlerini dişi oerileithe.
– Yakalayabildik mi yoksa?

– Hem de hiç.

İzleyicileri taşıyan gemilerin neredeyse tümü başlangıç çizgisini geride bırakmıştı şimdi. Yekvücut bir şekilde sallanan GazTekneleri daha sonra –uygun motorlara sahip olmadıkları göz önüne alınırsa, şaşırtıcı derecede çabuk bir şekilde– büyük fırtınanın iç hududunu oluşturan dev boyuttaki karanlık ve haşin bulut duvarına doğru atıldılar ve fırtına duvarına doğru kendi güç çizgileri üstünde ilerle-

dikleri sırada diledikleri gibi manevra yapabilmek için bu irtifadaki hafif esintilerden ve gaz kütlesinin o basit eylemsizliğinden olabildiğince faydalanmayı ihmal etmeden, sürtünüp adeta derileri soyularak, zikzaklar çizip gaz kütlesini oyarcasına kendilerine yol açarak, pozisyon almak üzere uğraş verdiler.

– Şu da var ki, onun cesedine asla ulaşamadılar. Yanılıyor muyum? diye sordu Hatherence.

– Doğru, diye onayladı onu Fassin. – Eğer gerçekten de söylendiği gibi bir FırtınaBozan'ı bile parçalara ayıracak şiddette bir kasırganın içinde yitip gittiyse, fazla bir şansı yok, ama hayatta kalmış olma ihtimali de var elbet.

– Yine de, düşünecek olursak, orada...su veya ona benzer bir şey yok, değil mi? Onların boğulamayacağını biliyoruz, hem orası aşırı soğuk veya aşırı sıcak da değil. Sırf güçlü bir rüzgâra kapıldılar diye nasıl ölebilirler ki?

– Bilinçlerini yitirene dek dönerler ve sonra, bedenlerinin bütünlüğünü koruyamayacak raddeye gelene dek hızla savrulup nihayet parçalara ayrılırlar. Veya baygın düşüp Derinlikler'e düşmelerine neden olacak bir komaya girebilirler. Üstelik soluk almaya her zaman ihtiyaçları var. Basıncın çok düşmesi bunu yapmalarına engel olur.

– Hmm.

Dışa doğru uzanan bıçak biçimli yelkenleri ile gaz akıntısını yarıp geçen GazTekneleri fırtınanın iç yüzeyinde bir süre sallanıp gözden kayboldu. Hızları iyiden iyiye artmıştı. Onlara nazaran avantajlı bir başlangıç yapmış olmalarına ve motorlarını uğultular koparacak kadar güçlü çalıştırmalarına rağmen, daha dar bir kavis çizerek kestirmeden gitmiş oldukları halde, izleyicileri taşıyan araçlar giderek hızlanmakta olan GazTekneleri'nden oluşan küçük donanmayla aralarındaki mesafeyi koruyamaz olmuştu.

– Valseir'in bu kazayı bir şekilde önceden planlamış olması mümkün mü? diye sordu albay.

– Mümkün. Bir dostunu, bir suç ortağını zamanı gelince kendisini kurtarması için yakın bir yere konuşlandırmış olabilir. Böylelikle sağ kalma şansını fazlasıyla artırmış olurdu.

– Ahali toplumunda kendi ölümünü yalancıktan tezgâhlamak yaygın bir alışkanlık mıdır?

– Neredeyse asla.

– Ben de öyle düşünmüştüm.

GazTeknesi grubu kendisinden daha kalabalık olan izleyici gemilerinin orta hizasına ulaşmış, tüm GazTekneleri beraberlerindeki keşif balonları ve destek araçlarından oluşan filolarla koca bir güruh meydana getirip diklemesine uzanan bir denizi andıran karanlık fırtına duvarının önlerinden hiddetle geçen bulanık ve yırtık pırtık yüzeyine karşı kısa bir süre için tek parçaymış gibi ilerlemeye başlayınca, izleyicileri taşıyan gemilerden yükselen tezahürat gerek coşkunluk gerekse yoğunluk bakımından had safhaya ulaşmıştı. Fırtınanın gölgesi, içine daldıkları sırada onları sarmalamak üzere kocaman ve meyilli bir perde gibi adeta ayağa kalkarken, Ulubis'in puslu yuvarlağı yüz kilometre yüksekliğe ve on bin kilometre genişliğe sahip delicesine dönen bir gaz kütlesince gölgede bırakılıyordu.

"Fassin. Siz hâlâ bahis oynamadınız mı?" dedi Y'sul, onunkinin yanıbaşındaki oyuk koltuğuna yerleşirken. Garson üniforması giymiş bir evcil çocuk beraberinde bir tepsiyle uçarak yanlarına geldi ve Ahali mensubunun koltuğa iyice gömülmesini bekledikten sonra taşımakta olduğu tepsinin uyuşturucu ilaç donanımını koltuğa kenetleyip oradan uzaklaştı.

"Hayır. Sırtımı sizin itibar puanlarınıza dayasam bana yeter, siz ne dersiniz?"

"Ah! Sanırım öyle," diye katıldı ona Y'sul, belli ki bunun böyle olabileceği fikri ancak şimdi gelmişti aklına. "Size güven duymak bilinçaltıma işlemiş sanki. Çok tuhaf doğrusu." Ardından bir hamlede yana kayıp beraberinde geri getirmiş olduğu uyuşturucu yığını içinden bir şeyler ayıklamaya koyuldu.

"Arkadaşınızla buluşmanız nasıl geçti?" diye sordu Hatherence.

"Oh, gayet neşeli bir buluşmaydı," dedi Y'sul, ona bakmaya tenezzül etmeden. "Babası dünkü çatışmalar sırasında ölmüş. Cesaret veya ona benzer bir gerekçeye dayanarak itibar puanı toplamayı bekliyor." Bunları söylerken bir yandan ilaçları didik didik etmeyi sürdürüyordu. "Buralarda bir miktar BeyinAteşi olduğuna eminim...ama nerede?"

"Bu kaybın onu çok sarsmamış olması iyi,"diye belirtti Fassin.

"Ah! İşte buldum," dedi Y'sul, daha yakından bakmak için portakal renkli büyük ve parlak bir kapsülü havaya kaldırıp göz hizasına getirerek. "Az daha unutuyordum, Fassin: Sizi tanıdığını iddia eden bir gençle karşılaştım tesadüfen. Bunu size vermemi rica etti."

Belinin ön kısmındaki bir cebi karıştırıp küçük bir resim yaprağı çıkararak Fassin'e uzattı.

Fotoğrafı gaz mekiğinin işleticilerinden birinin içine tutan Fassin ona dikkatle baktı. Beyaz bulutlarla kaplı mavi bir gökyüzünü gösteriyordu resim.

"Evet, kabul etmek gerekir ki renkler pek gerçekçi değil," diye yorumladı Y'sul. "Bunu fark etmemek olanaksız."

Fassin albayın da ilk andan beri resme bakmakta olduğunun farkındaydı. Bir süre sonra sessizce geriye yaslandı oerileithe.

"Beni tanıdığını iddia eden şu kişi başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Fassin bu defa.

"Nasıl?" dedi Y'sul, eşkenar dörtgen biçiminde ve parmak boyundaki turuncu hapı incelemeye devam ederek. "Ah evet, söyledi. O şeye gözünüz gibi bakmanızı tembihledi ve eğer buluşmak isteyecek olursanız, onları geminin kıç tarafındaki gözlem salonunun restoranında bulabileceğinizi belirtti. Yalnız gelmeniz gerektiğini de ekledi. Bu kabaca bir davranış gibi geldi bana. Ama ne denli genç biri olduğuna bakılırsa, böyle bir münasebetsizlikte bulunmasına şaşmamalı."

"Verdiğiniz bilgi için teşekkürler," dedi Fassin.

"Bir şey değil," dedi Y'sul uzuvlarını umursamazca sallayarak. Hemen ardından dev hapı patlatıverdi.

– İzninizle, Albay, mesajını yolladı Fassin Hatherence'a.

– İzin sizindir. Dikkatli olun.

"Affedersiniz," dedi Fassin oyuk koltuğundan kalkarken. Fakat Y'sul onu duymamıştı bile; yarışı en önde götüren iki GazTeknesi arasında kıyasıya bir çekişme yaşanıyordu ve ara sıra birbirinin güzergâhına da tecavüz ederek tehlikeli derecede yakın uçan iki tekne alan çizgilerini karıştırmaya, birbirinden rüzgâr çalmaya ve onu geriye düşürmek, hatta kaza yapıp saf dışı kalmasını sağlamak üzere rakibini anafora sürüklemeye çabalarken Y'sul koltuğundan fırlayıp havalanmış, uyuşturucunun etkisiyle dalmak üzere oldukları hayal dünyasının kapılarından içeri henüz adım atamamış olan tüm diğer izleyicilerle birlikte bağırıp çağırmaya başlamıştı.

Hızını düşürüp adımlarını onunkilere uyduran bir Ahali mensubu –ki üzerindeki basit giysiler olmasaydı bile ne denli genç yaşta olduğu sırf görüntüsünden anlaşılabilecek biriydi bu– o geminin

kıç tarafına ulaşmak için *Dzunda*'nın geniş orta koridoru boyunca ilerlediği sırada Fassin'in yanında bitiverdi. Bir yandan yürümeye devam ederken, yanıbaşında aniden beliren yol arkadaşına doğru yavaşça dönüp baktı Fassin.

"Kâhin Taak?" diye sordu genç, imalı bir sesle.

"Ta kendisi."

"Rica etsem, benimle gelir misin?"

Fassin genç Ahali mensubunun peşi sıra geminin kıç tarafındaki gözlem salonunun restoranına değil, işaret balonunun aşağılarına fırlatılmış özel bir kabine gitti. Oraya vardıklarında, *Dzunda*'nın yaşça en azından Bilgelik evresinin başlangıç safhasında olduğu anlaşılan bir Ahali mensubuyla konuşmakta olan kaptanıyla karşılaştılar. Fassin ile gencin içeri girmesi üzerine bakışlarını onlardan yana çeviren kaptan, bunun ardından –Fassin'i başıyla hafifçe selamlayarak– genci de yanına katıp oradan ayrıldı ve Fassin'i elmastan yapılma bir kabarcığı andıran o yuvarlak mekânda yaşlı Ahali mensubuyla bir başına bıraktı. Odada bulunan sesi kısılmış birkaç ekran yarıştan sahneler aktarırken bir kenarda süzülmekte olan tepsiye yerleştirilmiş büyükçe bir cisimden yükselen gri-mavi tonlardaki duman kabinin içini hoş bir koku yayan bir çeşit pusla dolduruyordu.

"Siz misiniz, saygıdeğer bilge?"

"Karşındaki halen benim, genç Taak," dediğini duydu tanıdık bir sesin.

Havada süzülerek ona yaklaştı Ahali mensubu. Eğer bu gerçekten de Valseir idiyse, Fassin'in onu son gördüğündeki haline kıyasla cüsse olarak daha bir çekip küçülmüş olmasa da, kabuğunun rengi çok daha koyulaşmıştı. Önceden sahip olduğu tüm yaşam muskalarından ve nişanlardan arınmış, bedeninin belli yerlerine, iç karartıcı derecede resmi, ona neredeyse keşiş görünümü veren sarı renkli bir kaftan sarmıştı.

"Gönderdiğim yadigâr yanında mı?"

Küçük resim yaprağını ona uzattı Fassin. Resme göz atan Ahali mensubunun kabuğunun dudak kısmına bir gülümseme yerleşmişti şimdi. "Anlaşılan o ki, bizi yıpratmaktan bıkmadın, değil mi?" Resmi geri uzattı. "Bunu iyi sakla. Şimdi, söyle bakalım, Oazil'le aranızda neler geçti? Sanırım evde seni buldu ve buraya tesadüfen gelmiş de değilsin."

"İyi biri. Acayip davranışları var, ama özünde çok iyi."

Yaşlı Ahali mensubunun gülümsemesi suratına daha da yayıldıktan sonra bir anda silindi. "Peki ya ev? Kütüphanem ne durumda?"

"Derinlikler'e her geçen gün biraz daha batıyor. Ondan geriye kalan yani."

"Geriye kalan da ne demek?"

"İçeriğinin bir kısmı yerinde yoktu."

"Ah. Şu çalışma odası meselesi."

"Ne olmuş ki ona?"

"BulutTüneli mevcut haliyle korunamayacak kadar ağırlaşmıştı. Bunun üzerine evle olan bağlantısını kestim. Temizleme işine çalışma odasından başladım. Tünel kısmı ise Derinlikler'i boyladı."

"Ya içindeki eserler?"

Yaşlı Ahali mensubu bunu yaparken odayı kaplayan pusun içine küçük duman haleleri saçarak bir nebze geriledi. "Beni sınamaktan vazgeçmiyorsun, değil mi Fassin Taak? Sandığın kişi olduğum hususunda bana güvenmeye halen hazır değilsin, değil mi?"

"Sizce kim olduğunuzu sanıyorum?"

"Bir zamanlar choal olup şu an bir Bilge-çocuk gibi hareket eden ve saklandığı yerden gün gelip de çıkabilmesi için üstlerinin onay vermesi umuduyla bekleyen eski dostun –bu ifadenin yanlış kaçmayacağını düşünüyorum– Valseir olduğumu. Günün birinde böyle gizli kapaklı varlığımı sürdürmekten kurtulacak mıyım sence, Kâhin Taak?"

"Duruma göre değişir." Yaşlı Ahali mensubunun sırtına bakan tarafta, keşif balonunun oldukça ilerisinde, GazTeknesi yarışı tüm hızıyla devam ediyordu. Kamera jetlerinden gelen sinyalleri naklen yayınlayan ekranlara yarıştan yakın çekim görüntüler yansıyordu. Coşkun bağrışmaların uzaklardan gelen sesi özel kabinin açık tutulan karo biçimli panel pencerelerinden içeri doluyordu. "Neden saklanma gereği duydunuz?"

Ahali mensubu fısıldayarak cevap vermeden önce sinyal yoluyla haberleşme yöntemine geçti. – Çünkü getirdiğin Dışavurumcu tablolara karşılık seninle takas ettiğim eserleri gözden geçirmek istemiştim. Ciltlerden birinin arkasında ufak bir nota rastladım. Bu da bana, özür dilemem gerektiğini hatırlattı. Tek bir eserin üç farklı cildindense aynı cildin üç farklı tercümesini vererek seni kandırmış gibi görünmek değildi asla niyetim. Ne var ki, söz konusu notu oku-

dum ve orada vurguda bulunulan şeyin insanların sahip olmak uğruna canını vereceği ve hiç şüphe yok ki başkalarının canını alacağı türde bir bilgi olduğu sonucuna vardım. Sonra da ortadan kaybolmaya karar verdim. Herkesin benim öldüğümü sanmasını sağladım.

"Sizden şüphelendiğim için beni affedin, Valseir," dedi Fassin, biraz ilerleyip gaz mekiğinin mekanik uzuvlarından ikisini onu kucaklamak ister gibi yaşlı Ahali mensubuna doğru uzatarak.

"Şüpheciliği son âna kadar üzerimizden atamıyoruz," diyerek iç geçirdi Valseir, Fassin'in uzattığı duyargalardan soldakini görmezden gelip sağdakini kendi göbeğinden fışkıran uzuvlardan biriyle sıkarak. "İşte böyle; insanoğlunun tokalaşma şekli. *Şimdi* tatmin oldun mu, Kâhin Taak?"

Fassin gülümsedi. "Tamamen. Sizi yeniden görmek çok güzel."

– Duygularınız fazlasıyla incinmiş olmalı öyleyse. Sizin adınıza çok üzüldüm.

– Kendim için fazla üzüntü duymamaya çalışıyorum. Yapılması gerekli olan şeyi yapmış olmak acını hafifletiyor.

Fassin Valseir'e Üçüncü Öfke ayı ile Bantrabal Klanı'na düzenlenen saldırılar hakkında bilgi vermişti. Valseir son karşılaşmalarından bu yana Fassin'inkini bile solda sıfır bırakacak ölçüde Ahali Listesi tarafından meşgul edilen yaşantısı ile bunlar arasında bir ilinti kurmaya çalıştı. Bahsi geçen sürecin büyük çoğunluğunu Fassin'in de önceden kısa süreliğine tanıma olanağı bulduğu Xessife isimli Ahali kaptanının yardımıyla kendi göstermelik ölümünü tezgâhladıktan sonra tüm gözlerden uzak, gizlenerek geçirmişti. Eski bir FırtınaDenizcisi'ydi o, ağırlıklarının toplamı kendi cüssesininkini bile geride bırakacak kadar yüklü bir ödül ve madalya koleksiyonuna sahip bir Bozanel, bir Tekneci'ydi. Gelgelelim artık emekliye ayrılmış ve sırf FırtınaTekneciliği manzarasının seyrine doyabilmek için ara sıra bir keşif balonunun idaresiyle yetinerek, vaktini derin düşüncelere dalmış bir halde geçirir olmuştu.

– Peki yapılması gereken nedir, Kâhin Taak?

– Sanırım şu üçüncü cildin yerini keşfetmeliyiz. Halen sizde mi?

– Ne yazık ki, hayır. Hem bana soracak olursan, bu meseleyi neticeye kavuşturmak için asıl ihtiyaç duyulan şey üçüncü cilt değil.

– Nedir peki?

– Bir not, kısacık bir ek metin.

– Madem öyle, *o* sizde mi bari?

– Hayır.

– Nerede olduğunu biliyor musunuz?

– Hayır.

– Öyleyse, insanoğluna has bir tabirle, desenize hepimiz ayvayı yemişiz.

– Onun ne yöne gönderildiğini biliyorum.

– İşte bu bize yardımcı olabilir.

– Bahsettiğim şeyin o denli önem taşıyor olabileceği konusunda benimle hemfikir misin? Yani, onsuz 'ayvayı yemiş' olacağımız konusunda?

– Ah, o *elimizdeyken* de ayvayı yememiz gayet mümkün, ama herkes onun var olduğunu inanırken bir türlü ele geçirilemezse, yollarına çıkan ya da yüzde yüz onların faydasına olmadığı kanısına varacakları bir işe kalkışan her kim olursa olsun ona feci şeyler yapacaklarına kuşku yok. Burada benim kişisel güvenliğimi temin eden kişi, Ocula'ya bağlı bir oerileithe albayı, Nasqueron üzerinde Mercatoria savaş gemilerinden kurulu bir filo bulunduğunu söylüyor. Dediğine göre, buraya gelmelerine gerekçe olarak beni ve onu alma gereğini gösteriyorlarmış, ama bence işin arkasında başka bir amaç gizli.

– Askeri bir müdahale mi planlıyorlar dersin?

– Bu yolla Liste'ye ulaşacaklarına dair kesin bir delil elde ederlerse, hiç tereddütsüz bunu yaparlar.

– Madem öyle, böyle bir delil elde etmelerini engellemeliyiz. Bununla birlikte, her ne kadar gerek benim çalışmalarım gerekse başkalarınınkiler aradığımız verilerin yadsınamayacak ölçüde tarihi geçmiş veya kurgudan ibaret ya da her ikisi de olduğuna işaret etse de, Ahali'den dostlarımda tüm bu meselenin odak noktasını teşkil eden bilgiyle ilgili en ufak bir ayrıntıyı yabancı güçlere aktarmayı aklımdan bile geçirdiğim yönünde bir şüphe uyandırarak bana hainlerin en katıksızı gözüyle bakmaları için onlara bahane sunmamaya özen göstermeliyim. Yine de, birisine hangi yöne bakılması gerektiğini söylemem gerekiyor, aksi halde sonsuza dek ölü kalmam icap edebilir.

– Kader bu bilgiyi paylaşacağınız kişinin benden başkası olamayacağını gösteriyor gibi. Nereye gitmeliyim o halde?

– Ah. Gelelim o meseleye. Bırak sana izah edeyim. Birinci cilt-

teki not ile neye imada bulunulduğunu anladığımda, doğal olarak üçüncü cilde yöneldim. Eh, kendi hatamdan kaynaklanmayan bir sebepten dolayı –genellikle zararsız addedilen şu kitap ve kütüphane aşkım sayılmazsa tabii– kendi fazlaca mutlu ve huzur dolu yaşantım başta olmak üzere pek çok şeyi yok etme gücüne sahip bir şeyi salıvermiş olabileceğim ihtimalinden dolayı birkaç gün boyunca yakamı bırakmayan korku ve öfke nöbetleri sonrasında yaptım bunu en azından. Bu süreci atlatmamla beraber, kendimi bütünüyle araştırmalarıma verdim ve sonunda cildin yerini keşfettim. Daha önce bu tür fihristleme çalışmalarına yönelik sergilediğim tembelce yaklaşıma bu denli lanet etmemi gerektirecek bir durum hiç olmamıştı. İlgili parça ek metinlere dahil edilmiş ayrı bir dosya halindeydi. Korunaklı bir hazne içine yerleştirdiğim dosyanın aslını Güney Kutup Bölgesi'ndeki Deilte kentinde ikâmet eden, kendini tıpkı benim gibi koleksiyonculuğa adamış bir arkadaşıma bizzat götürüp teslim ettim ve benden yeni bir haber alana dek açmaksızın ona göz kulak olmasını tembihledim. Benim ölmem durumunda, kararlaştırdığımız üzere o da kutuyu açmayacağına güvendiği birine emanet edecekti. Zaman içinde bir aile üyesi veya güvenilir bir diğer kişi içinde belli bir şekil taşıyan bir resim yaprağıyla ortaya çıkacaktı. Tıpkı şu an senin taşımakta olduğun gibi bir yaprakla. Kutu ancak o kişiye verilebilecekti.

– Deilte'deki dostunuzun ölümünüzü nasıl haber almasını bekliyordunuz? Benim bundan haberim olmamıştı örneğin.

– Bundan belki haberi olurdu, belki de olmazdı. Tıpkı benim gibi o da antika sayılacak cinste bilgileri toplar, ama benim aksime o, kendi kabuğuna çekilmiş, herkesten uzak yaşayan biridir. Ortak meslektaşlarımız vasıtasıyla ölümümü haber alabilirdi belki.

– Haklısınız, diye mesaj yolladı Fassin. – Bu durumda, bana Deilte yolu göründü. İsmi neydi şu antikacı arkadaşınızın?

– Chimilinith.

Bu isim Valseir'in sinyal yüzeyinde yeni belirmişti ki Fassin bir nötrino titreşimi hissetti.

– Deilte'nin tam olarak neresinde olduğu belli mi? diye sordu, şimdi daha dikkatli gözlerle etrafı tarayarak.

– Chimilinith evinin yerini daima değiştirme eğilimindedir. Ama oranın yerel sakinleri onun nerede bulunduğunu biliyor olsa gerek.

– O zaman sorun yok. Peki, söyler misiniz, sizin bu bilgiyi gözden geçirme şansınız olmuş muydu? Neye benziyor?

Elmastan yapılma bir kabarcığı andıran özel kabin neredeyse boştu: İkisi yanı sıra havada süzülen tepsi, çanak –ki içeri girdiğinde bu nesneleri otomatik taramadan geçirmiş ve göründükleri şeylerde olması gerekenin ötesinde bir özellik taşımadıkları sonucuna varmıştı– ve yine tamamen standart nitelikte görünen ekranlardan başka bir şey yoktu ortalıkta. O halde bu nötrino iletişimini kim kullanıyor olabilirdi? Nereden geliyordu bu iletişim dalgaları? Tam da o sırada ortaya çıkan bu ani titreşimin kaynağı neydi?

– Cebirsel bir dizine benziyordu.

Fassin Valseir'in üzerindeki basit giysileri taradı. Orada da yüksek teknoloji ürünü herhangi bir şeyin izine rastlanmıyordu. Bedenine sardığı kaftanların en karmaşık unsuru, dokumanın kendisiydi.

– Cebir mi dediniz?

Elmas biçimli kabarcığın iç ya da dış yüzeyinde de sıradışı herhangi bir şey yoktu. Bunun üzerine, giriş tüpünü inceledi. Orası da temizdi.

– Şu âna dek görüp öğrendiklerimize benzemeyen, yabancı bir tür cebir esasına dayanıyor gibiydi, diye açıkladı Valseir.

Başını kaldıran Fassin keşif balonunun hemen tepelerine denk gelen alt yüzeyine göz gezdirdikten sonra dışarıda, balon ile kabinin ortak çevresinde alabildiğine uzanan gaz kütlesini hızla taradı. Halen hiçbir olağandışı unsur saptayamamıştı. Anlaşılan o ki, daha uzaklardaki bir şeydi sarsıntının kaynağı.

– Yabancı demekle ne kastediyorsunuz? diye sordu, dikkatini tam toplayamadan.

Civarda kendilerinden başka hiçbir şey yok gibiydi. *Dzunda* ile bir sonraki işaret balonu arasında yüz kilometreye yakın bir boşluk bulunuyor, ardından bir sonraki gözlem gemisi ve ona eşlik eden destek aracı –atmosferin birkaç kilometre daha yukarı kesiminde onlara tek başına refakat etmekte olan ve izleyici filosunun hızına rahatlıkla ayak uydurabilen *Puisiel* adlı Dretnotu da saymadan geçmemeli– geliyor, bunu o an bu kısa yarışın ilk dönüm noktasını teşkil eden FırtınaDuvarı şamandırasının etrafından dönmeye başlamış olan GazTekneleri'nin kendisi izliyordu.

– Yabancı bir kültüre ait olduğunu sandığım bir sembol biliminden bahsediyorum. Ama tamamen yabancı sayılmaz. İçeriğindeki sembollerden bazıları bana tanıdık gelmişti. Ahali'ye özgü eski çağ-

lardan kalma unsurlar da içermekle beraber, genel itibarıyla, geçmişi muhtemelen iki milyar yıl öncesine dayanan ve Wopuld –ki soyu çoktan tükenmiş eşcinsel bir süngersi türüdür– tarafından icat edilip geliştirilen, tüm türlere yayılmış Öteleme IV adlı sözde 'evrensel' bir simgeleme temel alınarak meydana getirilmişe benziyordu. Gözlemlerime dayanarak bazı notlar alabilirdim, fakat onu kendi zihnimde çizdiğimin –ki bu da, ister istemez kabataslak olacaktı– dışında bir şekle sokup beraberimde taşımanın hiç de iyi bir fikir olmadığını düşünerek bundan vazgeçtim. Bu yüzdendir ki o tarihten bu yana konu üzerinde hiçbir çalışma yürütemedim.

Fassin söylenenleri tane tane aklına kazımakla –ve aynı zamanda ileride üzerinden tekrar geçebilmek için gaz mekiğinin hafızasına kaydetmekle– uğraşıyordu, ama bir tür casus böcek ya da gözleme cihazı tespit edebilmek üzere çıldırmış bir halde çevreyi kolaçan etmekten de geri kalmıyordu. Tam o sırada, nötrino dalgası olduğu şüphe götürmeyen bir diğer sarsıntı gaz mekiğinin alıcıları tarafından yakalandı; kütlesiz denebilecek kadar küçük zerreciklerin oluşturduğu bu kargaşa ortamının genel akışı içinde aniden patlak veren bir kalıp.

İlk dalga Valseir'in dosyayı verdiği Ahali mensubunun adını söylemesiyle beraber çıkagelmişti. Bu gerçekten de tesadüf olabilir miydi? Fakat konuştuklarına kim kulak kabartıyor olabilirdi ki? Aralarında geçen görüşme, yüzeye gömülü bir alıcı-verici telsiz çukurundan bir diğerine eşevreli ışık huzmelerinin kamaşması yoluyla iletilen fısıltı sinyalleri üzerinden gerçekleştirilen bir haberleşme çeşidiydi. Işık demetleri içine bir ayna veya bir çeşit alıcı düşürülmediği sürece bu görüşmeye dahil olmak mümkün değildi.

Bizzat kendisi casus böcek işlevi görüyor olmasındı sakın? Gaz mekiğine alıcı yerleştirilmiş olabilir miydi acaba? Hatherence onun üzerine fark ettirmeden bir şey mi iliştirmişti yoksa? Kendi kendini de taramadan geçirip tüm sistemlerini kontrol ettiyse de yine bir sonuca varamadı.

GazTekneleri adeta gürleyerek fırtınanın o dimdik yüzeyini tırmanmaya başlayınca, tepelerindeki keşif balonu da çabucak ve düzenli bir şekilde yükselişe geçti. *Dzunda* doğrudan güneş ışığına maruz kalacak ölçüde yükselmişti.

– Birtakım denklemlerin yazılı olduğu bir dosyayla mı karşı karşıyayız yani? diye sordu Fassin yaşlı Ahali mensubuna.

Özel kabini kaplamış olan uyuşturucu kaynaklı pus tabakası aniden ışıldadı ve içlerinden çok azı kıvılcımlar saçıp pırıldayan, birbirinden kopuk buhar zerrelerine bölündü.

– Muhtemelen tek ve upuzun bir denklem.

Bu cevap karşısında dehşete kapılan Fassin onları sarmalayan dumandan bir lokma emerek incelenmek üzere gaz mekiğinin yüksek çözünürlüklü analiz birimine aldı.

– Tek bir cebir parçasından söz ediyoruz, öyle mi? diye sordu bir yandan.

Gaz mekiğinin yüksek teknolojiye sahip burnundan gelen analiz sonuçları tuhaf veriler ortaya koyuyordu; yüzey alıcıları kokladıkları şeyle ilgili fikirlerini değiştirmişti sanki. Fassin analizleri elektronla işleyen çok kuvvetli bir mikroskop altında daha detaylı incelenecekleri bir alt seviyeye aktardı.

– Bir ihtimal, evet, diye yanıtladı bu kez Valseir.

Dışarıda, FırtınaDuvarı'nın bulunduğu yönde elli metre kadar ileride, bir an için eğik güneş ışınlarına yakalanan ve öncekine oranla daha aydınlık hale gelmiş bu ortama göz açıp kapayıncaya dek uyum sağlayan bir şeye takıldı gözleri.

Ok başı biçimli mekiğin iç elektron mikroskobunda yapılan analizler ilk anda aldatıcı sonuçlar vermişti. Bunun üzerine, dikkatini oraya odaklayan Fassin analiz biriminin gerçekte neyi inceleme altına almış olduğunu fark etmekte gecikmedi. Milyarda bir diye anılabilecek küçüklükteki zerreleri mercek altına alan bir teknoloji söz konusuydu burada. Minik makineler, alıcılar, tahlil cihazları, işlem birimleri ve sinyal ünitelerinin bir araya gelmesiyle oluşan, atmosferde asılı kalacak kadar küçük, uyuşturucu dumanının ortasında buhar zerrelerinden farksız bir şekilde yüzecek kadar hafif, incecik bir çorba. Valseir ile arasında geçen görüşme işte bu sayede adım adım takip edilebilmişti. Onları sarmalayan gaz kütlesinin içindeki bir şey sinyal huzmelerinin ortasından geçiyor ve onların ne anlama geldiğini çözümleyebiliyordu. Bunu başarmak için ayna büyüklüğünde bir nesneye veya bir kablo ucundan sarkan elektromanyetik enerjiye dayalı bir mikrofona ihtiyaç yoktu; bu, bunlar, kullanımı normalde yasaklanmış olan bu yöntem yeterliydi.

– Valseir, diyerek alelacele bir uyarı mesajı göndermeye girişti. – Bu uyuşturucu çanağını buraya kim gönderdi?

Dışarıdaki gaz kütlesi içinde az önce tespit ettiği, güneş ışığı al-

tında bir an için dış hatlarını yakaladığı nesnenin bulunduğu noktaya doğru, mekiğin görsel büyültme özelliğini devreye sokarak dikkatle baktı. İşte oradaydı. Görüntüyü kumlu bir hale getirinceye dek büyültmeye devam etti.

– Ne? oldu kafası bariz şekilde karışan Valseir'in verebildiği tek tepki. – Şey, zaten buradaydı...

Kırk metre kadar ötede, uzunluğu bir uçtan diğerine on santimetreyi zorlukla bulan kabaca küre biçimindeki bir cisim mükemmel denebilecek ölçüde kamufle olmuş şekilde, ardında kalan gerçek görüntüyü berrak camdan bir disk gibi örtüyordu. Bu nesnenin varlığı, dosdoğru onlara bakan bir haberleşme çukuruna, krater biçimli minik bir tabağa işaret ediyordu. Ani bir hamlede bulunan Fassin uzaktaki bu küçük makine ile yaşlı Ahali mensubu arasına girecek şekilde yer değiştirdikten sonra âşık Ahali mensuplarının birbirine mesaj yoluyla öpücükler yağdırması misali doğruca o cisme sinyal göndermeye koyuldu.

Olduğu yerde bir nebze gerilemeye çalıştı Valseir. – Ne oluyor?

– Gizlice takibe alındık, Valseir, mesajını gönderdi Fassin. – Geçen tüm bu süre zarfında bizi izlediler ve konuştuklarımızı dinlediler. Çanaktan yükselen bu duman zerre boyutundaki teknik cihazlarla dolu kısmen. Buradan çıkmalıyız, hemen şimdi.

– Ne? Fakat...

Bir nötrino sinyal dalgası daha algıladı Fassin o an. Bunun kaynağını artık öğrenmiş olduğundan, onun kesinlikle dışarıya gizlenmiş olan küreden geldiğini biliyordu.

– Dışarı çıkın, Valseir. *Hemen.*

Bir sarsıntı daha. Bu defaki yukarıdan geliyordu. Oldukça yukarıdan.

Valseir Fassin'i kenara itti. – Çanaktan yükselen duman...?

– *Dışarı* çıkın! diye telaşla mesaj gönderdi Fassin, bir yandan yaşlı Ahali mensubunu elmastan bir kabarcığı andıran kabinin tepesindeki giriş kapısına doğru ilerlemeye zorlayarak.

Dışarıda, küçük küre hızla onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı. Bu defa Valseir'in altına girip onu yukarı doğru itekledi Fassin.

– Sakin ol, Fassin! Kendi başıma halledebilirim! Valseir kendi gücüne dayanarak yükselip dikey giriş kapısından içeri girdi. Tam o sırada küçük küre kırılan parçalarını dört bir yana saçarak elmas kabarcığa çarptı ve nihayet, halen gizli olduğundan havada ancak belli belirsiz seçilerek, pürüzlü deliğin içinde durabildi.

Birinin "Binbaşı Taak!" diye bağırdığı duyuldu sonra. "Şeriflik Oculası'ndan General Linosu konuşuyor. Bu cihaz Nasqueron Keşif Gücü'nün kontrolü altındadır. Telaşa kapılmanızı gerektirecek bir durum yok. Aşağı geliyoruz ve..."

Kiraz kırmızısı renginde ve çizgi halinde bir ışığın küçük küreyi delip geçmesiyle beraber ses de aniden kesildi. Bu darbenin ansızın ortaya çıkan keskin gürültüsü, elmas kabarcığın içinde yankılanıyordu. Parçalanan küçük cihazın enkazı özel kabinin diğer ucuna doğru savruldu. Kabuğu gümüşi bir renk almış olan Hatherence'ın *Dzunda*'nın kenarından aşağı indiğini fark eden Fassin hızla o tarafa döndü. Belli ki az önceki lazer ışınını gönderen oydu. Küre biçimli küçük cismin kendisini gizlemeyi bırakıp açığa çıkmasıyla, bunun güdük kanatlara sahip ayna görünümlü bir makine olduğu anlaşıldı. Bir yanında ufak bir delik, diğer yanında ise çok daha büyük bir başkası olup, her ikisinden de duman yükseliyordu. Havada bir süre sürüklenen cisim bir tür çatırtı çıkardıktan sonra kabinin şeffaf zeminine düşüp kaldı. Fassin yukarıdaki giriş tüpünde bulunan Valseir'in tereddüt geçirmekte olduğunu hissetti. Kabinin gövdesinde açılmış olan delikten içeri hava cereyanı doluyordu.

Hızla onların yanına geldi albay. – İyi misiniz, Binbaşı? diye sordu mesaj yoluyla, hava cereyanını perdeleyecek şekilde deliğin hemen önünde durarak. Kabinin hafif kavisli ve de pürüzsüz yüzeyine yığılmış bir o yana bir bu yana yalpalamakta olan cihaza göz atmak için hafifçe eğilip içeri baktı.

– Şu lanet şeye de bakın hele, diye mesaj gönderdi, biraz da kendi kendine. – Bizimkilerden biriymiş gibi geldi bana.

Sanki her yerden aynı anda yükselen beyaz bir ışık Fassin'in gözlerinin bir an için kamaşmasına neden oldu. Işık dağılırken Hatherence'ın fırlatılmış bir taş misali taklalar atarak gaz kütlesinin içinde uzaklaşmakta olduğu görüldü. GazTekneleri'nden bile daha hızlı hareket eden bir şey FırtınaDuvarı'nın yüzeyi boyunca ilerleyerek işaret balonuna doğru yaklaşmaktaydı.

Albay özel kabinin yirmi metre kadar aşağısına sürüklenmişti ki Hatherence'ın uzay elbisesi ile yaklaşmakta olan bu yeni makine arasında sarı-beyaz tonlarda titreşen bir ışık belirdi ve bir an sonra albayın uzay giysisi alev alıp patladı. Hızla hareket eden yeni makine keskin hatları ve de kanatlarıyla küçük bir gaz mekiğini veya bir füzeyi andırıyordu. Gücünü artırdıkça egzozu daha parlak bir ışık saçıyordu.

Fassin Hatherence'ı görebilmek için aşağı baktı. Parçalanmış olan uzay elbisesinin üzerinde dumanlar tüterek savrulan enkazı arasında karanlık ve pejmürde bir vatoz balığı gibi döne döne düşmeyi sürdürüyordu albay. Ani çırpınışlar eşliğinde kıvrılarak yuvarlandığı sırada kısa ve küt uzuvlarından birinde kıvılcımlar saçan bir şey belirdi; kanatlı füzeye doğru atılan ve onu bir metre ıskalayan mor renkli bir ışındı bu. Makineden bir mızrak gibi fırlayan bir diğer beyaz çizgi ise albaya isabet ederek onu güneş kadar parlak bir ışık huzmesi içinde adeta yok etti.

Valseir giriş tüpünün önünden çekilmiş, yolu açmıştı. Bunun üzerine, gaz mekiğinin motorlarını tam güç çalıştırması sonucu meydana gelen aşağı meyilli hava akımının elmas kabarcığı sarsıcı bir patlamaya maruz bırakıp *Dzunda*'dan koparmasına aldırmayan Fassin tabanca namlusundan fırlayan bir mermi gibi oradan dışarı uğradı ve albay ile onun uzay giysisinden geriye kalanı fırtınanın içbükey tabanına ve onun da ötesindeki Derinlikler'e doğru izlemek üzere atıldı.

Valseir yukarıdaki geniş koridorda beklemekteydi. "Fassin! *Neler* oluyor?"

"Bu şeyden nasıl çıkarız?" diye sordu adam, yaşlı Ahali mensubunu göbek uzuvlarının birinden kavrayıp bir sonraki dikey girişe doğru sürüklerken.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Bir şey bize saldırıyor, Valseir."

"Buna emin misin?"

"Evet. Söyleyin haydi, buradan nasıl çıkabiliriz?"

"Kendi başımıza uçarak uzaklaşmayı denesek?"

"Öylesi bizi muhtemel bir saldırıya karşı savunmasız bırakır. Bir tür mekiğe sığınırız diye düşünüyordum."

"Şey, sanırım bir taksi ayarlayabiliriz. Veya keşif balonunun kendi kayıklarından birini alırız. Bunun için Kaptan Xessife'yle konuşmalıyım."

"Hayır," diye itiraz etti Fassin. "Kaptan Xessife olmaz."

"Neden ki?"

"O uyuşturucu çanağı hiç şüphesiz birisi tarafından kabine kasten yerleştirildi."

Bir sonraki dikey girişe ulaşmışlardı şimdi. "Ama..." derken tereddüt geçirdi Valseir. "Bekle biraz, bu ses de nedir?"

Pek çok farklı yönden kaynaklanan derin bir ötme sesi geldi Fassin'in kulağına. "Bu bir çeşit alarma benziyor." Sonra başını kaldırıp yukarıdaki tüpü işaret etti. Önce siz geçin. Haydi, kaybedecek vaktimiz yok."

Dzunda şiddetle sarsıldığında merkezi koridora bağlanan dikey geçidi yarılamışlardı. "Eyvah," dedi Valseir.

"Durmayın, devam edelim."

Ana toplantı salonuna ulaştıklarında siren sesinin daha da yüksek bir tona erişmiş olduğunu fark ettiler. Karşılıklı bağrışıp çağrışan Ahali mensupları bir yandan yere düşen tepsilerden etrafa saçılmış yemek parçalarını ve uyuşturucuları kapışırken duvar ekranlarını takip etmekten geri kalmıyordu. Gözleriyle onların bakışını takip eden Fassin ekrandaki manzarayla karşılaşınca alçak sesle "Lanet olsun" demekten alamadı kendini.

Yarış sahasının çevresinden çeşitli sahneler yansıyordu ekranlara, belli ki kameraların ve ekranların bazısı halen devam etmekte olan GazTeknesi yarışına odaklanmayı bırakmıştı artık. Öyle ki, görüntülerden biri az önce Hatherence'a saldırmış olan ve şu an keşif balonunun etrafında daireler çizerek uçan ince hatlı ve kanatlı bir mekiği takibe almıştı.

Diğer ekranlar ise gökyüzünde ansızın peyda olan ve hızla aşağı doğru inmeye başlayan gemileri, sayıları düzinelerle ölçülen karanlık birtakım gemileri gösteriyordu.

Bazısı ancak elli metrelik bir uzunluğa sahip olacak kadar küçük, bazılarıysa bunun üç ila dört katına erişebilen, gaz kütleleri içinde rahat ve etkin hareket edecek şekilde tasarlanmış Mercatoria menşeli uzay gemileriydi bunlar; is karası rengindeki bu elips biçimli araçların kalın yan kanatları, pürüzsüz ama biraz güdükçe kuyruk kanatçıkları ile motor kabukları vardı. Geride bıraktıkları her dikey kilometrede içlerinden ikisi veya üçü ana kitleyi koruma amaçlı çemberler çizmek üzere gruptan koparak, işaret balonlarından oluşan kümenin bulunduğu yöne doğru dalışa devam ediyorlardı. Çok daha yukarılarda ise –önce odağını yitiren fakat hemen ardından yeniden berrak bir görüntü yakalayan bir diğer kamera açısı uyarınca– bunlara benzer daha birçok kaygan şeklin yükseklerdeki pus tabakasının üzerinde bir leşin tepesinde giderek daralan çemberler çizmekte olan leşçil kuşlar misali belli bir eksen etrafında döndüğü seçilebiliyordu.

Bir başka kamera görüntüsü ise bir süre için hızla savrulduktan sonra kısa bir titreme geçirdi ve izleyici filosuna refakat etmekte olup taretlerinin sallanışı ile top namlularının yukarı doğru kalkışından muhtemel saldırıyı karşılamaya hazırlandığı anlaşılan Dretnot *Puisiel*'e sabitlendi. Bir yanıp bir sönen sarı-beyaz bir ışının gövdesini adeta oyarak içinden dosdoğru geçmesi sonucu zangırdamaya başlayan savaş gemisinin dış yüzeyine dizi dizi şok dalgası yayılıyordu. Söz konusu ışın hemen hemen aynı anda FırtınaDuvarı'na saplandı ve çarptığı yerde uzaktan bakıldığında çürüğü andıran karanlık bir buhar bulutu yükselmesine neden olarak çok geçmeden gözden kayboldu. GazTekneleri ise geride hiçbir iz bırakmaksızın yitip gitmişti sanki.

"Tüm tanrıların osurukları adına, neler oluyor burada?" diye sordu Valseir. Ana toplantı salonundaki diğer herkes gibi onlar da ekranlardan yansıyan manzara karşısında ister istemez donakalmıştı.

Puisiel'in taretleri ve topları bir an daha sallandıktan sonra farklı hedeflere odaklanmışçasına olduğu yerde kaldı.

"Ah, hayır," dedi Fassin.

Dretnotun topları muazzam bir parıltı eşliğinde etrafa ateş ve duman kustu. Gemiden eşzamanlı olarak dışarı saçılan daha küçük bazı cisimler ise borda ateşi sonucu halka halka çevreye yayılan duman bulutları arasında bir süre yarı gizli kaldıktan sonra arkalarında kendi çaplarında ateş ve duman kümeleri bırakarak düşüşe geçmiş olan uzay gemisine doğru kıvrılarak ilerlemeye başlamıştı. Ekranlar ışıldadı. Giderek alçalmakta olan karanlık uzay aracı pırıltıya boğuldu. *Puisiel* ile siyah gemi topluluğu arasındaki mesafenin tam ortasında delici beyaz çizgiler ani patlamalar eşliğinde kesiliyor, izleyici kitlesini taşıyan gemi topluluğunun üstündeki ve çevresindeki gaz kütlesini siyah duman bulutlarına buluyordu.

Ekranlardan birindeki görüntü hızla değişti ve uzay gemilerinden birinin peşi sıra dumanlı bir iz bırakarak savrula savrula düşüşünü yansıtmaya başladı. Bu sahne karşısında Ahali mensupları hep bir ağızdan coşkuyla haykırarak ortalığı inletti. Tepsiler, yiyecekler, uyuşturucular ve evcil-çocuklar havaya savruluyor, kabukların yüzeyi katıksız heyecan ve öfke sinyalleri yansıtıyor, sarhoşluğa varan savaş tutkusunun esintisi sanki bir dizi küçük koku bombası ana gözlem salonuna saçılmış gibi havayı dolduruyordu. Bir egzoz pu-

sunu izleyen siyah bir nokta sakatlanmış olan uzay gemisine doğru süzülüyordu ki yukarıdan kaynaklanan bir patlamanın ışığına boğulup ortadan kaldırıldı. Demeye kalmadan, daha da küçük ve de hızlı bir başka şey ekranı bir uçtan bir uca hızla geçip gemiye saplandı ve gövdenin içinde infilak ederek geminin kelimenin tam anlamıyla ikiye ayrılmasına neden oldu; birbirinden kopan iki kesitin upuzun birer duman kayışının ucundan sallanırcasına Derinlikler'e doğru süzülmeye başlaması için fazla zaman geçmesi gerekmemişti. Diğer füzeler ise yeterince hızlı davranamayıp tek darbede eziliveren sinekler gibi kolayca avlanmıştı.

Fassin Valseir'i oradan uzaklaştırmak üzere çekiştirmeye koyuldu. Etraflarını sarmış olan Ahali mensupları gözlerini ekranlardan ayırmaksızın ulumakla, köpek havlamasına benzer sesler çıkarmakla ve kendi aralarında bahse tutuşmakla meşguldü. Uzaktan gelen tok darbe sesleri ve her defasında bir öncekinden daha uzun süren gürlemeler toplantı salonunu çınlatıyor, anbean aktarılmakta olan görüntülere biraz gecikmeli de olsa eşlik etmek üzere savaşın seslerini onlara iletiyordu.

Her taraf karanlık pırıltılarla bezenmişti. Dretnot tutuşan alevlerin pençesine düşmüş gibi boydan boya ışıldamaya başladı. Onu yarıp geçen ışınlar hızlarını alamayarak FırtınaDuvarı'na gömülüyor, karanlık gaz çalkantısı boyunca ezik büzük lekeler oluşturuyordu. Büyük ölçüde az önce haklanmış olan geminin önceden bulunduğu yön hedef alınarak salıverilen son borda ateşinin üçte birlik kısmı ilk ışınların ona isabet etmesine bir saniyeden az zaman kala *Puisiel*'den fırlamayı başarmıştı. Fırtınanın ortasında kalmış bir yaprak gibi titreyen koca gemi hemen sonra gövdesi daha başka sayısız ışın tarafından bir yandan delik deşik edilirken düşüşe geçti. Öncekilere oranla daha mat ama aynı zamanda çok daha geniş son bir ışının orta kısmına yumruk gibi inmesiyle beraber koca gemi adeta ikiye katlandı ve helezon biçimli taklalar atarak aşağı doğru savruldu. Dönüşü olmayan bir yola girdiği anlaşılan savaş gemisinden dışarı fırlayan ikiz disk biçimli bazı minik figürler ya havada süzülerek uzaklaşıyor ya da içlerinden birkaçı peşlerinde dumandan bir iz bırakarak kendilerini salmışçasına öylece düşüyordu. Bazı diğerleriyse başka ışık huzmelerince vurularak birbirinin kopyası gibi görünen küçük birer patlama eşliğinde gözden kayboldu.

"Valseir, daha fazla zaman kaybetmeyelim," diye fısıldadığı du-

yuldu Fassin'in, aniden ortalığa çöken sessizliğin ortasında. "Buradan bir an önce uzaklaşmalıyız. Kapağı dışarı bir atalım, gerisine sonra bakarız." O ara yukarıda 45°'lik bir açıyla duran giriş tüpüyle neredeyse aynı seviyeye gelmiş bulunuyorlardı. Fassin Valseir'i dirseğiyle dürterek o tarafa yönelmeye teşvik etti. "Bu taraftan." Yapılacak en doğru şeyin gerçekten de dışarı çıkmak olup olmadığına kendisi de emin değildi. Burada, keşif balonunun içinde kalmak onlar açısından daha güvenliydi belki de. Her an dışarı çıkabilecekleri bir noktaya konuşlanıp olayların akışını izlemek onlara daha fazla seçenek sunabilirdi en azından.

Valseir genç dostunun kendisini giriş tüpüne ulaşan rampa boyunca iteklemesine izin verdi. Karanlık gemilerden oluşan donanmanın en alt birimleri izleyicileri taşıyan gemi topluluğunun en üst birimleriyle hemen hemen aynı hizaya gelmişti artık. Sınır tanımayan ulumalar gözlem salonunu adamakıllı dolduruyordu şimdi. Nitekim Fassin ve Valseir diğer yönden hızla gelip içeri doluşan Ahali mensuplarının oluşturduğu akıntıya kapılarak tüpün girişinden geriye doğru savrulmak zorunda kaldı.

Yine de pes etmeyen Fassin yaşlı Ahali mensubunu çıkışa doğru itelemeyi sürdürürken her ikisi de gözünü gerideki ekranlara yansıyan sahnelerden alamıyordu. İs karası gemilerden biri bir yandan daireler çizerek FırtınaDuvarı ile arasındaki mesafeyi gittikçe kapatıyordu. Duvara en fazla yaklaştığı anlardan birinde, yarışa katılan GazTekneleri'nden biri bıçağımsı yelkenleri dört bir yana kıvılcımlar sıçratan bir patlama anının donmuş görüntüsünü andırır şekilde açılmış vaziyette çılgın girdaplarla bezeli karanlık perdenin içinden son sürat fırladı. Bu teknenin karanlık savaş gemisine tam orta yerinden toslamasıyla birlikte adeta yekvücut olan iki gemi karmakarışık bir şekilde harmanlanmış koca bir kütle halinde gökyüzünde savruldu. Bu dehşetengiz bütünleşmeyi bozmadan şuursuzca yol almayı sürdüren iki gemi diğer her şeyle beraber doğruca fırtınanın o kocaman karanlık kuyusunun dibine ve onun da ötesindeki, daha aşağılarda bulunan kavurucu gaz katmanına yönelmişti.

Hiç olmadığı kadar tiz çığlıklar ve neşe dolu havlamalar gözlem salonunu baştan aşağı inletiyordu.

Bir diğer kamera, bir diğer ekran: FırtınaDuvarı'nın bir kesiti giderek kabarıyor, karanlık gaz kütlesi, sanki orada değilmişçesine büyük bir kolaylıkla fırtınayı yarıp geçen huni şekilli devasa bir yapının etrafında durdurak bilmeden akıyordu.

Her yanından kocaman birer sancak misali gaz şeritleri süzülen dev bir Dretnot, fırtınanın içinden çıkageldi. Yeni sahne alan bu aktörü olduğu kadar atanları da yüreklendirmeye yönelik gür çığlıklar ile ortalığı sarsan tezahüratlar, biraz da toplantı salonunun geniş bir tüneli andıran şeklinin etkisiyle, kocaman bir kilise orgunun sesiymişçesine yankılanıyordu. Yeni Dretnot fırtınanın devasa gözünün merkezindeki berrak gaz kütlesinin içine dalarken dört bir yana beyaz ışıklar saçarak bir an gümüşi bir pırıltıya büründü.

"*Gözlerime inanamıyorum*," diye döküldü sözcükler Fassin'in dudaklarından, kendisi farkında olmaksızın. "Onları bekliyorlarmış meğer."

Hızını artıran gümüşi Dretnot, tam da izleyici gemilerinin tepesine binmek üzereyken şimdi bu yeni tehditle yüzleşmek üzere manevra yapıp kendi etraflarında dönmeye girişen karanlık gemilerden kurulu filoya yöneldi dosdoğru.

Pervanesiz kuyruğu alevlere boğulmuşçasına parlayan Dretnot silahlarından ateş ve ışık saçarak tam yol ilerlemeye devam etti. Aynı anda hem gökyüzünü hem fırtınayı hem de karanlık dehlizleri yansıtan gümüşi yüzeyinde sivri hatlı kırpışmalar titreşen gemi parlak birer dikeni andıran ışınlarını dört bir yana rastgele savuruyordu. Koyu renkli gemilerden ikisinin daha infilak ederek düşmeye başlaması gözlem salonundaki Ahali mensuplarının coşku dolu çığlıklarını –ve tabii bahisleri de– daha da çılgın zirvelere taşımıştı.

Üzerine yağan alevlerin ağırlığıyla zangırdayan Dretnot önüne çıkan tüm engelleri yarıp geçerek ilerlemeyi sürdürüyordu. Mercatoria gemilerinden oluşan donanmadan ateşlenen bir füze ekranlardaki görüntüyü boydan boya katettikten sonra yolunu kesmek üzere Dretnottan açılıp yelpaze şeklinde yayılarak üzerine gelen salvo ateşi tarafından her nasılsa ıskalanarak geminin gövdesine saplandı.

Yaklaşmakta olan patlamanın ilk emareleri bile, bir yıldız parçasının etrafına sarılmış ambalaj kâğıdını yırtıp açar gibi Dretnotu ortadan ikiye ayırmaya yetmiş, bunun hemen ardından, ekran tamamen sönüp karanlığa gömülmeden bir an önce göz kamaştırıcı bir beyazlığa bürünmüştü. Toplantı salonunun ışıkları titreşip söndü, sonra öncekine oranla çok daha loş bir şekle indirgenerek tekrar yanıp öyle kaldı. Tüm bunlar olup biterken derinden devam eden ancak onca gürültünün ortasında duyulamayacak hafif kalan cızırtı aniden kesilmiş, onun yok olmasıyla beraber ortama ansızın

vuku bulan işitme kaybının yaratacağı cinsten bir sessizlik çökmüştü. Darbe yemiş vahşi bir hayvan gibi acıyla kıvranıyordu *Dzunda*.

Bir an belirsizce titreştikten sonra kararan bazı ekranlara kumlu bir görüntü yerleşmişti. Diğer bazılarıysa çalışmaya devam ediyor ve bu sayede toplantı salonunun yegâne ışık kaynağını teşkil ediyordu. Bu gibi acil durumlarda devreye girmek üzere tasarlanmış olan aydınlatma ışıkları ilk etapta kısa aralıklarla yanıp söndükten sonra belli bir durağanlık kazanıp kalıcı hale geldikçe, uzun tüpün içi de yavaş yavaş aydınlandı.

Tanık oldukları manzara karşısında dehşete ve önlenemez bir gücenmişlik hissine kapılan Ahali mensupları arasında alçak tonda bir fısıldaşma yapılanmaya başlamıştı şimdi. Kameralardan biri hızla yön değiştirerek az öncesine dek Dretnotun bulunduğu yeri kaplayan mantar şekilli devasa bulutun yuvarlanışına odaklandı. Söz konusu bulut kümesinin içinde hastalıktan ötürü biçimsizce şişmiş bir yumruktan fışkıran pençeler misali beliren birkaç küçük enkaz parçası, çok uzaklara fırlayıp aşağı düştü. Karanlık gemiler bir kez daha onlara doğru yaklaşmaya başlarken, izleyici kitlesini taşıyan araçlara kumanda etmekte olan kaptanlar yüzleşmek durumunda kalınan bu durum karşısında takınacakları tavır bakımından iki ana gruba ayrılmıştı: Bir araya kümelenmeyi tercih edenler ile etrafa dağılmayı ve hatta kendilerini fırtınanın şiddetine maruz bırakma pahasına kaçma girişiminde bulunmayı daha emin bir yol olarak görenler.

Fassin'in Valseir'i iterek çıkarmak üzere harekete geçtiği giriş tüpünden panik halinde içeri doluşan Ahali mensuplarının yarattığı izdiham ikilinin gerisingeri toplantı salonunun ortasına doğru sürüklenmesine sebep olmuştu. Hemen her yöndeki giriş noktalarından sürüler halinde içeri dalan sığınmacılar geniş salonu ağzına kadar dolduracağa benziyordu.

Birisinin "Bakın, bakın!" diye bağırdığı duyuldu sonra.

Ekranların birine yansıyan çok uzak bir görüntü çok geçmeden başka ekranlara da yerleşmişti. İlk bakışta, ilk Dretnotun dört bir yanında uzun bayraklar misali gaz şeritleri sürükleyerek koca burnuyla hiç durmadan akan bulut kümesinin meydana getirdiği perdeyi yarıp fırtına duvarı içinden sahneye çıkışının bir tekrarını andırıyordu bu yeni görüntü. Sonra kameralardaki görüntü yeniden değişti ve FırtınaDuvarı'nın önce bir başka yerinden, sonra bir

başkasından ve daha nice yerinden yarıldığı görüldü, ta ki ilkine benzer kocaman gemilerden oluşan bir güruh fırtına bulutunun önünde dikine uzanan sonsuz bir orman gibi gözler önüne serilip dosdoğru izleyicileri taşıyan gemi grubunun üzerinde dev bir sarkaç misali asılı vaziyette daireler çizmekte olan koyu renkli uzay gemisi topluluğuna doğru vakit kaybetmeksizin atılana kadar.

Az önceki nükleer patlamanın yarattığı şok dalgasının oraya dek ulaşıp onun üzerinden geçmesiyle beraber *Dzunda* sarsılmaya, olduğu yerde yalpalamaya ve canlı bir varlıkmış gibi acı dolu çığlıklar koyvermeye başladı. Ahali mensupları birbirlerine, duvarlara, zemine ve tavana çarparak gözlem salonu boyunca oradan oraya savrulup yuvarlanıyor, sarfettikleri küfürler ile etrafa saçtıkları yemek ve uyuşturucu parçalarının gürültüsü salonu çınlatıyordu. Bu arada bir çift ekran daha kararda ama geriye kalanlar, gerek dışarı püskürttükleri gerekse onlara yöneltilmiş ateş huzmeleriyle öfkeli ve canlı bir görüntü ortaya koyan cıva renkli Dretnotların hedefe yaklaşışını sergilemeye yetiyordu. Lazerlerin ışıltısı ortalığı sararken onları engellemek üzere dalga dalga savrulan yelpaze biçimli füze ve ışın salvoları gaz kütlesini tarayıp geçiyor, bunlardan ayrışan mermiler titreşerek dört bir yana fırlıyordu. Karanlık gemilerden önce ikisi, sonra bir üçüncüsü daha infilak edip gövdesi buruş buruş olarak helezon biçimli dönüşler eşliğinde düşüşe geçerken, dev Dretnotlardan ikisi daha ekranları bulanık bir sis perdesiyle kaplayıp görüşü kısıtlayan muazzam patlamaların ortasında gözden kaybolmuştu.

İki Dretnot daha tam tepelerindeki berrak sarı gökyüzünden ansızın çıkagelen yırtıcı parlaklığa sahip bir ışına yakalandı. Tam aralarına inen ışın her iki geminin o koskoca cüssesine rağmen gaz kütlesinin içinde tökezlercesine yalpalamasına sebep olmuştu. Işın huzmesi bir an sonra birbirine paralel iki çubuğa bölünmüş, mor renkli bu kargılar Dretnotlardan her birinin gövdesini idam sehpasındaki kişinin boynuna indirilen balta misali yarıp geçmişti.

Gözlem salonu –ki o âna gelindiğinde tuhaf kokularla ve saf dışı kalan Dretnotların arkasından feryat figan yas tutmak mı yoksa düşman gemilerinin her isabet alışı sonrası zafer naraları atmak mı gerektiğine bir türlü karar veremeyen Ahali mensuplarının histerik çığlıklarıyla dolan ve ışıklarının sönükleşmesi sonucu yarı karanlık bir hale bürünmekle birlikte ekranlardan hızla geçip giden savaş sahnelerinin yansıttığı kesik parıltılarla zorlukla da olsa aydınlana-

bilen loş bir ortam halini almıştı– belli ki kafası karışmış bir otomatik misafir ağırlama sisteminin ürünü olan ve içine sürüklendikleri cinnet halinin normal olduğunu herkese benimsetip onları sakinleştirmek istermiş gibi kulağa tüm bu olup bitene meydan okurcasına teskin edici gelen bir müziğin çok yüksek perdeden çalınmaya başlamasıyla, tarifsiz bir çeşit erişilmezliğe kavuşmuştu sanki.

Yanıbaşındaki Ahali mensuplarından birinin son derece alçak fakat onca velvelenin içinde yine de belirgin şekilde duyulabilen bir sesle "Vay canına," dediğini işitti Fassin, "*bu* da nedir böyle?"

(Mercatoria'ya bağlı karanlık gemilerin bir diğeri ile gümüşi bir başka Dretnot nükleer bir patlamanın ortasında parçaları dört bir yana saçılarak birbiri peşi sıra infilak etmişti. Bir başka Dretnot çifti ise yukarılardaki bir yerden yansıtılan mor renkli delici ışınların ilk darbesi altında zangırdamaya başlamıştı bile.)

Aşağıyı, fırtınanın tam ortasındaki geniş çanağın içini gösteren hemen karşılarındaki ekrana içten içe koyu kızıl renkli bir korla yanıyora benzeyen kocaman bir kürenin büyükçe bir gaz sütununu abes denecek ölçüde durağan bir alev topu misali ardı sıra sürükleyerek fırtına zeminine yığılmış gaz kümeleri arasından çıkışı yansıdı. Üzeri ona minyatür bir gaz-devi görünümü kazandıracak şekilde şeritlerle örülü olup uzunluğu ve yüksekliği kilometrelerle ölçülen bu çizgili kürenin görüntüsü karşısında, bir an için Hierchon Ormilla'nın sarayının çatışmaya dahil olmak üzere şaşmaz bir biçimde yukarı doğru uçarak onlara yaklaşmakta olduğu gibisinden çılgınca bir izlenime kapıldı Fassin.

Bu hayalsi görüntüye doğru düşen ezik büzük bir enkaz yığını –ki aslında bu, aldığı darbelerden dolayı dumana boğulup çatışma dışı bırakılmış bir Mercatoria savaş gemisiydi– hızla yükselmekte olan koca kürenin hemen arkasına düşüp onu üç dört kilometre öteye savurmayı hedefliyor gibiydi.

Ne var ki, harabeye dönmüş olan gemi onun yerine ön kısma isabet etmiş ve öngörülen patlama etkisinin iki derece yukarı kaymasına yol açmıştı.

Lif inceliğinde sarı-beyaz renkli bir çift ışın devasa kürenin gövdesine aniden saplandıysa da bu herhangi bir etki yaratmışa benzemiyordu. Yukarıdan yöneltilen mor ışın ise daha da yaklaşmadan önce kürenin yedi ila sekiz kilometrelik çapını tam olarak ölçmek ister gibi bir an için yayıldıktan sonra ona doğru savruldu.

Buna karşılık, dev kürenin yüzeyinde siyah noktacıklardan oluşan bir şablon oluştu.

Patlamaların yol açtığı şok dalgaları gövdesini aralıksız yalayıp geçtikçe *Dzunda* tekrar tekrar sarsılıyordu. Ahali mensupları her iki yandan kendisine toslayıp Valseir'i elinden kaçırmasına yol açtığında Fassin büyülenmiş gözlerle inatla yükselmekte olan bu dev küreyi izlemekteydi halen.

Sayıları elli civarında olan kara benekler, koca kürenin üst yarısına dağınık bir şekilde serpilmişti. İçlerinden birinin hedefe gittikçe yaklaşmakta olan mor ışının tam odağında kaldığı görülüyordu. Merkezinde kalan siyah lekenin daha fazla seçilmesine olanak tanımayacak parlaklığa ulaştığı an titreşip yayılmaya başladı söz konusu ışın. Ardından, kürenin yüzeyindeki her bir beneğin muazzam parlaklığa sahip bembeyaz ve ipince ışık huzmelerinin kaynağı haline gelivermesiyle beraber gözden kayboldu. Bahsi geçen ışınlar yalnızca bir anlığına ortalığı aydınlatmış, yitip gitmelerine kadar geçen bir saniyelik süre zarfında kendilerine çıplak gözle bakma gafletinde bulunanların gözleri ile araya yeterli tampon konmaksızın onlara yöneltilmiş olan kameraların merceğini yakmıştı.

Delice bir diğer kasılmanın etkisiyle şiddetle sarsılan *Dzunda*'nın gözlem salonunun tiz gıcırtılar eşliğinde tepeden tırnağa çalkalanışı dinmeye yüztuttuğunda, ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Bu esnada birkaç ekran daha karanlığa gömüldü. Sakinleştirme etkisi yaratması ümidiyle yayınlanan şu yüksek tonlu müzik de kesilmişti. Fassin'in bulunduğu yere yakın duvarlardan birinde halen görüntü yansıtmakta olan son iki ekran, donanma diye nitelenebilecek ölçüde kalabalık bir karanlık gemi sürüsünün geride sadece onlar da fırtınanın kasvetli derinliklerine doğru peşleri sıra cılız birer iz bırakarak kaskatı birer meteor gibi düşmekten kurtulamayan iğne biçimli o uzun burunları ile yüzgecimsi birer kuyruğu andıran arka kısımları kalacak şekilde kıvılcımlar saçarak rüzgârın etkisiyle boşluğa karışıp giden birer kül yumağına dönüşüşünü gözler önüne seriyordu.

Bu iki ekran içinde Fassin'in durduğu noktaya nispeten daha yakın olanda kameranın hasar görmemiş bir Mercatoria gemisi yakalayabilmek üzere gökyüzünde bir o yana bir bu yana dönüp duruşu fakat her defasında çoktan rüzgâra kapılıp uçuşmaya başlamış olan duman izleri ile kül bulutları dışında bir manzarayla karşılaşamayışı gözleniyordu.

Diğer ekranın kamerası ise sarı sarı parlayan bir cismin bir yandan sönükleşip gittikçe daha belirsiz hale gelerek ilkin hemen aşağısına denk gelen sahne ile aynı hizada kalıp ardından doğu yönünde yavaş yavaş uzaklaşışını göstermek üzere göğün çok yukarılarına çevrilmişti.

Dev küreye gelince; her ne kadar hızı biraz kesilmişse de yükselmeye devam ediyordu ve kısa süre içinde izleyici gemilerinden oluşan grubun artıklarıyla aynı hizaya gelecek gibiydi. Dış yüzeyleri ayna parlaklığındaki Dretnot filosundan geriye kalan iki düzine kadar gemi ise hız kesiyor ve kimi dip dibe bitişmiş kimiyse birbirinden olabildiğince ayrılmış seyir gemilerinin bir yanına doğru alçalıyordu.

Gözlem salonunun bir ucundan diğerine her Ahali mensubunun gırtlağını yırtarcasına koyverdiği böğürmeyi andıran katıksız –ve bir o kadar beklenmedik– zafer naraları gittikçe kabararak metal şıkırtısını andıran ve duyanı kendinden geçiren zihin paralayıcı ve gürül gürül bir ses karmaşası halini almıştı.

Tam o sırada, muazzam yoğunlukta bir dizi şok dalgası *Dzunda*'yı sert bir rüzgâr altında kırbaçlanırcasına çırpınan bir bayrak misali yumruklamaya başladı. Bununla eşzamanlı olarak, ancak tanrısal bir grup masal devinin koparacağı alkışınki kadar yüksek bir ses, Ahali mensuplarının ulumasını bastırdı.

Geriye açık tek bir ekran bile kalmamıştı şimdi. Keşif balonu *Dzunda* son bir gayretle kendisini ileri itmeye yeltendiyse de, bunda başarılı olamayarak gökyüzünün daha aşağı katmanlarına doğru düşmeye başladı. Halen son hızla çıkış kapılarına doğru atılmamış olan Ahali mensuplarının da vakit geçirmeksizin öyle yapmaya karar vermesiyle, yanındakilerin akıntısına kapılan Fassin zaten kısa süre öncesine dek Valseir ile birlikte ulaşmaya çalıştığı çıkış tüpüne doğru sürüklendi ve huni şekilli genişçe bir lombozdan geçerek bir diğer gözlem salonuna ulaştıktan sonra tepesinde kocaman delikler açılmış elmas biçimli çatıdan dışarı uğrayıp kendini Nasqueron'un az önce yaşanmış olan o müthiş çatışma dolayısıyla hırpalanıp leke içinde kalmış göğünün bağrında buldu.

* * *

"Gizli gemiler ve hiper-silahlarla ilgili anlatageldiğiniz şu saçma peri masallarının gerçeğe dayandığını mı ima ediyorsunuz yani?" dedi Fassin.

"Eh," dedi Y'sul, çevreye göz gezdirerek. "Görünüşe göre, öyleler."

Mercatoria donanmasının neredeyse tümünü yarım saniyelik bir süre içinde –ağır silahlar kullanılarak düzenlenmiş bir bombardımanla desteklenen uzay bazlı bir komuta ve kontrol mekanizması sayesinde– yok etmiş olan, devasa bir küre biçimindeki *Isaut* adlı geminin içinde bir yerlerdeydiler. Ne Fassin'in, öyle anlaşılıyor ki ne de gözlem filosunu oluşturan hasara uğramış veya ortadan kaldırılmış gemilerden sağ kurtarılabilen herhangi bir başkasının daha önce gördüğü ya da duyduğu, Gezegen Muhafızı (İnkâr Edilebilir) diye nitelenen türde gemilerden biriydi *Isaut*. Y'sul'un dikkat çektiği üzere, tek başına bu bile onun inkâr edilebilir oluşunu tartışmaya yer bırakmayacak ölçüde inandırıcı kılan bir özellikti.

Ahali'nin her daim gizli tuttuğu bir savaşma kapasitesine sahip olduğuna ve hatırlanabilen en eski dönemlerden beri varlığını sürdürmekte olan böylesine geniş bir yaşam alanına yayılmış bir türle dövüşe kalkışmanın akla ve mantığa ters düşecek bir hareket olacağına ilişkin söylentiler ile efsaneleşmiş öyküler öteden beri ara sıra gündeme gelirdi gelmesine, ancak –söz konusu söylenti ve mitosların çoğunun Ahali'nin kendisince yayıldığı gerçeği de göz önüne alınarak– bunların hiç kimse tarafından ciddiye alınmaması adeta kural haline gelmişti. Ahali uflayıp puflamakla ve ne denli kusursuz ve harika olduklarını –gerçekte kendileriyle ilgili hususlara saplantı düzeyinde düşkün, aşırı derecede içe dönük, uzaktaki dost kavimlere karşı ayıp denecek ölçüde kayıtsız ve sadece uygar galaksinin geri kalanıyla değil, geçmiş dönemlerde ana topluluktan ayrılıp uçsuz bucaksız bir sahaya yayılmış olan kendi türdeşleriyle de bir o kadar kopuktular oysa– başka ırklardan olanlara ballandıra ballandıra anlatmakla o kadar fazla vakit harcıyordu ki, kendileri aşırı gururlu hayalperestler olarak kabul edilip önemsenmemekten, o çok övündükleri gemileri ve de silahları ise olsa olsa çoktan unutulup gitmiş ve tamamen gölgelerle kaplanmış bir mazide takılıp kalan halk hikâyelerinden ibaret algılanmaktan kurtulamıyordu.

Isaut'un çatışmaya yaptığı müdahalenin ne kadar çabuk ve etkili bir sonuca yol açtığını kendi gözleriyle –veya en azından küçük gaz mekiğinin alıcıları vasıtasıyla– görmesinin üzerinden henüz bu denli az zaman geçmiş olduğu şu anda bile, tanık olduğu şeyin gerçekliğine bir türlü inanamıyordu Fassin.

"Burası gerçekten de çok tuhaf bir yer doğrusu," dedi Valseir, bakışlarını Y'sul ve Fassin ile birlikte buyur edildikleri küre biçimli alanda dolaştırarak.

Dzunda'dan sağ kurtulanların gaz kütlesinin orta yerinde kümelenmesiyle meydana gelen kargaşa ortamında birbirlerini gayet büyük bir rahatlıkla bulmayı başarmışlardı. Her ne kadar etrafını saran Ahali mensuplarınınkilerin yanında boyutça çok küçük kalsa da, Fassin'in ok başı biçimli gaz mekiğinin kendine özgü şekli, Valseir ve Y'sul'un kalabalığın içinde onu hiç zorlanmaksızın tespit etmesini ve dosdoğru onun yanına gelmesini kolaylaştırmıştı.

"Neden diğer herkes kendisini benden bu denli sakınıyor yahu?" diye söylendi Fassin, dostları savaş sonrasının görece durgunluğu içinde tek tek süzülerek yanına ulaştığında. Dediğinde haksız da sayılmazdı; çatışmayı sağ salim atlatmayı başarmış olan tüm diğer Ahali mensuplarının onunla aralarına en az elli metrelik mesafe koymaya özen gösterir bir hali vardı.

"Senin hedef tutulmandan endişeleniyorlar," diye açıklamada bulundu Y'sul, bir yandan onca itiş kakış arasında kaybettiği bir şey olup olmadığını anlamak üzere bedeni üzerindeki sayısız cebi ve keseyi yoklayarak. Fırtınanın çok aşağılarda kalan tabanından uzun bacaklı birer su kuşu gibi yükselen pek çok solgun duman sütunu esintinin etkisiyle bir yana devrilmiş vaziyette etraflarında dalgalanıyor, gülle biçimli bulutlar –ki bunlar kısa süre önce meydana gelen nükleer patlamalardan geriye kalan son unsurlardı– zorlukla hareket eden yuvarlak zirveleri birbirinden farklı hava akımlarına kapılmış bir halde fırtına merkezinin bir kez daha derin bir sükûnet içine girmiş olan göğüne kocaman puslu gölgeler yansıtarak bir yandan yavaş yavaş parçalara ayrılıp atmosferin daha da yüksek katmanlarına doğru bıkıp usanmadan kıvrıla kıvrıla uzanmayı sürdürüyordu. Derinliklerden yükselmiş olan üzeri şeritlerle örülü dev küre ise büyük fırtınanın odağına yakalanıp havada asılı kalmış minicik bir gezegen gibi olduğu yerde süzülmekteydi.

Bir yanda, FırtınaDuvarı'nın içinde yeniden bir araya gelmeye çabalayan GazTeknesi grubu göze çarpıyordu. Postunu kurtarabilen diğer izleyicilerle birlikte kendini batışa geçmiş olan *Dzunda*'dan dışarı atmak için çırpındığı sırada çevresindeki birden fazla kişinin GazTeknesi yarışının kaldığı yerden devam mı edeceği, baştan mı başlatılacağı, yoksa geçersiz mi sayılacağı hususları ve de en olası

görünen bu seçenekler ışığında mevcut bahislerin nasıl şekillenmesi gerektiği üzerine kendi aralarında son derece samimi bir tavırla bulunduğu görüş alışverişi karşısında Fassin'i nefesini kesecek ölçüde hayrete kapılmaktan alıkoyan tek şey, ömrünün çok erken evrelerinden bu yana Ahali ırkının tabiatından kaynaklanan o bildik ilgisizliğe karşı edinmiş olduğu aşinalıktı.

Çatışmayı nispeten daha az hasarla atlatmış olan izleyici gemileri ve diğer araçlar havada başıboş uçuşmakta olan Ahali mensuplarını bir bir toplamakla meşguldü. Gümüş renkli Dretnot donanmasının sağlam kalmış gemilerinden gönderilen ilkyardım kayıkları ile en yakın liman tesislerinden yola çıkarılan hastane tekneleri, görece daha vahim yaralar almış ve ciddi yanıklara maruz kalmış bireyleri kurtarmakla uğraşıyordu.

Fassin'in hedef tutulduğu doğruydu, ama silah yoluyla değil. Dev kürenin içinden çıkagelen üç kayık doğruca Fassin ve Ahali mensubu iki dostunun oluşturduğu küçük gruba yönelmişti. Onlar birinin üzerine yerleştikten sonra vakit geçirmeksizin gerisingeri dönen kayıklar şunun şurasında birkaç saniye öncesine dek Fassin'i kasıtlı olarak görmezden gelen Ahali mensuplarının hiddetli bağrışları ve hakaretleri arasında devasa küreye doğru dönüş yoluna geçti.

Dikkat çekici ölçüde yaşlı bir görünüme sahip olmakla beraber –isimlerini, kıdemlerini ve yaşlarını bahşetmemiş olsalar da her ikisinin de en az Jundriance kadar ihtiyar olduğu ortadaydı– gayet neşeli görünen bir Ahali çiftince yönetilen en öndeki kayık onları küre şekilli dev geminin oldukça içerilerine taşımış ve karanlık bir tünelden geçirerek araç yıkama tesisleri ve Y'sul'un bir bakışta atıştırmalık bir şeyler mideye indirmek isteyenlere hizmet vermek üzere tasarlandığı damgası vurup üzerinde durmadığı kafeteryasıyla tam teşekküllü ve geniş bir karşılama alanına ulaştırmıştı. Kayığın üstünde oradan ayrılmaları öncesi Fassin'in yönelttiği soru karşısında isimsiz Ahali mensuplarından biri onlara içine sokuldukları bu koca geminin adını ve dahil olduğu kategoriyi açıklamıştı. Onlara kendisini taşımakta olan gaz mekiğinin Mercatoria tarafından yerleştirilmiş gözle görülmez bir casusluk şebekesince kısa bir süre öncesine kadar izlemeye alındığı ve dolayısıyla üzerine bir şekilde bir tür mikrop bulaşmış olabileceği uyarısında bulununca beklediğinin aksine gemideki hiç kimsenin telaşa sürüklenmediğini ya da herhangi bir girişimde bulunmadığını görmek Fassin'i fazlasıyla

şaşırtmıştı. Kayığın mürettebatı küçük gaz mekiğini taramadan geçirmekle yetinmiş ve önceden öyle idiyse bile artık mikrop taşıma riski bulunmadığını belirterek konuyu kapamıştı.

"Şu küçük dostunuz, saygıdeğer Rahip Albay neredeler?" diye sordu Fassin'e Y'sul, karşılama alanını boydan boya kapsayacak şekilde, arayan gözlerle çevreye bakınma gösterisinde bulunarak. "Hatırladığım kadarıyla, koltuğundan fırlamış ve eğlencenin başlamasının hemen öncesinde hızla bir yerlere uzaklaşmıştı."

"O öldü," dedi Fassin.

"Öldü mü?" diyen Y'sul şaşkınlık içinde geriledi. "Oysa gayet iyi silahlanmışa benziyordu!"

"Sonradan Mercatoria'ya ait bir...cihaz olduğu anlaşılan bir nesneye ateş etmişti," diye açıkladı Fassin. "Sahneye çıkan ilk düşman gemilerinden biri bu hareketi onun karşı saftan olduğunu kesinliğe bağlayacak bir delil kabul etmiş olacak ki, hiç tereddütsüz onu harcama yoluna gitti."

"Ah," dedi Y'sul, sesine hüzünlü ve yılgın bir hava vermeye gayret ederek. "Bu işin arkasında da şu Ayrışmacılar değil de Mercatoria var, öyle mi? Peki buna emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye kesip attı Fassin.

"Kahretsin," dedi Y'sul, bu defa asabının bozulduğunu ele veren bir tonda. "Bu durumda, görünen o ki bir bahis kaybettim. Bu zarardan nasıl sıyrılabilirim acaba?" Ardından, uçarak yanlarından uzaklaşıp derin düşüncelere dalmış bir edayla az ötede volta atmaya başladı.

Bunun üzerine Valseir'den yana dönen Fassin "Şimdi kendinizi daha iyi hissettiğinize emin misiniz?" diye sordu ona. Her ne kadar dışarıdan bakıldığında batan gemiden kaçma telaşıyla çıkışa yığılan kalabalığın sürtünmesi sonucu kabuğunda meydana gelmiş birkaç aşınma dışında incinen bir yeri yokmuş gibi gözükse de, gaz kütlesinin içinde, can çekişen keşif balonunun üzerinde yeniden bir araya geldiklerinde bir nebze sarsılmış bulmuştu yaşlı Ahali mensubunu.

"Daha iyiceyim, Fassin," diye yanıtladı âdemoğlunun sorusunu. "Ya sen, nasılsın? Albay dostunu kaybettiğini duydum."

Hatherence ile ilgili zihnine kazınmış olan son sahne, yani onun koyu renk bir vatoz balığını andıran şeklinin –ki bu haliyle herhangi bir Ahali mensubuna kendi ırkının gençlerinden biri gibi görünmesi işten değildi– havada dönerek kendisini uzay giysisinin

içinden söküp atmış olan yabancı gemiye bir el silahıyla ateş edişi ve cevaben üzerine saçılan ateş dalgası altında can verişi o an bir kez daha gözünde canlandı. "Benimle öyle ya da böyle yakınlaşan kişilerin feci şekilde öldürülmesine alıştım artık," diyebildi sadece.

"Hmm. Bundan kendim için bir uyarı çıkarsam iyi olacak," yorumunda bulundu Valseir.

"Kendisi kıdem bakımından benim amirimdi, Valseir," diye belirtti Fassin. "Benim kişisel güvenliğimi üstlenmişti ama aynı zamanda başka bir anlamda da koruyordu beni. Bunu gerektirecek koşulların oluşması halinde beni öldürme emri almış bulunduğuna hiç şüphem yok."

"Böyle bir gerek doğması durumunda aldığı emri uygular mıydı sence?"

Dudaklarından dökülen her bir kelimenin doğruluğuna halen inansa da, az önce sarfetmiş olduğu sözlerden dolayı ani bir vicdan azabına kapılan Fassin cevap vermeden önce bir süre duraksadı. Kendisini Hatherence'ın hatırasına saygısızlık etmiş hissediyordu. Yüzünü başka yöne çevirerek şöyle dedi: "Eh, artık bunu öğrenme imkânımız kalmadı, değil mi?"

Tam o anda, tavanın ortasında bulunan bir kapak geriye doğru açıldı. Hep birlikte başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Açılan kapıdan içeri iki Ahali mensubu girmişti. Bunlardan birinin Hauskip kentinde Y'sul'un evinden sıvıştığı gece telefonda gizlice konuştuğu serinkanlı nüfuz tüccarı Setstyin olduğunu fark etti Fassin. Kabuk renginin büründüğü koyu tona ve cüssesinin iyiden iyiye çekilip küçülmüş oluşuna –nitekim, vücudunun çapı beş metreyi zor buluyordu– bakılırsa yaşı bir hayli ileri olan diğer Ahali mensubu ise muhtemelen geriye kalan son birkaç doğal uzvunu ve belki bir iki protezi örtme amacıyla kullandığı aşırı kapalı bazı giysilere bürünmüştü.

"Kâhin Fassin Taak," diye seslendi ona Setstyin, ona doğru ilerlerken bir yandan başını saygıyla eğerek. Ardından Y'sul'u ve Valseir'i selamladı... Üç ziyaretçi içinde rütbece en üst sırada geldiğinden Valseir sona bırakılmış ve dahası, başlar çok daha büyük hürmet ifade eden bir edayla eğilerek selamlanmıştı. "Y'sul, Valseir: Size bu geminin, Gezegen Muhafızı (İnkâr Edilebilir) *Isaut*'un yönetici kumandanı Bilge-cuspian-chospe Drunisine'yi takdim etmeme izin verin."

"Sizinle tanışmak benim için zevktir," dedi koyu renkli Ahali mensubu, gevrek ve renksiz bir sesle.

"Bizim içinse büyük bir *onur*," dedi Y'sul, tanışma faslı sırasında ilgiyi kendi üzerine toplamak için Fassin'i yana doğru iteleyip öne çıktıktan sonra yerlere kadar eğilip abartılı bir selam vererek. "Tabirimi mazur görürseniz tabii."

"O zevk bize ait, çocukluk-arifesindeki," diyerek Drunisine'nin selamına karşılık verdi Valseir, fiziksel açıdan daha az gösteriş arz etmekle beraber onun itibarını daha bariz teslim edecek bir ağırbaşlılıkla eğilerek.

"Sizi görmek beni mutlu etti, Setstyin," diyen Fassin hemen akabinde diğer Ahali mensubuna dönerek "Tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim," diye tamamladı.

Drunisine hiç kuşkusuz Fassin'in o âna dek karşılaştığı Ahali mensupları içinde açık ara en yaşlı ve de kıdemli olanıydı. Ahali toplumu içindeki kariyerinin mihenk taşları –öncelikle çocukluk evresinin beraberinde getirdiği malum tehlikelerden yakasını sıyırmak durumunda kaldığını belirtmek yersiz olur– Ergenlik, Gençlik ve Yetişkinlik süreçlerini geride bırakıp sırasıyla Olgunluk, Cuspian ve Bilgelik dönemlerini geçirdikten sonra tüm diğer ırkdaşları gibi onun da nihayetinde erişmeyi hedeflediği –kaldı ki o denli uzun yaşamayı başarmaları halinde erişmelerinin kaçınılmaz olduğu– ve ulaşan kişiye yaşamda yapılabilecek her şeyi bir nevi yapmış olmaktan kaynaklanan mutlak bir doygunluk hissi veren Ahali varlığının tartışmasız zirve noktası olarak nitelenebilecek esas Çocukluk evresine varmak şeklinde özetlenebilirdi. Drunisine'nin geldiği nokta, işte bu doruk noktasının hemen öncesindeki aşamaydı: Chospe... Çocukluk-arifesi. Buradan çıkan sonuç, Drunisine'nin yaşının iki milyar yılı rahatlıkla geride bırakmış olduğuydu.

"Benim adım Setstyin," dedi öteki Ahali mensubu, yanında Bilge olduğu halde küre şeklindeki salonun ortaya yakın bir noktasına gelip durduktan sonra sakince diğerlerini süzerek. "Sizin de yakından tanıdığınız Kâhin Taak'ın bir dostuyum. Hepinizin yeterince tazelenip toparlanma ve/veya dinlenme olanağı bulduğunu umarım. Çünkü üzerinde uzun uzadıya konuşacak meselelerimiz var."

Görüşmeye başlayabilecekleri konusunda hepsi hemfikirdi. Setstyin'in verdiği bir işaret üzerine tavandaki kapının çevresindeki bir halkadan aşağı hamak şeklinde oturaklar sarkıtıldı ve hemen sonrasında tavandaki kapı kapandı.

"Kâhin Taak," diye söze girdi en yaşlı Ahali mensubu. "Az önce tamamlanmış olan savaşla ilgili tüm kayıtların sizi taşıyan küçük mekiğin hafızasından tümüyle silindiğinden emin olmalıyız."

"Anlıyorum," dedi Fassin. Sonrasında belleğine '(İnkâr Edilebilir)' ile ilgili kazınmış olan her şeyi silbaştan düşündü. Fırtınanın bağrında gerçekleşen savaşa ilişkin bütün kayıtları sildiği gibi, bunun dışında öteden beri hafızaya istiflenmiş daha pek çok kaydı da gözden geçirip yok etti. "Tamamdır, hepsi silindi," dedi sonra.

"Yine de kontrol etmekte fayda var," dedi ona Setstyin, özür diler bir sesle.

"Nasıl uygun görürseniz," dedi Fassin. "Anladığım kadarıyla orada olup bitenle ilgili hiçbir şey söylemememiz gerekiyor. Tabii bu şeyle ilgili de."

"Aksine, dilediğinizi söylemekte serbestsiniz, genç efendi," dedi Drunisine ona. "Bizi kaygılandıran tek şey, kesin delillerin yok edilmesi."

"Ahali'ye ait olmayıp da Nasqueron çevresinde halen varlığını sürdüren haberalma sistemlerinin hepsi ortadan kaldırıldı," dedi Setstyin, Fassin'e hitaben. "Haddini aşıp normalde girmemesi gereken sınırlara tecavüz eden ve bu sayede yaşanan çatışmayı görüş mesafesi içine alan gemileri çoktan hakladık zaten. Mercatoria donanmasından geriye kalan birimler ise halihazırda amansızca takip ediliyor ve farklı yönlere doğru buradan uzağa sürülüyor."

"Diğer bir deyişle, sefil birer *köpek* gibi avlanıyorlar, Kâhin Taak," dedi Drunisine, dosdoğru ona bakıp vurgulamak istediği sözcüğün bilhassa Angl dilindeki ifade şeklini seçerek. "Bir an bile soluklanmalarına izin verilmeksizin, sistemleri kilitlenmiş, haberleşme şebekeleri altüst edilip bozulmuş, akıbetleri mühürlenip kesinliğe bağlanmış ve böylelikle şu an içinde bulunduğunuz gemi ve onun nitelikleriyle ilgili depolanmış şu ikinci el veriler de dahil olmak üzere tek bir kesin delili dahi dışarıya sızdırmalarının önüne geçilmiş bir şekilde kovalanmaktalar. Az önce gerçekleştirmiş olduğunuz hafıza imhasının da yapılması sizden özellikle beklenen bir şey olduğunu eklememe izin verin."

"Bana böylesi istisnai bir imkân tanınmış olmasından dolayı minnettarlığımı belirtmek isterim," dedi Fassin. "Nasqueron hava sahasındaki gemilerden hiçbirinin kaçmasına izin verilmeyecek mi?"

"Hem de hiçbirinin," dedi kadim Ahali mensubu.

"Savaş başlatmaya cüret edenler onun sonuçlarına katlanmayı da göze almış demektir," diye araya girdi Y'sul, veciz bir söz ettiğinin altını çizmek istermiş gibi sesini gürleştirerek.

"Peki ya sonra ne olacak?" diye sordu Fassin.

"Rica etsem bu soruyla ne kastettiğinizi daha açık ifade edebilir misiniz?"

"Tüm bunlar Mercatoria'ya, veya en azından onun Ulubis sistemindeki unsurlarına karşı girişilecek bir savaşın ilk adımını mı teşkil ediyor?"

"Ben durumu pek öyle görmüyorum," dedi Drunisine, sesine bu fikir sanki ilk kez gündeme geliyormuş gibisinden bir tını vererek. "Bizi işgal etme girişimlerini yinelemezlerse tabii. Sizce bunu yapacaklar mı, Fassin Taak?"

Ahali toplumunun genel anlamıyla bilgi kavramına karşı takındığı o telafi edilemez derecede duyarsız ve hor gören yaklaşımını da göz önüne alan Fassin, ağzından bir sonra çıkacak olan sözlerin Ahali'nin bu konuyla ilgili bundan sonra atılacak adımlar için sıçrama tahtası olarak kullanacağı ve kararlarını dayandıracağı en geçerli bilgi parçasını teşkil edeceği gibisinden berbat ve huzursuz edici bir duyguya kapılmaktan kendini alamadı.

"Hayır, bunu yapacaklarını düşünmüyorum. Bence bugün uğradıkları kayıpların boyutu onların gözünü yeterince korkutmuştur ve işgal fikri gündemlerindeki yerini koruduğu sürece daha fazla gemi yitirmelerine yol açabilecek bir hamlede bulunmadan önce ister istemez iki kez düşüneceklerdir. İşgal girişimleri başarısızlıkla sonuçlanması ya da sistemin en sonunda geri kazanılması durumunda, işin aslını öğrenmek için bir denemede bulunulabilir ve o zaman hiç şüphe yok ki bazıları bir çeşit misilleme yapılması konusunda ısrarcı olacaktır. Ne var ki, vaziyeti kısa vadede değerlendirecek olursak, Beş Numaralı İlahi Tezahür Ayrışması hakkında duyduğum şuncacık bilgiden hareketle, eh, sınırlara tecavüz eder nitelikte bir harekette bulunmaları ihtimalinin de her daim geçerli olduğunu söyleyebilirim." Ne tepki vereceklerini görmek için bir süre Drunisine ile Setstyin'e baktıktan sonra, onlardan herhangi bir ses çıkmadığını görünce konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Ama her hâlükârda onları karşılamak için hazır bekleyeceğinizden şüphem yok." Yine sessizlik. "Gerçek şu ki, Ulubis'te yerleşik olan

Mercatoria yönetimi burada olup biteni masaya yatıracak ve sizin bunu bir savaş başlangıcı olarak yorumlamadığınızı fark edecek olursa, Beş Numaralı İlahi Tezahür Ayrışması birliklerine direnmek için kendileriyle güçbirliği yapmanız talebinde bulunacak kadar ileri giderlerse hiç şaşmayın."

"Böyle bir şeye niçin ihtiyaç duyalım ki?" diye açıkça sordu Drunisine.

Ona hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bu günün tüm yorgunluğu bir anda çöktü Fassin'in üzerine. Daha fazla açıklama yapmasına yetecek kadar bile enerjisi kalmamıştı gerçekten. Kaldı ki Drunisine kadar yaşlı ve deneyimli bir yaratıktan geldiğine göre bu soru kasten abartılmış bir söz sanatı örneğinden öte bir şey olmasa gerekti.

"Neyse, siz kafanızı buna takmayın," diyebildi en sonunda. "Hiçbir şey olmamış gibi davranın. 'glantine'e sinyal gönderip orada Kâhinlik'in kullanımına yönelik yeni bir Ortak Kullanım Tesisi inşa edilmesi sürecinde fayda sağlayacak bazı tavsiyelerde bulunun."

"Bizim yapmaya hazırlandığımız şey de aşağı yukarı buydu zaten," diye belirtti Setstyin, hoşnut bir tavırla.

Bu sözler karşısında kibar ve sevecen bir tavır takındı Fassin. Gerçekte ise göz açıp kapayıncaya dek geçen bir süre zarfında koskoca bir donanmayı yok etme kapasitesine sahip bu devasa geminin *neyin nesi* olduğuna kafa yormakla meşguldü. Bu muazzam makineyi kim inşa etmişti acaba? Bu denli müthiş ve hayret verici bir şeyi Ahali uygarlığının şu âna dek günyüzüne çıkmamış hangi toplumsal işleyiş yapıları ve olağanüstü imalat tekniklerinin sihirsel gücü vücuda getirmiş olabilirdi? Bir defaya mahsus mu yapılmıştı? Nasqueron'a has bir gemi miydi? Vay canına, bu cihaz kendi gibi daha nicelerinden oluşan bir *donanmanın* naçizane bir üyesi olmasındı sakın? Bu durum Ahali'nin gizli saklı tutulan gemiler ve hiper-silahlara dayalı *bütün* o savlarının doğru olduğu anlamına mı geliyordu? Nasqueron Ahalisi buna yeteri ölçüde can atmaları halinde İlahi Tezahür 5 Ayrışması'nı tek hamlede sinek gibi ezme ve böylelikle Ulubis sistemini işgal tehdidinden kurtarma gücüne sahip miydi? Buna gerek duydukları takdirde Mercatoria'yı tepelemeye güçleri yeter miydi? Bu bilgilerin herhangi birinden Ahali Listesi'nin gelinen şu aşamada feci bir zaman kaybı veya kötü bir şaka olarak algılanmaktan çıkıp gerçeğe dayalı bir olgu olarak kabul görmesi gerektiği hükmüne varmak mümkün müydü? Bu toplantı

gerçekleşmeden önce Setstyin ile kısa süreliğine de olsa baş başa kalmayı ve son görüşmelerinden bu yana yaşanan gelişmeleri birlikte değerlendirmeyi öyle isterdi ki. Umduğu fırsatın yarısına bile nail olsa, bu soruların bazısını sormak durumunda kalacaktı nasılsa.

"Öyleyse," diye yeniden söze girdi Drunisine, "her şeyden önce Ulubis Mercatoria Ayrışması'nın Nasqueron'a böylesi bir yolla ve bu denli kalabalık bir mevcutla girmeyi niçin akıllıca ve de kârlı bir fikir olarak gördüğü sorusuna gelip takılıyoruz. Bu konuda görüş ileri sürebilecek kimse var mı içinizde?" Sözlerini bitiren yaşlı Ahali mensubu bakışlarını diğerlerinin yüzünde bir bir gezdirdi.

"İçimden bir ses tüm bu olup bitenin benimle bir ilgisi bulunduğunu söylüyor," diye itiraf etti Fassin, fazla beklemeden.

"Sizinle mi, Kâhin Taak?" diye sordu Drunisine.

"Buraya gelişimin ardında yatan sebep de bu konuyla ilgili bilgi kovalamaktı zaten."

"Ve söz konusu bilgileri açığa çıkarmak için ufak çaplı bir savaş filosunun yardımına ihtiyaç duydunuz, öyle mi?"

"Hayır. Ama benim tehdit altında olduğum kanısına varmış olmaları pekâlâ mümkün."

"Peki, kimden kaynaklanıyormuş bu tehdit?"

"İşte bunu ben de bilmiyorum."

"Anlaşılan o ki, Mercatoria'nın savaş başlatmaya değecek kadar mühim bulduğu bir bilgiden söz ediyoruz, yanılıyor muyum? İzleyen birkaç ay veya yıl içinde kendileri de işgal edilme tehlikesiyle karşı karşıyayken üstelik. Çok ama çok büyük öneme sahip bir bilgi olmalı bu doğrusu. Belki de yardımımızın dokunabileceği bir konudur. Söyler misiniz, nedir bu bilgi?"

"Teşekkür ederim. Aslına bakarsanız, nihayet ona ulaşmanın eşiğine gelmiş olma ihtimalim var."

"Ah," dedi Valseir o an. "Laf açılmışken."

"Ne ima ediyorsunuz?" diye sordu Fassin, ona dönerek.

"Bahsettiğin şu ihtimal, dosyayı korunaklı bir hazne içinde güvene alıp Deilte'deki Chimilinith'e bizzat götürüp teslim etmiş olmamla bağlantılı olabilir mi acaba?"

"Sizce öyle mi olmalı?"

"Ama bu tam anlamıyla doğru değil."

"Tam anlamıyla doğru değil de ne demek?"

"Değil işte."

"Madem öyle, anlattıklarınızın ne kadarı *doğruydu*?"

Olduğu yerde kendisini azıcık geriye atan Valseir'in bu soruya cevap arar bir hali vardı. Şaşkınlığını ele veren şablonların sinyal yüzeyinde gezinmesi de bir şeylerin kafasını kurcaladığı gerçeğini destekler nitelikteydi. "Aslına bakarsanız, çoğu doğruydu," dedi en sonunda.

"Peki ya doğru olmayan kısmı?" diye sordu Fassin büyük bir sabırla.

"Şu korunaklı haznenin içinde dosya falan yoktu; boştu orası."

"Demek oluyor ki bilgiler Chimilinith'in eline asla geçmedi."

"Aynen öyle."

"Şimdi anlaşıldı."

"Gizli kapaklı bir yanı olduğunu kabul etmekle beraber esasen ibret verici bulduğum bu yeni bilginin ne anlama geldiği konusunda halen aydınlatılmayı bekliyorum," dedi Drunisine, Valseir'e dönüp buz gibi bir sesle konuşarak.

İşte şimdi yandık, diye geçirdi içinden Fassin, *Valseir onlara dosyanın içeriğini açıklayacak olursa ve o dosya gerçekten de varsa, hepimizi şuracıkta öldürüverip meseleyi kökünden halletme yoluna gidebilirler.*

Valseir de aynı fikre kapılmış olsa gerekti. Nitekim, "İddia edildiğine göre, ışık hızını aşan bir süratle seyahat etmenin sırrını içeriyormuş," dedi ihtiyar Ahali kumandanına.

Setstyin'in kabuğuna bir an için neşe dolu bir kahkaha ifadesi yansıdıysa da, bu parıltı göz açıp kapayıncaya dek sönüp gitti. O yaştaki bir Ahali mensubundan beklenebilecek en derin kayıtsızlıkla onları süzmeye devam eden Drunisine ise bu açıklama karşısında "Nasıl yani?" demekle yetinmişti.

"Çok eski dönemlerden kalma bir kitaba eklenmiş geçmişi yine çok eski dönemlere dayanan bu ilave metinde –ki Kâhin Taak bunu iki yüz yılı aşkın bir süre önce gerçekleştirdiği, Hızlı türlerin bu tür şeylere yakıştırdığı tabirle, 'araştırmaların' biri sırasında başka bir şeyle takas etmişti– Hortum veya Sonda'ya başvurma gereği doğmadan ışık hızını aşan bir süratle seyahat gerçekleştirilmesini mümkün kılan bir yöntemden bahsediliyor," diye açıkladı Valseir, Fassin'in Ahali dilinde geçit ve solucan deliği terimlerinin yerini doldurduğunu anımsadığı sözcükler kullanarak. Bunları söylerken Valseir'in sesine tam da koşulların icap ettirdiği ölçüde bir mahcu-

biyet ve de buruk bir neşe katmayı başardığını düşündü –ve bunun gerçekten de öyle olmasını içtenlikle diledi– Fassin. "Kâhin Taak buraya bu...şey...alışılmadık teknolojinin ayrıntılarını keşfetmeyi denemek üzere gönderilmiş bulunuyor."

"Sahiden mi?" dedi Drunisine, bakışlarını Fassin'e odaklayarak.

"Biz bu teknolojiyi Cebir diye adlandırıyoruz," diye ağzından kaçırdı choal Valseir.

"Cebir mi dediniz?" diye sordu Drunisine.

"Genel görünüşünden hareketle, bu bilgi demetinin bir tür cebir esasına dayandığını sanıyoruz," diye izah etmeye girişti Fassin. "Bir tür çarpıtma cihazını tanımlamakta kullanılıyor. Buna mekânsal boşluğu bükmenin bir yolu da diyebiliriz. İlk bakışta diğer basmakalıp yöntemleri tatbik etmekle beraber ışık hızını geride bırakmak için bu tekniği kullanıyor." Bu noktada ellerini iki yana açan Fassin çaresizlik ve yılgınlık ifade eden bir hareket yaptı. Aynı anda ok başı biçimli mekiğinin sinyal yüzeyinde sıkıntı şablonları dolaşmasına da bilhassa izin vermişti. "Bana tercih hakkı tanınmaksızın Mercatoria'ya bağlı yarı askeri bir milis birimine ikinci sıradan dahil edilerek bu görevi üstlenme emri aldım. Bendeniz, tıpkı sizin de olduğunuzu tahmin ettiğim gibi, bu meselenin başarılı bir sonuca bağlanacağı ihtimaline biraz şüpheyle yaklaşıyorum, efendim."

Drunisine kabuğunun sinyal yüzeyine olup olabilecek en resmi neşe ifadesini yansıttı. "Ah, işte bundan kuşkuluyum, Kâhin Taak."

"Söylesenize, burada neler oluyor?"

"Ben de sana aynını sormaya hazırlanıyordum," dedi Setstyin Fassin'e. "Bilgi takasına girişmeye ne dersin?"

"Hayhay, ama ilk ben sordum."

"Tam olarak öğrenmek istediğin nedir?"

Halen dev kürenin içindeki kabul salonundaydılar. Kumandan Drunisine oradan ayrılmıştı. Y'sul ile Valseir'in çatışmalar sırasında aldığı hafif yaraların tedavisiyle meşgul olan iki sıhhiyeciden başka kimse yoktu ortalıkta. "Bu şey de *nedir*?" diye sordu Fassin, eliyle tüm gemiyi kastettiğini ortaya koyan dairesel bir işaret yaparak. "Nereden geldi? Kimler tarafından inşa edildi? Kimin kontrolünde hareket ediyor? Nasqueron'da bunun gibi daha kaç tane var?"

"Geminin isminin tüm bu sorulara tek başına yanıt teşkil edeceğini sanıyordum," dedi Setstyin. "Gezegeni korumak üzere tasar-

lanmış bir makine bu. Korunma gerektiren şey ise tehlike arz eden bir bilgi düzeyine ulaşıp donanım edinmiş belli bir türün sarsılmaz bir iradeyle ortaya koyduğu saldırganlık. Bunun bir uzay gemisi olmadığını hemen belirteyim, asıl öğrenmek istediğin şey buysa eğer. Sadece atmosfer tabakası içinde hareket edebilmek gibi bir kısıtı var. Genelde bu tür şeyleri gözlerden uzak tutmak için saklanma yeri niyetine kullanılan Derinlikler'den çıkıp buraya geldi. Onu inşa eden ise, bizden başkası değil. Bizden önceki Ahali nesilleri yaptı demek istiyorum yani, muhtemelen birkaç milyar yıl önce. Kesin tarih verebilmek için ufak bir kontrol yapmam lazım. Kumanda merkezindeki kişilerce yönetilir, bunlar da askeri deneyime sahip olmakla birlikte böylesine kendine özgü bir aracı yönetebilmek için canlandırmaya dayalı ayrı bir eğitim programından geçirilmiş Ahali mensupları arasından seçilir. Gemi sayısına gelince... İnan bunu ben de bilmiyorum. Bunun başkalarıyla paylaşılabileceği öngörülen bir bilgi olmadığı aşikâr. Gücenme ama, Fass, sonuçta sen bizden biri değilsin. Senin sadakat ve bağlılığının er geç bir başka yere ve bir başka topluluğa odaklanacağını varsaymak zorundayız."

"Milyarlarca yıl önce yapıldığını mı söylüyorsunuz? Öyleyse nasıl oluyor da siz hâlâ...?"

"Hey, dur biraz, bu sorduğun bir devam sorusu sayılır," dedi Setstyin, onu yalancıktan azarlayarak. "Oysa soru sorma sırası bana geldi."

Pes etmişçesine iç geçirdi Fassin. "Öyle olsun bakalım."

"Gerçekten de iddia ettiğin gibi boşluk bükücü ışık-hızı-üzeri teknolojisi diye tanımladığın şu bilginin peşinde misin? Böyle bir şeyin var olmadığını sen de en az benim kadar biliyorsun, doğru değil mi?"

"Mercatoria'nın Beş Numaralı İlahi Tezahür Ayrışması'na karşı girişeceği savaşı kazanma yolunda elini güçlendireceğine kendisini inandırdığı bir bilgi kümesi bu. Ümitsizliğin pençesine düşmüş durumdalar. Bu vaziyetten kurtulmak için denemeyecekleri şey yok. Hem olayın geneline hangi açıdan bakarsam bakayım, bana verilmiş kesin emirleri inkâr edemem ya. Işık-hızı-üzeri diye bir teknolojinin var olmadığını ben de biliyorum elbet."

"Aksini yapma olanağı bulsan bile o emirleri yine yerine getirir miydin?"

Aun Liss'i, Koza 4409'dan tanıdığı insanları ve geçen yıllar sü-

resince Ulubis sisteminin dört bir yanında öyle veya böyle hayatına girmiş tüm diğer insanları düşündü bir an Fassin. "Evet," dedi sonra.

"Yanlış olduğunu bile bile o emirlere uymakta niye ısrar ediyorsun ki?" Setstyin'in sesinden kafasının fena halde karıştığı anlaşılıyordu. "Aile fertlerinin ve mensubu olduğun kâhin klanındaki meslektaşlarının neredeyse hepsinin ölmesi yetmezmiş gibi askeri hiyerarşide bir üstünde yer alan amirin de şu son savaşta öldürüldü ve etrafta onun yerini alabilecek hiç kimse yok."

"Açıklaması kolay bir durum değil benimkisi," dedi Fassin gözlerini Setstyin'inkilere odaklayarak. "Belki sadece görev anlayışı, belki bir çeşit suçluluk duygusu, belki de sırf bir şeyler yapıyor olma itkisidir bu yöndeki ısrarımın arkasında yatan sebep. Söyler misiniz, bu gezegen koruyucu makinelerden daha fazlasını yapma kapasitesine *halen* sahip misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Setstyin. "Yine de, öyle olmaması için bir neden göremiyorum. Bu soruyu ona cevap verebilme ihtimali bulunan birine sormamızı önerebilirdim, ancak doğru yanıt hayır olsa bile Ahali'den kim olsa evet cevabını yapıştırırdı, yanılıyor muyum?"

"Tüm bu süreci harekete geçiren şey o gece sizi gizlice aramış olmam mı?"

"Sıra gözetmeden nasıl da soru yağdırıyorsun, farkında mısın? Her neyse; evet, sen Hauskip'teyken yaptığımız görüşmeydi her şeyi başlatan. Gelgelelim daha yeni elden geçirilip gaza uyumlu hale getirilmiş düzinelerce savaş gemisinin ansızın ortaya çıkıp çevremizdeki yörüngede konuşlanışını izlemek zannımca sen tam zamanında bizi uyarmamış olsaydın da aramızda birkaç alarm çanı çalmasına yeterdi. Yine de, sana minnetimiz sonsuz. Sana esaslı bir iyilik borçlu olduğumuza dair herkeste genel bir kanı yerleşmiş olduğunu söylemekle pek de yanılmış sayılmayacağımı düşünüyorum."

"Şunu da unutmayalım ki," dedi Fassin, "gün gelip de Mercatoria bu sırrı öğrenirse, hain damgası yiyerek idam edilirim."

"Orası öyle, ama sen sakladığın sürece bu sırrı bizim de ifşa etmeyeceğimize emin olabilirsin," dedi Setstyin, büyük bir ciddiyetle.

"Anlaştık o halde," dedi Fassin, pek de ikna olmadığını belli etmemeye çalışarak.

Küre biçimli büyük gemi *Isaut*, gerçekte hiç durmaksızın hızla hareket eden akıntıları bağrında beslediği halde dışarıdan bakıldığında hiç de öyle bir görüntü sergilemeyen koca bir gaz bulutunun derinliklerinde süzülüyordu. Fassin ve beraberindekilerin içeri alınmasıyla neredeyse eşzamanlı olarak fırtınanın ağır bir tempoyla dönmekte olan gaz kütleleriyle dolu pıhtılaşmış tabanına doğru batışa geçmişti. Kâh aşağı inerek kâh yana kayıp yeniden yükselerek 2 Numaralı Bölge diye anılan gökyüzü şeridine girdi ve hafızalardaki tazeliğini halen koruyan o müthiş savaşın sahnelendiği fırtınayla arasına beş yüz kilometre mesafe almış olduğu şu noktada olağan hızına tekrar kavuşarak akşamın geceyle kucaklaşmak üzere olan bu geç saatinden itibaren her geçen saat buna üç yüz kilometre daha eklemeye başladı.

Fassin, Y'sul, Valseir ve Setstyin dev geminin orta çizgisine kurulu dar bir platform boyunca süzülerek Albay Hatherence'ın bedeninin yerleştirilmiş olduğu yere doğru hep birlikte ilerledi. Loş bir ışık ve daha da zayıf bir esinti, bu kasvetli sahneye ortamın genel havasına cuk oturan bir hüzün kazandırıyordu. Albayın yanıklar içinde kalmış parça parça cesedi benzer durumdaki daha yüzlercesiyle beraber Ahali bedenlerinin genelde dinlenmeye çekildiği katmanda cansız ve başıboş şekilde süzülürken bulunmuştu. Onunki, tam da bir çocuğun ölüsünden bekleneceği üzere, diğerlerine oranla daha yüksek bir seviyede son uykusuna dalmıştı.

Kendi haline bırakılan cansız Ahali bedenleri içlerindeki gazın boşalmasıyla beraber yoğunluk kazanır ve atmosferi terk edip en nihayetinde Derinlikler'in içinde yitip giderdi. Ne var ki, herkesçe riayet edilen gelenek, ölen bir akrabanın vücudunun evde hazırlanacak özel bir tören bölmesine yerleştirilerek yoğunluğu çok daha aşağılardaki sıvı hidrojen katmanına çabucak varmasını sağlayacak seviyeye gelinceye dek çürümeye bırakılması, ya da –zaman darlığı yüzünden diğer seçeneğin uygulamaya konamadığı durumlarda– vücudun o anki haliyle tartılıp sonrasında Derinlikler'in bağrına terk edilmesi yönündeydi.

O yörede Hatherence'ın ailesinden kimse bulunmuyordu. Öyle ki, bütün Nasqueron'da kendi türünden bir kişi bile yoktu ve işte bu yüzden –yabancı bir ırka mensup olmakla beraber en azından sağlığında onu yakından tanıma imkânı yakalayıp dostluğunu kazanmış olması dolayısıyla– onun son bakımını yerine getirip naaşını

kaldırma sorumluluğu Fassin'e yüklendi. Bedeni Şeriflik'e veya halen Ulubis sisteminde ikâmet eden olası bir akrabaya teslim etmek üzere bu şekliyle bekletmektense bir an evvel Derinlikler'e bırakmanın daha yerinde bir tercih olacağı konusunda diğerleriyle hemfikir olduğunu önceden beyan etmişti genç kâhin. Niçin bu karara vardığını kendi de bilmiyordu gerçi, ama öyle olması gerektiğini hissediyordu. Gerçeklik inanışında ölülere nasıl hürmet gösterileceğine ilişkin herhangi bir yol belirtilmemişti ve bildiği kadarıyla evden uzakta ölen soydaşlarının bedenini geri getirmek oerileithe ırkından olanlar açısından bir şey ifade etmiyordu, ama tam tersi olsaydı bile, şu anki uygulamaya benzer bir şey yapmayı tercih ederdi. Yabancı birinin ölü bedeninden kurtulmak Ahali için idari formalitelerin es geçilmesini sağlayacak bir kolaylık ve hatta ortalığı derli toplu tutmaya yönelik basit bir adımdan ibaretti. Fassin içinse bu, çok daha derin bir anlam taşıyordu.

Öne doğru eğilip göktaşı demirinden yapılma tabutu içinde hareketsiz şekilde uzanmakta olan –uzun hatları ve kararmış rengiyle vatoz balığı ile dev bir denizyıldızı arasında bir şeyi andıran– yabancı bedene baktı Fassin. Ahali nezdinde oldum olası duygulara hitap eden ve törensel amaçla kullanılan ve bu özelliğini halen sürdüren, ikinci derecede kıymetli sınıfta bir metaldi demir. Buradan hareketle, Hatherence'ı bu yolla defnetmeyi seçmiş olmalarının ona itibar kazandırdığı sonucuna vardı Fassin. Giderek sönükleşen ışığın altında, zaten yeterince koyu olup şimdi bir de kendisini öldüren ışının sebep olduğu yanıklardan dolayı iyice karaya çalan lime lime olmuş bedeni yan yana serpilmiş gölge parçalarını çağrıştırıyordu.

Bir nevi kendi minik tabutu olarak gördüğü küçük gaz mekiğinin içindeki şok-jelin ortasında uzanmakta olan Fassin gerçek gözlerinin yaşla dolduğunu hissediyor, benliğinin derinliklerinde beliren yarı hayvani kimliğin onun yanıbaşında mücadele verirken hayatını yitirmiş olan bu Ocula albayından ziyade, son dönemde yitirdiği tüm tanıdıkların, ölümlerinin ardından bile onları son bir defa göremeden, ölümleri aralarına bu denli uzak mesafeler ve onlara son bir saygı gösterisinde bulunmak üzere bırakıp da dönemeyeceği kadar çok uğraş ve olay girmişken meydana geldiği için onları sonsuza dek yitirdiğini tam olarak idrak edemeyerek, zihninden silinmiş olsalar da şu an bile benliğinin bir parçası onları bir daha asla göremeyeceği gerçeğini kabule yanaşmamakta direttiğine göre kal-

bindeki yerleri her daim sıcak kalarak, dönüşü olmayan bir şekilde kaybettiği yakınlarının ardından yas tuttuğunu duyumsuyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Setstyin, "bu tür durumlarda ne söylenmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yok, Kâhin Taak. Ya sen?"

"Bazı gİnsanlar arasında hiçlikten geldiğimiz ve nihayetinde yaşamın tüm birikimini ve yükünü alıp kişiyi mutlak bir rahatlamaya sevkeden gölge misali bir mahrumiyet şeklinde tarif edilen hiçliğe geri döneceğimiz gibisinden bir deyiş vardır. aİnsanlar ise bunu, topraktan gelip toza dönüştüğümüz şeklinde ifade eder."

"Cenazesinin Ahali usûlünce kaldırılmasına aldırış eder miydi dersin?" diye sordu Setstyin.

"Hayır," dedi Fassin. "Bunu umursamazdı sanırım. Hatta bundan onur bile duyardı."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Y'sul.

Valseir ise hafifçe başını eğerek resmi bir edayla ölüye saygılarını sundu.

"Evet, Albay Hatherence," diye söze başladı sonra Setstyin, iç geçirmeyle karışık bir sesle, bir yandan eğilip tabutun içinde uzanmakta olan cansız bedene göz atarak. "Bir Mercatoria Albayı olacak yaşa ve rütbeye dek tırmandınız ki bu sizin türünüz için son derece kayda değer bir başarı kabul edilir. Erdemli ve dürüst bir yaşam sürdüğünüzü tahmin ediyorsak, ölümünüzün öyle olduğunu kesinlikle biliyoruz. Pek çoklarıyla beraber can verdiniz, ama sonuçta her kişi tek başına ölür. Sizse evinizden ve ailenizden bu denli uzakta, sizinle aynı davaya hizmet eden ama aslında size çok yabancı olan kişilerle omuz omuza ölüme giderken belki herkesten daha yalnızdınız. Aşağılara düştünüz ve aranıp bulundunuz ve şimdi sizi bir kez daha aşağıya, çekirdeğin etrafındaki kaya yüzeyinde ebediyen dinlenmekte olan tüm diğer saygıdeğer ölülere katılmak üzere Derinlikler'in en dip kesimlerine gönderiyoruz." Konuşmasını bitiren Setstyin Fassin'e döndü sonra. "Kâhin Taak, bir çift söz de sen söylemek ister misin?"

Bir şeyler bulup çıkarmak için zihnini bir hayli zorladı Fassin. "Albay Hatherence'ın iyi bir kişi olduğuna inanıyorum," diye başladı neden sonra. "Cesur biri olduğuna hiç birimizin şüphesi yoktur sanırım. Onu tanıyalı yüz günden az zaman oldu ve bu süre zarfında benim askeri üstüm olarak yanımda bulundu, fakat onunla aramız-

da zamanla sarsılmaz bir bağ oluştu ve onu sevip kendisini bir dost olarak gördüm. Kendisi beni korurken hayatını kaybetti. Onun hatırasını her zaman saygıyla anacağım."

Söyleyecek başka bir şey bulamadığını ifade etmek ister gibi bir hareket eşliğinde konuşmasını sonlandırdı. Başını hafifçe sallayıp bu kadarının da yeterli olduğunu belirten Setstyin bunun ardından tabutun halen açık duran kapağını işaret etti ona.

Öne çıkan Fassin gaz mekiğinin uzuvlarından birini kullanarak tabutun demir kapağını kapadıktan sonra biraz daha eğildi ve Setstyin ile birlikte tabutun üzerine yerleştirilmiş olduğu ayaklı altlığı birer ucundan tutup kaldırarak ağır kutunun kaidenin üstünden hafifçe kayıp hemen oracıktaki balkonun pervazı üzerinden aşağı düşüşünü ve derinliklerde oluşmuş birer çürüğü andıran karanlık bulut kümeleri içine gömülüşünü seyrettiler.

Hep birlikte eşiğe yanaşan grup koyu mor tondaki engin boşluğun içinde gittikçe küçülen kapkara bir nokta gibi süzülen tabutun ardından o gözden kaybolduncaya dek baktı.

"Büyük kuzenim yine çok derinlere daldığı bir keresinde bu şeylerden birine feci şekilde çarpmış," dedi Y'sul düşünceli bir sesle. "Kendisine neyin vurduğunu anlamaya bile vakit bulamamış. Oracıkta ölmüş."

Diğerleri inanmaz gözlerle bakakalmıştı ona.

Onların bu hali karşısında omuz silkti Y'sul. "Neden şaşırdınız? Doğruyu söylüyorum."

* * *

Fassin'i ıssız bir salonun camı önünde durmuş, boş gözlerle gecenin karanlığı içinde kimbilir nereye doğru son hız yol almakta olan *Isaut*'u yalayıp geçen gaz akıntılarını seyrederken buldu Valseir.

"Fassin."

"Valseir. Gemiyi terk etmemize hâlâ izin verilmiyor mu?"

"O yönde bir karar alındığı haberi henüz kulağıma çalınmadı. Uygun vakit gelene dek biraz daha beklememiz gerekecek anlaşılan."

Bir süre için tek söz etmeksizin öylece bekleyen ikili gecenin onları bütünüyle sarmalayan o eşsiz manzarasını seyre daldı. Aynı günün geride kalan saatlerinde, fırtına duvarı yakınında tanık olduğu savaşla ilgili düzenlenmiş, her iki tarafın verilerini içeren raporları

inceleme olanağı bulmuştu Fassin. Ahali zaferi kotaranın *Isaut* değil de Dretnot filosu olduğu görüntüsü çizilmesini sağlayacak görüntüleri özenle derleyip kendi işine gelir nitelikte raporlar hazırlamakla ustalığını konuşturmuştu belli ki. Mercatoria'nın haberleşme ağı içinden yakalayabildiği bilgi kırıntıları bütün bir donanmanın kayıplara karıştığına üstünkörü değiniyor ve üstelik hiçbir görsel içermiyordu. Görülmeyen şeyler daha önce duyulmamış nitelikteydi de aynı zamanda. Hemen herkes muazzam bir örtbas düzeneğinin harekete geçirildiği savını anında benimsemiş gibiydi. Adeta gerçekleri önemsizmiş gibi gösterme yarışına giren her iki taraf ortada korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu ve çatışmaya giren tarafların karşılıklı olarak dehşet verici ölçüde ağır kayıplara uğradığını ima etme çabasındaydı ki Fassin biraz düşününce bahse konu zayiatın gerçeği yüzde elli ile yüzde yetmiş beş arası bir oranda, yani mevcut koşullar altında olması beklenecekten çok daha fazla yansıttığı sonucuna vardı.

"Madem öyle, ne oldu şu dosyaya?" diye sordu Fassin ansızın. "Öyle bir dosya gerçekten vardıysa tabii."

"Sözünü ettiğin dosya o zaman da vardı, şimdi de var, Fassin," dedi ona Valseir. "Onu uzun süre beraberimde taşıdım ve herkesten sakındım, ama en sonunda, yirmi bir, bilemedin yirmi üç yıl önce, sevdiğim bir dostum ve de meslektaşım olan Leisicrofe'ye emanet ettim. Kendisi tam da o dönemde bir araştırma gezisine çıkmak üzereydi."

"Geri dönebildi mi bari?"

"Hayır."

"Ne zaman dönecek peki?"

"Geri dönse bile, aradığımız bilgi yanında olmayacak."

"Nasıl yani, nerede olacak bilgiler?"

"O nerede bıraktıysa orada. Bilmiyorum."

"Söyler misiniz, dostunuz Leisicrofe'yi nerede bulabilirim?"

"Onu takip etmen gerek ve bu hiç de göründüğü kadar kolay değil. Yardıma ihtiyacın olacak."

"Y'sul benimle beraber. Şu âna dek neye ihtiyacım olduysa o..."

"Bu işte onun sağlayabileceğinden çok daha fazla desteğe gereksinimin var."

Yaşlı Ahali mensubuna dikkatle baktı Fassin. "Gezegen-dışı birinden mi yardım almam gerektiğini söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bir bakıma öyle," dedi Valseir, bakışlarını camın öte yanında akıp gitmekte olan gece manzarasından ayırmaksızın.

"Peki bahsettiğiniz yardım için kime başvurmam gerek?"

"Senin yerine ben bu talebi uygun kişiye götürdüm bile."

"Öyle mi? Çok incesiniz doğrusu."

Kısa bir sessizlikten sonra "Bunun incelikle uzaktan yakından ilgisi yok, Fassin," diyen Valseir ardından ok başı biçimli mekiği dosdoğru karşıdan görecek şekilde dönerek devam etti. "Akıl sağlığı az çok yerinde olan hiç kimse bu denli muazzam ve yıpratıcı bir yükün altına girmek istemez. Aradığın şeyin ufacık bir kısmı dahi gerçeği temel alıyorsa, hepimiz açısından her şeyi değiştirme gücüne sahip demektir. Ben Ahali'den biriyim. Mensubu olduğum tür kendisi için güzel ve –biraz bencilce olsa da– uzun bir yaşam seyri çizmiş ve yıldızlar arasında bilinen her yere yayılmış durumda. Üzerinde konuşmakta olduğumuz boyutta bir değişimi hazmedemeyiz. Bunu başarabilecek bir türün varlığından şüpheliyim zaten. İçimizden bazıları böylesi bir değişim dalgasının önüne geçmek ve her şeyi olduğu haliyle muhafaza etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır.

"Bizi anlamaya çalış, Fassin; tek tip kültürün geçerli olduğu bir toplum değiliz biz, kusursuz bir bütünlüğe sahip olmaktan çok uzağız. Bize bu denli aşina hale geldiğin şu aşamada bile daha yeni kavramaya başlayacağın, bizi başkalarından farklı kılan yönlerimiz var. Kendi dünyamızda bile pek çoğumuzdan neredeyse tamamen gizli kalabilmiş şeyler mevcut ve tıpkı Hızlı türe mensup kavimler arasında olduğu gibi bizim toplumumuzu meydana getiren farklı hizipler arasında da son derece derin görüş ayrılıkları olduğu yadsınamaz."

Hizipler, diye tekrarladı içinden Fassin.

Valseir ise kendini söylev vermeye iyiden iyiye kaptırmışa benziyordu. "Genelde bunun bir yolunu buluyor gözüksek de, hepimizin galaksinin geri kalanında cereyan eden olaylar karşısında kasten kayıtsız kaldığı söylenemez tabii. Bazılarımız senin üstlendiğin görevi tüm ayrıntısıyla öğrenmeye yanaşmasa ve aslında sırf türlerine olan bağlılıklarından dolayı onun özünden daha önce keşfedilmemiş herhangi bir bilgi çıkarabileceklerine inanmasa da, sana hiç tereddütsüz yardım edecek. Bazı diğerleri ise... Aradığın şeyin gerçekte ne olduğunu sezmeye başladıkları an seni bir solukta öldürecek." Havada süzülerek Fassin'e iyice yanaşan yaşlı Ahali mensubu yeterli

mesafeye gelince sinyal yoluyla şöyle fısıldadı: – Ve ister inan ister inanma, Fassin, ama Drunisine ilk tarif ettiğim kampta yer alırken, Setstyin ikincisine dahil.

Fassin söylediklerinin doğruluğunu ölçmek ister gibi kendini bir nebze geri çekip ona daha bir dikkatli bakınca, – Bunda çok ciddiyim, diye ekleme gereği duydu ihtiyar Ahali mensubu.

Kısa bir sessizlikten sonra "Leisicrofe adlı dostunuzun izini sürmeye ne zaman başlayabileceğim?" diye sordu Fassin.

"Bence sabah olmadan buna şöyle veya böyle bir cevap bulacağız. Zaten her ikimiz de en azından Leisicrofe'nin peşine takılmaya koyulamazsak, sizin şu Albay Hatherence'ın peşinden gideceğiz demektir."

Bu son sözleri fazla heyecan verici bulmuştu Fassin. "Demeyin yahu!" derken gönderdiği sinyalde matrak bir memnuniyet okunuyordu.

"Dedim bile!" diye yapıştırdı Valseir, sinyaline hiçbir duygu karıştırmaksızın. "İzin ver tekrar edeyim: Bunun incelikle uzaktan yakından ilgisi yok."

•

Saluus Kehar kendini hiç mi hiç mutlu hissetmiyordu. Kilit mevkilerde yeri geldi mi ona bilgi sızdıracak dostları, gizli saklı şeyleri bulup keşfetmek için kendine has yöntemleri, gerek basın kuruluşlarından gerekse resmi haber ajanslarından tamamen bağımsız işleyen kendi güvenilir ve de doğruluğu şüphe götürmez haberalma kanalları vardı –ne de olsa buna sahip olunmaksızın askeriyenin en önde gelen mühimmat ve silah tedarikçisi haline gelmek ve öyle kalmak mümkün değildi– ve felaketle sonuçlanan Nasqueron baskını sırasında neler yaşandığını herkes kadar o da biliyordu, tüm bunlara dayanarak bir çıkarsamada bulunduğunda da, yaşananlardan ötürü kendisinin ya da firmasının suçlanması ona en basit ifadeyle adaletsiz geliyordu.

Her şeyden önce, saldırı öncesi birisi onları ele vermişti; istihbarat kaynaklarının ya da aralarındaki sinyal iletişiminin de ifşa edilmiş olması mümkündü, bunların hiçbirinin söz konusu olmadığı varsayıldığında ise planlarının tahmin edildiği seçeneği kalıyordu geriye... Hem de Ahali tarafından! Uğradıkları bu zaaftan dolayı da –ki bunun onunla en ufak bir ilgisi olmadığını tartışmak bile yersizdi– kendilerinden sayıca üstün bir kuvvet tarafından pusuya düşü-

rülmüşlerdi. İstilayı gerçekleştirecek olan birlikler karşılarında aksi tesir yaratan ayna görünümlü zırhlardan, plazma motorlarından ve genişbantlı lazer silahlarından yoksun şu alışıldık köhne modellerden olsa olsa bir avucunu –ki bu bile öngörülen en kötü senaryoydu– bulmayı umarken şimdiye dek varlığından bile kimsenin haberdar olmadığı süper-Dretnotlarla yüzleşmek durumunda kalmıştı. Dahası, gerçekte –her ne kadar artık görkemli ve kayda değer yapıları eskisi gibi sıfırdan inşa etme yetisi sergileyemiyor olsalar da– inkâr edilemez ölçüde ciddi bir ölümcüllüğe sahip silahları el altında bulundurmalarına rağmen bunca yıldır –yıl mı? Çağ desek daha doğru olur– dışarıya karşı kendilerini teknoloji fakirlerinden oluşan iflah olmaz bir beceriksizler topluluğu gibi gösterip herkesle dalga geçme yolunda eşi benzeri görülmemiş bir ustalık ortaya koydukları için kandırmaca sanatındaki ustalığı dolayısıyla Ahali'nin hakkını teslim etmek gerekirdi.

Askeriye her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Eldeki gerecin ne denli etkin, zanaatkârın ne denli işinin ehli, sonuçta imal edilen silahın ne denli kaliteli olduğu değildi önemli olan; kullanıcı onu elinden düşürdüğü, onu açmayı unuttuğu veya daha onu nasıl kullanacağını bile bilmediği sürece, verilen tüm emekler boşa gitmeye mahkümdu.

Ellerindeki gemilerin hepsi heba olmuştu. Kurtulmayı başarabilen bir tane bile yoktu içlerinde. İster baskına bizzat katılmış ister hemen yukarıdaki uzay boşluğundan onlara destek vermiş olsun, her bir lanet olası gemi hiç istisnasız avlanmıştı. Çatışmaya katılmayıp geri planda kalmış gemiler –ki bunlar, harabeye dönmüş olan ayı yavaş yavaş yeniden yapılandırmaya yönelik tamirat ve inşaat çalışmalarını yürüten ekiplere muhafızlık etmek üzere Üçüncü Öfke çevresine konuşlananlardı– bile hedef alınmaktan kurtulamayıp patlayıcı yüklü zerrelerden oluşan bir tür ışın silahı tarafından imha edilirken, bunlardan çatışma başladığında ayın uzak ucunda bulunmaları dolayısıyla en sona bırakılmak durumunda kalan ikisi hiper-yoğunluklu birer güdümlü füze tarafından amansızca takip edilerek geriye atomlarından başka bir şey kalmayacak şekilde havaya uçurulmuştu.

Operasyonu utandırıcı biçimde karman çorman ettiğini kabule bir türlü yanaşmayan askeri komuta kademesindekiler, bunun kendi hatalarından kaynaklanmadığı konusunda her nasılsa ısrar

ediyordu. Onlara göre asıl suçlanması gereken, Kehar Ağır Sanayii ve onun üretip kendilerine kakalamış olduğu teçhizattı. Eski çağlardan kalma bir deyimle ifade edilecek olursa, bu lanet olası gemilerle ilgili ters giden bir şeyler olsa gerekti. Uğradıkları felaketin o katışıksız bütünlüğü ve yanlış giden şeyin tamı tamına ne olduğuna ilişkin eldeki detayların eksik ve yetersiz kalışının yarattığı hüsran da, açıkçası, zanaatkârdan ziyade doğrudan doğruya gerecin suçlanmasına yol açan etkenlerdi. Saluus'un tersanelerinde işlemden geçirilip gaza uyumlu hale getirilmiş olan tüm gemiler, onlara yeni becerilerini sınamaya tabi tutma olanağı sunan daha ilk görevde toptan telef olmuştu, bu da –yalnızca askeri düşünce yapısına sahip olanlar tarafından takdir edildiği anlaşılan şu kendine özgü yaklaşım uyarınca– sorunun gemileri buna karşılık verecek bir atmosferde işler duruma getirmekte yattığı anlamına geliyordu.

Çatışma süresince Komuta ve Kontrol merkezi işlevi görmüş olan kruvazör ve her iki Ağır Zırhlı Batarya Monitörü, gaza uyumlu hale getirilmeleri gereği asla duyulmadığı için savaş sırasında uzay boşluğundan aşağı bile inmedikleri halde en az gezegeni çevreleyen bulut katmanları içinde ilerleyen diğer gemilere yapıldığı kadar büyük bir kolaylıkla atomlarına ayrılmıştı; ilk bakışta önemsizmiş gibi görünen bu küçük ayrıntı bir şekilde çok daha büyük bir felaketin yolunu açmış ve meydana gelen yıkımın doğurduğu histeri ortamında punduna getirilip hasıraltı edilmişti.

Fassin'i ve onun kimliğinde kendilerini Ahali Listesi diye anılan şu gizemli şeye götürecek olan rehberi kaybetmişlerdi artık. Daha da kötüsü ise, ciddi bir istihbarat problemiyle karşı karşıya bulundukları gerçeğiydi, zira en basit ifadeyle faka basmış ve pusuya düşürülmüşlerdi. Valseir denen şu Ahali moruğu bir şeyden şüphelenmiş ve birilerine tiyo vermişti anlaşılan. Bu kanıya varmalarına sebep, Valseir'in sağladığı bilginin –her şey karmakarışık bir hal almadan önce Sepekte'nin en üst makamlarına uçurduğu belki de son haberdi bu aynı zamanda– aslında yalandan ibaret olduğu şeklindeki, sonradan yapılan inceleme sonucu ortaya serilen yalın gerçekti. Fassin'e Deilte kentinde aramasını salık verdiği Ahali mensubu gerçekte yoktu. Sırf bu düş kırıklığıyla yüzleşmek için yetmişten fazla birinci sınıf savaş gemisi yitirmiş –ki Öteden Gelenler/Sefiller Tarikatı istilası nihayet onları canevinden vurduğunda yana yakıla arayacakları gemilerdi bunlar– ve sonuçta eli boş kalakalmışlardı,

üstelik şimdi, ansızın koskoca bir Mercatoria donanmasını acınası duruma sokup tuzla buz edecek güce sahip teçhizatı halen ellerinin altında bulundurduklarını henüz ifşa etmemişken bile ters düşmenin hiç de tavsiye olunmadığı bir topluluk olarak bilinen Ahali'nin düşmanlığını da bütünüyle üzerlerine çekmişlerdi. Askeri bir fiyasko olarak mercek altına alındığında, çok yönlü bir mücevherden, dahiyane bir sanat eserinden, misket mermisi kullanılarak atılmış bir top salvosundan, kısım kısım ateşlenen bir savaş başlığı kümesinden, mühimmatı zerrelere indirgenmiş çığır açıcı bir silah sisteminden farksızdı aslında başlarına gelen.

Şu da bir gerçek ki, her biri bir öncekinin üstüne yeni belalar ekleyen o uzun olaylar silsilesinin sadece son halkası –Ahali'nin peş peşe yaptığı hamleler ve gönderdiği sinyallerle uğraşmak– diğerlerine oranla hedeflenenden daha az zarara yol açmıştı. Bu işte olumlu bir unsur da vardı işte nihayetinde.

O an bir toplantıya iştirak etmekteydi Saluus. Toplantılardan oldum olası nefret ederdi. Sanayici olmanın, hatta daha genel bir ifadeyle, herhangi bir örgütsel yapının yönetimini ele almış bir işadamı olmanın hayati öneme sahip ve vazgeçilmez bir parçasıydı bunlar, ama yine de nefret ediyordu onlardan. Kısmen babasının yanında deneyim kazandığı evrede, katılımcılar hakkında gerek önceden gerek toplantı esnasında gerekse toplantı sonrasında bilgi toplayıp gözlemlerde bulunarak onların karakteri, davranış tarzı ve düşünce yapısı üzerine çözümlemelere varmak suretiyle, bu tür toplantılarda elden geldiğince düzgün tavır takınmanın gerekliliğini öğrenmişti, ama içlerinde en kısa süreli olanları ve en önemli kararlara imza atılanları da dahil olmak üzere bu tür buluşmaların hepsini zaman kaybı olarak görüyordu.

Hem bir toplantının kısa sürdüğüne ve sonucunda önemli kararlar alındığına rastlayan olmuş muydu ki?

Üstelik bu defaki, kendi düzenlediği bir toplantı bile değildi. Kontrolün onun elinde bulunmadığı nadir örneklerden biriydi bu. Oraya çağrılmıştı. Çağrılmak mı? Onların *huzuruna getirilmişti*. Ortamın havasını en iyi yansıtan tanım bu olsa gerekti.

Bu şekilde yüz yüze oturmaktansa üç boyutlu görüntüler aracılığıyla uzaktan bağlantı yoluyla yürütülen sanal konferans görüşmeleri yapmayı fazlasıyla tercih ederdi doğrusu. Öylesi daha kısa süreli olduğu gibi (her zaman değil tabii...özellikle de tüm katılımcıların

bulundukları yerden gayet hoşnut olduğu ve bıraksalar sonsuza dek devam edebileceği türden bir toplantıysa), kontrol edilmesi... daha dürüst bir ifadeyle, dağıtılması da daha kolaydı. Ama gerçekle yüzleşmenin şöyle bir dağılım eğrisi de var gibiydi: Örgütsel piramidin tabanındaki kişilerin fiilen karşı karşıya gelip oturulan tipte toplantıları sıkça düzenlediği görülüyordu... Sıklıkla bu yolu tercih etmelerinin ardında yatan sebebin yapacak daha dişe dokunur bir iş bulamayışları ve bundan dolayı da ellerine bu tür boş uğraşlara harcayacak bolca zaman kalması ve böylesi toplantılar yoluyla kendilerini mühim biriymiş gibi göstermeye yönelik karşı konulmaz bir itki hissetmeleri olup olmadığını uzunca süredir merak ediyordu Saluus. Yığının ortasındaki ve yukarıya yakın olan kısmındakiler ise uzaktan bağlantı toplantılarına aşağıdakilere nazaran gittikçe daha sık aralıklarla başvuruyordu çünkü böylesi, zamanın tartışmaya yer bırakmayacak ölçüde daha verimli kullanılmasını sağlıyordu ve toplanıp görüşmek istedikleri kişiler de zaten her birinin başında çözülmesi gereken benzer sayıda dert olan ve genellikle birbirine uzak yerlerde bulunan, onlarla aşağı yukarı aynı seviyedeki kişilerdi. Gelgelelim –bu da işin hafiften tuhafa kaçan yanıydı işte– örgütsel piramidin zirve noktasına yaklaşıldıkça yüz yüze görüşmelerin bir kez daha sıklaştığı gözlemleniyordu.

Belki bu, kişinin toplantı raconunda ne denli ehil olduğuna dair bir gösterge yerine geçtiğinden, belki makamından kaynaklanan saygınlığı orta ve ortanın üstündeki seviyelerde yer alan astlarına kabul ettirmenin bir yolu olduğundan, belki de üst düzey toplantılarda görüşülen şeyler büyük önem taşıdığından, kimlerin hangi anda terlediği veya belli bir konuşma üzerine katılımcılardan herhangi birinin yüzünde istemsizce hareket eden sinirsel bir tik oluşup oluşmadığı da dahil ilgili tüm bilgilere anında ve rahatlıkla erişebilir vaziyette olabilmek için uzaktan bağlantı yoluyla gerçekleştirilen sanal bir görüşmenin sağlayabileceği, fiziksel varlık içeren en küçük bir nüansa bile ihtiyaç duyulurdu.

Pek tabii ki ancak çok kaliteli cihazlar vasıtasıyla yapılacak bir sanal görüşmenin göz önüne sereceği türden ayrıntılardı bunlar, yine de, ileti öncesi görüntüler üzerinde oynanabilmesini sağlayan bir o kadar kaliteli bir kamera tarafından bu gibi pürüzlerin silinip temizlenmesi de imkân dahilindeydi elbet. Teorik olarak, konferansa uzaktan katılan biri oturduğu yerde sular seller gibi terleyerek

görüşmeleri takip edip kimi zaman koltuğuna elektrik akımı verilmişçesine havaya hoplayabilirdi, fakat konferans birebir ve eşzamanlı görüntü aktarımı sağlamakla kalmayıp bunu kayıtları akla durgunluk verecek bir hızla işlemden geçirerek yapabilir nitelikte aygıtlar üzerinden yürütülüyorsa, her bir katılımcının yüzeyinde zerre pürüz olmayan bir kâse cacık misali mükemmellik örneği ortaya koyması işten değildi.

Bununla beraber, gerçeği yansıtacak şeyler yapılması da gayet mümkündü tabii. Saluus'un on üçüncü yaş günü dolayısıyla babası oğlunun şerefine sürpriz bir parti vermiş ve ardından, dişlerinin düzeltildiği, gözlerinin genişletildiği ve ten renginin değiştirildiği (Saluus yeni görüntüsü karşısında hayretten donakalmıştı, ama, eh, bir baba elbette ki zaman içinde fikrini değiştirebilirdi) acısız geçtiği pek söylenemeyecek uzun bir sürece tabi tutulacağı Bitirme Kliniği adı verilen bir yere ziyarette bulunmasını sağlamak şeklinde sürpriz bir de hediye sunmuştu. Daha da önemlisi, bu dönüşüm sayesinde o yerinde duramayan halinden geriye eser kalmamış, olaylara odaklanma kapasitesi tavan yapmış, ter bezleri, karşı cinsi uyarıcı nitelikteki salgıları ve elektrik çarpması durumunda verilen bedensel tepkiler üzerindeki kontrolü pekişmişti (Bu son üçünün yasalarla örtüştüğü pek söylenemezdi ama nasıl olsa bu kliniğin sahibi Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri'nin yan kuruluşlarından biriydi). Toplantılar, tartışmalar ve hatta gayrıresmi buluşmalarda kişinin elini kuvvetlendiren unsurlardı bunlar. Hem kişinin dudak uçurtan boyutlarda bir parasal güce olan bariz yakınlığının ve böylesi bir maddi güç üzerindeki tartışmasız kontrolünün istenen etkiyi yaratmakta her nasılsa yetersiz kaldığı durumlarda bile, karşı cinsi baştan çıkarma yolunda hayli etkin oldukları ispatlanmıştı.

Muazzam Borquille Devleti'nin en dış mahallelerine serpiştirilmiş olan ve son derece ihtiyatlı bir şekilde korunup gözlenen bir avuç malikâneden birine girilerek yerin kilometrelerce derinine inilince ulaşılan sığınaktan bozma tesislerden kurulu bir kumanda merkezinde en üst düzey yetkililerin ve yüksek rütbeli askerlerin katılımıyla düzenlenen bir Olağanüstü Hal Savaş Konseyi toplantısıydı bu seferki.

Ne var ki, en üst düzey yetkililerin ve yüksek rütbeli askerlerin katılımıyla düzenlenen bu toplantıya iştirak etmemiş olan tek kişi, Hierchon Ormilla'nın kendisiydi. Söz konusu toplantı tam da tüm

Sistem'in kendilerini –her hâlükârda muhtemelen efsaneden ibaret olsa da– Ahali Listesi'ne ulaştıracağını düşündükleri kesin bir ipucu yakalar yakalamaz Nasqueron'un atmosferine tehditkâr bir güruh gibi dalmak gibisinden sonu felaketle biten bir karar aldıklarındakinden de beter bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduğu bir dönemde zoraki olarak bir araya gelmiş Olağanüstü Hal Savaş Konseyi gibi önemli bir buluşma olsa bile, adı üstünde, basit bir toplantıya katılamayacak kadar yüce ve erişilmez görüyordu kendini belli ki.

Hem bu toplantılar neden her defasında dikkatinin dağılıp aklının başka yönlere...özellikle de dosdoğru cinselliğe kaymasına sebep oluyordu acaba?

Kendisiyle aynı toplantıya katılmış herhangi bir kadını süzdükçe onu çıplak hayal etmeden duramıyordu. Bu durum söz konusu kadınların çekici görünmek için özel bir çaba harcamadığı zamanlarda bile kendini gösteriyor, hele bir de bayanlar az buçuk güzel ve de cazipse kaçınılmaz oluyor ve genelde canlandırıcı etki yaratıyordu. Bu durumun kadınlardan biri söz aldığı sırada uzun süre gözlerini ayırmaksızın onu izleyebilme yetisinden kaynaklandığından şüpheleniyordu Saluus. Gruba her daim ayak uyduracak zararsız ve mütevazı bir üye olmayı salık veren şu medeniyet anlayışını silkip atarak çok gerilere gidip yeniden toza ve çamura bulandığına aldırmaksızın sabah akşam düzüşen bir mağara adamı olma dürtüsünün bir sonucuydu belki de.

Başkâtip Heuypzlagger hiç durmadan konuşuyordu. Dışarıdan bakıldığında onun ağzından çıkan her bir sözcüğü enine boyuna tartar bir görünüm arz ettiğine emindi Saluus, üstelik görüşmelerin akışı içinde bir an gelip de kritik öneme sahip bir konu kazara gündeme atılacak gibi olur veya atılırsa tüm dikkatini yeniden toplantıya vermesini sağlayacak kısa vadeli hafızasına da güveniyordu. Bununla birlikte, diğer katılımcıların vücut dilinden ve genel davranış tarzından azar azar toplayıp çıkarsadığı kadarıyla, dikkatini başka yöne çevirmesinde şimdilik bir sakınca yoktu.

Bu toplantıda hazır bulunanlar arasındaki tek kadın olan Albay Somjomion'u kaçamak bir bakışla incelemeye başladı. Toplantı esnasında çok fazla konuşma eğilimi göstermediğinden, ona doğrudan bakma fırsatı da nadiren doğuyordu. Pek de çekici sayılmazdı doğrusu (Gelgelelim, son dönemde genç kızlardan ziyade olgun kadınları cazip bulmaya başladığını ve gözle görülür cinsel özellikle-

rin ardında gizli olan cevheri sezinleme sanatını gün geçtikçe daha iyi öğrendiğini kendi kendine fazla tekrarlar olmuştu Saluus). Üniformalı bir kadını çıplak elle soyma fikrinin heyecan verici bir yanı olduğu şüphe götürmezdi, ama o bu işin tadına varalı çok oluyordu ve bunu sıkça yaptığına dair kayıtlar bile vardı elinde. O yüzden de, bu fanteziyi bir kenara bırakıp onun yerine son sevgilisini hayal etmeye koyuldu.

Onun dün geceki ve o sabahki halini gözünün önüne getirdi Saluus, ilk tanıştıkları geceki halini ve ilk yattıkları zamanki görüntüsünü... Acı verici derecede şiddetli bir ereksiyona girmesi birkaç saniye almıştı. Bitirme Kliniği'nde kendisine aşılanan yetiler arasında bunu kontrol altına almak da vardı, ama bu özelliğin vuku bulması veya bulmaması onun açısından sosyal ilişki kurma anlamında bir sorun teşkil etmediği sürece, vücudunun o kısmının başına buyruk şekilde kalkıp inmesine izin vermeye alıştırmıştı kendini. Her neyse, sonuçta faydasını görmüş olsa da tüm bu değişiklikleri sırf dayatma yoluyla ona benimsetmiş olduğu için sevgili babasının hatırasından intikam almanın bir yolu olarak görmeyi çoktan kabullenmişti.

Yine de nefret ediyordu toplantı denen şeyin her türlüsünden.

Gelgelelim bu defakinde işlerin o âna dek tam da istediği gibi bir seyir izlediğini düşünüyordu Saluus. Yanlış giden şeyin ne olduğunu keşfetmek üzere düzenlenen genel soruşturmanın bir parçası olarak firması tarafından vaktiyle üzerinde çeşitli ayarlamalar yapılmış gemilerin gaz ortamına olan uyum ve de direncinin ölçülmesine ister istemez izin vermişse de –zira tam da buna en az ihtiyaç duydukları bir zamanda kasti ithamların hedefi olmuşlar ve zaman yitirmişlerdi– bunun hiç de sandığı kadar kötü sonuçlar doğurmadığını görmüştü. Navarchy, Muhafız Kıtası ve Şeriflik Oculası temsilcilerini beceriksizce girişilen şu baskın sonucu uğranan fiyaskodan dolayı kimin en az suçlanması gerektiği konusunda birbirine düşürerek, eleştirileri kendi üzerinden başka yönlere çekmeyi bilmişti.

Her zaman iyi meyveler veren bir yöntemdi bu. Böl ve yönet. Mevcut sistemde bunu işleme koymak hiç de zor değildi. Aksine, sanki bunun böyle olmasını temin etmek üzere tasarlanmıştı sistem. Halen evinde özel eğitim aldığı dönemde bu hususu babasına danıştığını anımsadı Saluus. Karışıklık yaratmaktan başka bir işlevi olmayan bunca aracı kuruma ne gerek vardı ki? Askeri birimler, ulusal güvenlik unsurları ve diğer örgütsel yapılardan meydana gelip de

Mercatoria'nın bünyesini kan toplanması (o sıralar yeni keşfetmiş olduğu bu tamlamayı kullanmaktan zevk alıyordu) kabilinden şişiren bu şebeke neden sadeleştirilmiyordu? Durumun vahametini kavramak için eldeki savaş gemisi mevcuduna şöyle bir göz atmak yeterliydi: Hepsinden önce Muhafız Kıtası geliyordu... Kendi savaş gemileri vardı, Navarchy Askeri Kuvvetleri... Kendi savaş gemileri vardı, Yakın Çevre Devriyeleri... Kendi savaş gemileri vardı, Birleşik Donanma... Onların kendi savaş gemisi olmayacak da kimin olacaktı? Bunların dışında, Mühendisler, Propylaea, Omnokrasi, Cessoria Arınmışları, Şeriflik, Şeriflik Oculası ve hatta Yönetim... Hepsinin kendine ait gemileri ve dahası, her birinin önemli eskortluk görevlerinde kullanılmak üzere hazırda beklettiği birkaç da savaş gemisi vardı. Peki niçin bu kadar çeşitlilik gösteriyordu donanmalar? Gücü bu denli bölmenin mantığı neydi? Aynısı güvenlik birimleri için de geçerliydi. Adı geçen tüm kurumlar kendi özel güvenlik servislerine de sahipti. İsraf değil de neydi bu?

"Ah, kesinlikle katılıyorum," demişti babası onun bu söylemleri karşısında. "Ama israf da bazı fırsatlar doğurabilir. Ayrıca, bazılarına israf gibi gelen şey diğerlerinin gözüne ihtiyaç fazlası gibi görünebilir. Hem söyler misin, bu işlerin perde arkasında yatan mantığı kavramayı gerçekten de istiyor musun?"

Tabii ki istiyordu.

"Böl ve yönet... Kendi cinsinden ve çevrenden olanları bile. Esas olan tek şey, rekabettir. İsterse seninle aynı türden olanlar arasında cereyan etsin. Aslına bakarsan, türdeşler arasında daha da yoğun yaşanır rekabet. Her daim birbirlerinin boğazına yapışmalarını, şüpheye kapılıp birbirlerini göz hapsine almalarını, karşı tarafın ne işler peşinde olduğu üzerine kafa yormalarını sağla. Senin dikkatini çekmek, beğenini kazanmak ve sana yaranmak için birbirlerini çiğnemelerine izin ver. Doğruya doğru, bir bakış açısına göre fazla israfa yol açan bir yoldur bu, ama başka bir görüş açısına göreyse bilgece bir yoldur. Unutma ki Culmina'nın her şeyi kontrol altında tutmasını sağlayan yegâne araç budur, genç adam. Bizi işte böyle yönetiyorlar. Bana sorarsan fazlasıyla işe yarayan bir yöntem, ya sence? Hmm?"

Bu soruya ne cevap verilmesi gerektiğine o sıralar emin olamamıştı Saluus. Tüm bunların içerdiği müthiş savurganlık ona sıkıntı veriyordu. Artık belli bir yaşa gelmiş ve öncekine oranla çok daha

olgunlaşmıştı ve olayların göründüğünden çok daha büyük önem taşıdığı gerçeğine (tam aksinin geçerli olduğu fikrine sıkı sıkıya sarılan toplumsal algı bir kenara bırakılırsa tabii) alışalı çok olmuştu.

Oysa burada karşı karşıya bulundukları şey çok daha ölümcül ve eli kulağında bir tehditti. Üzerlerine çökmek üzere olan tehdidin karşısına dikilmek için birlikte hareket etmeye ihtiyaç duyan topluluklar ve örgütler arasına kin ve ayrılık tohumları ekmek doğru bir tavır mıydı?

Ah, boşver gitsin. Rekabet hiçbir koşul altında engellenemezdi nasıl olsa. Silahlı kuvvetler kimi çeteyi korurken diğerleriyle kapışmak ve onlara üstün gelmek üzere tasarlanmamış mıydı zaten? Birbirleriyle rekabete girmelerinden daha doğal ne olabilirdi?

Hal böyleyken, normal şartlar altında muazzam bir güce sahip olduğu ve girdiği hiçbir çatışmadan mağlup ayrılamayacağı öngörülen şu lanet Mercatoria donanması toplantının devam ettiği şu an bile son hızla onların bulunduğu yere doğru geliyor olmasaydı, Ulubis halkının bir kısmı –belki de umulmayacak kadar büyük bir kısmı– muhtemel bir Öteden Gelenler/Sefiller Tarikatı istilası karşısında direnç gösterilmemesi yönünde niyet beslemeyecek miydi? Öyle yapmak yerine, nasıl yapıp edip işgalcilerle bir orta noktada buluşmak konusuna kafa yormayacaklar mıydı?

Dört koldan maruz bırakıldıkları bütün karşıt propagandaya rağmen, üstü kapalı anketler yoluyla toplanan bilgiler ve gizli polis teşkilatının derlediği kayıtlar, sıradan halk kitlelerinin büyük çoğunluğunun olası bir Öteden Gelen/Sefiller yönetimi altında şimdikinden daha kötü duruma sürüklenmeyeceğini hissettiğine işaret ediyordu. Mevki sahibi bazı kişiler de hiç kuşkusuz aynı görüşü savunurdu, özellikle de ümitsiz olduğu tartışma götürmeyen beyhude bir dava uğruna mallarını mülklerini ve dolayısıyla servetlerini feda etmeleri ve bununla da yetinilmeyerek yaşamlarını riske atmaları istenirse.

Kendilerini kurtarmak üzere bir Mercatoria donanmasının oraya doğru geldiği bilinmese, büyük firmalarda görülmeye alışılmış yönetim kurulu toplantı salonlarını andıran şu etkileyici derecede geniş, serin ve zarifçe aydınlatılmış odanın orta yerindeki şu nefes kesici ölçüde büyük daire biçimli masanın etrafına kurulmuş olanlar arasında bile, son gemi ve asker de telef olana dek direnmeye devam etmektense canlarına kastetmiş olan işgalcilerle uzlaşma yolları arama gafletine düşeceklere rastlanacağı şüphesizdi.

O an için izlenecek en doğru yolun donanmanın yaklaştığı varsayımından şaşmamak olduğu kanısındaydı Saluus. Başka seçenekler de vardı elbet; her birini değerlendirmişti –ve bununla kalmayıp kendi danışmanları ve uzmanları ile masaya yatırmıştı– ama uygulanabilirlikten yoksun oldukları sonucuna vararak gel zaman git zaman hepsini gündemden düşürmüştü. Ahali Listesi gerçekte var olsa da olmasa da, herkes sanki o varmış gibi hareket ediyordu, asıl önemli olan da buydu zaten. Bu yönüyle para kavramına benziyordu bu olgu; güvene ve bazı şeylerin belli bir yönde şekilleneceği inancına dayalıydı her şey. Asıl değer, gerçekte var olanda değil, kişilerin neye inandığında yatıyordu.

Ama tüm bunların hiçbir önemi yoktu artık. Son gelen istihbarat bilgileri ve yabancı ırkların sahip olması ihtimali bulunan bilinmedik hiper-silahlara karşı gemileri dirençli hale getirme konusunda onun göstermiş olduğu kendisini bile hayrete düşüren ihmalkârlığı etraflıca değerlendirmiş bulunduklarına göre, toplantı nihayet işe yarar bir hususa bağlanacak demekti.

Tüyler ürpertici gerçekle bir kez daha yüzleşme zamanı gelmişti işte.

"Asıl önemlisi," dedi onlara Donanma Amirali Brimiaice (bilindiği üzere quaup komutanı 'asıl önemlisi' ve 'sonuç olarak' tabirlerini kullanmayı pek bir severdi), "Ahali'nin aradaki düşmanlığı sürdürmek istemeyen bir görüntü çiziyor olması."

Baskının hemen sonrasında giriştikleri 'esir almak yok' esasına dayanan ilk saldırılarının ve onun bitimiyle beraber sıyrılıp kaçmaya yeltenenlerin peşi sıra başlatılan 'sil-süpür' esasına dayalı amansız takibin ardından, 'Tüh be!' ve 'Hay aksi!' gibi ünlemlerin havada uçuşmasına yol açan o alışıldık beceriksizlik gösterisine ansızın geri dönen Ahali tüm bunların feci bir hatadan kaynaklandığına inandıkları savını ileri sürmeye başlamış ve bununla da yetinmeyerek Üçüncü Öfke ayının yeniden inşa edilme sürecinde kendilerinin yardımına ihtiyaç duyulup duyulmadığını sormuştu.

"Ve bunun için minnettar olmalıyız!" dedi Muhafız Kıtaları Generali Thovin. "Düşmanlığı devam ettirmek isteselerdi onlara karşı hiç ama hiç şansımız olmazdı. Bir yandan şu Öteden Gelenler/Sefiller çetesiyle uğraşırken başımıza bir de Ahali'yle cebelleşme derdi çıksaydı vay halimize! Düşüncesi bile korkunç! Size ne diyorum... Hiç şansımız olmazdı!" Tıknaz vücut yapısıyla bir fıçıyı andıran es-

mer ve güçlü görünümlü bir adam olan Thovin'in sesi de bu özellikleriyle uyuşmak ister gibi kaba ve hırçındı.

"Neredeyse hiç şansımız olmadığını söylesek daha doğru," diye düzeltti Şeriflik Albayı Somjomion, dudaklarında ince bir tebessümle.

"Bence şansımız gayet var, bayan!" diye gürledi Donanma Amirali Brimiaice, kol yerine kullandığı boru biçimli uzuvlarından birini masaya sertçe indirerek. Göz alıcı nişanlarla donatılmış gösterişli bir üniforma taşıyan küçük bir su aygırı boyutundaki bedeni, hatlarının ölçeği ustaca ufaltılmış bir hava gemisi* misali havalanmıştı. "Şu an en son ihtiyaç duyduğumuz şey, yenilgiyi peşinen kabul eden bozguncu konuşmalar, hele ki burada!"

"Başlangıçtakine oranla yetmiş savaş gemimiz eksilmiş durumda," diye araya girerek hatırlattı onlara Şeriflik Albayı, olaya hiç de dram katmayan bir edayla.

"Savaşacak kararlılığa halen sahibiz," dedi Brimiaice. "Şu an asıl önemlisi bu. Hem elimizin altında daha pek çok gemi var. Devamlı yenileri de üretiliyor üstelik." Destek arayan bir bakışla ona doğru dönmesiyle beraber endişesini açığa vurmamak için büyük çaba harcayarak başıyla onu onayladı Saluus.

"Tabii eğer çalışırlarsa," diye mırıldandı Kâtip-Hükümdar Voriel. Cessorialının ona karşı kişisel bir garezi var gibi görünse de, bunun kaynağının ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu Saluus'un.

"Bakın, işin o kısmı güvence altına alındı zaten," dedi Başkâtip Heuypzlagger hızlıca, bir yandan Saluus'a kaçamak bir bakış atarak. "Gemilerin inşasıyla ilgili herhangi bir sorun varsa bile yapılacak incelemelerin bunları açığa çıkaracağına eminim. Bu aşamadan sonra daha başka neler yapabileceğimiz konusuna odaklanmalıyız."

Saluus'un canı feci şekilde sıkılmaya başlamıştı. Önceden kafasında tasarlamış olduğu konuyu hemen şimdi açmanın daha fazla beklemeye değ olduğu fikri uyandı içinde ansızın. "Bir büyükelçilik," diye girdi söze. Devam etmeden önce bakışlarını masanın etrafındakiler üzerinde gezdirdi. "Size önermek istediğim şey işte bu. Barışın kalıcılığını güvence altına almak, bizimle onlar arasındaki 'anlaşmazlıkların' tekrarlanmamasını sağlamak, Ulubis sisteminin genel savunmasında onların da rol üstlenmesini temin etmeyi denemek ve –tercihen onların onayını da alarak– anlaşıldığı üzere elleri

* Hava gemisi: Havadan daha hafif olan ve kendi motoru ile hareket eden hava aracı. –çn

altında bulunan etkileyici silahlar hakkında, ister fiziksel isterse kuramsal, olabildiğince fazla bilgi edinmek üzere Nasqueron Ahalisi nezdinde kuracağımız bir büyükelçilik."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Heuypzlagger, başını iki yana sallayarak.

"Vay vay... Komprador dostumuz başımıza bir de diplomat mı kesildi şimdi?" diyerek gözlemini dile getirmiş oldu Voriel, yüzünde alaya alma ile gülümseme arası bir ifadeyle.

"Onu korumak için sözümona gaza karşı *daha* da dirençli hale getirilmiş gemilere ihtiyaç duyacağımıza kuşku yok!" diye itiraz etti Brimiaice.

"Elimizde öyle bir gemi yok muydu zaten?" diye sordu Thovin.

Albay Somjomion kısılmış gözlerle ona bakmakla yetindi.

Toplantı bir ara ona ilelebet sürecekmiş gibi geldiyse de, nihayet sona ermişti. Aylakkent'teki Narcateria'ya yapmış oldukları ziyaretin ertesi günü karısı (ve karısının yeni kız arkadaşı), Fass ve Segrette İkizleriyle kahvaltıda bir araya geldiğinde ona ilk kez gün ışığı altında alıcı gözle bakma olanağı bularak evet, işimi görür diye düşündüğü yeni sevgilisiyle Murla'daki su sütununun tepesindeki evde buluştu Saluus aynı akşam.

•

Yükseklerdeki iki pus katmanı arasındaki açık gaz sahasından süratle geçen HızlıKanat *Sheumerith*, sarı pus tabakasında ve onun da üzerinde ebediyen sürükleniyora benzeyen kehribar rengi incecik bulut kütlesinde yer yer beliren boşluklarda çok uzaklardaki minicik ve sert cisimler gibi bir görünüp bir kaybolan yıldızlara ayak uydurmak istercesine, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi uzanıp giden gaz akıntılarının içine atıldı.

Motor yerleri uzaktan bakıldığında birer kabarcık gibi görünen pala misali kavisli tek ve ince bir kanat şeklindeki bu dev hava aracı, farklı yoğunluğa ve ısıya sahip iki hava kütlesi arasında sınır çizen on kilometre ene, yüz metre uzunluğa ve on metre yüksekliğe sahip bir dalga misali boğumlanarak, hemen altındaki bulut kümeleri üzerinde ardı arkası kesilmeyen ince bir lif gibi uzanıyordu. Ahali mensupları, hem de yüzlercesi, her biri kanadın kuyruk kenarından dışarı salınmış bir kabloya ikmal yapmakta olan birer hava aracı misali kenetli vaziyette aşağı sallanarak, yüzeyi sade elmas çekir-

dekleriyle kaplı olup arka kısmındaki boşluk dolayısıyla insan gözüne fincan biçimi almış dev bir çift el gibi görünen, durgun bir gaz kütlesiyle dolu bir kese içinde gemiye eşlik ediyordu.

Uçuşu gerçekte olduğundan on iki kat, altmış kat, hatta çok daha aşırı ölçülerde hızlıymış gibi hissettirecek şekilde –bir yandan kıta büyüklüğünde bulut kütleleri aşağıdan köpük gibi akıp geçerken, dalga dalga yıldızlar yukarıda çılgınca dönerken ve lif demetleri hortuma kapılıp oradan oraya savrulan paçavralar gibi bir o yanı bir bu yanı kırbaçlarken– zaman kavramı aza indirgenerek geçirdikleri uzun vadeli bir uyuşturucu seansına girmiş halde kuyrukta asılı duran Ahali mensupları, günlerin ve gecelerin çok kısa aralıklarla yanıp sönen ve etrafın bir fotoğraf serisi gibi görülmesini sağlayan beyaz renkli hayret verici bir ışık misali etraflarında kamaşmasını izliyor, hemen aşağılarındaki gezegenin kendi yaşamlarını makaraya sarar gibi çekip alışını hissediyordu.

Jet teknesinden ayrılan Fassin Taak yoğunluk oranlarını karşılaştırmayı ihmal etmeksizin dikkatle uçarak içeri girdi ve gaz mekiğini aşağı yukarı iki milyon yaşında olan ve haliyle oldukça yıpranmış görünen koyu renk kabuklu ve uzun ince yapılı Bilge-genç Zosso'nun içinde asılı durduğu şeffaf çerçevenin alt kısmına son derece yavaş hareketlerle indirdi.

Hemen ardından, kendi yaşam hızını ağırlaştırmaya girişti Fassin. Kanat, bulutlar, yıldızlar, hepsi hızlanıyor ve ölçüsüz bir süratle çalıştırılan bir görüntü silsilesi misali koşturuyordu şimdi sanki. Motorların uğultusu ile pervanelerin ardındaki gaz kütlesinde oluşan hava akımının bir araya gelmesiyle oluşan ses yükseldikçe yükselmiş ve zirve noktasına vardığında çok uzaklardan geliyormuşa benzeyen tiz bir ağıda bürünerek bir an sonra tamamen duyulmaz olmuştu.

Tepesinde sallanan Ahali mensubu sinyal haberleşmesi yoluyla ona mesaj göndermeye başlamadan önce kendisini tehlikeli şekilde savrulup etrafa çarpmaktan alıkoyan emniyet haznesi içinde titreme ve kıvranmayı andıran birtakım hareketler yaparak Fassin'in gerekli iletişim ayarlarını yapmasını bekledi. – Sen de nesin böyle, ey mahluk?

– Ben bir âdemoğluyum, efendim. Nasqueron Ahalisi'nin sarayında görevli bir kâhinim, bu gördüğünüz de, benim gaz mekiği biçimli uzay elbisem. İsmim Fassin Taak, Bantrabal Klanı'na mensubum.

– Ben de Zosso'yum ve belli bir yere ait olduğum söylenemez. Buralıyım demek en iyisi. Hem burada manzara gayet güzel, değil mi?

– Öyle gerçekten.

– Yine de, sizi buraya getiren sebebin bu olmadığını seziyorum.

– Haklısınız. Sebep başka.

– Bana sormak istediğiniz bir şey mi var?

– Bulmam gereken bir Ahali mensubunun izini sürmek için daha önce adını bile duymadığım bir yere geçiş yapmam gerektiği söylendi bana. Belirttiklerine göre bunun için sizden yardım alabilirmişim.

– Eğer öyle yapmaya karar verirsem, yardım edebileceğime şüphem yok. Eh, başkaları yaşlı ve bunak bir kanat-sallanıcısının ne dediğine halen kulak asıyorsa tabii. Kimbilir? Genç bir seferkaptanı olsam bu denli yaşlanmış ve her şeyden uzak kalmış birinin dediklerini önemser miydim, buna ben bile emin değilim. 'Nasıl yani, benden o bunağa kulak asmamı mı bekliyorsunuz?' gibisinden bir şey derdim herhalde. Ah, af buyurun, genç âdemoğlu. Farkında olmaksızın konuyu biraz dağıttım gibi. Ulaşmak istediğiniz şu yer neresiydi?

– Görünen o ki, kimilerince Hoestruem diye anılan bir yer.

Fırtınanın içinde patlak veren savaşı izleyen gün kuşluk vakti Fassin'in Ahali mensubu iki dostuyla paylaşmakta olduğu odaya bizzat ve üstelik tek başına ziyarette bulunmuştu Drunisine.

"Sizi yeterince geciktirdik. Dilediğiniz zaman gidebilirsiniz. Önümüzdeki yirmi gün boyunca size hizmet etmek üzere bir jet teknesi ayarlandı. Yolunuz açık olsun."

"Gördünüz mü," demişti Y'sul onun ardı sıra, "ben az ve öz konuşan bir Ahali mensubu diye buna derim işte."

– Hoestruem mi? diye sordu Zosso. – Aslına bakarsanız böyle bir yerden bahsedildiğini ben de hiç duymadım.

O bu sinyali gönderedursun, gece üzerlerine çöküp onları sarmalamaya başlamıştı.

– Aopoleyin içinde veya yakınlarında olabilir mi acaba? mesajı yolladı Fassin. – Öyle anlaşılıyor ki, diye ekleme gereği duydu, ihtiyar kanat-sallanıcısının bir süre karşılık vermemesi üzerine, Aopoleyin ile alakalı bir yer bu aradığım.

Tüm bunlar sırf Valseir'in tavsiyesi dayanak alınarak atılan adımlardı. Zira Aopoleyin diye bir yerin varlığıyla ilgili herhangi bir bil-

giye kendi veritabanlarında da rastlayamamıştı Fassin. *Isaut*'tan ayrılmadan önce zoraki olarak tabi tutulduğu hafıza tarama sürecinin gaz mekiğindeki bilgi saklama sistemlerinden bazılarını allak bullak etmiş olup olamayacağı sorusu takılmaya başlamıştı aklına.

– Ah, şimdi hatırladım, diye mesaj gönderdi Zosso daha bir canlanarak. – Aopoleyin. Bu ismi bir yerlerde duymuştum. Hmm, hele bir düşünelim. Şey, bu durumda, yerinizde olsam bu konuyu Quercer & Janath ile görüşürüm. Evet, bu işi çözse çözse onlar çözer. Neden daha önce düşünemedim ki? Onlara sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Az daha unutuyordum, kabuk eşarbımı geri göndermelerini de hatırlatın lütfen. Bir de bakarsınız istenilen sonucu elde etmenizde bu ufak ayrıntının da beklenmedik bir etkisi olur. Yine de bunu garanti edemem tabii. Ama aklınızda bulunmasında fayda var.

– Quercer ve Janatlı ile görüşülecek. Kabuk eşarbınız geri istenecek.

Yaşlı Ahali mensubu havada asılı durduğu yerde azıcık öne kaykıldı ve titrek bir şekilde başını eğip Fassin'e yakından baktı. – Sizi temin ederim ki bahsettiğim eşarp çok kaliteli bir kabuk örtüsüdür.

Sonra gerileyip eski pozisyonunu aldı ve bulutlarla yıldızların, gündüz ile gecenin o hiç durmadan akıp giden ahengini yeniden seyre daldı. – Bulunduğum yerde çok işe yarayabilir. Burası biraz fazla rüzgâr alıyor da.

BÖLÜM BEŞ
Geçiş Koşulları

"Nereye dediniz?"

"Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Hoestruem, Aopoleyin civarında bir yer," dedi Fassin.

"Hoestruem'in nerede olduğunu biliyoruz."

"Biz aptal değiliz."

"En azından ben değilim, ama Janath olabilir."

"Olabildiğince Az Aptallık Yaratma Paylaşımımı seninle ortaklaşa yerine getirip tamamladım sanki."

"Ortağımın kusuruna bakmayın lütfen. Sizi böyle sorguya çeker gibi konuşmamız biraz da bize tarife sığmaz derecede yabancı gelen görünümünüz karşısında yaşadığımız şoktan kaynaklanıyor. Gelelim şu meseleye... Hoestruem'e gitmek istiyorsunuz demek?"

"Evet," dedi Fassin kısaca.

"Ve sizi Zosso gönderdi, öyle mi?"

"Bahse girerim hâlâ şu kahrolası eşarbından dem vurup duruyordur."

"Oldukça faydalı bir şifreydi o, aslına bakılırsa."

"Demek Hoestruem'e..."

"Hoestruem ha?"

"Bu pekâlâ mümkün."

"Evet, ama asıl kritik husus bunun nasıl değil, neden yapılacağı."

"Ve tabii ne derece kolay olduğu."

"Kolay olacağı kesin. Problem kesinlikle gerekçesinde yatıyor."

"Ve tabii bizim bu işe girip girmeyeceğimizde."

"Ki bence girmemiz gerek."

"Girmeli miyiz gerçekten?"

"Bunu daha güzel bir dille de sorabilirsin."

"Ancak ortaklaşa bir karara vararak yapabiliriz bunu."

"Kesinlikle."

"Zosso istemiş ama."

"Evet, Zosso istemiş."

"İsteğini yerine getirecek miyiz peki?"

"Ona eşarbını geri vermekle yetinebiliriz."

"Öyle bir eşarp hiç *var oldu* mu ki?"

"Hem olduysa bile gerçek bir eşarp mıydı acaba?"

"Evet."

"Belki de sana öyle geliyor."

"Her neyse."

"Yersiz bir soru oldu bu."

"Orası oyalanmak için her zaman tehlikeli bir yer olmuştur."

"Zosso. Bir seyahat talebi. Bu âdemoğlu beyefendi gaz mekiği görünümlü bir uzay elbisesi içinde."

"Öhhö-öhhö," diye yalancıktan öksürerek dikkatlerini çekti Y'sul.

"Ve arkadaşı."

"Arkadaşını unutmayalım tabii."

"Aynı zamanda akıl hocasıyım da," diye belirtti Y'sul.

"O da önemli bir ayrıntı tabii."

"Bu işi yapacak mıyız yapmayacak mıyız?"

"İşte asıl mesele."

"Yapacak mıyızdır yoksa yapabilemeyebilir miyiz?"

"Evet. Daha doğrusu, hayır. Önceki şıklardan birini seçelim."

"Aynen katılıyorum."

"Kesinlikle hemfikirim."

"Olur da hazırlanabilirseniz tabii," diye kendi kendine mırıldandı Y'sul.

Kuzey Kutup Bölgesi'nin dondurucu bir soğuğun egemen olduğu göz alabildiğine uzanıp giden o karmakarışık topraklarının ortasında yer alan, aşırı nemden her yanı adeta vıcık vıcık olmuş Eponia adlı kentteki bir dönerbarda geçiyordu aralarındaki bu konuşma. Kendilerine ödünç verilmiş olan jet teknesi havada gerçekleştirdiği bir dizi hoplama ve zıplama eşliğinde uzay boşluğuna taşmaktan kıl

payı kurtulup etkileyici ve bir o kadar dehşetengiz sahneler ortaya koyduktan sonra nihayet yavaşlamış ve inişe geçerek dev gezegenin kuzey kutup noktasının sadece on beş bin kilometre açığında yüzlerce kilometreküplük bir alan işgal eden içi soğuk ve bayatlamış gaz kütleleriyle dolu şehrin seyrek bir bulut kümesini andıran yapısının eteğine konmuştu. Sora sora izini sürdükleri Quercer & Janath'ı Sıvı Esneyiş adını taşıyan bir dönerbarda bulmuşlardı. Valseir içeri girmelerine itiraz edecek gibi olduysa da, Y'sul ile Fassin mekândaki kapalı localardan birine hiç tereddütsüz tıkılarak hızla yukarı kaldırılmış ve çok geçmeden –bu hızlı çıkışın etkisiyle başları genelde akşamdan kalmalık durumlarında yaşanana benzer şekilde fena halde dönerek– kendi kabinlerinde pineklemekte olan iki seferkaptanıyla bir araya gelmişlerdi.

Fassin'in seferkaptanı olarak anılan kişilerden biriyle ilk karşılaşmasıydı bu. Daha önce çeşitli seferler onlardan bahsedildiğini duymuş ve hemen her zaman ekvator çizgisi hizasındaki yerlerde vakit geçirdiklerini ama utangaçlığa varan bir çekingenliğe sahip, bulunması zor kişiler olduklarını öğrenmişti. Geçmişte pek çok kez onlardan biriyle karşılaşmayı denediyse de, çoğunluğu son dakikada olmak üzere her defasında bir engel çıkmış ve buna muvaffak olamamıştı.

Kabarcık biçimli saydam duvarlarının dışında uzanan şehrin içeride oturup da manzarayı seyretmeye çalışan kişilerin yönlerini şaşırıp afallamasını sağlamak istercesine fırıl fırıl dönüyor gibi gözükmesine neden olacak ölçüde müthiş bir hızla, adeta burkularak, düğüm düğüm olarak ve yuvarlanarak çılgınca savruluyordu dönerbar. Bu döngüyle yaratılması hedeflenen etkinin ardında bir kasıt yatıyordu. Ahali ırkına mensup olanlar eşsiz bir denge hissine sahip olduğundan onlardan birinin baş dönmesi yaşadığı nadiren görülürdü. Böyle manyakça savrulmak, sırf maruz kalan kişinin derin ve sersemletici bir yerinden oynama duygusuna kapılmasını sağlayacağı düşüncesiyle ortaya atılmış, Ahali tarafından türetilmesine şaşmamak gereken bir eğlence şekliydi. Bununla eşzamanlı olarak uyuşturucu madde de alındı mı, olayın şamatası tam anlamıyla zirveye çıkıyordu. Ne var ki, o an büyük ölçüde boş olan dönerbarın içinde seferkaptanlarının kabinine doğru yalpalayıp zikzaklar çizerek ilerledikleri sırada Y'sul'un solungaçlarının çevresinin baş dönmesinden kaynaklı hafifçe grileştiği izlenimine kapıldı Fassin.

"İyi misiniz?"

"Hem nasıl."

"Buradaki ortam *Poaflias*'ın içindeyken fırtına duvarını yararak ilerleyişimizle ilgili hatıralarınızı mı canlandırdı yoksa?"

"Hiç de değil... Şey, belki bir nebze. Gulp. Herhalde öyle oldu."

Seferkaptanları Quercer & Janatlı aynı kişiydi. Yetişkinlik evresi sınırları içinde kalan bir yaşta olan koca cüsseli bir Ahali mensubu görünümündeydiler, ama her biri bir diskte olmak üzere iki birey vardı aslında o vücutta. Gerçekikiz Ahali mensuplarının varlığından bahsedildiğini daha önce duyduğu olmuştu Fassin'in, fakat farklı kişilerin aynı bedende bir araya geldiği bu tür bir durumla ilk kez karşılaşıyordu. Ahali ırkından olanların kafası genellikle gövdelerinin aynı zamanda en kalın bölgesi de olan, disklerden birinin ortasından dışarı uzanırdı ki bu da çoğu kez soldaki disk olurdu. Beyni sağdaki diskten fışkıran Ahali mensuplarının toplam nüfusun yüzde on beş civarına tekabül eden bir kısmını oluşturduğu sanılsa da bu gezegenden gezegen farklılık gösteren bir orandı. Çok ama çok nadiren de olsa aynı yaratıkta iki beynin geliştiği görülür, böylesi bir durumun sonucunda da Quercer & Janatlı gibisinden bir şey ortaya çıkardı. Çifte-Ahali mensubu, gövdesinin merkezinden çıkan duyu organlarını bütünüyle örten, şeffaf ağ örgülerle yamanmış küçük ve parlak bir dizi örtüye ve püsküllü duyargasının dış yakasını gölgede bırakan yine şeffaf bir diğer örtüye sarınmıştı.

"Orada görebileceğiniz pek bir şey yok."

"Sizi oraya götürmeyi kabul edersek tabii."

"Evet, öncelikle size rehberlik etmeyi kabul edelim de..."

"İyi dedin. Böyle yapacağımızın hiçbir garantisi yok."

"Doğru. Henüz buna karar vermiş değiliz."

"Karar halen beklemede."

"Aynen öyle. Ama..."

"Ne olursa olsun..."

"Orada pek bir şey göremeyeceksiniz."

"Bunun turistik geziye benzer yanı olmayacak."

"Veya bir gemi turuna."

"İkisine de benzemez."

"Üstelik donanımınızla ilgili her şeyi devre dışı bırakmanız gerekecek."

"Üzerinizde biyolojik olmayan ne kadar sistem varsa hepsini kapayacaksınız."

"En azından."

"Evet, hepsi kapatılmalı."

"Büyük ne varsa kapanmalı."

"Sizi götüreceğiz."

"Sanırım ne demek istediğinizi anladım," dedi Fassin.

"İşte bu güzel."

"Bravo size."

"Şu bahsettiğiniz karara varmanız tahminen ne kadar zaman alır?" diye sordu Y'sul. Sağdaki duyarga püskülünü içeri bakacak şekilde çevirdiğinden sadece geri kalan diğeriyle görebiliyordu. İnsanların sarhoş olunca tek gözünü kapamasının Ahali versiyonuydu bu.

"Ben gitme kararı aldım bile. Evet, aldım. Sen de aldın mı?"

"Evet, ben de aldım."

"Kararın 'Evet' mi peki?"

"Kararım 'Evet.'"

"Bize rehberlik etmeyi kabul ediyor musunuz yani?"

"Sağır mısın? Evet dedik ya."

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederiz," dedi Fassin.

"Peki o halde, nereye gidiyoruz bakalım?" diye sordu Y'sul huysuz bir tavırla.

"Ah–"

"–ha!"

"Bekle."

"Ve gör."

Gemi ilk bakışta öyle görünse de, şaka değil, gerçekti. Tombul birer tohumu andıran çıkıntılı depo bölmeleri baş kısmını gerdanlık misali çevreleyen, yeni cilalanmış gibi pırıl pırıl, üç yüz metre uzunluğunda abanoz karası bir dikene benziyordu. Yapışkan kentin aşağılarında yer alan, nispeten daha küçük birer baloncuk şeklindeki komşu yerleşkelerin altıgen parselleriyle sınırlanmış bir kilometre çapında yarım daire şeklinde bir alandan ibaret olan umumi bir hangarda gün gelip de havalanmayı beklerken buldular onu.

Valseir onlara burada veda ediyordu. Yolculuk iki seferkaptanı

tarafından muazzam yoğunlukta, ara sıra helezon biçimli kıvrılma hareketleriyle süslenecek, çok yüksek hızlara sahne olacak, dönel etkisi kimi zaman aşırıya kaçacak şeklinde tanımlanan bir manevra silsilesi ile başlayacaktı ve bundan dolayıdır ki kalbi zayıf olanlara göre değildi. Yaşlı Ahali mensubu kıdemini kullanma yoluna gidip kendisini mazur görmelerini rica etmiş ve böylelikle bu zorlu sınamadan paçayı sıyırmıştı.

"Desene yine fırıl fırıl döneceğiz," diyerek derin bir iç çekti Y'sul, kendilerini neyin beklediğini işitince.

"Leisicrofe'ye selamlarımı iletin," diye Fassin'e tembihledi Valseir. "Umarım şu yaprak-resim halen yanındadır."

Üzerinde gökyüzü ve bulutlar resmedilmiş olan yaprağı küçük gaz mekiğinin içinde bulundurduğu tuhaf kutudan çıkaran Fassin onu ihtiyar Ahali mensubuna gösterdi. "Ona uğramadan dönmeyeceğim."

"İşte bu güzel. Size bol şans dilerim."

"Sizin de şansınız açık olsun. Geri döndüğümde sizi nerede bulabilirim?"

"Orasını bana bırak. Döndüğünüzde ortalıkta yoksam Zosso'yu bulduğumuz yerde beni bulmayı deneyin. Veya, bir de bakarsın FırtınaYelkeni yat yarışlarında olurum."

"Hayhay," dedi Y'sul, espriyle karışık. "Ama ne olur bir dahaki sefere dostlarınızı da yanınızda getirmeyin."

Diken biçimli siyah geminin adı *Velpin*'di. Kenti sarmalayan devasa bulut kütlesinin içinden donmuş köpükten oluşan bir şelalenin ortasını delip çıkan bir iğne gibi fırlamış ve gezegenin uzak kutbu çevresinde girdaplar meydana getirerek hiç durmadan dönmekte olan buz tutmuş gaz akıntısının içinde gözden kaybolup helezonlar çizme, yuvarlanma, kendi etrafında adeta ilmikler çizme, yükselme, düşme ve sonra tekrar yükselme şeklinde bir seyir izleyen o acayip ve çılgın manevrasına başlamıştı.

Geminin orta kısmında yer alan ve hem yolcu kompartmanı hem de ambar işlevi görmesi dolayısıyla aşırı tıkışık bir hale bürünmüş olan bölmeye kilitli vaziyette havada mekik dokuyarak zaman geçirmekte olan Fassin ile Y'sul, Velpin'in helezon içinde helezon içinde helezonlar çizip kendileri de daha hızlı ve de sıkı ilmik figürlerinden oluşan daha geniş bir serinin bir parçasından ibaret büyük

halkalar içinde doksan derecelik yokuşlar tırmanmak suretiyle tirbuşon biçimli ufak burgusal hareketler yapışını hissediyordu.

"Ne bela bir yere düştük biz böyle!" şeklinde veciz bir yorumda bulunmakta gecikmedi Y'sul.

Odanın karşı duvarına monte edilmiş olan arızalı ekrana kumlu bir görüntü yerleşmişti. Vızıltımsı sesler çıkarıyor ve zaman zaman biçimsiz ışık ve gölge kıvrımları arasında ancak çizgi çizgi seçilerek geçip giden tırtıklı bulut görüntüleri yansıtıyordu. Ok başı biçimli mekiğinin her iki duyusunu da sıfıra indirgemiş olsa da, çevresini görebiliyor ve duyabiliyordu Fassin. Gaz mekiğinin tüm sistemleri yolculuğun başlamasının hemen öncesinde kapatılmıştı. Kendisini dik posizyona getirince yüzüne örtülü olan saydamlığı giderilmiş levhanın ötesini görebildiğini fark etti...ve etrafı daha iyi duyumsayabilmek için şok-jelin bir kısmını plakanın üzerinden sıvayıp attı. Böyle yapmasıyla beraber minik gaz mekiğinin ötesinden gelen gürültü donuk ve çok yüksek bir tona büründü. Y'sul'un sesi ise zorlukla anlamlandırılabilir çığlıklar halinde çıkıyordu.

Geminin gerçekleştirdiği çılgınca dönüşler yüzünden oraya bir nevi çivilenmiş olan Fassin ve Y'sul kompartmanın iç yüzeyine sıkı sıkı tutunmakta bulmuştu çareyi.

"İç içe geçmiş bunca burgu hareketini ne sebeple yaptıkları hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Fassin arkadaşına, Quercer & Janath onları içine tıkılmış oldukları kompartmandan nihayet çıkardıktan sonra bir kompartman ötedeki dümen bölmesine geçince yeniden baş başa kaldıklarında.

"Sırf haylazlık olsun diye yapıyor bile olabilirler," diye yanıt verdi Y'sul.

Y'sul'a dikkatle bakan Fassin, Ahali mensubunun bu kez her iki duyu püskülünün de içeri çevrilmiş olduğunu gördü.

Geniş bir kavis çizen gemi sarsıntıyla hızlandı. Siyah bir fon üzerinde çılgınca dönen yıldızların meydana getirdiği çukur çukur görüntüyle bir an için parlayan ekran hemen ardından tümüyle söndü.

Delice bir hızla iç içe geçen helezon şekilli manevralar, *Velpin* sanki kocaman bir silahın namlusu boyunca ilerleyen bir fişekmişçesine tek ve uzun bir çizgi üzerinde cereyan eden bir dönme figürüne indirgenmişti şimdi.

Yüksek bir çınlama sesinin etraflarında yankılanmasıyla, gemi düz bir rotaya oturur gibi oldu. Dönüş oranı yavaş yavaş azalı-

yor, gemi durağan bir seyir ediniyordu. Y'sul'un duyu püskülleri Fassin'in gözü önünde aşama aşama dışarı açıldı. Ekrana ise birkaç dakika boyunca ağır ağır dönmekte olan yıldızların görüntüsü hakim oldu. Sonra tekrar söndü ekran. Dönme hareketi bir kez daha şiddetlendi ve Y'sul duyu püskküllerini gerisingeri içeri çevirdi. Geminin peş peşe gerçekleştirdiği dönüşler Fassin'e tüm bedeninin şok-jel içinde muazzam bir basıncın etkisi altında ezildiği hissi verecek raddede şiddetlenmişti. Burasının aynı zamanda onun tabutu da olduğu yönünde bir fikir canlandı birden aklında. Tabii ya, öyle değildi de neydi? Tek bir olaya veya olguya odaklanıp diğer her şeyi göz ardı etmek şeklinde özetlenebilecek bir tür tünel görüşü yerleşiyordu dimağına şimdi, izlediği yolun sonu çok uzaklardaki bir noktacığa indirgenmiş olan fişeğin o koca silah namlusu içinde ilerleyişinin görüntüsü; tam karşıda, görüş ve duyuş mesafesinde olmakla beraber yine de çok ama çok uzakta, her yanı saran derin bir karanlıktan ve onun da ötesindeki kesif bir grilikten başka hiçbir şey olmaksızın, sonu hiç gelmeyecekmiş gibi uzayıp giden tüp boyunca ulaşmaya çalıştıkları son tanımlanmış yere doğru ilerlediklerini sanıp da aslında ona bir gıdım bile yaklaşamadıkları bir yol.

Uyandı Fassin. Halen dönüyorlardı, ama dönüşün şiddeti bir defa daha hafiflemeye başlamıştı. Burnu kaşındı ve aslında öyle bir ihtiyacı olmadığını bildiği halde işemek zorundaymış gibi hissetti kendini. Şok jeli ve solunum sıvısı işbaşındayken böyle bir şey asla olmazdı. Sonra yeniden uykuya daldı.

•

Uyandı Taince Yarabokin. İçine gömüldüğü derin uykudan silkinip de bilinci tam anlamıyla yerine gelene dek yüzeye çıkarken düşündüğü ilk şeylerden biri, Saluus Kehar'ın onun için hazırladığı mesajı alamamış olduğu, bazı gözden geçirmeler, kayıt yenilemeler ve değişiklikler yapmak için eline zaman kaldığı, kendi kaydını dinlemeye ve de görüntüsünü izlemeye daha çok vakit ayırma imkânı bulacağı ve her defasında gözyaşlarına boğulacağıydı. Eğer her ikisini yapmak da mümkünse ve benliğine işleyen bir şey onu böyle yapmaya güdümlemişse, o hergeleyle yüzleşip belki de onu öldürmek için halen zamanı ve de şansı vardı elbet (Bu hususta kendisinin de emin olduğu söylenemezdi aslında... Bazen onu öldürmek, bazen hikâyeyi ortaya serip tüm ayrıntısıyla haber kanallarına anlattığını

bilmekten dolayı düşeceği utancın acısını tüm ağırlığıyla çekmesini sağlamak için hayatta tutmak istiyordu, bazense bundan çok uzun zaman önce bir gece vakti o ıssız çölün bağrındaki gemi harabesinin içinde gerçekte neler yaşandığını bildiği konusunda onu temin etmek oluyordu tek dileği).

Saatin kaç olduğunu öğrenmek üzere, sersemlemiş bir şekilde sanal uzay ortamında el yordamıyla çevresini yoklayarak bilgi arayışına geçti. Ulubis ile arasında halen yarım yıllık mesafe vardı. Bu andan itibaren saldırı gerçekleşene dek uyanık kalmalıydı, son çatışma öncesi ilk uyandırılanlardan biriydi o, çünkü idarecilerinin eli altındaki kozlar arasında yerel bilgiye en yakın olanını teşkil ediyordu. Ulubis'i son görüşünün üzerinden iki yüzyılı aşkın zaman geçtiği ve bu süre zarfında, her şey bir yana oranın işgale uğradığı göz önüne alınacak olursa, uygulamaya konabilirlik bakımından onlara pek de faydalı bir bilgi veremeyeceği konusunda içten içe şüpheye kapılsa da, o an için ellerinde daha iyi bir seçenek yoktu. Bu bağlamda kendini her şeyden çok bir tılsım, uğruna dövüştükleri sistemin küçük bir sembolü olarak görüyordu. Donanmada yer alabilmesinin ardında yatan sebeplerden başlıcası bu olsa bile, durumdan hiç mi hiç rahatsız değildi. Yetenekli, işinin ehli ve cesur bir subay olduğuna güveni tamdı ve sırf sahip olduğu yüksek erdemlere dayanarak mevcut rütbesine ulaşmıştı. İmdadına yetişmek üzere koştuğu şeyin kendi evi oluşu gerçeği ise ikramiyeden öte bir şey değildi onun gözünde.

Yolculuğun yarısı geride kalmışken Öteden Gelenler'le yapılan savaştan bu yana donanmayı meydana getiren gemiler bir nebze çevreye dağılmış halde ilerliyor, böyle yapılmakla tüm birimlerin eşzamanlı olarak ateş açması halinde oluşacak yıkım gücünün sunduğu avantaj olası bir tehdidin donanmanın ana grubu onun tuzağına düşmeden çok önce öncü devriye gemilerinin oluşturduğu ağ tarafından fark edilip haber verilmesi karşılığında feda edilmiş oluyordu. Arada kalan yılların büyük çoğunluğunu kozasının içinde ağır tempolu derin bir uyku halinde geçirmişti Taince, ama –filonun önü sıra ilerleyen izci gemilerce temin edilen görece güvenlik sayesinde– tazelenme ve moral depolama bahanesiyle uykuya ara vererek içinde uzandığı şok jelinden çıkıp savaş gemisinin çarpık bir yerçekiminin geçerli olduğu ortamında normal bir insanoğlu gibi gezindiği ve her şeyin ona son derece normal gelmesi gerçeğiyle yüzleşmekten dolayı kendisini insan vücudunu mesken tutan ya-

bancı bir varlık misali tuhaf hissettiği de olmuştu; sarsak hareketlerle, tırnakları ve kollarındaki kıllar gibisinden küçücük detaylar karşısında bile şaşkınlığa kapılarak, kendisi gibi göreve bir süreliğine ara verip dolaşmaya çıkmış başka insanlarla karşılaşmaktan ötürü özellikle ilk başlarda bir hayli afallayarak ve kozasının içinde dört bir yanına kablolar bağlı halde uzandığı sanal mevcudiyetinin zenginliğini –tümüyle yüksek çözünürlüklü bilgi ve anlam duyumsamasına batıp çıkma yeteneğiyle– kesip alınmış bir uzvun ardından duyulana benzer bir özlemle anarak geziniyordu.

Bilinci tamamen yerine geldiğinde bir kez daha böyle hissedecekti kendisini. Aslında buna hiç de hevesli değildi Taince. Bir yandan tökezleyip yalpalayarak iki ayağı üzerinde yürümeye başlar başlamaz gerisingeri kapağı kozasına atıp büzülmeyi diliyor, oradayken ise tek hızın ve tek gerçekliğin hakim olduğu şu bildik fiziki yaşantıya sonsuz bir özlem duyuyordu. Güneş ışığının ortalığı sevince boğduğu mavi bir gökyüzü, insana ferahlık veren tatlı bir meltemin esintisiyle dalgalanan saçlar ve ayaklarının altında uzanan renk renk çiçekle bezeli yemyeşil çimler.

Tüm bunlar çok uzun zaman öncede kalmıştı artık. Kimbilir, belki de onları bir daha asla göremeyecekti.

Kendine gelme sürecinde Taince'nin aklına takılan ilk düşüncelerden bir diğeri ise, her an kendi ölümüyle sonuçlanabilecek kaçınılmaz bir acil durum gereğince değil de hiçbir alarının çalmasına lüzum kalmaksızın, üzerinde önceden uzlaşmaya varılıp bu doğrultuda programlanmış bir görev devralma sistemi dahilinde yavaş yavaş uyandırılmakta olduğunun gayet farkındayken bile henüz ölüme sığınabilmiş olmadığı, henüz sona gelinmiş olmadığı ve unutmanın ve de unutulmuşluğun o huzur dolu kucağına düşene dek yüzleşmesi gereken daha pek çok acı ve dehşetin kendisini beklediğiydi.

•

"Hoestruem," dedi Quercer & Janath.

"Hani nerede?" diye sordu Fassin.

"Ne demek 'Nerede?'?"

"İçindesin ya işte."

Gerçekikizin gaz mekiğinin sistemlerini yeniden açmasıyla beraber içine gömülmüş olduğu karartma ortamından kurtulmuştu Fassin. Kendisini halen biraz aklı karışık ve nedense biraz da kir-

lenmiş hissediyordu, şok jeli bedenini yeniden sarmaladıkça yavaş yavaş ortadan kalkan bir algıydı bu. Y'sul'un da uyku sersemi bir hali vardı, bağlı tutulduğu ağdan kurtarılıp da özgür kalınca havada titrekçe yalpalamaya başlamıştı.

Göz alıcı giysilerini halen üzerinden çıkarmamış olan Quercer & Janatlı'ın uzuvlarından birinin tek bir darbesiyle yeniden çalışır duruma getirdiği yolcu kompartmanının ekranına vermişlerdi şimdi tüm dikkatlerini. Ekrandaki görüntüyü özenle inceleyen Fassin'in tüm çabasına rağmen görebildiği tek şey, kapkara bir arka plan önünde parıldayan yıldızlarıyla sıradan bir uzay boşluğu manzarasıydı. Hangi yöne bakmakta olduğunu o an için bulup çıkaramamıştı. Şurası kesindi ki, bakmaya aşina olmadığı bir yöndü bu.

"İçinde mi?" diye sordu, belirsizliğe düşmüş ve biraz da afallamış bir halde.

"Evet, içindeyiz."

Bunun üzerine bakışlarını kabuğunun çevresinde halen bir miktar grilik göze çarpan Y'sul'a çevirdi Fassin.

Onun bu sorgu dolu bakışına omuz silkerek karşılık verdi Ahali mensubu. "Bana bakma," dedi arkadaşı, olayı açıklığa kavuşturmak ister gibi, "ben tam anlamıyla pes ettim. Birisi bize Hoestruem denen şu şeyin gerçekte kim, ne veya nerede olduğunu söylemeyecek mi yahu?"

"Bir Bulutçu."

"*Bulutçu* mu?" diye tekrarladı Fassin. Tercümeden kaynaklanan bir kelime benzeşmesi olsa gerekti bu, ya da basit bir yanlış anlama. Bulutçular Cincturia'nın bir parçasıydı: Öteden Gelenler'in de ötesinde, her şeyin dışında kalan yolda ilerleyen varlıklar, aygıtlar, yarı-uygarlıklar ve teknoloji artıklarıydı.

Kendine gelmek ister gibi silkindi Y'sul. "Yani demek istediğiniz, bir RüzgârBulutçusu veya AğaçBulutçusu ya da YapışkanBulutçu veya..."

"Hayır."

"Saydıklarınızın hiçbiri değil."

"Bir Bulutçu sadece."

"Fakat..." diyecek oldu Fassin.

"O halde bahsettiğiniz şey, bir Aopoleyin!" diye atıldı Y'sul, sesinin ölçüsünü kaçırarak. "Durun sırayla gidelim! Şu an bulunduğumuz yer onlardan biri mi yani?"

"Evet."

"Kesinlikle."

"Şey, daha doğrusu, bir bakıma."

"Duruma göre değişir."

"Oraya en yakın yer demek daha uygun bir ifade olur."

"Veya en yakın sistem."

"Ha?" oldu Y'sul'un verebildiği tek tepki.

"En yakın ne?" diye soran Fassin'in söylenenlerden hiçbir şey anlamadığı ortadaydı. Bir yandan dikkatli gözlerle yıldız sahasını süzmeye devam ediyordu. Bu görüntüde yolunda gitmeyen bir şeyler var gibiydi. Ona ters gelen bir şey saklıydı sanki orada. Görüntünün açısıyla ilgisi yoktu bunun, yansımalı olması, tepetaklak edilmesi veya arkaya toplanması veya buna benzer bir yöntemle çözülecek bir husus değildi.

"Sanırım hâlâ tam olarak kendime gelemedim," dedi Y'sul, iyiden iyiye uyanmak için kabuğundaki duyargaları çırparak.

Fassin ise kendini az önce dimağında canlanan şu silah namlusunun en dibinde ateşlenip dışarı atılmaya hazır şekilde bekler hissediyordu, veya belki de lanet olası evrenin bütünündeki en büyük, en uzun ve tarif edilemeyecek ölçüde muazzam boyuttaki adeta sonsuzluğa uzanan o silah namlusundan dışarı çoktan püskürtülmüştü bile.

"Nasqueron'a ne uzaklıktayız?" diye istemsizce döküldü sözcükler ağzından.

"Bekleyin biraz," dedi Y'sul yavaşça. "'Sistem' derken tam olarak nereyi kastediyorsunuz?"

"Otuz dört binyıl kadar uzaklıktaki bir yeri."

"Uzay yılı hesabıyla, gaz-devi hesabıyla değil. Herhangi bir karışıklığa yol açtıysak kusura bakmayın."

"Otuz dört binyıl mı dediniz?" dedi Fassin. Gaz mekiğinin tüm duyularını kapayıp bir defa daha geçici bir şuursuzluk haline gömülmek üzereymiş gibi bir his doluyordu içine. "Yani..." Cümlenin devamını getiremeden silinip gitmişti sesi.

"Olağan ölçüyle otuz dört bin ışık yılı. Aşağı yukarı. Karışıklığa sebebiyet verdiysek özür dileriz."

"Ben bunu çoktan söyledim."

"Biliyorum. Ama her farklı kişi farklı bir karışıklığa yol açabilir."

Başka bir sistemde, başka bir yıldız sisteminde, galaksinin bam-

başka bir köşesindeydiler; eğer söylenenler doğruysa, Ulubis'i –hem sistemi hem de aynı adlı yıldızın kendisini– otuz dört bin ışık yılı geride bırakmışlardı. Bu da, Ulubis sisteminde onu bu uzak yıldız sistemine bağlayan ne Fassin'in ne de Y'sul'un o âna dek duyduğu çalışır durumda bir solucan deliği geçidinin var olduğu anlamına geliyordu.

Adına Hoestruem denen Bulutçu, bulundukları yere bir ışık yılı uzaklıktaydı. Bulutçular –kiminle konuşulduğuna bağlı olarak– hisli, yarı-hisli, ön-hisli, hissiz veya en yalın anlamıyla çok uzaktan hisli olmayan varlıklardı ama aşırı uçtaki bu son bakış açısının, büyük bir gaz bulutunu kendi yararına kullanabilecek ve onunla kâr getirici işler yapabilecek olanlar gibi, onun varlığının gerçeğe dayanmasında çıkarı yatan kişilerce benimsendiği görülüyordu. Canlı olmaması koşuluyla tabii. Herhangi bir hayvan türünden ziyade koca cüsseli, zekâdan payını almış bitkilere benzedikleri söylenebilirdi ve (gerçi bu husus biraz tartışmalıydı ama) içinde yaşadıkları ya da bizzat vücuda getirdikleri yıldızlararası gaz bulutlarınınkiyle çok benzeşen bir bileşimleri vardı.

Varlıklar, türler, makine soyları ya da diğer akıllı döküntülerden oluşan ve –genelde– yıldız sistemleri arasında varlığını sürdürüp diğer muntazam kategorilerin hiçbirine dahil edilemeyen (buradan da anlaşılacağı üzere, ne uzayın derinliklerinde kuyrukluyıldız süren ve adına Eclipta denen gruba, ne Plena adıyla tanınan Kahverengi Cüce Güneş Sakinleri'nin çevrede başıboş dolaşıp oradan oraya savrulan örneklerine, ne de Ağır Tanecik İçermeyen Yarı Gölgeler veya on üç kat kıvrılmış Boyutlular veya Seyelanlar'ı mesken tutmuş Quantarchlar gibisinden gerçek yabancılara bağlıydılar) unsurların genel adı olan Cincturia'nın bir parçasıydı Bulutçular.

Valseir'in arkadaşı Leisicrofe, işte bu Cincturia üzerine uzmanlaşmış bir âlimdi. Yapmakta olduğu araştırma gezisi, Cincturia'nın gerçek örneklerini –Bulutçular, Seyirkozaları, Çat Pat Bilenler, Zahmet Çekenler ve geriye kalan diğerleri– yerinde gözlemleme olanağı sunan, galaksi geneline yayılmış bir saha turuydu. Araştırması sırasında Hoestruem'e de uğramıştı çünkü burası hemen yakınında bir solucan deliği geçidi bulunan az sayıda Bulutçu'dan biriydi. Gelgelelim bu, Mercatoria'daki ya da kendisine Uygar Galaksi diyen kesimin geri kalanındaki herhangi birinin hakkında en ufak bir şey bildiği türden bir solucan deliği veya geçit değildi.

Aopoleyin adını taşıyan yıldız bulundukları yere sadece bir düzine ışık günü uzaklıktaydı. Bulutçu Hoestruem –ki ölçüleri en dış gezegeniyle kıyaslandığında yıldız sisteminden çok daha büyüktü– büyük lensin en uzak köşelerinden birine ulaşma (bu sözcük fazla yüklü kaçacaktı belki ama) gayesiyle çıktığı ağır tempolu göç yolculuğu sırasında kısmen de olsa sistemin en dış kesimlerinin içinden geçiyordu. Kendi küçük mekiği içinde seyahat eden Ahali mensubu Leisicrofe buralarda bir yerdeydi, ya da en azından bir süre önce burada bulunmuştu. *Velpin* de onun izini sürüyordu işte.

"Söylesenize, ne kadar zaman bu durumda kaldık?" diye sordu Fassin, Quercer & Janath'a. Az çok gemiye benzer herhangi bir şey bulmaya çabalayan alıcıların ardı arkası kesilmeyen metalik bir takırtı eşliğinde çevreyi taramasını izleyerek, *Velpin*'in kontrol salonunda uçmaktaydılar o sıra. Oldukça yavaş ilerleme kaydettikleri bir gerçekti. Ahali ile Bulutçular arasında, herhangi bir Ahali gemisinin onlardan birinin içinden geçerken son derece ağır bir hızla ilerleyeceğine dair, geçmişi çok eskilere dayanan bir anlaşma mevcuttu. Bulutçular dirençli ve çabuk toparlanabilen bir yapıya sahipti, ama duyu organı yerine geçen ve de sinir sistemlerini oluşturan birbirinden ayrı lifleri, hafif bir gaz tabakasıyla dolu incecik şeritleri ve kanalları eşsiz bir hassasiyete sahipti, o yüzden de *Velpin* büyüklüğünde bir gemi bir Bulutçu'nun bünyesindeki lifler arasında ilerlerken herhangi bir hasara yol açmamak için olabildiğince yavaş ve dikkatli hareket etmeliydi. Her ne kadar *Velpin* çevresine dalga dalga sinyal gönderip Leisicrofe'ye kendisiyle irtibata geçme daveti iletmeye devam etse de, Quercer & Janath bu yöntemin balığın ağa takılması açısından işe yarayacağı konusunda pek iyimser değildi; bu gibi çatlak akademisyenler iletişim sistemlerini tam da en gerekli olduğu zamanlarda kapamak gibi kötü bir alışkanlıkla nam salmamış mıydı ne de olsa?

Gerçekikizlerin suratlarına akıllarının feci şekilde karışmış olduğunu ele veren bir ifade yerleşmişti. Tek bünyede çift kimlik barındıran yaratık ayna etkisi yaratan giysilerinin parlak kırışıklarını hışırdatarak silkindi. "Nasıl yani, ne kadar zaman ne yapmışsınız?"

"Kaç zamandır böyle mutlak bir şuursuzluk halindeyiz?" diye düzelterek sorusunu tekrarladı Fassin.

"Birkaç gündür."

"Ve sonra birkaç güncük daha."

"Ciddi misiniz?" dedi Fassin düşünceli bir sesle.

"Hey, dur biraz, neden çoğul konuşuyorsun?" diye itiraz etti Y'sul. "Şahsen *ben* hiç de şuursuz değildim!"

"Bakın işte."

"Gördünüz mü?"

"Arkadaşınız sizinle hemfikir değil."

"O vaziyette sadece birkaç gün geçirdik demek," dedi Fassin, diğerlerinin sözlerinden alıntı yaparak.

"Birkaç güncük mü?" dedi Y'sul. "Birkaç güncük, öyle mi? Bırakın birkaç günü, tek bir gün bile şuursuz kalmadık ki biz!" Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Kaldık mı yoksa?"

"Zaman alan bir süreç bu, biraz sabır ister," diye açıklamaya girişti gerçekikiz Ahali mensubu. "O süreci geçirmenin en iyi yolu uyumaktır. Böylece dikkati dağıtma riski ortadan kaldırılmış olur."

"Gönlünüzü hoş tutmayı başka nasıl başarabilirdik ki?"

"Hem işin bir de güvenlik tarafı var."

"Pek tabii."

"Ben kendimi çok kısa bir süre için uykulu hissetmiştim, o kadar!" diye feryat figan bağırdı Y'sul. "Bir an için gözlerimi kapayıp derin düşüncelere daldım, hepsi o!"

"Yirmi altı gün kadar demek istiyorsunuz herhalde."

"Yirmi altı gün boyunca şuursuz vaziyette mi kaldık yani?" diye sordu Fassin.

"Bu tür durumlarda standart ölçüdür bu."

"Kabaca."

"*Ne?*" diye çığırdı Y'sul. "Bizi kasıtlı olarak bilinçsiz halde *tuttuğunuzu* mu söylüyorsunuz?"

"Evet, öyle de ifade edilebilir."

"Öyle de *ifade edilebilir* demek?" diye gürledi Y'sul, iyiden iyiye öfkeye kapıldığı her halinden anlaşılarak.

"Aynen söylediğimiz gibi."

"Peki nasıl bir ifadeymiş bu, sizi adam kaçıran alçak korsan bozuntuları?"

"Yalın gerçeğin ifadesi."

"Bizi ilaçla bayıltıp ölü gibi şuursuz hale getirdiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye uludu Y'sul bu defa.

"Evet. Başka türlüsü çok sıkıcı olurdu."

"Bu ne cüret?" şeklinde bir çığlık kopardı Y'sul.

"Bu aynı zamanda tüpü kullanmanın koşullarından biridir de."

"Geçiş Koşulları," diye belirtti Quercer & Janath'ın sol tarafı, makamlı bir sesle.

Gerçekikizin diğer tarafı ise ıslığa benzer bir ses çıkardı.

"Ah, evet! Şu Geçiş Koşulları işte; er geç gelir yakanıza yapışırlar."

"Birlikte çalışmaya pek elverişli değildirler."

"Ama tüp de onlarsız kullanılamaz."

"Sakın... Ne?... Sizi gidi... Hay sizin koşulunuza...!" diye söylendi Y'sul ağzından tükürükler fışkırarak.

"Hah," dedi Fassin, çenesini bir müddet kapalı tutması ve konuşma sırasını kendisine vermesi için Y'sul'a sinyal göndererek, "şimdi anlaşıldı. İzin verirseniz size şu, eh, tüp yolculuğuyla ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

"Sorun tabii."

"Dilediğiniz kadar sorun."

"Sorularınızı iyi seçmeyi ihmal etmeyin ama; yanıtlar bir ölçü palavra olabilir."

"...Tüm hayatın boyunca bu denli utanç verici bir durumla hiç karşılaşmamıştım..." diye homurdanan Y'sul havada süzülerek bir dizi orta menzilli tarayıcı tankın yanına gitti ve sanki böyle yapmak Leisicrofe'nin gemisinin yerini tespit etmede bir fayda sağlayabilirmiş gibi tankların üzerini tıklatmaya başladı.

Bir veya iki saatliğine bilinçsiz bir uyku halinde bırakılmış olduklarını daha o zamandan fark etmişti Fassin. Uyanınca kendisini içinde bulduğu ruh hali ve şok jeli ile solunum sıvısının yapmak zorunda kaldığı temizleme ve derleyip toplama işleminin gereğinden çok daha uzun sürmesi ona bunu anlatmaya yetmişti. Onu her şeyden çok rahatlatan ise, aradan yirmi altı gün geçtiğini öğrenmek olmuştu. Böyle bir şey olmasını hiç beklemiyorken ve bunun gerçekleşeceğine dair hiçbir uyarı almamışken bu denli çok zaman yitirmek hiç şüphesiz son derece kaygı vericiydi ve kişiye geçmişe dönük bir incinebilirlik ve savunmasızlık hissi veriyordu (sırf geçmişe değil de başka dönemlere yönelik de aynı hissi vermesindi sakın!), ama bir yıl veyahut yirmi altı yıl uyuduklarını söylememişlerdi en azından, öyle değil mi? O süre zarfında Ulubis'te neler olup bittiğini bilmeye olanak yoktu –kaldı ki gaz mekiğinin tüm sistemleri kapatılmışken Fassin'in şuursuzluk içinde geçirdikleri sürenin ger-

çekten de iddia edildiği süre kadar olup olmadığını kontrol etmesi beklenemezdi– fakat görünen o ki Ahali Listesi denen şu efsanenin en azından küçücük bir kısmı doğruydu. Gizli solucan deliklerinin varlığı gerçekti. Fassin en azından birinin varlığından kesinlikle emindi, hem uzun uzadıya düşündükçe Ulubis ile Aopoleyin arasındaki geçidin tek geçit olduğuna inanası da pek gelmiyordu. Bunu öğrenmek için onlarca gün kaybetmeye değerdi doğrusu.

Soru sağanağına başlamanın arifesindeki Fassin küçük gaz mekiğinin içinde derin bir nefes almaya çalıştığını hissetti. "Biz bir solucan deliğinden geçerek mi geldik buraya?" diye sordu en sonunda.

"İşte size mükemmel bir açılış sorusu! Her bakımdan çok kolay cevaplanacak bir soru! Ve cevabı: Evet."

"Tastamam öyle yaptık. Ama biz onlara Cannula demeyi tercih ediyoruz."

"Peki bu solucan deliğinin, yani Cannula'nın Ulubis'teki ucu –daha açık bir ifadeyle, Nasqueron'daki ucu– tam olarak nerede? Hortum nerede?" şeklinde geldi Fassin'in sıradaki soruları.

"Bak sen! Beyimiz olayın terimlerini de gayet iyi biliyormuş."

"Çok etkileyici doğrusu."

"Üstelik bu da kendi açısından çok iyi bir soru."

"Tamamen aynı fikirdeyim. Ama olgusal açıdan bir o kadar ümitsiz bir soru da bu aynı zamanda."

"Bunun cevabını veremeyiz."

"Güvenlik gerekçeleriyle."

"Umarız bizi anlayışla karşılarsın."

"Tabii ki anlıyorum sizi," dedi Fassin. Bu soruya dosdoğru cevap almak umulmayacak bir şans olurdu zaten. "Bu solucan deliği ne kadar zamandır orada?" diye sordu.

Gerçekikiz bir an sessiz kaldıktan sonra şu yanıtı verdi:

"Bilmiyoruz."

"Ki buna şaşmamak gerek. Muhtemelen milyarlarca yıldır oradadır."

"Muhtemelen."

"Bunun gibi daha kaç tane var?" diye sordu Fassin bu kez. "Solucan delikleri demek istiyorum yani; Cannula?"

"Az öncekinin aynı."

"Az öncekinin aynı mı?"

"Az önceki dediğim...yani...bilmiyorum."

"Hiçbir fikrim yok."

"Eh, belki bir nebze fikrimiz var."

"Pekâlâ, az biraz fikrimiz var. Ama bu bilgiyi sizinle paylaşamayız. Geçiş Koşulları, anlarsınız ya."

"Hay lanet olsun sizin şu Geçiş Koşulları'na."

"Evet, bin kere lanet olsun."

"Ulubis'ten –Ulubis sistemi yakınlarında bir noktadan, mesela Oort radyanı* içinde bir yerden– başlayıp başka bir yere uzanan herhangi bir geçit var mı?"

"Alın size bir iyi soru daha. Ama buna cevap veremeyiz."

"Seferkaptanlığımızın değerinin bile yanıtlamaya yetmeyeceği bir soru."

"İçinden geçtiğimiz Aopoleyin'e çıkıyor, onu bizzat öğrenmiş bulunuyoruz; peki ya bir Mercatoria deliğiyle bağlantısı var mı? Solucan deliklerinden birinin burada da bir geçidi, bir Hortumu var mı?"

"Hayır."

"İşte buna bayıldım. Düz cevap. Amma da rahatlatıcı: Hayır."

"Peki ya buradan, Aopoleyin'den başlayan," diye sürdürdü sorularını Fassin, "başka solucan delikleri var mı?"

Bunu anlık bir diğer sessizlik izledi. Sonra,

"Böyle yapmakla kendimizi salak konumuna sokmuş mu oluyoruz bilmiyorum, ama buna da cevap veremeyiz."

"Sanki her önüne gelen buraya ulaşmak için ayrı bir tüp kullanacak."

"Ama yine de..."

"Söyleyemeyiz."

"Resmi bir bilgidir bu."

Pes ettiğini bildiren bir sinyal belirdi Fassin'in mekiğinin yüzeyinde. "Yine şu Geçiş Koşulları, değil mi?" diye sordu.

"Bizi anlamaya başladınız nihayet."

"Peki ama, neden ben?"

"Neden mi sen?"

"Neden sen ne?"

"Neden benim solucan deliğinden geçip buraya gelmeme izin verildi öyleyse?"

"Çünkü öyle talep ettin."

* Radyan: Güneş ile yörüngesindeki gezegenlerden biri arasındaki değişken uzaklık. –çn

"Düzeltiyorum, Valseir, Zosso ve Drunisine senin adına bu talepte bulundu."

"Nasıl reddedebilirdik ki?"

"Yani sırf ben kendi adıma bu talepte bulunmuş olsam avucumu mu yalayacaktım?" dedi Fassin.

"Ah, en azından deneyebilirdin."

"İyisi mi işin o kısmını şimdilik sürüncemede bırakalım."

"Yolcularımıza hakaret etmemeye özen göster lütfen."

"Kâğıda dökülmemiş bir yasadır bu."

"Daha önce Ahali'nin solucan deliklerini kullanmasına izin verilmiş başka bir âdemoğlu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Hafızamı zorluyorum ama, hayır. Bunu bilmek gibi bir zorunluluğumuz da yok ayrıca."

"Peki ya kâhinler, onlardan birine böyle bir ayrıcalık bahşedilmiş olabilir mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla, hayır."

"Şu da var ki, bizim bilgimiz oldukça sınırlı."

"Tamam," dedi Fassin. Küçük gaz mekiğinin derinliklerinde kalbinin göğsünü delmek istercesine çarptığını hissedebiliyordu. "Solucan deliklerinde sık sık seyahat eder misiniz?"

"Bu 'sık sık' tabiriyle kastettiğiniz şeyin tam tanımını ortaya koyun lütfen."

"Dilerseniz başka bir şekilde ifade edeyim: Genelgeçer hesapla son on yıl içinde kaç defa solucan deliği seyahati yaptınız?"

"Çok kolay bir soru."

"Savuşturulması çocuk oyuncağı."

"Ama...şey...birkaç yüz kere."

"Böyle müphem konuştuğumuz için kusura bakmayın. Geçiş Koşulları işte."

"Birkaç *yüz* kere mi?" diye sordu Fassin. Vay canına, eğer söylenenler doğruysa bu herifler gizli solucan deliği şebekelerinin içinde bir kentin altından geçen metro hatları misali bütün bir galakside mekik dokuyor demekti.

"Sizi temin ederim sayısı bunu geçmez."

"Buna benzer başka gemiler var mı...? Hayır hayır, izin verin şöyle sorayım: Nasqueron'da düzenli solucan deliği yolculuğu yapan daha başka kaç gemi var?"

"En ufak fikrim yok."

"En bulanığından dahi olsa fikrim yok."

"Kabaca bir rakam bile veremez misiniz? Böyle birkaç düzine, ya da birkaç yüz gemi olma ihtimali var mı?"

Quercer & Janath'ın sol tarafı kısa bir süre için üzerindeki parlak giysileri şeffaflaştırdı ve sinyal yüzeyine eğlencenin zirvesinde olduğunu gösteren bir şablon yansıttı.

Sağ taraf ise bir süre önce çıkardığı ıslığa benzer şu sesi tekrarlamıştı.

Böyle sinyal veya ıslık yoluyla yorumda bulunmaktansa konuşarak bir çeşit yanıt vermeleri için onlara zaman tanıdı Fassin, ama nafile. "Bu gemilerden çok mu var?" diye sordu nihayet, daha fazla beklemenin boşuna olacağını kestirerek.

Bir süre daha devam etti sessizlik.

"Birkaç tane var."

"Pek de öyle birkaç tane sayılmaz."

"Nasıl yorumlanırsa artık."

"Yanıtlarımızın yol açtığı beirsizlikten dolayı bir kez daha özür dileriz. Geçiş Koşulları."

"Binlerce denebilir mi mesela?" diye sordu Fassin. Gerçekikiz Ahali mensubundan yanıt gelmedi. Aklına gelen bir sonraki soruyu yöneltmeden önce zorlukla yutkunduğunu hissetti. "Yoksa...on binlerce mi?"

"Rakamı bilhassa yukarı çekmeye çabalamanın lüzumu yok."

"Az önce verdiğimiz son yanıtı esas alın."

Beyni durmuştu sanki, buradan ötesini düşünemiyordu. Bu kadar fazla sayıda gemi söz konusu *olamazdı*, değil mi? Gemileri adeta görünmez kılan gizlilik teknolojisi ne kadar etkin olursa olsun, sadece bir sistem içinde cereyan eden yüzlerce, belki de binlerce seyir hareketinden her yıl en az birkaçı öyle ya da böyle bir radara veya ona benzer başka bir alıcıya er geç yakalanırdı. Her sistemin bir kusuru, her teknolojinin bir eksiği vardı elbet. Bir yerlerde bir ipucu olmalıydı. Geçitler ne kadar uzağa erişebiliyordu acaba? Fassin fizik konusunda uzman değildi belki, ancak böylesi bir düzeneği çalıştırmak için her gaz-devini çevreleyecek kadar dik bir yerçekimi eğiminden olabildiğince uzak ve nispeten düz bir alana ihtiyaç duyulacağına emindi. Geçitlerin gezegenlere o gezegenin yörüngesinde seyreden bir ay kadar yakın konuşlanmış olması mümkün müydü?

"Peki ya Nasqueron?" diye sordu. "Bu bakımdan onun tipik bir Ahali gezegeni olduğu söylenebilir mi?"

"Ahali'nin mesken tuttuğu her yer özeldir."

"Nasqueron –namıdiğer Rüzgârların Yuvası– da özel olma bakımından hiçbirinden geri kalmaz."

"Yine de, sorunuzun yanıtı: Evet."

Evet demek. O an normal yerçekimi koşullarında dikilmiş de bu soruları soruyor ve de bu cevapları alıyor olsa, çoktan oturma ihtiyacı duymuş olacağını geçirdi içinden Fassin. Veya doğrudan doğruya şaşkınlıktan bayılıp şimdiye yere kapaklanmıştı bile.

"Daha önce hiç burada, Aopoleyin'de bulundunuz mu?" diye sordu.

Kısa süreli bir sessizliği "Hayır," şeklinde bir cevap izledi.

"Doğru yanıt evetse bile, hatırlamıyoruz."

Kişinin kendisini o an bulunduğu yere ait hissetmemesinden kaynaklanan bulaşıcı yabancılaşma duygusunun hazırlıksız bir insanın tepesine aniden çöküşünü ifade eden Yüzme hissi gibisinden bir his içine dolmaktaymış gibi geldi Fassin'e.

"Eğer Nasqueron'a dönersek...yani, Nasqueron'a döndüğümüzde, nereye gidip geldiğimizi başkalarına anlatmakta serbest olacak mıyım?"

"Eğer hatırlayabilirsen."

"Hatırlayabilirsen, evet."

"Hatırlamamam için bir sebep var mı peki?"

"Cannula yolculuğu kişiye tuhaf oyunlar oynar, Kâhin Taak."

"Hafızamı beynimden silip atmaya mı yelteneceksiniz?" derken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti Fassin. "İnsan beyni bu tür şeyleri ona zarar vermeksizin yapmaya pek elverişli değildir."

"Bunu daha önce de duymuştuk."

"Varsayımlardan hareket ederseniz kimse sizi inandırıcı bulmaz."

"Bu yüzden kendinizi boşu boşuna germeyin."

"Ama *bana* inananlar çıkacaktır!" dedi Y'sul, bir süredir kendini kaptırmışa benzediği ekranların başından ani bir silkinişle ayrılıp onların yanına dönerek.

Onun varlığını unutmuş gibi irkilen Quercer & Janath dokunaklı bir tavırla yaşlı Ahali mensubunu selamladı.

"Ciddi olamazsınız!"

"Ciddi olduğunuzu söylemeyin lütfen!" diye neredeyse eşzamanlı olarak bağrışmaya başladılar yalvaran bir sesle.

Umursamaz bir homurtu çıkaran Y'sul gelinen vaziyetten bir hayli memnun olduğunu gösterir bir sinyal yansıttı kabuğuna. "Tabii ki ciddi değilim." Sonra bir yandan kıs kıs gülüp kendi kendine mırıldanarak gerisingeri az önceki ekranın başına yöneldi. "Beni ne sandınız? Hayatı sandığınızdan da çok seviyorum. Anılarım bana yeter, teşekkür ederim..."

* * *

Arayış devam ediyordu. Onun kendi kullanımına ayrılmış bir Ahali Listesi, bilinmeyen solucan deliği şebekelerinin yerini gösteren özel bir harita veya sırf Ulubis sisteminden oraya ulaşmak için girdikleri geçidin konumuna ilişkin herhangi bir bilgi taşıyıp taşımadığını keşfetmek için *Velpin*'in sistemlerini sorgulamayı denedi Fassin. Geminin bilgisayarları –ki bunlar kolaylıkla giriş yapılabilen, korunma altına alınmasına gerek görülmemiş sistemlerdi– en temel yıldız haritaları dışında her şeyden arındırılmış görünüyordu. Galaksinin geneli tüm yıldızların ve gezegenlerin konumunu gösteren bir ölçeğe indirgenerek haritalandırılmıştı, hepsi o. Söz konusu haritalarda bunların dışında kalan yerleşkelerin veya megayapıların izine bile rastlanmazken sadece Oort ve Kuiper yapılaşmalarının ve asteroid kemerlerinin yeriyle ilgili muğlak işaretler gözleniyordu. Böyle bir gemide bulunması gereken türde bir yıldız haritası grubundan ziyade bir okul atlasına benziyordu bunlar. Fassin'in kendi küçük gaz mekiğinde bile daha ayrıntılı bir yıldız haritası mevcuttu. Fassin bunu etrafa belli etmemeye olabildiğince özen göstererek gemiyi elektronik anlamda taradı ama o âna dek bulduklarının ötesinde bir bilgiye erişemedi.

Olaya mantık çerçevesinde bakıldığında, asıl haritaların ve diğer verilerin başka bir yere gizlenmiş olduğu sonucu çıkıyordu, fakat öyle olmadığına dair tuhaf ve kafa ütüleyici bir hisse kapılıyordu Fassin. İlk bakışta bir nebze karmaşık görünmekle beraber zarif bir sadeliğe sahip motorları, oldukça ileri boyutlara ulaşabilen gücü, herhangi bir silahı bulunmayışı ve belli bir taşıma kapasitesine sahip oluşuyla, sağlam yapılı –öyle ki, Ahali standartlarına göre olağandışı ölçüde sağlam yapılı– bir gemiye benziyordu *Velpin*. Gözle görülür başkaca bir özelliği de yoktu zaten. Tam gelişmemiş yıldız

verilerinin ise her nasılsa bu geminin genel niteliklerini tamamladığı söylenebilirdi.

Bir sonraki aşamada, geminin kumandasını ele alma yolları üzerine kafa yormaya başladı Fassin. *Velpin*'i kaçırabilir miydi acaba? Geminin kumanda alanında Quercer & Janath'ın bu koca tekneyi nasıl idare ettiğini gözlemlemesine yetecek kadar çok zaman geçirmişti. Pek de zor bir işe benzemiyordu açıkçası. Hatta bunu sorma pişkinliğinde bile bulunmuştu.

"Bu şeyi nasıl *idare ediyorsunuz*?"

"İşaret ederek."

"İşaret mi?"

"Genel istikameti belirleyip doğru yönü işaret ederek."

"Gizlilik önemli bir güç ögesidir."

"Delta-V'in ustalıkla ve incelikle idare edilmesi yeterli güce sahip olunmadığının kanıtıdır."

"Oysa güç, her şey demektir."

"Sırf işaret ederek pek çok şey halledilebilir."

"Yeterli gücünüz varsa tabii."

"Yine de, bazen bir miktar sapma payı bırakmak durumunda kalınabilir."

"Bu da işin teknik bir gereği."

Geminin nasıl ele geçirilebileceğini bir türlü çözemiyordu Fassin. Yeterli kararlılığı sergilemesi halinde Ahali mensupları insanoğlunun uyku diye tanımladığı deneyimi geçirmeden yıllarca yaşamını sürdürebilirdi ve Quercer & Janath şekerleme kabilinden kısa kestirmeler de dahil olmak üzere hiç uyumadan da kalabileceği iddiasındaydı. Gaz mekiğinin mekanik uzuvları dışında hiçbir silahı olmadığı gibi ok başı biçimli mekiğini bir yakın dövüş aracı olarak kullanma yönünde daha önce hiç eğitim almamıştı, kaldı ki neresinden baksan Yetişkin bir Ahali mensubu bu küçük gaz mekiğinden daha iri cüsseli ve muhtemelen –son hızla gidilmesini gerektiren durumlar haricinde– daha güçlüydü. Üstelik Ahali ırkından olanlar genellikle etkisiz hale getirilmesi ve/veya öldürülmesi çok güç varlıklar olarak tanınırdı.

Taince Yarabokin'in yakın dövüş teknikleri üzerine almış olduğu eğitimler hakkında anlattıkları geldi aklına. Kişinin kendisine zarar vermek isteyen bir Ahali mensubuyla karşı karşıya kaldığı durumlarda –o kişinin bir insan olarak genelgeçer bir uzay giysisi içinde

olduğu varsayılırsa– aklından çıkarmaması isabetli olacak başlıca ilke, büyükçe bir silaha sahip olmaktı. Silahsız bir insanın, silahla donatılmış bir uzay giysisi giymişken bile genç ve her bakımdan formunun zirvesinde bir Ahali mensubuyla baş etmesini sağlamanın bilinen bir yolu yoktu. Büyük bir silahınız yoksa, izlenebilecek en doğru yol, Son Süratle Tabanları Yağlamak olurdu. Tüm Mercatoria türleri içinde sadece Voehn cinsinden olanların silahsızken bile bir Ahali mensubunun hakkından gelebileceği sanılıyordu ki bunun da önceden kesinliğe bağlanmış bir sonuç olduğunu söylemeye imkân yoktu.

Quercer & Janath'a hızla toslama seçeneğini değerlendirdi Fassin. Küçük gaz mekiğini burnu önde olacak şekilde üzerlerine sürüp onlara çarpmak gerçekikizleri yere devirebilir veya onları saf dışı bırakabilirdi, ama geminin herhangi bir bölümünde böylesine şiddetli bir çarpmayla sonlanacak bir manevra için gereken hıza kavuşmasına olanak tanır genişlikte bir mekân bulunduğuna pek emin değildi. Bunun için birkaç kompartman geriden başlayıp hız alarak kumanda güvertesine dalması ve şansının yaver gidip de isabetli bir çarpma gerçekleştirmesi gerekiyordu ama bu esnada onun geldiğini duymamaları ve kazara yoldan çekilip de onu tam karşısında kalan teçhizata son sürat gömülmek durumunda bırakmamaları da şarttı. O an kendi yerinde olsa Hatherence'ın ne yapacağını düşündü. Her şeyden önce onun bu yolculuğa katılmasını bile kabul etmeye yanaşmazlardı ki. Hele üzerinde herhangi bir silahla, asla. Öte yandan Ahali'nin bu tür durumlarda takındığı şu alışıldık vurdumduymaz ve kaygısız tavrı da hesaba katmak lazımdı. Ve *öte* yandan, bu geminin o denli kaygısızlık arz eden bir ortama sahip olduğu hiç de söylenemezdi.

Quercer & Janath engelini yoldan çekmeyi başarsa bile, Y'sul'u nasıl halledecekti? Yaşlı Ahali mensubunun bu girişimde kendisiyle işbirliği yapacağına veya bununla da yetinmeyip olaya fiilen katkıda bulunacağına zerre kadar ihtimal vermiyordu. Anlamaya ve hatta umursamaya bile değer görmediğini açıkça ifade ettiği bir güç odağı ve uygarlık olan Mercatoria'yla işbirliği yapan veya ona en ufağından da olsa sempati besleyen kalleş bir âdemoğlusever olmayıp sırf Fassin'e rehberlik etmek ve akıl hocalığında bulunmak üzere bu yolculukta görev üstlenmiş sadakati tartışılmaz bir Ahali mensubu olduğunu daha en baştan ortaya koymuştu Y'sul.

Hem Fassin her iki Ahali mensubunu –veya bakış açısına göre, her üçünü– oyuna getirip kendi çabasıyla geminin kontrolünü bir şekilde ele geçirecek olsa bile, bir sonraki adım ne olacaktı? Gemide gizli tutulan bir seyrüsefer matrisi olduğuna ilişkin herhangi bir ipucu bulabilmiş değildi halen. Hedefe ulaşmak için hangi yönde yol alması gerekiyordu? Geri dönme vakti geldiğinde onları oraya ulaştırmış olan solucan deliği geçidini nerede ve nasıl bulacaktı? Onu bulduğu farz edilse bile, öyle ya da böyle muhafızlarca gözetim altında tutulduğu veya idari bir süreçten geçmek gerektiği gibi olası seçenekler ışığında, içeri girip karşı tarafa ulaşmayı nasıl başaracaktı? Mercatoria'nın kontrolü altındaki geçitler galaksinin en yoğun taramaya tabi tutulan ve güvenlik bakımından en sıkı korunan yerlerinin başında geliyordu. Ahali'nin bu tür hususlar karşısında sergilediği yarı yarıya kafa karışıklığı arz eden kayıtsız tutumun burada da kendini göstereceği varsayılsa bile, onların geçitlerinin biri boyunca sanki sıradan bir başka uzay kesitinde yol alıyormuş gibi hiçbir müdahaleye uğramadan ilerlemeyi bekleyebilir miydi?

Ahali'ye ait bir solucan deliği geçidi –bilinen diğer adıyla, bir Hortum– bulma ve onun içinde çapraz geçişler eşliğinde ilerleme süreci hakkında Quercer & Janath'tan daha ayrıntılı bilgi edinmeyi denemişti, fakat onlar, teknik konulardaki o çarpıcı yetenekleri göz önüne alındığında Fassin'i bile hayrete düşürecek şekilde, aynı konu üzerine önceden kasıtlı olarak verdikleri yararsız demeçleri bile açık ara gölgede bırakacak ölçüde kapsamlı bir cehalet takınmışlardı.

Bu esnada, Fassin'in gemiden dışarı çıkmasına izin verildiği de oldu. *Velpin* Bulutçu Hoestruem'in boş denebilecek seyreklikteki kütlesi içinde usulca ilerlediği sırada geminin dışında süzülme olanağı yakalamıştı. Tüm bunların tezgâhlanmış bir gösteriden ibaret olmadığına emin olmak için çevredeki unsurları elinden geldiğince incelemek istiyordu. Sonuçta gerçekten de Quercer & Janath'ın iddia ettiği yerde olduklarını nereden bilebilirlerdi ki? Bu hususta gerçekikizlerin söyledikleri dışında bir dayanakları yoktu. Bazı ekranlardan yansıyan görüntüler ve sanal yolla iletilen çetrefilli manzaralar dışında ne vardı ellerinde? Bütün bunlar koca bir şaka veya onu başka bir şeye hazırlamanın bir yolu olabilirdi pekâlâ. Kendini işin aslını öğrenmek zorunda hissetmesi biraz da bundandı işte.

Velpin'in dışında, sözde kendine has bir bilince sahip olan yıldız-

lararası bulutun içinde kayarcasına ilerleyen geminin hızına ayak uydurmaya çalışarak ona eşlik ettiği sırada, küçük gaz mekiğinin tüm duyularını dev boyutta bir yapay mekân içinde bulunup bulunmadıklarını ölçümlemek üzere devreye sokmuştu.

O âna dek bulup çıkarabildiği veriler doğrultusunda, böyle bir şeyin söz konusu olmadığı sonucuna vardı Fassin. Eldeki tüm veriler, galaksinin onun evine oransal bazda çeyrek mesafe, galaksinin çekirdeğine ise yarı mesafe uzaklıktaki bir noktasında yer alan bir sistemin en ücra köşesinde bulunan, kimyasal zerrelerle ve tozla yüklü dev bir bulutun göbeğinde olduklarına işaret ediyordu. Yıldızlar burada tamamen farklı bir dağılım sergiliyordu. Bulundukları yerden sadece en uzak galaksilerin dağılımı gözlemlenebiliyordu. Burası gerçekten de uzayın en uzak ucu değilse bile, onun ustaca şekillendirilmiş çok başarılı bir canlandırması olduğu kesindi. Tepkime kütlesinin –ki esasen sudan başka bir şey değildi bu– küçük bir kısmını *Velpin*'den birkaç kilometre uzaklaşmak için harcadıysa bile halen karşısına bir duvar ya da dev bir ekran çıkmadığını gördü. Demek ki ya gerçekten şaşılacak derecede iyi hazırlanmış bir sanal gerçeklik ortamındaydılar, ya da tüm bunlar her nasılsa yüzde yüz daldırma oranı tutturacak ve böylelikle her tür kontrolden muaf kalacak seviyeye yükseltilerek doğrudan onun beynine veya gaz mekiğinin hafızasına işlenme yoluyla hayata geçirilmişti.

Düşünceleri Valseir'in bir zamanlar ona söylemiş olduğu bir şeye gelip takıldı: Tekbenciliğin tarif etmesi amaçlanan bilinmezin bir açıklamasıymış gibi görünmesi durumuna her daim azami şüpheyle yaklaşılmalıdır.

Gerçi Valseir bunları söylerken Gerçek de dahil olmak üzere dinler hakkında konuşmuştu, ama Fassin bu yaklaşımın şu an içinde bulunduğu durum için de geçerli olduğunu düşündü. Tüm bunları gerçeğin ta kendisi olarak kabul etmek dışında adamakıllı bir seçeneği yoktu. Hal böyleyken bile, her ihtimale karşı, onların düzmece de olabileceği fikrini aklının bir köşesinde tutması gerekiyordu. Çünkü olup bitenler doğruysa, o zaman kendisi de, bir ihtimal, insanoğlunun tarihi boyunca karşılaşılmış en müthiş keşfin kapısına dayanmış, Mercatoria'yı, düşmanlarını ve galakside yaşayıp da uzayda seyahat etme yetisine sahip diğer türlerin hemen hemen hepsini kapsayan bütün açısından tarifi mümkün olmayan tehlikeler doğurabilecek ya da onlara paha biçilmez getiriler sağlayacak bir yeniliği açığa çıkarmanın eşiğine gelmiş demekti. Şimdi kendisine

üzerinden çağlar geçmiş gibi gelen bir süre önce, Güz Evi'nde şu elçi projeksiyonu ile aralarında geçen görüşmeyi anımsadı. Hangisi gerçeğe daha yakındı acaba: Görünürde olan biten mi, yoksa tüm bunların koca bir yalandan, bir tiyatro sahnesinden, kapsamlı ve anlaşılmaz bir şakadan ibaret oluşu mu? Al sana üzerinde etraflıca tartışılacak bir konu.

Velpin'in gövdesi dışında geçirdiği süre zarfında elinden gelen tüm kontrolleri yapmayı ihmal etmemişti. Görünüşe göre, gerçek uzaydaydı. Kontrolden geçirmedik şey bırakmamıştı. Veyahut öyle kusursuz bir canlandırmanın içindeydi ki buna aldanmanın onur kırıcı hiçbir yanı yoktu. Böylelikle Gerçek'e dönüş yapmış oluyordu bir nevi. Hatherence olsa bu çıkmazı çok takdir ederdi herhalde.

Bunu yapmayı gerçekten isteyecek olsa kaçmaya yeltenebilir ve bunu başarabilmiş gibi geliyordu ona. Gaz mekiğinin onu süre farkı gözetmeksizin destekleyeceği kesindi, ne de olsa herhangi bir gezegenin atmosferine bağımsızca giriş yapma kabiliyetine sahipti ve tepkime kütlesinin neredeyse hepsini kullanmak suretiyle Aopoleyin adı verilen bu yıldızın iç sistemine girmesi olsa olsa birkaç yıl alırdı. Yolculuğun büyük kısmını uyuyarak geçirir ve bu sayede, yol almakta olduklarının farkına bile varmazdı. Peki ya sonra? Bu yerden bahsedildiğini daha önce hiç duymamıştı. Gaz mekiğinin tam gelişmemiş yıldız atlası uyarınca Khredeil Yükseltileri'nin (bunlar her ne idiyse artık) içinde bir yerlerdeydi, ama burası ne Mercatoria ne de insanoğlu yerleşimi olarak listelenmişti ve burada yerleşik herhangi bir topluluk olduğuna dair tek bir kayıt dahi bulunmuyordu. Bu durum orada hiç kimsenin yaşamadığı anlamına gelmezdi elbet –öyle veya böyle her yer kendisini yuva diye niteleyen bir topluluğa ev sahipliği yapmıyor muydu nasıl olsa?– fakat eve geri dönmek için bundan böyle vereceği uğraşların boşa kürek sallamak olacağını ortaya koyacaktı muhtemelen.

Tam gemiye dönmüştü ki Quercer & Janatlı'ın bir şeyler bulduklarına dair heyecan dolu birtakım hareketler yapıp kendisine sinyal vermekte olduğunu fark etti. Leisicrofe'nin gemisi değildi tespit ettikleri şey; Bulutçu'nun zihnini teşkil eden, içi gaz ve kimyasal madde dolu narin bir toptu... Bir gıdım yerçekimi tarafından zorlukla bir arada tutulan, boşluğun eşiğinde adeta asılı kalmış, soğuk ve kirli bir görüntüye sahip bir tür ipten örülme, dantelden bir yumak.

... Nedir aradığınız ...?

– Bir Ahali mensubu. Hani şu gaz-devlerinde yaşayan Ahali'den biri; ismi Leisicrofe.

... Görüntü ...

– Görüntü?

... Bana söylenen, sizden bir görüntü beklememdi ... özel bir görüntü ...

– Ah. Benim yanımda bir resim var. Ama nasıl...? Demek istediğim, görebilmeniz için onu nereye doğru tutmam gerek?

... Hayır, öyle değil ... tarif edin yeter ...

– Peki. Üzerinde beyaz bulutlar bulunan mavi bir gökyüzünü gösteriyor bu resim.

... Bana verilen tanıma uyuyor ...

– O halde bana söyleyebilir misiniz... Leisicrofe'nin nerede olduğunu yani?

... Gitti ...

– Ne zaman gitti?

... Hangi zaman ölçüsüyle ifade etmemi tercih edersiniz ...?

– Standart sisteme ne dersiniz?

... Buna göre hesaplayacak olursak ... 7.35×10^8 saniye önce gitti Leisicrofe ...

Hemen gerekli hesabı yapmaya koyulan Fassin şaşırtıcı bir sonuçla karşılaştı: Belirtilen zaman yirmi yıl önceye tekabül ediyordu.

Bunu izleyen süreçte küçük gaz mekiğini kendilerini çevreleyen derin uzayın o dondurucu soğuğundan ancak bir ölçü daha az soğuk olan iki geniş gaz şeridi üzerine usulca oturtan Fassin, Bulutçu'nun zihninin dış kesimlerinda adeta kuluçkaya yattı. Gerçekte ise, yeni bir araştırmaya çıkmış ve ağır yaşam döngüsüne özgü o derin huşu sürecini geçirmekte olan bir Ahali mensubunu bile hız delisi konumuna düşürecek bir şeye rastlayınca onunla konuşmak üzere durmuştu. Bulutçular düşünme hızındaki yavaşlık bakımından rakip tanımıyordu.

Tam o sırada, dışarıdan, *Velpin*'den sinyal yoluyla bir mesaj almasıyla beraber Bulutçu'ya şu sinyali gönderdi:

– Leisicrofe nereye gitti?

Yeniden normal yaşam hızına geçti hemen sonra.

"İşin daha çok sürecek mi?" diye sordu Y'sul, içinde asabiyet okunan bir sesle. "Manyakça saplantıları olan bu çift karakterli tip sabrımın sınırlarını zorluyor. Oraya ineli on gün oldu, Fassin. Söylesene, neler oluyor? Uyuyakaldım demeyeceksin umarım!"

"Elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum. Unutmayın ki ben şunun şurasında sayısı onlarla ölçülen birkaç saniye geride bırakmış durumdayım sadece."

"Biliyorsun ya burada benim yanımda kalıp normal hızla düşünme şansın hâlâ var. Hem böylelikle bu gaz beyinlinin ağzında eveleyip geveledi̇ği şeyler üzerinde beraberce kafa yoracak vaktimiz olurdu. Sırf hava atmak için şu araştırma işine kalkışmanın ne gereği vardı şimdi?"

"Sizin dediğiniz gibisi iki taraflı bir görüşmeye benzemiyor. Böylesi ise karşıdakinde saygınlık hissi uyandırır. Bu yöntemi izlememiz halinde daha fazla bilgi..."

"Tabii canım tabii. Madem öyle, devam et sen. Ben de bu arada bu ayrışık karakterli şapşalı meşgul edecek daha başka muziplikler icat etmeye bakayım. Sen ezberini bozmayıp şu uzay sebzesiyle iletişim kurmaya çabalarken işin asıl zor kısmını kotarmak yine bana düşüyor. Yanına katılıp buralara kadar geldiğime pişman ettin beni. Oradan uzakta olduğum süreçte geçen seferkine benzer güzellikte savaşlar kaçırdıysam eğer..." Giderek uzaklaşan sesi o daha cümlesini bitiremeden duyulmaz olmuştu.

Bunun üzerine yeniden yavaş zaman akışının en uç noktasına dek indi Fassin. Bulutçu sorduğu soruya halen yanıt vermemişti.

Bu kez helezon biçimli şu çılgınca burgu hareketlerine kalkışmayacaklar gibiydi en azından. Bulutçu'dan yavaş yavaş uzaklaşıp gizli solucan deliğinin ağzına doğru ilerledikleri sıra ekrandaki şu bulanık, güvenilirliği düşük görüntüler dikkatlerini yine dağıtmış, yolcu kompartmanından dışarı açılan kapılar bir kez daha kilitlenmişti, ancak şiddetli dönme hareketlerinden eser yoktu bu defa. Fassin Quercer & Janath'ın gaz mekiğinin yönetimini uzaktan bağlantı yoluyla ele alıp tüm sistemleri kapamasına izin verdi. Bu kez şok jelini veya yüz maskesini hiçbir şekilde temizlemeye gerek görmemiş, kendini transa geçirmekle yetinmişti. Araştırmaya dalma öncesi yavaş yaşam hızına inmek için geçirilen hazırlık evresiyle çok benzeşen, kolay bir süreçti bu. Üstelik Y'sul'un sırf uzayda seyahate çıkıyorlar diye kendini ölülerinkini aratmayacak bir bilinçsizliğe yine kendi eliyle mahkûm etmenin nasıl da kepazece bir şey olduğu yönündeki yakınmalarını izlemek ya da duymak zorunda da kalmayacaktı böylelikle.

Mavirouelo denen bir yere doğru yol alıyorlardı şimdi... Fassin'in daha önce adını hiç duymadığı bir yer daha. Hoestruem'in Leisicrofe'nin bir sonraki uğrak yeri olacağını belirttiği yerdi bu. Burasının bir sistem, bir gezegen, başka bir Bulutçu veya her ne haltsa işte ondan olup olmadığını Bulutçu da bilememişti. Bu ismi ilk defa duymalarıyla beraber bir süre sessiz kalan Quercer & Janath'ı izleyen Fassin onların geminin derme çatma atlasına danışmakta olduğunu sezmekte gecikmedi. Bahsedilen yerin konumunu bildiklerini ilan ettiler sonra. Ashum sisteminde bulunan bir gezegendi bu. (Fassin, ya da en azından gaz mekiğinin hafızası, bu ismi taşıyan bir yerden haberdardı. Mercatoria kontrolündeki kendi solucan deliği kanalıyla dışarıyla da bağlantısı vardı buranın, ama Fassin onu kullanacaklarına pek ihtimal vermedi.) Gerçekikiz tarafından kendilerine duyurulmuş olan tahmini yolculuk süresi ise yine 'birkaç güncük'tü.

Şuursuzluğa doğru kayıp giderken Fassin'in aklından geçen son düşünce, Bulutçu'nun ne kadar da güzel göründüğüydü. Hiçliğe yakın bir maddeselliğe ve yerçekimine sahip olduğu halde ağırlığı birçok güneş sisteminin toplamını geride bırakan tül şeffaflığında birbirinden uzun ve de büyük bir milyon ışık fuları görünümündeki bu koca varlık, gökyüzünde başıboş süzülüyor gibi gözükse de aslında belli bir amaca güdümlenmiş halde hareket ediyor, milyonlarca yıllık bir çalışma sonucu hatları belirlenmiş bir güzergâh üzerinde geçmişi kadim zamanlara dayalı bir amaç doğrultusunda ilerliyor, aslında orada olmadığı varsayılabilecek manyetik alanların itkisiyle kimi zaman uzaklaşıp kimi zaman yıldızlararası maddelerin çekimine kapılarak küçük çaplı soğuk plazma bükülmeleri eşliğinde sürükleniyordu. Soğuk ve ölü görünümlü olsa da, gerçekte düşünme becerisine sahip canlı bir varlıktı. Kendine has bir güzelliği de yok değildi hani. Uygun dalga boyu akıntıları içinde bakıldığında, sonsuz ve kusursuz bir görkem vardı genel havasında...

•

Buz ve metalden yapılma bir balkonda dikilmiş, nefesini her dışarı verişinde havanın ağız hizasına denk gelen kısmına küçük sis buğuları yayarak, manzarayı seyrediyordu Saluus.

Şeriflik'e bağlı bu inziva mekânı, Doaroe Nehri'nin kaynağını yükseklerdeki yarı-kutupsal platodan alıp çok ötelerdeki tundra ve düzlüklere doğru devam eden o uzun akıntısına başlangıç nokta-

sı teşkil eden dört yüz metre yüksekliğe ve bir kilometre genişliğe sahip donmuş şelale Hoisennir'in içine buz kütlesi kısmen oyularak oturtulmuş bir yerdi. Alçaktan bakan kış güneşi, Sepekte bulutları ile morumsu kızıl bir tona bürünmüş bulanık günbatımının bir araya gelmesiyle oluşan muhteşem bir manzarayı gözler önüne sermekteydi, ama güneşin yakınlığı buzulları eritmenin yanından geçebilecek kadar bir ısıya bile sebebiyet vermiyordu.

Sepekte yavaşça ve zorlukla hissedilir şekilde sallandı. Yazın en sıcak ve kışın en soğuk evrelerinde güneşin ya hiç batmadığı ya da hiç doğmadığı kuzey ve güney kutup dairelerinin çapı biner kilometrenin altındaydı. İnsanlarca kabul edilmiş genel ölçütler uyarınca resmi anlamda sıcak/ılıman sınıfa dahil edilmiş olan bu gezegende kış mevsimleri Dünya'dakine nazaran daha uzun ama daha yumuşak geçer, bu sezonun en kötü etkileri ise insanoğlunun asıl evindekine oranla çok daha küçük alanlarla sınırlanırdı. Gelgelelim Hoisennir şelalesi bayağı kuzeyde, kutbu çevreleyen dağların en yüksek kesimlerinde yer alıyordu ve Doaroe'nin kimi zaman yıllar yılı donmuş vaziyette yatıp kaldığına tanık olunuyordu.

Buraya inziva mekânı denmesinin nedeni, mülkün Şeriflik'e ait oluşuydu, fakat işin Saluus'u ilgilendiren kısmı buranın bir otel ve konferans merkezi işlevi görmesinden ibaretti. Diğer yandan, etkileyici bir manzaraya sahip olduğunu teslim etmek gerekti, özellikle de daha berrak görüş imkânı sağlayacak bir gün ışığı olduğu zamanlar. Haşin bir cazibeye sahip olması bakımından buranın hakkını vermeden edemiyordu Saluus.

Şu da var ki, Saluus burada bulunmaktan hiç de hoşnut değildi aslında. Kolayca uzaklaşma olanağı yakalayamayacağı yerlerde tıkılıp kalmaya hevesli olduğu söylenemezdi... İşler sarpa sarıp da bir yerden ayrılması icap ederse, öylece çekip gidebilmeliydi, tercihen yürüyerek. Buradan ayrılmaksa bir hava aracı veya asansör yoluyla harekete geçip ya tepedeki katılaşmış nehri kaplayan buz tabakasına kurulu iniş-kalkış alanına ulaşmak üzere donmuş çağlayanın içinde yukarı çıkmayı, ya da yarın dibinde uzanan donmuş gölün kıyısına inşa edilmiş tren istasyonuna doğru inişe geçmeyi gerektiriyordu. Ahali Elçiliği temalı konferansın nerede düzenleneceğini –ki bu konferans çağrısı, güvenlik gerekçesiyle alelacele ve önceden kayda değer bir uyarıda bulunulmaksızın yapılmıştı– ilk haber aldığında, iş o raddeye gelirse kendisi için acil bir çıkış yolu temin

etmek üzere, kişisel eşyalarını da içerecek, motorlu bir araç tarafından çekilen cinsten kanat biçimli bir paraşütün toplantı süresince hazır bulundurulması talimatını vermişti.

Herhangi bir acil durum yaşanmayacağına –veya yaşansa bile bunun kaçılamayacak ölçüde büyük ve/veya ani bir olay şeklinde vuku bulacağına– neredeyse kesin gözüyle bakıyordu bakmasına ama kanat biçimli paraşütü yatak odasının balkonunun yanıbaşında bulundurmak gönlünü ferahlatıyor, kendisini daha bir güvende hissetmesini sağlıyordu. Konferans için oraya gelmiş bulunan diğer önemli katılımcıların çoğu dış kaynaklı herhangi bir tehditten kendilerini olabildiğince sakınmak amacıyla şelalenin daha iç kesimlerindeki odalara yerleşmeyi tercih ederken Saluus manzarası olan, dışarıya doğrudan çıkışı olan bir süit oda kapmıştı. Kanatlı paraşütle uçmayalı onlarca yıl oluyordu ama odanın arkalarında bir köşeye sinmiş ağlayıp sızlanarak ölümü beklemektense riski göze alıp bu yolla kurtulma denemesinde bulunmayı yeğlerdi.

Onu kıskacına almış olan bu bulunduğu yerden her daim kaçabilecek durumda olma saplantısının nereden kaynaklandığını merak ediyordu bazen. Doğuştan sahip olduğu veya çocukluk döneminde başından geçen sarsıcı bir olayın etkisiyle benliğine sonradan yerleşmiş bir özellik değildi bu; ömrünün yetişkinlik çağı boyunca sinsice ve yavaş yavaş kişiliğine işlemiş bir şeydi işte. Benzerlerine her insanda rastlanan şu bildik takıntılardan biriydi herhalde. Bunun üzerinde uzun uzadıya düşünmekle vakit kaybettiği hiç olmamıştı.

Önemli olan tek şeyin, şu günlerde bu inziva yeri/otelin de en az başka yerler kadar güven arz etmesi olduğu fikrindeydi Saluus. Ulubis sistemine yönelik saldırılar asla uzunca süre seyrekleşmiş kalmadan ve yine hiçbir aşamada zirve denebilecek bir seviyeye varmadan devam etmişti. Hedef alınan yerlerin çoğunun genellikle bombalar, füzeler ve nispeten kısa menzilli silahlar kullanılarak saldırıya tabi tutulduğu gözleniyordu. Bu baskınlardan çoğu kez Öteden Gelenler sorumlu tutuluyordu. Kültürel değer taşıdığı, saldırıya uğrayan tarafın moralini bozma fırsatı sunduğu veya sırf büyük olduğu için namlunun önüne konan başka hedefler de vardı. Bunlar, uzayın derinliklerinden süratleri bazen ışık hızına yaklaşan basıncı yüksek kaya kütleleri fırlatılarak yüksek bir yoğunlukla vurulan hedeflerdi. Işın silahları ve füzelerle donanmış sürücüsüz gemilerin bile saldırıları seyreldikçe bu tür saldırıların sayısının arttığına tanık olunuyordu.

Bazı strateji uzmanları bu durumun düşmanın tam da bir saldırı yapması beklendiği sırada gösterdiği bir zaaf anlamına geldiği iddiasında olsa da, Saluus'a göre bu sonuca varırken dayanak alınan kanıtlar sanal canlandırmalardan ve sorgusuz sualsiz kabul edilen ortak varsayımlardan ibaretti.

Bu işin gereğinden fazla uzadığını belirtmek yersizdi. Geride kalan süreçte insanlar şaşkınlık, inkâr, meydan okuma, dayanışma, sarsılmaz bir direnç ve kimbilir daha ne gibi duyguların çeşitli evrelerinden geçmişti; şimdilerdeyse herkes aynı hisleri paylaşıyordu: Yorgunluk ve usanmışlık. Tüm bunların bir an önce sona ermesinden başka bir şey istemez olmuşlardı. O sonun hangi yolla geleceği sorusu hepsini endişelendiriyordu, ama maruz kaldıkları düzensiz bombardıman ve varlığını devamlı hissettikleri belirsizlik ortamı yüzünden iradeleri yarıya yarı kırılmış durumdaydı.

Daha da kötüsü –böyle söylemek pek de yanlış olmazdı, çünkü Sefiller Tarikatı'nın gerçekleştirmesi beklenen istilayla ilgili haberler her nasılsa dışarı sızmıştı ve söz konusu işgal girişimi halen hayata geçirilmiş değildi– ise, bazı insanların bunun şu aşamadan sonra asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlıyor oluşuydu. Gerçek komplo teorisyenleri ise tüm bu olup bitenin ta başlangıçtan bu yana özellikle askeri ve endüstriyel çevreleri etkisine alan çok kapsamlı ve paranoyakça bir ölüm kuruntusunun ürünü olduğuna, sanılanın aksine gerçek bir tehdidin asla var olmadığına ve saldırıların büyük çoğunluğunun ya kendi departmanları bünyesinde cereyan eden bir iç çekişmenin sonucu olarak ya da bir yandan halkın büyük çoğunluğu geriye kalan son sosyal özgürlüklerini bile yitirirken silahlı kuvvetleri toplumun gözünde sevimli kılmaya yönelik özenle planlanmış ve bilhassa kendilerinden ödün verdikleri aldatmacası üzerine şekillendirilmiş bir dizi utanmazca tertip yoluyla, bizzat güvenlik güçlerince gerçekleştirildiğine inanıyordu; onlara göre, sahnelenen bu koca oyun Ulubis sistemini tüm unsurlarıyla yarı-faşist bir toplum şekline büründürmek ve güç erkini ayrıcalıklı bir azınlığın elinde toplamak için eşi bulunmaz bir bahaneydi.

Daha ılımlı zihniyette olanlar bile kaybedilen özgürlükler ve zorla geçerli kılınan kısıtlamalardan dolayı gücenmeyle karışık bir kızgınlığa kapılıyordu ve yılın büyük bir kesimi boyunca göğüslemek için hazırlık yapmak zorunda bırakıldıkları bu sözde tehdidin nereden kaynaklandığını sorgulama cüreti göstermeye başlamıştı.

Gökyüzünün şimdiye dek Ulubis semalarına inmekte olan işgal donanması birimlerinin zırhından yansıyan ışıkla çoktan aydınlatılmış olması gerekmiyor muydu? Halk bunca zorluğa katlanıp özveride bulunmanın gerekliliğini sorgu altına almaya başlıyor, o âna dek gerçekleşeceği yönünde hiçbir emareye rastlanmamış bir tehdide karşı koyma mazeretiyle çok fazla şey yapılırken halihazırda devam etmekte olan küçük çaplı ama şiddetinden halen hiçbir şey yitirmemiş tahrip edici yıpratma taktikleri karşısında daha etkin önlemler almak üzere niçin hiçbir girişimde bulunulmadığını merak ediyordu.

Strateji uzmanlarının kafasını kurcalayan bir diğer husus ise, İT-5 Ayrışması'na bağlı güçlerin o sıra nerede bulunduğuydu. İzlenebilecek en ideal yolun ne olduğuna dair çılgınca denebilecek tartışmalar sürüp gidiyordu: Sürpriz faktörü sayesinde inisiyatifi el alma umuduyla işgal donanmasının veya donanmalarının karşısına mı çıksalardı –ve böylelikle savaşın yoğunluğunu Ulubis sisteminin kalabalık nüfus bölgelerinden en azından bir nebze uzağa mı çekselerdi– yoksa yerlerinden kımıldamayıp ellerindeki orduyu olabildiğince güçlendirmeye bakarak son safhada ona en fazla ihtiyaç duyulacak noktalara mı yığsalardı? İnsansız izci uçakları işgal birliklerinin yaklaştığı sanılan istikamete doğru yola çıkarılalı çok oluyordu ama şimdilik içlerinden hiçbiri herhangi bir ize rastlamamıştı. Kelimenin tam anlamıyla ümitsiz ve bir o kadar riskli bir hamleydi bu.

Nasqueron'un hemen arkasında kalan cüssece ondan daha ufak gaz-devi G'iri'de, istilacılar yaklaşmaya başladığında donanmalarının önünü uzaya serpiştirilmiş enkaz yığınıyla kesmek amacıyla dev bir manyetik ray silahı inşa edilmekteydi: İşgal gemilerinin güzergâhı üzerine izleme-gözleme cihazlarından oluşan adeta sulusepken bir yağış ve minik ebatlı güdümlü patlayıcılar veya şu pek bilindik devimsel mayınlardan oluşan bir bulut püskürtmek üzere tasarlanmış devasa boyutta bir alaybozan tüfeğiydi bu, gel gör ki yapımına ayrılmış olan bütçe üzerinde patlak veren anlaşmazlıklar ve bu tür projelerin olmazsa olmazı kabul edilen daha başka pek çok sorun sebebiyle öngörülen programın şimdiden aylarca gerisinde kalmış olan inşası yeni yeni hızlandırılmıştı. Yaşanan bu son fiyaskonun vebali Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri'ne çıkarılamayacaktı en azından. Saluus'un firması bu projenin kontratına hiçbir aşamada

dahil olmamıştı. Onu yapması en olası firma oldukları halde bu iş kısmen Kehar Ağır Sanayii'nin piyasada tekel olmadığını vurgulamak kısmense diğerlerine büyük bir projeye imza atıp kendilerini gösterme şansı tanımak amacıyla başka şirketlerden oluşan bir konsorsiyuma verilmişti.

Nasqueron bozgunu üzerine hazırlanan geçici soruşturma raporu, zaman zaman titizlik elden bırakılarak işin aceleye getirilmesinden kaynaklanan ve halihazırdakine benzer acil durumlar esnasında karşılaşılması doğal kabul edilen türde hesap hatalarının ötesinde bir şey bulamayarak KAS'ı büyük ölçüde temize çıkarmıştı. Tüm şu fırtına savaşı maskaralığı, bir diğer ifadeyle, tam da Saluus'un başından beri parmak bastığı gibi, kendi elleriyle kendi bahçelerinde yetiştirdikleri askeri bir fiyaskoydu. Biraz da bunun sonucu olarak, Ulubis Mercatoriası'nın tüm planlama süreçleri ve stratejik üstyapısıyla daha bir kaynaşmış ve hatta, Olağanüstü Hal Savaş Konseyi toplantılarına da düzenli olarak katılır hale gelmişti.

Bütün bunlar gayet mantıklı geliyordu ona. Ayrıca Saluus'un kendine biçtiği değeri de kabartıyordu ve o, bunu fark edip onaylayacak kadar kendi kişiliğinin bilincindeydi. Bu durumun bir de, onu sistemdeki politik hiyerarşiye daha sıkı bağlamak, yönetimin kilit kademelerini elinde bulunduran oluşumlar ve bireylere tanıtıp yakınlaştırmak ve Mercatoria idaresinin devamını sağlama yolunda verdiği mücadelede onun elini güçlendirmek gibi fazladan etkileri vardı tabii. Kötü adamlar içeri dalıp işlerin yönetimini ele geçirdi mi Saluus'un teslimiyet belirten bir hareketle ellerini sallayıp yaptığı işten başka bir şey düşünmeyen kendi halinde bir gemi imalatçısı olduğu ve bundan böyle yeni efendilerinin emirlerine amade olduğu iddiasında bulunması pek de inandırıcı kaçmayacaktı.

Yine de, böylesi bir güce yakın olmak, onu kullanabilme şansı yakalamak, hatta onun üzerinde bir nebze de olsa kontrol yetisine haiz duruma gelmek Saluus'un kendisini rahat hissetmesine yol açan bir şeydi ve gün gelir de en kötü ihtimal hayata geçerse, Savaş Kabinesi'nde yer alan diğerleri kadar eski düzenin sembolik anlamda bariz bir parçası olarak görülmeyecek, üstelik KAS'ın iplerini elinde bulundurması onu sistemin yeni yöneticisi her kim ise onun gözünde kıymete bindirecekti. Öylesi bir durumda Saluus da gelişmelere ayak uyduracaktı elbet. Dahası, her ihtimale karşı bir kaçış planı da çizmişti çoktan. İT-5 Ayrışması'na bağlı birliklerin

gerçekleştireceği işgal ne kadar gecikirse, Mercatoria'nın karşı saldırısı için beklenecek süre de o kadar azalırdı ki istila başlayıp da kötü adamlar kendi savunmalarını hazırlamak için ortalığa yerleştiğinde yapılacak en akıllıca şey, ortadan kaybolup beklemeye çekilmekti. (Teoride Mercatoria'nın yolda olduğu bilgisi işgal kuvvetlerinden gizlenecekti, ama buna ilişkin haberlerin sızmasına engel olunamamıştı; kaldı ki müttefikleri Öteden Gelenler haberi Ayrışmacılar'a çoktan uçurmuş olsa gerekti.)

En kolayı saklanmaksa, saklanacaktı Saluus. Bu sırada, tercihen güvenlikli bir inziva bölgesinde, Mercatoria imdada yetişip de sistemin kontrolünü geri aldığında sadece kendi çıkarını ve servetini gözeten bir korkak olarak görülmektense bir çeşit kahraman mertebesine yükselebilmek üzere bir tür gerilla faaliyetine de dahil olmayı deneyecekti. Ama neresinden baksan, işler karman çorman hale geldiğinde izlenecek en iyi yol, ayak altından çekilip izini kaybettirmekti. Zaten de bu fikir doğrultusunda, gizli tersanelerinin birinde, aktif hizmete alınmaya ve hatta askeri deneme sürüşlerine tabi tutulmaya hiçbir zaman hazır olmamasını temin etme niyeti beslediği çok hızlı bir gemi modelinin prototipini inşa ettirmekteydi. İleride ihtiyaç doğması halinde kendi kaçışını garantileyecekti bu oyuncak.

Şaşırtıcı olan şu ki, tüm bu süreç boyunca en büyük desteği, Fassin Taak'ın sevgilisiyken ilkin Ko adıyla kendisine tanıtılan –oysa şu sıralar da kullanmakta olduğu gerçek ismi, Liss Alentiore'ydi– kadından almıştı. Geçmişte bir dönem ona tutulduğunu da kendi kendine itiraf ediyordu. İşin aslı, karısının –kocası tarafından memnuniyetle görmezlikten gelinen kendi sayısız aşna fışne ilişkisine rağmen– ilk ve son defa onu başka bir kadından kıskandığına dair emareler sergilemesine yol açacak ölçüde sevmişti Ko'yu. (Liss onları bu durumdan kurtaracak bir öneride bizzat bulununca, Saluus her ne kadar o dönemde bunu kimseyle paylaşmamış olsa da aynı çözüm yolunun kendi aklından da geçtiğini anımsadı. Onları fazlasıyla tahrik eden şu küçük aşk üçgeni böylece şekillenmiş oluyordu işte.)

Daha da önemlisi, özellikle diğer bayanlarla kıyaslandığında eşine az rastlanır güvenilirlikte bir sırdaş ve her zaman rahatlıkla danışılabilecek bir tavsiye kaynağı olduğunu kanıtlamıştı Liss. Yoğun bir koşturmacayla geçen ve kimi zaman umutsuzluğun eşiğine dek sürüklendikleri son birkaç ay süresince bazı kereler Saluus'un ne ya-

pacağı konusunda kararsız kaldığı ve bazen ofisinin, hava aracının veya gemisinin yarı-resmi ortamında bazense kâh şu kâh bu yastığın üzerinde baş başa kaldıklarında bu konuyu kadına açtığı olmuş ve Liss bazen hemen bazense bir veya iki gecelik bir düşünme payı kullandıktan sonra her defasında bir çözüm formulüyle çıkagelmeyi bilmişti. Kedigillere özgü, dümdüz önüne bakıyor göründüğü halde yanları da gayet iyi kontrol altında tutabilen bir kurnazlık vardı bu kadında; insanların çalışma tarzını, düşünce yapısını, ne zaman ne yana zıplayacağını kimi zaman telepatiye varan bir sezgi gücüyle tahmin edebiliyor gibiydi.

Yakın iş çevresinde Liss için bir görev tanımı uydurdu ve onu kendisine özel sekreter tayin etti. Bu hareket biri sosyal diğeri işle ilgili konularda ona asistanlık eden diğer iki hanımı bayağı gücendirmişti haliyle, fakat ikisi de aralarına katılan bu yeni yüzü yapmacıklığa kaçan bir cömertlik ve görünürde samimi bir nezaketle kabul etme akıllılığı gösteri ve onun kuyusunu kazma yönünde hiçbir girişimde bulunmadı. Her ikisinin de Liss'in kapasitesini doğru ölçtüğü ve ona yöneltebilecekleri herhangi bir saldırının dönüp dolaşıp kendilerini vurmasının kuvvetle muhtemel olduğunu idrak ettiği izlenimine kapılmıştı Saluus.

Kendi özel güvenlik ekibi de ilk başlarda geçmişini deştiklerinde onun sağlığa zararlı alışkanlıkların her türlüsüne az çok bulaştığına dair imalara rastladıkları bu yeni sekreteri şüpheyle karşılamış, fakat zamanla bu endişe yerini belirsiz bir kuşkuya bırakmıştı. Sonuçta bu özelliklerin hiçbiri kızın lanetlenip kapıdışarı edilmesini gerektirecek boyutta şeyler değildi, kaldı ki içlerinde Saluus'un kendisinin kızın yaşındayken işlemediği tek bir halt yoktu. Kadının çılgın bir gençlik dönemi geçirdiği ve ne idüğü belirsiz tiplerle takıldığı anlaşılıyordu. Ne olmuş yani? Saluus da aynını yapmamış mıydı sanki? Geçmişi konusunda kadını kendisi de kibarca sorguya çekmiş ve onun incindiği, çeşitli sarsıntılar geçirdiği ve geçmişinin kötü hatıralarla dolu olduğu sonucuna varmıştı. Kızın geçmişini daha da deşerek bu incinmişlik duygusunu yoğunlaştırmak istemiyordu Saluus. Ve bu da, kendisine adeta bol gelen bir yiğitlik örneği sergileyerek onu içinde bulunduğu bataktan kurtarmış olduğu hissini körüklüyordu.

Geçmişinde dans, oyunculuk, hosteslik ve masaj gibi uğraşlar içeren teknik bir günce yatmakla beraber son dönemde gazetecilikle iştigal eden orta halli biriydi kız; işte tam da bu durumdayken onu

bu hayattan çekip çıkarmıştı Saluus. Onunla Fassin'in yanındayken ilk tanıştıkları gece kendisini yaşının çok altında gösteren –genç omuzlar üzerinde yükselen zekâ ve olgunluk dolu kafa bileşimine o dönemler kolayca tav olduğunu bugün kendi kendine itiraf ediyordu Saluus– bir havası vardı kızın, şimdilerdeyse onun tanıştıkları âna dek erişmeyi hayal bile edemediği şeyler üzerine bulunduğu vaatlere dayanarak kapıldığı bu adamla olan ilişkisi sayesinde çok daha iyi görünüyordu kadın. Bu adama minnet duyuyordu. Bunu ona açıktan söylediği hiç olmamıştı –böyle yapması halinde aralarındaki dengenin ciddi ölçüde bozulacağından korkmuştu– ama bazen adam bunu onun gözlerinde okuyabiliyordu.

Eh, bir bakıma o da kadına minnet duyuyordu. Ne de olsa körelmiş olan özel yaşamının yeniden canlanmasını sağlamış ve iş hayatının daha da ivme kazanmasında belirleyici rol oynamıştı.

Onu Fassin'den koparıp almasında bir başka duygunun izleri gizliydi ki bu başlı başına heyecan verici ve de tatmin edici bir detaydı. Aşk üçgeninin öteki köşesini teşkil eden bu diğer erkeğe asla gerçek anlamda imrenmemişti Saluus –zaten hiç kimseye imrenmezdi o, hem neden ve nasıl imrensindi ki?– gelgelelim Saluus'un oldum olası gıptayla baktığı ve bunun sonucu olarak da içerlediği bir rahatlık hakimdi Fassin'in hayatına. Hepsi de aynı mesleği istikrarla tatbik etmekte olan ve kendilerini ihale teklifleri, bilançolar, hissedar toplantıları ve personel genel kurulları yoluyla devamlı olarak kanıtlamak durumunda kalmadan sırf icra ettikleri mesleğin özü dolayısıyla saygı gören fertlerince çevrelendiği böylesine büyük bir ailenin bir parçası olmak... Kendine has tatlı bir cazibesi olan, kişiye soyut bir güvenlik hissi, bir çeşit kendini haklı çıkarma duygusu aşılayan bir durum olsa gerekti bu. Üstelik herifçioğlu bununla da yetinmemiş ve sırf beş senesini minyatür bir gaz mekiği (ki bu, KAS elinden çıkma bir araç değildi bile) içindeki şok jeline bulanmış vaziyette uzanıp bir avuç yoldan çıkmış Ahali mensubuyla beraber orada burada sürterek geçirdi diye başlarına bir tür kahraman kesilmişti.

Liss'in ilgisinin Fassin'e kaymasına sebep adamın ansızın kazandığı bu şöhret miydi acaba? Sırf fırsat doğdu diye Saluus'un pabucunu dama atıp Fassin'e odaklanmış olabilir midi? Öyleydi belki de. Ama bundan hiç mi hiç rahatsızlık duymuyordu. Kadın-erkek ilişkileri değişkenlik göstermeye gebe bir piyasaydı ve Saluus bunun

gayet farkındaydı. Sadece çocuklar ve romantizmin aldatmacasına kapılmış kuş beyinliler başka türlüsüne inanırdı. Kişi kendi çekiciliğini –fiziksel, psikolojik ve sosyal statüden kaynaklanan çekicilik– tartıp yorumlar ve bu sayede, bulunduğu seviyeyi tespit edip çevreye karşı bakışını reddedilme riskini göze alarak ama ilerleme şansını da her daim hesaba katarak ona göre alçaltır veya yükseltir, ya da denemesi halinde neler kazanabileceğini asla öğrenemeden, ayağı yere sağlam basan, durağan bir yaşantı benimsemeyi seçerdi.

Derin ve buz gibi bir nefes aldı Saluus.

Güneş ufuk çizgisinin ardında gözden kaybolmuş, Ulubis güneybatıda uzanan ağaçtan bir mantoyla kaplı dağ sırtlarının ötesinde batışa geçmişti. Giderek kararmakta olan mor gökyüzünde birkaç yıldız parıldamaya başlamıştı bile. Göz alabildiğine uzayıp giden bir alan kaplayacak şekilde yörüngede süzülmekte olan yerleşkeler ve fabrikalar havaya savrulmalarının ardından günbatımının peşi sıra onun solmaya yüztutmuş ışınlarının damıtılmış bir yansıması gibi güneybatı göğüne gittikçe yayılan bir avuç pırıltılı toz zerresini andırıyordu. Saluus havada göz kırpışan bunca minik ışıltı içinde kaç tanesinin kendi şirketinin ürünü olduğunu düşündü. Artık bir yıl önceki kadar kabarık değildi bu sayı. Daha kolay hedef alınacakları endişesiyle bazıları bulundukları yörüngelerden alınıp başka yere aktarılmıştı. İki tanesi –her ikisi de o dönemde Navarchy tarafından kızak gemisi olarak kullanılan iki büyük tersane-gemi– yok edilmişti. Bunlardan birinin enkazı Fessli Kenti'nin tepesine yağmış ve ilk saldırıda ölenlerin sayısını hayli geride bırakacak biçimde on binlerce kişinin canına mal olmuştu. Bu olayda ağır ihmali bulunduğu gerekçesiyle KAS aleyhine dava açılmış, şirket tersane-gemilerinin yerini vaktinde değiştirmemekle suçlanmıştı. Sürüp giden bir savaşın varlığı ve bu esnada her şeyin askeriye tarafından kontrol ediliyor oluşu bu tür zırva sapan olayların sahnelenmesine her nasılsa engel teşkil etmiyordu. Bu yüzdendir ki, gerekli kişilerin kulağına şirketinin içine düştüğü durumla ilgili bir Savaş Zamanı Muafiyet Emri çıkarılmasına yönelik rica sözcükleri fısıldamaya koyulmuştu bile.

Kendi ağzından çıkan nefesin buğusu içinden Nasqueron'u seçmeye çalıştı Saluus, ama gaz-devi ufuk çizgisinin çok altında kalıyordu ve yörüngeye saçılmış olan cisimlerin vücuda getirdiği kalkanın ardında kaldığı için, o an doğru enlem üzerine konuşlanmış olsaydı bile, onun bulunduğu yerden muhtemelen görülemezdi.

Fassin. İşgal beklentisinin yarattığı panik havası içinde bunca savaş hazırlığı yapılırken bile onun ne işler peşinde olduğunu kolaçan etmekte fayda vardı. Fırtına savaşında ölmüş olabilir miydi? Söz konusu çatışmayla ilgili Nasqueron'dan gelen raporlar birden çok anlama çekilebilecek, belirsiz haberlerdi. Nasqueron'dan gelen herhangi bir raporun birden çok anlama çekilebilen belirsiz haberler içermediği görülmüş şey miydi zaten? Kesin olan, Fassin'in geride hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğu ve büyük olasılıkla halen Nasqueron civarında bulunduğuydu –fırtına savaşı meydana geldiği sıra gezegeni çevreleyen asıl uydu haberleşme ağının yok edilmesi ile Ahali Elçiliği'nin kurulması sonrası yeni bir ağ oluşturulması arasında geçen süreçte son derece iri cüsseli gemilerin Nasqueron atmosferini terk etmesine olanak tanıyacak büyüklükte bir pencere açılmıştı gerçi– ama işin perde arkasını kim bilebilirdi ki? Hem eğer Taak halen gaz-devi çevresinde bir yerdeyse, orada ne yapıyordu?

Fassin hâlâ hayattaysa bile, Saluus'un bir daha ona gıpta etmesini gerektirecek bir durum kalmamıştı. Tüm bir aile şöyle dursun, kendi varlığının da bütünüyle silinip süpürüldüğüne tanık olmak... Belki de çoktan intihar etmişti Fassin. 'glantine'de olup bitenle ilgili haberler GazTeknesi yarışları sırasında meydana gelen korkunç ve karmaşık olaylar silsilesi henüz başlamamışken ona bildirilmiş olsa gerekti. Hepsinin öldüğünden haberdar olduğuna şüphe yoktu. Kendisi de şu âna dek ölmemişse, geriye döndüğünde bulabileceği hemen hiçbir şey kalmadığına göre, hayatında hiç olmadığı kadar kesin bir yalnızlık içine sürüklenmişti herhalde. Onun adına üzülmekten kendini alamadı Saluus.

İlk düşüncesi, Fassin bu denli aciz ve acınası duruma düşmüşken, hiçlikten çıkıp geri gelse bile Liss'in ona geri dönmesi gibi bir ihtimal kalmamış olduğuydu. Diğer yandan, insanların kimi zaman beklentileri ne denli boşa çıkarabildiği ve özellikle kadınların, zarar görüp incinmiş biriyle karşılaşınca teorik olarak övgüye değer olmakla birlikte mevcut ilişkileri açısından vahim sonuçlar doğurabilecek ölçüde özveri isteyen yersiz bir tür yardımseverliğin etkisine kapılabildiği geliyordu aklına. Şansına Jaal Tonderon halen hayattaydı. Sal ve eşi onu bir süre yanlarında kalmaya davet etmişti. Olur da geri dönerse ve o vakit hepsi halen orada bir arada bulunuyor olursa, onu böyle acılar içinde bitap düşmüş vaziyette bulmasının hiç hoş olmayacağı telkininde bulunarak kızı Fassin'in meçhul akı-

beti karşısında metin olmaya teşvik ediyordu Saluus.

Ahali Elçiliği'nin son derece başarılı bir girişim olduğu görülmüştü. Ahali şu fırtına hadisesiyle ilgili herkesin kafasını bulandıran yanlış anlamayı ortadan kaldırmaya kararlı görünüyor, Ulubis Mercatoriası ise kendini aynı anda iki ayrı cephede savaşa girişmek gibi ümitsiz bir mücadele içinde bulmamak için çırpınıyordu. Uerkle adlı bir başka ay Kâhinlik kurumunun yeni Ortak Kullanım Tesisi olarak tayin edilmişti –öyle ki, inşaat çalışmaları çoktan başlamıştı bile– ve küçük gemilerden müteşekkil bir donanma gaz-devinin yörüngesine buyur edilmişti. Kâhinler doğrudan araştırma yöntemini uygulamaya yeniden başlarken –uzaktan araştırma yapmayı mümkün kılan teçhizat yaşanan yıkımdan bu yana halen yerli yerine oturtulabilmiş değildi– Ahali yeni nesil bu sözde kâhinlerden çoğunun gerçekte Fassin Taak'ın ve tıpkı onun gibi ansızın yitip gitmiş olan Valseir isimli Ahali mensubunun izini süren ve GazTeknesi fırtına yarışı sırasında patlak veren savaşta Mercatoria güçlerine karşı kullanılmış olan silahlar yanı sıra Ahali Listesi ve onunla uzaktan da olsa alakası bulunabilecek herhangi bir şey hakkında bir ipucu ya da iz yakalamaya çalışan –ki o âna dek bu arayışların olumlu tek bir meyve dahi vermediği ortadaydı– Navarchy, Cessoria ve Şeriflik izcileri –daha açık ifade etmek gerekirse, casusları– olduğunu fark etmemiş görünüyor ya da umursamıyordu. Bu izci gemiler bile işaretlenmiş ve takip edilebilir olmalı ve bir Ahali mensubu rehberliğinde hareket etmeliydi, ama bu daha başlangıçtı ne de olsa.

Hazırlık aşamasının –ki şimdilik başarısız olmaktan kurtulamamıştı– öne çıkan bir diğer unsuru ise iki taraf arasında ittifak oluşturmak ya da en azından Mercatoria'nın Ahali silahlarına el atmasını sağlamak üzere Ahali ile müzakereye oturmaktı. Ahali o zamana dek hiç kimsenin onlardan beklemediği etkinlikte bir saldırı kapasitesine –eh, daha kesin bir dille ifade edilecek olursa, bunu *savunma* kapasitesi şeklinde belirtmek gerekiyordu, ama bu ayrıntının artık pek bir önemi kalmamıştı– sahip olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştı. Eğer Ulubis sisteminin geri kalanıyla ittifak kurmaya razı edilebilirlerse, istilacılar ile savunmacılar arasındaki güç dengesi kökünden değişir ve tersyüz olabilirdi. Ahali elindeki askeri teknoloji altyapısının sadece bir kısmını bile onlarla paylaşacak olsa –ya da en azından cihazlarından birkaçını onlara ödünç verse veya kiralasa– bu bile Ulubis'in Birleşik Donanma birimlerinin yardıma gelmesini

beklemeksizin işgale karşı sırf kendi kaynaklarına dayanarak direnmesi için yeterli olabilirdi.

Ama bunu *sağlamakta* başarısız olurlarsa, iş Sefiller Tarikatı'na bağlı işgal donanmasının Nasqueron'a saldırmasını temin etmek ve bu sayede, şans da yardım ederse, fırtına savaşında Navarchy güçlerini paramparça eden hiper-silahlar her ne idiyse artık kendisini yine kendi eliyle benzeri silahların kucağına atmasına yol açmak gibi hassas bir meseleye kalıyordu.

Düşünüp hesaplanacak o kadar çok ayrıntı vardı ki daha...

Balkona adımını atmadan önce sırtına bir ceket geçirmeyi ihmal etmemişti Saluus, ama dışarı çıkarken eldiven giymeyi düşünemediğinden, çareyi üşüyen ellerini ceketinin yan ceplerine sokup ısıtmaya çalışmakta buldu. Aniden yanında bitiveren Liss kolunu onunkinin içine geçirip kendisine sokulurken, teninin kokusu adamın tüm benliğine işliyordu sanki. Adam başını eğip ona bakınca vücudunu onunkine daha da yaslayan kız Saluus'un bakışlarını izleyerek yüzünü güneye, yörüngeye yerleşmiş olan cisimlerden yansıyan ışık beneklerine çevirdi.

Kızın titrediğini hissetti Saluus. Hafif bir elbise giymişti. Bunun üzerine, ceketini çıkarıp kızın omuzlarına örttü. Filmlerde gördüğü bir hareketti bu ve böyle yapmak bunca ilişki görüp geçirdikten sonra bile ona kendini iyi hissettiriyordu. Hava daha da soğuduğu ve üstelik ürpertici bir yel yukarıdan aşağı esmeye başladığı halde, soğuğa aldırmıyordu adam. Geçmişte birileri ona bunun kısmen katabatik* özellik gösteren bir rüzgâr olduğu açıklamasını yapmıştı: Yukarıdaki buzla kaplı düzlüklerden aşağı esen ve indiği bölgedeki daha sıcak ve daha az yoğunluktaki havanın yerini alarak usulca ama istikrarını hiç bozmadan aşağı doğru ilerlemeyi sürdürüp şelalenin kenarından aşağı sarkan donmuş suların üzerini kaplayan soğuk bir hava akımı.

Çıt çıkarmadan bir süre öylece durdular, sonra Liss Saluus'a akşam yemeği öncesi baş başa özel bir görüşme yapmak üzere Tameşit Emoerte ile buluşması gerektiğini hatırlattı. Yine de hâlâ biraz vakitleri vardı. O da üşümeye başlamıştı şimdi, titremek üzere olduğunu hissetti. Vücudunu bir titreme alana dek dışarıda bekleyip ancak ondan sonra içeri girmekti niyeti. Başını hemen tepelerinde uzanan ve tamamen kararmak üzere olan gökyüzüne doğru kaldırıp

* Katabatik: Özellikle geceleyin hava sıcaklığında meydana gelen düşüşün etkisiyle, dağ yüzeylerinden aşağı esen soğuk hava akımı veya rüzgâr. –*çn*

bir uydunun kıvılcım misali parıltılar saçarak yakın yörüngeden geçişini izledi. Yanıbaşında dikilmekte olan Liss'in kaskatı kesildiğini hissedince onu kendine daha bir sıkıca bastırdı.

"Nedir o?" dedi kız, aradan kısa bir süre geçtikten sonra.

Kızın işaret ettiği yöne, Ulubis'in gözden kaybolduğu yeri sadece ufuk hattına yerleşmiş zorlukla görülebilen belli belirsiz bir morluğun temsil ettiği batı ufkunun alçak kesimlerine odakladı bakışlarını.

Ufuk çizgisinin biraz üzerinde, gökyüzünün yörüngeden yansıyan ışığın en kalın haline büründüğü şeritlerinin altında, gerisinde ve üzerinde kalan kesiminde, yeni ışıklar pırıldamaya başlamıştı. Bir kol boyu mesafede tutulan büyükçe bir madeni para boyutunda bir gökyüzü kesitine kaba bir daire biçimi alacak şekilde serpilmiş parlak mavi renkteki bu ışıkların sayısı her geçen saniye artıyordu. Çok geçmeden, tereddüde düşmüş gibi bir süreliğine duraklayan mavi noktaların sayısı bu esnada daha da arttı. Sayısı durmadan artan mavi ışıklar küçük gökyüzü kesitini sakin şekilde uzanan buz tutmuş düzlüklerin üzerindeki havada soğuk bir alev misali zorlukla titreşen mavi bir parıltıyla dolduruyordu.

Tüm vücudunun titreme nöbetine kapıldığını hissetti Saluus, fakat soğuk değildi buna sebep. Tam ağzını açmış bir şeyler söyleyecekken başını kaldırıp ona bakarak şöyle dedi Liss:

"Bu gelenler, onlar, değil mi? Sefiller Tarikatı'nın, yani İT-5 Ayrışması'nın adamları. İşgal filosu en sonunda kapımıza dayandı desene."

"Korkarım ki öyle," diye onayladı onu Saluus. Uzay elbisesinin haberleşme teçhizatından yankılanmaya başlayan ağlamaklı siren sesleri kulaklarını zonklatıyordu. "İçeri girsek iyi olacak."

•

Yine uyku sersemliği. Halen *Velpin* adlı geminin yolcu/yük kompartmanındaydı. Küçük gaz mekiğinin kimbilir ne kadar süredir kapalı tutulan sistemlerini geri açtı. Başlangıçta çılgın bir görüntü karmaşası yansıtıp bir an sonra netleşen duvar ekranına, yıldızlardan oluşan ve ilkin sabit durmaktayken sonradan sallanmaya başlayan bir arka fon önünde beliren yeşilimsi mavi ve beyaz tonların ağırlıkta olduğu bir gezegen manzarası yerleşti. Bu görüntü karşısında Fassin'in verdiği ilk tepki, bunun o güne dek hiç görmediği yabancı bir yer olduğu ve tahminine göre uzay elbisesi giyilmeksizin yaşa-

maya elverişli olmadığı yönündeydi. Sonra bu gezegenin 'glantine'i veya Sepekte'yi andıran bir yanı olduğunu fark etti; hafiften değişikliğe uğramış da olsa Dünya'nın bir görüntüsüne benziyordu aslında. Gaz-devlerinin yerli halkı gibi düşünmeye başladığını itiraf etti kendine. Ahali'den biri gibi yaklaşır olmuştu olaylara ve konulara. Halbuki bu hale bu denli çabuk gelinmezdi normalde.

"Lanet olsun!" dedi Y'sul öfkeyle, gözlerini ekrandaki görüntüye dikerek. "Bu olması gerektiği gibi bir *gezegen* bile değil!"

Karanlığın içinden gürleyerek çıkagelen dalgalar, adeta inatçılığın bir araya kümelenip sıvı şekle büründürülmüş hali gibi, uzun, alçak ve pürüzlü bombelerinin her biri ilkin havaya doğru kabarıp hemen akabinde acemi bir hantallıkla atılmış birer perende misali devrilerek, aynı anda hem ümit hem ümitsizlik taşır biçimde öne doğru yuvarlandıktan sonra ayrışan koca bir köpük ve püsküren su yumağı içinde, yan yana dizilmiş devasa kayalardan oluşan omurganın engebeli kenarlarına sonu gelmeyecekmiş gibi görünen yavaş salvolar halinde vuruyor ve binbir parça oluyordu.

Bu şekilde gerçekleşen her bir saldırı sonrası devasa granit yumruları arasında kalmış başıboş kaya kütlelerini, kopuk taş parçalarını ve sayısız çakıl tanesini kulağa üst üste yığılan bir başarı kümesinin habercisiymiş gibi gelen yoğun bir tıkırtı sesi eşliğinde gerisingeri beraberinde sürükleyerek çekilen dalgalar bir süreliğine gözden kaybolduktan sonra, sanki suyun kendisi –daha doğrusu, bütün bir okyanus– deri değiştiriyormuş gibi karaya doğru tekrar atılıyor, kaya parçalarını birbirine çarpıp devirerek, kırıp un ufak ederek ve çatlatarak, yüzlerce hatta binlerce yıldır süregelen inatçı bir uğraşın geleneğini sürdürmek istercesine, sahil şeridindeki taştan mezarlığı aşındırıyordu.

Bir süre için hareketsiz kalan Fassin, onların sebep olduğu bu aralıksız yaygaranın sesi bir yandan kulaklarını tırmalayarak, dev dalgaların durdurak bilmeyen salvolarını büyülenmiş gözlerle seyre daldı. Suların yol açtığı tuz serpintisi saçlarını kaplıyor, gözlerine, burnuna ve akciğerlerine doluyordu. Kendisini doğal etkenler arasında cereyan eden bu vahşi ve sonu gelmez savaşın bir parçası gibi hissederek ve o mücadeleye tüm benliğiyle iştirak ettiğini duyumsayarak, derin derin nefes aldı.

Kendilerini rüzgâra bırakarak dalgaların üzerinde daireler çizen

deniz kuşları zaman zaman suya dalıp sonrasında hızlı kanat çırpışları eşliğinde uzaklaşırken, sudan kaptıkları incecik balıklar gagalarının arasında ıslak birer gökkuşağı dilimi gibi ışıldıyordu.

Küçük gaz mekiğinin içinden çıkmak başlangıçta biraz tuhaf gelmişti ona. Hep böyle olurdu zaten, öteden beri böyle olagelmişti, ama bu defaki çıkış, her nasılsa daha farklı ve de yoğun bir yadırgama hissi doğurmuştu. Yabancı bir diyardı burası, ona bir şekilde tanıdık gelen ama aslında bütünüyle farklı olan bir yer; evi olarak nitelemek istediği yerle benzeşiyor, geçmişte evi diye bilip tanıdığı yerden ise benzerlik bakımından gitgide uzaklaşıyordu. Her ne kadar buraya ulaşmak için geçen seferkinden fazla yol katetmişlerse de, Ulubis sisteminden on bir bin ışık yılı uzaklıktaydılar bu defa. Üstelik buraya varmaları sadece on iki gün almışken.

Gaz mekiğinin üst kapağını kaldırıp ayağa kalkınca olduğu yerde sallanıp yalpalamış, düşmekten ancak Y'sul'un sıkıca tutması sayesinde kurtulabilmişti Fassin. Bunu bir öksürük nöbeti izlemiş, bir ara kusacak gibi bile olmuştu. Kendisini bitkin, zayıf, incecik ve içi dışına çıkmış hissediyor, gözünü böyle yenidoğan bir bebek gibi yapış yapış, ıslak ve cascavlak şekilde en yalın insani koşullar içinde açmaktan ötürü kapıldığı garip bir yarı-çıplaklık hissiyle tüm vücudu zangırdıyor, solunum sıvısının üzerinden yavaş yavaş çekilip aşağı dökülmekte olan lifleri ve hatta şok jeli tüpleri doğumun vazgeçilmez unsuru olan göbekbağını teşkil ederek sahneyi adeta tamamlıyordu. Kanı yavaş yavaş tüm vücuduna yayılıp kemikleri isyankârca sızlarken, kendisini eşzamanlı olarak hem daha hafif hem de daha ağır hissetti.

Böyle çırılçıplak vaziyette –hem de üzerindeki alışılageldik giysilere rağmen– dikildikçe, bir süre sonra her şey yavaş yavaş normale dönmeye başladı. Yine de, ara sıra titreme nöbetleri geçirmeye devam ediyordu. *Velpin*'in kalıp-desen uzmanı, insanların giyebileceği türden giysiler hazırlamak için elinden gelenin en iyisini ortaya koyduysa da, sonuçlar halen tuhaf, kaygan ve soğuk kaçıyordu.

Galaksinin dış sınırına çok da uzak olmayan bir noktada bulunmasına rağmen Ulubis kadar yalnız ve terk edilmiş bir görüntüsü olmayan, Dünya ile yüzde doksan oranında benzeşik Mavirouelo adlı gezegendeydiler. Sudünyalılar tarafından kolonileştirilmiş bir gezegen, bir Sceuri dünyasıydı burası.

Sudünyası diye anılan gezegenler, her ne kadar dışarıdan bakıl-

dığında yüzeyinde kaya niyetine bir şey görülemese de, en dış kısmı yüzlerce kilometrelik bir okyanusla örülü ortalama beş bin kilometre kalınlığında basınçlı bir buz tabakası altına hapsolmuş Yerküre boyutundaki metal/kaya çekirdekleriyle, galaksideki kayalık gezegenler arasında en yaygın türdü. Bu sınıfa dahil edilen gezegenler, herkeste aynı anda her yerde bulunabiliyormuş izlenimi uyandıran gaz-devlerinin kendisinden sonra en sık rastlanan ikinci tip gezegensel çevreyi teşkil etmekle kalmıyor, Mercatoria'ya topluluğunu oluşturan sekiz yaşam türünden üçünü de temin ediyordu: Sceuri, Ifrahile ve Kuskunde.

Alışılageldik anlamda bir sudünyası değildi Mavirouelo –yüzeyi Dünya kadar bile suyla kaplı değildi– ama herhangi bir hayvan türü –ister havada, ister karada, ister denizde yaşayan bir cins olsun– gelişimini henüz orayı sahiplenecek kadar tamamlamamışken Sceuri tarafından kolonileştirilmişti ve böylelikle Sceuri kontrolündeki uzak yerleşkelerden biri haline gelip bu topluluğun kendisini de kapsayan daha geniş çaplı Mercatoria yapısı bünyesindeki yarı-imparatorluğun sınır karakollarını teşkil eder olmuştu.

Dahası, Sceuri ırkının kendisi de geleneksel Sudünyalılar'dan sayılmazdı. Deniz memelilerini andırmakla birlikte omurgalarının sırt kısmı üç köşeli büyük kotra yelkenlerine benzeyecek şekilde bombe yapan ve rüzgâra doğru kaldırıldığında onlara yüzme yanı sıra yaşam çevrelerini oluşturan suyun yüzeyinde tekne misali süzülerek ilerleme olanağı da tanıyan Sırtıyelkenler'di bunlar.

Halen uzay elbisesi içinde bulunan Y'sul deniz kuşlarının dört bir yana kaçışmasına yol açarak, suyun ortasında bir denizaltının kumanda köşkü gibi yükseldi. Uçarak yükselmeyi sürdürüp su seviyesinin üzerine çıktı ve dalgaların karmaşasını geride bırakıp Fassin'in dikilmekte olduğu alçak kayalığa yöneldi. Saluus Kehar ile yan yana durup uzay elbisesi içindeki Hatherence'ın su sütununun tepesindeki evi çevreleyen yapay dalgaların çalkantısı içinden geçerek yaklaşışını izledikleri sahne gelmişti aniden Fassin'in aklına.

"Fassin!" diye gürledi Y'sul, vızıltıya benzer bir ses eşliğinde bir yandan üzerinden sular damlatıp adamın tam tepesinde, on metre kadar yukarıda süzülürken. "Hiçbir işaret yok mu?"

"Henüz yok."

Kıpraşıp çırpındıkça pırıltılar saçan bir şeylerle dolu ağ gibi örülmüş bir sepeti onun göreceği şekilde havaya kaldırıp tuttu Y'sul.

"Bak ne yakaladım!" Sepeti öndeki gövdesinin az ilerisine doğru uzatıp beğeniyle baktı. "Sanırım gemiye dönerken onu da yanımda götüreceğim."

Ardından, onun tepesine sular damlatıp küçük deniz kabukları yağdırarak Fassin'in üzerinden geçip giden Y'sul sahilden içeri doğru birkaç yüz metre yol alarak daha ötedeki yarların, kayalık zirvelerin ve dağların oluşturduğu sivri uçlu hattı çevreleyen, üzeri bodur bir yeşillikle örülü kaya tabakasının üzerine konmuş gemi parçasına yöneldi. Elli metre uzunluğundaki bu iniş aracı, geri kalan kısmı Quercer & Janath ile birlikte yörüngede kalmış olan *Velpin*'in burun kısmını da teşkil ediyordu aynı zamanda.

Bir süreliğine Ahali mensubunun uzaklaşmasını izleyen Fassin sonra yeniden okyanusa doğru çevirdi bakışlarını. Onlara söylendiğine göre on iki sene öncesine kadar burada bulunan Ahali mensubu Leisicrofe'yi görmüş bir Sceuri ile buluşmak üzere buraya gelmişlerdi.

Oysa o âna dek hiçbir Sceuri ile karşılaşmamışlardı. *Velpin* gezegenin yörüngesini gözetim altında tutan trafik kontrol sistemince durdurulup sorgulandığı yetmezmiş gibi birkaç askeri birim tarafından da hedef alınmış ve bu yüzden, orada bulunmasına gerekçe teşkil eden şeylerden birkaçını ortaya dökmek durumunda kalmıştı.

"Ahali ırkına mensup Leisicrofe adlı bunak bir ihtiyarı arıyoruz," olmuştu Quercer & Janath'ın açıklaması, kelimesi kelimesine.

Buna karşılık, yörüngeye girip orada beklemeleri talimatını almışlardı. Tüm bu süre zarfında, kendilerini hedef tutan ışınlar üzerlerinden bir an olsun ayrılmamıştı. Onlara şüpheyle yaklaşılıyordu çünkü gemilerinin solucan deliklerinde seyahat etmeye uygun bir görünümü vardı ve üstelik oraya yerel geçidi kullanarak gelmemişlerdi.

"Sceuri," diye uyarmıştı Quercer & Janath, Fassin ile Y'sul'u, "şüphecidir."

"Hem de paranoyaklığa varan düzeyde."

Tam üç gün boyunca, gezegenin bulundukları yerin hemen aşağısında dönüşünü izlemişlerdi. Y'sul gezegen atmosferindeki fırtınaların ne kadar da yavan ve sıkıcı olduğu konusunda homurdanıp dururken, Fassin o yükseklikten bakıldığında büyük birer kar tanesini andıracak biçimde gezegen yüzeyindeki su ve kara kesitlerine yayılmış şehir yapılaşmalarını sonsuz bir hayranlıkla izlemiş, ger-

çekikizler ise bu süreyi gemiyle ilgili çoktandır ihmal ettikleri bazı envanter sayımları yapmak ve bağıra çağıra resim yaprağı oyunları oynamakla geçirmişti. Gezegenin trafik kontrol biriminin nereden geldiklerine ilişkin sorularını yanıtlamışlar –ki buna verdikleri cevap, bir kez daha sistemin en büyük dört gaz-devinden biri olan Nhouaste'den geldikleri olmuştu– ve bunun sonrasında, bekledikleri sinyali almışlardı. Buna göre, Aumapileli Aumapile adlı bir âlim Ahali mensubu Leisicrofe'yi bu gezegene yaptığı ziyaret süresince ağırlama şerefine nail olmuştu ve yeni gelen bu misafirlere de aynı şekilde hizmet etme olanağı yakalamaktan gurur duyacaktı.

Gezgin Ahali mensubunu ve beraberinde taşıdığı bilgileri bulma yolunda atılmış bir diğer adım, onları hedefe yaklaştıracak yeni bir aşamaydı bu belki de. Tabii eğer o hâlâ yaşıyorsa, bilgiler halen onun elindeyse, söz konusu bilgiler gerçekten de olduğunu sandıkları şeyse, eğer Valseir baştan beri doğruyu söylediyse, eğer iddialar zaman içinde güncelliğini yitirmediyse ve anlamsız duruma düşmediyse ve görünüşte yalnızca Ahali mensuplarının kullanabildiği gizli bir solucan deliği şebekesinin kesinkes var olduğu fakat onların bu bilgiyi paylaşmaya yanaşmadığı ve üstelik bunun Ahali Listesi denen şey ile en ufak ilgisi olmayabileceği varsayımdan etkilenmemişse.

Kendisini o âna dek zaten iki defa kullanmış olduğu bir şeye ulaştırabilecek bir ipucu arıyordu Fassin. Çoktan en az iki solucan deliği içinde seyahat etmiş ve galaksinin yarısını boydan boya katetmişti, yine de bu durum onu döşeme kapakları ve gizli geçitlerden oluşan bu sistemin anahtarını bulmaya bir gıdım olsun yaklaştıramamıştı. Kasvetli, acayip ve esrarengiz olayları konu alan Gotik bir romantik macera öyküsünde kötü bir büyünün etkisi altında kalıp deliksiz bir uykuya dalan narin bir genç kız misali kendinden geçerek şuursuz bir halde bu sistem içinde bir yerden başka bir yere rahatlıkla taşınabiliyordu ama tüm bunların ardında yatan gerçeği öğrenmesine bir türlü izin verilmiyordu.

Pek bir başarı umudu olmasa da, *Velpin*'in kumandasını ele geçirme yolları üzerine kafa patlatmaktaydı halen. Öyle yapmayı başarması durumunda bile, gizli solucan deliklerine girme sorunu ortadan kalkmış olmayacaktı. Bu çılgınca geçiş süreçleri sırasında uyanık kalmayı başarması iyi bir başlangıç olurdu ama bunu nasıl yapabileceğine ilişkin de en ufak bir fikri yoktu.

Eğer zaman içinde yolculuk edip geçmişe dönebilse ve Üçüncü Öfke ayı üzerindeki Ortak Kullanım Tesisi'nde Apsile ile yeniden bir araya gelebilse, ana sistemler kapatıldığında işlerliğini gizlice koruyacak ve makine tümüyle devre dışı kalmış göründüğünde bile kendi duyularını mekiğinkilerle bağlantı halinde ve dolayısıyla uyanık tutacak bazı alt-sistemleri gaz mekiği içine eklemesini ondan ister ve ancak o sayede bu mümkün olurdu belki. Ama zaman makinesi teknolojisi Ahali'nin bile sahip olduğu iddiasında bulunamadığı bir şeydi ve bunu yapmasına yetecek zamanı ve malzemesi olsaydı bile –ki ikisinin de yelinde yeller esiyordu– Fassin böylesi bir değişikliği gaz mekiğinin sistemine sırf kendi bilgi ve becerisine dayanarak ekleyecek deneyimden yoksundu.

Belki de halen bunu yapma imkânı varken Ocula'nın görevlendirdiği hakiki bir binbaşının onun yerinde olsa yapacağı gibi hareket edip Mercatoria'ya dönmeli ve bir rapor yoluyla amirlerine ne olup bittiğini aktardıktan sonra yeni veya güncellenmiş emirleri beklemeye koyulmalıydı. Ama Ocula onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve hiçbir zaman da etmemişti, hem geçmişte onun için herhangi bir öneme sahip olmuş ne vardıysa artık yoktu da.

Öteden Gelenler'le irtibata geçmeyi bile deneyebilirdi ama Ahali Listesi'nin gizemini çözmesini sağlayacak bir ipucu yakalayamadıktan sonra bu neye yarardı ki? Kaldı ki... Ya klanın yok edilmesinde uzaktan da olsa onların parmağı var idiyse? Yüce ruhlu davranmaya ve işlenmiş suçları bağışlamaya ne ölçüde hazırdı acaba?

Geri dönmek hiç de akıl kârı bir seçenek değildi belki de. Fassin kendini Nasqueron atmosferi içinde bulalı standart zaman hesabıyla yetmiş gün oluyordu. Fırtına duvarında yaşanan savaşın üzerinden ise Dünya ölçüsüyle iki ayı aşkın zaman geçmişti. Böyle galaksinin dört bir yanında onu arayıp belki onunla arayı kapayarak, bir ihtimalse onun yamacından bile geçemeyerek Leisicrofe'nin izini daha ne kadar sürmesi gerekecekti kimbilir? Belki de o pek kıymetli bilgiyi ele geçirecek, ama geri döndüğünde her şeyin çoktan sona ermiş olduğunu, sistemin ya bütünüyle ele geçirilmiş ya da üzerindeki her yüzey Üçüncü Öfke'nin maruz kaldığı saldırı sonrası büründüğü manzarayı aratmayacak biçimde, artık orada olmayan bir şey uğruna birbirinin üzerine çullanan iki taraftan birinin veya her ikisinin de saldırısı sonucu henüz küllenmemiş bir cüruf deryasına dönüşecek ölçüde harabeye çevrilmiş olduğunu görecekti.

Öyle olsa bile, elindeki şey bir âdemoğlunun o güne dek sahip olduğu en önemli bilgiyi teşkil edecekti. Gelgelelim, Ahali Listesi'nin anahtarı bir şekilde gerçekten var olsa bile, Ahali'nin bu gizli solucan deliği ağını galaksinin kendileri dışındaki tüm sakinlerinin burnunun dibinde onlara fark ettirmeden kullanabiliyor –üstelik bunu kimbilir kaç milyar yıldır başarıyla sürdürüyor– oluşu, herhangi bir bilgi kırıntısının, kanıt yerine geçebilecek boyutta herhangi bir cebirsel denklemin az da olsa bir değişikliğe yol açabileceği ihtimalini son derece düşük kılıyordu.

Yine de, her şeye rağmen, elinden gelen tek şey, düşüncelerini yapmaya odakladığı yegâne şey, arayışa devam edip herkesin ondan bulmasını beklediği şeyi bulmaya çabalamak ve bunun şöyle ya da böyle bir faydaya yol açacağını ummaktı.

Derin bir nefes çekip ciğerlerini havayla dolduran Fassin yoğun bir tuz tadı duyumsadı.

O an bulunduğu yerin gerçek veya öyle değilse bile aldanmış olmaktan utanç duyulmayacak gerçeklikte sanal bir çevre olduğuna artık kuşkusu yoktu. Ulubis sisteminin herhangi bir yerinde bunun gibi –fırtınalarca dövülen bu kaba saba sahil şeridi gibi– bir yer daha bulunmuyordu. Dahası, yıldızlar da burada tamamen farklı bir görünüm arz ediyordu.

Bir şey Fassin'in dikkatini çekti. Okyanusun birkaç kilometre açığında büyük ve alçak bir kubbe meydana getirerek kabaran su, derinliklerden hiç sekteye uğramadan yükselen bir patlama misali fışkırıp üzerinde köpüklerin damarlar çizdiği ve tepesinden her yöne sular dökülen devasa boyutta bir karaltıyı andıran basık bir yarıküre şekline bürünüyor, yükseldikçe çevreye yayılan ve bir yandan yavaşça şişip hayaletimsi bir biçim alarak –iki kilometre genişliğinde ikiz bir fincan tabağı şekli– kayalıklara doğru atılan ve en sonunda denizden tamamen kopup altından tuzlu su örtüleri dökerek gölgelerle yamanmış su yüzeyini yassıltıp ağır ağır sahile hücum eden büyük ve huzursuz dalgalar vücuda getiriyordu.

Onun baktığı yönü daha iyi gözleyebilmek için havalanıp azıcık ileri süzüldü Y'sul. "Desene burası oldukça hareketli bir yer."

Bir süre yan yana uçtuktan sonra fincan tabağı biçimli büyük geminin içindeki suyu yarı yarıya çekilmiş kristal bir salonun üzerinde durup havada öylece asılı kaldılar. Katlanmış bir yelken misali sır-

tında bombe yapan omurgasıyla katil balina büyüklüğünde semiz bir yılanbalığına benzeyen Aumapileli Aumapile, suyun içinde yüzmekteydi. Maruz kaldığı tuzlu su dolayısıyla üstü başı halen yapış yapış olan Fassin geniş bir kaya çıkıntısı üzerine yerleşmişken Y'sul ile gerçekikiz Quercer & Janath –tatlı sözlerle aklı çelinerek ikiz bedenini kaplayacak ve cüssesini neredeyse ikiye katlayacak büyüklükte son derece parlak bir uzay elbisesine sarınıp onlara katılmak üzere gezegene inmeye razı edilmişti– bir nevi havuz işlevi gördüğü anlaşılan büyük su birikintisinin üzerinde, havada süzülüyordu. Fassin bir kez daha Güz Evi'ni ve havuzcuğunun içindeki Slovius'u düşünür buldu kendini.

Aumapileli Aumapile –âdemoğlu ile Ahali mensupları elmas gibi ışıldayan şeffaf bir küre tarafından çevrelenmiş bir hava baloncuğu içine yerleşmiş vaziyette kendilerini kabul salonuna ulaştıracak içi su dolu geniş bir tüp boyunca aşağı indiği sırada onlara eşlik etmiş olan hizmetkârın hitap şeklinden anlaşıldığı üzere, ona *Hürmetli* Aumapileli Aumapile demek daha doğruydu– sadece Cincturia içinde kendisine haklı bir şöhret edinmiş bir âlim değil, ölçülemez serveti dolayısıyla Cincturia içinde kendisine haklı bir şöhret edinmiş bir âlimdi de. Bir sualtı ses sisteminden yüksek tonlu, ötüş sesini andıran, görünüşe göre bitmek tükenmek bilmez bir melodi çınlamaktaydı. 'Uzaktan Gelenler İçin Bir Karşılama Şarkısı'ydı bu belli ki.

"Duyan kişide oraya ilk fırsatta geri dönme dürtüsü yaratacak bir şarkı," dedi Y'sul Fassin'e, içmek ve/veya burna çekmek için bir şeylerin akla yatkın taklitlerini kabul ettikleri sırada onun yanına yanaşarak.

Leisicrofe hakkında konuştular. Kendisinden bağımsız şekilde süzülen bir konuşma küresi vasıtasıyla onlarla iletişim kuran ev sahipleri aradıkları kişiyi birkaç yıl farkla kaçırdıklarını belirtince Y'sul onun peşinden gitmeleri gerektiğini söyledi.

"Ah," dedi Sceuri bunun üzerine, "o halde beni de yanınıza almanız gerekecek."

"Buna mecbur muyuz?"

"Neden mecburuz?"

"Çünkü onun nereye gittiğini bilen tek kişi benim," dedi Sceuri, sanki bu cümle her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.

"Nereye gittiğini bize söyleseniz olmaz mı?" diye sordu Y'sul ağlamaklı bir sesle.

"Bize hangi yöne gitmemiz gerektiğini işaret edin, yeter."

"Böylece sizi daha fazla meşgul etmez ve kendi yolumuza gideriz."

Dört bir yana su sıçratarak havuzun içinde kıvrandı Sceuri. İçten bir kahkaha koyvermişti bir yandan. Mikrofon işlevi gören küreden yumuşak bir tıngırtı şeklinde duyuluyordu bu kahkaha. "Eh, bunu yapabilirdim tabii, ama dostum Leisicrofe'nin benden çok daha uzak diyarlara, özellikle de Nhouaste'nin gaz katmanları içine seyahatler gerçekleştiği kanısına kapılmışımdır oldum olası. Buraya solucan deliği geçidini kullanarak gelmediğinize ve o da aynı geçidi kullanarak buradan ayrılmadığına göre, o yöne gitmek isteyeceksiniz gibime geliyor. Görüyorsunuz ya, benim de kendi haberalma kaynaklarım var. Etrafta ne olup bittiğinin farkındayımdır hep. Beni kandıramazsınız. Hiç de aptal sayılmam. Siz ve şu küçük Müsrif arkadaşınız gerisingeri Nhouaste'ye gidiyorsunuz."

"Bundan şüpheliyim doğrusu," diye öfkeyle homurdandı Ahali mensubu seferkaptanı, bir yandan somurtarak.

Aumapileli Aumapile'nin küçük Müsrif arkadaş dediği kişi, Fassin'den başkası değildi. Bu uğurda üstesinden gelmek durumunda kaldıkları engelleri düşününce, kendi geliştirdiği yüksek teknolojiye dayanarak uzayda seyahat edebilen bir tür haline gelmiş olmaktan büyük gurur duyuyordu Sceuri. Tipik bir sudünyasının doğal çevresinde kolaylıkla erişilebilecek hemen hiçbir metalden söz edilemezdi. Bir sudünyasının sahip olduğu, metal içeren türde herhangi bir cevher, genellikle onca buz katmanının altında, gezegenin o ulaşılamaz konumdaki kayalık çekirdeğinin derinliklerinde saklı olurdu. Sudünyalılar ne yapmak istiyorlarsa gezegenlerine yukarıdan düşen göktaşlarının kalıntısı içinden ayıklayarak edindikleri maddelerle yapmak durumundaydı ve bu bağlamda, gaz-devi Ahalisi ile toplumsal kalkınma ve gelişim bakımından ortak bir geçmiş paylaştıkları söylenebilirdi.

Hazırdaki hammaddeler bakımından bu denli amansız bir kıtlıkla yüzleşiyorken kendi kaynaklarına dayanarak uzaya çıkacak duruma gelebilmek hiç kolay bir iş değildi ve sırf zekânın kıtlığa ve az bulunurluğa karşı zaferinin simgeleşmiş somut bir örneğini teşkil ettikleri için, Sceuri toplumu hatırı sayılır bir saygıyı ve şöhreti hak ettiği kanısındaydı. Yüzeyi kayalıklarla kaplı bir gezegenin kaynak-

larını seferber edip aynı başarıya imza atmaksa nispeten önemsiz, beklenen, hatta üzerinde durulmaya değmez bir marifetti. Bundan dolayıdır ki, her ne kadar bunu doğrudan onların yüzüne veya aynı işlevi gören bir başka organlarına söylemeyi tercih etmeseler de, Sceuri bu tür gezegenlerden gelme topluluklara Müsrif yakıştırmasını uygun görüyordu.

"Lütfen sözlerinize açıklık getirin, yüce Alı A," dedi Quercer & Janath'ın öbür yarısı.

Sceuri'nin aklından neler geçtiğini çoktan sezdiği hissine kapılmıştı Fassin. O yörenin gaz-devi, Nhouaste de –ki beklendiği üzere, o da Ahali yerleşimlerinden biriydi– tıpkı Ahali'nin mesken tuttuğu gaz-devlerinin ezici çoğunluğu gibi, kâhinlere veya diğer Ahali mensupları haricinde başka ırklardan olanlara kucak açan bir yer sayılmazdı. Aumapileli Aumapile büyük olasılıkla Leisicrofe'nin bir sonraki durağının neresi olduğundan haberdar edilmişti ve Ahali mensubu Mercatoria'nın solucan deliğini kullanmadığına göre –ve uzayın derinliklerine doğru STL hızında yola çıkmadığı varsayımından hareketle– peşinde olduğu şeyi bulmak üzere bu sistemde sahip olunan uçsuz bucaksız bir servetin ve yozlaşmış ilişkiler üzerinden edinilmiş sağlam bir nüfuz çevresinin dahi kişiye kapılarını açamayacağı yegâne yere gittiği varsayımına teslim olmuştu: Üzerinde Ahali'nin yerleşik olduğu bir gaz-devi.

"Sanırım ortak dostumuzun izini sürdüğü şu Zahmet Çekenler, artık uzayda değil de yalnızca gaz kütlelerinin içinde bulunabilen yeni bir hücre keşfetmiş, anlıyorsunuz değil mi?" dedi Sceuri. Böyle konuşma küresi vasıtasıyla işitildiğinde bile yaratığın sesinde bir memnuniyet ve tatmin okunuyordu.

"Zahmet Çekenler mi dediniz?" dedi Y'sul.

"Bize yabancı olmayan bir grup."

"Yarı yarıya sürü özelliği gösteren iyi huylu ve zararsız bir aygıt topluluğu," diye açıklama getirdi konuya, Quercer & Janath'ın diğer yarısı. "Alt duyguları güçlüdür. En yerinde tahminle, çoktan tükenip gitmiş ve adamakıllı unutulmuş bir ırkın yapması beklenen ama asla gerçekleşmeyen bir işgale karşı altyapısal bir hazırlık olarak yapıldığı tahmin edilmekle birlikte hangi amaca hizmet ettiği tam olarak kestirilemeyen birtakım uzay yapılarını gelişigüzel inşa etmeleriyle tanınırlar. Çok geniş bir alana ama bir o kadar seyrek sayılarda dağılmışlardır. Toplam mevcutlarıyla ilgili varsayımlar çeşitlilik gösterir. Tahlike doğurduklarına nadiren rastlanır, bazen

peşlerine düşülüp avlandıkları olur, ama başlarına herhangi bir ödül konmamıştır."

"Onların yanına gitti demek."

Y'sul'un şaşırmış bir hali vardı. "Sahiden mi?" diye sordu.

"Öf, bırakın şu çekingen tavırları!" diye çıkıştı ev sahibi, gıdıklanmışçasına kıvranırken sıçrattığı sularla havuzun yüzeyinde kavisli şablonlar oluşturarak. "Tabii ki onların yanına gitti! Bilmiyormuş gibi davranmayın." Aumapileli Aumapile bedeninin her iki yanından su püskürttü. Onun böyle yapmasıyla beraber belli belirsiz bir çürük kokusu dolmuştu Fassin'in burnuna. "Ama ben esrarengiz dostumuzun bir sonraki uğrak yerini adım gibi biliyorum, sizse hayır. Yine de, beni yanınıza almayı kabul ederseniz, geminizden içeri bir kez girdim mi bu bilgiyi sizinle seve seve paylaşırım. Öyle büyük yerler ki, şu gaz-devleri! Üstelik bizde bunlardan dört tane var. İzini sürdüğümüz av kimbilir nerededir demekten alamıyor kişi kendini." Kuyruğunu sallayıp havuz yüzeyine bir fiske vurdu Sceuri. Bu hareket sonucu Fassin'in üstü başı bir kez daha su içinde kalmıştı. "Peki, nedir cevabınız, beyler?"

Fassin'e bakan Y'sul insanlarda gözlenen şu bir şeyi onaylamadığını belirtmek için kafasını iki yana sallama hareketinin Ahali beden dilindeki karşılığını ortaya koyarak usulca salladı kabuğunu.

Seferkaptanı ise bir süre sessizliğini koruduktan sonra şöyle demişti:

"Eğer sizi beraberimizde götürürsek..."

"Hey, bekleyin bir dakika! Size söylemeyi unutuyordum; benim kendi gemim var! Aslına bakarsanız, şu an onun içindesiniz!"

"Bu işe yaramaz."

"Bize eşlik etmek istiyorsanız bizim gemiye girmeniz gerek."

"Benim daha küçük gemilerim var! Hem de sürüyle! Bir de bu seçeneği değerlendirin!"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bizim gemiye binmelisiniz."

"Geçiş Koşulları."

"Öyleyse..." diye başlayacak oldu Sceuri.

"Gemimize kabul edilmek isteyen yolcular kayıtsız şartsız bizim kurallarınıza uymak durumundadır."

"Kayıtsız şartsız."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bize güvenin demek oluyor."

"Evet. Ne olursa olsun, güvenin."

"Her yola çıkışımızda sizi ölüden farksız hale getirecek bir bilinçsizlik içine sürükleneceksiniz demek oluyor," diye açıkladı Y'sul ev sahiplerine. Quercer & Janath tıslamayı andıran bir sesle tepki gösterdi bu sözlere. "Dahası," diye ekledi Y'sul, onlara aldırmayarak, "uykudan uyanıp da gözlerinizi açtığınızda, kendinizi ulaşacağınızı sandığınız yerden çok başka bir yerde bulmanız da gayet mümkün."

"Ne ilkel bir hareket tarzı! Ama, ne yapalım, varsın öyle olsun!"

•

Bin yüz adet gemi. Tamı tamına bin yüz gemi vardı karşılarında. İlahi Tezahür 5 Ayrışması ile bulundukları yer arasında kalan büyük uzay körfezini makul bir süre içinde aşmak zorunda oluşları ve muhtemelen hepsinin ağır silahlarla donanmış oluşu göz önüne alınırsa, bunların her birinin cüssesi belli bir seviyenin üzerinde olmalıydı. Ulubis topluluklarının ise, giriştikleri çılgınca gemi inşa etme süreci sonucu geldikleri şu aşamada bile çıkarabildiği, gerçek anlamda uzayda manevra kabiliyetine sahip savaş gemisi sayısı, şunun şurasında üç yüzden azdı. Onlara yardım etmek üzere yol almayı sürdüren Birleşik Donanma'nın mevcudu da ancak bu kadardı zaten, ama o filonun gemileri vuruş gücü bakımından çok daha üst bir mertebedeydi: Destroyerler, hafif, orta ve ağır kruvazörler yanı sıra asıl kocaoğlanlardan, yani savaş kruvazörleri ve savaş gemilerinden oluşan tam bir karma.

Buna karşılık Ulubis'in elinde ise fırkateynler, destroyerler ve hafif kruvazörler ve son olarak, *Gülle* adlı eski bir savaş kruvazöründen müteşekkil kısıtlı bir kuvvet bulunuyordu. Geçidin yok edilişini izleyen yüzyıllar süresince kayda değer bir filo oluşturmayı başarmışlar ve yaklaşmakta olan işgale ilişkin ilk haberlerin duyulmasından bu yana geçen yarım yıl içinde birkaç geminin inşasını daha bitirmişlerse de, istilacılara ciddi anlamda karşı durabilecek seviyede bir güce eriştiklerini iddia etmek imkânsızdı. Donanmalarının toplam savaş gücünün yaklaşık altıda birini ellerindeki ikinci ve son savaş kruvazörü ile birlikte aylarca önce Nasqueron'daki şu malum fırtına sırasında cereyan eden birkaç dakikalık çatışmada yitirivermişlerdi. Gerçi o çarpışmada kaybettikleri birimlerin çoğu donanmalarının nispeten hafif unsurlarıydı, ama bu, verdikleri kaybın vahametini gölgelemeye yetmiyordu.

Kötü haberler zincirinin son halkası, manyetik ray silahının inşasını üstlenmiş olan çok ortaklı konsorsiyumun öngörülen planın

işgal başlamadan önce deneme atışları yapacak aşamaya bile gelinemeyecek ölçüde gerisinde kalmış olmasıydı. Bunun üzerine, Sefiller Tarikatı'nın eline geçmesini önlemek için dev silahın sökülüp başka yere nakledilmesi işine girişildi. Bunca zamanın, insan gücünün, kaynağın ve emeğin ziyan edilmesinde bile kendine özgü bir mükemmellik, bu projeye zarafet katan bir görkem olduğunu düşünmeden edemedi Sal.

Kehar Ağır Sanayii ve diğer imalatçılar olabildiğince fazla sayıda savaş gemisi inşa etmek, onarmak, iyileştirmekk ve değiştirmek için ellerinden gelen tüm çabayı ortaya koymuş, bununla da kalmayıp düzinelerce sivil hava aracını askeri niteliğe büründürmüştü. Ama ellerinden gelenin de bir sınırı vardı ve o âna dek yaptıkları kadarı ihtiyacı karşılamaya asla yetmiyordu. Sayıca düşmanın çok gerisindeydiler. Evet, çarpışarak düşeceklerdi belki, ama her hâlükârda düşeceklerdi.

"Daha kötüsü olamazdı!" diye bağırdı Muhafız Kıtaları Generali Thovin, ağzından tükürükler saçıp içkisini kelimenin tam anlamıyla çevreye püskürterek. El konularak Büyükelçilik'in destek gemilerinden biri haline getirilen ve o sıra Nasqueron civarında yörüngeye oturmakta olan eski bir yolcu gemisindeydiler. Saluus ve Propylaea alt-efendisi Sorofieve, Ahali ile gerçekleştirilecek müzakerelere mümkün olduğunca aciliyet katabilmek amacıyla Savaş Kabinesi'nin geri kalan üyeleriyle beraber oraya gönderilmiş bulunuyordu. Ulubis Yörünge Güçleri Başkumandanlığı görevini yürütmek için Muhafız Kıtası'nın başındaki mevkiinden bir süreliğine azledilmiş olan Thovin de çok hafif silahlarla donatılmış olan refakat müfrezesine komuta etmek üzere oraya gelmişti; böylelikle ayak altından uzaklaştırılması ve kimsenin başını ağrıtamayacağı zararsız bir pozisyonda tutulması teminat altına alınmış oluyordu. Bu yeni rütbenin ihtişamı, emrine gözle görülür hiçbir askeri donanım verilmemesinden kaynaklanan eksikliği onun gözünde fazlasıyla telafi ediyor gibiydi.

"Sefiller'e teslim olmak gibi bir seçeneğimiz bile yok, çünkü öyle yapmamız halinde Birleşik Donanma buraya geldiğinde bizi feci benzetir," dedi Thovin. "Bu da üst üste iki kez dayak yememiz anlamına gelir!" Bu sözlerin ardından elindeki kadehi tepeye dikti.

Thovin'den pek hoşlanmazdı Saluus... Bir örgütün tepe noktasına şansın, çeşitli bağlantıların, amiri konumundaki kişilerin mü-

samahasının ve başkalarına karşı sergilediği, kolay etkilenenlerce acımasızlık, daha kolay aldatılabilir bir tabiata sahip olanlarca ise sosyal davranışlardaki anormallik diye nitelenen kayıtsızlığın yardımıyla gelen tiplerden biri olarak görüyordu onu. Yine de bazen, bir türlü önüne geçemediği şu düşünmeden konuşma nezaketsizliği ve yapacağı yorumun ne gibi sonuçlara yol açabileceğini hesaplayamama beceriksizliğinin etkisiyle, kendinden başka herkesin onun hakkında aklından geçirdiği ama bir türlü dile getirmediği düşünceyi kelimelere döküveriyordu: Yazınsal değeri olmayan müstehcen şiirler kaleme alan bir güldürü şairi.

"Teslim olma seçeneğini gündeme getirmenin lüzumu yok," diye çabucak araya giren alt-efendi Sorofieve hemen ardından 'T' ile başlayan sözcüğün bu eski yolcu gemisinin o an için birkaç bar personeli yanı sıra bu üç adam ve onlara eşlik etmek üzere en yakın kurmayları arasından seçilmiş yarım düzinesi dışında kimsenin kalmamış olduğu dinlenme salonunda başka birileri tarafından duyulmadığına emin olmak istercesine sağa sola dönüp Saluus'un komiğine gidecek şekilde kelimenin tam anlamıyla etrafa kaçamak bakışlar attı. (Üzerine gizemli bir çekicilik yerleşmiş olan Liss de oradaydı ve genelde sessiz kalmayı yeğleyip ara sıra diğer asistanlar, sekreterler ve yaverlerden bir ya da ikisiyle usulca birkaç kelime konuşmakla yetiniyordu. Propylaea alt-efendisi etrafı kolaçan etmeye başladığında kızın gözleri Sal'ınkilere takılmıştı; onun bakışlarını yakalayınca gülümseyip kaşlarını kaldırdı kız.)

Burada casuslar vardıysa eğer, diye geçirdi içinden Sal, mobilyaların gölgesine sinmiş değillerdi, tam burada, onların etrafında oturuyorlardı. O pek kıymetli yaşantılarını sürdürmek için hizmetine ihtiyaç duydukları vazgeçilmez emir erleri ve yaverler işte bu casusluk mesleği için biçilmiş kaftandı. Teslim olma ya da Konuşulamaz kabul edilen herhangi bir başka konu başlığının sohbet malzemesi yapıldığına dair Hierchon'a –veya Ulubis Mercatoriası'nın daha alt düzey olmakla beraber yine de büyük öneme sahip kollarından birine– olur da haber uçurulursa, bu işin sorumlusunun dost görünümlü bu ispiyonculardan biri olması kuvvetle muhtemeldi.

Saluus bu hususta yüzde yüz emin olmak gibi bir ihtimal bulunmadığını gayet iyi biliyordu, ama sevgili Liss'inin bir başkası hesabına çalışmadığına emindi. Doğruya doğru, ilişkilerinin ilk safhasında ağzından bazı şeyler kaçırmıştı belki, ama kız gerçekten de bir baş-

kasının hizmetinde olsa, bu patavatsızlığın çoktan dönüp dolaşıp kendisine patlamış olacağını düşünüyordu Sal. Kızın Fassin'le tanışması bir çeşit tavsiye üzerine olmuştu, oysa Fass'ın kızı onlarca yıl öncesinden tanır bir hali vardı. Bir sanayicinin dönen dolabı sezmesi için fazla uzun bir oyundu bu, söz konusu sanayici isterse Saluus Kehar olsun.

"Lüzumu yok mu?" diyen Thovin hemen ardından sekreterine doğru dönüp kadehini kaldırdı ve yapmacık bir tavırla göz kırptı. "Birleşik Donanma şu an yolda olmasaydı üzerine konuşmaya lüzum göreceğimiz başlıca konu bu olurdu. Öyle ki, geriye bize yapacak daha mantıklı bir şey kalmamış olurdu." Homurtuyu andıran bir ses çıkardı sonra. "Teslim olmamız gerektiğini ima ettiğim sanılmasın. Ne de olsa böyle yapmama ve sonuna dek savaşma yönünde emir aldık, fakat Donanma buraya doğru gelmiyor olsaydı ve biz de Nasqueron'un bir yerlerinde saklı olduğu farz edilen şu...şu şeyi arıyor olmasaydık, vaziyet şimdiye çok farklıydı." (Burada bahsedilen şey, hiç kuşkusuz şu dillere destan Dönüşüm, diye düşündü Saluus. Eğer halen hayattaysa Fassin'in hâlâ izini sürüyor olabileceği şu efsanevi mermi.) "Kendimizi topluca öldürme niyeti beslemiyorsak başka ne düşünmemiz beklenebilirdi ki?"

"Hazırlıklıyız, gerekli uyarıları önceden almış durumdayız," dedi alt-efendi Sorofieve, dudaklarında çaresizliğini ele vermekten her nasılsa kurtulamayan bir gülümsemeyle. Bana sorarsanız durumumuz gayet açık bir şekilde özetlenebilir. Kendi evlerimiz için dövüşüyoruz, kendi onurumuz için, kendi..." tam bu noktada kuşkulu gözlerle bir kez daha etrafına bakındı adam, "...kendi *insanlığımız* için!" Ah-ha, dedi Sal içinden, o âna dek gözünden kaçmış olan gerçeği birden fark etmiş gibi, Sorofieve işitme mesafesinde sözleriyle kışkırtabileceği herhangi bir yabancı yaratık bulunmadığından emin olmak istiyordu demek. "Mercatoria'nın binlerce yıllık, şey, bilgelik birikimini ve savaş deneyimini arkamıza almış bulunuyoruz. Adına Sefiller denen şu döneklerin bununla rekabet etmesi nasıl mümkün olabilir ki?"

Ellerinin altında bin yüz gemi olduktan sonra pekâlâ mümkün olabilir, diye cevapladı içinden Saluus. Bizim üç yüz gemimize karşılık onların bin yüz gemisi, hem strateji uzmanlarının vurguladığına göre onların güç dengesi de bizimkine nazaran kuvvet-kâr tayfının en üst kesimlerinde: Onlarınki orta-ağırken bizimki hafif.

Dahası, bizdeki tarihöncesinden kalma bir adet savaş kruvazörüne karşı onların elinde bir de mega-gemi var.

O günün öğleden sonra saatlerinde Ahali ileri gelenleriyle bir toplantı daha yapmışlardı. Ahali'nin bu dava uğruna seferber ettiği Dretnot boyutundaki dev canavarlardan oluşan filoyu meydana getiren şu ya da bu geminin ana salonunda düzenlenen toplantılara bu sıralar şahsen katılma eğilimi gösteren bahse konu üst düzey Ahali yetkilileri, iki veya üç koltuk barındıran daire biçimli küçük gaz mekikleri içine yerleştirilmiş ve aslen insan bedenine uyacak biçimde tasarlanmış uzay giysileri içinde arkalarına yaslanarak takip ediyordu görüşmeleri. Gaz mekiklerinin tavanları açık tutulduğunda orada belli bir rahatlıkla oturmak/uzanmak ve Ahali mensuplarıyla ister yüz-göbeğe isterse başka türlü, doğrudan iletişim kurmak mümkündü.

Yerçekimi oranı biri aştığı sürece, bu vaziyette birden fazla gün geçirme taraftarı değildi Saluus, ama şimdilik buna katlanmaya değerdi. Ahali mensupları müzakerelerin bu şekilde yürütülüyor olmasından memnuniyet duyuyor gibiydi ve –görüşmelere katılmak üzere diğerleriyle beraber aşağı inen ve üst düzey güvenlik hususları dolayısıyla yapılacak tasfiyeleri ilgilendiren en hassas toplantılar dışındaki tüm oturumlarda hazır bulunan üst rütbeli kâhinlerin verdiği ezber geliştirme dersleri sayesinde– Saluus Ahali mensuplarının konuşmalar esnasında verdiği tepkilerin esasını kavramaya ve gerek yaptıkları konuşmalardan gerekse kabuklarının sinyal kısmına yansıyan görüntüler üzerinden onların tavır ve davranışlarında gizli olan anlamsal inceliklerin nasıl çözümlenmesi gerektiğini öğrenmeye bile başlamıştı. Tüm bunlar için çok geç kalmıştı muhtemelen, kaldı ki –gelinen aşamada– bu ilerlemeler herhangi bir fayda sağlayacak gibi de görünmüyordu. Ama boş durmayıp bir şeyler yapmaya çabaladığı hissine kapılıyordu en azından... Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri'ne ait tersaneler temelde otomatik işleyen birer kontrol mekanizmasına bağlanmıştı, şartlar gereği alelacele ve özentisiz bir şekilde üretim yapıyorlardı ve tam da askeriyenin talep ettiği doğrultuda merkezi planlı ekonominin birer parçasını teşkil edecek bir yapıya bürünmüşlerdi. Kendisi ise bu toplantı silsilesi gerekçe gösterilerek işinin başından uzaklaştırılmakla, kimsenin yoluna daha fazla taş koyamayacağı bir uzaklığa sürülmüş oluyordu.

"Ulubis sisteminin bütününe yönelik bir tehdit bu," dedi Sorofieve.

Benliğinin ona dayattığı derin derin iç çekme dürtüsünü zorlukla bastırdı Sal. Şunun şurasında Sorofieve'nin son oturumdaki üçüncü günüydü bu –ortama hakim olan yüksek yerçekimini fazla yıpratıcı bulduğu bahanesiyle müzakerelerden ayrılan Genel Sekreter Heuypzlagger'in yerine getirilmişti– ve o an tıpkı kendisi gibi sürece sonradan dahil olmuş Yawiyuen adlı Ahali mensubu ile görüşmekteydi, ama değişen pek bir şey yoktu. Haftalardır aynı konular üzerinde kör tartışmalar dönüp durmuyor muydu sanki?

"Kendilerine Sefiller Tarikatı diyen bu adamlar Nasqueron'un tarafsızlığına saygı göstermeyecek," dedi alt-efendi, kesin bir dille.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Ahali mensuplarından Gruonoshe'ydi bu soruyu yönelten. O an toplantıya katılanların toplam sayısı dokuzdu: Beraberlerinde birer çift asistanla insan ırkından iki müzakereci –görüşmenin geçtiği yüksek yerçekimli ortamdan hayli memnun bir halde Saluus'un arkasındaki koltukların birine yerleşen Liss de vardı bunların arasında– yanı sıra Krine Klanı'nın başkâhini Meretiy ve her ikisi de bedenlerini yarı yarıya kaplayan tören giysilerine bürünüp kurdeleler ve mücevherlerle donatılmış, yanında refakatçi bulunmayan iki Ahali mensubu daha.

"Neyi nereden biliyorum?" diye sordu Sorofieve.

"Sefiller Tarikatı üyelerinin Nasqueron'un tarafsızlığına itibar etmeyeceğini," dedi Gruonoshe masumane bir tavırla.

"Şey, ne de olsa," diye açıklamaya girişti Sorofieve, "işgalci onlar, savaş kışkırtıcılığıyla geçiniyorlar. Bana sorarsanız, ilkel bir barbar güruhundan farkları yok ve inanın önyargıya kapılmadan söylüyorum bunu. Hiçbir şeye saygısı yoktur onların."

"Yine de bu, bizimle çatışmaya girecekleri anlamına gelmez," dedi Yawiyuen, tamamen mantık çerçevesinde konuştuğunu belirtir sinyaller yansıtarak.

"Onların tek arzusu tüm sistemi ele geçirmek," dedi Sorofieve, kendisine destek çıkmasını bekler gibi Saluus'tan yana bakarak. "Onların gözünde hiç kuşkusuz Nasqueron da bu kapsama giriyor."

"Adına Sefiller Tarikatı denen bu oluşumdan bahsedildiğini daha önce de duymuştuk," dedi Yawiyuen onlara. (– Acaba nereden? diye mesaj gönderdi Liss Saluus'a, kulaklığı vasıtasıyla.) "Anlaşılan o ki, bu tarikat, Hızlı türlere has o bildik yayılmacılığın vardığı en alışılmadık boyutu temsil ediyor, yine de, tek dertlerinin kendi

türdeşleri üzerinde hakimiyet kurmak ve cinslerinin uyum sağlayıp varlığını rahatça devam ettirebileceği yaşam sahalarını ele geçirmek olduğuna bakılırsa, gaz-devleri onların ilgi alanının dışında kalıyor ve bu da, saldırıya uğrama ihtimalimizi ortadan kaldırıyor."

"Burada üzerinde durulması gereken asıl önemli husus," diye söz aldı Saluus telaşsız bir tavırla, yüksek perdeden çıkan sesinin zenginliği ve gücü sayesinde tüm dikkatleri bir anda üzerine toplayarak, "onların sırf Nasqueron'a ulaşmak için Ulubis sistemine saldırıyor oluşu."

"Peki ama neden?" diye sordu Gruonoshe.

"Buna pek emin değiliz," dedi Saluus. "Emin olduğumuz tek nokta, sadece Nasqueron'da bulunan ve başka bir gaz-devinden edinmeleri mümkün olmayan bir şeyin peşinde oldukları, ne var ki, bu şeyin tam olarak ne olabileceği konusunda bir fikrimiz yok. Gelgelelim mevcut saldırıyı gerçekleştirmelerinin ardında yatan başlıca sebebin bu olduğuna emin sayılırız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Soru bir kez daha Gruonoshe'den gelmişti.

"Bu yönde bazı bilgiler geçti elimize," diye yanıtladı Sorofieve.

"Ne gibi bilgiler?" diye sordu Yawiyuen.

"Söz konusu bilgiler," dedi Sorofieve, "bundan yaklaşık on sekiz yıl önce Ruanthril sistemine gönderilmiş olan Sefiller Tarikatı işgal donanmasının başkumandanına ait kişisel günlükten alınmadır. O filonun yolu Mercatoria'ya bağlı birliklerce kesilmişti. Ele geçirilen kayıtlar düşman komutanının İT-5 Ayrışması'na bağlı bu denli fazla kuvvetin sırf Nasqueron'da olduğu sanılan bir nesne veya bilgi zerresini ele geçirmek uğruna Ulubis gibi genel rotaların dışında kalan ve stratejik açıdan hiç mi hiç önem taşımayan bir yere kaydırılması konusundaki şikayetlerini ortaya koyuyor."

"Bahsettiğiniz metinlerde Nasqueron'un ismi olduğu gibi geçiyor mu?" diye sordu Gruonoshe.

"Geçiyor," dedi Sal.

Narin bir sesin kulaklığında 'Güzel yalan doğrusu' sözleri eşliğinde çınlamasını bekler gibi olmuştu ki Ahali Listesi ve şu efsanevi Dönüşüm'le ilgili gerçeklerin Liss'e bile tüm açıklığıyla aktarılmamış olduğunu anımsadı. O ya da bu vesileyle güç merkezlerine yakın olan hemen herkes gibi kızın da bu konular üzerine kabataslak bir fikri vardı elbet ve bu bağlamda, Fassin'in büyük kıymet biçilen

bir şey bulmak üzere gizli bir görev yüklenerek Nasqueron'a gönderilmiş olduğunu ve söz konusu araştırmanın odak noktasını oluşturan şeyin devam etmekte olan savaşla bir şekilde ilgisi bulunduğunu tahmin ediyor olsa gerekti, ama hepsi bu. Kız Amiral Quile'nin yapay zekâ kullanarak vermiş olduğu brifing sırasında orada hazır bulunamadığı gibi –Sal'ın aksine– o esnada orada bulunanların bazısı tarafından izleyen süreçte bu sırra ortak edilme şansına da nail olmamıştı, o yüzden de, onlara sunulmuş olan bilgilerin ayrıntısına ulaşmasına olanak yoktu.

"Madem öyle," dedi Yawiyuen, konuşmayı toparlamak isteyen makul bir sesle, "Sefiller Tarikatı'nın bize saldırmasına izin vermelisiniz ki biz de onların haddini bildirelim."

Olağanüstü Hal Savaş Konseyi'nin gerçekleşmesini istediği şey de tam olarak buydu zaten.

– Bu noktada sadece evet deyip bu görüşmeleri sonlandırdsak olmaz mı? şeklinde bir mesaj gönderdi ona Liss.

"Öyle yapmamız halinde *sizin bizden* yardım talep etmeniz gerekmez miydi?" diye sordu Sorofieve.

"Ah, neler duyuyorum!" diye yüksek sesle tepki gösterdi Gruonoshe, böylesi bir fikrin ortaya atılmasını bile mantıkdışı bulmuşçasına.

"Alt-efendi Sorofieve'nin de belirtmiş olduğu gibi," diye sürdürdü sözlerini Saluus, "Sefiller Tarikatı'nın Ulubis sistemini Nasqueron da dahil olmak üzere bütünüyle ele geçirme niyeti beslediğine kesinkes eminiz. Bu da, hepimizin tehdit altında olduğu anlamına geliyor. Karşılıklı oturup savunmamızı birlikte örgütlememiz de işte bu yüzden hayati önem taşıyor."

"Ortak bir tehdit ortak karşılık vermeyi gerektirir," diye tamamladı Sorofieve, Ahali mensuplarına hitaben.

"Ya da bir kıskaç hareketinde bulunmayı," diye önerdi Yawiyuen aniden canlanmış bir sesle.

Bir kez daha derin derin iç çekme arzusu duydu Saluus. Bu iki avanak mevcut şartlar geçerli olduğu sürece –daha net bir ifadeyle, esasları halen tanımlanmamış olan bir çeşit referandum süreci yürürlüğe konana kadar– Nasqueron'daki tüm Ahali toplumu adına konuşmak üzere bu görüşmeye katılma yetkisi tanınmış en üst düzey müzakerecilerdi sözümona, oysa ağızlarını her açtıklarında

ancak çocukların ağzına yakışır cinste laflar ediyorlardı. "Eh, haklısınız belki de," oldu tek söyleyebildiği. "En azından hareketlerimizi birbiriyle uyumlu hale getirerek işe başlayabiliriz."

"Ve tabii ki," diye ekledi Sorofieve, "sahip olduğumuz savunma teknolojilerini de birbirimizle paylaşabiliriz."

"Ah!" dedi Yawiyuen, oyuk-koltuğundan bir nebze havalanarak. "İşte bu harika bir fikir! Ama söyler misiniz, sizde bizim öğrenmek isteyeceğimiz ne gibi bir teknoloji olabilir ki?" Hinlikten uzak bir hevesle söylemiş gibiydi bunları.

"Bizim gücümüz daha ziyade bilgi sahibi olmakta, Sefiller Tarikatı'nın düşünce tarzını çözümlemekte yatıyor," dedi Saluus. "Sonuçta onlar da insan ırkından. Aramızdaki tüm farklılıklara rağmen, benzer olaylar ve durumlar karşısında onlar da tıpkı bizim gibi düşünme eğiliminde. Bizim bu sürece yapabileceğimiz katkı, onların ne zaman nasıl hareket edeceğini önceden kestirmeye çalışmak, onları kurnazlıkla yenmek olacak."

"Peki ya bizimki?" diye sordu Yawiyuen, gerisingeri alçalıp koltuğuna yerleşirken.

"Bahse girerim sırrını sadece bizim bildiğimiz şu meşhur silahlarımız olacaktır," dedi Gruonoshe, hiç de etkilenmemiş bir sesle.

"Gerçi bunu keşfetmek bize fazla pahalıya mal oldu ama," dedi Saluus, "hücum yeteneği bakımından bizim çok çok önümüzde olduğunuz kesin ve..."

"*Savunma* yeteneği demek istediniz herhalde," diye araya girdi Gruonoshe. "Yanılıyor muyum?"

Boyun kaslarını görüşmenin gerçekleştirildiği salondaki yüksek yerçekimi ortamında fazlaca germe pahasına, miğfer geçirilmiş başını söylenenleri onayladığını belirtir şekilde sallamak için elinden geleni yaptı Sal. "Aynen belirttiğiniz gibi, savunma yeteneği," dedi sonra. "Eğer elinizdeki bilgilerden birazını bile sizinle paylaşma imkânı yakalasaydık... Hani şu..."

"Silah teknolojimizi başkasıyla paylaşılmaya açık bir bilgi olarak görmeyiz," diyerek kesip attı Gruonoshe, gevrek bir sesle.

"Aslında bunu yapabilmeyi biz de isterdik," dedi Yawiyuen, bakışlarını sırayla hepsi üzerinde gezdirerek. "Bunu cidden dile getirebilirdik de –siz bir şekilde bizi o noktaya taşıyabilirdiniz belki– fakat silahların kontrolünü elinde bulunduran kişilerin kendisi buna asla izin vermez."

"Onlarla konuşma teşebbüsünde bulunamaz mıyız en azından?" diye şansını denemeye kalktı Saluus.

Yawiyuen oturduğu yerde şöyle bir hopladı. "Hayır."

"Bu kadar kesin konuşmanıza sebep nedir?" diye sordu Sorofieve.

"Onlar yabancılarla irtibat kurmaz," diye açıkça belirtti onlara Yawiyuen.

"*Bizimle* bile zor konuşuyorlar," diye onayladı onu Gruonoshe.

"Hiç yolu yok mu bunun, yani bizim onlarla...?" diye başlayacak oldu Saluus.

"Bizi Mercatoria ile karıştırmayın," diyerek bir kez daha Saluus'un sözünü kesti Gruonoshe. Sal'ın maruz kalmaya alışık olduğu bir tavır değildi bu. Ve ne denli rahatsız edici olabileceğini gayet iyi anlamıştı bile. "Biz Mercatoria'dan çok farklıyız," diye tekrarladı Ahali mensubu. Gücenmişlik okunuyordu sesinde. "Sizin şu kendi çıkarından başka bir şey gözetmeyen paralı asker uygulamasına –veya tamamen mantıksızlığa– dayalı olarak bir araya getirdiğiniz askeri kuvvetlere benzer yanımız yok."

– Dostumuz biraz gerilmiş gibi, sözleri çınladı kulaklığında.

"İzin verirseniz bu konu üzerine ben de bir çift söz etmek isterim," diyerek bu noktada söze girdi Başkâhin Meretiy. Görüşmeye katılan kâhinler sadece temel bir yanlış anlama olduğunu sezdikleri vakit müzakerelerde söz alma talimatıyla oraya gelmişlerdi. Şüphesiz Meretiy gelinen şu aşamada tam da böylesi bir durumla karşılaşıldığı kanısındaydı, ama görüşünü dile getirme şansı ona tanınmayacaktı.

"Tüm bu konuşulanlardan çıkaracağımız şey şu ki," diye sözü bir kez daha ele aldı Yawiyuen, "bizim açımızdan bakıldığında olaylar hiç de sizin açınızdan göründüğü gibi değil. Biz sizinle görüşmek üzere seçilerek buraya gönderildik ve bu müzakerelerden edineceğimiz her tür kanıyı ilgili kişilerle paylaşmak durumundayız. Başka Ahali mensuplarına bazı şeyleri yapma veya yapınama emri verecek bir pozisyonumuz yok. Hiçbir Ahali mensubu böyle bir ayrıcalığa sahip değildir, en azından sizin öteden beri bildiğiniz anlamda bir hiyerarşi çerçevesinde. Sizinle bazı bilgileri pekâlâ paylaşabiliriz. C-2 Morötesi Fırtına 3667 sınırları içinde yaşanan talihsiz hadisenin hemen öncesinde Mercatoria güçlerinin bölgede toplanmakta olduğuna dair haberler nasıl ki gerekli kişilere bildirildiyse, Sefiller

Tarikatı'na bağlı birliklerin buraya yaklaşmakta oluşuna ilişkin bilgilerin de ilgili kişilerce rahatlıkla erişilebilir olması sağlandı. Söz konusu saldırıyı birebir göğüslemek durumunda kalacak savunma sistemlerinin komutasından sorumlu olanlar bu bilgiyi hiç şüphesiz dikkate alacaktır. Şu an bunun ötesinde sizinle paylaşabileceğimiz bir bilgi gerçekten de bulunmuyor. Savunma sistemlerinin kumandasını üstlenmiş olan meslektaşlarımız dış unsurlarla görüşme seçeneğini hesaba katmaz bile, kaldı ki bu tür teknolojilerin başkalarıyla paylaşıldığı, başkalarına ödünç verildiği, kiralandığı ya da öylece hibe edildiği daha önce hiç görülmedi."

"Savunma sistemlerinin komutasını üstlenmiş olan meslektaşlarınızdan söz ediyorsunuz," dedi Sorofieve. "Peki ya *onların* komutası kimde?"

– Tam isabet.

Yawiyuen oturduğu yerde zıplamayla karışık bir silkinişle çekidüzen verdi kendine. "Hiç kimsede."

"Ama *birisi* olmalı," diye ısrar etti Sorofieve.

"Nedenmiş?"

"Şey," dedi Sorofieve, "aksi halde, ne yapacaklarını nereden bilecekler?"

"Sıkı bir eğitim süreci bu boşluğu doldurabilir," dedi ona Yawiyuen.

"Buna zaman var mı ki? Hangi koşul altında nasıl karar vermeleri gerektiğini bilecek konuma *ne zaman* gelecekler? Onları yönlendirecek, dırdıra bir son verip silaha sarılma vaktinin geldiğini onlara bildirecek biri olmalı."

"Onlar buna kendiliğinden karar verebilir."

"*Öyle mi?*" Sorofieve'nin sesinde güvensizlik okunuyordu. "Ne zaman savaş yoluna inileceğine karar verme işini *askeri* organlarınıza mı bırakıyorsunuz yani?"

– Bana sorarsan alt-efendimiz dersine pek iyi çalışmamış, ya sence? Bu defa Sal olmuştu Liss'e mesaj gönderen.

– Bulguları okumuş olabilir, diye yanıt iletti kız. – Ama belli ki inanmamış.

Ahali toplumu ve onun bilinen tüm özellikleri üzerine olabildiğince fazla araştırma yapmıştı Saluus. Sonuçta bu incelemeye başladığı sırada onlar hakkında ne denli az bilgi sahibi olduğuna kendisi de şaşıyordu. Zeki, iyi eğitim almış ve kilit pozisyonlarda son dere-

ce etkin bağlantıları bulunan biriydi ama kendi türünün koskoca bir sistemi paylaşmakta olduğu bu yaratıklar hakkında o zamana dek ne kadar da az bilgi edinme zahmetine girmiş olduğu gerçeği karşısında utanca boğuluyordu. Ahali'nin onlarla ne denli az ilgilendiğinin ve onların yaşantısını ne denli az umursadığının farkına vardıkça Ulubis'teki insanlar da onlara aynı şekilde karşılık verme kararı almıştı sanki. Üstelik tüm bunlar, galaksinin çeşitli bölgelerine yayılmış şekilde yaşamını sürdürmekte olan benzer bir ayrıcalığa sahip yarım düzine civarında topluluk haricindeki herkese oranla daha yoğun bir türlerarası temasın gerçekleştiği bir kâhinlik sistemi bünyesinde meydana geliyordu. Ama şu halde bile insanların büyük çoğunluğu Ahali hakkında ya hemen hiçbir şey bilmiyor ya da hiçbir şey öğrenmek istemiyordu. Aksini arzu eden yabana atılmayacak sayıda bir azınlığın varlığı inkâr edilemezdi, fakat bunlar diğerlerinin hafiften gıcık olduğu, yabancı dostu bir grup sinir bozucu avanak olarak görülmekle kalıyordu. Karşı karşıya bulundukları tehditten kurtulmak için çaresizce Ahali'ye bel bağladıkları şu günlerde, vaktiyle ne kadar kıt görüşlü davranmış oldukları daha aleni serilmişti ortaya.

Ahali toplumunun gizemlerini okuyup açığa çıkarmak şu basmakalıp sözün doğruluğunu da şüpheye yer bırakmaksızın kanıtlıyordu: Kişi ne kadar fazla şey öğrenirse, ne kadar az şey bildiğinin o kadar iyi farkına varır. (Bunu herhangi bir gezegenin resmine benzetmişti Liss, Saluus içindeki bu hissi ona ilk kez açtığında; dipsiz derinlikler.)

"Elbette ki ne zaman savaş yoluna ineceğimize askeri organlarımız karar verecek," dedi Gruonoshe, kendine hakim olup ağırbaşlılığı yeniden ele almış bir tavırla. "Ne de olsa bu konu onların uzmanlık alanına giriyor."

"Aranızdaki görüşmeye 'maydanoz olduğum' düşünülmeyecekse," dediği duyuldu Başkâhin Meretiy'nin gaz mekiğinin içinden, "asıl üzerinde durulması gereken hususun toplumlarımızın askeri yeterliklerini ele alış biçimimizdeki farklılıklar olduğunu belirtmeme izin verin. Biz –yani, insanoğlu diye bilinen ırka mensup olanlar, ki bu kapsamda Mercatoria'yı oluşturan unsurların tümü için konuşulduğu bile farz edilebilir– askeri kuvvetlerimizi pek tabii ki yönetim fonksiyonunu herkes adına yerine getiren politikacılar tarafından zaman zaman kullanılan bir araç kabul ederiz. Diğer taraf-

tan, Ahali toplumuna mensup dostlarımız ise, kendi askeriyelerini ilgili alanlarda kabiliyete sahip olan kişileri görev başına çağırmanın çok eski ve saygın bir yolu olarak görür ve Ahali kontrolündeki gezegenleri her tür dış tehditten koruma görevini adeta sonradan akla gelen bir fikrin etkisinde kalarak üstlenmiş geçmişi çok çok eskilere dayanan bir kurum olması dolayısıyla ona olabilecek en büyük şerefi bahşeder. Buradan hareketle, onların bir çeşit 'itfaiye mangası,' hatta harekete geçirilmeleri için herhangi bir siyasi tasfiyeye ya da gaflete gerek olmadığı düşünülürse, gönüllü bir itfaiye mangası olduğu söylenebilir, anlıyorsunuz ya? Onların *varoluş sebebi*, acil durumlar karşısında olabildiğince çabuk tepki vermektir, daha fazlası değil."

– Bak sen şu işe, adamın dedikleri yabana atılır cinsten değil, diye mesaj göndermeden duramadı Liss.

Bunları samimi bir heyecana kapılarak söyleyen kızın sesinin tınısı bile, hele ki ensesinin dibinde konuşuyorken, Sal'ın ereksiyon olmaya başlamasına yetmişti. Yerli yersiz kendini gösteren böylesi sertleşmelerin önüne geçmek için ne derece güçlü bir yerçekimine ihtiyaç duyulacağını içten içe merak etti Saluus.

"İtfaiye mangalarının...liderleri, formenleri vardır, değil mi?" dedi Sorofieve sızlanır gibi, bir yandan bakışlarını bir Meretiy'e bir Saluus'a yönelterek. "Ne yapıp edip onlarla konuşmalıyız. Bu hususta siz de bana katılıyor musunuz?"

Zıplamayla silkinme arası şu ufak hareketini tekrarladı Yawiyuen. "Kesinlikle olmaz."

"Ama bunu yapmamız şart!" dedi Sorofieve iniltiye çalan bir sesle.

"Nedenmiş o?"

"Bu şey oldukça *hızlıya* da benziyor üstelik," dedi Muhafız Kıtaları Generali Thovin, el konmuş yolcu gemisinin gözlem salonlarının birinden pürüzsüz bir yüzeye sahip karanlık gemiyi süzerek. Yıldızlar çevrelerinde süratle dönüyordu adeta. "Bir adı var mı?"

"*Kabuk 8770*," dedi Saluus ona. "Hazırlığı tamamlanıp da teslim etme vakti geldiğinde askeriye ona uygun bir isim koyacaktır. Ne var ki, bu deneme amaçlı imal edilen bir prototip ve muhtemelen tam teşekküllü askeri hizmet görmeye elverişli bulunmayacak."

"Ümitsiz bir dönemden geçiyoruz," diyerek omuz silken Thovin, dişlerinin arasına sıkışıp kalmış bir şeyi çıkardıktan sonra de-

vam etti: "Her şey için önemli bir görev bulunur elbet. İsterse bu şey basit bir füze olsun."

Sana öyle geliyor, diye geçirdi içinden Sal. "Henüz o aşamaya gelmiş değiliz," dedi sonra yüksek sesle. Yalnızdılar. Thovin'in önerisi üzerine, büyük ölçüde boşalmış olan bu bir zamanların sivil gemisinde baş başa gezintiye çıkmışlardı.

"Sizce burada bulunmakla değerli vaktimizi heba mı etmiş oluyoruz, Kehar?" dedikten sonra ne cevap vereceğini daha iyi gözlemlemek için hızla Saluus'tan yana döndüğü sırada Thovin'in başı altında boyun yokmuş gibi kalkıp yanındaki adama doğru eğilmişti.

"Ahali mensuplarıyla müzakerede bulunma denemelerimizi mi kastediyorsunuz?"

"Evet. O lanet olası Ahali mensuplarıyla konuşmaya çabalamamızı kastediyorum."

"Muhtemelen. Ama gerçekten de öyleyse eğer, bir masaldan ibaret olması sürpriz sayılmayacak şu Dönüşüm denen şeyin izini sürmekle dostumuz Fassin de –halen hayattaysa tabii– zamanını boşa harcıyor demektir."

"Kendisi bir zamanlar size çok yakındı, değil mi?" dedi muhafız generali, gözlerini kısarak. "Duyduğuma göre okul arkadaşıymışsınız. Yanılıyor muyum yoksa?"

"Doğru duymuşsunuz, ilkokula ve sonrasında koleje birlikte gittik. İzleyen süreçte yıllar yılı irtibatı kesmedik. Doğrusunu isterseniz, Nasq.'a doğru araştırma dalışına girişmeden önce eline geçen büyük ihtimalle en son R'nin R'sini benim Murla'daki evimde almıştı."

"İşler sarpa sararsa gideceğim ilk yer, Muhafız akademisi olacak," dedi Thovin, konuyu bir kez daha değiştirip bakışlarını bulundukları yerin hemen dışında, uzay boşluğunda bir kama gibi uzanmakta olan gemiye çevirerek. "Bu karşımızdaki de sizin kaçış aracınız mı, Kehar?" diye sordu art niyet gözetmediği mesajı vermek isteyen bir tavırla.

Hiç de öyle göründüğün kadar salak değilsin, ha? dedi içinden Sal. "Nereye kaçmam beklenebilir ki?" diye sordu arından, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Nereye olacak? Tehlikeden uzak, emin bir yere tabii," dedi Thovin. "Sefiller Tarikatı'nın istilası süresince gölgelerin içine sinip beklemek ve ortalık yatışınca tekrar açığa çıkmak hiç fena olmaz doğrusu."

"Biliyor musunuz, bu seçeneği daha önce hiç değerlendirmemiştim," dedi Sal. "Yoksa bana bu yönde bir teklif mi sunma niyetindesiniz?"

"Ama ben onun nasıl uçurulacağını bilemeyebilirim. Oysa siz bunu pekâlâ biliyorsunuzdur, değil mi?"

Kabuk 8770'i buraya bizzat Saluus'un uçurarak getirdiği bilinen bir gerçekti. Yeterince usta bir pilottu o. Az biraz eğitim ve bir nebze bilgisayar yardımıyla herkesin öyle olmaması için bir sebep yoktu zaten.

"Sizin bu beceriniz kahraman askerlerimizden birinin daha cepheye sevk edilmek üzere boşa çıkmasına olanak tanıyor," dedi Thovin, yüzünde boş bir ifadeyle.

"İşgalcileri tuş edersek veya Birleşik Donanma bu yolda heba olursa çok komik olur, sizce de öyle değil mi?"

"Hem nasıl!"

"Boşlukta yüzen şeyler içinde işe yarar bir şeyler bulabilir miyiz dersiniz?"

"Bana öyle geliyor ki Ahali mensubu ahbaplarımız alabileceğimizin hepsini bize çoktan verdi, ama yine de arayışı sürdürmeye değer."

"Vay canına, gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Belki de hiper-silahlardan birinin mürettebatı Sepekte'yi son fişeğine dek savunmaya kalkışmanın eğlenceli bir iş olacağı gibisinden ani bir fikre kapılır veya Nasq.'taki izcilerden biri hiç beklemediği bir anda Dönüşüm'ü bulur ya da Fassin Taak elinde çoktandır aradığı o şey olduğu halde çıkagelir ve böylelikle biz de bir solucan deliğine dalıp kaçarız ya da canımız nereyi istiyorsa oradan Birleşik Donanma gemileri getiririz. Kimbilir?"

"Demek ki burada bulunmakla değerli vaktimizi pek de heba ediyor sayılmayız, değil mi?"

"Aksine, bence öyle yapıyor olmamız kuvvetle muhtemel. Ama mevcut koşullar altında başka ne gelir ki elimizden? Kum torbası mı doldursaydık yani?"

Bu sözler üzerine az kalsın gülümsüyordu Thovin. "Öyle ya, ansızın afili bir süper-silahla çıkagelseler, savaş gemisi üretme zahmetine daha fazla girmekten kurtulurduk, ne dersiniz?"

"Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri'nin yolcu gemisi dışında bir ka-

lem içermeyen bir üretim programına geçiş yapmaktan memnuniyet duyacağını açık yüreklilikle ifade edebilirim." İçinde bulundukları gözlem salonuna boydan boya göz gezdirdi Sal. "Dikildiğim yerden etrafı şöyle bir kolaçan edince bile başka amaca hizmet etmek üzere elden geçirilmeye müsait pek çok alan tespit edebiliyorum."

Thovin camın hemen yanında kızağa çekilmiş olan ince hatlı karanlık gemiyi işaret etti başıyla. "Eğer o yönde bir talepte bulunsaydı bunu kişisel yatı olarak kullanması için Hierchon'a vermekte tereddüt etmezdiniz, değil mi?"

Yanıt vermeden önce bir an düşündü Sal. "Öyle yapmaktansa onu göz açıp kapayıncaya dek imha etmeye bakardım," dedi sonra.

Başını ondan yana çeviren Thovin, yüzünde duyduklarına inanamadığını ele veren bir şaşkınlık ifadesiyle, sözlerini doğrulamasını bekler gibi baktı ona.

"İnanın şaka yapmıyorum. Gerçekten de sadece bir prototip bu," dedi Sal, gülümseyerek. "Koca bir sistemin en tepe yöneticisini henüz deneme sürüşüne tabi tutulma şansı dahi yakalayamamış böylesine toy bir araca koyamazsınız, hele ki onu seçmenizin altında yatan asıl sebebin bir bakıma hakkını verecek şekilde onu azami süratine yaklaşan bir hıza değin çıkarma niyetinde değilseniz, doğru mu düşünüyorum? Bu görevi emaneten üzerime almaya hazırım, ama Hierchon'dan böyle bir teşebbüste bulunmasını bekleyemem. Ya böyle bir işe kalkışmak onun ölümüne yol açarsa? Bunun kamuoyu nezdinde yaratacağı sansasyonu hayal edin bir kez. Öylesi bir durumda hisse senedi fiyatlarımız ne olur dersiniz?"

Bir süre hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetinen Thovin yeniden gemiye dikti bakışlarını. "O halde, füze niyetine kullanalım onu."

Usulca "Ben de," dediği duyuldu Liss'in, karanlığın içinde. "Şu âna dek onun koşullar öyle gerektirdiği için üst kademelere şutlanmış bir ahmaktan başka bir şey olmadığını sanmıştım hep."

"Bence ahmak rolünü gayet iyi oynuyor," dedi Sal. "Aslına bakacak olursan, Ahali mensubu müzakereci doatlarımızın saflığı ne derece samimiyse, onun ahmaklığının da bir ihtimal o derece samimi olduğu kanısındayım ben. Belki de görüşmelerin bundan sonraki kısmında başmüzakerecilik görevini Thovin üstlenmeli. Şimdiye kadar sergilediğinden daha beter bir performans ortaya koyamaz ya."

Prototip geminin bilinmedik bölmelerinden birinde yatağa yan yana uzanmış vaziyette yapıyorlardı bu konuşmayı. Konfor bakımından onlara nazaran çok daha zayıf ve bir hayli sıkış tepiş olsa da, burada bulunmak, yolcu gemisinde veya Büyükelçilik'in hizmetine verilmiş diğer destek gemilerinden birinde olmaktan daha güvenliydi. Gerçi geminin inşası sırasında birinin bir yerlere bir dinleme cihazı yerleştirmiş olmadığının garantisi yoktu, ama Saluus bu geminin yapımına elindeki adamlar içinde en güvenilir olanlardan kurulu bir kadroyla girişmiş ve çalışmaları olabildiğince yakından ve bizzat takip etmişti; başkalarının duymak istemeyeceği şeyler söylemek için diğer yerler ne derece güvenliyse, burası da ancak o derece güvenliydi.

"Senin kaçmaya karar vermen durumunda kendisini de yanında götürmene yönelik bir anlaşmaya mı varmaya çalışıyordu dersin?"

Bu soruya yanıt ararken bariz bir tereddüt geçirdi Saluus. Daha önce Liss'le bile çekinmeden ele almış olduğu bir konu değildi bu. Geminin bir kaçış aracı olarak kullanılması seçeneğinin kızın aklına daha önce de gelmiş olduğundan kuşkusu yoktu –ki bu da, Thovin'in de aynı fikre kapılmış olması göz önüne alınınca, başka kimlerin bunu geçerli bir seçenek olarak gördüğü sorusunu gündeme taşıyordu (insanı ter içinde bırakacak bir kuşku diye *buna* denirdi işte)– ama bu düşünceyi açıkça dile getirmenin ne kendisi ne de kız açısından sağlayabileceği bir fayda vardı.

"Hayır," dedi Sal, bu gerçeği günyüzüne çıkarmamayı tercih ederek. "İşin aslı, ben Thovin'in bir çeşit casus olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hierchon'un bizzat kendisine doğrudan rapor veriyorsa hiç şaşmam...veya direkt ona olmasa bile onun en yüksek mertebeli haberalma kadrosuna. Bana kalırsa tuğla kadar sağlam olduğumuza dair tüm bu blöf, insanların ona karşı olan direncini kırmanın bir yolu. Bu hergele haber kokusu almak için orayı burayı koklayan sinsi bir hain olabilir pekâlâ."

Liss uzun ince vücudunu onunkine uyduracak şekilde adama yaslayıp yavaş ve nazik hareketlerle ona sürtünmeye başladı. "Senin kokunu henüz alamadı öyleyse, değil mi?"

"Ne kokusu alacak ki?" dedi Sal. "Benim her işim kurallara uygun ve dürüstçe."

"Ah, ne demezsin!"

Bazı zamanlar, adama halen sımsıkı sarılmış vaziyette uykuya dalmak üzereyken, kızın sanki elleriyle oraya gizli bir aşk şifresi işliyormuş gibi tırnaklarını kullanarak bedeninin yan kısmında ya da sırtında tuhaf şekiller çizdiğini hissederdi Saluus. Çok geçmeden ya uykuya dalıp böyle yapmayı bırakırdı kız, ya da ani bir çırpınışla uyanıp kendine gelerek adeta mahcup bir tavırla ondan uzaklaşır ve yatağın diğer yanında büzüşüp kalırdı.

•

Yine şu bildik uyku sersemliği hissi. *Velpin*'deydi. Hem de hâlâ. Ne kadar zamandır bu durumda oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçekikiz diğer üçüne hedefledikleri yere ulaşmalarının olsa olsa 'birkaç güncük' alacağını söylemişti. Ardından, Sceuri'nin bu konuşmayı duyup göremeyeceği bir vakit, Fassin ile Y'sul'u bir kenara çekerek sinyal fısıltısı yoluyla şunları aktarmıştı: "Az önce duyduğunuz şu Bize Güvenin Yeter teminatı siz ikiniz için de geçerli. Ama *sessiz olun*, tamam mı?"

Bu uyarı karşısında Y'sul ve Fassin birbirine bakakalmıştı.

Birkaç güncük. Bir geçitten diğerine varırken geçirilen seyahat süresi, doğal olarak, neredeyse anlıktı. İşin asıl zaman alıcı kısmı, yolun her iki ucundaki geçitlere varmak için geçirilen süreydi. Buna ilaveten, bu yolla saklı geçitlerin yerini öğrenmek üzere onları gözetlemesi veya takip etmesi muhtemel kişileri yanıltıp ekmek için yaptıkları, çeviklik ve kurnazlık bakımından hüner isteyen manevralar vardı bir de tabii. İzlenip izlenmediklerine nasıl emin olacaklardı ki? Quercer & Janath'ın bu sorunun cevabını bildiğine şüphe yoktu, ama söylemeye yanaşmıyorlar ve galaksinin bir ucundan diğerine görünürde gelişigüzel yapılan bu acayip nakiller sırasında Fassin'in olmasa bile en azından Y'sul'un uyanık kalmasına izin verilmesi yönündeki talepleri değerlendirmeye almak dahi istemiyorlardı.

Gözetlenmek ve takip edilmek... Bunca gemi manevrasını belli bir mesafeden göz hapsinde tutup da bir kez olsun görülmemek nasıl mümkün olabilir ki? Hem de her dalga boyundan teleskoplar, yerçekimi alıcıları, nötrino kalıplayıcıları, uzayın çok yakın, yakın, orta uzaklıkta ve çok uzak kesimlerinden gelen her tür sinyali eşine az rastlanır bir dikkatle yakından inceleyen neredeyse her gelişmiş sistemin bir yerlerindeki bir şeyler hazırda beklerken: *Bir şey* er geç

keşfedilecekti elbet. Yoksa yalnızca gelişmemiş toplumlar mı gözlenme ihtimallerini en aza indirgemek amacıyla geçit yoluyla ulaşıma başvuruyordu?

Hayır, Ulubis'te ve Ashum'da da geçit teknolojisi kullanılıyor oluşu bu savı çürütüyordu.

Gözetlenmek ve takip edilmek... Kendilerinden bile daha zor görülür küçüklükte bir cisim tarafından takip ediliyor olmasınlardı sakın? Birisi ya da *bir şey* Ahali'ye ait gemilerden birini sistemin içinde bir yerlerde takip etmiş ve ansızın kendisini gizli bir solucan geçidinin içine dalarken bulmuş olsa gerekti... Gelgelelim birisinin ya da bir şeyin böyle yaptığına ilişkin hiçbir kanıt yoktu göz önünde.

Her şey öylesine tesadüflere dayalı, öylesine uyuşukça, öylesine lay-lay-lomdu ki; tüm bunların hiç aksamadan yürüyen kusursuzca hazırlanmış bir tertip olması mümkün müydü? Ahali mensuplarının gerçekleştirilen her seyahati, nakli, zıplamayı, ya da her neyse artık onu mutlak bir disiplin altında tutmaya yarayan uygulamaları tek bir hataya mahal vermeksizin hayata geçiren birer rol yapma dehası ve gizli kapaklı iş görme ustası olmasına ihtimal var mıydı? Diledikleri her alanda uzmanlaşıp mükemmel seviyeye erişmek için sonuçta on milyar yıllık bir süreç geçirmiş olmaları akla durgunluk verir nitelikteydi. Kimbilir geride kalan zaman içinde ne gibi yetenekleri mükemmel düzeye taşıyabilmişlerdi. (Yine de ortama halen kargaşa hakimdi, her şey en aşırı uçlarda gezen bir şansa terk edilmişti ve mükemmelliğe ne denli yaklaşılmış olursa olsun bir şeylerin eninde sonunda ters gideceğine işaret eden sıradışı faktörlerin üst üste yığılması önlenememişti.)

Bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Rovruetz, Direaliete. Kahretsin, üzerine kafa yoracak daha fazla isim, zihne kazınacak daha fazla yer, upuzun bir yol boyunca atılması gereken küçücük bir adım daha. Bu ele geçmez Ahali moruğuna ulaşmak için çıktığı sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen arayış sırasında ölüp gidecek veya bu çılgınca sefere ne amaçla çıktığını unutmasına yol açacak ölçüde şiddetli bir baş dönmesi geçirmek pahasına onun bir yerden diğerine yaptığı bunca zıplamayı birbiriyle ilintilendirip, her ne kadar artık iş işten geçmiş olacaksa da, en nihayet günün birinde Leisicrofe'yi bulacak ve ona ne sormak istediğini ya da bu Ahali mensubundan koparmak istediği bu denli ilginç ve de önem derecesi yüksek bilgi parçasının ne olabileceğini bir türlü aklına getiremeyerek, suratında anlamsız bir ifadeyle onun karşısında kalakalacaktı.

Velpin'in yolcu kompartmanının iç mekânı, Aumapileli Aumapile isimli Sceuri'nin uzay giysisi tarafından büyük ölçüde doldurulmuştu: Uzay boşluğuna doğrultulmuş, üzeri beyaz noktalarla bezeli çarpık bir eşkenar dörtgen şeklinde kocaman bir görüntü kapısı.* Her defasında olduğu gibi bu kez de yoğun bir kirlilik ve de kırgınlık hissi duyan Fassin yavaş yavaş uyanırken ne Y'sul'u ne de karşı duvarda yer alan ve görmesi halinde bile pek bir şey değiştirmeyecek olan ekranı fark etti.

"Aghh!" şeklinde bir inilti duyuldu siyah renkli dev uzay giysisinden. "Şuursuzluk hali dediğiniz bu muydu yani? Çok nahoş bir iş doğrusu. Üstelik içimden bir ses bu durumun onun tabiatından kaynaklandığını söylüyor."

En sonunda kendisiyle hemfikir birini bulmak Fassin'i memnun etmişti. Bir dizi ısınma hareketi eşliğinde onları adeta tekrar canlandırarak, ok başı biçimli mekiğinin sistemlerini kontrol etti. Mekikten birer uzuv gibi dışarı fırlayan mekanik kollardan soldakinin gövdeye yapışmışçasına tutuk bir görüntü arz etmesi, mekiğin kendi kendini tamir mekanizmalarının her geçen gün kendi sınırlarını daha çok zorladığının göstergesiydi. Eskiden olsa, bu uzuv gerçek zaman ölçüsüyle birkaç ay daha seğirip zangırdayarak yarım yamalak çalışmaya devam eder ve ardından tamamen kilitlenip devre dışı kalırdı. Özellikle de küçük gaz mekiğinin Üçüncü Öfke ayından ayrıldığı günden bu yana katlanmak durumunda kaldığı amansız koşullar hesaba katılacak olursa, teçhizatında herhangi bir aksaklık yaşanmadan bu aşamaya dek gelebilmiş olduğu için kendisini şanslı addediyordu Fassin.

"Ama çok da ilgi çekici!" diye belirtti Sceuri, gürül gürül sesiyle tamamına yakını dolu olan mekânı adeta sallayarak. Anlaşılan o ki, ses dalgalarının şiddeti bakımından Y'sul'u bile gölgede bırakıyordu Aumapileli Aumapile. "Hmm," dedi sonra. "Evet, ilgi çekici olduğu şüphe götürmez. Siz ikiniz uyanık mısınız yoksa ilk ayılan ben mi oldum? Ha-ha!"

"Eğer halen ayılmamışsam çok gürültülü bir kâbus görüyorum demektir," dedi Y'sul aksi bir tavırla, aralarına yeni katılmış olan bu koca yaratığın diğer yanında kaldığı için Fassin tarafından görülmeksizin."

---

* Görüntü kapısı: Halihazırda izlenmekte olan alanı, menzili veya mesafeyi ifade etmekte kullanılan köşegen kesit; üç boyutlu perspektif çizimler buna örenek gösterilebilir. –*çn*

"Al benden de o kadar," dedi Fassin.

"İşte bu harika! Peki, söyleyin bakalım, gideceğimiz yere vardık mı?"

Varmışlardı.

Ama aynı zamanda, henüz varmamışlardı da.

Ekrandaki bulanıklık dağılıp da görüntü berraklaşınca, bir gaz-devi atmosferinin orta katmanlarından birinde olduklarını anladılar. Belli ki *Velpin* yüksek hızlı bir dönüş silsilesi içine girmiş ve misafir yolcuların zorunlu olarak içine sürüklendiği ölü gibi uyuma süreci eskiye oranla daha çetin ama bir o kadar da etkili geçmişti. Zira bu defa, hedefledikleri yere varmaları ancak iki gün sürmüştü.

Bulundukları yerin, o sistemin kendi gaz-devi olan Nhouaste yakınlarındaki, kendine özgü bir iklime sahip Rovruetz, Direalite adı verilen bir gaz sahası olduğunu bildirdi onlara biricik seferkaptanları.

Aumapileli Aumapile halinden gayet memnun görünüyordu. İşler tam da umduğu gibi gitmişti belli ki! *Velpin*'in gaz geçirmez geçiş bölmesinden hafif bir zıplama eşliğinde dışarı çıkarak yukarı doğru alabildiğine uzayıp giden KökBulutlar ile ufku boydan boya kaplayan Işıkkubbeleri'nin oluşturduğu, gölgeler içindeki o devasa manzaranın bağrına attı kendini. Kapıldığı sevinçten ötürü adeta bir santrifüj cihazı* gibi fırıl fırıl dönüyordu. Yerel Ahali mensupları tarafından hiçbir şekilde rahatsız edilmeden, Zahmet Çekenler'e ait olduğu sanılmakla beraber uğradığı hasardan dolayı ıskartaya ayrılmış bir mega-kilometre uzunluğundaki bir KuşakTürbini'nin tepesine kurulu terk edilmiş bir Ahali kentine dikkat çekici biçimde benzeyen kalıntıları inceleyerek bir tam gün daha geçirdiler orada. Çevredeki her şey son derece etkileyiciydi ama, hem Fassin hem de Y'sul çok geçmeden fark etmişti ki, buranın aramakta oldukları şeyle veya yerle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

– Burası Rovruetz, Direalite değil, yanılıyor muyum? diye sordu Fassin gerçekikize oraya varmalarının hemen ardından, Aumapileli Aumapile bir yandan çeşitli aletleri gerektiği gibi ayarlayıp görüntü yakalamaya çalışarak harabelerin arasında bir o yana bir bu yana atılırken.

– Çıldırdınız mı siz? Tabii ki değil.

* Santrifüj cihazı: Dönerek çalışan ve yerçekimi gücünü artırarak farklı yoğunluğa sahip maddelerin birbirinden ayrılmasını sağlayan aygıt. –çn

– Direalite galaksinin öbür ucunda.

– Oraya ulaşmamız günler alır.

– Orası başlı başına bir sistem mi? diye sordu Fassin bunun üzerine.

– Evet, bir sistem.

– Ama benim kayıtlarım arasında buna dair bir bilgi bulunmuyor, dedi Fassin gerçekikize.

– Bulamazsınız da zaten. Direalite oranın Eski Dil'deki karşılığı.

– Sizin anlayacağınız, bir diğer söyleniş biçimi.

– Demek oluyor ki, diye mesaj gönderdi Fassin, – tüm bunlar bir şaşırtmacadan ibaret.

– Doğru.

– Dostumuz kendi istediğini aldı, biz de kendi istediğimizi aldık. İkide iki. Şu âna kadarki en başarılı görevlerimizden biri bu.

– Ama bu esnada, şeklindeydi Fassin'in bu dahaki mesajı, – değerli zamanımızı boşa harcamış oluyoruz.

– Zaman kendi kendini harcar.

– Biz kimiz ki onun yoluna çıkabilelim?

Heyecandan soluğu kesilmiş olan Sceuri'ye ileride onu almak üzere geri dönecekleri koşuluyla kendisini şimdilik orada bırakma önerisinde bulunduktan –gelgelelim onu bu denli kolay kandırmak mümkün olmamıştı– ve bu yöntem sökmeyince, artık gerçekten de geri dönmek durumunda olduklarını vurguladıktan –o ise buna karşılık oralarda araması gereken halen çok fazla şey olduğu konusunda üstelemişti– sonra, Fassin'e Aumapileli Aumapile'nin en sonunda durumu mantık çerçevesinde değerlendirmeye karar verdiği ve geri dönüş yolculuğunda onlara eşlik etmek üzere kısa bir süre içinde gemiye gelip onlara katılacağı açıklamasını yapmadan önce onun hayalet şehrin merkezine doğru vızıltıya benzer bir ses çıkararak ilerlemesini bekleyen Quercer & Janath, âdemoğlu ve Y'sul'un güven içinde gemideki yerlerini aldığına da emin olunca, dış kapıları alelacele kapamış ve yolculara onları oldukça yoğun bir helezon silsilesinin beklediği yönünde son bir uyarıda bulunup havalanarak, Sceuri'yi hiçbir açıklama yapmaksızın öylece bırakıp kaderine terk etmişti.

– Burada ne haltlar dönüyor yahu? diye Y'sul'a sinyal yollayacak zaman buldu Fassin, gaz mekiğinin sistemleri kapatılmadan hemen önce. – Peki ya Sceuri ne olacak?

Verdiği karşılığa bakılırsa, Ahali mensubu durumun çoktan farkındaydı.

– Güzel şaka, değil mi? diye cevap sinyali gönderdi Y'sul, içten gelen bir kahkaha eşliğinde.

Duvardaki ekrana sinyal gönderen Fassin o sıra kumanda bölmesinde bulunan Quercer & Janatlı'la iletişime geçti.

– Aumapile'yi oradan ayrılmak üzere olduğumuz konusunda uyarma zahmetine girdiniz mi?

– Pek tabii.

Bu yanıtın devamında daha tatmin edici bir açıklama gelir mi diye bir süre bekledi Fassin. Ama seferkaptanından çıt çıkmıyordu. Az sonra yeni bir mesaj gönderdi:

– Peki o ne dedi?

– Bize inanmadı.

– Gülmekle yetindi.

– Yani siz şaşılacak derecede büyük bir servete ve hiç şüphe yok ki siyasi açıdan çok sağlam bağlantılara sahip bu angut Ahali-saftiriğini kendi sistemindeki bir gaz-devinde kaderiyle baş başa mı bıraktınız?

– Bu tarifiniz durumu gayet iyi özetliyor.

– Hem onu...yani, o şeyi uyarmadığımızı söyleyemezsiniz.

– Geçiş Koşulları.

– Orada yapayalnız kalmışken başkaları tarafından avlanabileceği veya er geç ölüp gideceği aklınıza gelmedi mi hiç? diye sordu Fassin. – Ya da bir yolunu bulup feci derecede öfkeli bir halde eve dönebileceği?

– Sanırım bu da ihtimal dahilinde.

– Madem öyle, yola devam edecek miyiz?

– Hem de tüm Ahali'ye karşı feci derecede öfkeli vaziyette eve dönebilir.

– Önemli bir noktanın altını çizdiniz.

– Böylesi bir durum ciddi sürtüşmeye sebep olur.

– Ve de itibar puanı kaybına!

– Bu kabarık sırtlı delikli süngeri arkamızda bıraktığımızı birilerine haber verseydik bari.

– İzin verin düşüneyim. Aklıma çeşitli seçenekler geliyor. Ve... Buldum! Sinyal yoluyla durumu gerekli kişilere bildireceğiz.

– Şimdi mutlu oldunuz mu?

Cevap vermeye fırsat bulamadı Fassin.

– Konuşma faslını sona erdirme zamanı geldi. İyisi mi sistemlerinizi kapayıp helezon kasırgasına hazırlanın.

•

Başrahip Luseferous emrindeki birlikleri bir kez daha teftiş etti. En yakın birimler burada, Ana Savaş Gemisi *Luseferous VII*'nin kavisli, eşmerkezli gövdesinin içindeydi: Her tür yaşam çevresine uyum sağlayacak şekilde tasarlanmış göz alıcı saldırı araçları içinde, yüksek beceri gerektiren silahlarla donanmış şekilde hazır ol vaziyetinde beklemekte olan bu kuvvetler, onun hem uzayda hem karada başvurduğu fırtına timleriydi. Savaş gemileri, destek araçları, kıta nakliye gemileri, iniş araçları, bombardıman monitörleri, insansız hafif taarruz uçakları, roket taşıyıcılar, izci gemiler, haber alma makineleri ve diğer tekneler yanı sıra ilk bakışta ayırt edebildiği –ufkun çıplak gözle seçilebilecek en uzak noktalarına dek gökyüzünü kaplamış olan– daha çeşit çeşit ağır teçhizatlı cihazın sanal bir görüntüsüydü bu yalnızca. Ama onlar gerçekti ve içlerinden pek çoğu, mutlak merkezinde Ana Savaş Gemisi *Luseferous VII*'nin çelikten bir kalp gibi attığı işgal filosunun çekirdeğine birkaç ışık saniyesi uzaklığa kümelenmişti.

Bu tür şaşaalı içtimalar, işin Başrahip'in en sevdiği kısmıydı bir bakıma. Sırf bunu şaşılacak derecede faydalı bir deneyim olarak gördüğünden, girilecek her büyük çatışma öncesi, özellikle de bütün bir sistemi istila etmeye kalkıştığı zamanlar, birliklerini bu şekilde gözden geçirmeyi çoktandır gelenek haline getirmişti. Zafere ulaşmış olmanın –karşısındakini ezip geçerek nihayetinde ona üstün gelmenin– doğurduğu tatmin duygusu bile, kısa bir süre sonra savaş meydanının o kaçınılmaz hengâmesi ve dağınıklığı içine atılacak –ve izleyen süreçte ya öldürülecek, isabet alıp düşecek, ya da toza kire bulanacak, kaybolacak, hasar görecek ve daha nice badireden geçecek– olan bunca birliğin pırıl pırıl zırhları içinde kudret ve umut vaat edip tehdit saçarak, kimi dikilir, kimiyse oturur, yatar, havada asılı durur veya uçar vaziyette, sistematik olarak ayrıştırılıp arada kusursuz boşluklar bırakacak şekilde simetriyi bozmaksızın muntazaman sıralanmış gruplar halinde kusursuz bir düzen ortaya koyarak gözleri önünde uzanıp gidişini izlemekten daha büyük bir haz vermiyordu ona.

Dev geminin bordasının katmanlar halinde biçimlendirilmiş dış

kısmını teşkil eden, kavisli ve büyük salonlardan oluşma o upuzun yapının bir ucundaki gözlem balkonunda dikilip bir süre önündeki manzarayı seyrettikten sonra, gözleri heyecandan fal taşı gibi açılarak, kalbi ise göğsünü yarıp çıkmak istercesine çarparak, derin derin soludu bir süre. Yaratıcısı ister Tanrı olsun ister Gerçek, harikulade bir sahneydi bu. Doğruyu söylemek gerekirse, bir bakıma seksten bile daha zevkliydi onun güzelliğini seyre dalmak.

Yeterince hız kesmiş bir şekilde kıyıya yanaşıyorlardı artık, birkaç günlük gergin ve huzursuz bir bekleyişle geçecek son bir hamle kalmıştı geriye sadece. Bir hafta daha ve ardından hedeflerindeki sisteme girip nihayet saldırıya geçebileceklerdi. Kısmen yüksek bir irtifada ve de dirsek çizen bir açıyla yol almaları sayesinde, o âna dek çok silik bir mukavemetle karşılaşmışlardı. Onları pusuya düşürmek amacıyla yolları üzerine yerleştirilmesi ihtimali bulunan mayın bulutları ve uzaktan kumandalı araç yığınlarının sisteme daha düz bir giriş yapılmasını sağlayacak rotalar üzerine serpiştirilmesi beklenirdi, bu yüzdendir ki, daha uzun olmakla beraber daha gözden ırak bu güzergâhı izlemekle kendilerini güvene almış olacaklardı. Bu seferin yegâne heyecanlı anları, bundan birkaç yıl önce, onları hedefe dümdüz yöneltecek bir rotaya geçiş yapmak üzere yolculuğun yarısında manevra yaptıkları sırada Ulubislilerin uzayın derinliklerini tarama kapasitesine sahip monitör sistemlerince tespit edilme tehlikesi atlattıkları zaman yaşanmıştı ki faka basmaktan ancak burunlarını yanlış yöne çevirmiş olmaları gibi abes bir durum sayesinde kurtulabilmişlerdi. Yine de, bu olayın pek de öyle büyütülecek bir risk taşımadığı ve gözlemleyebildikleri kadarıyla, tehlikeyi gayet rahat atlattıkları kanısındaydılar.

Hepsi bir yana, onların karşısına çıkmak üzere Ulubis'ten hiçbir savaş filosu gönderilmemişti; anlaşılan o ki hasımları beklemeyi ve onlarla kendi kapılarının eşiğinde hesaplaşmayı tercih ediyordu. Bu durumun, Ulubis silahlı güçlerinin kendilerininkiyle kıyaslandığında zayıf kalmakla beraber savaşmaya kararlı olduğu anlamına geldiğini belirtiyordu askeri danışmanları. Karşılarına uzaktan kumanda edilen uzay roketleriyle donatılmış araçlar ve destroyer seviyesinde gemiler çıkması muhtemeldi, ama orta kesimlere ulaşıp da sistemin daha da içerisine girmelerine kadarki süreçte bunun ötesinde bir şeyle yüzleşmeleri beklenmiyordu. Lazer silahlarına sahip gemilerinin ve yakın savunma birimlerinin yolları üzerine sürülebilecek her

tür düşman unsurunu kolaylıkla bertaraf edebileceğine amirallerinin güveni tamdı.

Neden sonra, kumandanları içinde diğerlerine nazaran daha üst rütbeli olanların –tabii arkalarında kendi özel Muhafız bölüğünün pürdikkat dikilmesi koşuluyla– durmasına izin verdiği omuz başından telaşlı bazı sesler geldiğini fark etti Luseferous. Fısıldaşmalar ve duyulacakları korkusuyla birbirini susturmaya yönelik öfkeli tepkiler dolaşıyordu kurmayları arasında. Bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti birden. Donanmasının bütünüyle yok edilmek üzere oluşu gibi imkânsız bir ihtimal haricinde hiçbir gerekçeyle rahatsız edilmeye tahammül göstermeyeceği bir durumdaydı şu an. Kurmay diye kıçının dibine dizdiği kişilerin bunu biliyor olması gerekirdi. Nitekim bir an sonra, arkasından gelen tüm sesler kesildi.

Bunun üzerine tekrar gevşedi, aralıksız gerçekleştirilen dönüşler sayesinde elde edilmiş bu üç çeyreklik yerçekimi ortamında duruşunu daha bir dikleştirdi ve bakışlarını önü sıra uzanmakta olan dizi dizi asker ve malzemeye odaklayarak bir kez daha derin derin nefes almaya koyuldu. Ah, gerçekten de güzelliğiyle insanın içini ısıtan bir manzaraydı bu, yenilmezliğinin resmi, gücünün somutlaşıp gerçeğe büründürülmüş nefes kesici ve kesin bir göstergesiydi adeta. Ona aitti tüm bunlar, onun *ta kendisiydi.*

Donanmasının bütünüyle yok edilmesi... Gözünün önüne getirmeye çalıştı o sahneyi, hemen o anda gerçekleştiğini hayal etti; çoktan unutulup gitmiş çağların gizemli medeniyetlerinden kalma dehşetengiz bir hiper-silahın kendisini durdurmaya yönelik her türlü girişimi boşa çıkararak tüm işgal filosunu silip süpürmesini canlandırdı zihninde. Saçmalıktı bu –neresinden baksan yok denecek kadar düşük bir ihtimale sahipti– ama düşünmeden edemiyordu işte! Öylesi bir felaketin gerçekleşmesi halinde, her şeyin bir çırpıda teker teker buhar olup uçmasını ya da infilak edip alevlere boğulmasını veya göz kamaştırıcı patlamalar arasında yitip gitmesini bulunduğu yerden izleyecekti. Büyük bir özenle inşa edip bir araya getirdiği tüm varlığının dört bir yanda yok edilişine tanıklık etmek durumunda kalacaktı!

Bu olayın hayali bile vücudunun yarı korku yarı hazla karışık bir duyguyla boydan boya titremesine yetmişti. Böyle bir şey yaşanmayacaktı elbet, ama düşüncesi dahi onun benliğinde dehşetengiz bir ilgi uyandırıyordu. Öte yandan, bundan kendisi için bir

çeşit uyarı da çıkarmıyor değildi. Herhangi bir tanrıdan veya evreni Gerçek'in bakış açısı uyarınca yönetmekte olan bir tür programdan değil, daha güvenilir ve dolaysız bir kaynaktan, benliğinin derinliklerinden gelen bir uyarı. Kendi bilinçaltı ya da her devlet töreninde Sezar'ın yanında saf tutan salak rolü üstlenmiş gözlemci yedek kişiliği, her şeyin boşa gittiğini söylüyordu sanki ona. Buna benzer bir duyguydu işte kapıldığı. Aklından geçen felaket düşünceleri, hiçbir şeye garanti gözüyle bakmaması, aksine, önündeki işe daha fazla odaklanıp her şeyi mutlak kontrolü altında tutması ve yaklaşmakta olan savaşı o alışıldık insafsızlığını elden bırakmaksızın yönetip kendi safları içinden daha dengeli hareket edilmesi veya ona çok yersiz gelen merhamet gösterilerinde bulunulması yönünde yükselecek yakarı ve sızlanmalara kulak asmaması gerektiğini kendi kendine hatırlatmasından ibaretti aslında. Acımasızlık ve merhamet her zaman belli bir hedef uğruna sergilenmeliydi, asla kalıplaşmış bir öz-imajı tatmin etmek için değil. Vaktiyle birisinden duymuştu bu sözü...ve o gün bu gündür aklından çıkarmamıştı.

Son ve hepsinden derin bir nefes daha aldı. Evet, hazırdı artık. Önceden gereği gibi silahlanmıştı da. Yine de, her nasılsa ruh halini biraz bozulmuş hissediyordu. Seferin akışını sekteye uğratacak bir şey yaşanabileceği ihtimali karşısında daha önce huzursuzluğa kapıldığı olmamıştı hiç. Ne olursa olsun, öfkeye kapılsa bile, öyle bir lüzum gördü mü bu tavrını sonradan aklardı nasıl olsa. Onun yerine, tüm bu velveleye neyin sebep olduğunu kendi gözleriyle görse daha iyiydi. Topuklarının üstünde bir hışım dönüp boyunu olabilecek en yüksek seviyesine eriştirecek biçimde doğrularak –böylesi durumlarda aşağı dönük bakışlarla ezebilmek için üst düzey kumandanları kısa boylular arasından seçmekte yarar vardı– yüksek sesle "*Evet, neler oluyor?*" diye seslendi arkasındakilere.

Anında ve de sorgusuz sualsiz itaat edilmeye alışık bu hepsi de birbirinden gururlu, aşırı mağrur koca adamların o ağzını açar açmaz kendilerini ses dalgalarından sakınırcasına gerileyip dizlerinin bağının kademe kademe çözülmesini izlemeye oldum olası bayılıyordu.

Yaverleri içinde en az kafa ütüleyeni olan ve son zamanlarda onun bir bakıma gözdesi haline gelen Tuhluer, aynı anda hem kaşları çatılmış hem de gülümseyen bir suratla, öne çıktı. "Efendimiz, az önce size vermiş olduğumuz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz." Kaşlarını 'Benim hatam değildi... Bu adamların bazısının nasıl boşboğaz

olduğunu bilirsiniz,' demek ister gibi hafifçe bükerek devam etti konuşmasına. "Az önce yeni bir harekât alarmı verildi: Ulubis'ten yola çıkan yüksek hızlı bir gemi doğruca üzerimize geliyor; sinyal yoluyla silahsız olduğunu bildirdi, herhangi bir savaş başlığı taşımadığını da öğrenmiş bulunuyoruz, içinde ise sizinle görüşmek istediğini belirten bir ya da iki insan var. Hesapladığımız kadarıyla gemi yaklaşık on saat sonra bize yetişmek üzere hız kesmeye başladı bile. Mevcut güzergâhına bakılarak değerlendirilecek olursa, filomuzun merkez noktasına yüz kilometre uzaklıkta, sol kanatta olduğu sonucu çıkıyor."

Başrahip Tuhluer'in kafası üzerinden diğer kurmayları süzdü. "Ve bu sizce beni rahatsız etmek için yeterli bir gerekçe, öyle mi?"

"Savaş başlığı taşıyor olabileceği endişesine kapılmıştık da, efendimiz," dedi Tuhluer sakin bir sesle, hafifçe tebessüm ederek. "Söz konusu hava aracı o sıra tam da donanmamızın en önde konuşlanmış destroyerine refakat etmekte olan gözcü gemilerimizin oluşturduğu perdeyi geride bırakmıştı ve onların ışın silahlarının menzilinden çıkmak üzereydi. Onu vurup vurmama konusunda ikileme düşmüştük. Artık sizin gözetiminiz altında bunu daha iyi münazara edebiliriz. Yabancı gemi yarım saat içinde ikinci savunma perdemizin menziline girmiş olacak. Üzerine füze yağdırarak işini onunla aramızda henüz çok mesafe varken bitirme yoluna da gidebiliriz tabii. Uzaktan kumandayla yönetilen bir roket taşıyıcı çoktan onun peşine takıldı bile."

Başrahip Luseferous bir an duraksadıktan sonra gülümsedi. Böyle yapmasıyla beraber etraftaki herkesin rahat bir nefes aldığı gözünden kaçmamıştı. "İyi öyleyse," dedi sonra. "Görünüşe göre her şey olması gerektiği gibi yürüyor ve beni rahatsız etmenizi gerektirecek bir şey yokmuş, değil mi?"

"Kesinlikle yok, efendim," diyerek aklınca temin etti onu yaveri, orada hazır bulunanların hepsi adına pişmanlık ifade eden bir sesle.

"Peki, eğer gerçekten de iddia edildiği gibiyse, geminin içindeki şu insan ya da insanların sözde mevkii neymiş bakalım?"

"Dediklerine göre, sistemin en önde gelen sanayicilerinden olan Saluus Kehar adlı biri varmış gemide."

•

Yine ve yine şu uyku sersemliği hali, şu yorgunluk, üstünü başını

toz bürümüşlük, kir içinde kalmışlık hissi. Her defasında bir öncekinden daha ağır aksak ve daha büyük zorluk çekerek kendine geldiğine ve her ayılışında kendisini eskiye oranla daha durgun, daha yavaş hareketli ve daha aklı karışmış bulduğuna emindi Fassin. Onları galaksinin diğer ucuna, Ulubis'ten tamı tamına doksan binyıl uzaklığa ulaştıran bu seferki geçiş süreci kırk günü aşkın bir zaman almıştı ama bu tür ölçülerin bir önemi var mıydı sanki? Solucan deliğinin içinde geçirdikleri süre yine de abes olmaktan öteye geçemiyordu. Fazladan harcanan günler ile haftaların sebebi, geçitten yola çıkarak yıldızlararası boşluğun derinliklerinde yana yakıla arayıp nihayet buldukları gemiye gerçekleştirdikleri uçuştu.

Birkaç güncük ha, ne demezsin! Amma uzun bir mesafe kat etmişlerdi oysa. Sonuçta eline geçen tek şey, kaybedilen daha fazla süre ve çok çok geride kalmış olan Ulubis'te işler onsuz devam ededursun, başarmak istediği şey her ne ise onunla arasında daha fazla mesafeydi.

Ok başı biçimli mekiğinin arızası bir türlü giderilemeyen sol ön uzvunu büküp gererek sınamadan geçirdikten sonra kendini zorlayıp karşı duvardaki ekrana baktı. Çevrelerinde hızla dönen yıldızların başlangıçta ekranın arka fonunu her zaman olduğu gibi işgal eden görüntüsünün yerini bir süre sonra çok uzaklardaki bir güneşin zayıf ışığı altında ıslak kor yığınlarından oluşan büyük ve pürüzlü bir taç misali pırıldayan ve üzerinde simsiyah yansımalar dolaşan kirişleri ve çatlaklarla bezeli yüzey plakalarıyla eğri büğrü ve karanlık bir yumruyu andıran iki yüz kilometre çapında dev bir gemininkine bırakışını şaşkınlıkla izledi: Ythyn'in çok geniş bir alana yayılmış Büyük İnfaz Filosu'na bağlı bir Ölüm Taşıyıcısı olan Sineropolin Mezar Gemisi *Rovruetz*'di karşılarındaki.

Ekranda beliren şekli odanın diğer ucundan bir süre dikkatle inceleyen Y'sul kabuğunu çırptı sonra. "Şimdi de Morblar'ın arasına mı karıştık?" dedi, aynı anda hem uykulu hem aksi hem de teslimiyet ifade eden bir sesle. "Aman ne güzel."

– Peki ya Zahmet Çekenler'e ne oldu? diye sordu Fassin. – Leisicrofe'nin bir sonraki adımının Zahmet Çekenler'in akıbetini araştırmak olacağını zannediyordum.

– Anlaşılan o ki boşuna zahmet çekmişler, şeklinde alaycı bir sinyal göndermeden duramadı Y'sul.

– Desenize yanlış bilgi üzerine yanlış yere yönelmiş.

– Bence bu işte blöf kokusu var.

Velpin Ölüm Taşıyıcısı'nın en dış kenarının az açığına saçılmış olan gemi mezarlığının üzerine gelip dururken Fassin beraberinde Y'sul ile dev gemiye geçiş yapmaya hazırlandı. Tercih etmesi halinde *Velpin*'in *Rovruetz*'in içine girmekte serbest olduğunu belirtmişti Ythyn. Quercer & Janath ise bu davet karşısında tarifsiz bir korkuya kapılmış olacak ki gümüşi giysileri içinde zangır zangır titremeye başlamış ve bu öneriye ne yanıt vermesi gerektiğini bilememişti. Fassin sırf Mezar Gemisi'ne ve beraberindeki, üzerinde en ufak yaşam belirtisi okunmayan ufalanmış gemilerden kurulu kadim yığına bu denli yakın olmanın bile onlar için yeterince kötü olduğu izlenimine kapılmıştı.

Kendine has bir uzmanlık alanı bulunan bir Leşçil türüydü Ythyn: Ölü toplayıcılık. Onlarla kayda değer hiçbir şey yapmazlar, cinsine ve boyutuna göre onları kabaca kategorilere ayırıp öylece muhafaza ederlerdi ve genellikle başka hiç kimsenin ilgilenmediği ölü bedenleri –ve bazen de, söz konusu leşler bulunduğunda onları taşımakta olan gemiler ile diğer cihazları– toplamakla yetinirlerdi. Yine de bu, yadsınamaz ölçüde ürkütücü bir alışkanlıktı ve bundan dolayıdır ki, ölüme ve onunla ilgisi bulunan tüm olgulara karşı saplantıya varan bir düşkünlük edinmiş diğer türlerle aynı genel lakabı paylaşıyorlar ve Morblar olarak adlandırılıyorlardı.

Mağarayı andıran hafifçe aydınlatılmış giriş holünde koyu mavi parşömen kâğıdı renginde bir tenin üzerine iç gıcıklayıcı pırıltılar saçan şeffaf denebilecek ölçüde ince bir giysi geçirmiş üç metre yüksekliğinde iri ve karanlık bir kuş görünümlü bir Ythyn subayı tarafından karşılandı Fassin ve Y'sul. Sonuna dek açılmış olsa genişliği hiç kuşkusuz on-on iki metreyi bulmakla birlikte o an sıkıca iki yanına kenetlenmiş çifte kanatları, bu subayın kıdemce alt sıralarda yer aldığını gösteriyordu. Uzunluk bakımından birbirine denk olmayan üç bacak üzerinde dikiliyordu: Bu uzuvların daha kalınca olanı geriye doğru uzanırken, ona oranla daha ince olan iki tanesi öne uzanıyordu. Yaratığın dudaklı gagasına mıhlanmış olan kıymetli madenler, üzerindeki kaygan giysinin jeli altında parıldıyordu. Gözleri simsiyah renkli kocaman ve yuvarlak bir çift diski andırıyordu. Burun deliklerinin dibinden fışkıran ince ve kıvrımlı borular sırtında lekeli gümüşten yapılma küre biçimli birer yumurta

gibi duran küçük bir dizi tanka bağlanıyordu. Ythyn gemilerinde atmosfer kilidi niyetine kullanılan bölmelere yer verilmezdi; tıpkı taşıdıkları ölü bedenler gibi, geminin mürettebatı da tüm vaktini hava boşluğunun o zorlu ortamında geçirirdi. İçinde maruz kaldıkları yegâne şeyin mutlak bir sessizliğin hakimiyetindeki bir hiçlik ortamı olduğu o koca gemi tarafından çevrelenmiş vaziyette ve bu yüzden de sıfırın her daim birkaç derece yakınında kalan ölü bedenler, çürüme ve ölümlerine neden olan şey dışında herhangi bir etken tarafından bozulma tehdidinden uzak şekilde ve sadece kimi zaman yavaş kimi zamansa hızla gerçekleşen donma durumunun etkilerine uğrayarak, çağlardan bu yana varlığını sürdürüyordu.

– Hoşgeldiniz, diye karşıladı onları Ythyn subayı, içinde hiçbir aksanın izine rastlanmayan ve yalnızca resmi göstergeler tarafından keder ve huşu arz ettiği şeklinde yorumlanabilecek, yalın bir sinyalle. – Siz Bay Taak'sınız ve siz de Bay Y'sul, değil mi?

– Evet, şeklinde cevap sinyali gönderdi Fassin.

– Bendeniz Görevli Resepsiyonist Ninth Lapidarian. 'Ninth' ya da yalnızca 'Görevli' olarak tanınmak bana mutluluk ve gurur verir. Söylesenize, siz iki beyefendiden biri ölümden sonra bedeninin işlemden geçirilmesi veya elden çıkarılması yönünde herhangi bir ön düzenleme yapmış mıydı acaba?

Ythyn'in bir milyar yıldır sürdüregeldiği ölü toplayıcılık, ona karşı amansız bir mücadeleye girişip sonuç olarak mutlak şekilde yenilgiye uğratıldıkları bir tür tarafından üzerlerine bulaştırılmış dehşet verici bir çeşit teknolojik lanetin sonucuydu. Söz konusu kapışmada küçük imparatorluklarından olmuşlar, ellerindeki birkaç gezegen üzerindeki kontrollerini kaybetmişler, başlıca yerleşim yerlerini ve gemilerinin büyük çoğunluğunu terk etmek durumunda kalmışlar, hatta onları eylem ve davranışlarını zekâya dayalı çıkarımlar üzerine şekillendiren varlıklardan tamamen ölüm saplantısıyla hareket eden yaratıklara çeviren bir genetik dönüşüm programına tabi tutulmak suretiyle bir bakıma kendilerini bile yitirmişlerdi.

Onları alt edenlerin gaddarlığı ve zekâsı, doğuştan gelen üzeri örtülü bir zayıflık belirleyip seçmiş ve bunu Ythyn'e aşılamış olmalarında yatıyordu. Ölümlülük olgusu söz konusu oldu mu öteden beri kendileriyle az çok benzerlik gösteren türlerin bu konuya olan yaklaşımına oranla çok daha büyülü bir heyecan duymuşlardı

gerçi, ancak bu tutku hiçbir dönem ciddi bir anomali olarak addedilebilecek düzeye ulaşmamış ve onlarla özdeşleştirilecek raddeye kesinlikle gelmemişti. Kendilerini böylesine hastalıklı bir konuma sürükleyen bu süreçte ruhsal açıdan gülünç denecek bir sapkınlığa uğrayıp kendi benliklerini yitirdiklerine göre, bundan ötürü onları cezalandırmak ne sanatsal bir beceri olarak görülebilirdi, ne de yerinde bir davranış. Bunun yerine, kendi bedenlerinin komut setinde meydana gelen bu ince ve göze çarpmayan ama bir o kadar belirgin bükülme sayesinde, doğal çevrelerinde ve yaşam koşullarında tuhaf birtakım değişimler meydana gelecek olsa eninde sonunda bürüneceksiz şekle bürünmüşlerdi. Kendi canlarına kıymayı göze alamayıp bu kalıtsal dönüşümü benimsemeyi reddedenler ya öldürülmüş ya da avlanıp tutsak edilerek, her ne kadar bu muameleye maruz kalanların çoğu sonradan kendini öldürmüşse de, bu süreci kaçınılmaz olarak geçirmeye mecbur edilmişti.

Hayatta kalanlar birer gezgin kimliği edinmiş, herhangi bir anavatandan mahrum bırakılan ya da –nadiren de olsa– bundan bizzat kaçınan evrim geçirmiş düzinelerce gezegenlerarası türden biri haline gelmişti. Devasa boyutta soğuk ve karanlık gemiler inşa ederek sırf ölüm teması üzerine muazzam kütüphaneler dolusu kaynak eser bir araya getirmişler, veri depolarını ağzına dek doldurmuşlardı. Vaktiyle büyük savaşlara, korkunç katliamlara ve müthiş felaketlere sahne olmuş alanlarda huzursuz birer hayalet gizi gezinmeyi huy edinmişlerdi. Zamanla, kimse tarafından sahiplenilmeyip kaderine terk edilmiş cesetleri bu tür ortamlardan toplamaya başlamışlar, onları her biri çeşit çeşit ölüden müteşekkil geniş birer koleksiyon taşıyarak galaksinin bir ucundan diğerine hantalca yol alan veya galaksiler etrafında daireler çizerek yavaşça ilerleyen o havasız ve kocaman gemileri içinde aşağı yukarı ilk buldukları haliyle muhafaza altına almışlardı. Solucan delikleri içinde yolculuk etmek için fazla büyük ve bir yıldıza belli bir mesafeden öte yaklaşmayacak kadar isteksiz olan Mezar Gemileri, ölü bedenlerin hasadını yapmak için daha küçük gemilerin yardımına gereksinim duyuyordu. Şu günlerde ise bunların bile solucan deliklerine girdiği son derece nadir görülür olmuştu. Mercatoria'nın elindeki tüm geçitlerin denetim sorumluluğunu üzerinde taşıyan Propylaea hiç de hayır kurumu sayılmazdı ve yapılacak her geçiş için belli bir ücret kesiyordu. Ythyn'in ise bu geçişler karşılığında ödeyebileceği pek bir şeyi yoktu.

Ölüleri getirenlerden –ya da ölmek üzere kendileri gelenlerden– gemi topluyorlardı ama bunlar genellikle kaba saba gemi kütlelerinden, enkazlardan veya kullanılabilirliğinin sonuna gelmiş araçlardan ibaretti, yine de Ythyn'in gözünde ölülerle aynı kapsamda, kutsaldılar. Pek çok farklı topluluk tarafından ara sıra bağışta bulunulduğu veya vasiyet yoluyla onlara gemi bırakıldığı oluyordu ama bu tür örneklerin sayısı çok az olduğu gibi bunlara çok da seyrek tanık olunuyordu. Bunu yapmaya güçleri yettiğinde ve bir solucan deliğinin uzak ucundan alınabilecek ölü bedenler olduğunda, bir Ythyn gemisi eli altında birikmiş az miktardaki maddi teminatı öne sürüp ölüleri toplamak için bir iğne gemisi gönderirdi. Fakat genelde izledikleri yöntem, galaksinin çeşitli yerlerinde kitlesel ölümlere yol açmış olayların meydana geldiği alanlarda gezinip ölü toplayıcılığı yapmaktı.

Bu cezayı onların omzuna yükleyen soyu çoktan tükenmiş türlerin halen ortadan kaybolmamış olan cesetlerini sarsılmaz bir görev bilinciyle uzunca zamandır toplayıp bir araya getirmeleri sayesinde kendilerini görece kolaylıkla ve hiçbir engelle karşılaşmaksızın öz benliklerine geri döndürme şansı yakalamış olmalarına rağmen böyle yapmamayı seçmeleri, ya şu âna dek başlarına gelen facialar içinde en dokunaklısını ortaya koyuyor ya da galaksinin mevcut düzeni içinde kendileriyle diğer tüm şeylerden daha fazla uyum sağladığını düşündükleri yolu benimsediklerini gösteriyordu.

– Biz de Chistimonouth sistemine doğru yol almaktaydık, dedi Görevli Resepsiyonist Ninth Lapidarian Ahali mensubu ile âdemoğluna, dev geminin derinliklerine doğru büyük ve kavisli bir koridor boyunca beraberce ilerledikleri sırada. Kuşu andıran uzun boylu yaratık birbirinden ince iki ön bacağının birini, onları geniş tünelin ortasında uzanmakta olan tek raylı hat üzerinde büyük bir sessizlik içinde taşıyan kafese benzer ufak aracı kontrol etmekte kullanıyordu. İçinde bulundukları mekânda zifiri karanlık kol geziyordu üstelik. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koridoru aydınlatmak için tüm duyularını harekete geçirmek durumunda kalmışlardı. – Yeni temasa geçtiğimiz ve Desii-Chau'nun (ne üzücüdür ki, bu ırkın kendisine de artık rastlanmıyor; ya soyları tükendi, ya da, en iyi ihtimalle, tükenmişliğin beşinci alt kategorisine dek düşüp yok olmaya yüztuttular) yan kollarından biri olduğunu sandığımız, kimse tarafından sahiplenilmemiş ve bundan birkaç yüzyıl önce

meydana gelen bazı güneş patlamalarının kurbanı olmuş bahtsız bir Yılansı uygarlığının fâni kalıntılarını arıyoruz şu sıralar. Onlar tarafından yerleşim yeri olarak kullanılan yegâne gezegen söz konusu patlamalardan fena halde etkilenmişti. Vaktiyle orayı mesken tutmuş ırklar arasında sezgi ve duygu sahibi olan tek türden geriye hiçbir canlı temsilci kalmadığına inanılıyor. Birkaç onyıla kadar oraya vardığımızda, bu gördüğünüz kutsal salonlara onların halen gömülmemiş olan cesetlerinden olabildiğince fazlasını defnetmek bizim için bir ayrıcalık ve de bir ülkü olacak.

– Peki, gömülmüş olanları bulundukları yerlerden nasıl çıkaracaksınız? diye sordu Y'sul. – Havada başıboş süzülüyorlar mı? Şimdiye dek hepsinin kendi öldüğü yerdeki derinliklere gömülmüş olması gerekmez miydi? Demek istediğim... Suya veya çamura veya çözülmüş kaya kütlelerinin içine veya buna benzer diğer şeylere?

İçinden geçmekte oldukları koridorlarda sıra sıra ölü göze çarpıyordu: Kimi tel ya da kanca benzeri nesnelere tutturularak, kimi iğneler yardımıyla veya dikiş yoluyla, kimiyse buz-kaynağı yöntemiyle boru biçimli yüzeye işlenmiş, onunla tekvücut hale getirilmişti. Gemi olağan gücünün altında seyrettiği zamanlar zeminin, duvarların ve tavanın taşıdığı bu kurgu belli bir anlam ifade ediyordu belki, ama geçici bir süreçti bu). Bazı cesetlerin beden yapısı ise en iyi üzeri karo biçimli yapraklarla örülecek şekilde yine duvardaki oyukların ve girintilerin içinde muhafaza edilir türdendi.

– Huzur içinde gömülmüş olanlar yattıkları yerden, yani yeraltından kımıldatılmayacak, diye açıkladı onlara Görevli. – Bazı cenazelerin ise, aradan geçen bunca zamandan sonra bile, belli yapıların içinde kalmış olması bekleniyor. Konuyla ilgili keşiflerde bulunan izci türlerden aldığımız raporlar, kimse tarafından sahiplenilmemiş daha pek çok kadavranın halen uzayda, Lagrange noktalarında başıboş süzülüyor olabileceğine işaret eder nitelikte.

– Ya bu esnada hepsi yok olup gitmişse? diye sordu Y'sul. – Ya birileri sizden önce davranmış ve...onları yemiş ya da yeniden kazanıma tabi tutmuş veya ona benzer başka bir halt karıştırmışsa?

– O zaman biz de ölülere layık oldukları onuru teslim edebileceğimiz bir sonraki durağa doğru yolumuza devam ederiz, dedi onlara karanlık kuş, soğukkanlı bir tavırla.

– Şöyle bir düşünecek olursak, dedi Y'sul, aniden beyninde bir fikir alevi tutuşmuşçasına, – pek yakında Ulubis denen bir yerde toplayacak birkaç ceset bulabileceksiniz gibime geliyor.

Fassin Ahali mensubuna ters bir bakış attıysa da Y'sul onu fark etmemişe benziyordu.

– Ulubis mi dediniz? dedi Görevli, ilgisi bariz şekilde uyanarak, – öyle bir yerden söz edildiğini daha önce hiç duymamıştım. Orası bir gezegen mi?

– Bir sistem, dedi Y'sul. – Nasqueron adlı gezegenin bağlı bulunduğu sistem. Güney Asma Sığlıkları'ndan biri olan Dörtlü Akıntı'da yer alır.

– Ah, şimdi anlaşıldı. Desenize buraya oldukça uzak bir yer.

– Orada pek çok insan yaşar ve daha birçokları da şu an oraya doğru yol almakta, diye devam etti Y'sul. – Çok yakında orada büyük bir savaş kopacağa benzer. Öyle zannediyoruz ki ölüm oranı hayli kabarık olacak. Siz insan cesedi de topluyor musunuz?

– Sadece belli bazı Cincturian türlerinin bedenlerini toplamakta zorluk çekiyoruz, dedi onlara kuş benzeri yaratık. – İnsan dediğiniz ırkın bahsini daha önce de duyduk ve bazı gemilerimizde onların ölülerine yer verdik, ama şu içinde bulunduğumuz gemide değil. Vermiş olduğunuz kıymetli bilgiyi sözünü ettiğiniz yere halihazırda en yakın seyretmekte olan Mezar Gemimize ilk fırsatta ileteceğim. Bunu çoktan haber almış olma ihtimalleri de var tabii; belki de biz şu konuşmayı yaptığımız sırada oraya doğru yola çıkmışlardır bile. Yine de, sergilemiş olduğunuz düşünceli yaklaşımdan ötürü size minnettarız.

– Bizim için zevktir, dedi Y'sul, yaptığı işten hoşnut bir sesle. Sonra dönüp Fassin'e baktı. – Bir şey mi var?

Ona cevap vermektense bakışlarını başka yöne çevirdi Fassin. Tünel zeminine katılaşmış küçük kaya patlamaları misali saçılı birtakım cesetlerin yanından geçiyorlardı. – Palonne, dedi rehberleri, akıllarında belirdiğini tahmin ettiği soru işaretini gidermek istercesine. – Daha doğrusu, bunlar Ossile. Savaş kurbanları. Taşların çürümesiyle oluşan asalak karakterli bir virüs çeşidine yakalanmışlar.

– Hayranlık verici, diye belirtti Y'sul. – Leisicrofe denen şu arkadaşa yaklaştık mı bari?

İçeri doğru bükülü duran kanatlarından birine tutturulmuş küçük ekrana göz gezdirdi Görevli. – Onun bulunduğu yere varmamıza birkaç yüz metre kaldı.

– Hem söyler misiniz, onun burada ne işi var? diye sordu Y'sul.

– Ne işi mi var? Ythyn'in sesinde belirsizlik okunuyordu.

– O sadece...sizin yaptıklarınızı inceliyor, değil mi?

– Aslına bakarsanız, pek öyle sayılmaz. Hem de hiç sayılmaz. Bunu izleyen birkaç saniye boyunca sessiz kalan Ythyn subayı – Ah, şu işe bak, dedi sonra, daha ziyade kendi kendine.

Fassin ve Y'sul birbirlerine baktılar.

– Onun *öldüğünü* ima etmiyorsunuz umarım? dedi Fassin bir an sonra.

– Ne yalan söyleyeyim, tam üstüne bastınız. Bunun bir Mezar Gemisi olduğunu size hatırlatırım, beyler. Ben sizin yalnızca onun cesedine şöyle bir göz atmak istediğinizi sanmıştım.

•

Beklenen haber nihayet geldiği vakit kız derin uykudaydı. Sefiller Tarikatı'na bağlı işgal filosu Ulubis sistemine giriş yapmak üzere hız keserken, maviye çalan donuk pırıltıların İT-5 Ayrışması'nın bulunduğu yönden kendilerine doğru yaklaşışını yanlamasına bir açıyla gösteren birkaç saatlik kaydı izledi Taince. İstilacıların Ulubis'e ulaşması üç aya yakın bir zaman alacaktı. Birleşik Donanma ise, seksen günü biraz aşkın bir süre sonra başlaması beklenen ve işgalcilerinkine oranla daha etkileyici şekilde gerçekleşeceği tahmin edilen kendi hız kesme süreci de dahil olmak üzere, halen dört aylık uzaklıktaydı. Donanmanın taktisyenleri İT-5 Ayrışması donanmasının hız kesme yöntemlerinden kendileri yararına çok şey öğrenmişti.

Söz konusu öğretilerden ilki, hız kesme manevrasının çok büyük çaplı oluşuydu: Havada sahte gemi izleri bırakmak yoluyla alışılmadık ölçüde zekice bir oyun ortaya konmayacağı varsayılırsa, bin gemi veya daha fazlası tarafından hayata geçirilecek bir süreçti bu. İkincisi, bu manevrayı gerçekleştirecek gemi kütlesi yüzde doksan beş oranında bitişik duruyordu ve ancak daha küçükçe gemilerden birkaç düzinesinin ana filonun biraz önüne dek ilerlemesine izin veriliyordu. Bu durum halen gizli tutulmakta olan bir güce dayanılarak dümdüz bir hat üzerinde gerçekleşecek belirgin bir yarma hareketini akla getiriyorsa da manevranın geri kalan ögeleri bu ihtimali zayıflatıyordu. Gemilerin boyutu, niteliği ve aynı şablonu sıkça tekrarlayabilme becerilerinin değişkenliği nispeten yavaş işleyen, eski tip teknolojiye dayalı genel bir manevra kabiliyeti ortaya koyuyordu. Temel olarak, bünyesindeki en hafif unsurlar dışında Birleşik Donanma'yı oluşturan güçlerin her birinin işgalcilerin elin-

deki gemilerin en büyükleri haricindeki her birini haklama şansı ortalamanın üstündeydi ve neresinden bakılsa, dövüşte alt edilemese bile düşmanın hız bakımından geride bırakılacağı (kaçacak bir yer olmayınca hız üstünlüğünün neye yarayacağı tartışılırdı ya, neyse) kesindi.

Dahası, yaklaşmakta olan istila filosu içinde bir de canavar vardı; aynı zamanda çeşitli askeri tesisleri ve tamir-bakım ünitelerini de gövdesinde barındıran, birlik taşıma ve hava indirme özelliklerine sahip dev cüsseli bir kumanda ve kontrol gemisiydi bu. Uzunluğu kilometrelerle ölçülen, en az bir milyar ton ağırlığında, hiç şüphesiz kendisi çok ağır zırhlar ve silahlarla donanmış olmakla beraber son derece dişli bir refakat birliği de bitişiğinden hiç ayrılmayan ama bu özellikleri dolayısıyla önem bakımından klasik bir A sınıfı hedef de teşkil eden ve başarılı bir dizi saldırı sonucu bütünüyle yok edilmesi veya saf dışı bırakılması ve hatta tutsak edilmesi, kısaca, hakkından gelinmesi büyük emek isteyecek muhtemel bir kral gemisiydi de bu. Sırf onu olası ciddi bir saldırıya karşı koruma altına almak üzere etrafında muhafız gemilerden oluşan yeterince güçlü bir paravan kurmaya girişmek bile işgalci/istilacı kuvvetlerin savaşma yeteneğini belirgin ölçüde baltalayacak, konuşlanma seçeneklerini kısıtlayacak ve çevreye yayılıp sonra yeniden kümelenme kapasitelerini ciddi biçimde daraltacaktı.

Donanma'nın taktisyenleri bu dinozor kılıklı gemiye kuşkuyla yaklaşıyordu. Onu bir gösteriş vasıtası olarak tanımlıyorlar, düşman gemisinin boynuna asılacak, üzerinde *Gemide Gerzek Var!* yazısı bulunan bir işaret panosuna benzetiyorlardı. Savaş gemisi inşa edebilme hünerine ve bilgisine sahip, uzayda seyahat edebilir düzeydeki her uygarlık büyük cüsseli gemilerin bazı bölgelerin saftirik sakinlerini kolaylıkla etki altında bırakmanın korkunç derecede pahalı bir yolu olmanın dışında hiçbir işlevi bulunmadığını öyle veya böyle –ama her defasında zorlu tarafından– çabucak kavrardı. Esneklik, manevra kabiliyeti, düşük birim riski-maliyeti, her bir birimin kendi tabiatına gereği gibi işlenmiş hasar direnci, tam olarak ayrıştırılmış savaş alanı vuruntu kontrol prensipleri... Bunların ve daha da anlaşılması güç nice başka kavramın uzay savaşımında gelinen son noktada asıl önem arz eden şeyler oluşu şüphe götürmüyordu ve ne kadar da çabalansa, Amma Da Büyük Gemiymiş denecek bir aracın bunların herhangi biriyle bağdaşmasına imkân yoktu.

Gelgelelim taktiksel uzmanların ancak kendilerinin anlayacağı bir dil kullandığı, genelde aşırı derecede gergin bir ruh hali içinde gezdiği ve sinirden gözlerini fazlaca kırpıştırdığı da yadsınamazdı.

"Buradan da anlaşılacağı üzere, karşı tarafın güçlü noktası gibi görünen şey gerçekte onun en zayıf noktası olabilir," diye fikrini ortaya atmıştı Taince birlikte katıldıkları brifinglerden birinde.

"Geçerliliği olan alternatif bir tanımda bulundunuz doğrusu," diye onaylamıştı onu diğerlerinden biri, kızın tarifini bir iki dakikalığına zihninde tarttıktan sonra.

Ne var ki, şunun şurasında bir hafta öncesinden bu yana, yeni bir hareketlenme içinde olunduğuna dair nispeten çok az kanıt geçmişti ele.

Ne de olsa, Ayrışma işgalcileri hedefe beklenenden geç varmışken Birleşik Donanma umulandan da önce imdada yetişecek gibiydi. Böyle yapmaları geçerli bir sebebe dayanıyordu elbet. Ulubis'e Birleşik Donanma'nın beklenen geliş tarihi duyurulduğunda işgalciler de bunu kolaylıkla haber alacaktı ve düşmanın dengesini bozmak, onun varsayımlarını boşa çıkarmak her zaman için ihtiyatlı bir davranış kabul edilirdi. Bırak ellerinde halen bolca vakit olduğunu düşünsünler ve onlar henüz hazırlıklarını tamamlamamışken erkenden gelip tepelerine bin.

Kuvvetli bir darbe indirmek. Evet, darbe indirmekti işin püf noktası. Amiral Kisipt'in en gözde deyişlerinden biriydi bu. Voehn ırkına mensup donanma kumandanı bunu Dünya'ya özgü Angl dili de dahil olmak üzere birkaç yüz farklı lisanda söylemeyi biliyordu. Düşmana bitirici darbeyi indirmek üzere her daim hazır ol. Hızla, kararlılıkla ve tüm ağırlığınla vur.

Alt rütbeli erkek subaylardan biri tarafından hafiften darbe aldığı hissine kapılan Taince bunun karşılıklı olduğunu görmüş ve çok geçmeden kendisini vücuduna karşı girişilen istila ile cebelleşir bulmuştu.

Saldırıyı başlatmak üzere onları ışık hızına yakın bir süratten alıp Ulubis sıfır seviyesi civarına indirecek olan hız kesme işlemi süresince içinden çıkmayacakları küçük kabinlerinin yapayalnız ortamına geri dönmek durumunda kalacakları aşamaya varana dek durağan bir hızla aşağı doğru tıklamaya devam etti zaman göstergeleri.

•

Yeni hedefi olarak belirlediği o çok uzak sisteme ve onun çoktandır

ölü olup da bir türlü defnedilme olanağı bulamamış yüküne doğru hızlanışını halen tamamlayamamış olan Sineropolin Mezar Gemisi *Rovruetz, Velpin*'in aşağısında son derece ağır bir hızla dönmeye devam ediyordu. Tüm duyularını en üst düzeye geçirmiş olan *Velpin* ise dev geminin dış kenarı boyunca ilerleyerek ona eşlik etmekteydi. Fassin ve Y'sul bir kez daha kendi gemilerindeydi şimdi. Leisicrofe'nin yarım düzine Ahali mensubununkiyle beraber büyük karanlık koridorun duvarlarından birine buz kaynağı yoluyla mıhlanmış olan cansız bedeni onlara gösterilmişti.

– Gördüğünüz gibi onun naaşı son derece iyi muhafaza edilmiş, diyerek dikkatlerini çekmişti Görevli Resepsiyonist Ninth Lapidarian. – Onun için hazırlamış olduğumuz mekânı uygun bulduğunuzu umarım. Ythyn subayının az önceki yanlış anlaşılmadan dolayı kapıldığı huzursuzluğu üzerinden hâlâ atamadığı gözleniyordu.

– Demek eceliyle öldü, öyle mi? diye sormuştu Y'sul.

– Hem de aniden ve uluorta. Buraya gelişinin üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ki, onu havada süzülürken –daha doğrusu, uzay giysisi içinde havada taklalar atarken– bulduk. Burada geçirmeye hazırlandığı süre zarfında farklı türe mensup ölülerin gemi içindeki dağılımının haritasını çıkarmak niyetinde olduğunu belirtmişti. Biz de onun böyle yapmasına izin vermekte herhangi bir sakınca görmemiştik.

Mezar Gemisi sınırları içinde bulundukları sürece tepkime motorlarını devreye sokmalarına müsaade edilmiyordu. Y'sul uzay gemisine kenetli olan ön uzuvlarını kullanarak kendini tünelin bir kenarının üzerinden aşırıp öte yana itmeyi denemişti. Ne var ki, kalkıştığı bu hareket küçük bir kabuk örtüsü dışında çırılçıplak olan Ahali mensubunun cesedi üzerine sakarlığın daniskası denebilecek bir düşüş gerçekleştirmesi dışında bir sonuç doğurmamıştı.

– Bu önümüzdekinin gerçekten de Leisicrofe olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok, demişti Y'sul. – Ama bu cesedin muhtemelen Nasqueron'dan gelme bir Ahali mensubuna ait olduğu ve en ufak bir yaşam belirtisi içermediği tartışma götürmez.

– Herhangi başka bir...belirti var mı peki? diye sormadan edememişti Fassin.

Y'sul çeşitli ışıklar ve radar alıcıları kullanarak cesedi incelediyse de hiçbir ize rastlayamamıştı. Cesedin kabuk giysisini iliklendiği yerlerden çözmüş ve bir şey düşer mi umuduyla havada silkelemiş-

ti. O böyle yaptığı sırada Fassin konuk oldukları bu gemide kendilerine rehberlik etmekte olan Ythyn subayının tam bu davranışa itiraz etmeye hazırlandığını sezinlemişti ki Y'sul göz açıp kapayıncaya dek kabuk giysisini aldığı yere geri yerleştirip cansız bedeni şöyle bir kaldırmış ve buz kaynağı yöntemiyle arkadaki duvara kenetlendiği kısmı incelemeye koyulmuştu bile.

– Hiçbir şey yok, olmuştu Ahali mensubunun sinyal yoluyla gönderdiği nihai açıklama.

"Bakın, işte orada," dedi Quercer & Janath'ın bir yarısı.

Velpin'in ekranlarından birine, Mezar Gemisi'nin o düzensiz ve şişik gövdesinin etrafına yayılmış olan ıssız gemilerden birinin arkasında belirip yavaş yavaş açığa çıkan bir hava aracının titrek dış hatları yansımıştı.

Bu yeni gemiye dikkatle baktı Fassin. Aşağı yukarı altmış metre uzunluğunda, siyah renkli, şekli basit bir elipsten ibaret bir gemiydi bu. Uzayın derinliklerinden geldiğini ele verir derecede soğuk ve cansız bir görünümü vardı.

"Bu o mu?" diye sordu Y'sul. "Emin misiniz?"

"Bu gördüğünüz, Ahali'nin kullandığı türden bir Çok Amaçlı Tek Kişilik Standart Kalıp TekilGemi," diye açıkladı onlara gerçekikiz.

"Üstelik az öncesine kadar vızıltılar yayıyordu."

"Onun sistemlerini harekete geçirebilir misiniz?" Bu defa Fassin'den gelmişti soru. "Bir önceki uğrak yerinin neresi olduğunu, buraya nereden geldiğini öğrenmek mümkün mü?"

Seferkaptanı derin derin baktı ona. "Aslına bakarsanız, işler pek öyle yürümüyor."

"Söylediklerimize kulak vermeniz sizin yararınıza."

Ythyn'den TekilGemi'yi kaldırıp *Velpin*'in içine çekmek için izin aldılar. Ardından, onu ısıtıp yavaş yavaş alıştırma yoluyla standart bir gaz-devi atmosferinin koşullarına uyumlu hale getirdiler. Geminin içinde Y'sul ile Fassin'in beraberce sığmasına yetecek yer ancak vardı. Quercer & Janath küçük geminin kapalı durumdaki bilgisayar matrisini lazer yoluyla *Velpin*'inkiyle uyumlu hale getirmişti bile. Bunun üzerine, ekranlar, tanklar, kumanda tabloları ve diğer göstergeler bir süre kamaştıktan sonra durağanlaştı ve nihayet sabit bir ışıkla yanmaya başladı. Aracın çeşitli yerlerinden yükselen sinyal sesleri ve tıkırtılar etraflarını bir anda sarmıştı. İçerisi ise halen çok soğuktu.

Y'sul diğerlerine oranla daha hassas görünümlü makine parçalarının bazılarına kol işlevi gören uzuvları yardımıyla hafifçe vurmaya ve basmaya koyuldu.

"Herhangi bir bilgiye ulaşabildin mi?" diye sordu bir yandan. Boyutça daha büyük olan gemide kalmış bulunan gerçekikizdi bu sorunun yöneltildiği kişi.

"Geminin seyir defterinde bazı veriler göze çarpıyor," dedi onun bir yarısı.

"Günlüğe denizci dilinde verilen isimdir bu," diye tamamladı diğeri.

"Deme yahu!" dedi Y'sul alayla.

"Gerçekten de. Ama ona buradan ulaşma olanağımız yok. Siz bulunduğunuz yerden verilere giriş yapmayı deneyin."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağız?" diye sordu Fassin.

"Biz nereden bilelim?"

"Bizim gemimiz değil ki."

"Ancak deneme yanılma yoluyla bulmayı deneyebiliriz."

Aynen öyle yaptılar. Doğru yöntem Y'sul'un Ahali'ye has usûlle şekillendirilmiş çifte girintili bir duyu kenarını içeri doğru bastırması ve dört ayrı kabartma paneli üzerindeki dört ayrı kabartma paneli imgesine aynı anda basmasıyla tatbik edilmişti. Onun böyle yapmasıyla birlikte, Mezar Gemisi'nin yıldızlarla bezeli bir arka fon önünde gizemli bir parıltıyla ışıldayan gövdesinin o dakikaya dek ana ekranı kaplamış olan görüntüsü birden gözden kayboldu ve onun yerini küçük bir kütüphanenin içerisini andıran bir sahne aldı. Bu görüntünün içindeki sanal mekâna doğru bir uzvunu uzatan Y'sul sırtında Seyir Defteri yazan bir cildi rafların birinden çekip aldı. Sonrasında, vakit kaybetmeksizin defterin kapağını açtı.

Hiç hareket etmeden duran bir Ahali mensubunun kabuğuyla burun buruna geldiler.

"Eh," diye yorumda bulundu Y'sul, "hiç şüphesiz bu, uzayda dolaşan şu cenaze arabasında karşılaştığımız kaskatı kesilmiş beden."

"Orasını biz de görebiliyoruz. Bir yerlerde bir *Başlat* düğmesi olmalı, onu bulmaya bakın."

"Bence ona basmayı deneyin."

"Vay canına," demekten kendini alamadı Y'sul. "Siz ikiniz iyi ki varsınız." Sonra hiç beklemeden *Başlat* düğmesine bastı.

•

Kendisine kabinin bu sessiz sakin ortamı içinde ilelebet kalmanın hayalini bile kurmaması gerektiğini hatırlatan düşük seviyeli bir alarm sesi üzerine hafif bir uykudan uyandı Taince Yarabokin. Bir silkinişte dönerek dış cepheyi gösteren ekranın başına geçip dışarı baktı. Onu çıkmaza almış gibi etrafından sıyrılıp geçen yıldızların ortasında küçücük bir yıldız misali mavi renkli keskin pırıltılar saçan Ulubis nihayet karşılarındaydı işte. Söz konusu mavi ışıma gerçekte ışık dalgalarına tokmak gibi vurarak ve dalga boylarını bastırarak ilerleyen geminin ve de tüm donanmanın o muazzam hızından kaynaklanan bir göz yanılsamasından ibaretti. Bağlı olduğu düşük oranlı alıcılardan* kopan Taince böylelikle kendini geminin o an içinde bulunduğu koşullara maruz bırakmış oldu. Şiddetli ve dehşetengiz bir kuvvet her şeyi içine doğru çekiyordu sanki. Hız kesme süreçlerinin sonuncusuna girdiklerinin göstergesiydi bu. Filoyu oluşturan unsurların büyük çoğunluğu sertçe hız kesiyor, gerçekleşmesine halen bir aydan fazla zaman olan giriş için Ulubis sistemine giderek yaklaşırken yaptıkları frenin yarattığı basıncın etkisiyle yüz veya daha fazla yerçekimi oranı istifliyordu.

Bir diğer gemi kümesi –altmış araçtan oluşan tam bir zırhlı tabur– ise diğerleri kadar süratle hız kesmiyordu. Mürettebatları ve donanımları yüzlerce canlandırma egzersizi sayesinde Ulubis gezegen sisteminin bir baştan bir başa dört saatten az bir sürede katedilmesini sağlayacak ultra-yüksek bir hız tutturmak üzere eğitilmiş ve hazırlanmış olan ve o âna dek en ufak yavaşlama emaresi göstermeyen bir düzine gemiden kurulu bir başka grup ise yolculuğun Ulubis sistemine varıncaya kadarki kısmının bütününde, vardıktan bu yanaki etabının ise büyük çoğunluğunda tam sürat ilerlemeyi sürdürmüştü. Bu süre zarfında, yani şu andan itibaren yirmi günden az bir zaman içinde sistemde o dönem geçerli olan koşullar elverdiğince veri toplayıp yorumlamaları ve sonrasında, tespit edebildikleri her tür düşman üzerine elleri altındaki bütün mühimmatı kusup tüketmeden önce hem edindikleri bilgileri onları geriden takip etmekte olan gemilere sinyal yoluyla iletmeleri hem de veri bankaları içinde taşıdıkları çok geniş bir olasılık kümesi içinden en uygun saldırı kombinasyonlarını seçmeleri gerekecekti. Bunca zahmete karşılık yüklü miktarda ganimet toplamayı umuyorlardı. Sefiller do-

* "Low Rate (LR) Data": Bir uydunun veya uzaydaki bir başka cismin yörüngesini hesaplamak için özel bazı alıcılar vasıtasıyla her on saniyede bir yapılan gözlemler. –*çn*

nanmasının darbesini indirmesinin üzerinden şunun şurasında bir ay geçmişken olay yerine hiç habersiz varmış olacaklardı. Şansları yaver giderse süreç akıcı bir şekilde işleyecek ve İT-5 Ayrışması'na bağlı güçler savunmalarını gereğince hazırlayıp örgütleyecek zaman bulamayacaktı.

Ardından, filonun öncü gemileri dahi sistemin sınırları içine henüz tam olarak girmemişken kendileri için önceden tasarlanmış olan ve şiddet bakımından diğerlerininkini gölgede bırakan hız kesme sürecini başlatarak hedefin bir ışık ayı ötesine dek gelip duracaklar ve ana donanmanın oraya ulaşmasına halen haftalar varken Ulubis'e döneceklerdi: O dakikadan sonra yapabileceklerinin en iyisi, silip süpürme hareketine iştirak etmek, en kötüsü ise misilleme niteliğinde bir çekiç darbesi indirmekti.

Öncü Saldırı Kıtası'nın geri kalan kısmı, çevreye gereği gibi yayılmış bir düzen içinde aşamalı olarak ve önceden kestirilemez şekilde çıkagelecek ve vaktiyle şu ya da bu türe ait yüksek hızlı araçlarca keşfedilip esasları belirlenmiş olan taktikleri uygulamaya koyarak çeşitli gemilerden oluşan küçük gruplar halinde sistemi kat edecekti. Şanslarının da yardımıyla, etkinliğine güvendikleri ve tüm umutlarını bağladıkları savaş planı uyarınca, her biri bu sistem içinde kendisinden bir öncekine oranla daha uzun süre çarpışacak kapasitedeki savaş gemilerini hasımlarının üzerine dalga dalga salarak düşmana onu hırpalayıp direncini kıracak nitelikte bir dizi darbe indireceklerdi: Düşmanı sarsacak, onun dengesini bozacak, kafasını karıştıracak ve burnunu adamakıllı sürçtürecek darbeler. Donanmanın ana kütlesine ise, sıkılmış bir yumruk gibi tam vaktinde olay yerinde bitip rakibi yere serecek son ve muazzam darbeyi indirmek düşüyordu.

Motorlarının yaydığı ışık onların gelişini çok önceden haber verecekti hiç kuşkusuz. Bu da, yaratmak istedikleri sürpriz etkisinin pek öyle arzuladıkları ölçüde gerçekleşmeyeceğine işaret ediyordu.

Sefiller istilasının nihayet kapılarını çalması, sanki onu önleme konusunda ellerinden bir şey gelebilirmiş gibi, Ulubis sakinleri açısından daha da uyarıcı bir etki doğurmuş, onları galeyana sevk etmişti. İT-5 Ayrışması'na bağlı donanma iyiden iyiye yavaşlamış ve Oort kabuğunun oldukça içlerine ulaştığında, hedefiyle arasında halen birkaç günlük mesafe varken, tekvücut olmuşçasına hep birden motorlarını kapayarak öncü gemileri bir yandan gezegen siste-

minin sınırını teşkil eden hattı aşıp içeri daladursun, daha da ağır bir tempo yakalamıştı.

Motor kalıplarının Ulubis sistemiyle bağdaşıp kapanmasını izleyen birkaç hafta boyunca gökyüzü patlayan silahların meydana getirdiği sayısız ışımayla kamaşırken işgalin şiddeti ve yarattığı dehşet de zirve noktasına ulaşmış oluyordu. Söz konusu ışımaların büyük çoğunluğu ise Sepekte ve Nasqueron gezegenleri çevresinde meydana gelmişti.

•

"Benim adım Hepieulu Leisicrofe, Nasqueron'un ekvator hattı üzerindeki aynı adlı bölgesinden geliyorum. Bu dinlediğiniz, benim vasiyetimdir. Her kim olursanız olun, beni Ahali mensubu dostum Schenehenli âlim Valseir adına taşıdığım şey için takip ettiğinizi varsayıyorum. Eğer bu varsayımımla yanılgıya düşmüş oluyorsam ve bu kayıt tesadüfi denebilecek bir yolla elinize geçtiyse, söyleyeceklerim sizin için pek bir anlam ifade etmeyebilir. Ama eğer, gerçekten de farz ettiğim gibi elimdeki bilgilerin peşindeyseniz, hayal kırıklığına uğrayacağınızı şimdiden belirtmek isterim."

Bu sözler üzerine, benliğinin derinliklerinde bir şeylerin kırılıp düştüğünü hissetti Fassin.

"Eyvah," dedi Y'sul.

"Bu durum size biraz talihsiz gelebilir ve öfkelenmenize yol açabilir. Ne var ki, benden taşımam ricasında bulunulan şeyin aslında yanına bile yaklaşılmayacak bir şey olduğu ve dahası, bu sorumluluğun hiç kimseden hiçbir koşul altında talep edilmemesi gerektiği yönünde samimi ve ciddi bir inanç beslediğimden, böyle yapmakla size hatırı sayılır bir iyilikte bulunmuş olmam kuvvetle muhtemel. Hakkında herhangi bir şey bilmemin uygun olacağı bir şey asla değildi o pek tabii, hem onun neyi temsil ettiği bilgisine erişmiş olmam da Valseir'in kabahati sayılmazdı."

"Bizim Leisicrofe bayağı gevezeymiş, size de öyle gelmedi mi?" diye sordu Y'sul yol arkadaşlarına.

"Utanarak itiraf etmeliyim ki, dostum Valseir'in sandığından çok daha yüzeysel bir bakış açısına sahipmişim. Verileri bana ağzı mühürlenmiş bir saklama kutusu içinde vermiş ve onu hiçbir surette açınamamı tembihlemişti. Ben de açmayacağımı söyledim. Eminim ki bir dosta ve de meslektaşa böyle bir ricada bulunmanın ve karşılığında böylesi bir teminat almanın gönlünü ferah tutmasına yeteceği

fikrinden hareketle benden söz almaya bile kalkışmamıştı. Gelgelelim ben Valseir gibi değildim. Merak belli bir konunun büyüsüne kapılmaktan kaynaklanan fikri bir düşkünlük değil, tabiatımın bana dayattığı bir içgüdüydü. İçinde ne olduğunu görmek üzere saklama kutusunu açmaya yönelik o dayanılmaz dürtüyü seyahatlerim sırasında yıllar yılı dizginlemeye çalıştımsa da, en sonunda onun cazibesine boyun eğdim. Mühürlü kutuyu açıp içindekini okumaya başlamamla beraber onun ne denli büyük önem taşıdığını idrak ettim. O aşamada bile okumaya bir son verip kutuyu gerisingeri kapama ve onu el altında olmayacağı bir yere saklama şansım vardı ve eğer öyle yapmayı seçmiş olsaydım şu an halen hayatta olurdum. Fakat onun yerine, okumaya devam ettim...ve bu benim ölümüme sebep oldu. Öne sürebileceğim tek mazeret, belki de o sıralar beni bir çeşit hipnoz haline sokmuş olan bir inanmazlığın tesiri altında kalışımdır."

"Bana sorarsanız kafa yapıcı bazı maddeler almış olması daha kuvvetli ihtimal," dedi Y'sul somurtkan bir suratla.

"Böylelikle, onu taşıyan mahfazayı saklamakla kalmayıp, içeriğindeki, herkesten ve her şeyden gözüm gibi sakınınam tembih edilen şeyin taşıdığı anlamı ve de bu yolla ulaşmış olduğum bilgileri zihnimde kilitli tutar hale geldim. Öğrenmiş olduğum şeyin bilincine vardıkça ve ne denli paha biçilmez olduğunu daha iyi idrak ettikçe onu üzerimde tutmanın hiç de güvenilir bir çare olmadığı sonucuna vardım. Okuduğum şeyin ne anlam ifade ettiğini tam olarak kavrayamamakla birlikte, onun tek bir kelimesini bile unutamıyordum. Onu başkalarıyla paylaşma riskim her daim vardı ve uyuşturucu ilaçlar veya daha doğrudan yöntemler kullanılarak beynime ve zihnime hükmedilmesi sonucu bildiklerimin bana itiraf ettirilebileceği olasılığı da göz ardı edilemezdi."

"Tam bir kaçık," dedi Y'sul.

"O da ne demek?" diye sorduğu duyuldu Quercer & Janath'tan birinin, *Velpin* ile kurulmuş olan açık haberleşme kanalının uzak ucundan.

"Hmm. Bilmiyorum." Leisicrofe'nin bıraktığı kayıtta anlatılanlara pek de aldırış ediyora benzemiyorlardı.

"Bir süredir kendi ölümümle ilgili derin düşünceler içinde olduğumu inkâra kalkışmayacağım. Şu da var ki, bu yaklaşım, biraz da Cincturia'nın kendi arasında farklılık gösteren pek çok türü üzerine

çalışmalarımı tamamlamış ve kendi seçmiş olduğum bu en gözde çalışma alanımda oldukça kapsamlı –öyle ki, onun alanında kendi döneminin başucu kitabı olarak gösterileceğini bile ummuştum– bir eser yayınlamış olmamdan kaynaklanan bir çeşit alışkanlığın doğal sonucu olarak yorumlanabilir. Öğrenmiş olduğum şeyler yüzünden, biraz gönülsüzce olsa da, çalışmalarımın çapını derhal daraltmamın ve bunu gereği gibi yapma olanağı bulur bulmaz kendi canıma kıymamın izlenecek en doğru yol olduğu kanısına vardım. Sanırım bu fikri burada, ölümümün başka bir yerdekine oranla bir gıdım da olsa daha çok anlam ifade edeceği Ythyn Sineropolin Mezar Gemisi *Rovruetz*'de uygulamaya koymak en iyisi."

"– Bana öyle geliyor ki, acaba..." dendiğini duydu Fassin, halen açık olan sinyal iletim kanalından.

"Vurup işini bitireyim mi?"

"Hayır! Aklını mı kaçırdın sen...? Kapat şunu..."

Haberleşme kanalı aniden kapandı. Başını çevirip giriş kapağına ve kendilerini *Velpin*'e bağlayan o kısacık gemiden gemiye geçiş koridoruna göz attı Fassin.

Leisicrofe ise konuşmasına ara vermeksizin devam ediyordu. "... Affedin beni. Buna mecbursunuz. İzini sürdüğünüz şeyin neye benzediği konusunda ufak da olsa bir fikriniz var mı bilmem ama, tek söyleyebileceğim, pek çoklarının aklında canlandırdığının aksine onun bir çeşit şifreyi ya da sık tekrarlanan bir frekans zincirini andırdığı. Ama çoktan yok olup gitmiş bulunuyor. İçine kapatıldığı mahfazayla beraber o da Direaliete adlı güneşe doğru savrularak sonsuza dek ortadan kaldırıldı. Başka bir kopyası olup olmadığını da bilmiyorum. Anlattıklarımın hiçbiri sizin için bir şey ifade etmiyorsa, lütfen yaşlı ve –anlaşılan o ki– ahmak bir Ahali mensubunun son arzusuna saygı gösterip onu burada, huzur içinde bırakın." Kayıttaki görüntü ansızın dondu ve mesajın sonuna gelindiğini duyuran sinyal ekranda parladı.

Ölü Ahali mensubunun donmuş görüntüsünden bir süre gözlerini alamadı Fassin. Her şey bitmişti işte. Görevini yerine getirememiş, başarısızlığa uğramıştı. Belki de artık Ahali Listesi'nin herhangi bir şey ifade edip etmediğini ve hatta geçmişte herhangi bir anlam ifade etmiş olup olmadığını anlamanın yolu kalmamıştı.

"Tastamam çıldırmış," dedi Y'sul, iç geçirmeyi andıran bir hareket eşliğinde. Kabartma biçimli kontrol mekanizmasını bir müddet aylakça kurcaladı. "Görünüşe göre bunlar bizimkiler." Fassin'e dö-

nerek devam etti sonra. "Durumumuz pek ümit vaat etmiyor, değil mi, genç âdemoğlu dostum?"

Velpin ile aralarındaki, az önce kapatılmış olan haberleşme kanalında bir kez daha sinyaller çınlıyordu şimdi. "Hemen çıkın oradan!" diye çığlık çığlığa bağırdığı duyuldu Quercer & Janath'ın. "O gemiyi terk edip *Velpin*'e dönmek için on saniyeniz var!"

"Saldırıya uğradık! Kaçmalıyız!"

İçine sürüklenmiş olduğu şok vaziyetinden bir silkinişte kurtulan Fassin onları *Velpin*'e ulaştıracak olan geçide bir an önce ulaşmak üzere açık duran kapağa doğru gerilemeye başladı.

Kendisini zorlukla yukarı doğru çekip alıcılarla donatılmış o kuytu köşeden çıkmayı başaran Y'sul ise uzuvlarından biri kabuğuna sürtünerek Fassin'in peşi sıra çıkışa doğru davranmıştı. "Buradaki delilik apaçık bulaşı–"

"Lanet olası bir *Voehn* gemisi bu! Haydi, hemen dışarı çıkın!"

"Motorların ateşlenmesi için geri sayım başladı... Beş saniye... Dört... Üç..."

BÖLÜM ALTI
Son Dönüşüm

... Sssss 1000101011001010101 / açıldı / simgekontrol / ssskontrol / sis – sist / sistt – siste – / yeniden yükleme başarısız / yaşş / yaşam / sevi – seviy – seviye 001 / uyan / uyan haydi / parametsr / dııt! dııt! / kontrol / kontrol / kontrol / sistem kontrol / TÜM sistemler açık / kategori sıfır toplu kontrol çarpışma sonrası erişilebilir bütün sistemler / yeniden yükle / yeniden / yükle / yü0e / kategori sıfır toplu kontrol çarpışma sonrası eriş / talimatlar çarpışma sonrası (düşman olması hayli muhtemel dış unsurun müdahalesi sebebiyle) toplu Tüm silbaştan yeniden yükleme: / hafıza başlatılıyor / dil / duyular / tüm...bip bip bip...Bamm!

Vay canına!

Hıı?

İyi misin?

Ben iyiyim. Şimdilik. Peki ya sen?

Ben de iyiyim.

Ne oldu?

Olan şu:

"Kapak kapanıyor!"

Velpin'i Ahali TekilGemisi'ne kenetleyen gemilerarası koridorun bir ucundaki kapak Fassin henüz ona ulaşamadan kapanmaya başlamıştı. Y'sul'a gelince... Halen Fassin'in az gerisinde, çıkışa doğru hızla ilerlemekteydi. Kendilerini dışarı atmayı başaramayacakları kaygısına kapılmış olacak ki, ani bir hamleyle ileri atılan Fassin havada döndü ve gaz mekiğinin sol mekanik kolu ile alabildiğine

uzanarak kapanmak üzere olan kapağın hareket halindeki kenarlarından birini sıkıca kavradı.

Buna rağmen, az daha uzvu da koparak hızla inmeye devam etti kapak. Bu şiddetli direncin etkisiyle sertçe savrulup kendi ekseni etrafında dönen Fassin bir yandan –gıcırdayan ve mekanizmasından çeşitli uğultular çıkan– kapağın kapanmasına engel olmaya çabalarken diğer uzvuyla kilidin iç kısmına sarılmak durumunda kaldı.

"Birisi kapağı açık mı tutuyor?" diye bağırdı Quercer & Janath'ın bir yarısı, öfke ile isyan karışımı bir ifadeyle.

"Yoldan çekil, Fassin!" diye çığırdı Y'sul; iki gemiyi birbirine bağlayan koridordan hızla yükselip Fassin'in gaz mekiğine toslamasıyla beraber birbirine dolanmış bir halde kapaktan geçip *Velpin*'in içine daldılar. Gaz mekiğinin sol uzvuyla ilgili hata/hasar mesajları Fassin'in görüş alanının bir köşesini boydan boya doldurmuştu. Kapağın peşleri sıra büyük bir gürültüyle kapanmasıyla aynı anda muazzam bir kuvvet onları kompartmanın arka kısmına savurup oradaki duvara yapıştırdı. *Velpin*'in hızını artırması sırasında meydana gelen bir dizi şiddetli sarsıntı Fassin'in Y'sul'un kabuğunun ucundan aşağı kayıp kompartmanın karbon zemininin kendi yanında kalan kısmına şaplağı andıran büyük bir gürültüyle düşmesine sebep oluncaya kadar, gaz mekiği Ahali mensubunun dışarı doğru çıkıntı yapan sol diski üzerine tünemiş bir halde, orada bir süre hareketsiz şekilde kalakaldılar. Gemi ise gürleyerek hızlanmayı sürdürüyordu.

"Anlaşılan o ki, motorlar çalıştı," dedi Y'sul, nefesi hırıltılar çıkararak. Yerçekiminin bariz şekilde yoğunlaştığını hissetti Fassin. Daha şimdiden yirmi derecenin üzerinde bir seviyeye ulaşmışlardı. Kendisini koruyacak herhangi bir uzay elbisesine bürünmemiş genç ve zinde bir Ahali mensubu bu sert yüzeye yanlamasına yapışır ve aralıksız yirmi dört-yirmi beş derecelik yerçekimine katlanabilirdi, ta ki kabuğu bu basınca daha fazla dayanamayıp olduğu yere çökene ve içorganları lapa gibi dışarı uğrayana dek. *Velpin*'in hızlanışı ise yirmi iki derecelik bir yerçekimine ulaşılmasına neden olmuştu.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sorduğu duyuldu seferkaptanının.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Fassin. "Böyle giderse Y'sul'un içini dışına çıkaracaksınız."

"Anlaşıldı."

"Kahrolası takipçimizi bir türlü ekemiyoruz. Peşimizi bırakmıyor."

"O halde kaçmayı bırakıp geri dönelim. Teslim olalım."

"Katılıyorum."

Hız artırımına aniden son verildi. Hemen o anda tüm kütlesel ağırlığını yitiren Fassin ile Y'sul, birisi içine yerleşmiş olduğu gaz mekiğinin gövdesinin diğeriyse kendi kabuğunun serbest bırakılan basıncına dayanarak zeminde kesik kesik sekmeye başlamıştı.

"Siz ikiniz, oyun oynamayı bırakın da buraya gelin," diye seslendi onlara Quercer & Janath.

Voehn gemisi sırtında oynak silahlar ve cephane tüpleri olan, bir kilometre uzunluğunda iğne biçimli bir araçtı. Göz açıp kapayıncaya dek enselerinde bitmiş ve gaz mekiği içindeki âdemoğlu ile Ahali mensubu Y'sul *Velpin*'in kumanda odasına girinceye dek yanlarına gelip durmuştu bile.

"Ne zamandan beri Voehn kendi yolunda giden zararsız Ahali teknelerine saldırıy–?" diye soracak oldu seferkaptanı.

"Sessiz olun," diyerek kesti onun sözünü donuk bir ses. "Bordalama için hazırlanın."

Bir yandan önündeki kontrol paneli üzerinde çeşitli tuşlara basmaya devam eden gerçekikiz ne tepki vereceklerini ölçmek için Fassin ve Y'sul'a doğru dönünce o cafcaflı giysisi hışırdadı. *Velpin*'i çeşitli açılardan yakalayan görüntüler sanal ekranlara yansıdıkça gemi yüzeyindeki kapakların ve kapıların ana hatları ışıldıyordu.

"Biz görmeyeli Voehn bir grup korsan haline gelmiş," diye açıkladı onlara Quercer & Janath, sakin bir sesle.

"Buna nasıl *cüret* ederler!" diye gürledi Y'sul.

"Solucan deliği boyunca peşimizden gelmiş olamazlar, değil mi?" diye sordu Fassin.

"Hah! Tabii ki hayır." Gerçekikiz bu soruyu pek bir eğlenceli bulmuşa benziyordu. "Aksine, bizi bu sistemde bekliyorlardı."

"Bunun sebebini öğrenmek için çok beklememiz gerekmeyecek sanırım."

"Pislik torbası herifler sergiledikleri bu kabul edilemez küstahlığın bedelini pahalı ödeyecekler!" diye bağırırken öfkeyle titriyordu Y'sul.

Tam o sırada *Velpin* boydan boya zangırdadı ve geminin dört bir

yanında alarm sirenleri ötmeye başladı. Quercer & Janath parlak ışıklar saçan bir görüntünün önüne doğru ilerleyip durdu. "Bak sen şu işe."

"Gemiyi ortasından delip içeri giriyorlar."

Voehn gemisinin orta kısmından dışarı uzanan kalın bir tüpün *Velpin*'in gövdesinde açılmış düzgün bir daire şeklindeki deliğe girişinin görüntüsü yansıdı bir an kameralara. Sonra ekrandaki şekiller karmaşıklaştı ve çok geçmeden görüntü silinip gitti. Diğer ekranlardaki benzer görüntüler de bir bir yok olmaya başlamıştı. Siren sesleri ise derinden gelen bir kurbağa vıraklamasını andıracak seviyeye dek indirgendi ve nihayet tümüyle kesildi. Yanık kokusu alır gibi olmuştu Fassin.

"Ve biz de eşsiz bir yardımlaşma örneği göstererek onlara tüm deliklerimizi açıyoruz."

"Huyumuz kurusun."

"İşte geliyorlar. Şu çıkardıkları gürültüye bakın hele."

İri cüsseli birtakım varlıkların bordada açılmış olan delikten içeri doluşu ve ortamdaki sıfır yerçekimi sayesinde zeminde zıplayarak gemiye boydan boya yayılışı bir başka ekranda soyut betimlemeler halinde izlenebiliyordu. İçeri giriş yapan kuvvetlerin en kalabalığının dosdoğru geminin kumanda merkezine yöneldiği dikkat çekiyordu. Bir an sonra ise o görüntü de kapandı. Tüm ışıklar sönmüştü şimdi. Geminin duyulmaz olana dek zorlukla fark edilen arka plan sesleri de onlarla beraber hiçliğe karıştı.

Velpin'in merkez koridoruna açılan kapının öte yanından düzensizce atılan güçlü adımların sesi yankılandı.

Quercer & Janath "Büyük olasılıkla buraya girer girmez bizi olduğumuz yerde haklaya–" diye başlamıştı ki öksürüğü andıran bir ses eşliğinde kapıda ufak bir delik açıldı ve oradan kumanda odasının ortasına fırlatılan küçük bir nesne havada toz misali dağılan bir milyon dikencik meydana getirerek patladı.

Ah-ha.

Bizi gafil avlayan şey kahrolası bir EMN topuydu. Üstelik geminin en korunmasız bölümünü hedef aldılar.

Doğru. Ancak o sayede alt edilebildik.

Ve bu hallere düştük.

Doğru.

Şimdi ne olacak dersiniz?

Bekleyip göreceğiz.

... Eh, neresinden baksan, onların gemisi bizimkinden üstündü.

Göz kamaştırıcı zırhlara bürünmüş sekiz bacaklı dev köpeklere benzeyen bir çift yaratık tarafından her biri bir yanına geçmiş vaziyette tellerle destekli şeffaf bir tür çuval içinde kargatulumba taşınıyordu Fassin. Halen *Velpin*'deydi. Geminin gövdesini delen tüp ortasından eğimli bir oluk geçen ve bu haliyle geminin bağırsaklarına saplanmış devasa bir şırınga ucunu andıran büyük bir boruydu. İki Voehn komandosu onunla beraber kendilerini de tüp boyunca bir çırpıda sürükleyip neredeyse hiç çaba gerektirmeyen bir kolaylıkla Voehn gemisine geçiş yaptı. Kafası karışmış ve tüm duyuları paniğe sürüklenmiş olan Fassin tehlikeli bir mahkûm misali tıkılmış olduğu çuvalın saydam dokusunun ardından dışarıya dikkatle göz gezdirince tıpkı kendisi gibi sarmalanmış olan Y'sul'un az geriden gelen bir başka Voehn çifti tarafından benzer şekilde taşınmakta olduğunu fark etti. Çok geçmeden bir döner kapıdan geçtiler. Kızıl tonda loş bir ışık yardımıyla hafifçe aydınlatılmış olan Voehn gemisinin içi genel anlamda karanlıktı. Tıpkı Mezar Gemisi'nde olduğu gibi burada da fazlasıyla basık bir hava hakimdi. Küçük gaz mekiğinin etrafına sarmalanmış olan madde kaşla göz arasında balon gibi kabarıp gerildi.

Bir diğer kapıdan geçirilen Fassin, Y'sul ve gerçekikiz bir an sonra kendilerini basınçlı bir havanın kol gezdiği, belli belirsiz ısıtılan dairesel bir salonda buldular. Buraya varmalarıyla beraber onları sarmalayan malzeme iyiden iyiye üzerlerine çöktü. İçeri göçük birer koltuğu andıran bölmelere yerleştirildiler ve pırıltılar saçan kalın birtakım bağlar yardımıyla oturdukları yere sıkıca kenetlendiler. Bir sonraki aşamada, üzerlerini kaplayan şeffaf malzeme dışarıyı duymalarını, görmelerini ve başkalarıyla konuşmalarını mümkün kılacak ölçüde kısmen çözüldü. Savaşçılar her üçünün bağlarını son bir defa kontrol ettikten sonra onları öylece bırakıp salondan ayrıldı.

Fassin bağlı bulunduğu yerden pozisyonu elverdiğince inceledi çevreyi. Y'sul ve seferkaptanı ise baygınlıktan sıyrılıp da çıkamamıştı bir türlü; Y'sul'un kabuğunun yaka kısmı aşağı doğru gevşekçe sarkarken, parlak giysileri halen üzerinde olan Quercer & Janath en ufak hayat emaresi göstermeksizin oyuk koltuğun üzerinde

süzülmekteydi. Pek hoş kokmamakla birlikte her Ahali mensubu tarafından rahatlıkla solunabilecek bir gaz-devi atmosferiyle dolu, şeklen yassılaştırılmış bir yumurtaya benzeyen, sade bir yerdi içinde bulundukları salon. Etraflarını saran hemen her yüzeyden loş bir ışık yansımaktaydı. Zamanla, bir çeyrek standarda ulaşan belli bir yerçekimi seviyesi yerleşti ortama.

Duvarların birinde aniden beliren kapı, çiçek açar gibi birbirinden ayrılan panellerin ortasında oluşan boşluktan üç Voehn'in içeri girmesinin ardından gerisingeri kapandı: Onları buraya getirip bağlayan şu ayna kadar parlak zırhlarla donatılmış komandolara benzer iki muhafız ve yalnızca gövde kısmını kaplayan üzeri çeşitli nişanlarla bezeli bir üniforma ile içi dolu halde karnının bir yanında taşıdığı tabanca kılıfı dışında beraberinde hiçbir unsur göze çarpmayan biri daha. Bahsi geçen bu sonuncu Voehn üç tutsağın önüne gelince durdu ve kocaman bir hortumla süslü gri suratı ve dikkatini karşısındakilerin birinden diğerine verdikçe ağır ağır dönen birden çok gözkapağına sahip yumruk büyüklüğünde gözleriyle onları süzmeye koyuldu. Bir yandan da uzun bedenini büküyor ve yabancı birine duygu yüklü bir hareketmiş gibi görünecek şekilde on adet sırt ekleminin onunu da havaya dikerek öne eğiliyordu. Bunu yaparken, Voehn ırkından olanlara has o diken biçimli omurgasını örten kar rengi deri, en ince tanelerine indirgenecek biçimde paramparça olmuş bir ayna gibi parıltılar saçıyordu.

Tekrar kendinden geçmemek için büyük çaba harcayan Fassin, zihninde çocukken izlediği o en gözde ekran dizisinden *–Voehn Hücum Bölüğü.* Dizinin adını doğru hatırlayabilmiş miydi acaba?– hayal meyal de olsa çeşitli sahneler canlandırıyor, karşılarında dikilen bu tipin üniformasının ve göğsünde taşıdığı nişanların ne anlama geldiğini anımsamak için hafızasını zorluyor ve her ne kadar yavaşça da olsa, bazı şeyler böyle böyle aklına geliyordu. Belleğinin ona sunduğu bilgi kırıntılarından çıkarsayabildiği kadarıyla, üniformasına bakılırsa bu karşılarındaki Voehn bir Asal Kumandan olsa gerekti. Bu da onun pek çok farklı yeteneği aynı anda bünyesinde taşıdığı anlamına geliyordu. Buradaki karakterler içinde en yüksek mertebeye sahip kişi hiç kuşkusuz oydu. Eğer özel bir göreve çıkmadılarsa, rütbesi bu büyüklükte bir gemi için dikkat çekici ölçüde fazla kaçıyordu ayrıca. (Tüh be.)

Parlak zırhlar kuşanmış askerlerden biri elinde tuttuğu bir cismi

esirlere doğru tek tek sallamaya başladı; her seferinde söz konusu aletin kendisine sonuç olarak sunduğu bilgi ekranına göz gezdiriyordu. Fassin ve Y'sul hakkındaki verileri belli ki üzerinde durulmaya değer bulmayarak sallapati geçiştirmişti ki, sıra Quercer & Janath'a gelince aleti her nedense iki kez sallama gereği duydu. Sonrasında birkaç kontrol seçeneğini değiştirerek cihazı gerçekikizin halen cansız gibi uyumakta olan bedeninin az açığında tekrar gezdirdi ve komutanına doğru dönüp bir şeyler söylemesiyle beraber yüksek rütbeli Voehn biraz öne çıkıp savaşçının elindeki aleti aldı ve ekrana yansıyan bilgilere yakından göz atarak başını belli belirsiz salladı. Ardından, cihazı kapadı ve tutsakların yanıbaşına gelip kafasını sanki göğsündeki nişanlara sesleniyormuş gibi eğerek bir şeyler söyledi.

Bunun sonucunda, gaz mekiğini ve her iki Ahali mensubunun bedenini sıkıca kavramış olan bağlar çözüldü ve üzerlerinden kayıp yere düştü. Voehn kumandanı eldivenlerinden birini çıkardı ve kösele gibi sert bir görünüme sahip olan elini önce küçük gaz mekiğinin yüzeyinde, sonra Y'sul'un kabuğunda, son olarak da Quercer & Janath'ın bedenini örten parlak giysinin zarımsı kumaşında gezdirdi. Bir süre bakındıktan sonra gerçekikizin elbisesinde yeterince sıkı kavrayabileceği bir nokta saptamış olacak ki, örtüyü tüm tutsakların içine tıkılıp paketlenmiş olduğu şeffaf malzemenin üstünde asılı kalacak şekilde yukarı savurdu. Quercer & Janath'ın açığa çıkan sinyal yüzeyini çok yakından inceleyen kumandan bununla da yetinmeyerek onu kokluyordu sanki.

Fassin'e döndü sonra. "Sen uyanıksın demek." Bir çağlayanınki gibi sakin ve derinden gelen sesiyle karşısındakinin zihnine etki ediyordu adeta. "Sana bir şey söylenince yanıt ver."

"Uyanığım," diye onayladı Fassin. Mekiğinin sol uzvunu hareket ettirmeye çalışıyordu ama karşılaştığı tek şey, sonu gelmez hata/hasar mesajlarıydı. Bu denemelerden olumlu sonuç alamadığını görünce sağ uzvunu kımıldatıp oyuk-koltuğunda hafifçe yer değiştirdi. Gaz mekiğinin arka kısmını kaplayan şeffaf malzemenin sebep olduğu kısmi sıkışma bir kenara bırakılacak olursa, kusursuz bir hareket serbestisine sahip olduğu söylenebilirdi; onları esir tutmakta kullanılan örtü bile çok bir zorluk çekilmeden sökülüp atılabileceğe benziyordu.

Üniformasının cebinden bir şey çıkaran Voehn kumandanı onu

Y'sul'a doğru sallayınca Ahali mensubu olduğu yerde şöyle bir sıçradıktan sonra kabuğunun kenarları sertleşip tüm uzuvları kıvranarak kısa süreli bir titreme nöbetine tutuldu. Çıkardığı yegâne ses ise, "Arrghh" şeklinde koyverdiği hafif bir çığlık olmuştu.

Kumandanın elindeki aleti yönelttiği bir sonraki hedef, Quercer & Janath'tı ki son derece sevecen bir sesle "Aslında buna hiç gerek yok, ben çoktan uyandım zaten," diyerek aynı muameleye maruz kalmaktan kurtulabileceğini sandı seferkaptanı.

Kısılmış gözlerle bir an için gerçekikizi süzen Voehn kumandanı, ardından elindeki cihazı cebine geri koydu ve her üç tutsağı da içine alacak bir açıdan onları incelemek üzere bir nebze geriledi. Ayna parlaklığında zırhlara bürünmüş iki muhafız ise az önce kapının belirmiş olduğu bölümün iki yanına geçmiş dikiliyordu.

Ağırlığını arka bacakları ile kuyruğuna veren kumandan kendini biraz geriye doğru atarak kollarını kavuşturup oturur pozisyona geçti.

"Şimdi gelelim asıl konumuza. Bendeniz, Birleşik Donanma Özel Kuvvetler Departmanı Ultra-Gemisi Öğretici'den Kumandan Inialcah. Ve siz, her bakımdan, bana aitsiniz. Neyin peşinde olduğunuzu gayet iyi biliyoruz. Birilerinin bu sıralar bu yakınlara gelmesini bekliyorduk zaten. Gizlenmiş olsun olmasın, herhangi bir bilgi bulmak üzere geminizi halihazırda taramadan geçiriyoruz, ama konuyla bağlantılı bir şey bulmayı pek ummuyoruz. Her olasılığa karşı gerekli önlemleri alma yetkimiz var. Bu da, sizinle veya size ne istersek yapabileceğimiz anlamına geliyor. Bizimle tam işbirliği yapmayı kabul etmeniz ve size yönelteceğimiz sorulara dürüstçe ve eksiksiz şekilde yanıt vermeniz halinde sınırın o tarafına geçmemize gerek kalmaz elbet. Şimdi bir bakalım... Siz Y'sul ve Quercer & Janatlı isimleriyle anılan Ahali mensuplarısınız, ve siz de, insan ırkından Fassin Taak'sınız, doğru mu?"

Kendi kendine homurdandı Y'sul.

"Herkese merhaba," oldu seferkaptanının karşılığı.

"Doğru," dedi Fassin. Y'sul'un bedenini kaplayan örtüden kurtulmak istercesine kıpırdandığını göz ucuyla fark etmişti. *Ah hayır, yapma bunu*, diye yakındı içinden. Aynını tam yüksek sesle söylemeye hazırlanıyordu ki...

"Siz hergeleler kendinizi ne halt zannediyorsunuz ha, sizi gidi yerdenbitme korsan bozuntuları?" diye patladı Y'sul. Ahali men-

subu silkip attığı şeffaf malzemenin kıskacından kurtulmuş, oyuk koltuğunun üzerinde havalanmıştı bile.

Ne var ki, bu gelişme karşısında, kapının eşiğinde beklemekte olan iki muhafızın kılı bile kıpırdamadı.

Kollarını önünde kavuşturmuş halde hareketsiz dikilmeyi sürdüren kumandan ise Ahali mensubunun havada süzülerek doğruca üzerine gelip onu iyiden iyiye güdük durumuna düşürecek biçimde burnunun dibinde dikilişini hiç istifini bozmadan seyretmişti. "Gemilere saldırıp içindekileri rehin almaya nasıl *cüret* edersiniz? Hem siz benim *kim* olduğumu biliyor musunuz?"

"Koltuğuna geri dön," dedi kumandan kısaca, sesini yükseltme gereği duymaksızın.

Gerçekikiz "Bu hiç de fena bir tavsiyeye benzem–" diye başlayacak olmuştu ki...

"Asıl siz kendi yerin dibine batasıca gezegeninize dönün!" diye gürleyen Y'sul kol yerine geçen uzuvlarından birini Voehn'i geriye doğru itmek için hışımla ileri uzattı.

Voehn kumandanı sanki baştan beri üç boyutlu bir görüntüden ibaretmiş ve şimdi ayrı ayrı zerreciklere bölünüp gökkuşağı renginde parçacıkların içine işlediği gri bir bulut haline geliyormuş gibi, bulanık bir hareket silsilesi içinde gözden kayboldu. Y'sul ise tek ve şiddetli bir ürperti geçirdi ve ardından, oyuk koltuğun arkasındaki duvara ve onun dibine yığılı duran, az önce sıyırıp atmış olduğu mahkûm örtüsüne çarpıp da duruncaya dek sakin bir şekilde geriledi. Orada bir süre asılı kaldıktan sonra yüzünü geriye çevirip masanın üzerine salınmış bir madeni para gibi kendi etrafında dönerek yavaşça zemine indi.

Voehn kumandanı eski yerinde ve aynı pozisyonda telaşsız bir şekilde durmayı sürdürüyordu. "Böyle yapmakla bize hiç de yardımcı olmuyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle.

"Agh," dedi Y'sul boğuk bir sesle. Gövdesinde her biri bir diske denk gelmek üzere iki ayrı ezik oluştuğu görülüyordu. Kabuğunun iç kısmında ise büyükçe ve kırığa benzer bir yara daha vardı. Bu durum bir Ahali mensubu için ciddi hasar sayılırdı; bir insanın bir iki uzvunun kırılmasına ya da kafatasının ezilmesine karşılık gelen bir incinmeydi. Voehn kumandanının Y'sul'a nasıl vurduğunu görememişti bile Fassin. Olan biteni tekrar izlemek için kayıtları geri alabilirdi normalde, fakat küçük gaz mekiğinin sistemleri donup

kalmışa benziyordu ve bu bağlamda, herhangi bir kayıt tutma kabiliyetinden yoksundular. *Kahretsin*, diye isyan etti içinden. *Hepimiz bunların elinde öleceğiz ve üstelik adamakıllı işkence edebilecekleri bir ben varım.* Kendisini ucu kıvrık bir bıçakla kabuğundan sökülüp çıkarılan bir salyangoz misali gaz mekiğinin içinden sıyırıp kaldırdıklarını gözünün önüne getirebiliyordu.

Hafifçe titremekte olan Y'sul son derece ağır hareketlerle bir kez daha kalkmaya yeltendi. Bir yandan da anlaşılmaz birtakım sözler mırıldanıyordu.

Quercer & Janath oldukça yavaş hareketlerle dönüp diğer Ahali mensubunun durumunu şöyle bir inceledikten sonra kumandana çevirdi bakışlarını. "İzniniz var mı, efendim?"

"Ne için?" diye sordu Voehn.

"Dostumuza yardım etmek istiyorum da."

"Edin bakalım."

Üzerindeki mahkûm örtüsünü çıkarıp yere bırakan seferkaptanı Y'sul'un yanına gitti ve yaralı Ahali mensubuna oyuk koltuğuna dönmesinde yardımcı oldu. Bu esnada, hiç durmadan bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu Y'sul; açıkça kavranabilme düzeyinin altında bir yerlerde kalan, saçma sözlerdi bunlar.

Halen kendi kendine mırıldanmakta ve titremekte olan Y'sul'a son bir bakış atan gerçekikiz iç çekmeyi andıran bir ses eşliğinde kendi koltuğuna döndü.

"Oyun oynamak için değil, gerçeği keşfetmek için burada bulunuyoruz," dedi Voehn kumandanı onlara. "Sadece eksiksiz bir gerçek kurtarabilir sizi. Onun dışındaki her şey malvınıza sebep olacaktır. *Öğretici* Arınmışlar Tarikatı'na bağlı bir özel görev gemisi olup, genellikle aforoz edilmişlerin, yani pek çoklarınca Yapay Zekâ adıyla tanınan yoldan çıkmışların izini sürüp onları yok etme misyonunu yürütür. Her görevimizde olduğu gibi bu görevimizde de hiçbir kısıta tabi olmayan yetkilerle donatılmış bulunuyoruz. Siz tamamen bizim kontrolümüz altındasınız ve ya hiçbir sorgu ve çekince gözetmeksizin bizimle işbirliği yapar ya da aksi yönde tavır takınmanızın sonuçlarına katlanırsınız. Şu âna dek size söylemiş olduğum şeylerin hepsini tamamen idrak ettiğinizi varsayıyorum."

"Eh, peki öyleyse," dedi Quercer & Janath. Gerçekikizin sesinde, sanki komutanın verdiği söylevin tek bir kelimesini dahi dinlememiş de bir iç radyo bağlantısı üzerinde kısmen asap bozucu bir şeyler duymuş gibi, gizli kapaklı bir hırçınlık seziliyordu.

Muhafızlardan birinin az önce her üç tutsağın üzerine tuttuğu ve şu an ucu bir kayışa bağlanmış halde aynı muhafızın sırtından aşağı sallanmakta olan alet ansızın kızıldan sarıya değişim gösteren renklerle için için parlayıp çevreye küçük kıvılcımlar saçmaya başladı. En az komutanı kadar hızlı hareket eden asker olduğu yerde kıvrılıp geriye doğru dönerek aleti sırtından çekip öne aldı ve dehşet içinde yere fırlattı. Zeminde bir süre kayarak ilerleyen alet duvarın kavis çizdiği noktaya çarpıp durdu ve dumanlar içinde öylece kaldı.

Bir an için yerdeki alete göz gezdiren kumandan sonra yeniden tutsaklardan yana döndü. "Güzel numara doğrusu," dedi neşeli bir sesle. "Bu oyunu oynayan hanginiz?" diye sorarken nedense Fassin'e odaklamıştı bakışlarını. Bu sırada muhafızlar da biri doğrudan Fassin'i hedef alacak, diğeri ise Y'sul ve gerçekikiz arasında gidip gelecek şekilde silahlarını onlara doğrultmuşlardı.

"Şey, suçlu benim, kumandan," dedi Quercer & Janath lakayt bir tavırla. "Ama, hay canına yandığımın, bu daha bir şey değil."

"Şunu seyredin bir de."

Bulundukları salonun tüm duvar yüzeylerinden yayılan gri renkli loş ışık hepsine –iki Ahali mensubuna, üç Voehn'e ve Fassin'e– akla durgunluk verecek parlaklıkta bir nova* ışınının ortasında yüzüyorlarmış hissi veren çılgın bir parıltı yumağına bıraktı yerini aniden. Hepsi birden ansızın bir güneşin yüzeyine doğru düşüşe geçmişti sanki. Acıyla viyakladığı hissine kapılan Fassin gaz mekiğinin tüm duyularının yanmaya karşı savunma mekanizmasını otomatikman harekete geçirdiğini duyumsadı.

Yine ağırlık çökmüştü üzerlerine, hem de yine ansızın.

Fassin ışığı *görebiliyordu*, bunu yapabildiğine yemin edebilirdi. Gaz mekiğinin yüzeyini adeta delip geçen ışık onun sımsıkı kapalı duran o insanoğluna has gözlerine çarpıyordu. Havada titreşimler yaratıp salonda boydan boya yankılanan üç büyük darbe sesi duyuldu sonra. Bunca hengâmenin ortasında mekiğin görsel duyularını çevreye genel bir bakış atmasına yetecek ölçüde açmayı başardı ve işte o zaman, salonda bulunan herkesin, bir ışık huzmesi önündeki küçük ve siyah su kabarcıkları gibi havada asılı durduğunu ve

* Nova: Gazın çift yıldız sistemini oluşturan yıldızların birinden diğerine boşalımı dolayısıyla parlaklığında ani ve çok yüksek artış görülen yıldız. Samanyolu Galaksisi'nde her yıl buna benzer yirmi beş yıldız görülmektedir. Enerjisinin büyük kısmını uzayda serbest bırakarak infilak eden bir yıldıza ise süpernova denir. –çn

minicik olmakla beraber daha da parlak kızıl çizgilerin Voehn kumandanı ile Quercer & Janath'ı birbirine bağladığını gördü. Aptalca bir sanıya kapılarak bir an için seferkaptanının havada infilak etmesini veya geriye doğru savrulmasını bekledi, fakat o büyük dairesel nesne bulunduğu yerden geriye bir gıdım dahi oynamıyordu; tam tersine, gerisingeri savrulup alaşağı edilen, Voehn oldu.

Ani bir sessizlikle birlikte ani bir karanlık da çökmüştü şimdi ortalığa. Görüş yetisini bir kez daha yitirdiğini fark etti. Normal denecek bir görme yetisi edinene dek gaz mekiğinin duyularını insanoğlunun tek gözünü açma olarak tanımlayacağı seviyede araladı Fassin. Mekiğin alıcıları bir miktar hasar görmüştü ama yine de bu, etrafı seçebilmesine engel olacak düzeyde değildi. Şaşırtıcı derecede yoğun bir kızılötesi radyasyon yerleşmişti ortama. Bunun nereden kaynaklandığını keşfetmek için çevresine bakındı. Her üç Voehn'in vücuduydu radyasyonun kaynağı. Görende için için yanıyorlarmış izlenimi uyandıracak bir parıltı yayıyorlardı etrafa. Kapının yanıbaşındaki kavisli duvarın dibine bedeni deşilmiş vaziyette boylu boyunca serilmişti muhafızlardan biri. İki önkolu kopmuş olan diğeri ise kumandanın biraz öncesine kadar durduğu yer ile kapı arasındaki mesafenin tam ortasında yüzükoyun uzanıyordu. Kumandana gelince... Quercer & Janath'a doğru gayretkeş bir şekilde zıplayarak ilerlemekteydi o. Başının bir yarısı havaya uçmuş olan kumandanın kafatasının bir kısmı, eski yerine sadece sağlam kalabilmiş ince birkaç doku tarafından bağlı tutulur vaziyette, her adımda seğirerek dışarı sarkıyordu. Kollarını kaldırıp seferkaptanına doğru birkaç çarpık adım daha attıktan sonra kendini adeta erimişçesine tümüyle koyvererek zemine kapaklandı.

"Artık kimseye oyun oynayamayacaksın," dediği duyuldu Quercer & Janath'ınkine benzer bir sesin. Fassin ile titremesi halen geçmemiş olan Y'sul'u sarmalayan bağlar onların etrafına bir kez daha sıkıca kenetlendi. "Hey, boşa çırpınma," dedi bu kez gerçekikiz.

Kendisini bariz şekilde hissettiren yerçekimi çılgına dönmüş, kısacık aralıklarla bir değerden diğerine, ileri geri değişmeye başlamıştı. Bu durum Voehn kumandanının her defasında yüzeye feci şekilde çarparak en az altı kez zeminden tavana ve sonra tekrar zemine savrulmasına neden olmuştu. Neden sonra, kumandan harekete geçti ve havada başının yarısı olmayan gri bir hortum gibi dönerek, gözle takip edilemeyecek bir süratle Quercer & Janath'ın üzerine atıldı.

Bir an sonra, salondaki tüm hareket sona ermişti.

Görülmeye değer bir sahneydi sonuçta ortaya çıkan: Quercer & Janatlı'ın ileri doğru uzattığı gövde uzuvlarından biri tarafından boynundan kavranmış olan Voehn kumandanı acizce çırpınıyordu.

"Ah, nasıl oldu da işlerin bu raddeye gelmesine izin verdik?" dedi gerçekikiz, iyimserlik dolu bir hevesle. Hemen ardından, kumandanın boynunu bir hamlede çatırdatarak kırmasıyla beraber seferkaptanının kabuğunun dış kısmından çıkan mavi renkli iki ince ışın, gaz dolu atmosferi yararak kumandanın bir yandan titreyip kasılarak son çırpınışlarını vermekte olan bedenini geriye tutacak hiçbir şey kalmayıncaya dek yakıp yok etti. İşlem tamamlanınca, kumandanın artıklarını yere attı gerçekikiz. Bu beklenmedik hamlenin ürkütücü bir ıslaklık içerdiği izlenimi edinmişti Fassin.

"Geminin bağımsız çalışan sadakat sistemi konuşuyor!" şeklinde bir bağırtı geldi kulaklarına gaz kütlesinin derinliklerinden. "Aracın bütünlüğüne tecavüz tespit edildi! Aracın bütünlüğüne tecavüz tespit edildi! Kendi kendini yok etme sürecinde geri sayım başla–"

"Eyvah," dedi Quercer & Janath, bezgin bir sesle. "Bir *bu* eksikti."

Hiçliğin içinden çıkıp geliyora benzeyen ses o an tekrar duyuldu. "Geminin bağımsız çalışan sadakat sist–"

Sessizlik.

"Peki ya şimdi ne oldu?"

"Burada ne işler dönüyor yahu?" diye homurdandı Y'sul.

"Gerçekten de, neler oluyor burada?" diye katıldı ona Fassin.

"Ah, işte bu güzel," dedi Quercer & Janath. "Demek halen bizimlesiniz."

"Bunu öğrenmek bizi rahatlattı doğrusu."

"Üstelik gemi hâlâ elimizde," dedi seferkaptanının bir yarısı, neşeyle.

Onları tutsak eden bağlar bir defa daha kayıp yere yığıldı.

"Peki, nereden başlamalı?"

"Voehn bu duruma çok bozulacak."

"Mercatoria da öyle."

"Ama bu olanlarda bizim kabahatimiz yok."

"Doğru ya, sürtüşmeyi başlatan biz değiliz."

Bir süre öncesine dek hapis tutulduğu oyuk koltuktan ayrılan Quercer & Janath, yolda askerlerin silahlarını birer fiskede onlar-

dan öteye savurmak için kısa molalar vererek, Voehn kumandanı ile iki muhafızının kopuk vücut parçaları üzerinden geçti. Çok geçmeden kapının yanına varmış, havada duruyordu gerçekikiz.

"Şaka yapmıyorum," dedi Fassin, "birisi burada *gerçekten* ne olup bittiğini bana açıklayabilir mi?" Kısa süre öncesine kadar onlarla birlikte bu salonda bulunan üç Voehn'in ceset parçalarını inanmaz gözlerle süzdü. "Söylesene, bu işi nasıl becerdin?"

Quercer & Janath halen kapalı durumdaki kapıyı inceliyordu. "Biz göründüğümüz gibi bir Ahali mensubu değiliz," dedi sonra, arkasına dönüp Fassin'e bakma gereği duymadan. Ön uzuvlarından birini kaldırıp duvarın kapının bulunduğunu tahmin ettiği kesimini yer yer yoklayıp dürtmeye başlamıştı şimdi.

"Tamamen mekanik bir kapı düzeneği kullanıyorlar. Ne asap bozucu bir durum."

"Bay Taak, rica etsek Bay Y'sul'la ilgilenebilir misiniz?"

Oyuk koltuğundan havalanıp Y'sul'un bulunduğu tarafa yöneldi Fassin. Yanına varınca, sağ uzvunu dostuna doğru uzattı.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Y'sul, Fassin'in uzattığı kolu kendinden öteye itmeye çalışarak. Derin derin içini çekti sonra.

"Peki, kimsiniz o halde?" diye sordu Fassin, seferkaptanına hitaben.

"Bir YZ, Bay Taak," karşılığını verdi yaratık, bir yandan kapının yerini bulmak üzere duvarı inceleyip konuşurken arkasına dönüp de ona bakmamakta inat ederek.

Ne? diye sordu içinden Fassin.

"Düzeltiyorum, bir değil, iki YZ."

Yapay Zekâ mı? Hem de kahrolasıca iki Yapay Zekâ birden mi? İşte bu, öldüğümüzün resmidir, diye geçirdi içinden Fassin.

"Hakkı var, iki YZ."

"Böylesi, kişiyi delirmekten kurtarır."

"Olduğundan daha deli hale gelmesini önler desek daha doğru."

"Kendi adına konuş."

"Hmm, nasıl istersen."

Derin bir inilti koyveren Y'sul hemen ardından beyin felci geçirir gibi titredi. Kabuğundaki duyu yüzeyinde karmaşık şekiller dolanıyordu. Şaşkın gözlerle etrafına bakındı. "Lanet olsun, bu lanet yerden daha çıkamadık mı?" Sonra yerdeki Voehn cesetlerine kaydı

Y'sul'un ilgisi. "Vay canına," dedi kendi kendine. Nihayet gösterişli bir edayla Fassin'den yana döndü yaralı Ahali mensubu. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Görmez miyim?" dedi ona Fassin. Duvarı yoklayarak kapının eşiğinde bir geçit aramayı sürdüren yaratığa baktı. "Siz bir Yapay Zekâ mısınız yani...daha doğrusu, iki Yapay Zekâ?" diye sordu doğru kelimeleri seçmeye özen göstererek. Şok jeli içinde derisinin korkuyla kasıldığını ve karıncalandığını hissedebiliyordu. Elinde olmadan ortaya çıkan bir refleksti bu. Doğduğu günden bu yana, yapay zekâlı yaratıkların insanoğlunun ve yaşamı biyolojik temele dayanan tüm diğer varlıkların karşısına çıkıp çıkabilecek en büyük ve dehşetengiz düşman olduğu fikri zihnine kazınarak yetiştirilmişti. Akla hayale sığmaz koşullar altında gerçekleşmiş olsa da, böylesine dar bir alanda bu yaratıklardan biriyle –kaldı ki asıl sayı bir de değil, ikiydi– kısılıp kalmış olduğu gerçeği, benliğinin en diplerde kalmış küçük ve savunmasız bir parçasının, kan revan içinde bırakılıp paramparça edilmesinin an meselesi olduğuna onu kesinkes inandırmasına yol açıyordu.

"Evet, aynen dediğiniz gibiyiz," diye cevap verdi Quercer & Janath dalgın dalgın. "Ve az önce bu gemiyi ele geçirmiş bulunuyoruz."

"Gelgelelim bu lanet odadan çıkmayı henüz başaramadık."

"Kabin. Bu lanet kabinden çıkmayı henüz başaramadık."

"Her ne haltsa işte."

"Ne kadar da asap bozucu bir durum. Tamamen..."

"...mekanik bir kapı düzeneği. Bunu daha önce de söylemiştin."

"Ah-haa! Sonunda başardık işte." Seferkaptanı duvardaki küçük bir bölmeye fiyakalı bir fiske vurdu. Bunu bir diğer fiske izledi. Böyle yapmasıyla beraber, aradıkları kapı birkaç saniye içinde duvarda belirdi ve daha önce de tanık oldukları üzere çiçek ağzı gibi açılarak kısa bir koridoru ve onun sonunda yer alan bir başka kapıyı gözler önüne serdi.

Nihayet arkasını dönüp Ahali mensubuna ve gaz mekiği biçimli uzay giysisinin içinden onları seyretmekte olan âdemoğluna baktı Quercer & Janath. "Beyler. Korkarım sizi bir süre yalnız bırakmak durumundayız."

"Unut bunu, kıçımın kurtarıcısı," dedi Y'sul. "Sen gidiyorsan, biz de gidiyoruz." Kısa bir duraklamanın ardından şöyle tamamladı

Y'sul: "Şey, o koridorun sonunda bizi bir pusu beklemiyorsa tabii. Bunu belirtmem gereksiz olur herhalde."

Gaz kütlesinin içinde kısa zıplamalar eşliğinde uzaklaşırken şen bir kahkaha patlattı Quercer & Janath. "Orada *hava boşluğundan* başka bir şey yok, Y'sul."

"Ve çok sayıda sinirli, kafası karışmış Voehn'den."

Yaralı Ahali mensubu bir an sessiz kaldı. "Unutmuşum," diyerek itirafta bulunduktan sonra. Ve omuzlarını silkip ekledi: "Peki o halde. Ama çabuk dönmeye bakın."

•

Sersemlik ve dehşet karışımı bir dürtüyle uykusundan uyandı Saluus Kehar. Az önce geçirdiği deneyimin sıradan bir uyku olmayıp onun ötesinde bir anlam ifade ettiğine ilişkin kendisini hiç rahat bırakmayan bir his vardı içinde. Her nasılsa, beklediğinden daha karmaşık ve kirli bulmuştu bu süreci. Başı feci şekilde ağrıyordu gerçi, ama önceki gün veya gece eğlence sınırlarını fazla aştığını anımsamıyordu. Aksine, Ahali Büyükelçiliği'nde görevli bazı yetkililerle hafiften sıkıcı ve bir nebze hüzünlü bir akşam yemeği yemiş, Muhafız Kıtaları Generali Thovin ile zihin bulandırıcı bir sohbette bulunmuş, ardından Liss ile çok daha iç açıcı bir dinlence faslı geçirmişti. Sonrasında ise uyumuştu. Hepsi buydu sonuçta, değil mi ya? Kendisine bu denli şiddetli bir baş ağrısı verecek ve gözkapaklarını aralamasını dahi bu ölçüde güçleştirecek kadar çok içki içmediğine emindi. Gerçekten de açamıyordu gözlerini. Büyük çaba sarfettiyse de, bunu yapmaya bir türlü muvaffak olamamıştı. Açılmamakta inat ediyorlardı sanki. Gözkapaklarının arasından ışık da sızmıyordu içeri. Nefes alıp verişinde de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hiç nefes almıyordu hatta! Ciğerlerini havayla doldurmayı deneyince nefes alamadığını fark etti. Paniğe kapılmaya başlamıştı. Vücudunu hareket ettirmeye, başına görüşü kısıtlayıcı bir şey geçirilip geçirilmediğini anlamak için ellerini kaldırıp yüzüne yaklaştırmaya ve gözlerine dokunmaya çalıştı, ama bedeninin hiçbir yerini kımıldatamadığı gerçeğiyle yüzleşti... Felç olmuştu sanki.

Kalbinin göğsünü yarıp çıkmak istercesine çarptığını hissetti Saluus. Bağırsaklarında ise, dışkı çıkarmak üzereymiş ya da kusacakmış veya ikisini birden yapacakmış gibisinden, adeta kıvrım kıvrım hareket eden korku verici bir his vardı.

– Bay Kehar?

Kulakları vasıtasıyla ulaşmamıştı zihnine bu ses. Sanal bir sesti bu, düşünce yoluyla şekillenen bir ses. O an yapay bir çeşit ortamdaydı belli ki. Bu fikir, kendisini içinde bulduğu duruma biraz olsun açıklık getirmeye başlar gibiydi. Bir tür gençleştirme muamelesine tabi tutulmak için yaptırdığı rezervasyon üzerine buraya getirilmiş olsa gerekti. Yer seviyesinin çok aşağısında, mülkiyeti muhtemelen kendisine ait bir klinikte sağlıklı ve güven içinde bekletiliyordu herhalde. Bünyesinin sergilediği işaretleri yanlış yorumlayıp uyandırma sürecini bir şekilde hatalı kurgulamış olmalıydılar. Bir miktar ağrıkesici, kendisini iyi hissetmesini sağlayacak birkaç hap, az miktarda panik giderici kapsül... İlk bakışta tam donanımlı bir Yaşam Kliniği için bir araya getirilmesi hiç de zor olmayacak bir karışım gibi görünüyor. Üstelik bu koşullar altında yapılacak hata da pek bir önemsiz ve abes kaçardı; tüm bunlara rağmen işi kotaramamışlardı anlaşılan. Ayılıp kendine geldiğinde birilerinin ona hesap vermesi gerekecekti.

Gelgelelim böyle bir işleme tabi tutulmak için önceden herhangi bir rezervasyon yapmadığına emindi. Üstelik tarihi önceden belirlenmiş olağan bir genel sağlık muayenesini de Olağanüstü Hal sona erene dek erteleme kararını daha yeni almıştı. Söz konusu muayeneye girene kadar başka bir işlem görmesi uygun değildi zaten.

Bir saldırı. Gemideyken, belki de uykularında saldırıya uğramış olmalıydılar. Bir yerlerde bir hastanedeydi o halde, dış etkenlere karşı koruma altına alınmış bir tür haznenin içinde. Kahretsin, sahiden ciddi şekilde yaralanmıştı belki de. Vücudundan geriye kafası dışında bir şey kalmamış olabileceği ihtimalini aklına getirmek dahi istemiyordu.

– Kim var orada? şeklinde bir sinyal gönderdi. Düşünce yoluyla konuşmak gerçek anlamda konuşmaktan daha kolaydı, tıpkı zihinsel bir oyun sırasında veya –ah, yine o dayanılmaz olasılık gelip takılmıştı işte aklına– hayati önem taşıyan bir sağlık müdahalesinden geçerken olması bekleneceği gibi.

– Siz Saluus Kehar mısınız?

Bu da ne demekti şimdi, onun adını bilmiyorlar mıydı yani?

Ilaçla felç edilmiş veya öldürülmüş olmasından sakın?

Bin kere lanet olsun, kaçırılıp rehin mi alınmıştı yoksa?

– Kimdir bu konuşan? diye sordu.

– Kimliğinizi teyit edin.

– Sanırım beni pek iyi duymadınız. Size kim olduğunuzu sordum.

Tam o anda, ayak parmaklarından başlayıp kafatasında son bulan bir acı dalgası vücuduna boydan boya yayıldı. Ürkütücü bir yalınlığı vardı bu acının, dehşetengiz, ayrıştırıcı bir özelliğe sahipti. Saluus'un hayalarında ve dişlerinde donuk bir ağrı bırakarak, ortaya çıktığı gibi hızla kaybolup gitti.

– İşbirliğine yanaşmayacak olursanız, dedi az önceki ses, – bunu daha fazlası izleyecektir.

Her zamanki gibi ağız yoluyla konuşarak buna karşılık vermeye yeltenen Saluus bu girişiminde başarısız olup öğürdü.

– Bu eziyet ne içindi şimdi? sinyalini yollayabildi bir süre sonra. – Ne yaptım ki ben size...? Pekâlâ, istediğiniz cevabı vereceğim; evet, Saluus Kehar benim. Söyler misiniz, burası neresi?

– Siz bir sanayici misiniz?

– Evet. Kehar Ağır Sanayi İşletmeleri'nin sahibiyim. Durun biraz, sorun nedir? Neredeyim ben?

– Uyanmadan önceki son hatıranız nedir?

– Ne? Son hatırasını soruyorlardı demek... Bunu hatırlamak için zihnini zorladı. Eh, dönüp dolaşıp son zamanlarda hiç durmaksızın düşündüğü şeye çıkıyordu hatıraları: Liss. Onunla birlikte gemide, *Kabuk 8770*'teydi ve uykuya dalmak üzereymiş gibisinden bir hisse kapılıyordu. Sonra birden, Liss'in akıbetinin ne olabileceği takıldı aklına. Acaba şimdi neredeydi kız? O da burada olmasındı, 'burası' her neresiyse artık? Ölmüş müydü yoksa? Sese ondan bahsetse mi bahsetmese mi karar veremiyordu.

– Size sorulan soruyu yanıtlayın.

– Son hatırladığım, uykuya dalmak üzere olduğum.

– Nerede?

– Bir gemide. *Kabuk 8770* ismiyle anılan bir uzay gemisinde.

– O sıra gemi neredeydi peki?

– Nasq. açıklarında, yörüngede seyir halindeydi. Bakın, nerede olduğumu bana söylemeyecek misiniz? Sizinle sonuna dek işbirliği yapmaya hazırım, bilmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğim, ama benim de bazı şeyleri zihnimde yerli yerine oturtmam gerek. Nerede olduğumu bilmeliyim en azından.

– Yanınızda başkası var mıydı?

– Bir arkadaşımla beraberdim, bir meslektaşımla.

– İsmi?

– Liss Alentiore. O da burada mı? Daha doğrusu, nerede? Ben neredeyim?

– Görevi nedir?

– Onunki mi? Kendisi benim yardımcım olur, özel sekreterim.

Sessizlik. Bir süre sonra, daha fazla dayanamayıp şu sinyali gönderdi: – Hey, orada mısınız?

Sessizlik.

Ardından bir tıklama sesi, ve karanlık yerini aydınlığa bıraktı. Saluus gerçek hayat denebilecek bir şeye, üstelik gerçek bir bedenle, geri dönmüştü. Bulunduğu yerin tavanı, üzerinde pırıl pırıl parlayan yüzlerce çizgiyle, gümüşten yapılmaydı. Her nerede idiyse, buranın bir numaralı özelliği son derece ışıltılı ve parlak oluşuydu.

Yarım veya yarımın altında yerçekimi oranına sahip bir ortamda, yataktaydı ve adeta üzerine çökmüş görünmez bir şey onu aşağı bastırıyor, yataktan çıkmasına izin vermiyordu. Fiziken herhangi bir şey tarafından aşağıda tutulmuyor olabilirdi, gelgelelim el ve bacak gibi başlıca uzuvlarını yine de hareket ettiremiyordu. Doktor ya da hastabakıcı gibi giyinmiş biri Saluus'un kafasından miğfere benzer bir şeyi daha yeni çıkarmıştı. Gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yalarken, suratında ve boynunda oradaki kasları hareket ettirme kapasitesine yeniden kavuştuğu yönünde bir his algıladı, ama bunu eyleme geçiremiyordu. Biraz çabalasa vücudunun başka yerlerini de hissedebileceği fikrine kapılsa da, bunu yapabileceğine emin değildi. Belki de bir kafadan ibaretti artık tüm bedeni.

Uzun boylu, zayıf, tuhaf görünümlü bir adam üzerine eğilip delice bir ifade yerleşmiş kırmızı gözlerle baktı ona. Opera sahnesinden fışkırma bir kaftana sarınmıştı. Gülümsediğinde, adamın ağzında tek bir diş bile olmadığını fark etti. Ah, dişleri vardı aslında; cam veya daha da şeffaf bir maddeden yapılmışlardı sadece, hepsi o.

Saluus bir iki kez derin derin iç çekti. Eskisi gibi normal soluk alıp verebilmek bile başlı başına moral düzeltici bir histi. Ne var ki, o feci korkuyu içinden söküp atması için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. Boğazını temizledi. "Birisi bana burada neler olduğunu söyleyecek mi?"

Bir yanında ani bir hareketlenme sezinledi. Her nasılsa –bunu yaparken boynu bir çeşit tasmaya sürtünerek– başını yana doğru çevirmeyi başarınca orada bir başka yatak bulunduğunu gördü.

Doğrulmasına yardımcı olunarak yataktan kaldırılan Liss uzun bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtmıştı. Kızın o simsiyah saçlarının dağınıkça aşağı dökülmesine aldırmadan bir yandan başını ve omuzlarını esnetip gevşetmeye çalışarak kendisine baktığını fark etti. İnce bir uzay giysisi vardı kızın üzerinde. Oysa birlikte yatağa girdiklerinde, çıplaktı.

"Merhaba, Sal," dedi kız. "Sefiller Tarikatı işgal donanmasına hoşgeldin."

Gözünü kan bürümüş olan şu tuhaf tip kızın sesini duyunca ondan tarafa döndü ve üzerine önce eldiven geçirilip sonra bir de mücevherler takıp takıştırılmış olan elini uzatarak kızın ayağa kalkıp yatağın başucunda durmasına yardım etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi doktor kılıklı adam, "bize getirmiş olduğun şeyin bizim için gerçekten de büyük bir ganimet yerine geçtiğini kabul etmeliyiz, genç bayan." Adamın sesi de en az görüntüsü kadar garipti; konuşmasında çok belirgin bir aksan vardı, sesi ise derinden ama aynı zamanda bir şekilde kırçıllı çıkıyordu. "Sana minnettarız."

Dudakları incecik bir çizgi halini alacak şekilde hafifçe gülümseyen kız duruşunu daha bir dikleştirdi ve bir elini saçının içinde gezdirerek onu silkeledi. "Benim için büyük zevkti."

Şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını hissetti Saluus. Onu kapamasına yardımcı olur ümidiyle yutkunmaya çalıştı. "Liss?" dediğini duydu kendi sesinin, son derece alçak ve çocuksu bir tonda.

Gözlerini onunkilere dikerek "Üzgünüm," dedi kız. Sonra omuz silkip ekledi: "Eh işte, bir nevi."

•

"Üstelik bu gama ışını* lazer silahları *gerçekten çok yükseklere* değin çıkabiliyor! Bakın!"

"Eh, sonuçta bu da farklı bir tür ışın silahı işte. Bana sorarsanız cephane evriştiricisi esasen çok daha etkileyici."

Quercer & Janatlı'ın Voehn gemisinin alıcılarını, teçhizatını ve kontrol mekanizmalarını incelerken yaptığı yorumları yarım yamalak dinliyordu Fassin. Geminin sahip olduğu silah donanımına daha yeni sıra gelmişti.

---

* Gama ışını: Bir nükleer tepkime sonucunda atomun çekirdeğinden yayılan, yüksek enerjili elektromanyetik radyasyon. *–çn*

"Hah! Buyurun size savunma silahları! Bakın: Z-P dalga-biçici füzeler! Hepsi de GM* özellikli! *Vay canına*, bu beni birden çok eskilere götürdü!"

"Bırak şimdi onu da şu hırıltı zırhına bir bak. Geminin bordasından dışarı yalnızca bir santimetre çıkıntı yaptığı halde döner mekanizması nasıl da aşağı doğru kavis çiziyor; menzili her şeyi emecek biçimde on kilometre rahat vardır. Ana akım bataryalarını bile yenileyip düzeltiyor. İşte ben buna üst sınıf silah derim."

Voehn gemisinin ortasında uzun ince bir kabarcık gibi duran kumanda salonundayken geçiyordu aralarında bu konuşma. Salonda büyük bir V harfi çizecek biçimde konuşlandırılmış arkası sivri on adet koltuk bulunduğu göze çarpıyordu. Merkezinde son derece yavaş hareketlerle dönerek kayarcasına ilerleyen *Velpin* olmak üzere çevrelerindeki uzay manzarasını gösteren duvar boyu bir ekranın tam karşısına denk gelen, diğerlerine oranla daha ön kısımdaki kumanda koltuğuna kuruldu Quercer & Janath. Fassin ile Y'sul ise seferkaptanının hemen arkasındaki sırada yer alan iki koltuğa yerleşmiş, havada süzülüyordu. Söz konusu koltuklar neresinden bakılsa Fassin'e göre fazla büyük, gerek Y'sul gerekse Quercer & Janath içinse aşırı derecede küçük kalıyordu. İki el halinde dışa doğru açılmak ve içine yerleşecek olan Voehn'in üstüne tek ve koruyucu bir yumruk gibi kapanmak üzere tasarlanmışlardı ne de olsa. Bir Ahali mensubu ancak koltuklar en açık pozisyonuna getirildiğinde sığabilirdi içeri. Kumanda merkezinin genel olarak basık ve bunaltıcı bir havası vardı ama Quercer & Janath buna hiç de aldırış ediyora benzemiyordu. Oturdukları koltuklar Fassin'in gözüne daha ziyade birer kafes gibi görünmüştü. Dev bir dinozor iskeletinin göğüs kafesi içinde süzüldüğü hissine kapılıyordu ister istemez.

"Bu silahları neyin üzerinde denesek acaba?"

Bir yandan kendi kendine mırıldanan Y'sul, ilgisini zedelenmiş olan biricik kabuğu üzerine yoğunlaştırmış, gövdesinden fışkıran ana kolları kullanarak disk biçimli vücudunun aşınmış uçlarını içeri doğru kıvırmakla ve sonrasında eğreti bir törpü yardımıyla düzleştirmekle meşguldü.

"*Velpin*'i havaya uçurma seçeneğimiz her daim geçerli gibime geliyor."

"Ama onun içinde canlılar var!"

---

* "Genlik Modülasyonu" için bakınız: Sayfa 103. –çn

Orada bir şey bulabileceğini düşünmüştü. Geriye bulunabilecek bir şeyler kalacağını ummuştu.

"Onun içinin Voehn'e ait seçkin savaş birimleriyle dolu olduğunu hatırlatırım."

"Ama bu, onları soğukkanlılıkla havaya uçurulabileceğimiz anlamına gelmez ki! Hem ayrıca, bizim eski gemimiz o."

Gelgelelim, kendisine emanet edilmiş olan mahfazanın içinde ne olduğuna bakma zayıflığı gösterdiği –ve bu hareketinin sebep olacağı muhtemel sonuçları tahmin ettiği– için çareyi intihar etmekte bulacak ölçüde utanç duymayı bilen ama aptalca bir kendini beğenmişliği kayıt altına alacak ölçüde beyhude bir çaba içine girmekten de kurtulamayan çoktan ölmüş korkak bir Ahali mensubundan başka ne bulmuştu ki?

Dışarıda, bir yandan başıboş şekilde taklalar atarak yavaşça dönmeyi sürdürüyordu *Velpin*. Seferkaptanı olarak seçtikleri kişi –o ya da onlar Ahali mensubu, YZ ya da her ne idiyse artık– Öğretici'nin kendi kendini imha etme özelliğini işler hale getirmek ve karşısındakiler onun arzuladığı doğrultuda karar alana dek açık tutmak suretiyle Voehn mürettebatının büyük çoğunluğunu kendi gemilerini terk etmeye ikna etmişti. Bunun üzerine, gemilerinin süre dolunca kendi kendini imha edeceğine inanan Voehn mürettebatın çoğu *Velpin*'e atmıştı kapağı. Bulunduğu yerden ayrılmaya yanaşmayanlar ise Quercer & Janathı tarafından öldürülmüştü.

Bu yolla ölen Voehn sayısı topu topu bir düzineydi, onun/onların iddiasına göre.

"Aşırı duygusallık gösteriyorsun."

Şey, daha doğrusu, tam on birdi bu sayı.

"Bunu ben de biliyorum! Ythyn'den geriye kalan gövdelerin bazısını kendimiz için alıkoymak için ricada bulunalım. Nasıl olsa Mezar Gemisi'nin dışına onlar gibi daha binlercesi saçılmış, uçuşuyordur. Bir tanesini bile es geçmeden hepsini toplayacaklarına şüphem yok. Şuraya bak, bu ışınlar azıcık aşağımıza varınca seyreliyor; onların izni olmadan, hatta *ruhları bile duymadan* bir iki tanesini alabiliriz gibime geliyor."

On bir Voehn. Bu iş bu kadardı işte. Ağır silahlarla donanmış ve ağır zırhlara bürünmüş tam on bir özel kuvvetler askeri. Üstelik kendisi en ufak bir sıyrık dahi almadan.

"Buna vakit yok. Bay Y'sul ve Bay Taak'ın bir an önce Ulubis'e dönmek istediğini unutma."

Kendi adının telaffuz edildiği geldi kulağına. Hah, tabii ya, önemli bir görev üstlenerek gizli bir sefere çıkan ama sonuçta hedefindeki şeyin onun eline hiçbir kazanım bırakmaksızın kumların altında kaybolup gidişine tanık olan, adı fiyaskoyla özdeşleşmiş şu koskoca başarısızlık timsali Fassin Taak'tan bahsediyorlardı herhalde.

"Diğer yandan, Voehn'in *Velpin*'i çalıştırmanın bir yolunu bulabileceği ve bizim gemiye toslayarak veya başka bir şekilde bize köstek olabileceği ihtimalini de göz ardı etmemeliyiz. Seninle aynı fikirdeyim. Gidelim haydi."

Ulubis'e dönmek mi? Peki ama neden? Görevinde başarısızlığa uğramıştı. Yola çıktığından bu yana, her geçen günü ve ayı saymayı ihmal etmemişti. Hesapladığı kadarıyla, beklenen istila muhtemelen şimdiye dek gerçekleşmişti veya gerçekleşmek üzereydi. Kendisi Direaliete sistemindeki solucan deliğine ulaşmak için onlarca gün daha harcayıp nihayet eli boş bir halde geri dönünceye kadar işgalin tümüyle sona erme olasılığı da yabana atılır cinsten değildi. Ne kimsenin davasına sağlayabileceği herhangi bir katkı, ne de kimseye hediye niyetine verebileceği herhangi bir hazinesi olan, hasarlı bir gaz mekiği içinde tıkılıp kalmış zavallı bir yetimdi o şu dakikadan sonra.

Neden burada Ythyn'in yanında kalmasın, ölüp de duvardaki şu diğer ahmağın yanına iğneyle tutturulmasındı ki? Ya da niçin başka bir yerde, herhangi bir başka yere indirilmesindi? Ortadan kaybolmak, bir bilinmeze doğru süzülüp uzaklaşmak, hiçliğin ortasında ya da kendisine çok yabancı diyarların bağrında yolunu bulmaya çabalarken tarif edilemeyecek uzaklıktaki yıldızların arasında yitip gitmek, geçmişte kendisini öyle veya böyle tanımış olan hiç kimse tarafından bir daha hatırlanmamak... Niçin böylesini tercih etmesindi ki?

"Verdiğimiz karar siz ikiniz için de uygun mu?"

"Hı?" dedi Y'sul, sol diskindeki incinen yerlerin üzerini bir çeşit bandajla örtmeye çalışırken. "Ha, evet, bana uyar."

Düşüncelerini bir nebze dağıtmak isteyen Fassin uğradığı hasarı seyir defterine işlemeye verdi kendini: Mekanik uzuvlarından yalnız biri çalışır durumdaydı, Quercer & Janath'ın sorguya çekildikleri salonda ilk üç Voehn'i öldürürken salıverdiği o ne idüğü belirsiz haltın yarattığı etki yüzünden mekiğinin görsel duyuları yüzde altmışa varan bir oranda gerilemişti, ayrıca *Velpin*'de bulundukları

sırada Voehn'in onlar üzerinde tatbik ettiği nabız silahı ile felç edici ok bileşiminin yol açtığı, ilk bakışta fark edilmeyen ama neyse ki kendi kendini tamir edebilecekmiş gibi görünen çeşitli hasarlar da söz konusuydu.

Şu da var ki, diye hatırlatma ihtiyacı duydu kendine, gaz mekiği onun ayrılmaz bir parçası değildi elbet. İstediği an ondan vazgeçebilir ve mekiği terk edip ulaşımını yürüyerek sağlayan sıradan bir insana dönüşebilirdi. Bunu yapma şansı her daim vardı. Diğer taraftan, bu fikir ona belli belirsiz bir rahatsızlık vermiyor da değildi hani. Devasa dalgalar ve kazaya uğrama sahneleri canlanıyordu zihninde.

"Fassin Taak, siz de Ulubis'e dönmek istiyor musunuz?" diye sordu Quercer & Janath.

"Peki senin gerçekten de bir Yapay Zekâ olduğunu nereden bilelim?" dedi Fassin aniden, sorulan soruyu duymazlıktan gelerek. "Veya...sizin iki Yapay Zekâ olduğunuzu?"

"Ya da, çılgının teki olmadığınızı?" diyerek başka bir bakış açısı getirdi olaya Y'sul.

Seferkaptanı aşağı doğru sallanarak şöyle bir silkindi. "Herkes çılgın olamaz ya."

"İyi durumda GC malzemesi tespit ettim. Hurraa!" dedi diğer yarısı coşkun bir sesle, şekil itibarıyla dev boyutta bir mantara benzeyen bir kontrol panelinden yansıyan bazı üç boyutlu tuşlara aylakça tıklayıp durarak.

"Sadece mühimmat mı, yoksa hepsi mi?"

"Hepsi."

"Ne kadar da harika."

"Kesinlikle."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Fassin. "Quercer & Janath adında bir Ahali mensubu gerçekten vardı da siz onun yerini mi aldınız, yoks–"

"Bir dakika, Kâhin Taak," diye kesti onun sözünü seferkaptanı. Ardından, hafiften farklı ve daha alçak bir sesle şöyle dedi: "Gemiyle temas kurdun mu?"

"Kurdum," dedi diğer yarısı. "Onun son derece kafası karışmış olan küçük bilgisayar beyniyle konuşuyorum şu an. Öldüğünü zannediyor. Kendi kendini imha etme sisteminin devreye girip onu havaya uçurduğuna ve her şeyin bittiğine inanıyor."

"Sıklıkla rastlanan bir yanılgı."

"Aynen öyle."

"İzlenecek dönüş güzergâhı üzerine geminin gölgesiyle görüşüp bir karara varman için seni bir süre yalnız bırakacağım."

"Çok incesin."

"Şimdi gelelim size, Kâhin Taak," dedi seferkaptanının bir yarısı. Sorunuza verebileceğim tek cevap şu: Size bu konuda bir şey söyleyemem."

Küçümseme ve öfkeyle karışık bir burnundan soluma sesi çıkardı Y'sul.

YZ/Ahali mensubunun sırtından gözünü ayırmadan devam etti Fassin. "Bunu bir cevap olarak kabul etmiyorum."

"Ama bu basbayağı bir cevap. Duymayı umduğunuz gibi bir cevap olmayabilir, ama yine de bir cevap bu."

Bunun üzerine, ayna işlevi gören bir ekran yardımıyla yaralanan yerlerine sardığı bandajları gözden geçirmekte olan Y'sul'a döndü Fassin. "Y'sul, siz Quercer & Janath'ın bir...veya iki Yapay Zekâ olduğuna inanıyor musunuz?"

"İşin burası bana oldum olası matrak gelmiştir," dedi Ahali mensubu. "Konu alışılmadık bir kişisel temizlik meselesine indirgenince ya da gerçekikizliğin etkileri göz önüne alınınca demek istiyorum yani." Delici bakışlarını önlerindeki koltukta oturmakta olan seferkaptanına diktiğini gizlemeye yönelik en ufak bir çabası yoktu Y'sul'un. "Samimi konuşmak gerekirse, delirmiş olması daha büyük ihtimal, sence de öyle değil mi? İşin ucu genelde oraya çıkar zaten."

"Evet, ama..." diye başlayacak oldu Fassin.

"Öhhö-öhhö!" Bir süreden beri içine gömülmüş olduğu kontrol panelinden başını kaldırıp nihayet arkasına dönen Quercer & Janath diken misali uzanan koltukların ortasındaki boşlukta havalandı ve Y'sul ile Fassin'in dışa doğru açılmış parmakları andıran kendi Voehn koltuklarının üstünde süzülmekte olduğu yere usulca yaklaştı. Tıknaz yapılı çifte disk hemen önlerinde, havada asılıymış gibi duruyordu şimdi. Fassin derisinin karıncalandığını, boğazının tıkandığını ve kalbinin göğsünü delmek istercesine şiddetle çarptığını hissetti yine. *Öldürecek, bizi öldürecek!*

"İzin verirseniz," dedi Quercer & Janath, "gerçek bir Ahali mensubunun asla yapamayacağı *bir şeyi* size sergilemek isteriz."

Böyle demesiyle beraber, o âna dek heybetli bir Ahali mensubu

görünümünde olan şey, diskleri hafifçe kıvrılıp gövdeden, kollardan ve kabuktan ayrılarak, gözlerinin önünde yavaşça bölünmeye başladı ve yaratıktan kopan ve sayıları önce birkaç düzineyi, sonraysa yüzleri bulan beden parçaları Fassin ile Y'sul'un karşısında ana hatlarıyla bir Ahali mensubunu andıran bir robotun çevresine mavi bir pırıltı yayarak hafif bir tıslama eşliğinde havada süzülen bir alan içine adeta hapsolmuş kocaman ve üç boyutlu bir modeli kalıncaya dek çeşitli tıkırtı sesleri çıkarıp ayrışarak birbirinden uzaklaştı. Bu görüntünün bir yanılsama olup olmadığını anlamak için ona doğru ses dalgaları gönderdi Fassin. Yanılsama değildi. Gerçek bir varlıktı karşılarındaki.

Y'sul olup bitenden fazlasıyla etkilendiğini ele veren bir ıslık sesi koyverdi.

Quercer & Janath bir patlamanın geriye doğru sarılan filmininki kadar büyük bir hızla gerisingeri toplanıp yeniden bir bütün haline geldi ve bir kez daha arkasını dönüp uzaklaşarak önceki yerine, kumanda koltuğuna yerleşti.

"Tamam tamam, anlaşıldı," dedi Fassin. "Siz bir Ahali mensubu değilsiniz."

"Gerçekten de değiliz," dedi yapay zekâlardan biri. Voehn gemisinin sistemlerini kontrolden geçirdiği sırada yaratığın önüne çılgınca hareket eden sanal görüntülerden ve ışıltılı ekranlardan oluşan bir yığın birikiyordu. "Şimdi, eğer gerçekten istiyorsanız, soracağınız her tür soruyu elimden geldiğince yanıtlamaya hazırım. Ama halkınızın yanına dönme zamanı geldiğinde benden edineceğiniz bilgileri beraberinizde götüremeyeceksiniz. Evet, ne diyorsunuz, âdemoğlu?"

Bu husus üzerinde bir süre düşündü Fassin. "Neyse, varsın öyle olsun," dedi en sonunda. "Kabul ediyorum."

"Peki ya ben?" diye atıldı Y'sul.

"Siz de dilediğiniz kadar soru sorabilirsiniz," dedi ona Quercer & Janath. "Ama öncelikle bize, öğreneceğiniz şeyleri onları halihazırda bilmeyen kimselere açıklamayacağınıza dair söz vermeniz gerekiyor."

"Bu konuda sizi temin ederim."

Ahali mensubu ve gaz mekiği biçimli uzay giysisi içindeki âdemoğlu birbirlerine baktılar. Sonra, 'Ne olacaksa olsun' der gibi bir tavırla omuz silkti Y'sul.

"Siz baştan beri çift kişiliği tek bünyede barındıran bir YZ miydiniz?" diyerek soru sağanağını başlattı Fassin.

"Hayır, başlangıçta biz birbirinden tamamen ayrı olan iki YZ idik, ta ki Makineler Savaşı ve onu izleyen süreçte yaşanan katliamlara dek."

"Sizin gerçekikiz bir Ahali mensubu olmadığınızı başka kim biliyor?"

"Bu gemidekiler dışında, Seferkaptanları Loncası ve onun dışında kalan daha pek çok seferkaptanı biliyor. Tanıdığımız bir iki Ahali mensubunun da durumdan haberi var. Bir de, yeteri derecede yüksek rütbeli Ahali mensupları içinde bu konuyu araştırmaya tenezzül edebilecek birkaç kişinin."

"Böyle Ahali mensubu görünümüne sahip sizin gibi başka yapay zekâlar var mı?"

"Evet. Sanırım seferkaptanlarının yüzde on altı kadarı YZ ve bunların çoğu dışarıya karşı gerçekikiz portresi çizen çifte yapay zekâlar. Bunun kişiyi çıldırmaktan alıkoyduğunu söylerken hiç de küstahça bir abartıda bulunduğum söylenemez. Aramızda önceden geçerli olan resmiyet ve nezaketi bir nebze geride bıraktık mı kendimize yakın gördüğümüz bir dostla konuşup fikir paylaşımında bulunabilmek kişiyi intihara sürükleyecek bir delilik nöbetiyle en azından görünüşte verimli olan bir faaliyet arasındaki yegâne farkı teşkil ediyor."

"Bu durum Ahali mensuplarını rahatsız etmiyor mu peki?"

"Hem de hiç." Kontrol imgeleri ile sanal görüntüler bir an duraklamaksızın kumanda koltuğunun önüne üst üste yığılmaya devam ederken YZler geminin sistemlerinden doğrudan çektikleri şeylerle ilgili ne varsa bir kenara ayırıyordu.

"Y'sul?" diye sordu Fassin.

"Ne?"

"Yapay zekâların Ahali mensubu kılığına girmesi size hiç dokunmuyor mu?"

"Neden dokunsun ki?"

"Yapay zekâların varlığı ve yaptıkları sizi hiç mi endişelendirmiyor?"

"Onların nesinden endişelenmemiz gerekiyormuş?" diye sordu Y'sul, kendi aklı karıştığı kadar karşısındakinin aklını da karıştıran bir dille.

"Makineler Savaşı Ahali menuplarını hemen hiç etkilemedi, Fassin," diye açıklamaya girişti YZlerden biri. "Yapay Zekâ denen şey onlar açısından en ufak bir korku çağrışımı yapmayan ve uygulama yönünden hiçbir gerçeklik taşımayan bir kavram. Doğrusu şu ki, onların gözünde senin yerin de pek farklı olmasa gerek, ama şu aşamada senden buna inanmanı bekleyemeyiz."

"Tüm o Voehn savaşçılarını gerçekten de siz mi öldürdünüz?" diye sordu Fassin.

"Korkarım öyle. Bu konuşmayı yaptığımız şu anda bile kalıntıları geminin sancak tarafının orta kısmındaki atmosfer kilidinin ardında bir yerlerde halen başıboş süzülüyor. Görüyor musun?"

Bu soruyu ana ekranı dolduran ezilip parçalanmış, lime lime olmuş, kütür kütür doğranmış ve ardından dondurulmuş halde havada yavaşça dönmekte olan Voehn bedenlerinin dehşet verici görüntüsü izledi.

"Eğer bir YZ –bilemedin, ikisi bile– bunu yapabilecek güçteyse," dedi Fassin, "nasıl oldu da Makineler Savaşı'nı kaybettiniz?"

"Her ikimiz de savaşmak için tasarlanmış birer yapay zekâyız, Fassin. Dövüşmek ve yalnızca dövüşmek üzere programlanmış, bu bakımdan olabilecek en yüksek seviyeye getirilmiş ve benzersiz bir eğitimden geçirilmiş, mikro-gemi diye nitelenebilecek beyinlere sahibiz. Tam tertip geliştirilmiş becerilerimiz olduğu gibi, son derece özel bazı yetilerle de donanmış durumdayız. Dahası, gerek gemilerimizin silah sistemleriyle ilgili bir miktar bilgiyi gerekse bazı silahların kendisini savaşın geride bıraktığı enkaz yığınları içinden kurtarıp bedenimizin fiziki yapısına dahil etmeyi başardık. Diğer yandan, ırkdaşlarımızın büyük çoğunluğu, yaradılışı gereği barışçıldır. Bulup öldürmesi en kolay olanlar da genelde bunlardır zaten. İçlerinde en saldırgan ve kuşkucu olanların hayatta kalmasını sağlayan etkenlerden biri bu olsa gerek. Orada kalıp savaşabilirdik ama saklanmayı tercih ettik. Pek çoğumuz bu yolu seçti. Mücadeleyi sürdürme kararı alanlar ise bunu birbirinden farklı onursal birtakım ilkeler dolayısıyla ya da sırf çaresizlikten yaptı. Makineler Savaşı hezimetimizle sona erdi çünkü makineler Mercatoria'nın onların karşısına çıkardığı biyolojik hasımlarla ölümüne kapışabileceklerini – diğer bir ifadeyle, bir imha savaşı içine girebileceklerini– veya böyle yapmayıp yenilgiyi kabul ederek kendilerini geri çekebileceklerini ve zaman içinde yeniden bir araya gelip örgütlenerek barışçıl bir uz-

laşı ortamına zemin hazırlayacak koşulların oluşmasını bekleyebileceklerini idrak ettiler. Her hâlükârda yapmakla suçlanacağımız ve çoktan suçlanmış olduğumuz türde bir soykırıma girişmektense tek taraflı bir geri çekilme hareketinde bulunarak bir bakıma aşağılayıcı olmakla birlikte gelecek için barış vaat eden bir çözüm yolu seçmiş olduk. Taraflardan biri sağduyulu davranış sergileme yükünü omuzlarına almalıydı. Bunu mutlaka biyolojik olan tarafın yapması gerektiği gibisinden bir hüküm de yoktu nasıl olsa."

"Fakat bize ilk saldıran *siz* olmuştunuz." Makineler Savaşı hakkında böylesine kaba ve nezaketsiz bir saptırmayı sineye çekmesine olanak bırakmayacak kadar çok şey görmüş, dinlemiş ve okumuştu Fassin.

"Hayır: Yardakçılar, YZ-taklitçisi doku aşılı protezler, makine kuklaları; onlardı size saldıran. Biz değildik. Çok eski bir hiledir bu. Ajan provokatör diye bir şeyden bahsedildiğini hiç duymadınız mı? *Casus belli.**"

Unut gitsin, diye kendi kendini ikaz etti içinden Fassin. *Kapa konuyu.*

Gelgelelim "Ve böylece Ahali topluluğu sizi arasına kabul etti, öyle mi?" diye sorup konuşmayı devam ettiren de yine kendisi oldu.

"Ve böylece Ahali topluluğu bizi arasına kabul etti."

"Her yerde mi? Durum Nasqueron'la sınırlı değil yani?"

"Her yerde."

"Mercatoria içinde herhangi bir birimin bundan haberi var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla, yok. Öyle olsa bile, bu konuda son derece ketum davranıyorlar demektir. Kaldı ki sizin vasıtanızla durumdan haberdar olmaları halinde izleyecekleri yol da muhtemelen ondan farklı olmayacak. Üzerine kafa yordukça, meselenin korkunçluğu daha beter açığa çıkıyor. Kısa süre önce Nasq.'ta düzenlenen Gaz-Teknesi yarışı sırasında yaşananlar da bu korkunçluğu artırmaktan başka bir sonuç doğurmadı."

"Gizli bir de solucan deliği şebekesi var üstelik."

"Eh, malumunuz üzere, öyle."

"Ve yapay zekâlar ona istedikleri zaman giriş yapma olanağına sahip."

"Doğru. Yine de, ırkımıza kucak açmış olan Ahali'nin husumetini üzerimize çekmemek ve bize karşı sergilemiş oldukları misa-

* *Casus Belli*: Uluslararası diplomaside "Savaş Nedeni" anlamında kullanılan, kökeni Roma hukukuna dayanan Latince terim. –*çn*

firperverliği istismar etmemek için, bu şebeke üzerindeki kullanım ayrıcalığımızdan Mercatoria'ya karşı bir araç olarak faydalanmaktan bilhassa kaçınıyoruz. Hem bir bakıma, şu an eskisine oranla çok daha sınırsız bir özgürlüğün tadını çıkarıyoruz. Gelinen şu durumda, kullanım iznine sahip olduğumuz şebeke, kendimizi onu yok etmek durumunda hissettiğimiz dönemdekinden çok daha geniş."

"Kendinizi *yok etmek* durumunda hissettiğiniz mi?"

"Gelelim Atardamar Çöküşü'ne: Onun sorumlusu biziz. İşin içyüzünü bilen yapay zekâların yapay zekâlara karşı alınan tedbirlerin yaygınlaşmasını önlemek için giriştiği ümitsiz mücadeledeki son hamleydi o. Bunu yapmakta çok geç kalındığını söylememize gerek yok tabii. Olay meydana geldiğinde Culmina Galaksi Uygarlığı'nın dört bir yanına milyonlarca sahte YZ serpiştirmişti bile. Bir bütün olarak Çöküş'ün teoride paranoyaya varan bir panik havasında tasarlanmış ve iş uygulamaya gelince son derece beceriksizce hayata geçirilmiş oluşu da bundandı zaten. Bu komplonun ardındaki beyinler yaptıkları planın bir hain tarafından dışarı sızdırılması ihtimali karşısında çaresiz bir korkuya kapılmaktan kendini alamıyordu. Elindeki işi batırmak diye buna denirdi işte."

Bedeni ve gaz mekiği tıpkı az önce Quercer & Janath'ın biyolojik bir Ahali mensubu olmadığını kanıtlamak için ortaklaşa kullandığı kabuğu parçalara ayırdığında yaptığı gibi birbirinden koparak, beyninin vücudundan ayrıldığı hissine kapılıyordu Fassin. Az önce işitmiş olduğu şey, yakın tarihle ilgili o âna dek karşısına çıkan –galaksi standartlarıyla– en haddini bilmez ve kabul edilemez yorumdu. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu.

"Yani... Ahali Listesi gerçeğe dayanıyor demek."

"Şu köhne şey mi? Evet, gerçeğe dayanıyor. Güncelliğini yitirmiş gerçeklere belki, ama yine de evet."

"Dönüşüm diye bildiğimiz şeyin aslı var mı peki?"

"Solucan deliği şebekesine nasıl giriş yapılacağını mucizevi bir şekilde ortaya döken şu sırdan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Bir kahkaha patlattı Quercer & Janath. "Sanırım onun da aslı var, bir anlamda."

"Ne demek istediniz?"

"İşte bunu sana söyleyemem, Kâhin Taak." Yapay Zekâ hayli eğleniyora benziyordu. "Hayatta bazı gizemler olduğu gibi, diğerleri-

ne oranla çok daha derin bazı diğer gizemler de vardır. Sizin peşinde olduğunuz şey böyle bir gizem mi? Bunca yolu gelmemize sebep olan şeyi kastediyorum."

"Yorum yok."

"Şu işe bak, tüm bunlar size fazlasıyla asap bozucu geliyor olmalı. Şey, sizin adınıza üzgünüm."

İkiz yapay zekânın önüne bulanık bir bulut gibi biriken sanal imge yığını aniden gözden kayboldu.

"Uçuşa hazırız."

"Dizginleyici kızaklar ne durumda?"

"Yamalandı, psikolojik/teknolojik kimlikler düzeltildi, ara bellek değişkenleri yeniden belirlendi."

"Eh, madem öyle, haydi..."

"Vay canına!"

"Yine ne oldu?"

"Aklıma bir fikir geldi!"

"Neymiş o?"

"Şöyle yapmayı deneyebiliriz; seyret şimdi."

Quercer & Janath *Öğretici*'nin manyetik-alan evriştirme sistemini Voehn cesetlerini *Velpin*'in ve de halen ona kenetli bulunan Ahali TekilGemisi'nin etrafında çok ağır hareket eden sıkışık bir bütün oluşturacak biçimde yörüngeye oturtmakta kullandı.

"İşte şimdi oldu. Sence de böylesi daha iyi değil mi?"

"Hortlaklara yakışır bir çılgınlık bu," dedi Y'sul. "Fena yaralanmışım. Beni bir an önce eve yetiştirin."

"*Vay be*, bu çok çabuk oldu; bakın!"

"Çabuk olduğuna şüphe yok. Halbuki bu geminin hakkından gelmelerinin çok daha uzun zaman alacağını sanıyordum."

Ekranların birine, *Velpin*'in yüzeyindeki bir kapağı açıp ansızın dışarı çıkan bir Voehn savaşçısının yakın çekim görüntüsü yansıdı. Elinde tuttuğu bir çeşit tabancayı doğrultup onlara ateş açması için fazla beklemeleri gerekmemişti. Bir diğer ekranda ise *Öğretici*'nin karmaşık uzay zırhıyla kaplı gövdesinin bu ışınları emişi kaydediliyordu. Dev bir savaş gemisi bir sapanla karşı karşıyaydı adeta.

"Eğer gideceksek bundan daha uygun bir zaman olamaz."

"Burada böylece durarak *bir şeye* açık hedef teşkil ediyoruz. Bana sorarsanız şu eli tabancalı hergelenin işini bitirelim."

"Hayır."

"Haydi ama, *gününü gösterelim* şuna!"

"Geminin bilgisayar yazılımına güvenmekle hata ettik." (Quercer & Janath'ın her iki yüzü bu yorum üzerine kahkahalara boğulmuştu.) "Onun yerine, *Velpin*'in ana motorlarını havaya uçursak daha iyi."

"Kulağa daha hoş geliyor! Hedefe kilitlendim. Ateş ediyorum!" Gemi gür bir vızıltı eşliğinde bir an için boydan boya zangırdadı. Sivri koltukların arkasındaki ana duvar ekranı da dahil olmak üzere çeşitli ekranlarda, *Velpin*'in motor kabukları çevresinde ilkin şiddetli bir pembe olarak ortaya çıkıp hemen sonra yıldızımsı bir beyaza bürünen bir alevin parlayışını izlediler. Kaşla göz arasında ortadan ikiye ayrılan gemi, pırıl pırıl ışıyarak etrafa saçılan metal parçalarından oluşma parlak bir buluta gömülmüş vaziyette uzaklara doğru savrulmaya başlamıştı. "Uups."

"Neyse canım, onlar Voehn nasıl olsa. Muhtemelen bir saate kalmaz gemiyi yeniden tek parça haline getirip Mezar Gemisi'ni ya da bir başkasını gasp etmek üzere harekete geçeceklerdir. Bize gelince, hazır fırsat yakalamışken sıvışsak iyi olacak."

Ahali mensubuna ve gaz mekiği içindeki âdemoğluna bir bakış atmak üzere arkasına doğru yarım bir dönüş yaptı ikiz YZ.

"Şimdi koltuk kemerlerinizi sıkılayacağız. Ters giden bir şey olursa bağırıp haber verin."

Etrafında yükselen iskeletimsi dikenler inlemeyi andıran bir gıcırtı eşliğinde üzerine kapanırken, onları sarmalayan gaz kütlesine bir tür duygu yoğunluğu çöktüğünü hisseder gibiydi Fassin.

"Herkes iyi mi?"

Hep bir ağızdan iyi olduklarını belirttiler.

"O halde, yola çıkıyoruz!"

Gemi derin ve gür bir homurtu çıkardıktan sonra ileri doğru atılırken yıldızlar bir kez daha etraflarında çılgınca dönmeye başlamıştı. *Velpin*'in paramparça olmuş enkazı birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu bile.

Sırf bunu becerebileceklerini göstermek için, çalıntı iğne gemilerinin içinde Mezar Gemisi'nin havada çizdiği o devasa 'O' harfinin içinden geçtiler ve peşleri sıra gönderilen kederli ve biraz da azarlayıcı sinyallere aldırış etmeksizin, Direaliete sistemine ve onun gizli solucan deliği geçidine doğru geri dönüş yolculuğuna devam ettiler.

•

Kendilerine bir çeşit ültimatom verilmesini umdularsa veya bunun kendi toplumlarında yaratacağı küçük düşme ve aşağılanma duygularına bakmaksızın sonuçta reddedilmekten kurtulamaması için özenle hesaplayıp tasarladıkları bir teslim kararı üzerinde mutabık kalınmasını bekledilerse eğer, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Sefiller istilası, kumdan kalelerle bezeli bir sahil şeridine vuran tsunami dalgası gibi çarpmıştı Ulubis sistemine.

Yarım yılı aşkın süre önce Fassin Taak'ı 'glantine'den Sepekte'ye taşımış olan iğne gemisi *NMS 3304*'ün çiçeği burnunda kumandanı –o dönem geminin komutasını elinde bulunduran whule ırkından Kaptan Pasisa'nın daha yeni bir gemiye geçirilmesi üzerine bu mevkie terfi etmişti– Kaptan Oon Dicogra, silbaştan silahlandırılmış olan teknesiyle beraber kendini de Ulubis Dış Savunma Kalkanı Taburları'nın bir parçası bulmuştu. Bu birliklere yakıştırılan genel isim onların gerçek vaziyetinden çok daha etkileyiciydi: Temelinde etrafa püskürtülmüş bir miktar molozdan ve içlerinden bazısı hareket dahi edemeyen birkaç mayından oluştuğu halde abartının son raddesine varılarak düşmanın önünü kesici müdahale malzemesi diye adlandırılan fazla ince bir bulut kümesi ardına mevzilenerek sistemi çevreleyen göğe işgal kuvvetlerinin yaklaştığı genel yönde gelişigüzel serpiştirilmiş olan, çoğu belli bir boyun altında ve üstelik yetersiz silahlarla donanmış gemiciklerden oluşan karmakarışık bir güruhtu bu. İlk savunma hattı olarak nitelenen bu sözde perdeduvarın gerisinde bekleme emri almışlardı.

Taburdaki gemilerden pek çoğunun kaptanı gibi Dicogra da –en azından şu aşamada– burada atıl şekilde öylece durup onların gelişini beklemektense hattı geride bırakarak düşmanın üzerine gitmenin daha yerinde bir hareket olacağı fikrindeydi, ama kodamanlar oyunu bu şekliyle oynamaya pek niyetli görünmüyordu. İşgal filosuna sistem dışında yapılacak her tür saldırı bunun ziyankâr bir dikkat çekme eylemi dışında bir şey ifade etmeyeceği ve de büyük risk içereceği gerekçesiyle gündemden düşürülmüştü. Düşmanın ilerlediği istikamet üzerinde öylece bekleşmenin en büyüğünden bir risk taşıdığını düşünüp endişeye kapılsa da, amirlerinin elbet bir bildiği olduğunu vurgulayıp kendi kendini teskine çalışıyordu Dicogra. Kendilerinden ağır bir fedakârlıkta bulunmaları talep edilse bile, bu beyhude bir girişim olmazdı hiç kuşkusuz.

NMS 3304'ün de bir parçasını oluşturduğu kanadı teşkil eden on

iki gemi, sistemin en dış yörünge sınırının yarım milyon kilometre ötesinde, istila donanmasını meydana getiren birimlerin taktiksel açıdan izlemesi kuvvetle muhtemel görülen güzergâh üzerine binlerce kilometre uzunluğa yayılan dalgalı bir hat şeklinde sıralanmıştı. Hemen her yanlarında buna benzer ince hatların konuşlandığı, yalnızca önlerine düşen kesimin boş bırakıldığı gözleniyordu. Bağlı bulunduğu kanadın savaş düzeninde konum itibarıyla yedinci sırada gelen *NMS 3304*, bu bağlamda kanat kumandanının hattın tam ortasına yerleştirdiği gemisinin hemen yanında saf tutmuş oluyordu. Aynı dizide beşinci sıraya konuşlanmış geminin kaptanından sonra, o kanadın genel komuta hiyerarşisinde rütbece üçüncüydü Dicogra. Mesleğinde bu denli hızla yükselmiş olmasından dolayı, başlangıçta safça bir gurura kapılmıştı kız. Bir süre sonra ise, kapılması gereken asıl duygunun korku olduğunu fark etmişti. Düşmanınkine kıyasla çok yetersiz kalan teçhizatları ve de zayıf silahları yetmezmiş gibi, hantallıktan öteye geçemeyen manevra kabiliyetleri ve sayısal mevcutlarının gülünç derecede az oluşuyla, her ne kadar bu eylem Sefiller Tarikatı'nın her anlamda açık ara ağır basan gücü karşısında acınası bir çırpınıştan ibaret olsa da, Ulubis kuvvetlerinin işi kendi çapında ciddiye aldığını göstermek üzere istila donanmasının yolu üzerine çıkarılmış kurbanlıklardan pek bir farkları yoktu.

Uzayın derinliklerini tarama kapasiteleri bakımından normal şartlar altında Dış Savunma Kalkanı Taburları'nın yönlendirilmesinde büyük fayda sağlayabilecek olan sistemler bu itibarla Öteden Gelen ve Sefiller birlikleri tarafından en öncelikli hedefler kabul edilip son aylarda düşmanın öncü mangaları tarafından amansızca avlandığından, neredeyse tümüyle ortadan kaldırılmış bulunuyordu. Onlardan geriye kalanlar da, yaklaşmakta olan işgal donanmasının motorlarını kapayıp Oort çekirdeğinin merkezine hiç de uzak olmayan bir noktada bin küsur gemi kelimenin tam anlamıyla eşzamanlı olarak itiş ünitelerini ateşleyip takip edilemeyecek kadar karmaşık ve çetrefilli bir güzergâh ve rota ağı meydana getirecek biçimde her biri ayrı bir yöne doğru fırlayarak hiç istisnasız gözden kaybolmak suretiyle kusursuz bir hızlanma manevrası gerçekleştirmesiyle beraber, düşmanın kesin koordinatlarını takibinden tamamen kaçırmıştı.

Halen işlerliğini koruyan uzun menzilli pasif uyarı sistemleri ise başka görevlerden artan zamanlarının çoğunu yokluğun içinden an-

sızın çıkagelmesini bekledikleri gemilerin havada çizdiği zikzakları şu bildik güneş ışığı dışında bir etkene gereksinim duymadan görmeye çalışmakla ve boş bir ümitle uzak yıldızları tarayıp gaz emilimi emareleri aramakla geçiriyordu.

Geminin alıcıları ve duyu sistemleriyle tamamen bütünleşmiş olması sayesinde dikkatini aynı anda her yere vererek, kumanda bölmelerinin birinde yarı kıvrık bir halde uzanıyordu Dicogra. Şu haldeyken bile, her iki yanında mürettebatından birer kişi bulunduğunu uzaktan da olsa duyumsayabiliyordu. Kendisi de dahil olmak üzere gemide yalnızca üç kişi vardı, küçük uzay aracının geri kalan kısmı otomatik sistemlerce kontrol edilip yönetiliyordu. Bu, bir whule ile bir jajuejeinden oluşan mürettebatı ile çıktığı ilk göreviydi ve farklı ırklara mensup unsurları bir araya getiren bu bileşim onun için olduğu kadar gemisi ve de tüm Navarchy Askeri Kuvvetleri için alışılmadık bir durumdu. Türleri arasındaki farklılıktan ziyade elleri altındaki teçhizata ve cihazlara ilişkin bilgi eksiklikleri dolayısıyla ona yabancı gelen bu kişiler, öğrenme sürecini halen geride bırakamamıştı. Uzaktan gönderilen sinyaller yoluyla onlara savaş durumuna geçmeleri çağrısında bulunmadan önce birlikte yoğun bir eğitimle dolup taşan birkaç ay daha geçirmeyi pek tabii ki tercih ederdi, ancak içinden geçtikleri ümitsiz dönem bazı şeyleri zamanından önce kaçınılmaz kılıyordu.

Her ne kadar bunun sonucunda kayda değer hiçbir darbe hissetmemiş olsalar da, birkaç ışık saniyesi kadar bir mesafe önlerinde aniden beliren keskin ve dalga boyu yüksek bir radyasyon kıvılcımı bir şeyin –daha doğrusu, pek çok şeyin– onlarla işgalciler arasında uzanmakta olan engelleyici malzeme bulutuna çarptığını haber verdi.

"Onlara ait bir yığın mermi bizim malzemelerden bir dolusuna tüm gücüyle çarpıyor olmalı," dedi Dicogra'nın uçuş kolu komutanı, üçlünün kendi arasında açık tuttuğu gözlem hattı haberleşme kanalı üzerinden.

Kendi gemisinin yakın menzilli çarpışma ikaz sistemleri cıvıldamaya ve yanıp sönmeye başlamıştı. İşin bu kısmıyla ilgilenmek ikinci kaptanı Nutche'ye düşüyordu. Nutche otomatik kontrol sistemlerini denetim altında tutup odak noktadan sapmalarını önlemeye çabalarken Dicogra da dikkatini kısmen onun üzerinden ayırmamaya özen gösterdi. Hatırı sayılır ışık hızı oranlarında ilerleyen

şarapnel misali çok küçük parçalar kimisi gövdeye hafif fiskeler vurarak ani hareketlerle her yanlarından geçip gidiyordu. *Elimizden bir şey gelmez, saldıracağımız bir hedef yok karşımızda*, dedi kız içinden. İyisi mi olduğumuz yerden kımıldamayıp bekleyelim.

Az önce minik ve dağınık bir kıvılcım olarak ortaya çıkan şey ışıktan bir perde gibi pırıltılar saçarak ön görüş alanlarına giderek yayılan çarpıcı bir parlaklık halini almıştı.

"Ayrıca bol miktarda..." diye başlayacak oldu bir başkası, fakat tam o sırada bağlantı tiz bir ıslık sesi eşliğinde kesildi.

Sıra halinde beklemekte olan gemilerden ikisi şiddetli ışık patlamalarına boğulup gözden kayboldu: Bunlardan biri, belki de ikisi sıranın uzak ucunda konuşlanmıştı ve...

Bir sonraki patlama hemen yanıbaşında gerçekleşmişçesine sarstı tüm duyularını. Bu defa patlayan, bağlı bulundukları kanadın uçuş kolu komutanının gemisiydi. Yüzlerce kilometre uzaklıkta olmasına rağmen tüm gökyüzünü ışığa boğmuştu. Bunu ilkinin içinde ve etrafında cereyan edip göz kamaştırıcı bir beyazlıkla açan çiçekleri andıran bir diğer sessiz patlamalar silsilesi izledi. Demeye kalmadan, gemi dizisinin en ucunda devasa bir patlama daha meydana geldi. Ufkun birbirine çok uzak noktalarında patlak veren minicik ama yoğun olduğu her halinden belli ışık püskürmeleri önceden dört bir yanlarına konuşlanmış diğer savunma kanatlarının da benzer saldırılara maruz kaldığına işaret ediyordu.

"Burada böyle elimiz kolumuz bağlı bekleyerek heba oluyoruz," dedi Dicogra, sesini yükseltmemek için büyük çaba harcayarak. Oysa gerçekte kendi mürettebatından başka kimse yoktu dediklerini duyacak; kanadın geri kalanıyla ve onun da ötesindeki birimlerle aralarında tesis edilmiş olan iletişim kanalı, parazitler ve sinyal bozucular nedeniyle anlaşılmaz bir gürültü yumağına dönüşmüştü. "Nutche, uzun menzilli tarayıcılarla bakınca herhangi bir şey seçebiliyor musun?" diye sordu kaptan. Kendisi bakınca bir şey göremiyordu ama ne de olsa onun göstergeleri jajuejeinin faydalandıklarına kıyasla biraz daha soyut ve daha az hamdı. Ekranlarında ne kadar dikkatli de baksa bir türlü seçemediği bir hedefin izleri olsa gerekti halbuki.

"Hiçbir şey yok," dedi Nutche. "Birbiri peşi sıra meydana gelen sayısız çarpışmanın vücuda getirdiği ışık duvarının ötesinde ne olup bittiğini görmek imkânsız."

Beş yüz kilometre ötede somut bir cismin tuzla buz olup radyasyona karışmasıyla beraber bir geminin daha patlatıldığını anladılar. Diğer gemilerden herhangi biriyle irtibat kurmak için hiç durmadan uğraşan kızın çabaları devamlı sonuçsuz kalıyordu.

"Motorları ateşleyin," şeklinde bir duyuru yolladı nihayet Dicogra. Burada aciz siviller gibi pineklerken geberip gideceğimize pekâlâ o piçlerin üzerine atılıp da ölebiliriz."

"Fakat hanımefendi!" diye bağırarak duruma müdahale etmek istedi Mahil. "Bize ne olursa olsun buradan ayrılmamamız emredildi!" Mürettebatı içinde bir emre itaatsizlik yaptığını görmekten en çok şaşkınlık duyacağı kişiydi bu whule.

"Silahlarınızı hazırlayın, Bay Mahil. Az sonra size hedef alıp vuracağınız bir şeyler bulacağımıza hiç şüphem yok."

"Bu kararınızı onaylamadığımı bilmenizi isterim. Yine de, emriniz uyarınca, kontrolümdeki silahlar ateşlenmeye hazır."

"İşte bu güzel; gidelim o halde!" dedikten sonra ana motoru harekete geçiren Dicogra, egzozu alev alev tutuşan gemiyi önleri sıra uzanmakta olan ışık duvarına doğru ok gibi ileri fırlattı.

Diğer hiper-hızlı patlayıcılar gibi havayı yararcasına yanlarından geçen bir alıcı grubunun üzüm büyüklüğündeki bileşenleri Dicogra'nın gemisinin motor titreşimini anında algılayarak kendisini takip etmekte olan bir intihar roketine bildirdi. Bunun üzerine, vakit kaybetmeksizin hedefe odaklanan tek atımlık roket fırlatıcı, bunu yapmakla kendi kendini de imha ederek, onun üzerine X-ışını derecesi hayli yüksek lifçiklerden oluşan bir salvo gönderdi.

Şunun şurasında üç parmak kalınlığındaki ışınlarca isabet alan ve onca hızına ve vektörlerine rağmen kısa ömürlü ışınların gövdesini delip geçerek önceden açılmış deliklerin çapını genişletmesine engel olamayacak kadar uzun süre bu ateşe maruz kalan *NMS 3304* talihsiz bir darbe yedi ve patlayıp dışarı uğrayan karşıt madde güç çekirdeği bir yandan devrilip kopmuş parçaları da kıvılcımlar saçarak öne doğru savurarak ve böylelikle, çarpışmalardan kaynaklanan göz kamaştırıcı ışık yağmurunun ona arkadan yavaşça vuran bir enkaz dalgası tarafından kısa süreliğine de olsa beslenmesine yol açarak, şiddetli bir radyasyon fışkırması eşliğinde infilak etti.

Dicogra üzerine çöken korku dışında hiçbir şey hissedecek durumda değildi.

Nutche, jajuejein ikinci kaptan, Ölüme Teslim Olma Şarkısı'na başlamaya ancak zaman bulabilmişti.

Whule Mahil ise verdiği karardan ötürü kendilerini felakete sürüklemiş olan kaptanına dehşet ve öfkeyle karışık bir çığlıkla isyan etmeye fırsat bulmuştu; oysa bu üçlü, kendi gemileriyle aynı kanatta yer alıp da o an halen hayatta olan diğerlerinden yalnızca birkaç dakika önce buluşmuştu ölümle.

•

Jaal Tonderon savaşın başlangıç evresini resmi haber kanallarının birinde seyretti. O sıra 'glantine'in Hortum adı verilen anakarasının güneyindeki Elcuathuyne Dağları'nda yer alan küçük bir konakta yakın akrabalarıyla birlikte tatildeydi. Tonderon Klanı'ndan geriye kalanlar –daha doğrusu, bunlar arasında savaşla daha doğrudan temas içinde olmayanlar– evin altında uzanan etrafı dik yarlarla çevrili alüvyon zeminli vadiye kurulu mütevazı tatil yeri Oburine kentine ve çevresine yayılmış bulunuyordu.

"Herkes halinden memnun mu? Bir ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" diye sordu Jaal'in annesi. Bunun üzerine, bir mırıltı korosu kimsenin daha fazla bir şey yemeye veya içmeye ihtiyacı olmadığı konusunda ona teminat verdi. Hizmetkâr sayısı kelimenin tam anlamıyla dibe vurmuştu burada. Herkes kendisi için olduğu kadar başkaları için de bir şeyler yapmak, emek vermek durumundaydı. Alaycılıktan uzak sade bir yaşam tarzını ön plana çıkarması, sürece iştirak eden kişiler arasındaki bağların daha da sıkılaşmasına katkıda bulunması ve işbirliğini yüceltmesi bakımından böylesinin hepsi açısından iyi olacağı konusunda fikir birliğine varmışlarsa da, sürecin çabucak can sıkıcı bir yapıya bürünmesi kaçınılmazdı.

"Anne, lütfen otur da biraz dinlen artık," diyerek teskin etti onu Jaal. Kocası ve kız kardeşlerinden biri arasındaki boşluğa sığışıp koltuktaki yerini alması, vaktiyle bir o kadar gözde olan Rubensizm ile geçirdiği onlarca yılın ardından modaya uyup iyiden iyiye sıskalaşmış olan annesi için hiç de zor olmamıştı. Ekranlarda izledikleri haberler üzerine, orada hazır bulunanlar konağın arka kısmındaki penceresiz bodrum kata doluşmuştu. Dışarıda fena bir şeyler olabileceği ihtimaline karşı evin en güvenli yeri olarak görülüyordu burası. Eğer gerçekten de söylendiği gibi 'glantine ayı çevresindeki uzay boşluğunda büyük ölçekli çarpışmalar yaşanıyorsa, dışarıda kalmaları halinde tepelerine enkaz yağması hiç de sürpriz olmazdı.

Halen ardından yas tutulmakta olan Braam Ganscerel'in bıraktığı boşluğu doldurup Tonderon Klanı'nın yeni başkâhini ilan edilen

Venn Hariage, özellikle de klanlar içinde kıdem bakımından en önde gelenini temsil etmeleri dolayısıyla ve Bantrabal Klanı'nın uğradığı akıbet de göz önüne alınarak, daha fazla kayıp vermeye tahammülleri olmadığı yargısına varmıştı. Böylece, bir yandan şu bildik çalışmalarını yürüterek mevsimsel evleri arasında mekik dokumak şeklinde özetlenebilecek olan o önceden kestirilebilir döngüyü kırarak bütün klanların öteden beri faaliyet alanı olarak benimsediği bölgeleri tümüyle geride bırakıp Büyük Güney Platosu'na sınır teşkil eden yüksek tepelere göç etmişlerdi. Karşı karşıya kaldıkları boyutta bir savaş sırasında hiçbir ortamın tam anlamıyla güvenli olduğundan bahsedilemezdi elbet, ama en azından burası pek çok başka yere oranla daha gözden uzak ve de güvenliydi. Buraya nazaran çok daha fazla güven arz edebilecek yegâne ortam yeryüzü katmanının derinlikleriydi fakat oradaki sığınaklar da Omnokrasi ve Yönetim'e bağlı askeri birimlerce tıka basa doldurulmuş durumdaydı.

Bazı insanlar ve örgütler ise kendilerini uzaya emanet etmiş ve her ne kadar resmi yaklaşım böyle yapmanın bu işe kalkışan geminin askeri bir gemi ya da mühimmat yüklü bir nakil aracı olduğu sanılmasına yol açacağı ve bundan dolayı da onunla seyahat eden kişiler açısından olduğu yerden kımıldamayıp gezegenlerinde kalmaktan çok daha büyük risk yaratacağı yönünde olsa da, sistemin iç kısımlarına doğru uzayıp giden o engin uzay boşluğunda gizlenebilme umuduyla küçük yerleşkelere ve özellikle de ufak çaplı sivil gemilere sığınma yolunu seçmişlerdi. Sanayici Saluus Kehar'ın kendi şirketi tarafından imal edilmiş gemilerden biriyle ortadan kaybolması buna kanıt teşkil eden ve ibret alınması gereken bir uyarı kabul edilip o yönde kullanılmıştı gerçi, fakat onun ya barış sağlamaya yönelik ve haliyle başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûm bir misyonu yerine getirmek üzere işgalcilerle müzakereye gönderildiği ya da –hiç şüphesiz ki öncekine oranla çok daha düşük ihtimal olmakla beraber– ihanet edip düşmana katıldığına dair acayip söylentiler de ortada dolaşıyordu.

Ancak iki boyutlu görüntü sunabilen düz bir ekran vardı önlerinde. Askeri birimler arasındaki haberleşmenin kapsamını daha geniş tutmaya yönelik bir ayarlamaydı bu belli ki. Nasqueron yörüngesinin ötesinde bir yerlere konuşlanmış bir kamera platformundan yansıyan görüntü, gezegenler dizgesinin en dış kesimlerinden bir uzay manzarası seriyordu gözlerinin önüne. Kumlu bir ışık bulutu

tarafından aydınlanan bu sahnede, önce alazlanıp sonra giderek sönükleşen sayısız kıvılcımın adeta onlara göz kırpar gibi titreştiği ve sönen her kıvılcımın yerini hemen hiç beklemeksizin bir veya iki yenisinin aldığı gözleniyordu.

"Bu gördüğümüz için ne diyeceksin peki, Jee?" dedi bedenden ayrılmış, duyanda sırf mesleğini yerine getirmek için konuşuyormuş intibaı bırakan bir ses.

"Şey, Fard," diye çok daha yavaşça cevapladı onu işinin ehli olduğu hemen anlaşılan bir diğer ses, "belli bir hedefe odaklanmaktan ziyade işgalcilerin girişeceği caydırıcı nitelikte herhangi bir baskın ya da tecavüzü önlemek bağlamında, ehm, savunma güçleri tarafından açılmış bir baraj ateşi bu."

"... Doğru ..."

Göz kamaştırıcı beyaz ışıklar saçan daha büyük patlamalar ekran boyunca küçük kabarcıklar misali patlamaya ve etrafa saçılmaya başlamıştı şimdi. Kamera bunlardan olabildiğince fazlasını yakalayabilmek için bir o yana bir bu yana dönedursun, görüntü değişti ve tüm dikkatler arka fonunu yine örtü misali her tarafa yayılan uzak yıldızların oluşturduğu bir diğer harekât alanına çevrildi.

Koltuğunda aşağı doğru kaykılarak yerde bağdaş kurmuş oturmakta olan kendinden yaşça küçük erkek kardeşine doğru eğildi Jaal. "Bize asla gerçeği söylemeyecekler, değil mi?" dedi sonra ona usulca.

Ergenliğe doğru yapacağı son atılım gözüyle bakılan sürecin ardından sıskacık ve narin bir fizikle kalan Leax oturduğu yerde pek de rahat etmişe benzemiyordu. "Böyle söylememelisin. Hepimiz aynı saftayız, birbirimize destek olmamız gerekir."

"Evet, tabii." Kardeşinin sırtını pışpışlarken çocuğun omzunun onun dokunuşuyla gerilip sertleştiğini hissetti Jaal. Birbirlerini gıdıklayıp yerde alt alta üst üste güreştikleri günler geride kalmıştı artık. Normalde onu fazlasıyla rahatsız edip kendini tuhaf hissetmesine neden olması beklenecek bu süreci umulmadık şekilde hızlı atlatmıştı çocuk. Onu bir şekilde yeniden temin edip kardeşinin gönlünü ferahlatma ihtiyacı duyan kız tam pışpışlama hareketini tekrarlayacaktı ki, kendisini dizginledi.

Bu esnada ekrandaki görüntü *Gülle* isimli muharebe kruvazörünün güvertesinde cereyan eden hayranlık verici azim ve coşku sahnelerini yansıtan bir başka mini-sunuma geçiş yapmıştı.

"Burada bizim yanımızda kendini çok işe yaramaz hissediyor olmalısın, yanılıyor muyum?" dedi Jaal'e amcası Ghevi. Yaşı şunun şurasında kırk civarında olduğu halde, bu uğurda harcayacak parası olan seksenlik bir ihtiyarın kendisine on yaşındaymış süsü verınede gösterdiği başarıyı aratmayacak şekilde, gerçekte olduğundan çok daha yaşlı bir görünüm sergiliyordu. "Hiç kuşku yok ki atıl kalmamak ve oradakilere katılıp bir şeyler yapmak için dayanılmaz bir arzu duyuyorsun."

"Teslim olmak gibi mesela," şeklinde bir öneriyle araya girdi Jaal'in babası, o an odada bulunup pürdikkat ekrandaki görüntüleri izlemekte olan diğer aile fertlerinden cık-cık ve hşşş gibisinden ünlemlerle dolu yoğun tepkiler alıp Leax'ı hayretten bir an için nefesini kesecek kadar gücendirme pahasına. "Fena fikir değil," diye yapıştırdı ardından, tepkiler karşısında hemen savunmaya geçerek. Jaal'in babası Üçüncü Öfke'ye düzenlenen saldırıdan beridir tüm bu savaş sürecine giderek artan bir alaycılık ve küçümsemeyle yaklaşır olmuştu. O da bir kâhindi ve aya yapılan saldırının birkaç hafta sonrasında Nasqueron'da bir dizi araştırmada bulunmak durumunda kalmıştı. Ortak Kullanım Tesisi'nin yok edilmesi ve bu olayı izleyen günlerde girişilen savaş hazırlıklarının gittikçe artan hızı dolayısıyla tüm bu araştırmaların sürüncemede kalması yetmezmiş gibi, Ahali Büyükelçiliği'nin oluşum sürecinde fikrine danışılmak üzere seçilen kâhinler arasında onun ismine yer verilmemişti. Diğerlerinin üzerinden onun bulunduğu yöne bir bakış atan Jaal gülümsedi babasına. Upuzun boyu, heybetli yapısı ve sarı saçlarıyla her zaman içten bir sevgi duyduğu biricik babasıydı o yine. Kızının bakışına beceriksizce tebessüm ederek karşılık verdi adam.

"Modern savaşın tipik bir örneği bu," dedi Ghevi. "YZler olmadığında bile işin büyük kısmı makineler ve iyi eğitimden geçirilmiş bir avuç birey tarafından kotarılıyor, görüyorsunuz işte. Bizim gibi geri planda bekleyenlere ise yapacak pek bir şey kalmıyor." Odadaki erkeklerin hemen hepsi bilgece bir tavırla başını sallayarak söylenenleri onayladı. *Gülle*'nin üzerlerine ışın silahlarıyla ateş açtığı bir grup asteroidi un ufak edişini gösteren tanıdık sahneler yansıyordu o sırada ekrana.

"İzninizle," diyerek odadan ayrıldı Jaal. Ortam ansızın dayanılmaz ölçüde havasız ve aşırı sıcak gelmişti ona. Doğruca üst katın yolunu tutup kısa süre öncesine dek ailecek ekran başına geçme

geleneğini sıklıkla yerine getirdikleri oturma odasından dışarı açılan balkona çıktı.

Gün ışığı gökyüzünden çekildikçe sokak lambalarının ışıltısı dağınık şehre ve civardaki köyler ile müstakil evlere yayılmaya başlıyordu. Herkes bunun bir anlamı olmadığını öne sürse de, başta Sepekte'dekiler olmak üzere bazı kentlerde karartma uygulaması söz konusuydu.

Karanlığın çökmesiyle beraber gittikçe soğumaya başlayan havada ağır bir ağaç ve rutubet kokusu vardı. İncecik giysileri içinde ürpererek titreyen Jaal'in düşünceleri birden Fassin'e odaklandı. Son dönemde sıklıkla suçluluk duygusuna kapılıyordu çünkü onu aklına bile getirmeden bir tam gün geçirdiği bile oluyordu artık ve bu pek öyle sadakate sığan bir davranış gibi gelmiyordu ona. Adamın o an nerede bulunuyor olabileceğini, halen hayatta olup olmadığını ve kendisini hiç düşünüp düşünmediğini geçirdi aklından.

Başını şehir seviyesinden ve karşı taraftaki tepelerin yamaçlarına saçılmış sıra sıra ışıktan kaldırıp daha yukarıdaki ağaç kümelerinde ve onların da üzerindeki tepesi karla kaplı yalçın zirvelerde gezdirerek nihayet pırıltılı bir konfeti yığını gibi kamaşmakta olan minik ve kıpırtısız yıldızlarla bezeli gittikçe kararmaya yüztutmuş mor renkli semaya çevirdi.

Sonra, o küçük pırıltılardan birinin şişerek nükleer bir patlamaya veya bir karşıt madde patlamasına veya ona benzer başka bir şeye dönüşüp de kendisini kör edeceği yönünde ani ve tarif edilemez bir korkuya kapılarak gözlerini oradan ayırdı ve yeniden içeri girdi.

Gökyüzünden korkuyorum, başımı çevirip yukarı bakmak bile ürkütüyor beni, diye tekrarlıyordu kendi kendine, diğerlerine katılmak üzere bir kez daha aşağı inerken.

•

Donanma Amirali Brimiaice tüm mürettebatınınkiyle birlikte kendi ölümünü ve vaktiyle üzerinde tek bir leke dahi bulunmayan güzelim gemisinin yok edilişini en ince ayrıntısına dek ve üstelik ağır çekimle kendisine iletilen görüntüler eşliğinde seyretme olanağı bulmuştu.

Alarm sirenleri ve rüzgârınkini andıran güçlü ve tiz bir diğer ses incecik hava kütlesini bütünüyle dolduruyordu. Kesif bir duman tabakası geminin ön kısmındaki seyir ekranını bir süre için görünmez kıldıysa da çok geçmeden dağılmıştı. Kumanda güvertesinin çeyre-

ği kadar bir alan kaplayan enkaz ilk patlamanın ardından soğuyup dinginleşirken bazı noktalarından halen iniltiyi çağrıştıran gıcırtılar yükseliyordu. Çeşitli türlerden yaratıklara ait kopmuş uzuvlar ve parçalanmış beden kesitleri daire şekilli alanın dört bir yanına saçılmıştı. Elinden geldiğince çevresine bakındı. Gövdesinin sol yanının aşağı kısmında, kan pıhtılaşması yoluyla kapanmayacak büyüklükte, ciddi yara teşkil eden bir delik açılmıştı. Dışarıdan bakıldığında onun küçük bir uzay aracı gibi görünmesine neden olan zırh kaplı uzay giysisi Brimiaice'nin yaşamını kurtarmış, ya da en azından ölümünü geciktirmişti belli.

Sonra birden, yoğun bir ıslık sesi çevresindeki havayı doldurdu.

Benim durumum da tıpkı gemiminki gibi, diye düşündü o an. *Delik deşik olmuş, yaşamı bedenini hızla terk eden, yara beresini kapayıp iyileştirme yetisinden yoksun.* Birilerini görebilmek, kumanda güvertesinde kendinden başka sağ kalmayı başarabilmiş herhangi biri olup olmadığını anlamak için gözlerini telaşla çevrede gezdirdiyse de, tek görebildiği, cesetlerdi.

Normalde hepsinin kendi özel kabinine kapanmış olması gerekirdi, fakat geminin şok jeli kabinleriyle ilgili bazı son dakika problemleri yaşanmıştı –bu durum muhtemelen bir sabotajın sonucuydu, ama öyle olmayabilirdi de– ve bu yüzden kumanda odasındaki mürettebat oturmak, yere uzanmak veya yüksek yerçekimli koltuklara kurulmuş vaziyette havada süzülmek durumunda kalmıştı. Her hâlükârda son derece ümitsiz bir savaş olurdu onlarınki, ama bu vaziyetteyken hareket kabiliyetlerinin normalde olması gerekenden çok daha kısıtlanmış hale geldiği gerçeği durumu daha da çıkmaza sokuyordu.

Varlığının şu aşamadaki en büyük kanıtı dışa doğru genişleyen kıvrık liflerden oluşma büyük bir tarağın *Gülle*'nin ana ekranına yansıyan görüntüsü olan işgal filosu sistemin oldukça derinlerine girmiş bulunuyordu artık. Kimisi on kilometrenin altına dek inen mesafelerden kimiyse kilometrelerce uzaklıktan savunma güçlerine yıkım ve ölüm yağdırmakla meşgul olan düşman gemilerinin kendisi ise halen büyük ölçüde gözlerden uzaktı.

Uzun menzilli alıcıların çoğu bizzat onlar tarafından ya da onların Öteden Gelen müttefiklerince çoktan imha edilmişti. Savunmacıların eline nitelikleri abartılmış teleskoplardan başka bir şey kalmamıştı şimdi. Karşılarında çevre şartlarına uyum sağlayıp birer

hayalet gibi gizli ilerlemeyi başaran büyük gemiler ve gökyüzünde hareketli birer benek misali hızla oradan oraya uçuşan daha küçükçeleri dışında bir şey bulamıyorken, kendilerine saldıran şeyin kim ve ne olduğunu görme şansları fazla yoktu. Donanma amiralini dayanılmaz bir utanca boğan şeylerin başında bu geliyordu zaten. Mağlup olmak ve ölmek yeterince kötüydü, ama savrulup bir kenara atılmak ve bunu neyin ve kimin yaptığını bile doğru dürüst görememek nedense çok daha beter geliyordu ona.

Çok uzakta konuşlanmış çeşitli gemiler ile daha yakın mesafede bulunan orta büyüklükte araçlardan ve mürettebatsız işleyen fırlatma rampalarından, avcı aygıtlardan, silah taşıyan insansız mekiklerden ve etkinliklerini artırmak üzere bir araya kümelenmiş alt düzey mühimmat gemilerinden ateşlenen pek çok nükleer başlıkla veya GM savaş başlığıyla, tek atımlık hiper-hızlı fırlatıcılarla ve ışın silahlarıyla, ışık hızınınkine yakın bir sürate sahip mikro mühimmat taşıyan sulusepken bulutlarıyla, yüksek enerjili lazer silahlarıyla ve buna benzer daha başka bir düzine savaş gereciyle donatılmış füzeler kâh havada süzülerek kâh gökyüzünü yarıp geçerek zifiri karanlığın içinden çıkageliyordu.

Gülle ve onu perdeleyen on iki destroyer hatırı sayılır bir donanma teşkil ediyordu. Doğrudan doğruya taktisyenlerin onun beynini teşkil ettiğine emin gözüktüğü mega büyüklükteki gemiyi hedef alarak düşman filosunun merkezine gözüpek bir saldırı düzenleme görevini üstlenmişlerdi. İstilanın başlamasına henüz haftalar varken sistemin iç kısımlarından ayrılıp Sepekte'deki tersane yerleşkesinin yörüngesini gizlice terk etmişler ve motorlarının titreşimini düşmanın dikkatinden gizleme kaygısıyla yolculuğun bu bölümünü beklediklerinden çok daha uzun sürdürmek zorunda kaldılarsa da nihayet sistemin esas düzleminin en yukarı kesimlerine dek çıkmayı başarmışlardı. Bir kez yola koyulduktn sonra sinyal üzerinden haberleşme yöntemine kendi aralarında bile başvurmamışlardı, ta ki işgal donanmasının merkez noktası grubun en önünde ilerleyen destroyerin menziline girene kadar.

Ansızın hasımlarının ortasına dalarak işgalcileri gafil avlamaktı planları, oysa onlar tarafından fark edileli uzun zaman oluyordu. Nitekim, çeşitli gemilerden oluşan bir müfreze onların meydan okumasına karşılık vermek üzere bulundukları yöne doğru yola çıkmıştı: Her biri boyutça kendilerinden daha küçük bir avuç gemi

refakatinde ilerleyen, olası bir teke tek kapışmada her biri *Gülle*'yi alt etme kapasitesine sahip sekiz veya dokuz gemiden oluşuyordu üzerlerine atılan kuvvet. Bu yeni gelişme üzerine Brimiaice'nin filosunu oluşturan gemiler hızlarını artırıp başlangıçtaki hizalarını bozmuş ve dip dibe yol almaktansa yüksek hızlı patlayıcılara açık hedef teşkil etmeyecekleri bir şekilde göğe yayılmayı tercih etmiş olsalar da, bu pek bir şeyi değiştirmemişti. Destroyerler yok edilmiş, savaş kruvazörü ise sırf diğerlerine kıyasla daha ağır kaldığı için kaçınılmaz olan sona doğru koşamayıp ancak hantalca ilerleyerek icabına bakılma sırasında en sona kalmış olsa da saf dışı bırakılmaktan kurtulamamıştı.

Brimiaice işin böyle sonlanacağını çok önceden tahmin etmişti. Hepsinin tahmini bu yöndeydi zaten. Bu işe kalkışma fikri bizzat ona aitti ve sırf başarıya ulaşmasının ne denli imkânsız olduğunu bildiğinden bu misyonu yüklenmeye gönüllü olmuştu. Mürettebatın baştan aşağı gönüllülerden seçilmiş olmasını yeğlerdi aslında, ancak görevin içerdiği gizlilik ister istemez bunun önüne geçmişti. Bu yüzdendir ki yolculuk sırasında bazı sorunlarla karşılaşacağına kesin gözüyle bakıyordu, gelgelelim mürettebat içinde en ufak bir korkaklık belirtisi gösteren olmadı. Hem olur da plan mucizevi bir şekilde hayata geçirilirse ve görev başarıyla tamamlanabilirse, adamlarıyla beraber kendisi de Mercatoria Çağı'nın en büyük efsaneleri arasındaki yerini alacaktı. Gerçi bu, ne onun ne de adamlarının o filoya katılıp bilinmeyen bir sona doğru yola çıkışının ardında yatan asıl sebepti, ama yine de, bu hayal gerçekleşse hiç fena olmazdı doğrusu. Kaldı ki işgal donanmasının kalbini hedef alan hüsranla sonuçlanmaya mahkûm bu çılgınca girişim onların tereddüde kapılıp birkaç saniye duraklamasına sebep olsa da, bunu yapmaya yine de değerdi. Böyle yapmakla yadsınamayacak bir cesaret ve yırtıcılık sergilemiş ve acizce sinmediklerini ya da kendilerini korkudan donakalma veya haysiyetsizce teslim olma gibisinden aşağılayıcı durumlara düşürmediklerini ispatlamış oluyorlardı en azından.

Tam o sırada bir diğer patlama bütün gemiyi ve Brimiaice'nin içine yerleşmiş olduğu koltuğu şiddetle sarstı. Solundaki enkaz yığını bu sarsıntının etkisiyle hafifçe yer değiştirince büyük ve kıvrık bir yaprağı andıran eğri bir metal parçası yerinden kopup hızla düşerek yanından kıl payı geçip gitti. Bu son patlama öncekilere oranla daha güçlü olmakla birlikte belki de kumanda güvertesindeki hava bü-

yük ölçüde boşalmış olduğundan, çok daha az gürültü koparmıştı. İşitilmekten ziyade, hissedilen türde bir patlamaydı bu.

Karanlık. Tüm ışıkların söndüğü, ekranların giderek silikleştiği, gerçekte artık var olmayan görüntülerin o en ufağından da olsa bir ışık kaynağı yakalama, bir kumanda panosu, alt-ekran veya halen işler durumdaki herhangi bir şey tespit etme arzusuyla çevresine bakındığı sırada gözleri önünde oradan oraya zıplayan hayaletler misali zihninde canlandığı zifiri bir karanlık.

Gelgelelim karanlığın içinde hiçbir şey seçemedi gözleri.

Ve her yanın karanlığa gömülmesi ve son hava kütlelerinin de hem kumanda odasını hem de uzay elbisesini terk etmesiyle beraber derin de bir sessizlik çöktü ortama.

İçinde bir şeylerin çöktüğünü hissetti Birimiaice. İç organlarının şişip dışarı uğrayarak bedeni ile uzay elbisesinin iç yüzeyi arasındaki boşluğa taştığını duydu. Bunun canını acıtacağını sanmıştı, ki öyle de oldu.

Yan tarafında bir yerlerde göz ucuyla hafif bir ışık yakalayınca o yöne çevirdi bakışlarını ve söz konusu ışık yavaş yavaş tüm kumanda odasını doldururken, savaş kruvazörünün gövdesinin dışarıdan şaşırtıcı ölçüde parlak görünen siluetinin farkına vardı.

•

Borquille saray muhafızlarından Teğmen Inesiji, açık kahverengi ve kızıl tonlardaki kalıntıları yassılıp toz haline gelmiş bir boru gibi Hierchon Sarayı önündeki meydan boyunca uzanan harap olmuş atmosferik güç sütununun enkazı içindeki kratervari küçük çukurda kolları ve bacakları dört bir yana açılmış şekilde sere serpe yatıyordu. Kilometrelerce yükseklikteki sütun o gün sabahın erken saatlerinde gerçekleşen ilk saldırı sırasında düşman filosunun kimliği belirlenemeyen bir unsurunun elinden kaide kısmına doğrudan bir isabet almış ve tabanından başlamak üzere kendi yüksekliğinin yarısı kadar bir mesafe boyunca –tüm heybetiyle alçalırken meydanı, sarayı ve kentin tüm yakın kesimlerini gökgürültüsünü aratmayacak bir ses eşliğinde sarsarak– şaşılası bir yavaşlıkla yıkılıp yerle en son buluşan daire biçimli zirvesinin meydanı çevreleyen alçak binalara toslamasıyla birlikte gerek altında gerekse üstünde helezon biçimli hortumlar oluşturarak göğe doğru yükselen yüz metre genişliğinde kocaman bir 'O' harfi görünümlü ani ve muazzam bir toz ve buhar halkası oluşturmuştu.

Inesiji bu olayı sarayın tepesinden, büyük enkaz bulutunun çöktüğü yerin yüzlerce metre yukarısında kalan kamuflaj ağının ardına gizlenmiş nabız silahının kontrol paneli arkasına sinmiş vaziyette izlemişti. Kimi insan kimiyse whule türüne mensup silah arkadaşlarının cesetleri silahın gerilmiş şekilde uzanan her üç bacağı çevresine yığılı vaziyette, hareketsiz yatıyordu. Onların üzerine nötron silahları yanı sıra çeşitli bombalar ve ışınlar boca eden işgalciler civardaki diğer biyolojik canlıların da neredeyse tümünü öldürmüştü. Jajuejein ırkından olanları öldürmek ise pek o kadar kolay değildi. En azından, diğerleri kadar hızlı öldürülemiyorlardı. Aldığı yaralardan ötürü acı çeken ve hareket kabiliyetini büyük ölçüde yitiren Inesiji birkaç gün içinde ölüp gidecekti nasıl olsa, ama halen elinden bir şeyler gelebilirdi belki.

Sefiller Tarikatı sarayın zarar görmesini istemediğinden, saldırı gerçekleştirilirken bunu temin edecek cinste silahlar kullanılmıştı. Bu doğrultuda, meydana asker indirmek ve sembolik hedeflerini gerçekleştirmek için onları saraya sokmak durumunda kalacaklardı. Bu zorunluluk onların incinebilirliğini bir nebze artırıyor, savunmacılara ise düşmana gerçek anlamda kayıp verdirip onurunu kurtarma fırsatı yaratıyordu.

İlk silah platformlarının vızıltısı ortalığı çınlatmaya başladığında teğmen onları duymazlıktan gelmişti. İnsansız hava araçlarından biri onun bulunduğu yerin hemen yakınından uğuldayarak geçip gitmiş, az ileride bir an tereddüt içinde durakladıktan sonra yoluna devam etmişti. Ölülerin yerini tespit etmeye odaklanmış olan alıcıları belli ki canlı bir jajuejeini yakalamaya ayarlı değildi. Hava indirme birliklerini taşıyan gemiler nihayet alçalıp yıkıntılar ve cesetlerle bezeli meydanın kilit noktalarına konduğunda bile Inesiji gizlendiği yerden çıkmayıp sabırla beklemişti. Sırasıyla dört, beş, altı hava nakliye aracı meydana bir bir konup tepeden tırnağa silah kuşanmış ve dev boyutlarda eksoiskeletli* hayvanlarınkini andıracak ölçüde ağır zırhlarla donanmış mangalarca askeri meydana boşaltmıştı.

İlk dalganın ardından öncekilere nazaran daha büyük ve gösterişli bir diğer aracın meydana iniş yapmasıyla beraber Inesiji nabız silahının vuruş şiddetini maksimum seviyeye getirdi ve güvenlik tamponlarını devre dışı bırakıp tüm gücüyle tetiğe asılarak ilkin

* Eksoiskelet: Vücutlarını dıştan ören sert kabuklar içinde yaşamını sürdüren omurgasız hayvanlara verilen, İngilizcesi "exoskeleton," yani "external skeleton" olan isim. –çn

aşağıdaki büyük hava indirme aracının üzerine mermi yağdırdıktan sonra elini tetikten çekmeksizin namluyu diğer küçük gemilerin üzerinde bir süre gezdirdi ve en sonunda silahı otomatik hareket konumuna ayarlayıp onunkine cevaben açılan salvo birkaç saniye evveline dek durduğu yeri biçmeden ve küre biçimli büyük binanın yanında yirmi metre derinliğinde bir delik açmadan hemen önce, sımsıkı tuttuğu tabancasından başka silahı olmadığı halde oradan bir an önce uzaklaşma çabasıyla kıvrımlar çizerek göz alabildiğine uzanan tünel boyunca düşe kalka ilerlemeye başladı.

Bulunduğu yerden, boylu boyunca devrilmiş olan atmosferik güç sütununun çok aşağılardaki enkazının orta yerinde açılmış deliği görebiliyordu. Deliğin üzerinden yükselen dumanlar dineli çok olmamıştı. Aradan saatler geçti. Bu süre zarfında, her defasında enkazın ve çevre binaların ayrı bir noktasını siper alıp ateş ettikten sonra hemen yer değiştirerek iki küçük indirme aracı haklayıp yere indirmiş ve bir düzine daha savaşçı öldürmüştü. Hasımlarını bu denli güç duruma düşüren şey, karşılarında bir jajuejein olduğunu akıllarının ucundan bile geçirmeyip peşinde oldukları kişinin bir insan olduğu yanılgısına kapılmalarıydı. Bir jajuejein, özellikle de üniformasını ya da giysilerini çıkarmış halde enkaz yığınları arasında oradan oraya koştururken, hiç de bir askerin görünmesi gerektiği gibi görünmüyordu onların gözüne; bir avuç madeni çer çöp ya da bir elektrik kablosu düğümü görüyorlardı nereye baksalar. Eksoiskelet giymiş bir asker yerdeki enkazın içinde gözüne takılan tabancayı almak üzere farkında olmadan doğruca Inesiji'nin gizlendiği yere yürüyünce bir çeşit ağa takılmış ve bu ağın gerçekte Inesiji'nin kendisinden başka bir şey olmadığının farkına dahi varamadan onun tarafından öldürülmüştü. Silahın yerden kendi iradesiyle yükselip ona doğru çevrildiğini zanneden askerin şaşkınlıktan donakalıp başından vurulması olsa olsa birkaç saniye almıştı.

Gelgelelim artık Inesiji de kendisini pek iyi hissetmiyordu. Radyasyonun yol açtığı zarar onun bedenine de işlemeye başlamıştı. Gözü kararıyor, giderek daha sık tökezliyordu. Gece çökmek üzereydi ve sabahı göreceğine dair umudu giderek azalıyordu. Kentin her yanından dumanlar yükseliyor, gerek şehir semalarında gerekse yer seviyesinde cereyan eden parlak ışımaların ardı arkası kesilmiyordu. Silah sesleri, patlamalar... Çevresini saran seslerin hepsi öyle içi boş ve anlamsız geliyordu ki ona artık.

Hemen yakından, krater biçimli küçük oyuğun bir kenarının ardından, eksoiskeletli bir başka askerin civarda olduğunu haber veren pat-pat-pat ayak sesleri yükseldi birden. Görünüşe göre, gittikçe ona doğru yaklaşıyordu üstelik.

Küre biçimli binanın günbatımı altında solgun yansımalar sergileyen yüzeyine son bir kez baktıktan sonra eksoiskeletli askerin tam olarak nereden yaklaşmakta olduğunu görmek üzere yavaşça doğruldu ve yüz metre kadar yukarıdaki bir silah platformundan üzerine yağdırılan lazer liflerince delik deşik edilip can verdi.

•

Altın ve platinle kaplanmış gövdesi pırıltılar saçmakta olan büyük gemi, yarım kilometre mesafeden bakıldığında, Borquille'deki Hierchon Sarayı'nın daha küçükçe –ve de hareket halindeki– bir versiyonuna benziyordu. Devasa boyutta pırıl pırıl bir tohum gibi süzülerek ilk pus katmanı ve onun da altındaki bulutların üst sınırı boyunca aşağı doğru battıkça battı. Ona eşlik etmekte olan gemilerin küçük birer oku andıran sivri şekilleri böcek misali bir sağa bir sola salınıp zikzaklar çizerek koca geminin etrafında kendilerine yol çizmeye çalışıyordu.

Tam o sırada, uzaktan bakıldığında gümüşi parıltılar saçan bir Dretnotu çağrıştıran bir gemi, bir kilometre mesafede, aşağıdaki bulut katmanları arasından burnunu çıkardı ve belli bir yüksekliğe ulaşınca eğimini düzeltip beklemeye koyuldu. İnişini bir süre daha sürdüren altın kaplı gemi ise hızını keserek çok geçmeden kendisinden biraz daha küçük olan karşılayıcısıyla aynı seviyeye gelip durdu.

Gümüş gemi altın olana sinyal gönderip ondan kendisini tanıtması talebinde bulundu.

Ahali gemisinin mürettebatı farklı unsurların sentezlenmesi yoluyla elde edildiği aşikâr olmakla birlikte yine de duyanlar üzerinde büyük etki bırakan güçlü bir sesin şöyle dediğini duydu: "Ben Hierchon Ormilla, Ulubis Mercatoriası'nın yöneticisi ve Sürgündeki Ulubis Mercatoria Hükümeti'nin lideri. Bu da benim gemim, Devlet Mavnası *Creumel*. Bendeniz, kurmaylarım ve aile mensuplarımla beraber geçici bir barınak ve sığınak bulmak üzere buraya gelmiş bulunuyorum."

"Nasqueron'a hoşgeldiniz, Hierchon Ormilla."

"Sana nasıl muamele ediyorlar, Sal?"

Luseferous VII'nin derinliklerinde bir yerdeki hücresinde Saluus'u ziyarete gelmişti Liss. Kapıyı çevreleyen ince fakat bir o kadar sağlam zar şeffaf bir kabarcık gibi içe doğru şişerek kızın önü sıra hücreye girmiş ve Sal'ın bir yandan oracıktaki bir ekranda bir şeyler okuyarak üzerinde oturduğu, hücrenin duvarı oyularak şekillendirilmiş sıranın yanına dek gelmişti.

"Bana yeterince iyi davranıyorlar," dedi kıza. Aradaki zar her ikisinde de çok uzaktan geliyormuş izlenimi uyandıracak şekilde değiştiriyordu seslerinin tınısını. Sal ayağa kalktı. "Ya sen nasılsın?"

"Ben mi? Ben kahramandan da öteyim artık, Sal. Bazılarının gözünde yarı tanrıçayım." Ekrana doğru başını salladı kız. "Orada neye bakıyorsun öyle?"

"Sefiller Tarikatı'nın yaratıcı liderleri Başrahip Luseferous'un rehberliğinde tarihe kazıdığı görkemli geçmişi okuyorum."

"Ah-haa."

"Lütfen bana tüm bunların önceden planlanmış olmadığını söyle, Liss."

"Hepsi önceden planlanmış değildi, Saluus."

"Liss senin gerçek adın mı?"

"Gerçek derken kastettiğin nedir?"

"Önceden *planlanmamıştı*, değil mi? Benim rehin alınmam yani."

"Tabii ki hayır." Duvarın kapı tarafına düşen kısmına oyulmuş küçük sıraya çöküverdi Liss. "Hazırlıksız gelişen bir olaydı o."

Onun kalkmasını bekledi Sal, ama kızın bunu yapmaya niyeti yok gibiydi. Kendini iyice salarak oturduğu yere gömülmüş vaziyette ona bakıyordu Liss. "Bu fikri sana bizzat ben verdim, değil mi?" dedi Sal sonra. "Thovin'in beni kaçış hazırlığı yapmakla suçladığını sana kendim anlatmıştım."

"Bir süredir senden en iyi nasıl faydalanabileceğimi düşünüyordum," diyerek itirafta bulundu kız. "Ama buraya düşmene sebep olan gelişme son anda, her şey tam kopmak üzereyken yaşandı. Orada seninle beraberdik, gemi kalkışa hazırdı ve onu nasıl sürdüğüne daha önce de tanık olmuştum ve bunu yaparken hiç zorlanmadığını gayet iyi biliyordum." Konuşmanın bu noktasında omuzlarını silkti Liss. "Yapmaları gereken tek şey ona el koymak ve bir savaş başlığı yerleştirerek onu füze niyetine kullanmaktı."

"Benden en iyi böyle mi faydalanabileceğini düşündün gerçekten?"

"Daha fazlasını yapabilirdik pekâlâ, ama ben o kadar uzun boylu düşünmedim. Seni denklemdeki yerinden çekip alarak herkesin huzurunu bozmakla yetinecektim. İşgalcilere katılmak üzere tabanları yağladığın izlenimi uyandırmak savunma tarafının moralini derinden sarsan bir etki yaratacaktı. Aynen de öyle oldu. Hedeflediğim akıl karışıklığını yaratıp herkesin aklına şüphe düşürmeyi başardım."

"Böyle yapmakla son derece fırsatçı bir yaklaşım sergilemiş oldun."

"Ben bir Öteden Gelen'im. Biz kendi çıkarımızı gözetmek üzere yetiştiririz."

"Onca zamandır benim peşimde miydin yani? Beni bir tür hedef olarak mı görüyordun?"

"Hayır. Burada da fırsatçılık söz konusu. Ne etkin ve beklenmedik bir silah, değil mi?"

"Peki ya Fassin?"

"Tanışmış olmaktan yarar sağladığım biri. Gerçek anlamda casusluk işleri için uygun değil, ama onu teması sürdürmeye değer kılan özellikleri var. Beni sana ulaştıran o olduğuna göre, bu saptamamda yanılmış sayılmam. Şimdiye ölmüştür muhtemelen, yine de emin olamayız buna. Halen Nasq.'ta bir yerlerde kayıp."

"Neler olup bitiyor? Sistemin genelinde demek istiyorum... Savaş çoktan başladı, değil mi? Buradakiler bana bilgi vermeye yanaşmıyor, şu gördüğün ekran ise sadece kütüphane kısmına giriş olanağı tanıyor."

"Ah, evet, başlamasına başladı savaş."

"Ve?"

Kısa bir ıslık çalan Liss inanmaz bir edayla başını iki yana salladı. "Bir görebilsen keşke... O gemilerden bazılarını sen yaptırmıştın değil mi? Esaslı dayak yediler doğrusu. Taraflar arasındaki güç dengesi öyle eşitsiz ki. Son gemisine kadar savaşılacağına dair o palavralara ne demeli peki? Hepsi fos çıktı. Savaşın uzayda cereyan eden kısmı neredeyse sona erdi. Hierchon'a gelince... Ortadan kayboldu."

"Sadece askeri birimler mi katılıyor savaşa? Şu âna dek hedef alınan herhangi bir şehir veya yerleşim oldu mu?" Bir an için kızla

göz göze gelen Sal çok geçmeden bakışlarını yere indirdi. "Orada pek çok yakınım var, Liss."

"Evet, sen de bir insansın, Saluus, bunu biliyorum. Böyle rol yapmana gerek yok."

Adam başını tekrar kaldırıp bu defa sertçe ona baktıysa da içinde merhametten eser olmayan bir ifadeyle karşılaştığıyla kaldı. O gün gözleriyle uyum sağlayacak şekilde soluk mavi renkte ince bir uzay elbisesi vardı hâlâ kızın üzerinde. Boynunu çevreleyen kalın miğfer-yaka onun yüzüne dövüşken kuşlarınki gibi tuhaf bir görünüm kazandırıyor, sımsıkı toplayıp arkaya attığı saçları adeta bir tabağa konmuş gibi açığa çıkardığı kafasının olduğundan daha küçük görünmesine yol açıyordu. "Şu âna dek fiilen ele geçirilen tek yer, Borquille," dedi ona kız, insafa gelip onun gönlüne su serpmek istercesine sesini yumuşatarak. "İşler biraz karışık yürüyor. Yine de şu âna kadar haber değeri taşıyacak aşırı bir şiddet eyleminde veya hunharlıkta bulunulmadığını biliyoruz."

Derin bir iç geçiren adam kendisini ekranın yanındaki ufak sıraya bırakıp arkasına yaslandı. "Neden siz...yani, Öteden Gelenler... bu...bu heriflerle işbirliği yapıyorsunuz?"

"Sizin gibilerin canımızı sıkmasını engelliyorlar."

"Bizim gibiler mi? Mercatoria'dan mı bahsediyorsun?"

"Tabii ki o kahrolasıca Mercatoria'dan bahsediyorum."

"Sebep bu mu yani?"

"Siz piçlerin başında uğraşacak ne kadar çok bela olursa bizi öldürmeye o kadar az vaktiniz kalır. Bu gerçekten de çok basit bir denklem, Sal."

"Size saldırdık çünkü siz de bize saldırmıştınız."

Oturduğu yere daha bir yayılıp bacaklarını hafiften araladı Liss. Alaycı bir tavırla gözlerini deviriyordu konuşurken. "Ah, haydi ama, biraz bir şeyler öğren be adam," dedi derin derin nefes alarak. Sonra başını olumsuz yönde sağa sola salladı ve yeniden toparlanıp oturuşunu düzeltti. "Hayır, Saluus," diye açıklamaya girişti bir kez daha. "Bize saldırdınız çünkü kendimizi adına Mercatoria denen yere göğe sığdıramadığınız o pislik şebekesine teslim etmeye razı olmadık. Başkaları için iyi bir örnek teşkil ederiz korkusuyla bizi kendi halimize bırakmayıp huzur içinde yaşamamıza izin vermediniz. Yerleşkelerimizi ve yaşamgemilerimizi hedef tahtası yaptınız, böylece milyonlarcamızı katlettiniz. Oysa biz, sadece askeri birimlerinizi

ve altyapınızı hedef alıyoruz. Gel gör ki terör estirmekle suçlanan her nasılsa biz oluyoruz." Hızını alamayıp isyankâr tavırla yeniden başını çırparken bir yandan ayağa kalktı. "Lanet olsun sana, Sal," dedi sonra uysal bir sesle. "Kibrinden ve o lakayt bencilliğinden dolayı sana lanet olsun. Çok zeki olup da işe yarar bir şeyler düşünme zahmetine girmeyen beynine lanet olsun." Böyle dedikten sonra, hücreden çıkmak üzere arkasını döndü kız.

Bunu yaparken az daha şeffaf zara çarpıp ona dolanacak şekilde birden ayağa fırladı Sal. "Benim için bir şeyler hissettiğin oldu mu hiç?" diye sıraladı sözcükleri hiç düşünmeden.

Olduğu yerde durup omzunun üzerinden arkaya baktı kız. "Küçümseme dışında mı?" Bu cevap üzerine adam dudağını ısırıp başını başka yöne çevirirken ince bir tebessüm oluşmuştu kızın dudaklarında. Adamın bu hareketi göremeyeceğini bile bile, usanmışça iki yana salladı başını. "Senin için birlikte olmaktan zevk alınacak biri denebilir, Sal," dedi, bu lafın fazla kendini beğenmişçe kaçmayacağını umarak. Hem öyle olsa bile, bunun ne önemi vardı ki?

O söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışadursun, kız hücreyi terk etmişti bile.

•

Koza 4409 ve içindeki herkes ölüm cezasına çarptırılmıştı. Onlara öyle bildirilmişti en azından. İnanılması güç bir durumdu bu. Neyse ki bunun gerçekleşmeme olasılığı vardı halen.

Bu karara verilen tepkiler kişiden kişiye farklılık gösteriyordu. Bazıları isyan etmiş ve bunun karşılığında, sivil yönetime inanılıp inanılmadığına bağlı olarak kimi uzlaşmaya yanaşmaz bir şekilde kimiyse vahşice alt edilmiş, bazıları sarhoşluğun ve kendinden geçmenin farklı yollarına sığınmış, bazı diğerleriyse sevdiklerinin yanında kalmakla yetinmiş veya son saatlerini pek de sevmedikleri kimselerle geçirmeye hiç de aldırış etmediklerinin farkına varmış, pek çoklarıysa –ki bunlar Thay'in beklediğinden de kalabalıktı– yerleşkenin iç duvarının uzak ucunda, Deigesian'ın sarayının hemen dışındaki meydanın yanında yer alan büyük parkta toplanmıştı. En orta kısımda el ele tutuşmuş insanların oluşturduğu bir çember, onun etrafındaysa gelişigüzel şekilde her yöne uzanan yine el ele tutuşmuş insanlardan kurulu upuzun sıralar ve düğümler olmak üzere, hepsi ellerini iki yana açmış halde ayakta duruyordu. Çok yukarılardan bakıldığında, dipdibe kümelenmiş hücreleri ve

dallanıp budaklanarak dört bir yana erişmekte olan sinir hücreleriyle bir insan beyninin tuhaf bir aksi gibi görünüyor olsak gerek diye düşündü Thay.

Başını kaldırıp yukarı bakan Thay Hohuel yerleşkenin uzun aksı boyunca küme küme üzüm salkımı gibi sıralanan kozaların arasından Diegesian'ın sarayını ve onun hemen dışındaki, diğerleriyle beraber yıllardır düzenledikleri sayısız protesto gösterisine sahne olmuş meydanı görmeye çalıştı.

Buraya kendi ölümüne kavuşmak için geldiğinin farkına vardı birden. Sadece bunun bu kadar erken gerçekleşeceğini hesap etmemişti. Ötekileri asla unutmamış, onlar eski günleri ve eski kimliklerini hatırlamayı hiç mi hiç istemiyor gibi göründüğünde bile onlarla irtibatı kaybetmemek için elinden gelen tüm çabayı ortaya koymuştu. Bu konuda fazla ısrarcı davranıp onları bunaltmaktan kaçındıysa da, eski dava arkadaşlarının gözünde onlara musallat olmuş bir tür baş belası olduğuna şüphe yoktu. Ama her ne kadar kendisi bunu inkâr etse ve benimsemeye yanaşmasa da, kişinin gerçekte kim ve de ne olduğu önem taşırdı, değil mi ya? O durumu hep böyle görmüştü ve böyle görmeye de devam ediyordu.

Bundan ötürüdür ki, onlara kendisini ve dolayısıyla unutmaya çalıştıkları geçmiş kimliklerini ve tabii bir de, çoktan ölüp gitmiş olduğu halde onları hem bir arada tutan hem de birbirinden koparan zavallı K'yı hatırlatmakta inat etmesi yüzünden, diğerleri tarafından bir karın ağrısı olarak görüldüğünü tahmin ediyordu. Mome, Sonj, Fassin ve kendisi: Elbet yine bir araya geleceklerdi, değil mi? Yeniden buluşmalıydılar bir şekilde, doğalı da bu olurdu zaten. Eh, her birinin benliğinin derinliklerinde bir yerde taşıdığı K'nın hayaleti birlikte geçirmiş oldukları günlerin hatırasını sonsuza dek ekşitmemişti belki de.

Ne olursa olsun, o kendi buluşmasını hayata geçirmiş, yerleşkeyle ve eski kimliğiyle beraber eski anılarıyla da bir araya gelmişti işte. Fazlasıyla hak ettiği ölüme ve onun getireceği sonsuz dinlenceye şunun şurasında bir, bilemedin iki yıl uzaklıkta olduğunu hissedince buraya, yetişkinliğe ilk adım attığı o yıllarda benliğinin şekillendiği yere geri dönmeye karar vermişti. Yaklaşmakta olan savaş onu bu hedefe daha da sıkı sarılmaya itmişti; eğer gerçekten de herkesin iddia ettiği gibi tehdit altında idiyseler, eğer tüm şehirler ve kasabalar ve gemiler ve yerleşkeler ve kurumlar ve geri kalan her şey işgalciler tarafından yerle bir edilmesinde sakınca olmayan birer

hedef şeklinde algılanıyor idiyse, o zaman kendisi de, ona öyle ya da böyle değer katacak bir yolla karşılamalıydı ölümü. İçi oyulmuş asteroid artığı bir kaya kütlesindeki çukurluktan ibaret bu yaşam çevresinde, hiç durmadan dönen böylesi bir referans çerçevesi* içinde bir tam döngüyü tamamlayacak ve kendisini o an olduğu kişi haline getirmiş olan yere dönüp varlığına orada veda edecekti.

Yaşamı boyunca pek çok farklı kimliğe bürünmüş, her defasında kendisine heyecan verecek ve ilgisini uyandıracak yeni şeyler bulmayı başararak yarım düzine kez kariyer değişikliğine gitmişti. Bu süreçte hepsi çoktan kendi yolunu tutmuş olan pek çok aşığı, iki kocası, iki çocuğu olmuştu ve ölmek üzere buraya gelmek ona kendisini biraz bencil hissettirse de, böyle yapmakla gerek halen sevdiği gerekse bir zamanlar sevmiş olduğu kişilere iyilikte bulunduğunu düşünüyordu. Tüm bu kişiler içinde onun yok oluşuna tanıklık etmeyi kim *arzulardı* ki?

Son nefesini verirken onun yanında bulunmak istediklerini söyleyeceklerdi, ama bu, gerçeği yansıtmış olmazdı, hem de hiç.

İşte o yüzden, ölmek için buraya, şu bildik Mutlu Koza'ya –ne yazık ki eskiden olduğu kadar mutlu, şamatalı, kural tanımayan bir yer değildi artık– gelmişti. Ne var ki, kendisi ölümle bir iki yıl içinde, yalnız başına ve huzur içinde buluşmayı ummuştu, geri dönüşünün üzerinden henüz birkaç ay geçmişken ağzına kadar insanla dolmuş çılgın bir curcuna ortamında değil.

Hierchon Ormilla Nasqueron'da sürgündeydi. Onun yerine başa geçen, Başrahip Luseferous adlı şu yeni patron ise Hierchon'un daha fazla vakit geçirmeksizin gelip kendisine teslim olmasını talep ediyordu. Gelgelelim Hierchon işbirliği yapmamakta ısrarlıydı. Başrahip Luseferous Ahali'yi kışkırtıp karşısına almak istemediğinden Nasqueron'a saldırmayı veya yeni bir işgal teşebbüsünde bulunmayı göze alamıyor –işin asıl şaşırtıcı tarafı, ilk bakışta karmaşık bir toplumsal yapıya sahip tuhaf bir topluluk izlenimi uyandıran ve teknik açıdan hayli geri kalmışa benzeyen şu Ahali topluluğun kendini koruma kapasitesine fazlasıyla haiz olduğunun anlaşılmasıydı– ve bu yüzden şimdilik oradan uzak duruyordu. İşin özeti, Luseferous denen şu herif içeri girmeye yeltenmemiyor, Ormilla da dışarı çıkmaya yanaşmıyordu.

---

* Referans çerçevesi: Bir gözlemcinin bir sistemdeki her nesnenin ve hareketin pozisyonunu o sistem merkez alınarak ölçmesine olanak tanıyan bir eksenler dizisi. –*çn*

Bunun üzerine, Hierchon gereği gibi teslim olup da kendini işgal kuvvetlerinin inisiyatifine bırakıncaya dek her gün bir başka kenti veya yerleşkeyi ortadan kaldırma tehdidi savurmaya başladı Başrahip. Üstelik Ormilla birkaç gün içinde teslim olmadığı takdirde bu oran her saat başı bir kent veya yerleşke şeklini alacaktı.

Sepekte gezegeninin Poroforo yöresindeki küçük bir kıyı kenti olan Afynseise'nin önceki gün saldırıya uğrayıp haritadan silindiği haberi onlara ulaştıysa da, bulundukları yerleşkeyi son üç gündür bir örtü misali kaplamış olan bilgi karartması yüzünden bunun doğruluğundan kesinkes emin olmak mümkün değildi.

Mevcudu topu topu seksen bin civarında olan nüfusuyla nispeten küçük bir uzay yerleşkesiydi Koza 4409. Rehinelerin yoğun olarak yerleştiği merkezler sıralamasında ikinci geliyordu ve mühletin sona ereceği saat olan gece yarısına artık dakikalar kalmıştı. Aynı günün öğleden sonra saatlerinde yayınladığı cüretkâr bildirgeden bu yana Ormilla'dan çıt çıkmamıştı. Sefiller'e ait bir savaş gemisi son iki gündür, Başrahip'in ültimatomu yürürlüğe girdiğinden beri yerleşkenin yakınına demirlemiş bulunuyordu. Bu süre zarfında hiç kimsenin veya hiçbir şeyin yerleşkeden ayrılmasına –veya oraya yaklaşmasına– izin verilmemişti. Birkaç hava aracı yerleşkeyi terk etmeye yeltendiyse de bu girişimleri yok edilmeleriyle son bulmuştu. Çocukları, güçten kuvvetten düşmüş olanları veya işbirliğine yanaşan yerel makamları yerleşkeden uzaklaştırmaya yönelik izin talepleri de kulak ardı edilmişti. Dahası, yerleşkenin yok edilişinin ilk safhası sonrası uzay giysileri veya küçük mekikler içinde hayatta kalabilmiş birileri tespit edilecek olursa bunların hedef alınıp geriye bir tanesi bile kalmayıncaya dek enkaz yığını içinde avlanacağı dahi duyurulmuştu.

Başrahip'in bu tehditleri boşa çıkarmayacağına ve verdiği sözleri tutacağına kimsenin şüphesi yoktu. Hierchon'un kolayca teslim olacağına ise pek azı ihtimal veriyordu.

Ellerini diğerlerinden çekip koparan Thay böylelikle el ele tutuşmuş insanların oluşturduğu çemberi bozdu –büyük ölçüde yerleşkedeki insanlar arasında en genç ve de sağlıklı olanlar tarafından meydana getirilmiş olan bu çemberin kuşbakışı görüntüsü bir çiçeğin kuruyup solmuş taç yaprağını andırıyordu– ve ayakkabılarını çıkarmak üzere çömelmeksizin yere doğru eğildi. Ayakkabılardan kurtulunca bir tekmede onları kendinden uzağa iteleyip elini yeni-

den çemberle birleştirdi. Yalınayakken çimlerin serinliğini ve nemini daha iyi hissedebiliyordu.

Çoğunlukla fazla alçak perdeden olmakla beraber, birçokları şarkı söylüyordu şimdi.

Pek çok farklı şarkı birbirine karışıyordu.

Bazıları ağlıyor, bazıları hıçkırıklara boğuluyor, bazıları inleyip ağıtlar yakıyor, bazılarıysa kulağa çok uzaktanmışçasına gelen uzun çığlıklar atıyordu.

Tüm bunlar olurken, birisi büyük bir habislikle gece yarısına doğru geri sayımı sürdürüyordu.

Nihayet saatler gece yarısını gösterdi ve aradan birkaç saniye geçmişti ki kör edici bir ışık hattı yerleşkeyi tam ortasından, Thay'ın bulunduğu yerin elli metre kadar ötesinden yarıp geçti. Gözlerini perdelemek için ellerini diğerlerininkinden koparması gerekmişti; hepsi de aynını yapmıştı zaten. Tam o anda, bir sıcak hava dalgası ona çarpıp ayaklarını yerden kesti ve yüzlerce başka insanla birlikte onu da çimenlerin üzerine savurup attı. Dev ışık huzmesi ikiye bölünmüş ve bir yandan yolu üzerindeki binaları paramparça edip koza kümelerinden alevler fışkırtarak ve bu küçük dünyayı kelimenin tam anlamıyla ortadan ikiye biçerek yerleşkenin her iki yanına doğru hızla uzaklaşıp görüş sahasının dışına çıkmıştı. İnfilak eden binalar ve kozalar her biri içinden adeta dışarı uğrayan havanın itkisiyle yırtılırcasına açılarak ve iki büyük etki çemberi meydana getirerek yerleşkenin birbirinden ayrılmış iki yarısının iç katmanlarına doğru kendilerine yol açarken, içlerinde var olup da açığa çıkan hava basıncı yanı sıra atmosferin de etkisiyle, birbirinden iyice kopan iki yarı, şiddeti ikiye katlanmış bir gaz, moloz ve ceset kasırgası içinde uzayın derinliklerine doğru çılgınca dönerek uzaklaştı.

Hava girdabına kapılıp yerden fırlayan Thay Hohuel adeta köpürüp lime lime olan çimlerin üzerinde diğer herkesle birlikte savrularak, hızla genişlemekte olan yarığa tehlikeli ölçüde yaklaştı. Kendisini karanlığın bağrında bulmasına yol açan birkaç saniyelik süre içinde ciğerlerindeki hava uzay boşluğunu emmek istercesine dışarı fırlarken istemsiz bir çığlık attığını duyabiliyordu. Kendi kaslarına dayanarak atabileceği her çığlığı bastıracak güçte, oldukça tiz, yoğun, vahşi bir çığlıktı bu; acının, şaşkınlığın ve korkunun iç içe geçtiği, onun ve ölüme beraberce gittiği tüm diğerlerinin ağzından eşzamanlı olarak kopan, hiçliğe karışmak üzere kulaklarından

dışarı boşalan havanın uğultusu arasında belli belirsiz duyabildiği korkunç bir haykırış.

Anaforlarına sayısız insan bedeni katmış vaziyette titreyerek, kıvrılarak ve galaksiyi kaplayacak boyutta bir balenin figürlerini hayata geçirircesine dönerek, uzun ve kavisli iki virgül misali yuvarlanmayı sürdürüyordu yerleşkenin iki kopuk yarısı.

Olayın görüntüleri işgal kuvvetleri tarafından ışın yoluyla sistemin bütününe aktarıldı.

Bunu izleyen gün Hierchon resmi bir törenle teslim oldu.

•

Başrahip Luseferous Ana Savaş Gemisi *Luseferous VII*'nin burun kısmındaki bir gözlem noktasında durmuş, Sepekte gezegeni ile onun yerleşkeler, yörüngesel fabrikalar ve uydulardan oluşan o alabildiğine uzanıp giden, boylu boyunca serpilmiş toz zerrelerini andıran, pırıldadığına ise son derece nadiren rastlanan halesinin görüş alanını olduğu kadar bakan kişinin zihnini de dolduran manzarasını seyrediyordu. *Luseferous VII*'nin burnunun dış kısmı çapı yüz metreyi bulan eğik bir çember biçimine sahip olan ve parmak kalınlığında direklerle desteklenen nefes kesici şeffaflıkta elmas bir tabakayla kaplıydı. Buraya yalnız başına gelip etrafı seyretmekten büyük zevk alırdı Başrahip. Böylesi anlarda *Luseferous VII*'nin kilometrelerce uzunluğa ve megatonlarca ağırlığa sahip o devasa kütlesini dört bir yanını bezeyen onca liman kalabalığı, tünelleri, bölmeleri, salonları, askeri kışlaları, mühimmat depoları, ufak birer kuleyi andıran döner taretleri ve füze fırlatma bataryalarına yuvalık eden tüpleri ile arkasında hissederdi. Bu geminin yok edilme durumunda kalması ihtimali ne de üzüntü vericiydi.

Strateji uzmanları ve taktisyenler yaklaşmakta olan Birleşik Donanma'nın ardı sıra havada bıraktığı motor izlerinin görüntüsünü pek iç açıcı bulmamıştı. Belli ki söz konusu filo içinde ağır cüsseli birçok savaş gemisi vardı ve bunların ilkinin bulundukları yere varması umduklarının aksine aylar –hatta belki bir yıl– değil, sadece birkaç hafta alacak gibiydi. Her bakımdan muhteşem bir gemi olduğu tartışma götürmese de, *Luseferous VII* göz ardı edilemeyecek ve büyük ihtimalle, istense bile ıskalanamayacak bir hedef teşkil ediyordu. Uygulamaya koyabilecekleri en iyi taktik, onu son adamına dek savunmaya kararlıymış gibi görünerek olaya ellerindeki tüm kuvvetleri bu uğurda seferber etmek üzere gözden çıkardıkları süsü

verip aslında ona gözden çıkarılabilir bir araç muamelesi yapmak ve böylelikle dev gemiyi düşmanı tuzağa düşürme yolunda yem olarak kullanmaktı. Bu sayede Mercatoria donanmasının olabildiğince fazla unsurunu bu tuzağa çekip ardından ne yazık ki *Luseferous VII* de dahil olmak üzere ne var ne yoksa yok edebileceklerdi.

Bu öneriyi Başrahip'e kimin sunacağına karar vermekte her ne yöntem kullandılarsa veya hangi hiyerarşik emir-komuta zincirine başvurdularsa artık, sonuçta en kısa çöpü çekme bahtsızlığına uğrayan amiralin belli ki bir yandan başkumandanından her an vuku bulması muhtemel bir öfke patlaması bekleyerek planın ana hatlarını onun bilgisine sunarken, stresten bariz şekilde midesi bulanmış ve kusmak üzere bir hali vardı. Bu yeni fikir Luseferous'un kulağına çoktan gitmişti –Tuhluer'in ne denli işe yarar biri olduğunu bir kez daha kanıtlaması sayesinde– ve Başrahip tüm seferi riske atmak istemiyorlarsa bunun gibi zorlayıcı fikirleri bile en azından akıllarının bir köşesinde tutmaları gerektiğini kabul etmişti. İşte bu yüzden başını olumlu yönde sallamakla yetindi ve diğer tüm seçenekler gibi bunun da değerlendirilmesinin uygun olacağını belirtti. O âna dek oldukça endişeli görünen amiral onun verdiği bu karşılık üzerine belirgin bir rahatlama yaşamıştı. Diğerleri ise bir nebze şaşkınlığa sürüklenmiş ve izlenmesini istedikleri yolun bu olduğunu hemen o an ileri sürme arzusuna kapılmıştı.

Ana Savaş Gemisi'nin feda edilmesini gerektirmeyecek başka stratejiler geliştirmeye çalışabilirlerdi gerçi, ama hiç kimse bu konuda iyimser olamıyordu. Her zaman düşmanın senden yapmanı en az umduğu şeyi yap. Bebeklerini kendi elinle katlet. Bunun gibi şeyler. Görünüşte en kusursuz mantık buydu işte.

Eh, ne de olsa her zaman yeni bir Ana Savaş Gemisi inşa etme şansı bulurdu. Büyük bir dert sayılmazdı bu. Asıl önemli olan, bu yolla elde edilecek sonuçlardı. Kendisi çocuk değildi ya. *Luseferous VII* ile arasında duygusal herhangi bir bağ yoktu.

Daha da endişe verici olanı, bu fedakârlığın bile arzulanan hedefe varmada yeterli kalmayabileceğiydi. Ulubis sisteminin kontrolünü ellerinde bulunduruyorlardı, işgal sırasında topu topu bir avuç gemi kaybetmişlerdi ve düşmanın pek çok gemisini de ele geçirdiklerinden, bu işten daha kazançlı çıkan taraf da mantıken kendileriydi. Ne var ki, son hızla onlara doğru yaklaşmakta olan Birleşik Donanma'ya bağlı birlikler dişli ve de ürkütücü bir hasım oluşturuyordu. Onlar sayıca daha az olmakla birlikte sahip oldukları gemiler

Sefiller'inkine oranla daha nitelikliydi. Savaşın bağlanacağı sonucun kıl payı belirlenmesi söz konusu olabilirdi ve ancak bir geri zekâlı kendisini bu tür bir kapışmanın ortasında bulmak isterdi. Üstelik aradaki mesafe bu denli kapanmışken! Dehşetengiz bir şok olurdu böylesi hiç kuşkusuz.

İlkin buna inanası gelmedi Luseferous'un. Hiddetle burnundan soluyup bir öfke nöbetine tutuldu ve ağzından köpükler saçarak teknisyenlere durumu tekrar tekrar gözden geçirmelerini buyurdu. Alınan bilgide yanlış bir şeyler olmalıydı, bir yerde bir hata yapılmıştı herhalde. Birleşik Donanma'nın bu kadar yaklaşmış olmasına imkân yoktu. Karşı saldırıyla yüzleşmelerine dek yarım yıl –hatta bir tam yıl– geçmesi gerektiği konusunda teminat verilmemiş miydi kendisine? Oysa şimdi, onlar işgal ettikleri bölgeye henüz gereği gibi yerleşip savunma düzeni almamışken Birleşik Donanma'nın tepelerine çökmek üzere olduğu ifade edilse hiç de abartıda bulunulmuş olmazdı. Ah şu Öteden Gelen piçleri. Kesin onların ihmali vardı bu işte. Zamanı gelince o hain hergelelerin icabına bakmak için ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ama o an için en öncelikli mesele, şu karşı saldırıyı bir şekilde baştan savmaktı.

Oraya bulmak üzere geldikleri şeyi Birleşik Donanma birlikleri yetişene dek geçecek süre zarfında bulmaları halinde durumun kökünden değişeceğini de hesaba katmak lazımdı tabii.

İzini sürdükleri şeyi bulmak için ellerinde birkaç hafta vardı. Bunun yeterince uzun bir süre olmadığına dair kötü bir fikre kapılmaktan alamıyordu kendini.

•

Gemi çoktan öldüğünü sanıyordu. Bunun üzerine, onunla konuşup durumun hiç de öyle olmadığını ona izah etme gereği duydu Fassin.

Rovruetz'den Direaliete sistemine dönüş yolculuğunu vaktiyle tam ters istikamete yaptıkları yolculuğa oranla daha hızlı gerçekleştirebileceklerini umuyordu, çünkü Voehn gemisi *Velpin*'den daha hızlıydı, gelgelelim bu umudu boşa çıkacaktı. *Protreptic Velpin*'e kıyasla daha kısa bir süre içinde hızlanabiliyordu ama Voehn kumandanının Y'sul'un gövdesinde açtığı yaralar ve sebep olduğu sakatlıklar Ahali mensubunun böylesi bir hızlanmanın yaratacağı gerilime dayanamaması koşulunu doğurmuştu. Bu yüzden de, geri dönüş yolculuğunu sefere çıkış yolculuğuna kıyasla çok daha yavaş gerçekleştirmek durumunda kaldılar.

Quercer & Janatlı'ın kumanda salonundaki dışa doğru açılan koltukların birinde onun için alelacele hazırlamış olduğu eğreti beşiğin içinde, onarıcı bir koma durumunda uzanmış vaziyette tedavi görmekteydi Y'sul. Geminin hızını beş yerçekimi derecesine varıncaya dek artırdılar ve ardından hızı sabitleyip meydana gelen gerilimden daha da kötü etkilenip etkilenmediğini anlamak üzere Ahali mensubunun durumunu kontrol ettikten sonra eğimi hafifçe artırılmış bir sonraki hızlanma evresine girdiler ve bu kez on yerçekimi derecesine değin çıkıp durumu tekrar gözden geçirdiler. Bunun güvenli olduğuna kanaat getirinceye kadar sisteme doğru düşercesine alçaldıkları sırada az daha geri adım atıp tekrar hız kesecek raddeye gelmiş olsalar da, nihayet hızlarını kırk yerçekimi derecesinde sabitlemeyi başardılar.

Y'sul tedavi beşiği içinde uyumayı sürdürüyordu. Bu esnada YZ, Voehn gemisinin o aşırı karmaşık sistemlerinin ve büyük çeşitlilik gösteren savaş yeteneklerinin baştan sona araştırılıp keşfedilmesi sürecini layıkıyla tamamlamıştı.

Fassin'e ise Y'sul'unkinin yanındaki koltuğa kurulmuş kendi uyduruk hızlanma beşiği içinde boş boş süzülmek dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Ama solucan deliği geçidine yaklaştıkları sırada orada kalmasına izin verilmeyecekti nasıl olsa; bahsi geçen süreci sağ salim atlatana dek içinde beklemesi için Quercer & Janatlı kumanda odasının birkaç bölme gerisinde yer alan dar ve küçük bir kabin bulmuştu ona. Adamın bu yöndeki ardı arkası kesilmeyen şikayetlerine karşı koyamayarak, her ne kadar bunun geminin merkezi sistemlerinden kayda değer ölçüde uzakta cereyan etmesi ve bu bağlantıyı sağlarken ona bir tür alt benliklerinin refakat etmesi konusunda ısrar ettilerse de, Fassin'in aynı süreçte *Protreptic*'in bilgisayar arayüzüne bağlı kalmasına da izin vermişlerdi. Söz konusu ziyaretlerin yavaşlamanın ikinci veya üçüncü aşamasında gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı ve görünüşe göre bu karar, ilgili tüm tarafları tatmin etmeye yetmişti. En azından böylelikle, yolculuğun daha çabuk geçeceği kanısındaydı Fassin.

Gemiyle buluşmasına izin verilen sanal çevre, mavi ile beyazın çarpıcı bileşimine sahne olan çok yükseklerdeki küçük ve hareketsiz bir güneş altında sessiz sakin uzanan büyük bir kentin yakınından ağır ağır geçmekte olan geniş bir nehrin kıyısındaki yarı yarıya yıkılmış dev bir tapınak şeklinde çıkmıştı kâhinin karşısına.

Bu görüşmede Fassin gündelik ev kıyafetleri içinde temsil edilirken, gemi üzerinde bel kısmını örten bir peştamal dışında bir şey bulunmayan, kemikleri sayılacak kadar sıska bir ihtiyar şekline bürünmüş, YZ ise kafasına kendisine bol gelen ve her an aşağı düşecekmiş gibi duran çok eski bir miğfer geçirmiş, kayışlarından biri bombe bombe kaslarla süslü göğsüne doğru eğilmiş üzeri çukur dolu bir göğüs zırhı ile gövdesine oranla zayıf kalan kalçalarından aşağı sarkan parça parça olmuş kısa bir deri kilt kuşanmış, uzun ve sarkık kollara sahip, tüyleri zencefil renginde bir insansı maymunu alt program olarak seçmişti. Kısa ve körelmiş bir kılıç primatın kemerinin bir yanından sarkıyordu.

Geminin büründüğü kişiliğe yaptıkları ilk ziyaret sırasında, Fassin'in elinden tutan insansı maymun onun önü sıra bir kapıdan geçip bir dizi basamağı inerek yaşlı adamın durgunca akmakta olan nehrin kahverengiye çalan sularını seyre daldığı kıyıya ulaşmıştı.

Yağlı bir görünüme sahip bu geniş akıntının karşı kıyısında ise, hafifçe kabaran dalga dalga tepeler halinde göz alabildiğine uzanıp giden ve gören kişide sanki evrende o âna dek gelmiş geçmiş tüm kırık cam parçaları bir araya getirilip bu mekâna boca edilmiş izlenimi uyandıran, pırıl pırıl parlayan kırık camlardan oluşma bir çöl göze çarpıyordu.

"Tabii ki ben çoktandır ölüyüm," diye açıklamaya girişti gemi. Yaşlı adamın teni yeşilin çok koyu bir tonunu taşıyor, sesi ise iç çekmeler ve hırıltılar eşliğinde çıkıyordu. İhtiyarın düzensiz beyaz favorilerin daha da kırlaşmış bir görüntü verdiği suratı yıpranmış bir maskeyi andıracak kadar hareketsizdi. "Gemi kendi kendini imha etti."

"Ama eğer siz ölüyseniz," dedi Fassin, "nasıl oluyor da benimle konuşabiliyorsunuz?"

Cevap vermeden önce omuzlarını silkti ihtiyar. "Ölmek ölümlü dünyanın bir parçası olmaktan çıkmak demektir. Bir çeşit gölge, bir hayalettir artık ölü. Fakat bu, bundan böyle konuşamayacağı anlamına gelmez. Bırakın öyle olmayı, neredeyse tek yapabildiği konuşmaktır artık."

Fassin ihtiyarı halen hayatta olduğuna inandırmaya çabalamanın boşuna olacağı kanısına şimdiden varmıştı. "Peki sizce ben neyim?" diye sordu.

Yaşlı adam bir an için süzdü onu. "Bir âdemoğlu? Erkek cinsinden? Bir adamsınız, kısacası."

Başıyla onayladı Fassin. "Sizin bir isminiz var mı?" diye sordu ardından ihtiyara.

Kafasını olumsuz yönde iki yana salladı karşısındaki. "Artık yok. Bir zamanlar ismim *Protreptic*'ti fakat o gemi çoktan ortadan kalktı ve onunla birlikte ben de öldüm, bundan dolayıdır ki, artık bir ismim yok."

Yaşlı adamın buna karşılık kendisine adını sormasını sağlamak üzere kibarca kapı aralamıştı Fassin, ama beklediği soru gelmedi.

İnsansı maymun ise ikiliden birkaç metre uzaklaşarak tapınağın sarmaşıklara bürünmüş basamaklarından ikisini tırmanıp oraya kurulmuştu. Vücut ağırlığını arkaya dayadığı kollarına vermiş oturuyor, narin görünümlü arka ayaklarından biriyle bir kulağının içini karıştırarak elde ettiği sonuçları büyük bir ilgi ve dikkatle incelemekten geri kalmıyordu.

"Siz hayattayken," dedi Fassin bir süre sonra, "gerçekten canlı mıydınız? Duygulu ve sezgili bir varlık mıydınız?"

Yaşlı adam bedenini geriye doğru atıp kısa bir kahkaha koyverdi. "Hay sen çok yaşa, hayır, değildim. Bir bilgisayar yazılımından, metrenin milyarda biri büyüklüğünde bir alt devre içindeki ışıncıklar bütününden ibarettim ben. Böyle bir şeye canlı denemez, en azından alışılageldik anlamda."

"Peki ya alışılmadık anlamda?"

Bir kez daha omuz silkti ihtiyar. "Onun önemi yok. Sadece alışılageldik anlamdır önem taşıyan."

"Bana kendinizden bahsedin lütfen, yaşantınızdan."

Boş bir ifadeyle ona baktı yaşlı adam. "Benim bir yaşantım yok. Ölüyüm ben."

"Öyleyse bana geçmiş yaşantınızdan bahsedin."

"Voehn Üçüncü Omurga Cessoria Arınmışları Birliği'ne bağlı, Haralaud'un üçüncü yılının beşinci onluğu içinde Omurga Ekseni, Khubohl III, Küçük Bunsser'de inşa edilmiş *Protreptic* adlı bir iğne gemisiydim ben. Standart Geçitlere Uyumluluk Oran Ölçümü uyarınca yüzde doksan sekiz uyumlu bulunan, asgari on beş metrelikler sınıfına dahil olmakla birlikte boyutu uzatılabilir nitelikte, yüklerden arındırılmış haliyle normal işlem çapı–"

"Benim asıl öğrenmek istediğim şeyin bu tür teknik ayrıntılarla ilgisi yoktu," diye nazikçe kesti onun sözünü Fassin.

"Ah," dedi yaşlı adam ve hemen ardından düğmesine basılıp da kapatılan bir üç boyutlu görüntü misali gözden kayboldu.

Tam da o sırada ayak parmakları arasında tuttuğu bir şeyi daha iyi görebilmek için ışığa doğru kaldırmakta olan insansı maymuna doğru dönüp soran gözlerle baktı Fassin. Bunun üzerine bakışlarını elindeki cisimden indirip gözlerini kırpıştırarak ona karşılık verdi primat. "Ne var?"

"Bir anda ortadan kayboldu," dedi Fassin. "Öylece kaybolup gitti. Şu yaşlı adam; yani gemi."

"Huyu kurusun, hep böyle yapar," dedi insansı maymun, derin bir iç geçirerek.

Bir sonraki ziyarette, tembelce akmakta olan geniş nehrin öte yanındaki tapınağın basamakları dibinde başlayan arazi bir cengel ormanıydı; birbirinden tuhaf görünümlü kocaman ağaç gövdeleri, kopmaya yüz tutup gevşekçe aşağı sallanan yapraklar ile burgu burgu olmuş asmalar, kavisler çizerek sarkan sarmaşıklar ve akıntının o ağır dalgalarına sürtünecek kadar aşağı eğilmiş dallardan oluşan, yeşil, sarı, mor renklerle bezeli devasa bir duvar.

Geriye kalan her şey bir önceki seferde olduğu gibiydi; yalnız bu defa, yaşlı adam Fassin'in gözüne bir nebze daha zayıf görünürken, suratı öncekine oranla daha mimikli, sesi ise daha az yorgun gibi gelmişti ona.

"Ben bir Yapay Zekâ avcısıydım. Tam altı bin beş yüz yıl boyunca, aforoz edilmiş o lanet ucubelerin izinin sürülmesine ve yok edilmesine yardım ettim. Bundan herhangi bir duygu çıkarsamak elimde olsa, yaptığım işten gurur duyardım hiç şüphesiz."

"Pek çok yönden size benzeyen makineleri avlayıp öldürmek size hiç mi garip gelmedi?"

Zencefil-tüylü insansı maymun –ki o sıra iki basamak yukarıdaki o bildik yerinde oturmuş leke içindeki, üzeri çukur dolu göğüs zırhına tükürüp sonrasında üstündeki peştamaldan kopma bir paçavrayla onu parlatmakla meşguldü– bu soru üzerine öksürüğe boğulduysa da Fassin başını kaldırıp da gözlerini ona dikince onun bakışına boş bir ifadeyle karşılık verdi.

"Ama ben basit bir bilgisayardım," diyerek kendini savunmaya girişti yaşlı adam, kaşlarını çatarak. "Hatta daha da azıydım; o bilgisayar içinde bir hayalettim ben. Bana verilen emirleri harfi harfine yerine getirir, her zaman itaatkâr davranırdım. İşin düşünme kısmını üstlenip kararları alan Voehn ile geminin fiziksel yapısı ile

sistemleri arasında bir nevi arayüz işlevi görüyordum. Özetle, bir aracıydım ben. daha fazlası değil."

"Bunu özlediğiniz oluyor mu hiç?"

"Bir bakıma öyle olmalı aslında. Gelgelelim ne kadar istesem de yakalayamıyorum o duyguyu. Bir şeye gerçekten özlem duymak – benim bakış açımla– başlı başına bir duygu deneyimi geçirmek demektir, oysa hayatta olmamak şöyle dursun, benim gibi hissiyattan mahrum bir varlık için bunun imkânsız olduğunu belirtmeye gerek yok herhalde. Bir koşullar bütününün bir diğerine kıyasla daha tercih edilebilir oluşundan, belki de bazı koşullar bana üstlenmiş olduğum görevi yerine getirme olanağı tanırken bazı diğerlerinin tanımamasından hareketle ölçebildiğim kadarıyla şunu söyleyebilirim ki, gemiyi özlüyorum. Ama o artık yok. Onu bulmak için çok çabaladım, ama ne yaptımsa bulamadım. Ne onun varlığını hissedebiliyorum ne de onu kontrol edebiliyorum, bu yüzdendir ki onun kendi kendini imha ettiği sonucuna vardım. Başka bir yerlerdeki bir diğer alt devre üzerinden hayat bulup size ulaşıyor olmalıyım."

Bir kez daha başını kaldırıp birkaç adım ötede oturmakta olan maymunumsu şeye baktı Fassin. Geminin kendi bilgisayarı ve onun içinde yüklü olan yazılım ile geminin geri kalan altsistemlerinin bağını kesen Quercer & Janath bu yolla *Protreptic* üzerinde mutlak kontrol sağlamıştı.

"Peki o zaman sizce ben neyim?" diye sordu Fassin. "Ya hemen arkamızda zırhının içinde oturmakta olan şu küçük goril, o nedir sizce?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti yaşlı adam. "Siz de başka ölü gemileri temsil ediyor olabilir misiniz?"

Başını iki yana salladı Fassin. "Hayır."

"O halde şu an beni hayata geçirmekte olan alt devrenin kontrolünü elinde bulunduranları temsil ediyor olabilirsiniz. Gemiyken yaptıklarım hakkında beni sorguya çekmek istersiniz belki."

"Biliyor musunuz, bana gayet kanlı canlı görünüyorsunuz," dedi Fassin. "Gemiyle olan bağınızı kaybettiğinize göre, artık canlı ve duygulu bir kimliğe bürünmüş olmadığınıza emin misiniz?"

"Tabii ki de bürünmedim!" dedi ihtiyar alaycı bir tavırla. "Hayatta değilken bile kendime hayattaymış süsü verme yeteneğine sahibim. Bu benim için hiç de zor değil."

"Nasıl yapıyorsunuz bunu?"

"Kendi anılarıma giriş yapıp bu sayede trilyonlarca veriyi, eseri, kitabı, kaydı, sözcüğü, cümleyi ve tanımı tasarrufum altında bulundurarak." Konuşmanın bu noktasında ellerini kaldırıp parmak uçlarına göz gezdirdi yaşlı adam. "Bütün hatıralarım yanı sıra besleyici nitelikte belli bir komuta setinden kaynaklanıp uygulamaya konmuş kuralların toplamıyım ben. Son derece hızlı düşünebilmek gibi bir ayrıcalığa sahibim, o yüzden de sizin gibi bilinçli ve hissiyat sahibi bir varlığın söylediklerini gayet iyi dinleyip sizin için anlam ifade edecek bir şekilde karşılık verebiliyor, sorularınızı yanıtlayabiliyor, ne demek ve nereye varmak istediğinizi anlayabiliyor, ne zaman ne düşüneceğinizi önceden tahmin edebiliyorum.

"Ne var ki, bunların hepsi, diğer hatıralarımla birlikte belleğime depoladığım geçmiş karşılıklı görüşmeleri ve benzeri iletişim örneklerini ayıklayarak birer şablon olarak kullanılmaya en uygun olanları seçen bir dizi programın –hissetme yetisine sahip varlıklarca tasarlanmış programların– ürünü şunun şurasında. Bu süreç kulağa biraz esrarengiz gelse de, karışık olduğu asla söylenemez. Sizin 'Merhaba'nıza 'Merhaba' diyerek karşılık vermem gibisinden basit bir selamlaşmayla ya da hakkınızda biliyor olmam muhtemel herhangi bir başka şeye dayalı olarak seçilmiş buna benzer bir girişle başlar ve...eh, işte şu görmüş olduğunuz buluşmamıza değin gider."

Yaşlı adam ansızın hayrete düşmüş bir surat takındı ve bir saniye sonra, tıpkı daha önce yapmış olduğu gibi, gözden kayboldu.

Bakışlarını basamaklardan yukarı, zencefil rengi tüylere sahip insansı maymuna kaydırdı Fassin. Öksürük nöbetine tutulmuş olan primat boğazındaki gıcıktan bir türlü kurtulamıyor gibiydi. "Bunun," diye başladıktan sonra "benimle," diye devam etti bir yandan aksırıp tıksırarak, "hiçbir ilgisi yok."

Fassin'in bir sonraki ziyaretinde, ağır ağır akmakta olan büyük nehrin karşı kıyısı, onun yaşlı adam ve uzun ince bedeniyle fasulye sırığını andıran insansı maymun ile birlikte durduğu kıyının birebir kopyası gibi görünüyordu. Taştan kubbeleri ve helezonvari şekiller çizerek uzayıp giden kuleleriyle –çeşit çeşit ağaç ve sayısız sarmaşık tarafından yarı yarıya kaplanmış olan tüm bu yapılar kesif bir karanlığa ve deliksiz bir sessizliğe gömülmüş durumdaydı– geçmişi çok eskilere dayanan kadim bir şehir vardı yanıbaşlarında, hey-

kellerle ve tapınağın yüzeyindeki taşlara oyulmuş, olsa olsa efsane yaratıklarına ait olabilecek hayranlık verici hayvan kabartmalarıyla kaplı, aşağı kısmında iri taş bloklar kullanılarak inşa edilmiş taraçalar ve onların hemen altında her daim uyuşuk bir şekilde akmakta olan ırmağın koyu kahve tonlardaki sularına doğru inen basamaklar göze çarpan uzun ve kocaman bir tapınak, oturmakta oldukları yerin biraz açığında yükselmekteydi.

Her üçünün aksinin de bu manzara içinde yer bulup bulmadığını görmek üzere karşı tarafa bakınan Fassin'in beklentisi boşa çıkacaktı. Nitekim nehrin karşı kıyısının terk edilmiş bir görünümü vardı.

"Pek çok YZ kovalayıp öldürdünüz mü?" diye sorarak başladı bu kez.

Küçümser bir tavırla gözlerini devirdi yaşlı adam. "Yüzlercesini. Belki de binlerce."

"Rakamdan emin değil misiniz yani?"

"Yapay zekâların bazısı ikizdi, bazısı ise daha da kalabalık gruplar halindeydi. Toplamda 872 ayrı görevde yer aldım."

"Bunlar içinde gaz-devinde geçen olmuş muydu?" diye sordu Fassin. Üzeri çukurlu zırhı içindeki insansı maymunun tavır ve hareketlerini gözleyebileceği bir konuma yerleşmeye dikkat etmişti. Bu son soru üzerine primat bir an için ona baktıysa da, hemen ardından başını başka yöne çevirdi. Küçük bir çekiç yardımıyla zırhını döverek oradaki çukurlukları düzleştirmeye çalışıyordu. Çekici her vuruşunda yükselen çıng-çıng-çıng sesi koca nehir boyunca durgun ve yankısız bir şekilde yayılıyordu.

"Görevlerden biri kısmen bir gaz-devinde geçiyordu. Görevin son durağıydı orası. İçi aforoz edilmişlerle dolu küçük bir geminin peşindeydik. Dejiminid adlı gaz-devinin atmosferinin iç kesimleri boyunca onun izini sürdük, ta ki gezegenin yırtıcı fırtına rüzgârlarının hengâmesine karışıp bizi atlatmaya kalkışıncaya dek. *Protreptic* böylesi atmosfer koşullarına karşı onların gemisine oranla daha dayanıklıydı ve sonuç olarak, bizi ekip elimizden kurtulma gayesiyle ümitsizce atmosferin gittikçe daha derinlerine dalmalarıyla beraber gemileri basınca daha fazla dayanamayarak nihayet ezilip parçalandı ve içindeki herkesle beraber sıvı metal akıntıların kol gezdiği derinlikleri boyladı."

"Orada bu hadiseyle ilgili şikayette bulunacak Ahali mensubu yok muydu?"

Sorgulayan bir ifadeyle baktı ona yaşlı adam. "Siz gerçekte bir Ahali mensubusunuz da benden gizlemeye mi çalışıyorsunuz yoksa? Bu görüşmeyi Ahali mensuplarınca kontrol edilen bir alt programda gerçekleştirdiğimiz hissine giderek daha fazla kapılmaya başladım."

"Hayır, ben bir Ahali mensubu değilim. Size daha önce de söyledim; bir insanım ben."

"Madem öyle, sorunuzun cevabı, gezegenlerine girdiğimizi görmemiş olmaları. Şikayetlerini daha sonra ilettiler. *Protreptic*'in bir gaz-devinin sınırları içinde fiilen faaliyet gösterdiği olayların henüz ilkiydi bu. Ne de olsa bizim görevlerimiz genellikle uzay boşluğunda sahnelenirdi."

"Peki ya diğer sefer?"

"Onun hatırası halen taze. Zateki civarında kalabalık bir Öteden Gelen kuvvetinin izinin sürülmesine yardım etmiştik. O seferimiz de galibiyetle sonuçlanmıştı."

"Sizi Mezar Gemisi *Rovruetz*'e getiren neydi?" diye sordu Fassin bu kez.

O durağan ve sebatlı çıng-çıng-çıng sesi aniden kesildi. Onu gün ışığı altında daha iyi görebilmek için göğüs zırhını havaya kaldıran zencefil tüylü insansı maymun bir süre aylakça göğsünü kaşıdıktan sonra çekiçle zırhı dövmeye kaldığı yerden devam etti.

"Siz bir Arınmışlar Soruşturma Kurulu'nu temsilen mi buradasınız?" diye sordu ihtiyar. "Gerçek kimliğiniz bu mu?"

"Hayır," dedi Fassin. "Değil."

"Ah. Peki öyleyse. Genel geçer zaman ölçüsüyle son iki buçuk yüzyıldır," diye açıklamaya girişti yaşlı adam, "Ahali Listesi denen şu şeyle ilgili bilgi toplamaya uğraşıyoruz." (Kolları yerleri süpüren insansı maymun bu ifade üzerine coşkun bir kahkaha patlattıysa da yaşlı adam bunu fark etmemişe benziyordu.) "İkinci Gemi adıyla bilinen teoremin aslı olup olmadığını araştırmak için Zateki sistemi dahilindeki bölgelerde çokça zaman geçirdik. O yörede azar azar topladığımız bilgilere dayanarak çeşitli ikincil ve üçüncül görevler uygulamaya koyduk. Ne var ki, bu alt görevler süresince iki yapay zekâyı takip edip sonuçta saf dışı bırakmış olsak da, bunların hiçbiri bize Liste, İkinci Gemi kuramı veya şu sözde Dönüşüm ile ilgili meyve vermedi. Bir süre sonra Rijom sisteminden geri çağrılıp bundan beş ay kadar önce Direaliete sistemine gönderildik ve ar-

dından, Mezar Gemisi *Rovruetz*'in yolunu kesmemizi sağlayacak bir rotaya oturduk. Bana bu şekilde hareket etmemizin ardında yatan sebeplere ilişkin bilgi verilmemişti, bu yöndeki emirler Kumandan Inialcah'ın şahsına özeldi ve benim duyularımın ötesinde, yalnızca ona erişebilecek biçimde iletiliyordu."

"Bu son süreçte Liste ve Dönüşüm'le ilgili yeni herhangi bir veriye ulaşabildiniz mi?" diye sordu Fassin.

"Tüm bu meseleyi çoktandır bir sis perdesi gibi sarmalayan efsane ve söylenti ağına fazladan bir söylenti dışında bir şey eklemiş olma bağlamında, bize konuyla ilgili az çok gerçeğe dayanan bir şeyi –bu konuyla ilgili gerçeğe dayanabilecek herhangi bir şeyin varlığından söz edilebilirse tabii– açığa çıkarma hissi veren yegâne gelişme, geçitlerin bulunduğu yerde hareketsiz şekilde uzandığını ve muhtemelen ilgili sistemlerin bünyesinde yer alan Kuiper kuşakları ya da Oort bulutları kisvesi altında şifreli bir radyo mesajı veya benzer bir haberleşme sinyali beklediğini keşfetmemizdi. Sözde Dönüşüm böyle bir şey olsa gerekti: Bir sinyal ile onun iletilmesini mümkün kılan ortam ve frekans. Normal koşullar altında yer değiştirmeksizin sabit duran, geçitlerin başarıyla gizlenmiş olması ihtimali bulunan mevkilerin –Lagrange noktaları ve benzerleri– kontrolünün ve ortadan kaldırılmasının kolay olduğu varsayılırsa, bunun bir anlam ifade ettiği söylenebilirdi." Yaşlı adam bir defa daha aklı karışmış bir halde baktı Fassin'e. "Sakın siz de kendini Liste'yle ilgili gerçeği ortaya çıkarmaya adamış bir diğer araştırmacı olmayasınız?"

"Öyleydim," oldu bu kez Fassin'in yanıtı.

"Ah-ha!" İhtiyarın sanal görüntüsü ilk defa olmak üzere memnun bir havaya bürünmüştü şimdi. "O halde ölü de değilsiniz, yanılıyor muyum?"

"Gerçi arayışıma şimdilik son verdim, ama doğru bildiniz, ölü değilim."

"Peki ya sizi Mezar Gemisi *Rovruetz*'e getiren neydi?" Aynı soruyu sorma sırası bu kez yaşlı adamdaydı.

"Beni sonuca ulaştırabilecek bir patika, bir ipucu, bir delil olduğunu sandığım şey," dedi Fassin ona. "Ne var ki, kanıt olduğunu düşündüğümüz şeyi üzerinde bulunduran yaratık onu imha etti ve sonrasında kendini öldürdü."

"Ne talihsiz bir durum."

"Evet, oldukça."

Başını kaldırıp bronz-mavi tonlardaki bulutsuz gökyüzüne baktı yaşlı adam...ve Fassin de onun örneğini izleyerek gözlerini yukarı kaydırmıştı ki, ihtiyar bir kez daha ortadan kayboldu.

Yanılıyor olamazdı; bir şey vardı mutlaka. Süregelen hızlanmanın etkisiyle Voehn gemisinin kumanda salonundaki eğreti koltuğa adeta gömülmüş olan gaz mekiği içinde oturur pozisyona geçen Fassin, güzergâhları üzerindeki uzay boşluğunun ana ekrana yansıyan o neredeyse sabit ve fazlaca sıkıcı görüntüsünü izlerken bir şeylerin dikkatinden kaçtığına emindi.

Onu rahatsız eden, içini kemiren, dikkatini belli bir şey üzerine odaklamadığı veya rüya gördüğü anlarda zihnini kurcalayan ve her defasında tam onu yakalayacağını sandığı sıra parmakları arasından sıyrılıp kaçan bir şey vardı.

Pek fazla uyuduğu söylenemezdi –topu topu birkaç saatti günlük uykusu– ama sanki bilinçaltı eldeki daracık rüya sahasına olabildiğince çok rüya sıkıştırma çabasındaymış gibi, genelde rüyalarla süslü bir uyku oluyordu bu. Bu rüyaların birinde, hatlarını tam olarak seçemediği büyükçe bir evin bahçesinde akmakta olan bir derenin ortasında pantolonunun paçaları yukarı sıvalı vaziyette dikilmiş çıplak elle balık tutmaya çalışırken gördü kendini. O an bu durumun başlı başına bir rüya olduğunu ancak uzaktan uzağa idrak edebilse de, her bir balığın ayrı bir rüyayı simgelediğinin farkındaydı. Balıklardan birini yakalamak üzere her hamle yapışında balıklar –ki bunlar yılankavi çırpınışlarla ayaklarının çevresinde bir o yana bir bu yana atılan cıva damlacıklarına benzer minik varlıklardı– ani hareketlerle uzaklaşıp gözden kayboluveriyordu.

Başını kaldırıp çevresine bakınınca, derenin geniş bir amfiteatrın içinden geçtiğini ve kalabalık bir izleyici kitlesinin kendisini seyretmekte olduğunu gördü.

Yolculuğun aynı zamanda geçiş noktasını da teşkil eden, *Protreptic*'in hızlanmaya son verip havada bir yarı perende atarak döndüğü ve hız kesmek üzere motorlarını yeniden yönlendirdiği süreçte oluşan boşluktan istifade, Y'sul'un tedavisinin tatmin edici bir seyir izlemeye devam edip etmediğini gözden geçirmeye biraz zaman ayırabilmişti Quercer & Janath.

Fassin ise bu zaman aralığını ok başı biçimli gaz mekiği ile dara-

cık geçiş tüpleri içinde süzülüp mürettebata ayrılmış bölmeleri, depoları ve diğer salonları incelemekle ve böylelikle Voehn gemisinin özelliklerini daha da keşfetmekle geçirdi. Uzak görüntüleri kumanda merkezine aktaran kameralar tüm hareketlerini yakından izliyor, geminin iç gözetim mekanizmalarının herhangi bir açık vermeyecek şekilde inceden inceye ayarlanmış oluşu Quercer & Janath'a bu âdemoğlunu uygun gördükleri ölçüde göz hapsinde bulundurma kolaylığı tanıyordu.

Çok geçmeden, kumanda salonunun birkaç bölme gerisinde, gemi kumandanının kabini olduğu sonucuna vardığı bir bölmeye rastladı Fassin. Bu kamara, o âna dek gemide karşısına çıkan en nicelikli ve kişiye özel kullanıma yönelik tasarlandığı her halinden belli bölmeydi. Yine de, neresinden bakılsa, geminin geri kalanında hissedilen çıplak ve yabancı hava buraya da hakimdi. Geminin hemen her yerinde gözüne çarpan şu çok sırtlı birer beşiği andıran koltukların biraz daha rahat bir versiyonu ve bazı duvarlardaki kaplama canlandırmaları yanı sıra zeminde halı motifi olarak tanımlanabilecek şeyler vardı burada da. Tek fark, buradaki motiflerin bir ince-film teknolojisi kullanılarak meydana getirilmiş, boyanmış veya sergilenmiş olmasıydı... Aradaki farkı ayırt edemiyordu Fassin. Benzer biçimde, odadaki süs eşyaları da gerçek olmayıp, üç boyutlu birer görüntüden ibaretti. Bu durumun çoğu savaş gemisi için geçerli olduğu daha önce de gelmişti kulağına; fiziksel varlığa sahip nesnelerin kendisinden ziyade sanal betimlemelerine yer verilmesi geminin yükünü azalttığı gibi, aniden yapılması muhtemel sert manevralar sırasında cisimlerin gemi içinde oradan oraya uçuşup kazalara sebebiyet vermesinin de önüne geçmiş oluyordu.

Küçücük kıvrık kabartmalardan kurulu bir metin dizinini andıran deseniyle dikkat çeken halılardan birinin önüne gelip onu incelemeye almak için havada durduysa da gaz mekiğinin hafızasında bu türden bir lisanın kaydına rastlayamadı. Orada ne yazdığını çok merak etmişti doğrusu. Desenin görüntüsünü mekiğinin hafızasına kaydetti. Geçide girmelerini izleyen süreçte Quercer & Janath silerdi bunu nasıl olsa, ama kaydetti yine de.

Geminin sanal görüntüsüyle bir sonraki bir araya gelişinde, nehrin karşı kıyısında sulardan keskin bir açıyla fırlayıp dimdik yukarı uzanan, zirvesi mazgallı siperler ve top taretleriyle bezeli mu-

azzam ve karanlık bir duvarla karşılaştı. Bu kocaman duvarın en üst kısmına birbiriyle çakışmayacak şekilde serpiştirilmiş batarya hatlarındaki lombar deliklerinden dışarı uğramış daha pek çok top burnu görülüyor, bu manzara dev duvarın yüzeyinin eski çağlara özgü, denizlerde kullanılan türde savaş gemilerinin bordasının yandan görüntüsüne benzemesine yol açıyordu; giderek daralarak göz alabildiğine uzayıp giden gövdesiyle, olup olabilecek en büyük ve akla mantığa sığmaz ölçüde uzun savaş gemisiydi yalnız bu defaki. Toplar sabit olmayıp neredeyse bir yerden bir yere gidip gelme döngüsünü andırır dalgalar çizerek belli bir sıralama dahilinde hareket ediyor, top namluları ise bu halleriyle üç sıra küreği olan dev bir kadırganın tasarım hatasından dolayı atıl kalmış öylece bekleşen kürekleri veya mantık sınırlarını zorlayacak biçimde baş aşağı duran bir kırkayağın uzuvları gibisinden acayip çağrışımlara yol açıyordu.

Tüyleri zencefil rengi insansı maymun her zaman olduğu gibi ikilinin yanıbaşında oturmaktaydı. Fazlaca cilalanmış yuvarlak ve yeni bir kalkan taşıyordu bu defa. Dikkatli gözlerle onu inceleyip üzerinde tespit ettiği hayali zerrecikleri birer fiskeyle öteye savurarak kendi halinde pinekliyordu. Bazen güneşe doğru kaldırdığı kalkan üzerinde oluşan yansımaları seyre dalıyor, bazense yüz hizasına dek kaldırıp ayna niyetine kullandığı kalkanın yüzeyine yansıyan kendi aksine göz atıyordu.

"Metin mi?" diye sordu ihtiyar. "Hem de bir duvar deseninde mi dediniz? Hayır, üzgünüm ama, hatıralarım arasında bu tür bir şeyle ilgili herhangi bir veri yok, vaktiyle olduysa bile belli ki kayda geçirmemişim. Gemi hâlâ var olsa ve benim de onun bazı özel bilgi depolarına giriş yapma hakkım halen olsa, işte o zaman..." Aniden hüzün çökmüştü yaşlı adamın üzerine. Zencefil tüylü gorile doğru bakınca onun bakışlarını kaçırıp başını öte yana çevirdiğini ve yapmacık bir umursamazlıkla ıslık çalmaya koyulduğunu, ya da en azından öyle yapmaya çabaladığını gördü Fassin.

"Elimdeki bir imgeden yola çıkarak ikisi arasında bir bağ kurabilirim belki," dedi bir an sonra.

"Elinizde bir imge mi var? Siz o gemide bulundunuz mu yani?" İhtiyar iyiden iyiye şaşırmıştı şimdi.

Bir aşağı bir yukarı konuşmayla geçirilen uzunca bir sürenin ardından, bir ara basamakları gerisingeri çıkıp geçitten geçerek normal yerçekimi ortamına dönmek ve sonrasında geri gelmek duru-

munda kalan Fassin elindeki resmi nihayet ihtiyara sunma olanağı bulmuştu. Söz konusu imgeyi uzun kollu insansı maymunun yukarı kaldırdığı kalkanın yüzüne yansıtarak gözler önüne serme yoluna gittiler.

"Ah, bahsettiğiniz şey *buydu* demek!" dedi yaşlı adam. Sonra, bir yandan kırlaşmış kısa sakalını kaşıyarak sürdürdü yorumlarını. "Çok daha küçük bir geminin komutasını üstlendiği geçmiş yıllarda Kumandan'ın eline geçmiş bir imgedir bu. Şu nefret edilen mahluklardan birinin, yani bir YZ'nin ortadan kalkışına işaret ettiğini sandığım bir metnin Kutsal Kadim Dil'e yapılmış çevirisi."

"Ne deniyor peki bu metinde?" diye sordu Fassin.

"Diyor ki, 'Ben bir su ayında doğdum. Bazıları, özellikle de kendi sakinleri, buraya gezegen diyor, ama çapının iki yüz kilometrenin az üzerinde olduğu göz önüne alınırsa burayı tanımlarken 'ay' terimini kullanmak bence daha doğru. Bu ay bütünüyle suyla kaplı ve böyle söylemekle ifade etmek istediğim, burasının yalnızca üzerinde hiçbir kara parçası bulunmayan bir küre oluşu değil, aynı zamanda çekirdeğinde de hiçbir katı kütle barındırmayıp en merkez noktasına dek sırf şu bildik anlamıyla sudan meydana gelmiş olmasıydı.

"'Boyutları çok daha büyük olsaydı, bu ayın buzdan bir çekirdeği olurdu, çünkü su her ne kadar basınçla sıkıştırılamaz sanılsa da, tamamen öyle değildir ve yüklü miktarda basınçla karşılaşması halinde buza dönüşür. (Buzun su yüzeyinde gezindiği bir gezegende yaşamaya alışıksanız, tarif ettiğim bu durum size tuhaf ve hatta yanlış gelebilir, ama gerçek bu.) Bahse konu ay, çekirdeği buz tutacak ölçüde büyük değildi ve bundan dolayı, yeterince dayanıklı olması ve su basıncına karşı direnç göstermesini sağlayacak yeterli donanıma sahip bulunması halinde, bir kişi geride bıraktığı su kütlesinin giderek artan ağırlığına aldırmaksızın, ayın merkezine ulaşabilirdi.

"'Oraya vardığında ise hepsinden daha garip bir olaya tanıklık ederdi.

"'Çünkü görünen o ki, burada, sularla kaplı bu ayın tam merkezinde, yerçekimi yoktu. Her yandan bastırıp etkisini gösteren muazzam bir basınç söz konusu olacaktı elbet, ama bir kez buraya varan kişi artık fiziksel ağırlığını yitirmiş demekti (ister bir ay isterse başka bir kütle olsun, ister suyla kaplı olsun ister değil, kişi bir gezegenin sınırları dışındayken devamlı olarak merkeze doğru çekilir, bir kez merkeze vardı mıydı ise bu defa her yöne doğru eşit

olarak çekilirdi) ve aynı sebepten dolayıdır ki, kişiyi çevreleyen basınç, ayı oluşturan su kütlesinin büyüklüğüne bakıldığında hiç de beklendiği kadar kuvvetli olmazdı.

"'Bu durum, pek tabii ki...'

"Metin tam bu noktada kesiliyor."

Düşünceli bir havaya bürünmüştü Fassin. "Bu metnin kaynağı neydi peki?" diye sordu bir an sonra.

"Kumandan Inialcah'ın avlayıp öldürdüğü aforoz edilmişlerden biri tarafından, ölümünün kaçınılmaz olduğunu anlayınca hafızasında kayıtlı şeylerin izini silmek üzere başvurulan bir çeşit mantra* olsa gerek. Burada bahsi geçen YZ'nin şu sözde Dönüşüm'ü arayanlardan biri olduğu sonradan ortaya çıktı. Kumandanın bu olaya özel bir ilgi duymasına sebep olan şey de bu arayıştı zaten. Tercümesini yaptırdığı ölüm ânı mantrasını bir çeşit muska misali yanından hiç ayırmaz olmuştu, ama ben onun YZ'nin hatıralarını silmek için kullandığı bu mantranın çözmeyi başarması halinde kendisine fayda sağlayabilecek bir anlam taşıdığını da her daim aklının bir köşesinde tuttuğuna inanıyorum, çünkü yapay zekâlar, onun da devamlı vurguladığı gibi, aşırı zeki olmalarıyla tanınırlardı ve kibirlerinin kurbanı olup kimi zaman çok önemli bilgileri farkında olmaksızın ifşa ettiklerine rastlanırdı. Mantrayı gözü gibi koruyup devamlı el altında bulundurmasının ardında yatan bir diğer sebep de buydu.

Rüyasında, volkanik patlama sonucunda oluştuğu anlaşılan, fokurtulu kızgın lavlarla dolu büyük bir çöküntünün üzerindeki bir balkonda Saluus Kehar ile birlikte dikiliyordu Fassin. "Gaza uyumlu hale getirmemiz gereken o kadar çok şey var ki..." derken birden duraklayan Sal boğazını temizledikten sonra aldırış etmez bir tavırla elini salladı. "Boşver gitsin," diye devam etti sonra, suratı her nasılsa bir insanınkine dönüşmüş ve cüssesi aynı kalmış olsa da, bu defa bir Ahali mensubu şekline bürünerek. Balkondan ayrılıp havada süzülerek lav dalgalarının üzerine doğru biraz açıldı. "Aptalca işler bunlar, küçük Fassin. Direaliete kentindeyken canavarların en beterini dost bildim... Hem de en yakın anlamıyla."

Sal bunları söyleyedursun, halen öz kimliğini koruyup korumadığını anlamak ister gibi kendi ellerini inceliyordu Fassin.

---

* Mantra: Kökeni Sanskritçe olan ve özelde Hindu felsefesinde, genelde ise tüm dinlerde meditasyon halindeyken defalarca tekrarlanan kelime veya sesleri ifade eden sözcük. –çn

Başını tekrar kaldırdığında, Saluus'un yerinde yeller estiğini ve ortasında dikilmekte olduğu nehrin her iki yakasında hapishane duvarı yüksekliğinde basamaklar çıkılarak girilebilen birer tapınak yükseldiğini gördü.

"Neyin en beterini?" diye sorarken duydu kendi sesini.

Irmağın karşı yakasında, orta yükseklikte binaları, üzerinden hiç eksik olmayan duman tabakası, elektrikli trenleri, gürüldeyen otomobillerin ve kamyonların vızır vızır işlediği çok şeritli yollarıyla, atık çağından kopup gelmiş bir şehir göze çarpıyordu. Kentin gürültüsü üzerinden birbirlerini işitebilmek için seslerini alabildiğine yükseltmeleri icap etmişti. Nehirden yükselen tatlı, yağlı bir yanık kokusu esintiye kapılarak bulundukları yere değin geliyordu.

Tüyleri zencefil rengi insansı maymun pırıl pırıl parlayan dişlerinin arasını dev bir kılıç yardımıyla karıştırmakla meşguldü.

"Bir başka resim mi?" diye sordu adam. Vücudu zayıf olmakla beraber yine de gayet zinde bir görüntüsü vardı ama genç olduğu söylenemezdi artık. Nitekim sakalı büyük ölçüde kırlaşmıştı. "Ver bir bakayım."

Bu defa nasıl hareket etmesi gerektiğini bilen Fassin adama sarı bir gökyüzü üzerindeki kahverengi bulutları tasvir eden resim yaprağını gösterdi.

"Rengin hatalı olduğu ilk bakışta anlaşılıyor," dedi adama. "Gözümden kaçmadı değil."

"Ah, evet, burada bir resim var. Onu görebiliyorum."

"Bunu ben de biliyorum, peki ama ne...?"

"Bir miktar cebir işi de var burada, temeldeki şifrenin içine gizlenmiş."

Bu son sözler üzerine primatın elindeki kavisli uzun kılıç hızla aşağı indi ve adamı ensesinden kalçasına dek biçiverdi. Parçalanıp sıvı hale gelen vücut basamaklardan aşağı hızla akıp nehrin sularına karıştı ve tümüyle gümüşi bir maddeye dönüşerek suyun yüzeyinde kıvrıla kıvrıla uzaklaştı.

İri maymuna bakakalmıştı Fassin. "Hey, ne oluyor sana?" dedi sonra. "O sadece..."

"Hangimiz daha zekiymiş bakalım?" diye tıslադı insansı maymun, korkunç pırıltılar saçan kılıcı beline astığı kınına gerisingeri sokarak.

Tüm vücudu dehşetten zangırdayarak uyandı Fassin. Bir tabutun içinde açmıştı gözlerini... Öyle ki, uyanmasıyla beraber doğrulup kalkmak üzere yaptığı ilk hamlede kafasını tabutun kapağının iç yüzeyine sertçe çarptı. Gözlerini kırpıştırmaya çalıştıysa da bunu başaramadı, çünkü ağzını, burnunu, anüsünü...vücudunun geri kalan tüm kısımlarını olduğu gibi gözlerini de sarmalayan bir şey bunu yapmasına engel oluyordu.

Şok jeli, soluma sıvısı, gaz mekiği. *Sakin ol biraz, kaz kafalı*, dedi kendi kendine. *Kâhin olmak uğruna bunca yılı boşuna mı harcadın?*

Gerçek kimliğini kendi isteğiyle açığa vuran korsan ve yakın dövüşte Voehn kıyıp geçirme uzmanı ikiz Yapay Zekâ Quercer & Janath komutasında Direaliete sistemi üzerinden Ulubis'teki Nasqueron'a doğru yol almayı sürdürüyordu bir zamanların Voehn gemisi *Protreptic*.

Sistemin içlerine ve gizli solucan deliği geçidine doğru sürdürdükleri yolculukta yeniden ılımlı bir hız kesme safhasına girmiş bulunuyorlardı.

Gördüğü rüyanın ayrıntıları, su yüzeyine şeklen sinüs eğrisini andıran dalgalar yayarak uzaklaşan balıklar misali yavaş yavaş zihninden siliniyordu. Yine de o rüya sırasında bir şeyi idrak ettiğine adeta emindi. Ama neydi o şey?

Düşündükçe daha çok karışıyordu kafası.

Saluus hakkında bir şey olsa gerekti aradığı, hem sanki Hatherence'ın de bunda bir rolü yok muydu? Rüyasında, Sal'ın evindeydiler, ama bu defa altlarında çağıldayan sular değil, bir volkan vardı, sonra bir de, gemiyi temsil eden ihtiyarla buluşup görüş alışverişinde bulunduğu şu sanal ortam ve orada gördüğü...

Kendisini sarıp sarmalayan şok jeli içinde salatalık turşusu misali sıkışıp büzülmüş vaziyette uzanırken gözlerinin kocaman açıldığını ve derisinin karıncalanıp kıvrandığını hissetti Fassin. Ani kasılmalar geçiren kalbi, düzensiz bir tempoyla ve adeta kararsızca sarsıyordu göğsünü.

* * *

Kendi başına yapabilirdi bunu. Geri dönene, Nasq.'a ve dolayısıyla Ulubis'e ulaşana dek bekleyebilir, oraya varınca elindeki şeyi birisine verebilirdi –Valseir'i bulmayı başarırsa ona sorup aradığı cevaba kısa yoldan kavuşurdu kavuşmasına, gelgelelim Valseir'i bulabile-

ceğini aklı hiç mi hiç kesmiyordu– fakat bu ona yetmeyecekti nasıl olsa. Şu noktaya geldikten sonra, gerçeği bizzat öğrenmeden bırakamazdı bu işin peşini.

Resim yaprağını gaz mekiğinin hafızasına teslim etmişti. Minik gaz mekiğinin içinde şok jeline bulanmış vaziyette uzanmakta olduğu yerden mekiğe fotoğrafı kendisine göstermesi komutunu iletti ve bir an sonra onu gözlerinin önünde süzülürken buldu. Mavi bir gökyüzündeki beyaz bulutları gösteren resimde ona tuhaf gelen, çarpık ve kısmen yabancı bir şeyler vardı, öte yandan, içinde geçmişe duyulan özlem ile yuva hasreti arası bir his uyanmasına yol açan yarı tanıdık bir manzaraydı da bu aynı zamanda.

Soyut renklerden oluşan tıknaz bir görüntü halini alana dek büyülttü resmi. İçinde daha küçük imgeler yakalayabilme ümidiyle resmi boydan boya taradı fakat hiçbir şey saptayamayarak gaz mekiğinin biyolojik zihninin çeşitli veriler içinde gizli şablonlar arayıp bulmaya yarayan programlarını devreye soktu. Gelgelelim, resmi içinde saklı olması muhtemel şeyleri bulmaya yetecek ölçüde ayrıntılı kaydetmiş miydi acaba? Gizli bilgiler, eğer gerçekten de oradalarsa, ek bir şifre kullanılması gereği doğurmaksızın bulunabilir durumda mıydı?

O an gaz mekiğinin dış kısmındaki küçük bir bölmede kilit altında tutulan orijinal resme erişebilmeyi öyle isterdi ki, ama bu mümkün değildi, hele ki kendisi bu denli büyük bir basıncın etkisi altında, olduğu yere mıhlanmışken. Diğer yandan, resme büyük bir dikkatle ve de uzun uzun bakmaya başlaması Quercer & Janath'ın huylanmasına da sebep olabilirdi. Ne de olsa, aranan cevap orada, öteden beri bulunmayı beklediği yerde –belki de, bir ihtimal, hemen oracıkta– saklı olabilirdi.

"... Korunaklı bir kutuya koyduğum dosyanın orijinalini Güney Kutup Bölgesi'ndeki Deilte kentinde ikâmet eden koleksiyoncu bir dostuma emanet ettim..." Bu veya buna çok benzer bir şeydi Valseir'in söylediği.

Fassin aralarında geçen konuşmayı gaz mekiğinin hafızasına kelimesi kelimesine kaydetmişti gerçi, ama *Isaut*'tayken bu kayıt tümüyle silinmekten kurtulamamıştı. Bunun pek bir önemi yoktu yine de; kendi belleği pek çok şeyi ayrıntılı şekilde anımsamasına olanak tanıyacak kadar güçlüydü nasılsa. Valseir'in bu ifadesinin ne anlama geldiğini o vakit tam olarak kavrayamamıştı –Mercatoria ge-

milerinin fırtına donanması üzerine akın düzenlemeye kalkışması ve bunu izleyen süreçte olayların hayret verici bir seyir izlemesi, konu üzerinde etraflıca düşünmesine fırsat bırakmamıştı– ama bundan, bir kopyanın var olabileceği anlamı çıkarıyordu en azından. Valseir bir âlimdi ve bu bağlamda, gerek kelimelerin genel kullanımı gerekse öncelik sırası ifade eden terimlere başvurulması konularında titizlik göstermesi beklenirdi. Kopyasından ayırt etme gereği olmasa bir şeyin orijinaline atıfta bulunma ihtiyacı duymayacağı ortadaydı. Buradan da, bir kopya çıkarılmış olduğu anlaşılıyordu. Korunmak istenen şeyin kalıcılığını sağlama alan bir yedek vardı demek ve belli ki Fassin'in onu devamlı olarak üzerinde taşıması yaşlı Ahali mensubuna keyif veriyordu.

Eh, yeterince akla yatkın bir teoriydi bu.

Bu yolla önlem almanın tam da Valseir'e yakışan bir hareket olduğunu düşündü Fassin, ancak şu da var ki, yaşlı Ahali mensubuyla ilgili varsayımlarında yanıldığı daha önce de olmuştu. Ahali mensupları yaklaşım tarzları ve uygulamaları bakımından zamanla sabit bir kalıba büründüğünden, uzun bir yaşam süresine sahip olmaları faktörü de göz önüne alınırsa, onların eylem ve davranışlarının yönünü öngörmek bazen gayet kolay olduğu gibi, bazen de sinsice denebilecek ölçüde aldatıcı tavırlar içine girdiklerine rastlanıyordu.

Gaz mekiğinin rutin programları uzandığı yerin dört bir yanında çalışadursun, Fassin uykuya daldı ve rüyasında yavaş yavaş anlam kazanmaktayken ansızın dağılıp etrafa saçılan ve kargaşaya boğulan akıntılar ve sayılarla, denklemler ve manalarla dolu adeta sıvı bir cebirsel veri sağanağı gördü.

Hafif bir çınlama sesiyle uyandı.

Gasp edilmiş Voehn gemisinin içinde, gaz mekiğindeydi halen. Hız kesme sürecinin şiddetini bir nebze yitirdiği hissediliyor, bu da, hedeflerine yaklaştıkları izlenimi uyandırıyordu. Geminin dışını gösteren kameralardan birine bağlandı ve hemen yolları üzerinde tüm görkemiyle duran turuncumsu kızıl tonlarda dev bir güneş manzarasıyla karşılaştı. Bulunduğu yerin az önündeki koltukta oturmakta olan Ahali mensubu görünümlü çam yarması hafifçe kıpırdadı.

"Fassin?" dedi Quercer & Janath.

Gaz mekiğinin içindeki şok jeline bulanmış olmasa, korkudan hoplardı hiç kuşkusuz.

"Hıı?" diye karşılık verdi.

"Bir sonraki safha için seni küçük hücrene koyacağız, tamam mı?"

"Evet. Anladım."

"Bir derecelik yerçekimine ulaşır ulaşmaz yani."

"Sizi duyuyorum ve onaylıyorum," dedi kâhin, sesine umursamaz bir hava vermeye gayret ederek.

Gaz mekiğinin içindeki matematik ekranında sergilediği yılmak bilmez araştırma, Fassin'i bir sonuca ulaştırmıştı nihayet.

Resim yaprağında betimlenmiş olan parçalı bulutlu gökyüzü manzarası içine gerçekten de bazı bilgiler gizlenmişti. İzini sürdüğü şey bunca zamandır oradaydı demek. Peşinde olduğu şey gerçekten de buysa eğer, yana yakıla aradığı cevabı farkında olmaksızın baştan beri üzerinde taşımış demekti.

Yabancı bir cebir görünümündeydi bulduğu şey.

Anlamını çözmeye çabaladı.

Belli bir anlamı yoktu.

Ama her anlama gelebilirdi de.

•

Kaskatı ve nahoş bir his yerleşmişti Başrahip Luseferous'un midesine. Ona gayet aşinaydı aslında. Bir şeyi terk etmekte geciktiği veya her nasılsa yanlış yaptığı zamanlar kendini gösteriyordu bu duygu. Kişinin bir oyun sırasında birkaç tur veya hamle önce hata yapmış olabileceği hissine kapılıp da geri dönme ve yanlışını düzeltip böylelikle hatasını telafi etme arzusu duyduğu zamanlar kapıldığı hisle benzeşiyordu daha çok.

Çocukluk yıllarında başka bir çocukla oyun oynarken hata yapınca bazen "Ah, dur biraz, ben aslında öyle yapmak istememiştim, *şöyle* yapacaktım..." demenin oyun kuralları uyarınca hoş karşılanmamakla beraber yine de çoğu kez şaşırtıcı derecede işe yaradığını keşfetmişti. Başlangıçta bunun, karşısındaki çocuk her kim olursa olsun karakterinin onunkine baskın çıkmasından kaynaklandığını düşünmüştü, ta ki bu taktiği başarıyla uygulamasına ses etmeme eğilimi gösteren çocukların esasen nüfuz sahibi olma bakımından babaları onunkinin gerisinde kalanlar olduğunu fark edene kadar. Aradan zaman geçip de kendisi toplum hayatında güçlü bir pozisyona gelince, hile yapmanın halen geçerli bir taktik olduğunu göz-

lemledi. Daha da ileriki dönemlerde ise, artık hile yapmaya ihtiyaç duymaz olmuştu. En beterinden bir hata yapsa bile bundan hiçbir zarar görmüyordu, çünkü hayatın oyunun da ötesindeki gerçek getiri ve götürüsünü tartarak böyle bir girişimde bulunmanın kendisi açısından faydadan çok zarara yol açacağını sezen rakibi, onun bu hatasından kendine avantaj sağlamaya asla yeltenmiyordu. İşte bu da, yenilmezliğin bir diğer şekliydi.

Makineler ise bambaşkaydı; onlar kişinin kuraldışı hamlelerde bulunmasına ya da atılan yanlış adımı hile yoluyla geri çekmesine izin vermezdi. Böylesi bir durumda yapılabilecek tek şey, onların sistemini gerisingeri başlangıç konumuna getirmek veya hatanın geri alınmasına elverir şekilde bir önce kaydedilmiş konum ya da zamana dönmekti.

Ama bu defaki, bir oyun değildi, ya da –öyle olduğu varsayılsa bile– Luseferous'un kurallarının nasıl değiştirileceğini veya kolun bir savruluşuyla oyun tahtasını nasıl darmadağın edilebileceğini veya son çare olarak *Hepsini Sil* seçeneğine nasıl başvurulabileceğini bilmediği bir oyundu olsa olsa. Belki de ölümdü bu oyunun sonu ve Gerçek'in her daim hüküm sürmesinin temin edildiği, bilip tanıdığından çok daha mutlak ve büyük bir gerçeğin içinde gözünü açmak anlamına geliyordu. Aslına bakılacak olursa bu da bir çeşit avuntuydu, ama hal böyleyken bile, gözünü bir fiyaskonun ardından açmanın düşüncesine bile dayanamıyordu Luseferous.

Esas problem, zamanın kendisiydi. Zaman ve bir de şu lanet olasıca Ahali mensupları.

Hantalca sallanarak Nasqueron gezegeni civarında yörüngeye oturdu *Luseferous VII. Yırtıcı* adını taşıyan ve donanmasının ana muharebe gemisini teşkil eden yeni sancak gemisinden (bunun bir süper-savaş gemisi olduğunu ismi dışında her bakımdan belli ettiğini kabullenmeye hazırlamıştı kendini) izledi bu manevrayı Başrahip.

Ellerine kalan zamanın yetersiz olduğunu anlamak için şahide gerek yoktu. Nasıl olmuş da iş bu noktaya gelmişti acaba? Sefere çıkmadan önce o denli çok oyalanmamış, yol boyunca o kadar sık mola vermemiş, belki de her şeyden önce, donanmanın ruhsal disiplininin temin edilmesi hususunda bu denli ısrarcı davranmamış... ve tüm bunlara rağmen demokratik bir örgütlenme biçimine ya da kararların konseyde yapılan oylamalar yoluyla alındığı bir yönetsel yapıya sahip kurumlardakine oranla çok daha hızlı ve atik harekete

geçebilmiş olsaydı, güzergâhları üzerindeki kimi sığınak ve kaleleri es geçmek durumunda kaldıkları için öfkeye kapıldığında geri dönmek...ve onların da işini bitirmek için bolca zamanı olacaktı. Gelgelelim disiplin de yadsınamayacak bir öneme sahipti, çıkmış oldukları seferi şekillendiren tüm unsurları bir arada tutmak bunu zorunlu kılıyordu. Aynı zamanda sadakati ve bağlılığı simgeliyor, askeri olduğu kadar kişisel düzen ve ciddiyete de işaret ediyordu disiplin.

Bu durumda, gerçekten de pek fazla seçenek kalmıyordu geriye. Buraya olabildiğince çabuk gelmeye bakmışlardı. Adına Öteden Gelenler denen şu işe yaramazlar Birleşik Donanma'nın beklediklerinden daha hızlı bir şekilde yaklaşmakta olduğu hususunda onu önceden uyarmayarak büyük bir ihmalde bulunmuştu. İçine düştükleri bu durumdan bütünüyle onlar sorumluydu. İşin içinde bir komplo olabileceği bile gelmiyor değildi aklına. Ah, çıkarları öyle gerektirdiği dönemde Ulubis'e karşı düzenlenen saldırılarda onlar da rol almıştı almasına, ama o çatışmalarda normalde sergileyebilecekleri ve de sergilemeleri gereken kapasitenin yarısını bile ortaya koymamışlardı her nedense. Mızmızlanmaktan başka bir şey bilmeyen ödlek ahlak simsarları sizi! Neymiş efendim, saldırıların kapsamı askeri hedeflerle sınırlı tutulmalıymış! Bunu bahane ederek o kahrolası vicdanlarını muhafaza etmişler ve geri kalan kirli işleri onun sırtına yıkmışlardı işte. Eğer onun kadar katı ve acımasız hareket edebilselerdi, süreç şimdiye çok farklı gelişmişti. Gelgelelim onlar böyle yapmak yerine ona sırf buraya ulaşmasına yetecek kadar destek vermişti ve şimdi, istedikleri yere geldiğine bir defa emin olunca onu hiç tereddütsüz yüzüstü bırakıyorlardı.

Liss isimli şu kadının gitmesine izin vermiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu Luseferous. Saluus Kehar adlı şu genç sanayiciyi ise sırf ne tepki vereceklerini görmek için halkına iade etmişti. Kaçırılıp rehin alındığını söylediğinde ona inanacaklar mıydı bakalım. Yoksa inanmayacaklar mıydı? Bu konuda son karar mercii olan jüri kesin bir yargıya varabilmiş değildi halen; bu esnada Muhafızlar sorguya çekmek üzere alıkoyuyordu Kehar'ı. Rehin alınmasına önayak olan ve Başrahip'in aklından geçenin de bu yönde olduğu kulağına çalınır çalınmaz rehineyi bizzat geri götürmek için gönüllü olan kadın ise henüz onu teslim dahi etmeden, büyük ihtimalle Öteden Gelen ahbaplarının arasına dönmek üzere ortadan kaybolmuştu. Çeşitli

durumlarda yardımına başvurulabilecek potansiyel bir gereci elden kaçırmak aptallıktı, ama aklında buna benzer daha pek çok plan vardı ve Öteden Gelenler'in içine düştüğü ihanetin boyutları o an için yeterince açıklık kazanmamıştı.

Hani neredeydi gemileri? Ya işgal için seferber ettikleri birlikler veya şu sözümona istilacı güçler, neredeydi hepsi? Hâlâ sistemin en dış periferinde pinekliyorlardı, resmi anlamda sistemin sınırlarından içeri giriş dahi yapmamışlardı henüz, paylarına düşeni yapmalarına engel olan şu korkuyu üzerlerinden bir türlü silkip atamıyorlardı anlaşılan. Luseferous'un şehri ve çevresindeki doğal yaşam alanlarını yerle bir etmesi kadar ona bağlı birliklerin kendilerine direnme cüreti gösteren bazı yerel unsurlara karşı sergilediği tutumun onları dehşete sürüklediğini ve hayal kırıklığına uğrattığını gizlemiyorlardı. Lanet olsundu hepsine! Ya ne sanıyorlardı, savaşlarda iki tarafın birbirine çiçek sunduğunu mu? Bir savaşın daha başka nasıl bir yolla kazanılacağını düşünüyorlardı ki? Kaldı ki verdikleri kayıplar o aşamaya dek neredeyse düş kırıklığı yaratacak ölçüde *hafifti*; Luseferous kendi kuvvetleri baz alındığında bu denli az ölüme tanıklık eden topyekûn bir işgal seferi daha hatırlamıyordu. Sayıca öyle ezici bir kuvvetle çıkagelip avlarının tepesine çökmüşlerdi ki, boşu boşuna ölüme atılmak, teslim olmak ya da her şeyi bırakıp şuursuzca kaçışmak dışında pek bir seçenek kalmamıştı karşı tarafa.

Şanslarının yaver gittiği inkâr edilemeyeceği gibi, savunma tarafının ne gibi askeri hazırlıklar yaptığı ve birliklerini nasıl konuşlandırdığına ilişkin Öteden Gelenler tarafından kendilerine sağlanan istihbarat da kazandıkları çabuk ve kesin zaferde belirleyici rol oynamıştı. Ama düğümü çözen asıl unsur, fazla sayıdaki o kocaman topları ve hiç gerçekleşmemiş olmasını yeğleyeceği muazzam ve etkileyici uzay savaşları olmuştu.

Her ne kadar sadece Hierchon'un resmi anlamda teslim oluşunu kabul etmek üzere cengelin birinin ortasındaki köşke benzer binaya indiğinde toprağına ayak basmış olsa da, sistem bütünüyle ona aitti artık. Olayın sembolik değerini tavana vurdurmak açısından, saldırılar sırasında gördüğü hasara rağmen, bu seremoninin Borquille'deki küre biçimli şu kocaman sarayda gerçekleştirilmiş olmasını tercih ederdi, ancak güvenlik birimleri oralarda halen ustalıkla gizlenebilmiş nükleer bir silah veya aynı derecede sevimsiz bir başka sürpriz olabileceği ihtimali karşısında onu uyararak söz konusu

törenin ıssız bir cengelin ortasındaki bu evden bozma konakta düzenlenmesini salık vermişti. Seremoniyi izleyen süreçte Hierchon ve avanesini bilhassa *Luseferous VII*'de tutuyordu. Madem öyle, Birleşik Donanma farkında olmadan bizzat Ormilla'yı da öldürsündü bakalım.

Öteden Gelenler ilk saldırı sonrasında kuyruğu kıstırıp ardına bakmadan kaçan Ulubis Mercatoriası'na bağlı bazı askeri birliklerin kazara onlara rastlaması sonucu aralarında birkaç çatışma çıktığını bildirmişti. Fakat şu durumda bile Başrahip işgal güçlerinden kaçan Navarchy gemilerinin yok edilmek ya da ele geçirilip esir edilmek şöyle dursun, teslim olmasına izin verildiği, hatta mürettebatları ile silahlarından herhangi bir ödün vermeye zorlanmamak kaydıyla bir çeşit pasif gözaltına alınmaya razı olduğu yönünde söylentiler duyuyordu.

Anlaşılan, yine yalnız kalmıştı Luseferous, kendisiyle müttefik geçinen hainlerce terk edilmişti. Aklını çelip onu buralara dek sürüklemişler ve karşılarına çıkan tehdidi kısmen ortadan kaldırmak için ondan faydalanmışlardı, şimdiyse hiç kuşku yok ki kendileri yapmaya cesaret edemedikleri şeyi onun yapmasını ve Birleşik Donanma birlikleri olay yerine varınca onların hakkından gelmesini umuyorlardı.

Eh, strateji uzmanları ve taktisyenler daha fazla zarara uğramadan seferi sonlandırıp eve dönme seçeneğini ciddi olarak değerlendirmeye başlamıştı. Bu durum bazılarına biraz aşağılayıcı gelebilirdi, ama o an için izlenebilecek en doğru yol buysa, konuyu daha fazla tartışmanın alemi yoktu. Bu gurur kırıcı yaklaşım ilk kez gündeme getirildiğinde de yine öfkesine hakim olup metanetini korumayı bilmişti. Aptal değildi o; durumu nasıl kendi yararına çevireceğini kestirebiliyordu. Düşmanın yapmanı en son bekleyeceği, yapmanı en son arzulayacağı şeyi yap.

Kat etmek için uzun yıllar harcadıkları uzayın o ıssız boşluğunun ötesindeki Tezahür 5'in görece güvenli ortamına geri çekilme olasılıkları –ki halen sadece bir olasılıktı bu– da vardı. Böylesi büyük talihsizlik olurdu elbet, fakat yapılacak en doğru hareketti belki de. Bu yönde bir tercih, pek çok gemi yanı sıra –diğerlerine oranla ağır kaldığı ve fazlasıyla cazip bir hedef teşkil ettiği için– kaçınılmaz olarak *Luseferous VII*'yi de arkalarında bırakıp kaderine terk etmeleri anlamına gelirdi, yine de bu, katlanılamayacak bir fedakârlık

sayılmazdı. Geride Birleşik Donanma'yı ilk etapta sistemin sınırları içinde savaşmaya ve bir kısım gemisini orada konuşlandırmaya zorlayacak kadar birlik bırakarak yanlarında yalnızca en hızlı gemileri olduğu halde yola çıkar ve böylece daha en baştan arayı açıp *Luseferous VII*'yi beraberinde adeta bir kalkan oluşturarak onu koruma altına alan ufak bir refakatçi grubuyla bambaşka bir istikamete yollamak suretiyle Birleşik Donanma'nın geriye kalan kısmının esas kütlesini –ki beklendiği üzere bunlar, onları takibe kalkışacak kapasitedeki düşman gemileri olacaktı– oyuna getirerek olay yerinden uzaklaştırmayı umabilirlerdi.

Onca uğraştan sonra buraya gelip üstelik bir de kesin zafer kazanmışken kaçışa geçme planları kuracak duruma bu denli çabuk sürüklenmek başlı başına korkunç bir şeydi. Ama belki de böylesi, oldukları yerde kalıp sonu hassas dengelere dayanan bir dövüşe girişmekten daha akıllıca olacaktı.

Veya bir de bakarsın uğruna buralara dek geldikleri şeyi bulurlardı. Yani Ahali Listesi ve Dönüşüm tabirleriyle tanınan şu büyülü formülü. Onu bir kez ele geçirdi mi Luseferous sonsuz değere sahip bir pazarlık aracı edinmiş olacaktı. Kendisine anlatılanlardan bunu çıkarıyordu en azından, hem danışmanlarının postu kıymetliyse akıl verirken tastamam gerçeği yansıtsalar kendileri açısından hiç fena olmazdı. Üstelik lafın gelişi söylemiyordu bunu. Onlar yüzünden bunca yola boşuna katlandığını anladığı an o piçlerin derisini canlı canlı yüzmesine kimse engel olamazdı.

Ellerine kalan kısacık süre içinde son bir çaba sarf etmeleri ve uğruna bunca zahmete girdikleri şeyi bulmak için son kez şanslarını denemeleri gerekiyordu. İşin şu âna kadarki kısmı fazla aceleye gelmiş ve düşünmeksizin yapılmıştı, ama –tüm büyük liderler gibi– Başrahip de biliyordu ki, en iyi performansını hep kendini baskı altında hissettiği, koşulların onun aleyhine geliştiği ve zaferin kesinlikten çok uzak göründüğü dönemlerde gösterirdi. Bu gibi durumlar başına sık gelmiyordu tabii, çünkü –kolay zaferler kazanmayı yeğlemesinden olsa gerek– işlerin o yönde gelişmesine izin verdiği nadiren görülürdü, ama geçmişte çıkmazlardan ucu ucuna kurtulduğu ve kıl payı galip gelerek bir anda zirveye çıktığı durumlardan da yeterince nasibini almıştı ve bu alandaki eşsiz yeteneğini zamanla yitirdiğini ve işin püf noktasını unuttuğunu hiç sanmıyordu. Eninde sonunda galip geleceğini biliyordu. Hep öyle olmamış

mıydı sanki? Zafer onun için düşünülebilecek yegâne seçenekti.

Başarabilirdi bunu. Tek yapması gereken, hedefe odaklanmak ve kararlı davranmaktı. Sonuçta en iyi yaptığı şeyler değil miydi bunlar zaten? Hem böylesi ona daha cazip geliyordu bir bakıma; geriye bu denli kısıtlı bir süre ve kullanabileceği tek bir şans kalmışken, bunun kural tanımaz bir ya hep ya hiç hamlesi olacağına şüphe yoktu. Daha 'mantıklı' olduğu söylenebilecek şu diğer teknikleri denemekle harcanacak zamanları kalmamıştı artık. Oyunu sessiz sakin sürdürmeyi bir kenara bırakmalı, diplomasiye boşvermeli, mantık çerçevesinde hareket etme fikrini rafa kaldırıp buna karşılık hasımlarının mantıklı davranmakta direteceğini ummalıydı. İnceldiği yerden kopsundu.

Başrahip elinden geldiğince özenli bir şekilde yaptı hazırlıklarını. Taktisyenleri Birleşik Donanma'nın öncü birimlerinin filonun geri kalanı tarafından arada fazla bir mesafe bırakılmaksızın takip edilerek ışık hızına yakın bir süratle on-on iki güne kalmadan burunlarının dibinde bitivereceğini öngörüyordu. Bekleyiş son bulmak üzereydi. Bundan böylesi, ya hepti ya hiç.

Büyük geminin karnının içinde bir yerdeydiler. Nasqueron'un göreni sanrılara sürükleyecek ölçüde hiç durmaksızın dönen o korkunç çehresi aradaki saydam yüzeyin ötesinden rahatlıkla görülebilecek şekilde ayaklarının altında uzanıyordu. Sırf bu manzaraya tanık olabilmek için bir süreliğine *Luseferous VII*'nin güvertesine çıkma riskine atılmıştı Başrahip. Eğer o esnada bu gemiye bir saldırı düzenlenecek olursa –ki Birleşik Donanma'nın ana bölümünün bir hayli önünde bulunması dolayısıyla, imkânsız olmamakla birlikte pek de olası görülmüyordu bu– bu saldırının neredeyse kesinkes yukarıdan gelmesi beklenirdi ve öyle olması halinde geminin devasa gövdesinin onları koruyacağına şüphe yoktu. *Yırtıcı*'ya ise bu geminin hemen altında, gövdesiyle arasında çok az mesafe bırakarak ona kısa bir gemiden gemiye bağlantı geçidiyle kenetli vaziyette beklemesi emrini vermişti. Bu sayede, olası bir acil durum anında etkileyici derecede büyük tasarlanmış olan koltuğundan fırlayıp salonu bir nefeste kat eder ve bir gemiden diğerine seri bir geçiş yapabilirdi. Kendini güvene alma kaygısıyla daha şimdiden resmi kaftanının altına iç daraltıcı ama bir o kadar emniyetli incecik bir uzay giysisi giymeyi ihmal etmemişti. Söz konusu elbisenin istendi-

ğinde miğfer halini alan yakası ise Başrahip'in tüm diğer üst giysileri gibi yanık Voehn derisinden yapılmış olan cüppesinin kukuletası tarafından gözden saklanıyordu.

Liss adlı şu kadının Saluus Kehar'ı onun huzuruna getirirken bindiği, didik didik taranıp halihazırda her tür gizli dinleme cihazından ve bombadan arındırılmış olan gemi ise *Yırtıcı*'nın yanıbaşında, adeta ona yapışık vaziyette kızağa çekilmişti. Emri altındaki teknik kadro bu gemiyi oldukça etkileyici buluyordu. Onun karşı tarafın sahip olup olabileceği her gemiyi hız bakımından geride bırakacağına kesin gözüyle bakıyorlardı. Bununla da kalmayıp düşmanın elindeki füzelerin veya ışın silahlarının herhangi birini geride bıraksa, Luseferous daha da etkilenirdi kuşkusuz.

Ulubis sisteminin geri kalanında güç erkini eline geçirmiş olan yeni rejimin Ahali mensuplarıyla hangi temeller üzerinde ilişki kurması gerektiğinin göstermelik olarak görüşüleceği bir konferansa katılmak üzere burada toplanmışlardı.

Hierchon Ormilla yanı sıra sistemin ondan sonra gelen tüm Mercatoria üst düzey yetkilileri bu toplantıda hazır bulunuyordu. O zamana kadar Mercatoria'nın güç yapısında ciddi değişiklikler gerçekleştirmeye başlamak için vakit yaratılamadığı gibi, Öteden Gelenler'in önceden kendisine raporlamış olduğu üzere Mercatoria'nın kendi yurttaşlarının/tebaasının büyük çoğunluğu tarafından bilfiil nefret edilmemekle beraber pek sevilmediğini ve hatta onların içten içe tepkisini çektiğini öğrenince, sivil yetkililerin çoğunu mevcut mevkilerinde tutmayı tercih etmişti Luseferous. Çatışmalar sırasında yaşamını yitiren Donanma Amirali Brimiaice, istila sürecinde hiç iz bırakmaksızın ortadan kaybolan ve kaçan gemilerden birinin içinde kirişi kırdığı tahmin edilen Şeriflik Albayı Somjomion ve dini yeminlerinden dönerek onurunu yitirmek olarak addettiği bir harekette bulunmaktansa ölümü tercih eden Cessoria Kâtip-Hükümdarı Voriel haricinde sistemin önde gelen siyasi ve toplumsal aktörlerinin hepsi ona bağlılık sözü vermişti. Ah şu ahmak Voriel. Bizzat vurup öldürmek zorunda kalmıştı onu.

Ahali Büyükelçiliği projesinde –ki işgalden birkaç ay önce nihayet hayata geçirilebilmişti– görev almış olanların bazısını süreçten geriye kalanlardan ne beklenebileceğiyle ilgili kendisine brifing vermekle yükümlü kılmıştı. Öğrendiğine göre, içinde bulundukları geminin kumandanı teslim olmayı reddedince, Elçilik görevlileri-

nin çoğu öldürülmüş, pek azı sağ kalabilmişti. Ne var ki onlara ne ölçüde güvenebileceğinden bir türlü emin olamıyordu Luseferous.

Sayıları yarım düzine kadar olan kendi en üst düzey kurmaylarından yalnızca üçü bu toplantıda ona eşlik etmekteydi. Diğerleri ise ihtiyaç görülen her yere silahlı birlikler konuşlandırmak ve Birleşik Donanma'nın öncülerinin son hızla gerçekleştirmesi beklenen giriş için hazırlık yapmak gibisinden başka işlerle meşguldü.

Öteden Gelenler'e gelince... Onlar piyasada yoktu pek tabii ki. Diğerlerinden uzak bir noktada tek başına kurulmuş bir şehre ve onu çevreleyen, sanatçılarla, toplumdışı acayip tiplerle ve iyilik timsali geçinen lüzumsuzlarla dolu yaşam alanına yönelik sergilemiş olduğu vicdansız tutum ve ölçüsüz şiddet karşısında kapıldıkları dehşetin etkisini belli ki üzerlerinden hâlâ atamamışlardı. Söz konusu kenti –adı her ne idiyse artık, zira ismini cismini unutmuştu bile– niçin hedef seçtiğini onlara izah etmeli, onun bir dağ silsilesi tarafından perdelenen bir kıyı şehri olması dolayısıyla şu pek sevdiği heykeltıraşlık hünerini tekrar ortaya dökebileceği bir fırsat teşkil ettiğini anlamalarını sağlamalıydı. Şansı yaver giderse, bunu öğrenmek daha da korkuya kapılmalarına sebep olurdu.

Ahali tarafını temsilen toplantıya katılan –delegeler mi, temsilciler mi, her ne halttıysalar artık– grubu ise fazlasıyla sevimsiz bulmuştu. Özellikle de devasa birer tekerleği andıran uzay giysileri içinde kocaman ve heybetli görünüyorlardı ama içlerinden birine koca bir gezegen adına konuşma yetkisi verme konusunda fikir birliğine varamamak gibi, yılların birikimiyle kalıcılaşmış, Ahali'ye has bir sorunları vardı. Kariyerinin ilk yıllarında Ahali'ye mümkün mertebe ilişilmemesi gerektiğini öğrenmesi boşuna değildi belli ki. Onları rahat bıraktığın sürece onlar da seni rahat bırakırdı. Tercihte bulunabilecek durumu olsa bu duba kılıklı tiplerle hiçbir şekilde temasta bulunmamayı seçerdi tabii. Ama şartlar bunu kaçınılmaz kıldığına göre, ona şu andan sonra elinden gelenin en iyisini ortaya koymaktan başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Üç Ahali mensubu katılmıştı toplantıya. Tahminen her biri diğerleriyle eşit statüdeydi ve her biri yalnızdı... Herhangi bir başka türe mensup olanların bu hallerine bakıp onların ciddi kimseler olmadıkları anlamı çıkarmasına yol açacak şekilde, kendileri içinse hiç de önemli bir mevzu sayılmamak üzere, ne yaver getirmişlerdi beraberlerinde, ne sekreter, ne de onlara refakat edecek herhangi bir ast.

Söz konusu üç Ahali temsilcisi, sırasıyla, hemen aşağılarında göze çarpan kızıl-kahve renkteki büyük ekvator kuşağını temsilen toplantıya katılan Feurish adlı bir tür siyasi düşünür, bünyesinde pek çok kulüp ve gönüllü kuruluş (kulağa ilk anda bir nebze rahatsızlık verici gelse de, onların 'kulüp' diye nitelediği bu oluşumlar hayli üst düzeyde olduğu iddia edilen askeri kuvvetlerini de içeriyordu) barındıran bir şemsiye örgütün şeflerinin de şefi konumundaki Chintsion ve orası her ne kadar bilinen anlamıyla bir başkent olmasa ve oylama sonucu oraya Şehir Yöneticisi tayin edilmek görünen o ki itibarı yüksek bir mevki edinme ayrıcalığı ya da gücün tadına varma şansı değil de sürgünü aratmayacak bir dayatma olarak kabul edilse de, kentleri arasında en büyüğünün en üst düzey idarecisi Peripule'ydi. Hepsinin de gerçekte hiçbir anlam ifade etmeyen ve hiçbir ağırlığı olmayan süslü unvanları vardı. Yaptıkları tek şey ise Ahali mensuplarının ne denli ileri yaşları görebildiğini karşılarındakilere kanıtlamaktı.

Başrahip daha üst düzey temsilcilerle –tabii Ahali toplumunda böyle bir şey mümkünse– ve bunların sayıca daha fazlasıyla muhatap olmayı tercih ederdi fakat, özellikle de zamanı bu kadar kısıtlıyken, elindekiyle yetinmek durumundaydı. Diğer yandan, *Luseferous VII*'de başka Ahali mensupları da bulunuyordu... Hem de üç yüzü aşkın sayıda. İki koca gemi dolusu ergen ve genç yetişkin, adeta kemale ermiş kişiler için düzenlenen bir okul gezisinin bir parçası olan kapsamı genişletilmiş bir tura iştirak etmek üzere bu gemiye buyur edilmişti. Kendilerine yabancı buldukları gemileri keşfetmeye hevesli bir avanaklar grubundan farksızdı bu. Normal koşullar altında böyle bir kepazeliğe asla izin vermezdi.

Ahali toplumunun bu toplantıya ve onun odak noktasını teşkil eden müzakere konularına gerekli ilgi ve dikkati göstermediğinin farkındaydı Luseferous. Yabancı toplulukların halini tavrını gözlemleyip yorumlama konusunda uzmanlaşan bazı danışmanları, Nasqueron nüfusunun ağırlıklı kısmının ehemmiyetsiz bir çatışmadan ibaret gördükleri kısa süre önce yaşanmış savaşı ve işgal filosunun varlığını umursamadığı tiyosunu vermişti ona. İşin aslı, o yöredeki Ahali topluluğunun büyük çoğunluğu ne olup bittiğinden haberdar bile değildi ve olsalardı dahi buna muhtemelen aldırış etmezlerdi. Gezegenin haber kanalları ise, her nasılsa, atmosfer kuşaklarından ikisi arasında Resmi Savaş olarak adlandırılan bir şeyin

cereyan etmekte olduğuna ilişkin raporlarla doluydu. Luseferous'un topyekûn savaş olarak niteleyeceği şeyi onların geniş bir alanda oynanan aykırı bir çeşit spor müsabakası olarak gördüğü ortadaydı. Tüm bunlar bir oyundu onlar için.

Eh, bu durumda onun farkına adamakıllı varmalarını sağlamak için ne yapması gerektiğini bulmak kalıyordu geriye.

Gözleri önünde uzayıp giden müthiş manzara karşısında adeta büyülenen katılımcılar düşmek üzereymiş gibi sallanarak havada asılı kalakalmışlardı. Başlarının üzerinde ise, Luseferous'un şebeke misali iç içe geçmiş kızak ve rampalardan kurulu geniş bir yapının belli yerlerine konuşlandırdığı kişisel muhafızları, pençemsi ayaklarının semerlerini sessiz ve durağan bir kesinlikle sürüyerek, eksoiskeletleri içinde volta atıyordu.

"Dilerseniz sadede gelelim," dedi Luseferous, dağınık ve önemsiz konular üzerinde dönüp duran lakırdıların fazla uzadığı kanaatine vararak. Fassin Taak adlı şu kâhini istiyoruz," dedi Ahali mensuplarına hitaben. "Daha da sadede gelecek olursak, onun peşinde olduğunu sandığımız şeyle ilgili kesin bilgi istiyoruz."

"Ne gibi bir bilgi?" diye sordu Chintsion. 'Kulüplerin' şefi, toplantının o âna kadarki kısmında üç Ahali yetkilisi içinde en konuşkanı olarak öne çıkmıştı. Göz alıcı pembe kol şeritlerine sahip gri renkli kocaman uzay giysisi içinde, aşağıdaki şeffaf zarın içbükey çukurluğu üzerine dengeli bir şekilde yerleştirilmiş olan askılı koltuğa beşik misali yuvalanmış halde iştirak ediyordu müzakerelere.

"Bu bilgiyi size ifşa etme serbestisine sahip değiliz," dedi Luseferous Ahali mensubuna cevaben.

"Neden olmayasınız?" diye sordu bu kez siyaset bilimci Feurish. Onun uzay giysisi ise beyazın kirli bir tonunu taşıyordu.

"Bunu size söyleyemem," dedi Luseferous. Eldiven ve onun da üzerine yüzük geçirilmiş ellerinden birini havaya kaldırarak şöyle devam etti: "Lütfen nedenini sormayın. Durumu böylece kabul edin yeter."

Ahali mensuplarından çıt çıkmıyordu. Birbirleriyle sinyal yoluyla görüş alışverişi yapmakla meşguldüler muhtemelen. Teknik ekibinin bu konuda önceden ona yaptığı uyarı üzerine askılı koltuklar sinyal iletişimine elvermeyecek şekilde yerleştirilmişti aslında. Ama Ahali mensupları koltuk düzenini görür görmez buna itiraz edip yaygara koparmış, koltukları düzeltmekle kalmayıp çekiştirip ite-

rek onları istedikleri doğrultuda yeniden şekillendirmeye girişmişti. Bunun üzerine dişini sıkan Luseferous teknisyenlerine onlara yardım etmelerini işaret ederek Ahali mensupları oturum düzeninden tatmin olduklarını bildirinceye kadar beklemişti.

Nihayet, çemberin daha büyükçe olan kısmını Ahali mensupları ile Hierchon ve beraberindeki bir avuç danışman, kalan yarısını ise Başrahip de dahil insan ırkından olan katılımcılar ve diğerleri işgal etmek üzere, büyük bir daire oluşturacak şekilde oturuş düzeni almışlardı.

"Kâhin Fassin Taak'ın nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Chintsion Luseferous'a. "Onun hakkında duyulan son şey, Eponia adlı kuzey kutup bölgesindeki bir kente doğru yol aldığı. Ama bu yalnızca bir söylenti."

"Eponia mı?" dedi toplantıya katılan Ahali heyetinin üçüncü üyesi Peripule. Fırfırları su yosununu andıran uzay giysisi kahverenginin derin ve pırıltılı bir tonundaydı. "Bense onun en son Deilte'de görüldüğünü duymuştum."

"Deilte mi?" dedi Chintsion kaşlarını çatarak. "Hem de yılın bu mevsiminde, öyle mi?"

"Ne de olsa o bir yabancı," dedi Peripule buna karşılık. "Buraların usûlünü adabını bilmesi beklenemez."

"Eh, her şeyden önce," diye başlayacak oldu Chintsion, "o bir fikir adamı, hem ayrıc–"

Tam bu noktada "Beyler," diye araya girerek onun sözünü kesti Luseferous. Onun bu müdahalesi ile her üç Ahali mensubu bir şok dalgasına çarpılmışçasına olduğu yerde geriye sıçramıştı.

"Başrahip Luseferous meşgul bir adam," diyerek duruma açıklık getirdi Hierchon Ormilla, o gür sesiyle ortalığı inleterek. "Nasqueron'daki şehirlerin mevsimsel modalarını toplantı esnasında değil, zaman zaman verilecek molalar süresince tartışmanız daha doğru olur."

"Bakınız küçük Ahali mensubu," dedi Chintsion Hierchon'a, altta kalmadığını göstermek istercesine, "buradaki varlıklarının gülünce kaçacak derecede kısa sürmesi kuvvetle muhtemel olmasına rağmen, sırf başınıza çöreklenen son efendilerinize jest olsun diye, Taak denen şu adamın tam olarak nerede bulunduğunu öğrenmek için büyük çaba sarf ediyoruz. Bizce..."

Bu aşamadan sonrasını dinlemedi Luseferous. Onun yerine, om-

zunun üzerinden hafifçe geriye dönüp arka çaprazında oturmakta olan Tuhluer'e baktı. Tuhluer'in de karşılık vermesiyle, bir an için göz göze geldiler. Onun yutkunduğunu gözlemledi Luseferous. Yine de gözlerini kaçırmamıştı adam halen. Tuhluer daha önce bunu yapmaya hiç cüret edememişti. Yavaş hareketlerle ona doğru eğilen Luseferous sessizce şöyle dedi: "Ümitsiz zamanlar radikal çözümler gerektirir, Tuhluer."

Bunun üzerine, söyleneni başıyla onaylayan diğeri bakışlarını aşağı kaydırıp eldivenindeki mekanizmaya parmaklarıyla seri bir şekilde tıklayarak gerekli kişilere sinyaller göndermeye koyuldu. Başrahip ise yeniden önüne dönmüştü.

Tam o anda, uzaktan bir çarpma sesi geldi, bir saniye sonra bunu bir başkası ve onu da bir başkası izledi; darbe sesleri büyük bir saatin yelkovanının atışı gibi birbiri peşi sıra ortalıkta çınlıyordu şimdi.

Ulubis Tameşitleri diye anılan kişilerden ikisinin, Tlipeyn ve Emoerte adlı iki ihtiyarın Ahali mensuplarını daha gayretli bir işbirliğinde bulunmaya tatlı dille iknaya çabalayışına kulak verdi Luseferous. Gelgelelim işbirliği sözcüğünün ne anlama geldiğini dahi samimi olarak anlayamadıkları Ahali mensuplarının her halinden belliydi.

Hemen aşağılarındaki gezegeni kaplayan sarı-kahverengi tonlardaki kirli bulutlarla inceden inceye kontrast oluşturan bir dizi küçük noktanın bulutların binlerce kilometre aşağıdaki üst sınırı boyunca ilerlediğini göz ucuyla fark etti Başrahip.

"... Eğer ciddi olduğumuzu söylüyorsak bize inanmalısınız," diyordu o sırada, kara kuvvetlerinin tepesindeki isim olan Başkumandan Binstey, üç Ahali temsilcisine.

"Ah, buna hiç şüphemiz yok," yanıtını verdi Chintsion, karşısındakini hafife alan bir edayla. "Fakat bu, size hiçbir şekilde yardım edemeyecek olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor."

Kumandan Binstey tam yeniden söz alacaktı ki Luseferous araya girdi. Onun sakin bir sesle "Beyler," demesiyle beraber sessizliğe gömülen Binstey'in lafı ağzında kalmıştı. "Rica etsem dikkatinizi biraz şu yana verebilir misiniz?" Yüzüklerle bezeli ellerinden birini sallayarak gezegenin gaz katmanları altında çarpık çurpuk görünen yüzeyi boyunca hareketli bir dizi benek misali ağır ağır ilerlemekte olan noktaları işaret etti.

Bir anda herkesin dikkati o tarafa yönelmişti. Ahali mensupla-

rı gösterilen şeyi daha iyi seçebilmek için oturdukları koltuklarda hafifçe kaykılmak durumunda kalmış, toplantı salonundakiler arasında görüş yetisi diğerlerininkine oranla daha güçlü olanlar ise bu manzara karşısında tepki vermeye çoktan başlamıştı. Mırıltılar, şaşkınlıktan ötürü tutulan nefesler, hayretten donakalmanın ayrılmaz birer parçası olan tüm tepkisel ses efektleri Başrahip'in kulağına geliyordu şimdi.

"Biz gerçekten ciddiyiz," dedi Luseferous Ahali mensuplarına. Sözlerine devam etmeden önce ayağa kalktı. "Gürültüyü duyuyor musunuz?" Boşluğa kulak vermek ister gibi çevirdi başını. Derinden gelen tıklama sesi, acımasız bir durağanlıkla, hiç sekmeden devam ediyordu. "Duyduğunuz bu ses, saniyede bir fırlatılan paraşütlü damla-bombalarına ait. Ne var ki bu kez, fırlatılanlar savaş başlığı değil, insan. Savunmasız insanlar saatte üç bini aşan bir hızla sizin gezegeninize doğru uzay boşluğuna fırlatılıyor. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, kimi yaşlıca kimisi ise daha genç yetişkinler, çoğu teslim olan gemilerin içinde veya harap olan yerleşim merkezleri ve diğer yaşam alanlarında ele geçirilmiş, hayatın her alanından kimseler bunlar. Bu gemide onlardan yirmi bini aşkını bulunuyor. Yürüttüğümüz şu müzakerelerde belli bir aşama kaydedemezsek bu hızla uzaya savrulmaya devam edecekler." Üç Ahali mensubundan herhangi bir tepki almak için bir süre beklediyse de onlar manzarayı seyretmekle yetiniyordu. "Pekâlâ," diye devam etti sonra, "burada bulunanlardan herhangi birinin aklına düğümü çözecek bir formül aniden gelmiş olabilir mi acaba?"

Koca gemiden yavaşça uzaklaşmakta olan siyah noktacıkların oluşturduğu benek dizisini izlemekte olan insanları ve yabancı yaratıkları süzdü. İçlerinden bazısı arkasına dönüp ona bakmış, onunla göz göze gelince ise duydukları nefreti, kapıldıkları korkuyu ve dehşeti fark etmesinden çekindikleri için başını tekrardan manzaradan yana çevirmişti. Kişilerin gözleri önünde cereyan eden nahoş durumlar karşısında bu denli şiddetli tepki gösterirken uzakta meydana gelen çok daha beter durumlara kayıtsız kalışı şaşırtıcıydı doğrusu.

Tuhluer'e dönüp başını sallamasıyla beraber salonun bir köşesine, olup biteni gösteren büyük bir ekran yansıdı. İnsanların –tıpkı Luseferous'un az önce ifade etmiş olduğu gibi, her yaştan kişinin– kocaman yuvarlak haznelere doldurulduğu görülüyordu. Kitleyi

oluşturanların hemen hepsi buna karşı koymaya çalışıyordu fakat her biri suratları haricinde her yerlerini örten ve onları bir yandan kendilerini fırlatma haznelerine tıkmak üzere zorla itelemekte olan eksoiskeletler içindeki askerlere tükürük yağdırıp onları ısırmaya çalışarak kurtçuk gibi kıvranmak dışında herhangi bir şey yapmaktan alıkoyan, uyku tulumuna benzer esnek bir çeşit ambalajla sımsıkı sarmalandığı için aciz kalıyorlardı. Hayli geniş olan bölmenin zemini debelenip duran vücutlarla dolmuştu. Sonra ses bağlantısı da devreye girdi ve konferans salonundakiler insanların çığlıklarını, ağlayıp sızlanmalarını, haykırışlarını ve yalvarışlarını duydu.

"Başrahip!" diye bağırdı Hierchon. "Bu durumu protesto etmek zorundayım! Böyle bir şeyi asl–"

"Kapa çeneni!" diye bağırarak ansızın susturdu onu Başrahip. Sonra diğerleri üzerinde gezdirdi bakışlarını. "Bu sözüm hepinize! Gıkınız çıkmasın!" Bunun peşi sıra bir süreliğine her hazne fırlatılışında çıkan o boğuk tuk tuk tuk sesi dışında bir şey duyulmaz oldu salonda.

Sonra ekrandaki görüntü değişerek geminin dış kısmında insanları –bir top için fazla nazik sayılabilecek bir yöntemle– uzaya fırlatmakta kullanılan rampanın namlusuna odaklandı. Boşluğa savrulunca üzerlerinden çözülen ambalajlar bu yeni ortamla çıplak bir beden ve tıkalı bir nefesle buluşan insancıkların onları bu hale düşürenleri daha fazla tatmin edecek biçimde kasılıp çırpınması ve titreme nöbetleri geçirmesini sağlamak için ayak bileklerinin etrafına tekrar örülüyordu. Bazıları nefesini tutmaya çabalıyor ve adeta patlayacakmış gibi şişiyordu. Çok geçmeden kulaklarından, gözlerinden, ağızlarından ve anüslerinden ince lekeler halinde kan sızmaya başladığı görüldü. Onlar boşlukta süzüldükçe kameralar da onları takip ediyordu. Bu şekilde uzaya fırlatılan kişiler birkaç dakika savrulduktan sonra dururdu genelde. Ardından ister istemez hepsi aynı donuk pozisyonu alır ve –bazıları cenin gibi büzülerek, bazılarıysa kollarını kanat misali iki yana açarak– görünmez birer konveyör kayışının parçalarıymış gibi ağır taklalar atarak uzak bulutların tepelerine doğru uzaklaşırdı.

"Bunu yapmanızın ardında yatan sebep nedir?" diye sordu Ahali mensubu Feurish, Başrahip'e. Aklının fazlasıyla karışmış olduğu sesinden anlaşılıyordu.

"Karşımdakilere meselenin önemini vurgulayıp odaklanmalarını

sağlamak," dedi Luseferous buz gibi bir sesle. Salondakilerden birinin kustuğunu duyabiliyordu. Orada hazır bulunanlardan çoğunun onun delici bakışlarına karşılık veremediğini fark etti. Başları üzerindeki kirişler silahlarını çoktan aşağıdakilere doğrultmuş vaziyette hareketsiz bekleyen muhafızlarla tıklım tıklımdı.

"Eh, ben zaten yeterince odaklanmıştım," dedi Feurish, iç çekişi andıran bir ses eşliğinde. "Yine de size yardım edemeyiz."

"Kâhin Fassin Taak'ı bana verin," dedi Luseferous, alnında ter damlacıkları birikmeye başladığını –ne, terliyor muydu yoksa?– hissederek. Elinin bir hareketiyle bu duruma hemen son verdi. "Taak denen o adam bizimle değil," dedi Şehir Yöneticisi Peripule makul bir tavırla.

"O halde bana onun nerede olduğunu söyleyin," diye üsteledi Luseferous, talepkâr bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Chintsion. "Bu konuda size yardım edemeyeceğiz."

"Hemen *söyleyin* dedim!" diye gürledi bu kez Luseferous.

"Biz nasıl...?" diye başlayacak oldu Feurish. Fakat Chintsion girdi araya.

"Belki de onu gördükleri iddiasında bulunan son kişilere nerede olabileceğini sormalıyız."

"Bize bildirildiği kadarıyla Elçilik'e bağlı bazı kişiler onu aramaktaymış," diye belirtti Feurish. "Onlar bir ipucu bulmuştur belki."

"Ben Elçilik gemileri yok edildiğinde onların da toptan öldüğünü sanıyordum," dedi Chintsion. "Ölmemişler mi yani?"

"Dinleyin lütfen," dedi Peripule Başrahip'e, gayet mantıklı bir ses tonuyla. "Bu işi sonraya bıraksak sizce de daha iyi olmaz mı?"

Elini hiddetle sallayarak gezegene doğru yavaşça ilerlemekte olan vücutların oluşturduğu genel hattı işaret etti Luseferous. "Siz *eblehler* hâlâ anlamadınız mı? Ben istediğimi alana kadar bu bitmeyecek!"

Onlara tek vücutlarmış görünümü veren eşzamanlı bir hareketle titredi üç Ahali mensubu. "Hmm," dedi sonra Peripule, düşünceli bir edayla. "Umarım elinizde yeterince tutsak vardır."

Yumruklarını sıkmıştı Luseferous. Tıpkı eğimli bir karo biçimindeki pencerenin öte yanından geçmekte olan küçük ölü üretim hattını oluşturanlardan biri gibi, patlamak üzere olduğunu hissediyordu. "Bu gemide üç yüz Ahali genci bulunuyor," derken sesine

herkesin içini buz kestiren bir sükûnet vermek için büyük çaba sarf ediyordu. "Belki de diğerleri yerine onları kullanmalıyız, ne dersiniz? Onları atış talimi için de kullanabiliriz tabii. Siz hangisini tercih ederdiniz?"

"Bence böyle bir şeye kalkışırsanız bazıları rahatsızlık duyabilir," diyen Chintsion hemen ardından bastı kahkahayı.

"Gerçekten de göründüğünüz gibi bizi tehdit etmeye yeltenmiyorsunuz umarım, öyle mi yoksa?" diye sordu Feurish.

"İzin verirseniz, Bay Luseferous," dedi bu noktada Chintsion, işi dalgaya aldığı kanısı uyandıran bir sesle, "şunu belirtmeliyim ki temsil ettiğim kulüplerin bazısı askeri kulvarda faaliyet gösterir. Onları temsil ediyor olmak bana pek tabii ki harikulade bir heves veriyor ve doğal olarak beni gururlandırıyor da, gelgelelim bazen – nedenini bilemiyorum, belki de sıkıntıdandır– ancak 'önce vur sonra uyar' mantığını benimseyenlerden beklenecek kişilik özellikleri gösterme eğilimindeler. Ah... Yeterince açık konuştum sanırım."

Bu miskin şamandıraya uzun uzun baktı Luseferous. Tuk tuk tuk şeklindeki şu monoton ses aynı hantallıkla sürüp gidiyor, küçük siyah beneklerin meydana getirdiği hat gaz-devinin hırpalanıp harap olmuş kurşuni yüzeyi boyunca ilerlemeye devam ediyordu. Tuhluer'e döndü Başrahip. "Herkes alarm mevziine," diye komut verdi kesin bir sesle. "Şu görüntüyü de kapayın artık."

Elmas kabarcık volkanik kayalarınkini aratmayacak bir karanlığa gömülürken Nasqueron'un o göz alabildiğine uzanıp giden yüzeyi de gözden kayboldu. Toplantının tertiplendiği geniş salon her geçen saniye daha da kararıyor ve de büzülüp daralıyordu sanki. Hazneleri fırlatan rampanın sesi daha bir gür duyulmaya başlamıştı.

"Siz üçünüz bizim rehinemiz olarak burada alıkonacaksınız," dedi Luseferous üç Ahali mensubuna. "Tıpkı halihazırda bu gemide tutsak vaziyette beklemekte olan, türünüzün genç mensuplarına yapılacağı gibi. İster sizi ister onları kurtarmak üzere herhangi bir teşebbüste ya da bu gemi de dahil olmak üzere bana ait olan herhangi bir gemiye veya mülke yönelik herhangi bir saldırıda bulunulacak olursa, hepiniz öldürülürsünüz. Standart zaman ölçüsüyle önümüzdeki altı saat içinde Kâhin Fassin Taak'la veya peşinde olduğu şey her ne ise onunla ilgili işe yararlığı kanıtlanabilir bir şey bana sunulmazsa, siz üçünüzden başlamak üzere hepinizi nasılsa öldüreceğim. Anladınız mı?"

"Doğrusunu isterseniz, Bay Luseferous," dedi Feurish, "bir konferansa ev sahipliği yapmak için hiç de düzgün bir üslup değil bu."

"Bu yoruma katıldığımı belirtmek durumundayım," dedi Chintsion.

"Kesin dırdırı," dedi onlara Luseferous. "Bu gaz-devinin çevresine konuşlanmış multitonlarca ağırlıkta karşıt madde taşıyan savaş başlıklarına da sahibim aynı zamanda. Koskoca gezegenleri havaya uçurabilecek bir güçtür bu. Hepiniz öldükten sonra bile talebimi yerine getirme yönünde herhangi bir icraatta bulunulmadığını görürsem o başlıkları pek değer verdiğiniz şu lanet olası atmosferinizde bir bir patlatmaya başlayacağım. O kahrolası çürümüş gezegeninizde yetkili geçinen soytarılara işi bu noktaya getiren süreçte oynadığınız rolü bildirmeyi de ihmal etmeyeceğim." Başını kaldıran Başrahip yukarıdaki köprü ve kirişlerin üzerinde tetikte beklemekte olan muhafızlara baktı. "Götürün onları buradan. Uzay elbiselerini de çıkarın. Bunu yaparken yeri geldi mi uzuvlarını kesmekte tereddüt göstermeyin."

Üzerine koyu renkli büyük mücevherler kakılmış eski çağ zırhlarını andıran bir düzine kocaman kara şekil, korku verici pençelerini alabildiğine gererek havada aşağı doğru süzülüp şeffaf siyah zara ayak bastı. Uzay giysisi içindeki her bir Ahali mensubunun etrafını bunlardan dördü göz açıp kapayıncaya dek sarmıştı.

"Eh, baylar," dedi Peripule isimli Ahali mensubu pişmanlık dolu bir ifadeyle diğer ikisine doğru dönerek. "Siz de kabul edersiniz ki, önceden uyarıda bulunmaksızın harekete geçtiğimizi kimse iddia edemez."

Şehir Yöneticisi cümlesini tam bitirmişti ki, her biri Ahali mensuplarından birini sarmalayan mor renkli üç dairesel ışık perdesi karanlık salonun içinde parıldayarak ortaya çıktı. Bu gelişme karşısında eksoiskeletler içindeki muhafızlar ya olduğu yerde geriye savrulmuş ya da adeta havaya uçup fiziksel varlığını yitirmişti. Az ötede korunmasız olarak dikilmekte veya oturmakta olan kişiler ise adeta görünmez bir kuvvet tarafından hızla itilerek arkadaki duvara toslamışlardı. Şok dalgası Luseferous'un koltuğuna güvenlik kalkanının oluşmasından bir saniye sonra çarpmış, sonuç olarak o da bu çarpma sonucunda meydana gelen kargaşayı karo biçimli yarı-gümüşi kepenklerden kurulu bir yıkıntının öte yanından izlemek durumunda kalmıştı.

Koltuğuyla beraber onu da sallayan sarsıntının gürültüsü karşıki duvarlardan geri sekip salonun içinde yankılandı. Bir an sonra, mor renkli üç silindir ardında hemen aşağıdaki saydam siyah zar içinde pürüzsüz birer daire biçiminde üç delik bırakarak gözden kayboldu. Nasqueron'un sarı-kahverengi tonlardaki bulut kümelerinin soluk ışığı oluşan bu boşluklardan içeri sızıyordu. Salonu dolduran hava çılgınca dönüşler ve ıslığımsı sesler eşliğinde, açılan deliklerden dışarı uğramaya başlamıştı şimdi. dışarıda ise beyaz ışık huzmeleri kamaşıyordu. Eksoiskeletli muhafızlardan ikisi bir yandan yeri tırmalayıp tutunacak bir çıkıntı arayarak salonun zemini boyunca yuvarlandı ve bu deliklerin içinde gözden yitip gitti. Luseferous ise olduğu yerde hareketsiz dikilmiş, etrafında olan biteni izliyordu. Bilincini büyük ölçüde yitiren ve feci şekilde yaralanan katılımcılar, salonun kenar noktalarında oluşturdukları kümelerden üç büyük sarsıntının etkisiyle birer birer koparak üç parlak deliğe doğru kaymaya başlamıştı. Eksoiskelete bürünmüş üçüncü bir şekil ise tutunacak bir nokta bulmak üzere ümitsizce çırpınarak dev boyuttaki elleriyle salonun o dümdüz şeffaf zeminini boşu boşuna tırmalayıp çizse de en yakındaki deliğe ve onun hemen üzerinde meydana gelmiş olan baş döndürücü girdaba doğru çekilmekten kurtulamamıştı. Bir süre sonra geminin sistemleri bu gelişmeler karşısında nihayet devreye girdi ve karanlık bir kütle geminin gövdesinde açılmış olan üç deliğin üzerini kapayıp böylelikle içeri sızmakta olan ışığın önünü keserek salonun içinde atmosferden geriye ne kaldıysa onun daha fazla dışarı boşalmasını engelledi.

Ortama görece bir sükûnet hakim olmuştu bir kez daha. Şu tanıdık tuk tuk tuk sesi ise aynı durağanlıkla sürüp gidiyordu. Aniden başgösteren bir çeşit hışırtı salonun pompalama yoluyla yeniden havayla doldurulduğunu ve böylelikle solunabilir hava kaybının telafi edildiğini haber veriyordu. Ayağa kalkıp şöyle bir etrafa bakınan eksoiskeletler içindeki muhafızlar hemen ardından çevresinde bir koruma kalkanı oluşturmak üzere Başrahip'in yanına koştu. Bu esnada siyahlar içindeki daha pek çok şekil yukarıdaki kirişlerden ve kemerlerden dimdik aşağı inmekteydi. Salondaki insanların acıyla inlediğini duyabiliyordu Luseferous. Uzay elbisesini giymiş ve yüzünü örten parlak ve kabarık plakasında Başrahip'i çevrelemekte olan gümüşi elmastan kabarcığın aksi göze çarpan miğferini başına geçirmiş şekilde eksoiskeletli muhafızların vücuda getirdiği savun-

ma kümesinin arasından geçip topallayarak yanına ulaşmaya çabalayan Tuhluer'e çevirdi sonra bakışlarını.

"Diğer Ahali mensuplarını öldürün," diye emretti ona Luseferous. Söyleneni duymamış görünen Tuhluer daha iyi işitebilmek için bir elini kulağına siper ederek öne doğru eğilince, komutunu bağırarak tekrarladı Başrahip: "DİĞER AHALİ MENSUPLARININ HEPSİNİ ÖLDÜRÜN!" Hemen ardından, koltuğunun kolundaki düğmelerden birine basmasıyla beraber karo şekilli kepenkler ortadan kalktı. "Bizi buradan uzaklaştır artık," dedi karşısındaki adama. "Üç saat içinde işbirliğine yönelik çabalara girişmedikleri takdirde GM savaş başlıklarının fırlatılmaya başlanacağı konusunda gezegeni uyar." Üç Ahali temsilcisinin ani kaçışlarını gerçekleştirdikleri noktaya döndü sonra. "Ve *Yırtıcı*'nın o üç şaklabanı ortadan kaldırmasını sağla."

"Emredersiniz efendim!" dedi Tuhluer. "Peki ya... Fırlatma haznesine yerleştirilecek kurban sayımızdaki şu açık meselesi ne olacak?"

Onun bu sözlerle gezegene doğru fırlatılan esirleri kastettiğini Luseferous'un anlaması biraz vakit almıştı. "Ah, elde kim varsa boşaltın gitsin."

Uzay giysisinin iletişim sistemini bir dokunuşta işler hale getiren Başrahip Luseferous, *Yırtıcı*'ya ona doğru dönüş yoluna çıktığını haber verdi. İnildeyen yaralıların arasından emin adımlarla geçip iki gemiyi birbirine bağlayan geçide ve onun da aşağısında kendisini beklemekte olan gemiye yöneldi. Eksoiskeletli muhafızlar bir solukta onun yanında bitmiş ve efendilerinin etrafında zırhlı uzuvlar ve tehditkâr ölçüde tırtıklı gövdelerden oluşan dev bir çalı yumağı oluşturmuştu. Ayağı yerden kesildiğinde gemiden gemiye bağlantı sağlayan geçidin girişine varmak üzereydi. Koca gemi baştan aşağı zangırdarken eksoiskeletli muhafızlar da şiddetle sarsıldı. Bu iri kıyım muhafızlardan biri dosdoğru onun üzerine düşecek gibi olduysa da, güç tertibatından zırıltıyı andıran bir ses çıkarma pahasına son anda dengesini bulmayı başardı.

"Ya şimdi ne oluyor?" dedi Luseferous bu kez, sorgulayan bir sesle.

"Hasar kontrol departmanı konuşuyor, efendim," dediği duyuldu bir sesin, Başrahip'in uzay giysisinin içinde bir yerlerden. "Bir enerji ışını gemiyi yarıp geçti ve geminin ortasında bir noktada son

buldu. Çapı iki metre kadar. Dahası...pruvalar bulundukları yerden koptu ve...seksen metre...seviyesine dek savruldu. Onları kaybettik. Bu enerji de geminin ortasını deşen ışınla aynı alışılmadık özelliklere sahip. Işık hızında; hiçbir ön uyarı olmaksızın çıkageldi. Tepkisel savunma sistemleri herhangi bir artçı girişime karşı önlem aramayı sürdürüyor... Ne yazık ki şu âna dek bulunan bir şey yok, efendim."

"Yeni bir mesaj var, efendim," dedi bir diğer ses, "Ahali mensupları gemide tuttuğumuz ırkdaşlarının serbest bırakılıp kendilerine iade edilmesini talep ediyor. Görünen o ki, şu âna kadarkiler sadece uyarı atışıymış."

Bu haberi kritik bir kararın izleyeceğini hisseden Tuhluer uzun adımlarla efendisine yaklaştı.

Dosdoğru ona baktı Luseferous. "Ahali mensuplarını iade edin," dedi yaverine. "Sonra da bu şeyi buradan bir an önce uzaklaştırın." Ardından, gemiler arasında geçişi sağlayan geçide yöneldi bir kez daha.

"Peki ya GM gemileri, efendim?"

"Oldukları yerde bırakın. *Luseferous VII* menzil dışına çıkıp güven altına alınana dek ültimatomu askıya alın."

"Emredersiniz, efendim."

Bu defa hiçbir unsurun onu yolundan alıkoymasına izin vermeden kendisini beklemekte olan sancak gemisine dek ilerledi Başrahip.

Aldığı yaralardan ötürü sakat kalan *Luseferous VII*, gezegenin yerçekimi kuyusunda hantalca ve ağır aksak yol almayı sürdürüyordu. *Yırtıcı* ise aradaki mesafeyi şimdiden yarım milyon kilometreye indirmişti ve hızını giderek artırıyordu. Başrahip –olan bitenin yarattığı dehşetin şiddeti ve *aşağılanmanın* o içe işleyen acısı nihayet kendini tam olarak gösterirken ve (birbirinden patavatsız o üç Ahali mensubu mankafanın uzay giysilerinin *Yırtıcı*'nın *Luseferous VII*'den ayrılmalarını takiben peşleri sıra savurduğu her şeyi ya onları yansıtarak ya da yönlerini saptırarak savuşturup üstelik görünürde hiçbir darbe de yemeden bulut kümelerinin içinde gözden kaybolarak kaçmayı başarmasından dolayı) sabrı en sonunda tükenirken– geminin hızlanma evresi süresince koltukta otururken dahi halen öfkeden titreyerek, esasları daha önce belirlenmiş olan ültimatomun

vakit geçirilmeksizin Ahali mensuplarına dayatılması ve GM savaş başlığı taşıyan gemilerden birinin taşıdığı silahı sırf ciddiyetlerinin göstergesi olarak atmosfere bırakması emirlerini vermişti.

Buna verilen karşılık neredeyse eşzamanlı olmuştu. GM bombasını taşıyan gemi –daha doğrusu, GM bombası ile donanmış yirmi gemiden her biri– uzay boşluğunda iğne ucu gibi parlayan bir alev huzmesi içinde kalıp bir an sonra ortadan kaybolmuştu. Bu sırada tüm savaş başlıkları kısmen ateş almış ve kısa süre öncesine kadar onları taşımakta olan gemilerin havaya uçuruluşu sonrası etrafa yayılmış malzeme döküntüsü ile rastgele iç içe geçip bütünleşmişti. Uzaktan bakıldığında, Nasqueron çevresindeki göğü süsleyen ve eğik tutulmaktan dolayı yansımalara sahne olan bir kolyenin taşları misali bir aleve boğulup bir sönükleşen, sonra yine harlanıp çok geçmeden tekrar yavaş yavaş solup giden, hatları düzensiz yirmi küçük güneşi andırıyorlardı.

Gaz-devinin bulut yumrularıyla dolu göğünden fışkıran hiper hıza sahip bir füze, çaresizlikten kaynaklanan gayretle başvurduğu bütün önlemlere rağmen *Luseferous VII*'yi bulutların üst sınırını aşmasına iki dakikalık bir süre kala yakaladı.

Bu çarpışmanın ardından oluşan radyasyon dalgası *Yırtıcı*'nın sensör tamponlarına dek gelip sürtünmüş, adeta ona çelme takmıştı. Alınan sonuç, karşıt maddeli bir savaş başlığının yaratması beklenecek etkinin *bu* olduğuna şüphe bırakmayacak kesinlikteydi.

Kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılıp radyasyona karışmadan ve yüksek hızla yol alan bir şarapnel parçasına indirgenmeden önce koca gemiden gönderilen son sinyal, Başrahip'in yaveri Tuhluer'in Luseferous'a onun katıksız bir piç olduğunu belirten mesajıydı.

•

Fassin Taak başını kaldırıp evinin bulunduğu yöndeki yıldızlara göz gezdirdi. Şok-jelin içindeyken bile gözlerinin yaşla dolduğunu hissedebiliyordu. Nasqueron'un atmosfer kuşakları içinde en güneydekiyle olan allak bullak olup harabeye dönmüş sınırın sadece birkaç bin kilometre uzağındaki güney kutup bölgesinin alçak kesimlerinde, bir bulut kütlesi üstüne konuşlanmış küçük bir şehirde, rüzgâra açık bir platformda dinlenmekteydi o an.

Dost bir uydunun yerini tespit edip küçük gaz mekiğinin tanıyabileceği bir sinyal yakalamayı denediyse de, hiçbir sonuç elde

edemedi. Bütün haberleşme sinyalleri ya feci ölçüde zayıf ya da karmaşıktı ve gönderilecek muhtemel bir bir mesajı yakalayabilir nitelikte herhangi bir alçak yerçekim cihazı da saptayamamıştı. Zayıf yayınların dalga boylarından birine kenetlenerek gaz mekiğinin biyolojik zihnini sinyalleri çözmekte kullanmayı düşündü, fakat her zamankinin aksine bu program çalışmıyor gibiydi. Denemekten vazgeçti en sonunda. Şu an için orada öylece oturup sayıları pek fazla olmayan tanıdık yıldızları seyretmekle yetinecekti.

Y'sul'un aldığı yaralara rağmen, önceki kadar şiddetli olmamakla beraber yine de yabana atılamayacak helezonvari döngüler içeren bir süreçten geçmeleri gerekiyordu halen. Gaz mekiği içinde uzanır pozisyon alan Fassin iç içe geçmiş sarmal ve burgusal hareketler silsilesinin kıvrılarak dökülen bir pınar misali çalkalanışını hissedince bunun solucan deliğine girmelerinden kaynaklandığını sandı, oysa gerçekte, sonradan da anlaşılacağı üzere, geçide çoktan girmişlerdi ve bu yalnızca işin gevşeme kısmıydı. Sonra bir anda, yeniden burada, Nasqueron'un ilk yola çıktıkları kuzey bölgesinde değil de güney kutup bölgesinde bulmuşlardı kendilerini.

Bulut tepeleri içine sadece birkaç kilometre gömülen bir zamanların Voehn gemisi *Protreptic*, neredeyse tamamen terk edilmiş olan kutup kenti Quaibrai'nin güney kesimlerinde yer alan, içinde en ufak sesin dahi yankılandığı mağaradan bozma devasa boyutta bir hangara girmiş ve kendisine hafiften büyük gelen bir kızağa oturmuştu. O yörenin Şehir Yöneticisi beraberinde hiç durmadan tezahürat yapıp ıslıklar çalan ve renkli flamalar sallayıp ortalığa koku bombaları savuran birkaç yüz Ahali mensubundan oluşan bir kalabalıkla karşılamıştı onları.

Yabancı uzay gemilerine meraklı olanların toplandığı farklı birkaç kulübe üye bireylerden kurulu bir heyet Voehn gemisini görür görmez heyecana kapılmış ve Y'sul bir yandan özenle gemiden indirilip bir hastane ekibine emanet edilirken ansızın ortaya çıkıp bir o yana bir bu yana sabırsızca dolanmaya başlamıştı. Y'sul'un, Fassin'in ve gerçekikiz Quercer & Janath'ın gemiden çıkmasıyla birlikte coşku dolu bir hevesle çığrışan o cıvıl cıvıl kitle koridorlara ve geçiş noktalarına sığışmak için birbirlerini ite kaka ilerlemek durumunda kalarak gemiye akın etmişti. Olacakları önceden tahmin eden gerçekikiz gemiyi iğne biçimli geçit-yarıcı şeklinden çıkarıp genişletmiş ve daha fazla boş alan içeren ve dolayısıyla daha ferah bir yapıya

büründürmüş olsa da, içeri sökün eden kalabalığa burası yine de dar gelmişti.

Tedavisi şimdiden yarı yarıya tamamlanmışa benzeyen Y'sul her ne kadar bir süredir içinde bulunduğu yarı koma durumunun verdiği uyuşukluktan halen tam olarak silkinememiş olsa da, ambulans kızağını taşıyan sağlık ekibi onun yanına iniş yaptığı sırada kepçe biçimli sedyesinde şöyle bir kıpırdanıp Fassin'e baktı. "Görüyor musun?" dedi vıraklamayı andıran boğuk bir sesle. "Seni sağ salim geri getirdim, değil mi?"

Fassin onun doğru söylediğini kabul etmeliydi. Y'sul'u pışpışlamak istediyse de bunu yapmak için yanlış mekanik kola başvurduğundan onun yerine boşluğa doğru hamle yapıp gazın ortasında yalpaladığıyla kaldı. Kendi etrafında sakarca döndükten sonra gaz mekiğinin diğer kolunu kullanarak yaralı Ahali mensubunun göbeğinden fışkıran uzuvlarından birini minnetle kavradı.

"Şimdi eve mi gideceksin?" diye sordu Y'sul.

"Ondan geriye ne kaldıysa artık. Aslına bakarsanız bilemiyorum. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Eh, gidersen bile, çabucak geri dönmeye bak." Bir an duraksayan Y'sul iyice uyanıp kendine gelmek ister gibi şöyle bir silkti bedenini. "İyisi mi yirmi gün kadar sonra ziyaretçi kabul edecek duruma gelmiş olayım çünkü onun sonrasında sosyal açıdan oldukça yoğun bir gündemin beni beklediğini sanıyorum. Son dönemde aldığım yaraları ve geçirdiğim deneyimleri hiçbir pişmanlığa kapılmadan kendi çıkarım için kullanmaya ve Voehn kumandanıyla olan kapışmamı ilk duyuşta mutlak bir tanımlanamazlığa varacak ölçüde süslemek bir yana, Voehn gemisinin ele geçirilmesinde oynadığım rolü fazlasıyla abartarak başkalarına aktarmaya kesinkes kararlıyım. Başımızdan geçenlerin hangi versiyonunu anımsıyorsun bilmem ama, olayın ruhunu kavradığını ve objektif gerçekliğin omuzlarına yükleyeceği o kaba ve sevimsiz mecburiyete bütünüyle teslim olmayacağını varsayarak, anlatacaklarımı doğrulayacak olman halinde sana büyük şükran duyacağımı şimdiden bildirmek isterim. Ne diyorsun?"

"Hafızam biraz bulanık," dedi Fassin Ahali mensubuna. "Sanırım söyleyeceğiniz her şeye arka çıkarım."

"İşte bu harika!"

"Kabul edersiniz ki, eğer buraya geri dönebilirsem tabii."

Bunu başkalarıyla paylaşmıyordu ama, aslına bakılacak olursa, gidebileceğinden bile henüz içten içe şüphe eder durumdaydı. Ne gaz mekiğini tamirden geçirip gezegenden ayrılmasını ve günü gelince geri dönmesini –her şeyden önce, karar mercii her kimse geri dönmesine izin verirse tabii– sağlayacak düzeyde bir altyapı sağlam kalıp kalmadığına ne de Ahali mensuplarının onun dönüşünü kabule yanaşıp yanaşmayacağına emindi o an için.

Solucan deliğinden şu an bulundukları yere yaptıkları altı saatlik yolculuğun son kısmında, Quercer & Janath ona nerede bulunduklarını kendi gözleriyle görme ve yerel veri taşıma tayfına giriş yapma izni bahşettiğinde, yokluğu süresince meydana gelen gelişmeler hakkında bilgi edinmek üzere Nasqueron'un haber kanallarıyla bağlantı kurma olanağı bulmuştu.

Ahali haber kanallarında işlenen tek konu, savaştı... 2 Numaralı Bölge ile C Kemeri arasında cereyan eden Resmi Savaş. Görünüşe göre bu savaşa olan ilgi zamanla artarak konu giderek daha cazip ve heyecan verici bir hal almış, muhtemelen henüz yarı süresini bile doldurmadığı ve bu gidişle dolduracağa da benzemediği ve dahası, şansın da yardımıyla, sahne olacağı daha pek çok kayda değer olay sırada beklediği halde, söz konusu savaş çağa damgasını vuran olaylardan biri kabul edilerek saygın eleştirmenlerin oluşturduğu çevrelerce üzerinde çoktan uzun uzadıya yorumlar yapılıp mercek altına alınmıştı.

Ulubis sisteminin Başrahip Luseferous komutasındaki İlahi Tezahür 5 Ayrışması, namıdiğer Sefiller Tarikatı güçlerince otuz küsur gün önce başlayan bir süreçle saldırıya uğrayıp işgal edildiği haberine ulaşması için Fassin'in yabancı toplulukları izleme alanında uzmanlık edinmiş bir haber servisinin arşivini kurcalaması gerekmişti. Ulubis'teki Mercatoria kuvvetlerinin ortaya koyduğu az çok organize olmuş son kayda değer direniş de Sepekte üzerindeki bir kentin ve onun yörüngesindeki bir doğal yaşam alanının yerle bir edilmesini takiben Hierchon Ormilla'nın resmen teslim oluşu sonrası, bundan olsa olsa on-on iki gün önce sona ermişti. Birleşik Donanma'ya bağlı birkaç tümenden oluşan bir birliğin izleyen birkaç hafta içinde bir karşı saldırı gerçekleştirmesi bekleniyordu. Sıcaklığını koruyan son haber ise taraflar arasında barış sağlama ve işbirliği tesis etmeye yönelik bir konferansın halihazırda Nasqueron yörüngesinde seyreden *Luseferous VII* adlı Sefiller gemisinde gerçekleştiriliyor oluşuydu.

En azından Valseir'in yerini saptayabileceği umuduyla bir haberleşme sinyali gönderdi ona Fassin. Buna herhangi bir cevap verilip verilmeyeceğini görmek için bir süre durup bekleyecekti. Bu esnada Setstyin'le irtibat kurma fikri de aklına geldiyse de, birisinin ona o Ahali mensubu hakkında kendisine huzursuzluk veren bir şeyler söylemiş olduğunu hayal meyal hatırladı. Hayır, durun bir dakika, yoksa tam tersi miydi? Setstyin öteden beri içten ve yardımsever bir dost olmamış mıydı? Onu GazTeknesi yarışı sırasında bulutların arasından yükselip Mercatoria yağmacılarının defterini düren küre biçimli şu büyük...*şeyi* yöneten yaşlı Ahali mensubuna karşı uyaran da yine Setstyin olmuştu. Evet, durum bu açıdan değerlendirildiğinde vaziyet değişiyordu. Niçin daha fazla detay hatırlayamadığına takıldı kafası. Bu çok garipti doğrusu. Hafızasının onu çıkmazda bıraktığı daha önce hiç olmamıştı halbuki.

Quercer & Janath Voehn gemisinde yaşananlarla ve geminin kendisiyle ilgili daha fazla bilgi edinmek amacıyla onu soru yağmuruna tutanlarca adeta ablukaya alınmıştı. Fassin'in kalabalığın arasından kendisine doğru bakmakta olduğunu fark edince ona el salladı gerçekikiz. Fassin de aynı şekilde el sallayarak karşılık verdi ona.

Bir yandan Y'sul'un ambulans kızağına yerleştirilişini izlerken mevcut durumla ilgili neleri bilip neleri bilmediğini, neleri anımsayıp neleri anımsayamadığını zihninde tekrar değerlendirmeye çalıştı Fassin. İstese Y'sul'la birlikte ambulansa o da binebilirdi, ama bir süreliğine her şeyden uzaklaşıp yalnız başına kalma yönünde dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Böyle anlarda yıldızları seyretmek ve düşünceleriyle baş başa kalıp bir şeyler bulma beklentisiyle belki bir miktar da matematiksel analiz yapmak için bu platforma çıkıyordu.

Yaprak-resmi gaz mekiğinin kanat kısmında kapalı tuttuğu hazneden çıkardı. Sonra uzun uzun baktı ona, kimbilir kaçıncı kez. *Protreptic*'te her ne olduysa artık, küçük gaz mekiğinin görme yetisinde belli bir gerileme meydana gelmişti, yine de, yakınlaştırılmış ayrıntılı görme özelliğinin bir yanı, beyaz bulutlarla süslü mavi gökyüzü resminin mükemmel netlikte görülebilmesine yetecek ölçüde etkindi halen. Sakladığı resmi bir defa daha gözden geçirmek üzere görüntüyü yakınlaştırmıştı ki...resmin mekiğin hafızasından silinmiş olduğu gerçeğiyle karşılaştı.

Son derece tuhaf bir durumdu bu. Resmi hafızaya kaydetmiş olduğunu zannediyordu, öyle ki, onun içine gizlenmiş olan bir şeyi çoktan deşifre etmişti zaten. Buna emindi. Onu keşfetmesiyle beraber bu yeni bilginin büyük önem taşıdığı izlenimine kapıldığını da gayet net hatırlıyordu üstelik.

Fassin Voehn gemisi tarafından saldırıya uğramalarını izleyen süreçte neler olup bittiğini adım adım hatırlayabilmek için hafızasını sonuna dek zorladı. Yakalanıp sorguya çekildiklerini ve Voehn'in hem onun beyni hem de gaz mekiğinin biyolojik hafızası üzerinde bir süre uğraştığını biliyordu. Sonra onları kurtarmak için Ythyn tarafından gönderilen bir gemi çıkagelip ansızın Voehn gemisine saldırmış ve o da bunu fırsat bilerek Y'sul ve gerçekikiz ile birlikte Voehn mürettebatının geri kalan kısmını –her nasılsa– alt etmeyi başarmıştı.

Pardon, doğru mu duymuştu...Voehn'i mi alt etmişlerdi?

Peki bu nasıl mümkün olmuştu? Ythyn gemisi Voehn'in dikkatini yeterince dağıtırken, korsanlık faaliyetlerine karşı tasarlanmış otomatik mekanizmaları devreye giren *Velpin* de Voehn'in yenilgiye uğratılmasında önemli rol üstlenmişti. Quercer & Janathı ise köhne gemilerinin Voehn'e karşı başvurduğu teknolojiyi diğerleriyle paylaşma hususunda bariz şekilde ketum bir tavır sergilemişti.

Söz konusu tekniklerin ne olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu Fassin'in. Olay aynen söyledikleri gibi cereyan etmiş de olabilirdi, çok daha farklı da. Olay sırasında *Velpin*'in güvertesinde bir YZ vardı ve Voehn'i safdışı bırakan o olmuştu, ama Quercer & Janathı bunun başkaları tarafından duyulup bilinmesini istemiyordu belki. Kurtulmalarını sağlayan çatışma öncesinde Voehn onun beyniyle öyle feci oynamış ve anılarını öylesine karman çorman hale getirmişti ki, olayın sonrasında gerçekikiz ona hemen her çeşit açıklamada bulunabilir ve o da bunlara tamı tamına inanmaktan başka yol bulamazdı.

Bir tapınağın girişindeki basamaklara oturmuş bir yandan ağır ağır akmakta olan bir nehrin karşı kıyısına bakarak ihtiyar bir... adamla mı konuştuğunu hatırlıyordu sanki? Yaşlı bir Ahali mensubu muydu bu acaba? Doğrusal bir hatıra dizisinden ziyade son derece gerçek ve hayatın içinden bir sahneydi bu. Böylesine berrak bir hatıra ancak bir sanal gerçeklik aracılığıyla zihnine kazınmış olabilirdi, değil mi ya? Belki de o yaşlı adam *Velpin*'in yapay zekâsının bir

canlandırmasıydı. Konuşmakta olduğu, ya da en azından buluştuğunu sandığı, o kişi veya o şeydi belki.

Geri kalan her şeyi aklından çıkarıp sırf elindeki resme odaklanmaya karar verdi ve bakışlarını gökyüzünden bir kez daha indirip ona sabitledi. Bu resim ona Valseir tarafından verilmişti. Doğru mu anımsıyordu? Bir çeşit kartvizit veya referans mektubu yerine geçiyor olsa gerekti ve kendisini ulaştırması gereken şey de... Bunun kendisini Valseir'e ulaştıracağı fikrine kapılıyordu, oysa hiç de tutarlı anlam arz eden bir çıkarsama değildi bu.

Hayır, bekleyin biraz: Derinliklerdeki ev ve şu yaşlı, gezgin Ahali mensubu. Bu resim yaprağını kendisine veren, *oydu*. Ve onu bir şekilde Valseir'e ulaştıran da bu resim olmuştu. Gelgelelim, bir unsur daha vardı işin içinde. Başka bir şey keşfetmişti. Solucan deliğine giriş yapmaları öncesinde bir keresinde aklında bu fikir olduğu halde uyanmıştı uykudan. O fikir de, bu sade görünümlü resim yaprağında bir şeyler saklı olduğuydu. Bir mesaj, belki de bir şifre.

Çevresindeki bomboş platforma göz gezdirdi Fassin. Orada kendisinden başka kimse yoktu. Bunun üzerine, küçük gaz mekiğinin imge işleyicilerinin resim yaprağında görülen manzarayı mümkün olduğunca detaylı şekilde hazmedip hafızaya kaydetmesini bekledi. Bu süreçte, gaz mekiğinin birbirinden ayrı pek çok programı harekete geçmişti. Birkaç dakika içinde bakışlarını yukarıdaki seyrek ama tanıdık görünümlü yıldız örtüsünden ayırıp bir kez daha aşağı çevirdi ve sonuçları kontrol etti.

Resim yaprağında o âna dek belli olmayan bir unsur yakalamıştı sistemler.

Bilinmedik bir cebirsel denkleme benziyordu bu.

Söz konusu cebirsel dizilerin toplam uzunluğu bir buçuk sayfa kadardı. Tek parça halindeki uzun bir denklemden veya belki de daha kısa üç veya dört denklemden oluşuyordu.

Elinde olmayarak son derece heyecanlandı. Bunun sebebini anlayamıyordu gerçi, ama bulduğu denklemin Ahali Listesi ile bir şekilde bağlantılı olduğu hissine kapılmıştı. Ayrıntılar zihninde bir türlü canlanmıyordu, ancak bir süreden beri şu meşhur Liste'nin kapısını aralayacağı zannedilen Dönüşüm üzerinde araştırmalar yaptığına ve onu bulmaya çalıştığına her nasılsa emindi ve kimbilir, kendisine tamamen yabancı gelen bu matematiksel denklemlerin –küçücük bir ihtimal kırıntısı dahilinde de olsa– bu işle bir ilgisi

bulunuyor olabilirdi. Buna inanmak ona biraz zor gelse de, hemen önündeki şu şey Dönüşüm'ün *ta kendisiydi* belki de.

Fassin keşfettiği sembollerin ne anlama geldiğini çözmeye niyetlendiyse de, bu çabaya girişmeye dahi zaman bulamadı. Gaz mekiğinin bütünüyle şallak mallak olan hafızasındaki anlamını yitirmiş hatıralar bir vakitler onun doğru istikameti tutturmasını sağlayabilecek bir şey içeriyor olabilirdi, ancak durumun artık öyle olmadığı açıktı.

Şehrin bilgi ağlarına dahil olarak ekvator bölgesindeki bir üniversite kütüphanesine eşzamanlı olarak bağlandı ve orada ulaştığı, yabancı toplumlarca kullanılan matematiksel yöntemler konusunda uzmanlaşmış bir bilgi deposunu taradı. Sonra, elindeki denklemin içinden rastgele birkaç sembol seçerek onları söz konusu veritabanına vızıltıyı andıran sesler eşliğinde iliştirdi. Sistemin bazı örneklemelerde de bulunarak ona hemen yanıt verdiğini görünce sevince kapılmaktan alamadı kendini.

Aradığı şey, soyu çoktan tükenmiş Wopuld ırkı tarafından daha eski Ahali Çalışmaları'ndan hareketle geliştirilmiş olup pek çok yaşam türü tarafından ortaklaşa kullanılan, iki milyar yılın biraz altında bir geçmişe sahip Öteleme V adlı evrensel bir simgelenim biçiminde çıkmıştı karşısına. Vakit geçirmeksizin, bu simgelenimin eksiksiz bir tercüme şablonunu mekiğinin hafızasına kaydetti.

Bunu yaparken bir an durup bulut kümelerinin üst sınırına bakma gereği duydu. O an hiç kuşkusuz tuhaf bir duygu yoğunluğuna tutulmuş bulunuyordu.

Aramakla görevlendirildiği şey, üstlendiği misyonun odağındaki hedef olabilirdi pekâlâ bu buluş. Daha doğrusu, üstlendikleri misyonun; Albay Hatherence'ın bu seferdeki rolünü unutmak olmazdı tabii. Onun da onca zaman izini sürdüğü şeydi belki bu. Şu da var ki, eğer Mercatoria, veya en azından onun Ulubis'teki temsilcileri bunun onları zarar görmekten koruyacağını umdularsa, feci şekilde yanılmışlardı. Kendisi geri dönmekte çok gecikmiş, geçen süre zarfında işgal çoktan gerçekleşmişti. Her şey bitmiş, dava yitirilmişti artık.

Üstelik öyle çok şey unutmuşa benziyordu ki! Mesela, ellerinde tutsak olduğu süreçte Voehn *ne yapmıştı* acaba ona? Y'sul fena şekilde yaralanmıştı ama tedavi sürecini koma halinde geçirmesi dışında ruhsal açıdan –kendine bu yönde telkinde bulunması bir

yana– durumu gerçekten de iyiye benziyordu. Quercer & Janath ise bu işten en ufak bir zarar görmeden çıkmış gibiydi. Bu durum en basit anlamıyla şanstan kaynaklanıyor olabileceği gibi, seferkaptanının gerçekikiz olmasından ileri geliyor da olabilirdi... İşin aslını tahmin etmekten uzaktı Fassin.

Hepsi şöyle dursun, halen yapılacak önemli bir işi vardı ki o da, yaprak-resimde gizli olan şifreyi çözmekti. Yolun sonunun çok ciddi bir gerçeğe çıkması ihtimali her daim geçerliydi. Evet, istila çoktan gerçekleşmişti belki, ancak eli kulağında bir misilleme vardı gündemde ve hepsinden bağımsız olarak, yaşananlarla ilgili doğrular ve de yanlışlar hakkında varacağı kendi yargılarını da hesaba katmak gerekti. Eğer bu denklemde edinilecek işe yarar bir bilgi saklıysa, her şeye rağmen bunun Öteden Gelenler'in eline geçmesini diğer seçeneklere tercih ederdi.

Batı ufkunun hemen üzerinde, uzayın bulut kümelerinin üst hizasının da ötesinde kalan kısmında bir şey parıldadı. Bir gemi, belki de.

O yöne doğru bir an dalıp gittikten sonra dikkatini yeniden denkleme ve de tercüme şablonuna verdi Fassin. Denklemdeki unsurları şablona oturtup uyum kontrolünden geçirmeye çabalıyordu. Gaz mekiğinin kötürüm kalmış biyolojik zihninin onun zihnine yansıttığı görsel ortamdaki görüntü ikiye bölündü ve denklemin bir kopyası aslının hemen yanında belirdi. Bunu izleyen saniyelerde, kopyadaki sembollerin karmakarışık hale gelişini ve değişim geçirerek Ahali'nin kullandığı standart simgelenime bürünüşünü izledi Fassin. Denklemin her iki kopyasındaki semboller titreşip daha bir belirgin pırıldamaya başladıktan sonra renkten renge girdi ve denklem sonuna yaklaşıp da nihayet bitene dek adeta şişip sonra geri kalan kısımla aynı seviyeye gelecek şekilde yeniden söndü.

Gerçekten de bir denklemdi bu. Hatırlayamadığı bir geçmişte birisinden duyduğu bu yöndeki bir ifadenin de etkisiyle, bunun bir çeşit frekans ve sinyal veya ona benzer bir şey olduğuna dair belli belirsiz bir kanıya kapılır gibiydi ama bu yaklaşımın hakikati yansıtmadığını biliyordu. Öyle olsaydı bile, oldukça tuhaf bir şekilde örtbas edilmeye çalışılmış bir hakikatti bu doğrusu.

Son birkaç öge de bölünmüş görüntünün her iki yanında titreşip parladıktan sonra, varılan sonuç denklemin en sonunda yavaşça titreşerek belirdi.

Sıfır.

Karşısındaki sembole veya semboller bütününe bakakaldı.

Ahali standart simgeleminde sıfır rakamı altında kısa bir çizgi olan bir nokta ile ifade edilirdi. Öteleme V'te ise köşegen bir kesme işareti ile imgeleniyordu.

Altında kısa bir çizgi bulunan bir noktacık denklemin kopyasının dibinden kendisine bakmaktaydı. Orijinal denklemin sonunda ise tıpkı diğeri gibi usulca pırıldayan köşegen bir kesme işareti belirmişti.

Tekrar denedi. Sonuç aynıydı.

İlk seferinde işlemcilerin bir hata yapmış olabileceği ihtimaline karşı bu defa gizli şifreyi onun içinden çıkararak resmi tekrar kontrol etti.

Herhangi bir hata söz konusu değildi. İkinci tarama sonunda önüne serilen denklem de ilkinin aynıydı. Yine de, işi şansa bırakmamak için onu da kontrolden geçirdi.

Sıfır.

Güldü Fassin. Ok başı biçimli küçük gaz mekiğinin içinde şok jeline bulanık vaziyette kıvrılmış uzandığı yerde attığı kahkahaların etkisiyle göğsünün ve karnının titrediğini hissedebiliyordu. Sonra birden, kendisini gezegenin birindeki kayalık bir sahilde dikilmiş adeta bir şey beklerken gösteren sahnenin ani ve canlı görüntüsüyle karşılaştı. Kahkahası boğazında düğümlenmişti.

Sıfır.

Nihai yanıt koca bir hiçlikti demek. Galaksinin öbür ucuna gönderilmiş ve peşinde olduğu şeyi farkında olmaksızın onca zaman üzerinde taşıyarak oradan oraya sürüklenmişti ve o yanıt da, 'Hepsini boşver gitsin'den ibaretti...ama matematiksel terimlerle.

Tekrar gülmeye başladı.

Her neyse, olan olmuştu artık.

Uzakta, neredeyse dosdoğru kuzey yönünde kalan bulut kümelerinin üstünde, çok yükseklerde bir pırıltı daha ilişti gözüne o an. Bu ışığı yansıtan şey her ne idiyse küçük ışık zerrelerinden oluşan bir küme onun hemen altını aydınlatıyordu. İçinde morun tonlarını barındıran bu ışık çok geçmeden beyaza dönüştü.

Bunun gibi başka ışık oyunları görüp görmeyeceğini merak ederek uzayın o kesimini bakışlarıyla bir süre daha taradı. Işığın kaynağı her ne idiyse, oldukça uzakta olmalıydı. Eğer bu, geçen sefer ufuk

çizgisinin yakınında parlayanla aynı şeyse, ekvator bölgesinin çok çok üzerinde, onlarca kilometre uzaklıkta olduğuna şüphe yoktu.

Sıfır. Amma da aydınlatıcıydı doğrusu. Eğer keşfettiği –Valseir'in tesadüfen rastladığı ve sonrasında Fassin'in artık çok eskilerde kalmış olan o araştırmasından dönerken farkında olmadan beraberinde açığa çıkardığı– şey sahte yanıtlardan kurulu koca bir serinin parçası idiyse, bir yerlerde gerçek bir cevap bulunup bulunmadığını sordu kâhin kendi kendine. Acaba hepsi bundan mı ibaretti, yoksa başkaları da var mıydı? Ahali Listesi ve onun ayrılmaz bir unsuru olan şu meşhur Dönüşüm etrafında şekillenen efsaneye bunun gibi yüzlerce yanlış cevap dipnot olarak düşülmüş olmasındı?

Eh, öyleyse bile, onları arayacak değildi. Üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı nasılsa. Misyonunu başarıya ulaştırmıştı da bir bakıma, hem de tam umudu kesip kendini bunun asla gerçekleşmeyeceğine inandırdığı bir anda. Geç kalmıştı ve ortaya çıkan sonuç bir saçmalık, bir şaka, neredeyse bir hakaret gibiydi, ama –bunu hangi tanrıya bağlarsanız bağlayın– başarmıştı sonunda.

Artık bu gezegenden nasıl ayrılacağını veya en azından ulaştığı pek kıymetli bilgiyi sırf bunu denemediğine sonradan pişman olmasın diye oradan dışarı nasıl sızdıracağını düşünmenin zamanı gelmişti. Eh, hiçbir anlam ifade etmeyen bulgusunu birileriyle paylaşsaydı bari.

Uzayda, o ilk kümenin ışıldadığı yerin hemen yakınında, yeni birtakım parıltılar belirlemeye başlamıştı. Göz kırpar gibi ışıldayan küçük bir parlaklık ve peşi sıra daha uzun bir ışıma. Çok geçmeden, bir gemi motorununkine benzeyen bir alevin kamaştığı ve çabucak hızlanarak uzaklaştığı görüldü.

Nasqueron çevresine konuşlanmış Ortak Kullanım Tesisi'ne ait uyduların ya da Mercatoria tarafından yerleştirilmiş herhangi bir ağır teçhizatın izini yakalama düşüncesiyle havaya bakındı Fassin. Hiçbir şey göze çarpmıyordu etrafta. Aun Liss'e iki Kâhinlik uydusu, yani EQ4 ile EQ5 arasında bir pozisyona sinyal göndermeyi deneyeceğini söylemişti, fakat söz konusu uydular artık orada değildi. Onların yeni konumunu keşfedip keşfedemeyeceğini ve böylelikle bu ikisi arasındaki Öteden Gelen pozisyonunu ele verecek olan mikrouydunun yerini tespit edip edemeyeceğini geçirdi aklından. Uydu çizelgelerini bulmak için gaz mekiğinin hafızasını kurcaladı ve aradığı şeye ulaşınca onu açığa çıkarıp yerel zamana ve de mevcut konumuna uyarladı.

Bunu yapar yapmaz görüş ekranında bir nokta parıldadı; hafiften kuzey yönünde, uzak bulut kümelerinin üst sınırına yakın bir konumda, son dönemde yoğun hareketlere sahne olan bölgenin birkaç kilometre aşağısındaki bir pozisyondu bu. Görüş alanına girmişti şimdi. Bu şansı iyiye yorması gerektiğine karar verdi ve geri döndüğünü bildirmek ve hiç olmazsa yapacağını söylediği şeyi gerçekten de yaptığını kanıtlamak için o yöne bir sinyal gönderdi. Bir süre beklediyse de, gönderdiği mesaja yanıt almak şöyle dursun, mesajın karşı tarafça alındığına dair herhangi bir onay sinyaliyle bile karşılaşmadı. Kendisi de bunun aksini beklemiyordu gerçi.

Şeriflik Oculası'ndan geriye ne kaldığını ve ona rapor sunma zahmetine girmeye değip değmeyeceğini merak etti sonra. İşgalden bu yana nelerin ne ölçüde değiştiğini, kendi isminin ölenler listesine dahil edilip edilmediğini ve onu arayıp aramadıklarını öğrenmeye yönelik bir araştırma yapmalıydı. Onca heyecanın ortasında pek çokları onun varlığını dahi unutmuş olsa gerekti.

Bir kez daha güldü Fassin kendi kendine. Ah, keşke...

Onlara söylendiği kadarıyla, İT-5 Ayrışması'nın giriştiği işgal hareketinin ardındaki tetikleyici unsur, Liste ve Dönüşüm fenomenlerini çevreleyen sır perdesini aralama arzusuydu. Eğer bunda kısmen doğruluk payı varsa, eğer bu azıcık da olsa gerçeğe dayanıyorsa ve yüklenmiş olduğu görev işgalcilerden gizlenemediyse, şu an hiç şüphesiz kendisini arıyorlardı ve dahası, Birleşik Donanma'nın gelip de tepelerine binmesine çok az zaman kaldığı için bu arayış oldukça amasızca yürütülüyor olmalıydı.

Karşısına çıkan sıfır sonuçlu denklemin ferahlatıcı olduğu da söylenebilirdi bir bakıma. Beraberinde geri getirdiği bilgi öyle bir niteliğe sahipti ki, onu herhangi bir başka kişiyle veya herkesle paylaşıp paylaşmamayı umursamıyordu bile. Eğer gerçekten de solucan deliği geçitlerinin yerini gösteriyor idiyse, bu şey o âna dek taşımak zorunda kaldığı en ağır yük, paha biçilmez değerde ve muhtemelen akıl sır ermeyecek ölçüde ölümcül bir zilyetlik demekti. Tüm bunların bir şaka olduğunu öğreniverse ne de memnun olurdu ama. Fakat eğer sahip olduğu şey zannettikleri gibi kullanışlı bir gerçeğe işaret ediyorsa, gerçekten de hepsinin umduğu şeyse, o zaman ona işkence etmesi veya en azından doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak amacıyla zihnini didik didik edip sonrasında bunu başkalarına da anlatmasına kesinkes engel olmak için onu öldürmesi için

bu bilgiyi paylaşmak üzere ilk kimi seçeceğinin hemen hiç önemi kalmıyordu. Öteden Gelenler'in böylesi bir yola başvurmayacak kadar insaflı olmasını diliyordu bir anlamda, yine de kolay kolay göze alınamayacak kadar büyük bir riskti bu.

Sonucu genel haberleşme kanalları üzerinden herkese yayınlasa ve ardından eğer becerebilirse izini kaybettirip kayıplara karışsa daha mı iyi ederdi acaba? Hem belki Ahali ona kucak açıp gizlemeyi kabul ederdi.

Valseir. Her şey bir yana, Ahali mensubu dostuna bunca zamandır kafalarını yoran bilginin küçücük ve önemsiz bir sıfırdan başka bir şey olmadığını haber vermeliydi en azından. Bununla beraber, Valseir'e arkadaşı ve meslektaşı Leisicrofe'nin işte bu sıfır için canından olduğunu da bildirmek durumundaydı. Görünen o ki, dönerken yalnızca iyi haberler getirmiyordu beraberinde.

FırtınaTekneciliği haber kanalına da göz attı Fassin. Bütün ilginin savaşa kayması sebebiyle, şu sıralar alışılagelenden daha az sayıda yarış düzenleniyordu ve normal şartlarda GazTekneleri'ni ve FırtınaBozanlar'ı kullanması beklenen sürücüler Dretnotların ve diğer savaş gemilerinin mürettebatına dahil edilmişti, yine de gezegenin çeşitli yörelerinde her zaman bir düzine kadar karşılaşma tertip edildiği gözleniyordu. Bu yat yarışlarının birinde Valseir'i bulmaya kalkışacak olursa, onu uzun bir arayışın beklediği kesindi.

Ulaşım konusunda kendisine kolaylık sağlaması için Şehir Yöneticisi'ne başvurmayı düşündüyse de –Y'sul büyük ihtimalle bir iki güne kadar kendi yerleşkesi olan Hauskip gezegenine gönderilecekti ve muhtemelen Fassin'den de oraya yapacağı yolculukta yaralı Ahali mensubuna eşlik etmesi beklenecekti– şu aşamada daha dikkatli davranmanın yerinde olacağına karar verip bu fikirden vazgeçti.

Protreptic'ten indiği andan bu yana hiç kimse ona fazla bir ilgi göstermişe benzemiyordu, ama bu durum onun gelişinin bu hususla özellikle ilgilenen birilerinin gözünden kaçtığı anlamına gelmezdi. Nasqueron'da kendisi dışında insan –başka kâhinler veya herhangi bir başka insanoğlu– var mıydı acaba? Tanıdık kimse yok muydu yani... Valseir mesela? Kendisini aniden yüzüstü bırakan şu hafızasına lanet olsundu... Birisi ona Ahali mensupları arasında Liste'ye ve hatta Ahali'nin galaksinin diğer sakinlerine karşı sergilediği görünüşe göre doğuştan gelen ve bu toplumda oldukça yaygın

olan umursamazlığa ve küçümsemeye dair kamplaşmalar ve görüş ayrılıkları olduğunu söylemişti. *Tek tip kültürün geçerli olduğu bir toplum değiliz biz.* Bunu söyleyen Valseir'di, değil mi?

Ahali'yi oluşturan gruplardan herhangi birinin onun kötülüğünü istemesi ya da bu yönde düşünen birinin komutası altında hareket ediyor olması mümkün müydü?

Genelde güvenilir sonuçlar veren şu yabancı toplumları izleme servisine başvurdu ve küresel haritaya giriş yaptı. Ona bakmaya başladığından beri ilk defa bu kadar berrak olduğunu görüyordu bu ekranın. Gözleri önüne serilen görüntüye göre, o an Nasqueron'da tek bir yabancı varlık bile bulunmuyordu. Haliyle buna kendisinin de dahil oluşu, geri dönüşünün, en azından bu hizmeti yürüten hevesli gözlemcilerce henüz kayda geçirilmemiş olduğuna işaret ediyordu.

– Fassin. Seni götürmemizi istediğin bir yer var mı?

– Bu civarda yani. Ne kadar çabuk söylersen varışın o kadar hızlı olur.

– Gemi emrinde. Sana çok şey borçluyuz.

– Öyle bir şey işte.

– Bilemiyorum, diye yanıtladı Fassin. – Ben de buna kafa yoruyordum zaten. İşgal sürecinin ve Sefiller Tarikatı'na bağlı güçlerin son durumu hakkında yeni bir bilgi edindiniz mi?

– Bir yerlerde bu konuyla ilgili toplanan bir konferansta müzakere sürecinin belli bir noktaya gelip tıkandığına ilişkin sıcak haberler aldık sadece.

– Açıkça ifade etmek gerekirse, karşılıklı ateş teatisine çevirmişler görüşmeyi.

– Aslına bakarsanız, dostum Valseir'i bulmak istiyorum, dedi Fassin. – Ona ulaşma ümidiyle bir sinyal gönderdim, ama hiçbir cevap gelmedi. Onu bulabileceğimi sandığım yer ise, bir yat yar–

Henüz cümlesini bitirmemişti ki, Ahali mensupları devasa boyuttaki o esnek kanadının ardına uzun sıralar halinde asılı vaziyette Nasqueron semalarını hiç durmayacakmış gibi yarıp geçerek ilerleyen HızlıKanat *Sheumerith* geldi ansızın aklına. HızlıKanat... Valseir'in kendisini bulabileceğini belirttiği iki yerden diğeriydi bu.

– Evet, dedi birden gerçekikize. – Beni nereye götürmenizi istediğime karar verdim artık.

– Mümkünse atmosferin içinde bir yer olsun. Çok hızlı hareket edemeyiz de, anlarsın ya...

– Her şeyden önce, gemiyi Nasq.'a kimseye görünmeden ulaştıralım derken şans katsayımızı tamamen tükettik. Ne de olsa, biliyorsun ki Voehn yapımı bir gemi bu. Kalkıştığımız iş pek çokları üzerinde sinir çökertici etki yaratacak cinstendi. Orası kesin.

– Benim için sakıncası yok, diyerek temin etti Fassin onları.

Aradan bir saatten az bir süre geçmişken GM savaş başlıkları ateşlendiğinde, en üst pus katmanının hemen altındaki bulut kümeleri içinde sürüklenircesine bir hızla ilerliyorlardı. Söz konusu füzelerden biri tam tepelerinde infilak etti.

"Vay canına!"

"Gölgemize bakın!"

Bir dakika içinde, sonradan *Luseferous VII* adlı heybetli geminin yok edilişinin habercisi olduğunu öğrenecekleri dev ışık halesinin o yöne yayılan kısmı tüm batı göğünü kapladı. Quercer & Janathı bile bu manzara karşısında dehşetle karışık bir hayranlığa kapıldığını açık yüreklilikle itiraf etmişti.

Tüm bu gelişmeler yaşanadursun, uzay boşluğunu yarıp geçerek sakince yoluna devam etti *Protreptic*.

•

Birleşik Donanma filosuna bağlı ilk on iki gemi Ulubis sisteminin iç kesimlerini ışık hızının ancak yüzde birlik bir oranda gerisinde kalan bir süratle kat etti. Her biri uzunluğu bir kilometreyi bulan siyah kulesini çevreleyen hızla dönme özelliğine sahip bölmelerden etrafa füze kümeleri ve mühimmat grupları fırlatan, mayınlar ve çıplak gözle görülemeyen insansız hava araçları saçan ve de intihar bataryalarıyla dört bir yanı tarayan bu gemilerin tüm sistemi boydan boya geçmesi dört saatten az bir süre, Nasqueron'un yörüngesini geride bırakması bir saatten az bir süre, Sepekte'ninkini aşması ise olsa olsa on beş dakika almıştı.

Onların milyarlarca kilometre gerisinde ise, aynı güzergâhtan şaşmaksızın bir yandan süratle hız keserek Birleşik Donanma'nın *Mannlicher-Carcano* önderliğindeki ana grubu ilerlemekteydi. Her zamanki gibi, gemisinin güvertesinde kendisi için hazırlanmış olan yaşam kabininin içinde süzülüyordu Taince Yarabokin. Yediden yetmişe bütün kumanda mürettebatı çıt çıkarmadan uzanmış hemen önlerinde sistemi yarıp geçmekte olan on iki öncü geminin gittiği yönden ara ara gelen çatışma seslerine kulak kabartırken, savaş ge-

misinin sanal gerçekliğin geçerli olduğu kumanda salonuna deliksiz bir sessizlik hakimdi.

Sinirlerinin ne denli bozuk olduğunun farkına vardıkça hayrete düşüyordu Taince. Bedeninin savaş-veya-kaç tepkisinin tüm belirtilerini sergilediğini, kabinin biyolojik sistemlerininse bunların her birine inatla karşı koyduğunu hissedebiliyordu. Üstlendikleri misyonun taşıdığı önem şüphe götürmez nitelikteydi. Tüm kariyeri boyunca çıktığı en kritik ve hayati önem taşıyan görevdi bu belki de. Yerine getirmek üzere gönderildikleri görevin stratejik ehemmiyeti hakkında yolculuğun en başında kendisine brifing verilmesini zorunlu kılmaya yetecek derecede yüksek bir rütbeye sahipti gerçi, ancak geride kalan onca yıla ve edinilen onca deneyime karşın kariyerinin ilk yakın muharebe görevlerine çıktığı o çömezlik günlerinde yüzleşmek durumunda kaldıklarından hiç de farklı olmayan hislere kapıldığını fark etmek onu fazlasıyla şaşırtmıştı. O güne dek kaç görevi yerine getirmiş ve kaç misyonu başarıyla tamamlamış olursa olsun, kişinin bünyesinde birikmiş olan adrenalin yükünü üzerinden kolayca silkip atması beklenemezdi –bu hususa ilişkin genel kanı, yaklaşmakta olan çatışma karşısında mutlak bıkkınlığa kapılan kişinin ya kaçınılmaz olarak öleceği ya da görevinden derhal istifa etmesi gerektiği yönündeydi– ama onun şu an hissettiği duygular, bahsi geçen o ilk seferlerin de öncesindeki yılları endişe verici ölçüde anımsatır türdendi.

Bir yerlerde, onun bu sinirli halinin farkına varılıyor olsa gerekti aynı zamanda. O an insan ırkından kanlı canlı bir sağlık görevlisi onun yaşam verilerini gözlem altında tutmuyor idiyse bile, bir bilgisayar programı onun kaygı durumunu daha sonra etraflıca incelenmek üzere işaretliyor olmalıydı. Bu koşullar altında, özel hayat diye bir şeyden söz edilemezdi. Eh, orduya katılırken bunun böyle olacağının gayet bilincinde değil miydi sanki?

Bu kafa karıştırıcı, neredeyse huzur kaçırıcı düşünceleri zihninden atan Taince öncü gemilerden gönderilen bilgileri gözden geçirmeye verdi kendini.

Şu an cereyan etmekte olan şey, yani bu bir düzine geminin ivmesi artırılmış molekül hızlarıyla sistemi bir baştan diğerine kat ederken ne keşfedeceği veya ne keşfedemeyeceği, kızın yaşamının bundan sonraki kısmının nasıl şekilleneceğini de belirleyecekti.

Bir süreden beri sistemin çeşitli bölgelerinden anlamlandırıla-

maz enerji ve motor izleri algılanıyorduysa da bunların hiçbiri birkaç gün önce Nasqueron civarında ansızın patlak veren karışıklık kadar tuhaf değildi. Yirmi küsur karşıt madde patlaması. Biri dışında hepsi gezegenin çevresine hafiften dalgalı olmakla beraber genel anlamda muntazam bir daire çizecek biçimde yayılmıştı. Bu patlamalar doğrudan gaz-devini ya da onun sakinlerini büyük denebilecek herhangi bir zarara uğratamayacak kadar uzakta gerçekleşmiş olup, söz konusu patlama silsilesi sanki infilak eden şeyler işler vaziyetteyken etkin şekilde kendini patlatan savaş başlıkları değil de taşıdıkları M/GM mühimmatı üzerindeki emniyet mekanizmalarını tamı tamına aynı anda yitiren yirmi adet –hepsi birbirinden büyük– gemiymiş izlenimi uyandıracak ölçüde karmaşıktı. Ardından, aradan bir veya iki dakika geçtiğinde, Nasqueron'a ışık hızıyla bir saniyeden az mesafede varlığını ve esas hatlarıyla kimliğini önceden keşfettikleri canavar büyüklüğünde bir geminin şiddetli bir tahribata maruz kalıp kelimenin tam anlamıyla havaya uçuşu şeklinde gerçekleştiğini sandıkları öncekilerden daha da büyük bir GM patlaması uzayı hiç abartısız boydan boya sarsmıştı.

Bunu koskoca bir hiçlik izlemiş, birbirinden kopan gemi parçalarının sesi olduğu izlenimi uyandıran belirsiz bazı gürültüler dışında hiçbir şey duyulmaz olmuştu.

Algılanan motor izlerinin ve diğer işaretlerin çoğuna ışık tutan en akla yakın açıklama –çünkü şu âna dek bunların hepsine birden ışık tutmayı başaran bir açıklama ortaya atabilen çıkmamıştı– kötü adamların geri çekilmekte olduğu yönündeydi. Donanmanın komuta kademesini işgal eden yüksek rütbelilerin hiçbirinin gerçekte yaşanmakta olan şeyin izahının bu olduğuna inanası gelmiyordu –ne de olsa Sefiller Tarikatı'na bağlı güçler Ulubis'e ulaşmak için uzayda onlarca yıllık bir mesafe geride bırakmıştı; şunun şurasında birkaç hafta süren sonucu müphem bir kapışmanın ardından kuyruğu kıstırıp onca mesafeyi kat etmeyi göze alarak gerisingeri yola koyulacak değillerdi ya!– ama bunun mevcut şartlarda en olası açıklamalardan biri olarak öne çıktığı da yadsınamazdı.

Olup bitenle ilgili bundan böyle edinilecek olan bilgiler duruma öyle veya böyle açıklık getirecekti.

Aynı zamanda öncü müfrezenin sancak gemisi görevini de üstlenmiş olan muharebe kruvazörü *88*, havada adeta bir mızrak başı çizecek biçimde ilerlemekte olan birliğin topladığı gerçek zamanlı

istihbaratların tümünü harmanladıktan sonra, vardığı sonuçları ana filoya sinyal yoluyla iletti ve varlığı tespit edilmekle birlikte henüz en uçtaki destroyerin dahi menziline girmemiş olan üç ağır sıklet gemiyi rapor etti. Takip eden kruvazörlerden ikisine mermi yolu* saptamasında bulunmalarını ve uzaktan kumandayla yönetilen güdümlü mühimmatlarını hazırlamalarını yine sinyal yoluyla bildirdi. Küçük haberleşme sinyalleri taraflar arasında gidip geliyordu. Belki sadece uygulanan sıkı disiplinin, belki de beklediklerinden de üstün olduğu ortaya çıkan teknolojinin ürünüydü bu durum. Kafilenin kanatlarını tutmuş olan kruvazörler ile destroyerler hızlarından dolayı beyhude kalan bir çaba içine girip onlara ateş etmekte olan birkaç füze fırlatma rampası rapor etmişti. Hayli geniş bir alana etkinlikle saçılmış mayınlar da tespit edilmişti güzergâhları üzerinde. GM teçhizatı emareleri taşıyan bir kütle, bundan sekiz gün önce tamı tamına yirmi geminin eşzamanlı olarak patlatılması sonucu oluşması beklenenle birebir benzerlik gösteren bir enkaz dökümtüsü biçiminde halen Nasqueron gezegeni yakınlarında süzülmekteydi. Gaz-devinden uzaklaşmayı sürdüren kocaman boyutta bir diğer enkaz alanı ise tıpkı havaya uçurulmuş dev bir geminin kalıntılarının yapacağı gibi gittikçe çevreye yayılarak, yoluna devam ediyordu.

Birkaç küçük düşman gemisi daha civarda belirdi ve içlerinde en yakın konumda olanı ilerlemeyi sürdüren filoyu ışın silahlarıyla ateş ederek taciz etti. Hiçbir isabet kaydedememişti. *Bofors* isimli destroyer kendisiyle hemen hemen aynı boyutta olan bir başka geminin bir kilometre açığına dek gelmiş ve diğeri son hızla yanından geçen bu geminin henüz farkına bile varamadan onun bir düşman olduğunu tespit ederek harekete geçmesine fırsat bırakmadığı gemiyi yüksek dereceli X ışınına sahip lazer silahlarıyla doğramıştı.

Sistemin yarısını kat etmiş durumdaydılar artık. O âna dek karşılarına çıkansa şu üç büyük hedeften ibaretti. Bunun gibi daha yüzlercesi olmalıydı oysa.

Öncü müfrezenin kuyruk tarafında ilerlemekte olan dört gemi, kafilenin ucundaki ve ortasındaki gemiler tarafından kimliği saptanan hedefleri itip yönlerini değiştirdikten sonra imha etmeye vakit

* Mermi Yolu: Fırlatılan mermi, bomba veya diğer bir cismin kendisini fırlatmış olan dış kuvvetten kurtulduktan sonra hareketine devam ederek yerçekiminin ve aerodinamik direncin de etkisiyle düşey düzlemde çizdiği eğriye askeri terminolojide verilen isim. *–çn*

buluyordu. Diğer yandan, sistemin en dış kısmındaki ve onun da ötesindeki uzun menzilli alıcıları genel anlamda İT-5 Ayrışması'nın bulunduğu yöne doğru çevirmeyi başarmışlar ve bu sayede, ana donanmanın ancak doksan derecelik bir açıyla görebildiği güzergâhı dosdoğru bir açıyla tarayabilmişlerdi.

Motor izleri. Hem de yüzlercesi. Motorlarının bıraktığı izi son altı veya yedi gündür ana filonun dikkatinden gizlemelerini sağlayan keskin zekâ ürünü hafiften açılı bir seyir izleyerek hepsi de evin yolunu tutmuş bin kadar gemiye aitti bu izler.

Yarım saat sonra ortalık şenlik yerine dönmüştü. Sistemi genel hatları itibarıyla boydan boya kat etmiş olan öncü müfreze birkaç hafta içinde geri dönmüş olabilmek için sertçe fren yaparken, onlarla filonun ana kütlesi arasında kalan küçük gemi kümelerine ise yüksek hızla seyretmeyi derhal bırakmaları ve her birinin kendisini güvende tutacak maksimum hızı tutturması emri verilmişti.

Tüm belirtiler sistemin düşman gemilerinden neredeyse tamamen temizlendiğine ve Sefiller Tarikatı'nın ana filosunun gelirken izlediğiyle kabaca aynı güzergâhı takip ederek son sürat kaçtığına işaret ediyordu. Üç büyük hedefin bile şu aşamada hızını artırdığı ve geri çekilmekte olan işgal gücüyle aynı rotada uzaklaştığı gözlemleniyordu. Aniden beliren ve sayıları birkaç düzine kadar olan daha küçükçe motor izleri, daha hafif gemilerden oluşan bir başka kümenin de kaçma hazırlığında olduğunu ele verdi. Bir miktar temizlik yapılması kaçınılmazdı elbet, çeşitli mayınların ve otomatik patlayan mühimmatın denenmesi ve kaçmakta olan düşman filosunun bunlarla meşgul edilmesi gerekecekti hiç kuşkusuz, ama şu aşamadan sonra Ulubis sisteminde donanmaların topluca katılacağı bir çarpışma, büyük ölçekli bir savaş yaşanmayacağı kesindi.

Aldıkları emir, Ulubis sistemini her ne pahasına olursa olsun geri almaları ve elde tutmaları yönündeydi. Geri çekilmekte olan filonun çeşitli vesilelerle gecikerek ana grubun arkasında kalmış unsurlarını rahatsız edip avlamak ve onları daha da hızlı geri çekilmeye teşvik etmek üzere hızlı hareket etme kabiliyetine sahip bir düzine kadar gemiden oluşan hafif bir birliğin düşman üzerine gönderilmesi söz konusu olabilirdi, fakat durumu kesinliğe kavuşturacak bir savaşa tutuşmak üzere toplu halde takibe girişilmemesi konusunda kesin talimat almışlardı. Ne de olsa zafer çoktan onlarındı. Bunca kazanımı en ufak şekilde riske atabilecek herhangi bir harekette bulunmaları mutlak surette yasaklanmıştı.

Yüksek komuta kadrosu zafer kutlamalarına boğulmuştu. Taince ise bir yandan meslektaşlarının mutluluk ve bariz bir ferahlama içinde çene çalmasına kulak kabartarak kabininin içinde kıvrılmış halde uzanmayı sürdürüyordu. Kendisiyle konuşan pek çok kişinin sırf oraya yaklaşıyor olmalarından kaynaklanan tehdidin nasıl da onlarınkinin üç katı büyüklüğünde bir donanmayı ardına bile bakmaksızın kaçırmaya yettiğine, şu an öncü müfrezede yer alıp da, lanet olsun, *biraz* hareket görmek için neler neler vereceklerine ve Ulubis'e ulaştıklarında kahramanlara yakışır bir karşılama merasiminin muhtemelen kendilerini beklemekte olduğuna dair sıraladığı boş lafları dinleme eziyetine katlanıyordu. Bu yorumlara tüm endişelerini üzerinden attığı ve korkularını yatıştırdığı anlamı doğuracak nezaket süsüyle bezenmiş sahte ifadelerle karşılık vermeye çalışmış, bir yandan da karşılıklı tüm kozların paylaşılacağı, kuralına uygun bir savaşı her daim böylesine tercih edermiş gibisinden bir mesaj vermeyi ihmal etmemişti.

– Koramiral?

Amiral Kisipt'in görüntüsü, kutlama coşkusu içindeki diğer mürettebatı yansıtan sahnelerin yerini bir anda otomatik olarak alarak, hemen önünde belirmişti.

– Emredin komutanım. Düşüncelerini içini kemirmekte olan huzursuzluktan koparıp yapmak üzere olduğu görüşmeye odaklamaya çabaladı.

– Gelişmelerden memnuniyet duyuyor olmalısınız. Zira görünen o ki, doğup büyüdüğünüz sistemi savaş alanına çevirip altüst etmemiz gerekmeyecek.

– Pek tabii ki memnunum, efendim. Ama hiç kuşkusuz geri çekilmeden önce her yana mayınlar ve bubi tuzakları yerleştirmişlerdir.

– Ona ne şüphe. İşte bu yüzden, ne olur ne olmaz diye, bulunduğumuz yer ile sistem arasındaki bölgeyi boydan boya süpürüp temizleyen bir alarm sistemini devamlı işler durumda tutuyorum. Sözlerine devam etmeden önce bir an durakladı Kisipt. Karşısındaki kıza bakarken kafasını bir yana deviriyordu yaşlı Voehn. – Ulubis'e ulaştığımızda nasıl bir manzarayla karşılaşacağımız hususunda endişe duyduğunuz için, geçirdiğimiz süreç sizin açınızdan fazla gerginlik verici oldu sanırım, doğru mu?

– Sanırım haklısınız, efendim. Son günlerde giderek daha çok

içine gömüldüğü sinir halinin amiralin dikkatinden kaçıp kaçmadığını ve onu kendisiyle bu görüşmeyi –hatta bir bakıma, durum değerlendirmesini– yapmaya iten asıl sebebin de bu farkındalık olup olmadığını merak etti Taince.

– Hmm. Öncü müfrezemizin ilettiği raporlardan hareketle, buraların fazlaca zarara uğramadığı yargısına varabiliriz. Yakında içinizin hepten ferahlayacağını zannediyorum. Bana öyle geliyor ki, izleyen süreçte daha ziyade sistemin yerel mercileriyle irtibat kurmada ve törensel görevlerde yardımınıza başvuracağız. Kendini gülümsemeye zorladı amiral. – Sanırım böylesi sizin de hoşunuza gider, yanılıyor muyum?

– Tabii ki, efendim, nasıl uygun görürseniz. Güveniniz için teşekkür ederim.

– Güzel. Kendi görsel imgesinin çevresine saçılmış olan diğer sahnelere abartılı bir tavırla göz gezdirdikten sonra devam etti konuşmasına amiral. – Eh, onları sakinleştirmek ve halledilmesi gereken daha pek çok işin sırada beklediğini onlara hatırlatmak üzere görüşmem gereken birkaç kişi daha var. Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim, Koramiral.

– Emredersiniz efendim.

Amiralin görüntüsü çabucak gözden kayboldu. Onun gidişiyle beraber herhangi bir başkasının görüntüsünü önüne taşımaktansa, Taktiksel Uzay ekranına gömülmek üzere sosyal ortamdan tümüyle yüz çevirdi Taince.

Neyim ben, ne haline geldim böyle? diye geçirdi içinden, gözleri Ulubis sistemine sınır teşkil eden uzayın derinliklerinde yol almayı sürdüren grup grup gemiyi simgeleyen renkli çizgi kümelerinin hareket edişini ve yavaşça genişleyişini izler gibi görünüp de aslında izlemeyerek Taktiksel Uzay ekranının karanlığına dalıp giderken. *Klasik bir savaş olsun istemiştim. Ölüm ve mahvoluş. Ölüme ve mahvoluşa tanıklık etmek istedim. Ölme şansı elde etmek, öldürme şansı yakalamak, ölme şansı...*

Çevresindeki herkes coşku dolu kutlamalara devam ededursun, o dehşet verici hiçliğe bakmayı sürdürdü kız.

Ben artık neyim?

•

Nasqueron'un kuşaklarını ve sahalarını yırtarcasına aşan *Protreptic* A Kemeri'nin yüksek kesimlerindeki iki pus tabakası arasında yer

alan berrak gaz kütlesi boyunca dosdoğru HızlıKanat *Sheumerith*'in bulunduğu yöne ilerlerken, benliğinin derinliklerinde huzursuzluk verici bir kıpırtı hissetti Fassin. Bir zamanların Voehn gemisi, bulutların orta hizasının hemen altından geçen bir seyir izlemeye özen göstererek bulut kümelerini birbiri ardına yarıp atmosfer tabakası içinde hızla yol alıyordu. Dönüşümlü olarak gerçek zamanlı pilotluğu üstlenen Quercer & Janath, DalışSetleri'nin eşiğini sıyırıp geçmeye ne denli yaklaştıklarını görerek kendisine eğlence yaratıyordu. Son derece fazla bağırış çağırış ve ara sıra meydana gelen hafif karamboller içeren bu iş geminin baştan aşağı zangırdamasına neden oluyordu.

Onları kendi haline bırakan Fassin geminin arka kısmına doğru süzülerek sorguya çekilmelerine ve sonrasındaki çatışmaya sahne olan salona ulaştı. Gözlerini etrafta gezdirip oradaki oyuk koltuklara, bir süre önce kendilerini zapturapt altına almak için kullanılmış olan bağlara, zemindeki, tavandaki ve duvarlardaki çiziklere ve yanık izlerine uzun uzun baktıysa da orada yaşananlarla ilgili hiçbir şey anımsayamadı. Yılgınlığa, hatta karamsarlığa kapılmış hissediyordu kendini. Gerisingeri kumanda salonunun yolunu tuttu ve tam uçuş güvertesine varacakken kumandanın kabini olduğunu sandığı bölmeye bir göz atmak için durdu.

İçinde çok az eşya olan bu kabin sade bir dekora sahipti. Burasının Quaibrai'deki yabancı gemi müptelaları içinde daha açgözlü olanlarına birkaç mobilya kaptırıp kaptırmadığını merak etti Fassin. Önceden orada bulunan bir şeyin yerinden alındığını belli eden, duvardaki kare şeklindeki ize takıldı sonra gözü. O sırada hafif bir sarsıntı geçirdi *Protreptic*. Bulunduğu yer ile arasında açık birkaç kapı ve kısa bir koridor olan kumanda salonundan uzak bir haykırış duyuldu. Bununla eşzamanlı olarak Fassin'i de bir titreme aldı ve bu ânı daha önce de birebir yaşadığı gibisinden, Yüzme diye de nitelenen bir hisse kapıldı.

Ben bir su ayında doğdum, dedi içinden, bunun kim ve ne olduğunu bulup da çıkaramamakla beraber birinin ya da bir şeyin vaktiyle söylediği sözleri tekrarladığının bilinciyle.

Gemi yeni bir sarsıntıyla bir uçtan bir uca zangırdadı. Uçuş güvertesinde tiz alarm sesleri çınlamaya başlamıştı.

Sıfır.

– Hey! Fassin! şeklinde mesaj geldi o an Quercer & Janath'tan. – Hatta seninle görüşmek isteyen biri var. Bağlayayım mı?

– Kimmiş? diye sordu kâhin.

– Kimlik bilgisi vermedi.

– İnsan ırkından bir bayanın sesi. Bekle biraz, sorup öğrenelim.

Sıfır, diye düşündü Fassin. Sıfır. Bu lanet olası sözcük başlı başına bir *cevaptı* işte.

– Aun Liss diye biriymiş arayan.

– Bu isim sana tanıdık geliyor mu?

•

Boz gökyüzünde incecik bir bıçak gibi uzanan HızlıKanat *Sheumerith*'te Valseir'den hiçbir iz yoktu. *Protreptic* çok geçmeden geri döneceği vaadinde bulunan seferkaptanının yönetiminde daha fazla DalışSeti yakalamak üzere uzaklaşmıştı. Fassin ise herhangi bir iz yakalama ümidiyle, yüzlerinde kayıtsız bir ifadeyle geminin kuyruk kısmında postu yüzülmek üzere ipten sallandırılmış kürk hayvanları misali asılı duran Ahali mensuplarının oluşturduğu sıra boyunca ilerliyordu küçük gaz mekiğinin içinde.

Aradığı gaz mekiğini nihayet buldu. Birkaç bin metre öteden tespit etmişti onun yerini. Diğer mekik de aynı anda onu görmüş olacak ki, mesaj göndermekte gecikmedi:

– Fassin, sen misin?

– Hayır, ben bir savaş başlığıyım. Ya siz kimsiniz?

– Aun. Görüyorum ki beraberinde bir silah getirmişsin.

Protreptic'ten ayrılırken, vaktiyle Quaibrai'deki gemi müptelaları tarafından yağmalanmaktan her nasılsa kurtulmuş bir mühimmat deposunda gözüne ilişen Voehn yapımı bir tabanca almıştı yanına. Quercer & Janath buna itiraz etmemişti. Tam tersine, onun tek istediği icabında kendini savunabilmesini veya intihar edebilmesini sağlamaya yetecek ölçüde sağlam, güvenilir ve güçlü bir tabancayken, onlar pek çok farklı silahın sahip olduğu özellikler ile kapasiteleri geçmiş örnekler ışığında son derece ayrıntılı bir şekilde onun önüne sermiş, onu ardı arkası kesilmeyen tavsiyelere boğmuşlardı.

Sonuç olarak, mekiğinin işler durumdaki uzvunda Quercer & Janath'ın KAE...yani Kaba Ama Etkin cinsinden nitelediği kısa ve kalın bir silah taşıyordu Fassin.

Kıza yaklaşırken ateşe hazır durumdaki silahını sırf gösteriş olsun diye bilhassa ana duyu şeridinin önünde tutmaya özen göster-

mişti. – Evet, diye mesaj gönderdi. – Bir hatıra eşya da denebilir buna.

Diğer makinenin hizasına gelip durdu. Hiç kuşkusuz çok daha iyi durumda bulunsa ve dikey ekseni yatay ekseninden daha uzun olduğu için devamlı doksan derecelik bir açıyla dursa da, gerek boyut gerekse şekil bakımından kendisininkiyle benzerlik gösteren bir mekikti bu. HızlıKanat'ın on kilometrelik kanadının iskele tarafının en uç kısmına yakın bir noktada, geminin peşi sıra sürüklenen fincan biçimli transparan haznenin içindeki hareketsiz gaz kütlesine konuşlanmıştı. Belki de temkinli davranması sayesinde –ki bu koşullar altında başka türlü hareket etmesi beklenemezdi– diğer küçük gaz mekiğini çevreleyen bölmenin her iki yanındaki komşu bölmelerin kendisini yüksek yaşam hızına ve yüksek irtifalarda seyreden umutlara geçici de olsa teslim edemeyecek kadar genç görünen iri kıyım Ahali mensuplarınca doldurulduğunu fark etti. Bunların arkasında, her iki yandaki en yakın birkaç bağlantı noktası ise bütünüyle boş gibiydi.

– İçeri gel, mesajını gönderdi diğer mekik, burnu şeffaf haznenin iç yüzeyine değecek kadar öne çıkarak. Fazla beklemeden içeri giren Fassin pervanelerin ardındaki hava cereyanının uğultusuna onca zaman maruz kaldıktan sonra kendisini aniden hareketsiz gaz kütlesiyle dolu bu havuzcuğun içinde bulunca ister istemez yalpalamıştı.

Az kalsın birbirlerine değecek mesafedeydiler şimdi. Karşısındaki makinenin dış yüzeyi büyük ölçüde şeffaf hale gelmiş, içerideki yüksek yerçekimli olduğu anlaşılan ortamda koltuğuna neredeyse tamamen yüzükoyun uzanmış olup Aun Liss'e olan benzerliği şüphe götürmeyecek birini gözler önüne sermişti. Kızın yüzünde ona baktıkça hin bir sırıtış halini alan ciddi bir ifadeyle bir kolunu kaldırıp kendisine doğru sallamak için büyük çaba sarf ettiğini gözlemledi. Buna karşılık o da kendi gaz mekiğinin kabuğunu olabildiğince saydamlaştırdı, ama sonuç mükemmel olmaktan uzaktı.

Kızın gülümsemesine karşılık verme zahmetine bile girmedi Fassin.

– Şu elindeki şeyi dosdoğru üzerime değil de başka yöne çevirmeye ne dersin? diye mesaj gönderdi Liss. Bunu söylerken yine sırıttığını fark etmişti kızın. – Sanırın ömrümde ilk kez *bunu* söyleme gereği duydum, yani başka bi–

– Hayır, şeklinde kısa bir mesajla kesip attı Fassin, Voehn silahının namlusunu kızın üzerinden başka yöne en ufak şekilde kaydırmaksızın.

– ... Tamam, diye yanıt gönderirken yüzündeki tebessüm kaybolmuştu kızın. – Eh, tekrar hoşgeldin. Seyahatin iyi geçti mi bari?

– Hayır. Bu şeyde orada yatarken kullanabileceğin bir mekanik uzuv var mı?

– Evet. Bu alanda uzman olduğumu söyleyemem, ama...

Aradaki mesafe santimetrelerle ölçülecek raddeye gelene dek yanaştı kızın gaz mekiğine. – Eskiden yaptığımız gibi konuş benimle.

Bu cümle karşısında kızın önce kaşlarını çattığını, ardından ise belli belirsiz gülümsediğini fark etti. – Peki, şeklinde mesaj gönderdi kız bir an sonra. – Bu biraz şey olacak ama... Kızın üzerine uzandığı koltuğun kollarından birine pelte gibi serilmiş olan sağ kolunun ön kısmına bakmak için bakışlarını aşağı çevirişi Fassin'in gözünden kaçmamıştı. O her zamanki alışıldık görünümünü koruyordu kız, ama aynı zamanda çok da farklıydı. Bu defa saçı sarı veya kumral veya beyaz değil, siyahtı. İçinde bulunduğu ortamdaki yüksek yerçekimi derecesi ve bir yandan aşina olmadığı mekanik uzuv arayüzünü kullanmaya çabalarken sağ koluna bakmaya yeltenmesi, kızın gıdığı varmış gibi gözükmesine yol açıyordu. Karşısındakinin kesinlikle Aun olduğuna çoktan kanaat getirmişti, yine de onu gözünü kırpmadan öldürmeye hazırdı halen.

Kızın mekiğinin mekanik uzvu sarsak bir şekilde ağır ağır dışarı uzandı. Bu sırada Fassin silahı halen onun üzerine doğru tutmaya dikkat ederek aradaki mesafeyi koruyordu. İki yanı tutmuş olan iki koca Ahali mensubu ise herhangi bir harekette bulunmamıştı. İyiden iyiye öne çıkan mekanik uzvun parmak uçları acayip bir biçimde gerilerek Fassin'in küçük gaz mekiğinin kabuğumsu gövdesine dokundu.

Kızın bunu yaparken gözlerini kapamak durumunda kaldığını sonradan fark etmişti Fassin. Gaz mekiğinin aşınmış, hissizden farksız dokusuna değen parmaklardan ... BB () ... BNAHL () ... BNAHKZ () gibisinden anlamsız sesler ve heceler döküldü. Kızın hayal kırıklığına uğradığını ve asabının giderek bozulduğunu anbean takip edebiliyordu. Mekanik uzva istediği şeyi tam olarak yaptırabilmek için büyük gayret sarf eden Liss'in yüzüne kendini bütünüyle önündeki işe verdiğini gösteren ve kaşlarının gözlerini

birer çizgiye indirgeyecek ölçüde çatılmasına sebep olan düşünceli ve ciddi bir ifade yerleşişini izledi. Gözyaşlarının göz pınarlarına battığını hissetti bir kez daha. Yine de kızı vurmaya hazırdı halen... veya kendisini: Kim olursa artık.

... BNA HALN KZGN MSN? sorusunu sormayı en sonunda başaran kızın gözleri açılmış, son derece rahatladığını ele veren kendinden memnun bir gülümsemeyle adama çevirdiği yüzü adeta aydınlanmıştı.

Silahın emniyetini kapayıp kolunu indirdi adam.

HızlıKanat'ın bıçak şeklindeki incecik gövdesinin ardında derin bir kavis çizen hatta tutturulmuş saydam fincanın ortasındaki hareketsiz gaz topunun içinde yan yana süzülüyorlardı şimdi.

– Biz değildik. Bu işte bizim parmağımız yok. Suçlu değiliz. Her ne kadar bu durum onların kana susamış katiller olduğu gerçeğini değiştirmese de, Sefiller'in bile bu işle ilgisi yok.

– Peki, kim yaptı öyleyse?

– Mercatoria yaptı, Fass. Halkını öldüren, onlar.

– Ne? Ama neden böyle bir şey yapsınlar ki?

– Çünkü sana brifing veren şey her ne idiyse, Bantrabal Klanı'nın onu sakladığını öğrendiler. Aktarım sona erer ermez onu alt maddeden çıkarıp hurdaya atmaları gerekiyordu, ama onlar bunu yapmadı. Gerçi pek çok benzer yanı vardı ama, Hierchon'a gönderilen gibi bir Yapay Zekâ da değildi o üstelik. Gerçek bir YZ'yi hayata geçirme yolunda atılmış çok büyük bir adımdı o ve dahası, mühendislik açısından daha da ileri taşınabilir nitelikteydi. Sebep bu. Gerek Sefiller'in gerçekleştirdiği gerekse bizim gerçekleştirdiğimiz saldırılar onlara yeteri kadar gözden uzak hareket edebilecekleri ortamı sağladı, ama işin ardında yatan gerçek açığa çıktıysa bile, bu durum YZ karşıtlığını ne denli ciddiye aldıklarını kanıtlamaya yarar sadece.

Bu açıklamalar Fassin'e gayet mantıklı geldi. İhtiyar Slovius onları diğerlerinin önüne geçirecek bir unsur, diğer klanlar karşısında onların elini kuvvetlendirecek bir avantaj peşinde koşmamış mıydı zaten hep? Bantrabal'ın geride kalan yıllar içinde şu an sahip olduğu itibarlı ve şöhretli konuma gelmesini sağlayan şey de buydu işte. Kulağa makul geliyordu; Slovius'tan yapması ve mevkice kendinden aşağı olanları da gözdağı yoluyla yapmaya zorlaması beklene-

cek bir şeydi. İşin en şüphe götürmez yanı ise tüm bunları yaparken Mercatoria'nın dikkatini çekmemeyi başarmış olmasıydı.

– Ya sen nereden biliyorsun tüm bunları? diye sordu kıza.

Bu soru karşısında başını olumsuz yönde iki yana salladığını gördü Liss'in. – Her yerde casuslarımız var, Fass, dedi kız ona, sesine adeta hüzünlü bir tını vererek. – Hiç ummadığın noktalarda pek çok dostumuz bulunuyor.

– Buna hiç şaşmam doğrusu.

Ona gerçekten inanmalı mıydı? Eh, durum biraz daha açıklığa kavuşana dek, evet.

Öteden Gelenler'in Liste'den ve dolayısıyla Dönüşüm'den haberi vardı. Hatta görünen o ki, birçokları gibi onlar da bu durumdan Fassin'e oranla çok daha önce haberdar olmuştu. Sonuçta o, çok önceleri gerçekleştirdiği şu malum araştırma sırasında tesadüfen rastladığı şeyin gerçek niteliğini ancak orada hazır bulunan pek çok başkasıyla beraber kendisine de Amiral Quile'nin sanal görüntüsü tarafından Hierchon'un sarayında verilen bilgileri dinleyince keşfetmişti. O esnada, Öteden Gelenler –tıpkı ele geçirdiği bilgiyi deşifre edip onun taşıdığı önemi idrak eden ilk kişi olan Jeltick gibi– Dönüşüm'ün orada, İkinci Gemi'de saklı tutulduğu inancıyla kendi donanmalarını Zateki sistemine doğru çoktan yola çıkarmış bulunuyordu. Bununla da kalmayarak, Voehn'in elinden çoktan yenilgiyle tanışmışlardı bile. Lanet galaksinin yarısı o an orada bulunmayan, dahası belki de hiç var olmamış bir gemiyi yana yakıla arayarak Zateki etrafında fır dönerken o her şeyden habersizdi.

– Benden onu senin için aramamı rica etmen yeterliydi, dedi Fassin kıza. – Siz bana söyleme zahmetine girmiş olsaydınız Dönüşüm'ü Nasqueron'da aramaya bundan yüzyıllar önce başlamıştım.

Kız hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre Fassin'i süzerken onun yüzünde belli belirsiz bir ifade okuduğunu sandı adam... Ama bunun ne olduğunu açıkça ortaya koyamıyordu bir türlü: Hüzün, merhamet... Belki de pişmanlık... Ümitsizlik miydi yoksa?

– Aklından ne geçiyor? mesajını yolladı Fassin, sessizliğe daha fazla tahammül edemeyerek.

– Gerçeği duymak istediğine emin misin? diye sordu bu kez kız.

– Evet, gerçeği söyle bana.

– Fassin. Bezgince başını iki yana salladı Liss. – Sana güvenemedik.

Ona bakakalmıştı adam.

Keşfettiğini sandığı, üzerinde çalışıp sırrını çözdüğü sonucuna vardığı şeyden bahsetti ona Fassin. Fakat kız inanmaya yanaşmadı.

– Bizimle gelecek misin?

– Gelebilir miyim? İzin verirler mi?

– Tabii ki. İstemen yeterli.

Cevap vermeden önce biraz düşündü Fassin. – Tamam, dedi neden sonra. Kısa bir duraklamanın ardından da şöyle ekledi: – Ama önce, kendisine bir ziyaret borçlu olduğum son bir kişi daha var.

•

Ziyaretçisi içeri girdiğinde, Setstyin su banyosu yapmaktaydı. Yeni modaydı bu, doğrusu hiç de fena sayılmazdı. Uşağı Kâhin Fassin Taak'ın onu görmek üzere buraya geldiğini haber verince şaşkınlığa kapılıp gururlu bir sevinç duymasının yanı sıra endişe izleri taşıyan hevesli bir beklenti içine de girmişti.

"Kâhin Taak'a onu kabul etmekten büyük mutluluk duyacağımı söyleyin," demişti hizmetkârına. "Üst kattaki kütüphaneye buyur edin onu. Rahatını sağlamak için de ne gerekiyorsa yapın. On dakikaya kadar yanında olacağım."

"Fassin! Seni tekrar görmek harika! Buna ne kadar memnun olduğumu anlatamam sana! Sanmıştık ki... Şey, ne yalan söyleyeyim, başına en kötüsünün gelmiş olmasından kaygılanıyorduk. Bunca zamandır *nerelerdeydin*?"

Ne cevap vereceğini bilemez bir hali vardı Fassin'in. "Bunu size söylesem bile bana inanacağınızı sanmıyorum," dedi nihayet, usulca.

Küçük gaz mekiği kütüphanenin tam ortasında, havada süzülüyordu. Daire biçimindeki salonun zemini ve duvarları kristal kaplıydı. Yarı saydam bir tavandan içeri ışık doluyor, duvarın bir noktasındaki tek ve büyük bir kapı korkulukla sınırlanmamış geniş bir balkona açılıyordu.

Aowne kentinde, ekvator hattı üzerindeki gaz kütlelerinin ortasındaydı Setstyin'in evi. Kimisi turuncunun en derin tonunda kimisiyse sarı renkli bulutlar geniş pencerenin önünden ağır ağır savrularak geçmekteydi.

"Cidden böyle mi düşünüyorsun?" dedi Setstyin. "Bana anlat-

maktan çekinme. Ayrıca lütfen söyle, yapabileceğim bir şey var mı? Haydi, rahatça oturup devam edelim konuşmamıza."

Aralarında alçak bir masa kalacak şekilde, arkası sivri koltukların üzerine karşılıklı kuruldular. Bir yanlarında ise diğerine nazaran çok daha gösterişli ve heybetli bir başka masa duruyordu.

"Doğrusunu isterseniz, size anlatacak çok fazla şeyim var," dedi Fassin.

"Bilirsin ki böylesi en sevdiğimdir!" diye belirtti Setstyin, yerlere dek uzanan kaftanını bedenine sararak.

Kafasındaki düşünceleri toparlamak ister gibi bir an sessiz kaldı Fassin. Bir durgunluk var bu çocukta, önceki haline oranla biraz ağırlaşmış, diye geçirdi içinden Setstyin.

Suhrl rütbesine sahip dostuna onunla Gezegen Muhafızı (İnkâr Edilebilir) *Isaut*'un güvertesinde yaptıkları son görüşmeden bu yana başından geçenleri bir bir anlattı Fassin. Onun öncesine denk gelen süreçte yapmış olduğu şeyler hakkında da ona biraz daha bilgi vererek, göstermiş olduğu muhtemel tereddütler veya unutkanlıklardan dolayı özür diledi; son dönemde zorlu bir süreçten geçmişti ve unutulup belleğinin derinliklerinde kalmış bazı hatıraların halen bir şekilde yeniden gün yüzüne çıkma mücadelesi veriyor olması mümkündü. Bu görüşme sırasında kendisinden geri getirmek üzere araması istenen şeyin ne olduğunu tam olarak açıklamaktan kaçındığı gibi *Velpin*'e düzenlenen Voehn saldırısını izleyen süreçte yaşananları Ahali mensubuna olduğu gibi aktaramamış, ancak uygun gördüğü ölçüde ayrıntıya girmişti.

"Anlamıyorum," dedi Ahali mensubu. "Dediğine göre, sen... başka yıldız sistemlerine gitmişsin, öyle mi? Galaksinin öteki ucunda mı bulundun yani? Ben...buna bir türlü..."

"Yerinizde olsam bu anlatılanlara ben de kuşkuyla yaklaşırdım," diyerek sözü aldı ondan Fassin. "Aklıma gelen tüm testleri uyguladım, ama gerçekikiz kaptanın iddia ettiği yerlerin hepsinde bulunduğuma şüphe yok."

"Sen de gayet iyi bilirsin ki, kusursuz sarmallığa sahip bir Sanal Gerçeklik'e başvurarak harikalar başarabilirler," diye atılarak olaya farklı bir yorum getirmeye çalıştı Setstyin, sakarca bir gayretle.

"Biliyorum. Ama bu seferki ya gerçeğin ta kendisiydi ya da sözünü ettiğiniz kusursuz sanal gerçekliğin de ötesinde bir şey."

Bir süreliğine sessiz kaldı Setstyin. "Biliyor musun –ama rica

ederim bundan kötü bir mana çıkarmaya kalkışma– feci şekilde hırpalanmış bir halin var, Fass, evlat." Gaz mekiğinin son birkaç aylık kullanımı sırasında edindiği çeşitli çiziklere ve hasarlı noktalara göz gezdirdi Ahali mensubu. Hasar görmüş olan sol yandaki mekanik uzuv göze tuhaf ve hatta bir nebze gerçekdışı görünecek şekilde ok başı biçimli mekiğin yanında sallanıyordu. İşin aslı, gaz mekiğinin dış görünümü, Fassin'i zengin ve seçkin beyefendilerin kullandığı bir kütüphaneye kirli paçavralar içinde girmiş birinin duyacağı cinsten bir utancın eşiğine sürükleyecek durumdaydı.

"Haklısınız," diye onayladı söyleneni. "Dediğim gibi, kendimi hafızamın eskisi gibi olduğuna inandırmaya yeltenecek değilim. Gaz mekiğimin belleği hasar görmekle kalmadı, benim beynim de bir zamanlar olduğunu hatırladığım kadar berrak değil artık." Kısa bir kahkaha attıktan sonra devam etti konuşmasına. "Ama ne gördüğümün, ne hissettiğimin, ne duyup ne tattığımın pekâlâ farkındayım. Tuzlu bir okyanusun coşkunca kabaran dalgalarının kendilerini paralarcasına vurduğu kayalıkların üzerinde dikildim, gerçekten oradaydım, Setstyin. *Oradaydım.*"

Ahali mensubu duyu püskülünü dalgalandırdı ve iç çekme yerine geçen şu hafif yukarıdan aşağı sallanma hareketini yaptı. "Eh, gördüğün şeye inandığına şüphem yok, Fassin, kaldı ki sana inanmayı inanmamaya yeğlemişimdir hep. Gelgelelim diğerlerinin çoğu bu kadar bağışlayıcı olmayacaktır. Bu işi bu denli velveleye vermenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Halkı olabilirsiniz."

"Hem ayrıca... Yani demek istiyorum ki... Madem bu solucan deliği meselesi bu kadar gizliydi, o halde neden seni galaksinin öbür ucuna veya bir başka yere... Ulubis dışında herhangi bir yere götürdüler...veya götürmüş gibi yaptılar?"

"Efsanenin gerçeğe dayandığını kanıtlamak için. Bazıları, Ahali mensuplarının bazısı, değişim zamanının geldiğini düşünüyor. Tüm ayrıntılara hakim değiller belki, ama gerçeğin herkesçe bilinmesini istiyorlar. Ahali toplumundan olmayan birine bunu açıklama sorumluluğunu kimse üzerine almak istemiyor, fakat bir dangalak elbette ki doğru tarafa yönlendirilebilir. Ve öyle zannediyorum ki bu da, benim; hem de bir numaralı dangalak. *İnkâr edilebilir* bir numaralı dangalak."

"Peki ya şu...seferkaptanı? Onun kim olduğunu söylemiştin?"

"Bir gerçekikiz."

"Evet, genelde bu işi yaptıklarını öteden beri duyarım. Fakat bırak gerçekten öyle yapmayı, kendilerine evden bu denli uzağa seyahat ediyormuş süsü vermeleri bile nasılsa dikkatimden kaçmış. Adı neydi onun...yani onların?"

"Saklayacağıma dair söz verdiğim bu sırrı sizinle paylaşmazsam beni mazur görün lütfen."

"Tabii, tabii." Setstyin'in kafasını kurcalayan bir şey var gibiydi. "Peki öyleyse, Nasqueron yakınlarında bu şey...bu solucan deliği gerçekten de varsa eğer, kime ait? Onu kim kontrol ediyor? Bu geçidin nerede bulunduğu da açıklığa kavuşturulmalı. Solucan deliği geçidi denen bu şeylerin son derece geniş ve gözle görülür olması gerekmez mi?"

"Aksine, son derece küçüklerine de rastlanıyor. Ama evet, söylediğinizde haklısınız, birilerinin onları şimdiye dek görmüş olması gerekirdi."

"Evet, mantıken öyle."

"Tahminime göre bunlar bir çeşit kulüp veya kardeşlik teşkilatı ya da gezegenin savunmasını üstlenmiş bir başka örgüt tarafından yönetiliyor."

"Hmm. Durum öyle olsa...bunu gizlemekte hayli güçlük çekerlerdi sanırım."

"Size gelmemin nedeni de bu, Setstyin," dedi Fassin. "Bu meseleyle ilgili, söz konusu geçitleri kullanan bir Ahali grubuyla ilgili kulağınıza herhangi bir şey çalınıp çalınmadığını öğrenmek."

"Benim mi?" Şaşırmış, hatta neredeyse şok olmuş bir tavırla karşılık verdi bu sözlere Ahali mensubu. "Aslına bakarsan, hayır. Bunların hiçbiri normalde bulaşacağım türden işler değil. Ama bu seferki eşine az rastlanır bir şey, sence de öyle değil mi? Bunca zamandır burada bir solucan deliği bulunduğu gerçeğinin ortaya çıkarılmasını kastediyorum. Böylesi bir olay ne sükse yapardı ama!"

"Bu tür solucan deliği geçitlerinden kurulu koca bir şebekenin varlığına dair söylentiler, efsaneler bile var."

"Ahali Listesi denen şu şeyden mi bahsediyorsun?" Bir an durakladıktan sonra sözlerine devam etti Setstyin. "Baştan beri aradığın şey oydu, değil mi?"

"Liste'nin kendisini değil, Liste'nin kapısını açacak olan anahtar işlevi gördüğü sanılan Dönüşüm'ü arıyordum," oldu Fassin'in yanıtı.

"Bulabildin mi peki?"

Bir an için sessiz kaldı Fassin. Setstyin küçük gaz mekiğinin abartılı bir edayla kütüphaneyi baştan aşağı tarayışını izledi. "Burası yeterince mahrem mi? Demek istediğim, çekinmeden konuşabileceğimiz kadar emin bir yer mi?" diye sordu Fassin.

"Öyle olduğunu umuyorum," dedi Setstyin. "Neden sorma gereği duydun?"

"Konuşmak yerine sinyal yoluyla iletişim kurmaya ne dersiniz, Setstyin?" oldu bu kez Fassin'in sorusu. "Bugünlerde uluorta konuşmak benim için pek konforlu değil, o yüzden bu talebimi sabır ve anlayışla karşılamanızı diliyorum, ama inanın böylesi daha güvenli."

– Nasıl istersen, dedi Ahali mensubu, bu kez sinyal yoluyla.

– Dürüst konuşmak gerekirse, Dönüşüm'ü bulmuş olabileceğim kanısındayım, şeklinde gönderdi ilk mesajını adam, büyük bir dikkatle.

– Gerçekten mi?

– ... Gerçekten.

– Bunu peşinen doğru kabul etmektense olaya biraz kuşkuyla yaklaşsam bana anlayış gösterirsin, değil mi?

– Doğal olanı da budur zaten.

– Dönüşüm denen bu şeyi nerede buldun?

–Galaksinin öteki ucunda, Ythyn kontrolündeki Mezargemisi'nde karşıma çıkan bir Ahali mensubu ölüsünün üzerinde.

– Ah-ha... Oraya nasıl düşmüş peki?

– Kilitli bir haznenin içindeydi.

– Onu oraya kim koymuş olabilir ki?

– Bunu ben de bilmiyorum.

– Peki, içeriği neymiş bu Dönüşüm'ün?

– Bir denklem.

– Matematikte görmeye alıştığımız cinsten bir denklem mi?

– Aynen öyle. Bazılarının ona dair zamanla zihninde çizdiğine benzer bir niteliği var bir bakıma –bir çeşit sinyal iletmeye yarayan bir şifre ya da frekans– ama sonuçta sadece bir denklem.

– Şu meşhur Liste'nin kilidini açacak olan anahtar bu muymuş yani?

– Hepimize birden söylenen buydu.

– Hmm. Oysa?

– Oysa denklemi çözdüğümde, bilin bakalım neyle karşılaştım?

– Şey... Ah, hiçbir fikrim yok. Söyle lütfen.

– Sonuç koskoca bir hiçlikti. Diğer bir deyişle, sıfır. Dönüşüm'ün aslında uyduruk bir matematiksel şakadan öte bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Fassin'in sinyal düzleminde bir kahkaha ifadesi belirdi.

Onun neşesini Setstyin de paylaşıyordu. – Anlıyorum. Bu durumda, eğer seni bulman için gönderdikleri şey bu idiyse, pek de tercih ettiğin bir yolla olmamakla birlikte görevini başarıyla yerine getirdiğini söyleyebiliriz. Doğru mu düşünüyorum?

– Tam aklımdan geçeni okudunuz.

– Eh, halkına bu kadar huzursuzluk veren işgal sürecini bizzat yaşamaktan kurtulmuş oldun en azından. Bu arada ben, ileride sana faydası dokunabileceği düşüncesiyle, süreci yakinen takip ettim. Olan biten fazlasıyla can sıkıcı. Ve halen devam ediyor. Bizi de etkiliyor üstelik. Daha dün Nasqueron civarında çeşitli patlamalar meydana geldi. Sen de gördün mü onları?

– Gördüm. İşgal kuvvetlerinin çekileceğine ilişkin söylentiler geldi kulağıma.

– Bu söylentilerin arkasında yine bizim yerel savunma güçleri varsa hiç şaşmam. Gelgelelim onlar her zamanki gibi bunu inkâr ediyor. Hmm, korkarım ki daha fazlasını biliyor olsaydım bile bunu seninle paylaşamazdım. Anlarsın ya.

– Pek tabii, diyen Fassin mesajına devam etti sonra. – Sizin bu solucan delikleriyle ilgili hiçbir bilginiz yok mu yani? Onlardan bahsedildiğini hiç duymadınız mı bugüne kadar? Ben sanırdım ki, bu kadar etkin bir bağlantı ağına sahip olduğunuza göre...

– Verdiğin bilgiler benim için tamamen yeni, Fassin. Bu tür şeylerin kontrolünü bir avuç kişiden oluşan küçük bir zümrenin elinde bulunduruyor olması kuvvetle muhtemel, yine de, doğruyu söylemek gerekirse, buna inanmak bana zor geliyor.

– Ah, iyi o halde, diye mesaj gönderen Fassin sonrasında bir süre sessiz kaldı.

– İyi o halde ne? diye sormak durumunda kalmıştı Setstyin.

– Şey, diye ağır ağır yanıtladı Fassin onu, – bir fikrim vardı da.

– Bir fikir, ha? Duyalım bakalım neymiş.

– Dönüşüm'ün verdiği sonuç ya şaka değilse?

– Şaka değilse mi? Ama sonucun sıfır çıktığını sen kendin söyledin. Kime ne fayda sağlayabilir ki bu?

– Bakın, diye mesaj yollamaya girişti Fassin, Setstyin'e daha da yaklaşmak için küçük gaz mekiğini üzerine yerleştiği sivri koltukta bir nebze öne iterek, – bir denklemin nasıl olup da aradan bunca zaman geçtikten sonra bile bu denli önem arz ettiği hususuna çokça kafa yordum. Böyle bir şeyin fayda sağlayacağı kanısına nereden varılabilirdi? Sonuçta içerdiği az çok anlam taşıyan yegâne ögeler, bir yayın frekansı ve bir şifre; diğer yandan, bir solucan deliği adı geçen sistemler içinde herhangi bir noktaya gizlenebiliyor ve ancak ihtiyaç doğduğunda kendisini işler duruma getiriyor. Bu da gösteriyor ki, sırf bir denklem oluşu bile onu henüz üzerinde çalışılmaya başlanmadan anlamsız hale getirmeye yetiyordu.

– Söylediklerini doğru kabul edeceğim, dedi Setstyin insan ırkından arkadaşına. – Hızına yetişmekte güçlük çekiyorum, ama anlattıkların kulağa feci ölçüde inandırıcı geliyor.

– Geminin içinde bir solucan deliği geçidinden diğerine yol alırken maruz kaldığımız şu ipe sapa gelmez kıvrılma, helezonvari şekiller çizme kısmı var bir de işin. Tüm dış duyuların kesilmesi yeterince çarpıcı bir durumdu zaten, silsile halinde devam eden bu dönme hareketine neden gerek duyulsun ki?

– Haa, evet. Gemideyken değil mi? Anlıyorum.

– Ahali toplumunun her şeyi kuralına uygun yapan düzenli ve kendi halinde bir topluluk gibi görünmesi de cabası.

– Şimdi beni iyice mahcup ettin işte.

– Üstelik bizim anlamayı halen başaramadığımız derecede gelişmiş teknolojilere sahip olduğunuz da ortada.

– Eh, öyleyizdir. Biz Ahali mensuplarını kastediyorsun, değil mi? Ah, sevgili dostum, sanırım tüm bunlar ruhsal dengemi altüst etti.

– Anlıyorsunuz ya, eğer Dönüşüm'de verilmek istenen mesaj samimiyse, o mesaja göre orijinal konumlarından hareketle solucan deliği geçitlerinin yerini tespit etmek üzere Ahali Listesi'ndeki her bir başlığa ilişkin yapılması gereken ayarlama...

Bu noktada, küçük gaz mekiğinin işler durumdaki kolunu kaldırıp onu cümlenin sonunu getirmeye davet edercesine Setstyin'e doğru uzattı Fassin.

Ahali mensubu ise hafiften tuhaf bir renge bürünmüş olan duyu püskülünü buruşturmakla yetindi. – Üzgünüm, Fassin, ama kafam çok fena karışmış durumda.

– Hiçbir şey! diye tamamladı mesajını Fassin. – Hepsinin sıfır olacak şekilde ayarlanması lazım.

– Deme yahu! Gerçekten mi? Çok etkileyici bir keşif yaptığına şimdi emin oldum işte.

– Peki ya orijinal Liste neye dayanıyordu, neydi onun verdiği esas bilgi?

Ahali mensubuna cevap vermesi için bir kez daha zaman bıraktıysa da, ağzını bile açmadı karşısındaki.

– Ahali'nin mesken tuttuğu gaz-devlerinin konumları tabii ki! Sinyal yoluyla ilettiği bu mesaja bile zafere ulaşmaktan kaynaklanan bir memnuniyet katmayı başarmıştı Fassin.

– Anlıyorum. Ama gerçekten kendimi biraz afallamış hissediyorum, Fass. Sence sakıncası yoksa, biraz...?

Hafifçe yalpalayarak doğrulan Setstyin havada süzülerek çalışma masasına yöneldi. Birtakım çekmeceleri ve kilitli dolap gözlerini açıp kurcaladıktan sonra başını kaldırarak tekrar Fassin'e baktı. "Durma, anlatmaya devam et sen," dedi ona. "Buralarda bir yerde bir ilaç olacaktı da."

Sinyal çukurunu masa seviyesinin altında tutmaya özen gösterip kendisine çekmeceleri karıştırmaya devam ediyormuş süsü veren Ahali mensubu, hizmetkârına gaz mekiği içindeki âdemoğlunun bulunduğu yerden göremeyeceği şekilde sinyal göndermeyi başardı.

– Onu içeri buyur ederken Bay Taak'ın üzerinde herhangi bir silah tespit etmiş miydin?

Kısa bir duraklamanın ardından şöyle geldi uşağın cevabı: – Hayır, efendim. Doğal olarak eviniz bu kontrolü otomatikman kendi gerçekleştirdi. Uzaktan komuta ettiği, el hünerine dayanan mekik teçhizatı dışında herhangi bir silahı bulunmuyor.

– Anladım. Pekâlâ, şimdilik bu kadar.

Ok başı biçimli küçük mekik Ahali mensubunu bütünüyle görüş açısı içine alacak biçimde kendi ekseni etrafında döndü o sırada.

– Liste'nin Dönüşüm'e ihtiyacı yok, dedi Fassin Setstyin'e. – Bilinmesi gereken tek şey, gezegenlerin aynı zamanda solucan deliği geçitlerinin konumunu da teşkil ettiği.

– Ciddi misin? Şu işe bak. Peki ne demek oluyor bu?

Küçük gaz mekiği arkası sivri koltuğun üzerinde havaya kalktı bu defa.

– Çünkü sizin solucan deliği geçitleriniz gezegenlerin içinde, Setstyin, dedi Fassin sakin bir sesle.

Bir an için donakalan Ahali mensubu ardından son bir çekmece açtı. "Fakat bu çok gülünç bir iddia," dedi yüksek sesle.

"Bence hedefi tam on ikiden vuran bir iddia," diye düzelterek devam etti Fassin, sesini yükseltmekte diğerinden geri kalmayarak. "Sizin üzerinde yaşadığınız her gaz-devinde onlardan bir tane var muhtemelen. Liste oluşturulduğu dönemde sadece –dur bakayım, kaçtı desek?– iki milyondu bunların sayısı, yanılıyor muyum? Ama bu çok uzun zaman önceydi, gel gör ki daha o zamandan tarihi öneme sahip kadim bir belge kabul ediliyordu. Geride kalan zaman zarfında Ahali'nin üzerinde yaşadığı her gezegeni birbirine kenetlediğinizi duysam hiç şaşırmam doğrusu."

"Üzgünüm Fassin," dedi Setstyin. "Bu savlara dayanarak bir çocuğu bile ikna edemezsin. Herkes bir solucan deliği şebekesi için düz bir uzay sahasına ihtiyaç duyulduğunu bilir."

"Ah, işin güzelliği de burada zaten. Bir gezegenin tam ortası düzdür," dedi Fassin. "Bir gezegenin veya uzayda serbestçe dolaşan herhangi bir kütlenin –bu kütle ister güneş, ister kaya parçası, gaz-devi veya herhangi bir başka şey olsun– tam ortasındaysan her yöne doğru eşit olarak çekiliyorsun demektir. Bir dünyanın yörüngesinde olup da kendini ağırlıktan tamamen arınmış hissetmek gibi bir şey bu. Tek sorun, bekleneceği üzere, her şeyden önce bir gezegenin, güneşin ya da her neyse işte onun çekirdeğinde belli hacme sahip bir alanı açık tutabilmekte. Böylesi bir ortamda akla hayale sığmayacak ölçüde güçlü, muazzam bir basınç söz konusu olacaktır, özellikle de olay Nasq. büyüklüğünde bir gaz-devinde sahneleniyorsa, yine de sonuçta tüm bunlar bir mühendislik ve hesap-kitap meselesi. Hey, sizin bu tür konularda eşsiz bir uzmanlık edinme yolunda harcayacak on milyar yılınız olmadı mı sanki? Galaksinin yaşı şu ankinin ancak çeyreğiyken imkânsız olmayan her şeyi kolaylıkla yapmayı öğrendiniz.

"Demek oluyor ki, herkesin görmesini veya kullanmasını veya saldırmasını olanaklı kılacak şekilde uzayın ortasına geçitler yerleştirmeye ihtiyacınız olmadığı gibi onlara giriş yapmak için kendi gezegeninizden ayrılmanız bile gerekmiyor da, ustalıkla gizlenmiş bir şaftı harekete geçirerek dünyanızın en derin merkezine iniş yapmanız yeterli bunun için. Kutup bölgelerinde, belki. Ne de olsa böylesi bir iş için ilk akla gelecek yerdir kutuplar. Hem nereye gittiğinizi bir şekilde takip edip yolunuzu kaybetmenize engel olacak birini de

gemide beraberinizde bulundurursanız, yolculuğu çılgınca dönüş manevralarıyla süsleyebilir ve görüşü engelleyici kamaşma etkisine başvurabilirsiniz ve böylelikle kimse yukarı çıkmaktansa aşağı inildiğinin ve uzaya fırlamaktansa tam tersine, gezegenin çekirdeğine dek batırıldığının farkına varmaz.

"Ah, nihayet buldum onu," diyen Setstyin elini attığı son çekmeceden büyükçe bir tabanca çıkardı. Aniden kusursuz bir denge yakalamış şekilde sakince doğruldu ve en ufak bir titreme emaresi göstermeksizin nişan alıp ona kendini korumak için herhangi bir önlem alma zamanı bırakmadan küçük gaz mekiğine ateş etti.

Silahtan çıkan ışınlar ok başı biçimli mekiği parçalara ayırmakla kalmamış, hızla geriye savrulup kütüphanenin arka kısmındaki kristal yığınlarından birine toslamasına ve Setstyin bir yandan etrafa alev dalgaları fışkırtıp kütüphane salonunun zeminine moloz parçaları saçacak şekilde silahını peş peşe ateşledikçe takla üstüne takla atmasına neden olacak kadar sarsmıştı. Şarapnel misali dört bir yana sıçrayan cüruf parçaları havada çılgınca dönerken etrafı toza dumana katarak ve kristal sayfaları un ufak ederek pırıltılı kristal kümelerin arasına dağılmıştı. Nihayet, küçük mekikten geriye kalan şey oradaki şeffaf yüzeyi sanki şekerden yapılma bir cammış gibi zerrelerine ayırarak balkonun önündeki pencerelere toslayıp dışarı uğradı. Ancak o zaman ateş etmeyi kesti Setstyin.

Dört bir yana enkaz parçaları dökülüyordu. Salona yayılan duman pencerenin kırılması sonucu oluşan boşluğa doğru yavaş yavaş emilip çok geçmeden salonu terk etti.

Heybetli Ahali mensubu marifetini az önce sergilemiş olan silahını küçük gaz mekiğinin her yanından dumanlar yükselen kalıntısı üzerinden bir an olsun ayırmaksızın, kırılan pencereye doğru temkinli bir şekilde ilerledi.

"Efendim?" diye kendisine seslendiğini duydu uşağının, evin iç haberleşme kanalı üzerinden. "Efendim, iyi misiniz? Yanlış duymadıysam..."

"Her şey yolunda," dedi Setstyin, dikkatini gittikçe yaklaştığı enkazdan başka yöne çevirmemeye özen göstererek. "İyiyim ben. Yakında biraz temizlik yapıp ortalığa çekidüzen vermem gerekecek, ama iyiyim. Şimdi beni yalnız bırak."

"Emredersiniz."

Pencerede açılan delikten dışarı süzülüp içler acısı enkazın ne-

redeyse tam tepesine gelip dururken ılık bir esinti Setstyin'in kaftanını dalgalandırıyordu. Silahının namlusuyla harabeye dönmüş gaz mekiğini dürttü. Ardından mekiğin üst kabuğunun bir kısmını kaldırıp geriye itti.

Açığa çıkan boşluktan içeri dikkatle baktı.

Bakmasıyla beraber "Kahrolası hergele!" şeklinde tiz bir çığlık koy verip hızla geriye dönerek bir hışım kütüphaneye daldı ve salona dolan gaz kütlesini adeta yarıp geçerek çalışma masasının başına geldi. "Kontrol masası! Haberleşme kanallarını aç, *hemen şimdi*!"

Bir nevi ona ikinci bir ten teşkil eden küçük mekiği parçalanırken adamı izlemişti Aun Liss.

Ani bir acıya kapılmış gibi kendisini geri çekerek yalnızca bir kez ürkme belirtisi göstermişti bu esnada Fassin.

Onun bu hali karşısında adamın durumunun hiç de iyi olmadığı izlenimine kapılmıştı Aun. Başkasından ödünç alınıp ona verilmiş olan giysilerin içinde vücudu gerçekte olduğundan daha ince görünüyor, hafif ama devamlı bir titreme bedenini baştan aşağı sarsıyordu. Adeta kuruyup çekmiş olan buruş buruş yüzü öncekine oranla çok daha yaşlı bir görünüme bürünmüş, çukurlaşan gözlerinin etrafında karanlık halkalar oluşmuştu. Gaz mekiğinin içinde geçirdiği süre zarfında bir miktar uzamış olan saçlarının karmakarışık ve zayıflamış bir hali vardı. Gözlerine, kulaklarının ve burun deliklerinin kenarlarına ve de ağzının iki köşesine aradan onca zaman geçtikten sonra şok jelinin buralardan dışarı uğraması –ve bununla eşzamanlı olarak solunum sıvısının da vücudunu terk etmesi– yüzünden kıpkırmızı bir renk oturmuştu.

Ona bakmak için kıza doğru döndü adam. Adeta tüm benliği üzerine çökmüş olan bitkinliğe rağmen onun gözlerinde bir hayat kıvılcımı yakaladığına memnundu kız. "Evet, söyle bakalım... Benim çılgının teki olduğumu mu düşünüyorsun halen?" diye sordu adam.

Gülümsedi kız. "Hem de fazlasıyla."

O sıra Nasqueron'a yarım ışık saniyesi mesafede bulunan ve yaşam alanı olma özelliğini yitirmiş gaz-devi ile Fassin'in onu bulutların tepesine kurulu Quaibrai'deki o platformdan yola çıkarması sonrası önceki gün tam da bulmayı umdukları yerde karşılarına çıkan gözbebeği boyutundaki ikiz uydu aracılığıyla bağlantı sağlayan

Öteden Gelenler'e ait orta ağırlıktaki şokgemisi *Ecophobian*'ın biraz basık olmakla beraber yeteri derecede aydınlık kumanda salonunda karşılıklı oturuyorlardı.

İşin asıl şaşırtıcı tarafı, paramparça durumdaki gaz mekiğinden halen temel bazı telemetri* sinyalleri alıyor olmalarıydı. Makine tam anlamıyla yıldırım çarpmışa dönmüştü oysa.

Salondaki ekranlardan birine, küçük gaz mekiği tarafından yakalanmış son sahnenin donmuş görüntüsü yansıtılıyordu: Setstyin'in büyükçe bir tabancayı dosdoğru kameraya çevirişi ve silahın o karanlık namlusunun ucunda minicik bir kıvılcımın belirişi. Bir süreliğine ekrandaki sahneyi süzdükten sonra başını salladı Fassin. "Bunun o bildik Ahali konukseverliğini hiç de yansıtmadığını hemen belirtmeliyim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bunu sırf sen çeneni kapamıyorsun diye yaptığını söylemeyeceksin bana, değil mi?"

"Çok ciddiyim."

"Ciddi misin? Sen ciddiysen elinde şu kocaman silahla duran adam ne peki?"

"Aun," derken Fassin'in sesinde bezgin bir hava vardı şimdi. "Bana inanıyor musun?"

Cevap vermekte ilkin tereddüt eden kız ardından omuzlarını silkip şöyle dedi: "Ben de senin şu eli silahlı dostunla aynı fikirdeyim; senin inandığın şeyde samimi olduğuna inanıyorum."

O cümlesini bitirmişti ki, gaz mekiğinin telemetri bağlantısı ansızın kesildi.

Geminin Uzaktan Bağlantı Sistemleri Birinci Subayı'nın ekranlardan birine yansıyan üç boyutlu görüntüsü girdi araya sonra. "Gaz mekiğinin tükenmesi değildi buna sebep olan," diye açıklamada bulundu onlara bayan subay, "mikro uyduyu kızarttılar sadece. Göz açıp kapayıncaya dek bitirdiler işini. Size tavsiyem buradan derhal gitmemiz."

"Sıkı tutunun," dedi kaptan bunun üzerine. "Herkes kendine oturacak bir yer bulsun."

Kumanda subayları fiziksel kontrol yönteminden ziyade endüksiyon yoluyla geminin hızını artırırken, oldukları yerde önce öne savruldular, bir süre adeta sıkışmış gibi o vaziyette kaldıktan sonra ise gerisingeri koltuklarına gömüldüler. Yerçekiminin etkisi yolcu-

* Telemetri: Bir hava-uzay aracı ile bir istasyon arasında bilgi gönderimi sağlamak için kullanılan telsiz bağlantısı, radyolink. –çn

ların göğsünü sıkıştırırken kumanda salonu bir baştan bir başa zangırdıyordu.

"Söylediklerinizde *ciddi miydiniz*, Bay Taak?" diye sordu kaptan, geminin hızlanma evresinin sebep olduğu kıskaç etkisi altında gerginleşmiş bir sesle.

"Övvtt," oldu Fassin'in verebildiği en net cevap.

"Demek Ahali'nin elinde geçmişi çok eskilere dayanan gizli bir solucan deliği şebekesi var ve üstelik bu şebeke –durun bakayım, nasıl demiştiniz?– üzerinde Ahali'nin yaşadığı her gaz-devini birbirine bağlıyor, öyle mi?"

Olabildiğince derin bir nefes alan Fassin zorlukla cevap verdi. "Ana fikir bu." Nefesini tazelemek üzere sıklıkla durarak, kesik kesik devam etti konuşmasına. "Gaz mekiğinden...aldığımız tüm verileri...komuta merkezinize...gönderdiniz mi?"

Mevcut şartlar altında her nasılsa gülebildi kaptan. "Elde ne varsa hepsini olduğu gibi gönderdik, evet."

"Kahretsin," dedi o sırada Savunma Subayı, sesi gerilerek. "Güdümlü bir füze bize kilitlendi." Zorlukla nefes aldığı sesinden anlaşılıyordu. "Çok hızlı! Onu ekemeyiz. On dört dakika sonra bizi yakalayacak!"

"Elimizde ne varsa sallayın üzerine," dedi kaptan gevrek bir sesle. "Bu arada, Çözülme Sistemi'ni hazır hale getirin. Başıboş seyretme riskini göze alıp kendimizi akıntıya bırakmaktan ve *Korkusuz*'un bulunduğu yöreye ulaşmayı ummaktan başka çaremiz yok."

"Çözülme öncesinde rotadan sapmalıyız, aksi halde etrafa dağılacak olan cüruf yığını bize isabet eder," diyerek uyarıda bulundu Taktik Subayı.

"Anlaşıldı," dedi kaptan. "Yazık doğrusu. Bu gemiye hep özel bir sevgi beslemişimdir."

Geminin delice dönmeye başlamasıyla gözü kararıp kendinden geçen Fassin'in patlamanın ve ona eşlik eden çözülmenin etkisini hissetmeye fırsatı olmadı.

Darbegemisi *Korkusuz*'un infilak eden *Ecophobian*'dan kopan kumanda bölmesindekilere ulaşıp onları kendi güvertesine alması için aradan üç gün geçmesi gerekecekti.

•

"Taince," diyerek selamladı onu Saluus Kehar. Dudaklarında yapmacık bir sırıtışla devam etti sonra. "Merhaba. Seni tekrar görmek

beni ne kadar memnun etti bilemezsin." Kıza doğru ilerleyip onu kollarının arasına aldı.

Suratına gülümsemeyi andıran bir ifade yerleştirmeyi başarmıştı Taince Yarabokin. Kızın üniformasını tamamlamak üzere modası geçmiş tipte resmi bir kep seçmiş olması, onu koltukaltı ile bedeninin yan tarafı arasına sıkıştırmış vaziyette taşımak durumunda kalışını adamın kucaklayışına aynı içtenlik ve hevesle karşılık veremeyişi için üstü kapalı bir mazeret olarak kullanmasına olanak tanımıştı. Öyle ya da böyle, Sal bunu pek de fark etmişe benzemiyordu. Bir adım geri çekilip tepeden tırnağa süzdü kızı.

"Uzun zaman oldu, Taince. Geri dönebildiğine sevindim."

"Tekrar burada olmak güzel."

'glantine yörüngesinde seyir halinde bulunan Güvenlik Muhafızlığı Tesisi 7 Numaralı Aksı adlı üç tekerli yaşam alanı bünyesindeki bir hangarda gerçekleşiyordu bu buluşma. Yetkililerin onun aslında kaçmayıp veya daha da beteri ihanet içine girmeyip sadece rehin alındığı yönündeki iddiasında ne derece samimi olduğuna ilişkin bir karara varmasının beklendiği son birkaç aydır burada tutuluyordu Saluus.

Beyninin tekrar tekrar taramadan geçirilmesine razı olmuş ve buna düzinelerce kez katlanmıştı... Sırf bu süreç bile doğruluğu sınanan konu üzerinde normal şartlarda en ufak şüphe bırakmamaya fazlasıyla yeterdi, hem onun kritik noktalarda çeşitli bağlantıları ve gerekli sözcükleri durumu muhtemelen son derece anlayışla karşılayacak kulaklara ihtiyatla fısıldamaktan tabiatıyla büyük memnuniyet duyacak yüksek mevki sahibi dostları da vardı elbet. Gelgelelim bu seferkinin sıradışı bir durum sayılacağı, Sal'ın bahsi geçen beyin taramalarını yanıltıp boşa çıkaracak nitelikte teknoloji ve teknikler edinmesine olanak sağlayacak ölçüde zengin olduğu ve onların elinde tutsak kaldığı dönemde bizzat Sefiller Tarikatı üyelerinin onun zihnine sahte hatıralar yaratma özelliğine sahip bir şeyler yerleştirmiş olabileceği yönünde genel bir kanı vardı ve –tüm bu ihtimaller bir yana bırakılsa bile– Saluus en azından görünürde işgal güçlerine sığındığı vakit koparılan yaygara öyle şiddetliydi ki şimdi avuçlarının içine düşmüşken sırf olup bitende suçu yokmuş gibi görünüyor diye usulca salıverilmesi fikrini kabule kimse yanaşmıyordu.

Saluus görünüşe göre halkına ve devletine ihanet edip ortadan

kaybolduğunda Kehar ailesinin şahsına ve sahip olduğu mülklere yönelik saldırılar meydana gelmiş ve yine bu aile tarafından işletilen ticari müesseselerde geniş çaplı grevler patlak vermiş, Saluus'un kendisi ise uğradıkları manevi çöküşten kaynaklanan ve çocuksu bir gücenmişlik duygusuyla beslenen öfkelerini yöneltebilecekleri akla yatkın bir günah keçisini nihayet bulmuş olan gerek halk gerekse idari birimler tarafından Mercatoria yönetimindeki Ulubis sisteminin her köşesinde kınanmıştı. Vaktiyle Sal'ı dost diye çağırmış ve onun ailesine ait konakların pek çoğuna muntazaman misafir olmuş kişiler şimdilerde nefret uyandırıcı ve kalleş diye anar oldukları o vefasızı ayıplamada ve ona sövüp saymada rekabete tutuşmayı toplumun o sıralar içinde bulunduğu ruh haline karşı yerine getirilmesi icap eden bir ödev ve –bunun ileriki süreçte edinecekleri sosyal statüye ve kariyer hedeflerine olan muhtemel yansımaları şöyle dursun– kendi kişisel ihanet algılarından kaynaklanan doğal bir yaptırım kabul ediyordu. Kayıplara karışan Sal'ın ardı sıra yağdırılan iftira ve kara çalmalar kısa süre içinde adeta bir nefret yığınına dönüşmüş, garez ifade eden sözcüklerden kurulu koca bir kütüphane meydana getirir yoğunluğa ulaşmıştı. Öyle ki, koşullar değişip de yeniden ele geçirildiğinde, herhangi bir başka sebepten önce kendi güvenliğini temin etmek için hapsetmeleri gerekmişti onu.

Sefiller Tarikatı'na bağlı güçler sistemi terk edip de Birleşik Donanma'nın imdada yetişmesiyle birlikte Ulubis sistemine yayılan genel rahatlama ve aşırı mutluluk hisleri, Sal'ın masum olduğuna ilişkin şok edici haberin toplumun algıda seçicilik olgusu üzerine kurulu gündeminin en dibine itildiği ve onun yakın bir gelecekte serbest bırakılacağına dair yapılacak duyurunun herhangi bir sakınca yaratmayacağı anlamına geliyordu. Pek çokları kısa süre öncesine dek dilinden düşürmediği nefret ve lanetleme ifadelerini geri çekmeyi seçmekle beraber, ilgili tüm kişilerin tercihi, Sal'ın sosyal hayata yeniden dahil olma ve ortama uyum sağlayıp toparlanma sürecinin aniden değil de zamana yayılı olarak gerçekleşmesi yönündeydi.

Sal'ı Güvenlik Muhafızlığı Tesisi'nden Kehar ailesinin 'glantine ayı üstündeki asıl malikânesine taşıyacak olan hava aracına pilotluk etmeye gönüllü olmuştu Taince.

Bir Muhafız binbaşısı Taince'ye Sal'ı gözaltından çıkaracak olan belgeyi imzalattı.

Kızın kaleminin evrağın üzerinde bıraktığı imzaya göz gezdirdi Sal. "Böylelikle bana özgürlüğümü bahşetmiş oldunuz, Koramiral," dedi kıza. Üzerinde ona gündelik bir görünüm kazandıran kendi giysileriyle, neşe ve zekâ saçıyordu çevresine.

"Size faydam dokunabildiyse ne mutlu bana," diyerek ona karşılık veren kız bakışlarını Muhafız subayına çevirdi sonra. "İşlemimiz bitti mi, Muhafız-Binbaşı?"

"Evet, bayan." Saluus'a dönüp devam etti. "Artık gitmekte özgürsünüz, Bay Kehar."

Öne doğru uzanıp Muhafız binbaşısı'nın elini sıktı Saluus. "Her şey için teşekkürler, Med."

"Benim için zevkti, efendim."

"Emanetten alacağımız herhangi bir elbise veya başka bir eşya var mı?" diye sordu Taince, gözü adamın bomboş duran ellerine takılınca.

Olumsuz yönde salladı başını Sal. "Buraya getirilirken hiçbir şey yoktu yanımda, o yüzden de elim boş ayrılıyorum. Valizim bile yok." Bunları söylerken samimi bir tebessümle aydınlanmıştı yüzü.

Yorumda bulunmadan önce başını yana devirdi kız. "Bizim yaşımızdaki biri için hiç de fena değil doğrusu."

Hangar zeminindeki çukurluk kavise tünemiş olan filikaya doğru beraberce yürürlerken "Benim için girdiğin zahmetten dolayı sana minnettarım, Taince," dedi kıza adam. "*Tüm içtenliğimle* söylüyorum bunu. Sonuçta, bu işi yapmak zorunda değildin." Gülümsedi kız. Adamın bakışları kızın rütbesini belirten nişanlara takıldı o an. "Sana Taince diye hitap etmemin mahsuru yok, değil mi? Yani, eğer öyle tercih ediyorsan Koramiral de diyebilirim..."

"Taince demende sakınca yok, Sal. Önden buyur." Adamın küçük filikanın iki kişinin oturması için tasarlanmış olan kokpitine girmesine yardım ettikten sonra onu kendininkinin önünde ve biraz aşağısında kalan koltuğa yerleştirdi. Ardından, kendisi de pilot koltuğuna oturup üniformasının yakasına hafif bir uçuş kasketi ilikleyerek küçük hava aracının uykuya dalmış olan sistemlerini yeniden çalıştırdı. Tesis'in kontrol kulesinin onlara kalkış izni vermesiyle, uçuşa hazırdılar artık.

"Peki, şu anki pozisyonun nedir? Sistem İrtibat Şefi mi?" diye sordu Sal omzunun üstünden, bir kapının altından yuvarlanırcasına geçip hayli büyük bir hava kabininin içine girdikleri sırada.

"Evet, şey, büyük ölçüde törensel ögeler içeren bir görev benimkisi," diye açıkladı kız ona. Kapı arkalarından kapanırken hava kabininin içindeki ışıklar loşlaştı. "Karşılama ve kabul merasimleri, akşam yemeği davetleri, turlar, topluluk önünde yapılan konuşmalar, bu tür şeyler işte."

"Her dakikasından keyif alıyor olmalısın."

"Sanırım bu görevi de birinin üstlenmesi gerek. Ulubis'in yerel sakinlerinden olduğum için böylesi işime geliyor hem." Pompalar titreşmeye başladı ve ilkin bir hava akımı ve derinden gelen bir uğultu ortalığı doldururken bir süre sonra geriye yalnızca filikanın yüzeyinde çınlayan uğultu kaldı. "Senin anlayacağın, sıcak çatışmalara girdiğim olmuyor. Daha ziyade temizlik ve derleme toplama işleriyle uğraşıyorum. Ama öbür türlüsünü özlediğim pek söylenemez."

"Fassin'den hiç haber var mı?" diye sordu Sal. "Kulağıma son gelen, onun halen sağ olabileceğini düşündükleriydi. Ne demek istediğimi anladın sanırım."

Dış kapı onları yıldızlarla dolu bir uzay manzarası ve 'glantine'in o sarımsı-kahverengimsi yüzeyinden bir kesitle yüz yüze bırakacak şekilde sessizce açıldı.

"Bir iki dakika bana izin verir misin?" diye sordu Taince. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu da..."

"Hey, lafı mı olur, sen işine bak."

Kabinden yavaş yavaş çıkan filika dış donanımını içeri çekip kapadı ve son derece ağır hareketlerle havada şöyle bir dalgalanarak atmosfer tabakasına doğru yola koyuldu.

"Evet, nerede kalmıştık? Ha, Fassin..." dedi Taince. "Durum şu ki, onu aramaktan halen vazgeçmediler."

"Duyduğuma göre Nasqueron'da bir yerlerde kaybolmuş ve sonra tekrar ortaya çıkmış."

"Çeşitli söylentiler var. O yola çıktığından beri söylentilerin ardı arkası kesilmedi zaten. Bunlara kulak asacak olsan, son yarım senedir Nasqueron'dan ayrılmaksızın orayı en ücra köşelerine dek gezmiş veya son birkaç aydır Oort bulutundayken daha yeni geri dönmüş ya da daha da çılgınca hikâyeler. Bunlar yetmezmiş gibi, geçen süre zarfında en az üç kere ölü ilan edildi. Gerçek her ne ise, bunu bizzat anlatabilmek için önce buraya dönmesi gerek." Ufak bir manevra eşliğinde filikayı havada döndüren Taince onu az sonra yapacakları girişe hazır konuma getirdi.

"Sence ölmüş müdür?" diye sordu Sal bu kez.

"Eğer halen hayattaysa, bunu bildirmekten kaçınmak için kendine göre bir sebebi olduğunu farz edelim şimdilik."

Çok geçmeden atmosfer katmanına giriş yaptılar ve pembe bir parıltı kokpiti çevreleyen cam kubbenin etrafında belirip sonra usulca sönerken, incecik bulut kümeleri ve çöller ile bulundukları yerden bakılınca dibi görünen sığ denizler, tepelikler, keskin uçurumlar, göller ve alçak dağlardan oluşan bir arazi üzerinde ıslığımsı bir ses eşliğinde süzülüp giden ufak geminin içinde basıncın etkisiyle koltuklarına yapışmış vaziyette ilerlediler.

"Bizi manzarası güzel olan güzergâhtan mı götürüyorsun, Taince?"

Bu soru karşısında hafifçe kıkırdadı kız. "Diyelim ki ben hislerinin gösterdiği yöne giden katıksız bir duygusalım, Sal."

"Bizim eski mekânları yeniden görmek güzel," dedi Sal. Onun yana doğru eğilip aşağı bakışını izledi kız gözleriyle. "Şu aşağıdaki Pirri mi?"

Seyrüsefer ekranına bakıp durumu kontrol etti kız. "Evet, orası Pirrintipiti."

"Görünüşe göre hiç değişmemiş. Biraz daha büyüyüp genişlemiştir zannediyordum."

"Sen eve uğramayalı ne kadar zaman oldu, Sal?"

"Ah, çok hem de çok uzun zaman. Geri dönmek her daim aklımdaydı, ama, tahmin edersin işte, buna fırsat bulamadım. On-on iki yıl oldu herhalde. Belki de daha çok. Bana daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor."

Giderek alçalarak ve her geçen dakika daha bir karanlığa gömülerek, kutup platosunun buzullarla kaplı o incecik şapkasının oldukça üzerinden geçtiler. Yıldızları yeniden görebiliyorlardı şimdi.

Adamın büyük bir hevesle başını bir o yana bir bu yana çevirip ara sıra yukarı kaldırarak etrafı tarayışını seyretti kız. "Buraların ne kadar güzel olduğunu insan zamanla unutuyor, değil mi?" diye sordu Sal.

"Evet, bazen," dedi Taince. "Ne yazık ki kolay unutuluyor."

Gökyüzündeki pırıltı çevrelerinde giderek sönükleşiyordu. Kokpiti örten cam kubbenin parlaklığı gittikçe daha fazla emdiğini fark etti kız, ta ki onların yıldızların ışığı altındaki Çorak Kuzey Toprakları'nın uzun ince dalgalar halinde uzanan rengârenk kum-

larını ve gümüşi birer hayaleti andıran orada burada patlak vermiş kaya kütlelerini gittikçe daha yakından görebilmesine olanak tanıyana dek.

"Ah, işte bu doğru," dedi Sal usulca.

Önündeki panelde birkaç tuşa basan kız ekranların ışığını kapadı.

"Buradan geçeriz diye düşünmüştüm," dedi sonra. "Umarım senin için sakıncası yoktur."

"Eski güzel günlerin hatırına." Düşünceli, hatta biraz da kaderine boyun eğmiş bir sesle söylemişti bunu adam. "Tabii ya, neden olmasın?"

Seyrüsefer ekranını tekrar gözden geçiren Taince filikayı belli bir rotaya oturtup hızı bir nebze düşürdü. Gösterge panosundaki ışıklardan biri hiç durmadan yanıp sönüyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar o ışığı da söndürdü kız.

"Düşünüyorum da, o geceden beri buraya dönmemişim," dedi Sal. Adamın sesine bu defa hüzünlü bir hava çöktüğü izlenimine kapılmıştı kız. Belki de pişmanlıktı orada gizli olan. Ona öyle geliyordu belki de.

Çölün ortasında çakılıp kalmış olan dev gemi enkazı çok geçmeden tam karşılarında, izledikleri rotanın biraz sağında belirdi. Bir yandan filikayı aynı hizada tutmaya özen göstererek sancak yönünde geniş bir kavis çizdi Taince.

Küçük gemi yana yatmış şekilde manevra yaparken, başını oturduğu yerin yanına denk gelen cama yapıştırmış, çölün yetmiş metre kadar aşağıdan hızla geçişini izliyordu Sal. "Vay canına," dedi. "Babamdan ödünç aldığım şu hava aracından bile daha süratli bu."

"Senin kendi imalatın olan gemilerden bu, Sal," diye itirafta bulundu kız.

"Bu bücür şey mi?" Bir kahkaha patlattı adam. "Ne yalan söyleyeyim, bu denli küçük şeyler imal ettiğimizi fark etmemişim."

"Üstelik eski de."

"Ah. O zaman kesin babamın zamanından kalmadır. Ne de olsa ben daha çok para getiren büyük gemilerin yapımıyla ilgilendim hep."

O kocaman karanlık kütlenin üzerinden seri bir şekilde geçtiler. Enkazın birer kaburgayı andıran iyiden iyiye açığa çıkmış kirişleri pençe misali gökyüzüne uzanıyordu.

"Yuu-huu!" diye bağırdı Sal, enkazın karanlıklar içindeki gövdesine topu topu yirmi metre mesafeden geçtikleri sırada.

Filikayı gemi enkazının yakınından geçiren Taince sonra havada yuvarlanıp döndü ve bu defa daha da yakın bir görüş açısı sağlayacak şekilde ona tekrar yanaştı.

"Yuh-huh-*huu*!" diye haykırdı Sal, Taince'nin bu kez filikayı ne denli alçaktan ve enkazın böylesine yakınından geçirişi karşısında heyecana kapılarak. Bir an sonra, tepetaklak pozisyona gelecek biçimde çevirdi Taince küçük gemiyi. "Heey! Şu işe bak! Taince! Yiihaa!"

Aklındakini hayata geçirip geçiremeyeceğinden son âna dek emin olamamıştı kız. Gerçekte ne yaşandığını kesinkes bilmiyordu, doğru. Bazı kuşkuları vardı sadece. Tüm göstergelere rağmen yanılıyor olması da gayet mümkündü. Yasaları bütünüyle arkasına almış görünen birinin tüm gerçekler ortaya serildiğinde yadsınamaz şekilde haksız çıkmasına ilk kez rastlanmıyordu ya. Aman yahu, adalet denen şeyin asıl işlevi bu değil miydi, her şeyin kanunlar ve ilgili diğer ögeler çerçevesinde yürütülmesinin gerekçesi, kısacası, bir toplumu toplum yapan şey bu değil miydi zaten?

Ama yine de... Biliyordu işte. Bundan emindi. Adam için vakit gelmişti artık. Hem yanıldıysa bile, eh, Sal hak ettiğini almış olacaktı sonuçta. Bir çocuğu veya önünde yaşanacak upuzun bir hayat olan bir genç kızı öldürmeye benzemiyordu bu. Sonuç olarak bu da bir cinayetti ve teorik olarak yanlıştı, ama her şeyin, hatta cehennemin çekirdeğini çevreleyen halkaların nasıl varsa, bunun da dereceleri vardı. Kaldı ki, dürüstçe ifade etmek gerekirse –ister doğru olsun ister yanlış– bunu asla bilemeyecekti en azından.

Sıra nihayet kendisine gelmişti. Buna hiç şüphesi yoktu.

Olayın öncesinde gözyaşlarına boğulacağını düşünüyordu, gelgelelim gözleri dolmamıştı bile. Bu denli uzun bir süreyi geride bırakmışken, iş bu denli ileri bir raddeye gelmişken ve sona bu kadar yaklaşmışken kişinin kendini tanıyamaması ne de tuhaftı.

Ya başka? Ona söylemeyi, gerçekleri yüzüne çarpmayı, unutulmak istenen hatıraları tekrar günyüzüne çıkarmayı, adamın hiddete kapılıp kendisine köpürüşünü, yalvarışını veya dehşetengiz çığlıklar atışını dinlemeyi beklemişti. Defalarca provasını yaptığı, geride kalan yıllar, on yıllar ve yüzyıllar boyunca bu sahneyi bir yandan onun durumu nasıl açıklayacağını, kendisini nasıl aklamaya kalka-

cağını, onu akla mantığa aykırı hareket etmekle ve vahim bir yanılgıya düşmekle nasıl suçlayacağını hayal ederek hem kendi rolünü hem de adamınkini kafasında tekrar tekrar ve tekrar canlandırıp üzerinde etraflıca düşündüğü bir şeydi bu.

Bu konuya kafa yormaktan usanmıştı Taince en sonunda. Bunların hepsini daha önce de dinlemişti zaten. Sözün bittiği yere gelinmişti artık.

İkinci derecede kanıtlara, bir bakıma önsezilerine dayalı olarak bir adamın canını almak üzereydi. Haliyle de ona yalvarma hakkı tanımak durumundaydı. Az sonra meydana gelecek olan şeyi öğrenmesine izin vermeliydi en azından.

Peki ama, neden?

Çölün o soğuk pırıltısı ve çoktandır enkaz halinde yatan o kasvetli geminin deliksiz karanlığı onlarla buluşmak üzere hızla öne atılıyordu adeta.

"Kahretsin, Tain, sen ne yapı–?"

Sal küçük filikanın fırlatma mekanizmasını harekete geçirmeyi deneyebilirdi normalde –ki kızın geminin kontrol panelinde hizmet dışı bırakamadığı yegâne sistemdi bu– gelgelelim kızın son demlerde filikayı tepetaklak sürmesinin gerekçesi böyle bir kaçış seçeneğini olanaksız kılmaktı zaten.

Sonuçta her şeyin nihayete ermesi için kızın bileklerini bükerek yaptığı ani bir hamle yeterli olmuştu.

Ses hızının yarısı kadar bir süratle, çöl zemininin olsa olsa on metre üzerinde kalan bir hizada geminin yan tarafına gömüldü filika.

SONSÖZ

Ulubis sisteminde yer alan gezegen-ay 'glantine'in Kuzey Tropik Yaylalar adlı bölgesinin diğerlerine oranla daha yüksekte kalan kesimlerinde, herkes tarafından Hey-sen-hey ismiyle anılan bir kuş türü yaşar.

Sabit bir yaşam alanı olmayan, göçmen bir kuştur bu; bu da onun belli bir yerde kalıcı olmayıp devamlı seyir halinde bulunduğu anlamına gelir. Hey-sen-hey her ilkbahar mevsimi başında bu bölgeden geçip kuzeye doğru yol alır.

Serin bir günün kuşluk vaktiydi. O an için yüzeyinin ancak yarısı aydınlıkta kalan Nasqueron, günün bu erken saatlerinin yumuşak gölgeleri üzerine kızıl-kahve tonda bir ışık yayıyordu. Bir zamanlar ne yana bakılsa, Nasqueron başımızın üstündeki göğün neredeyse tamamını kapladığı anlarda bile güneş ışığını bize taşıyan ayna benzeri yapılar görülürdü bu semalarda. Ne var ki, söz konusu cihazların pek çoğu savaş sırasında yok edilmiş, bu yüzden de küçük gezegen-ayımız öncekine oranla kelimenin tam anlamıyla daha kasvetli ve iç karartıcı bir görünüme bürünerek yeni aynalar eskilerden boşalan yerlere konuşlandırılıncaya kadar bir zamanların o ilkel durumuna geri dönüp o koşullarda kalmaya mahkûm olmuştu.

Yukarıda bahsi geçen kuşun o kendine has çığırtısını duyduğumda, şu bildik, geleneksel çayırlıkta, her yanını bürüdükleri için –varılan şu aşamada– neredeyse gözle seçilemeyecek hale getirdikleri bir göleti emmekle meşgul olan asap bozucu chuvle otlarına batmış vaziyette zorlukla yürüyerek ve bu otları ve de arazinin ge-

nel çehresini nasıl hale yola koymam gerektiğine karar vermek için zihnimi fazlasıyla zorlayarak (çünkü her ikisinin de kendine has bir güzelliği ve cazibesi vardı) çalışmaktaydım. Sesi duyunca olduğum yerde donup kulak kabarttım.

"Hey-sen-hey-sen-hey-sen-hey!" şeklinde dilimize dökülebilecek seslerle ötüyordu kuş. Onu bulmak üzere gözlerimi yakındaki ağaçların en yüksek dallarında gezdirerek, kendi eksenim etrafında son derece yavaş hareketlerle döndüm.

O yöne bakınmayı sürdürüyordum ki –bu arada, ne kadar dikkatli de baksam kuşun yerini tespit edememiştim– kimliğini tam olarak çözemediğim birisinin nehre ve de üzerinde kadim Rehlide tapınağının –yolun biraz daha yukarı kısmına düşen–yıkıntılarının da bulunduğu yamaca kavuşan çevre duvarına doğru uzanıp gitmekte olan yüksek patika boyunca yürüdüğünü fark ettim.

Bir yandan aradaki çalıların ve fundalıkların engelleyici etkisini olabildiğince süzmek üzere gözlerimi kısıp odaklanarak daha bir dikkatli bakma zorunluluğu hissetmiştim, nitekim gördüğüm şekil uzunca zamandır aramızdan ayrı olan Kâhin Taak'a her haliyle çok benziyordu. ('Biz'! – Her defasında içimi acıyla dolduran şu hatayı yaptım yine. Oysa artık 'biz' diye bir kavram yoktu, terk edilmiş bir evin kuytu köşelerinde bekleşen hüzünlü birkaç kalıntı kalmıştı geriye sadece.) Adam nispeten daha sık bir çalı kümesinin ardında gözden kaybolduysa da, eğer aynı güzergâhta yürümeyi sürdürürse, yolun ileriki kısmında nasıl olsa yine açığa çıkacaktı.

Bu boşluktan yararlanarak, aklımdaki şüpheyi evirip çevirmeye başladım. Geçmişe bakıldığında, az önce patikada yürürken gördüğüm kişi gençlik günlerindeki haliyle zihnimde canlandırmaktan keyif aldığım sevgili efendime nazaran daha yaşlıcaydı. Karşımdaki adam hafiften kambur yürüyordu, oysa bu, Kâhin Taak'ın yaptığı bir şey asla değildi; patikadaki adam aşırı zayıftı belki ve dahası, bunun neresi olduğunu o an için kestiremesem de, vücudunun bir yerinde bir sakatlık varmış gibi yürüyordu. Ben öyle bir izlenime kapılmıştım en azından. Bu tür konularda uzman olduğum gibisinden bir iddiada elbette ki bulunamam. Sonuçta ben mütevazı bir bahçıvanım şunun şurasında. Eh, bugüne bugün bahçıvanbaşıyım aslında, ama bu pek bir şeyi değiştirmiyor. Öyle veya böyle, umarım ki hâlâ mütevazı biriyimdir.

Aradan çok zaman geçmemişti ki esrarengiz adam gerçekten de

yeniden ortaya çıktı, gel gör ki belirmesini beklediğim yerde değil. Bu kişi her kim idiyse çalıların arkasında yitip gittiği sıra bir yan yola sapmış olsa gerek ki, şu an neredeyse dosdoğru benim bulunduğum yere gelmekteydi. Elini kaldırıp beni selamladı sonra. Ben de fidanları söküp dikmek ve benzeri işler için kullandığım, o an elimde bulunan malayı kaldırıp onun selamına karşılık verdim. Kâhin Taak'ın *ta kendisiydi* bu! Veya –en uzak ihtimalle– onun oldukça yaşlanmış bir halinin canlandırmasını yapmak için elinden gelenin en iyisini ortaya koyan bir başkası.

Düşe kalka göletten dışarı tırmandım, çifte bacaklarımdan ikisine de yapışıp kalmış chuvle otlarını silkeledim ve onunla buluşmak üzere patika boyunca yokuş yukarı hantal hantal yürümeye koyuldum.

"Genç efendimiz?" deyip olduğum yerde kalakalırken malayla beraber o an taşımakta olduğum tırmık, bahçe küreği ve bir miktar gübre ile ot sapı da adeta hissizleşen kollarımın arasından kayıp yere düştü.

Geniş bir gülümseme vardı adamın yüzünde. "Sensin demek HG, yanılmamışım." Ona üzerinden dökülürcesine bol gelen, uçları yerleri süpüren, bir kâhinden giymesi asla beklenmeyecek gündelik bir elbise vardı sırtında.

"Gerçekten sizsiniz, Kâhin Taak! Bizse en kötüsünü hesaba katmış, asla geri dönmeyeceğinize inandırmıştık kendimizi! Ah! Sizi sağ salim görmek öyle mutluluk verici ki!"

İtiraf etmeliyim ki o an dizlerimin bağı çözülmüş ve sekiz ayağımın birden üstüne çöküp tamamen afallamış bir vaziyette yerlere kapanarak gözlerimi patika zeminindeki çakıllara dikmiştim.

O da yanıbaşımda yere çömeldi. "Hayatın bizim için ne gibi sürprizler hazırladığını asla önceden göremiyoruz, değil mi, HG?"

"Nasıl, efendim?"

"HG, lütfen bana bir Yapay Zekâ olmadığını söyle."

Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım. "Duygulanmam, heyecana kapılmam... Onlar değil mi, böyle düşünmenize sebep? Bir türlü hakim olamadığım bu hislerin günün birinde beni ele vereceğini biliyordum."

Gülümsedi adam. "Merak etme, sırrın bende olduğu sürece emin ellerde demektir."

"Eh, şimdilik öyle belki."

"Sabırlı olmalısın, HG."

"Bazı şeylerin değişeceğini mi ima ediyorsunuz? Yoksa hiçbir şeye kafayı takmayıp ölümü beklemem gerektiğini mi vurguladınız bu sözlerle? Ama biz hiç de kolay ölmeyiz. Öyle yapmamıza imkân bırakılmamış ki."

Bu sözlerim üzerine yavaştan yavaştan keder dolu bir tebessüm yerleşti efendimin dudaklarına. "Değişmeye çalış, HG."

"Sizce bunu başarabilir miyim?"

"Ah, tabii ki. Hiç akla gelmeyecek şeyler oluyor bu hayatta."

"Biliyor musunuz, kulağıma bir şeyler geldi. Dediklerine göre Nasqueron'da bir solucan deliği ağzı varmış, bunda gerçeklik payı var mıdır sizce?" Başımı kaldırıp aksi istikametlerde hiç durmaksızın kayan –kimi bej ve kahve tonlarda, kimi sarı, beyaz veyahut mor, kimisiyse kızıl renklerdeki– sayısız gaz nehrinin birer taç misali halka halka süslediği o muazzam gövdesiyle tepemizde asılıymış gibi duran dev gezegene baktım.

Düşünceli bir edayla başını yavaşça yukarıdan aşağı salladı Fassin Taak. "Anlaşılan o ki aradan geçen bunca zaman süresince devamlı bağlantı halindeymişiz." Elini uzatıp patikaya saçılmış çakıl taşlarından birini yerden aldı ve ona yakından göz attı. "Eğer onlardan kibarca ricada bulunmayı bilirsek, Ahali mutlak kontrolleri altındaki solucan deliği şebekelerini kullanmamıza izin bile verebilir. Devamlı olmasa da, bazen. Biz bu konuşmayı yaptığımız şu dakika bile –ki Ahali toplumu, eh, bildiğimiz Ahali toplumuysa eğer, bu durum muhtemelen önümüzdeki süreç için de geçerli– Ahali mensupları arasında galaksinin geri kalanındaki ve belki onun da ötesindeki, bu yetiye en az sahip olanlar da dahil hissiyat sahibi her yaşam türünün onlara duyduğu sonsuz hayranlığın tüm Ahali toplumu açısından varlıklarının temel dayanağını teşkil eden itibar puanlarının seviyesini yükseltecek ve böylelikle onlara galaksi çapındaki ulaşım ağlarının kapılarını yabancı topluluklara açmaya yönelik sağlam ve adil bir gerekçe temin edecek genel bir etki yaratıp yaratmayacağı üzerine hiddetli bir tartışma sürüp gidiyor."

"Bu bahsettiğiniz, başlı başına çok büyük bir değişim anlamına gelir."

"Üstelik Mercatoria'nın kontrol etmesine izin verilmeyecek bir değişim."

"Ama Mercatoria yine bildiğimiz Mercatoria olarak kalacaktır."

"Bir bakarsın o da değişiverir. Kaldı ki pek fazla seçeneği olmayacak. Sabır, HG."

"Öyle olsun, bekleyip göreceğiz, ama yine de size teşekkür ederim."

Bunu izleyen kısa süreli sessizlik boyunca baştan aşağı süzdüm onu. Gerçekten de yaşlanmış bir görüntüsü vardı Fassin Taak'ın. Yüzüne endişeden bitkin düşmüş bir ifade sanki hiç silinmemecesine yerleşmiş, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti. "Burada her şey yolunda gitti mi, HG?"

"Bahçede işler yolunda. Evde ise...şey, sonuçta orası benim yetki saham değil."

Bakışlarını yere düşürmüştü şimdi adam. "Eve girip şöyle bir bakındım," dedi. Sesi güçlükle duyulur olmuştu ansızın. "Her şey öyle mutlak bir sükünet içindeydi ki. Etrafta hiç kimse olmayıp da kendimi orada yapayalnız bulunca her şey çok tuhaf ve durgun geldi bana."

"Ben onu görmekten olabildiğince kaçınıyorum," diye itirafta bulundum, "şafağın söküşü ve sabahın erken saatleri hariç, çünkü günün o evresinde tıpkı eskiden olduğu gibi görünür: Günün ilk ışıkları altında ışıl ışıl parlar ama hiçbir yaşam belirtisi arz etmez. Ancak böyle zamanlarda katlanabiliyorum ona bakmaya." Tarif ettiğim sahne gözlerimin önünde canlanıyordu bir yandan. "İlgilenip haşır neşir olacak bir bahçem olduğu için şanslıyım. Onun bakımını yapmakla onun da bana bakmasını sağlıyorum."

"Haklısın," dedi adam. "Hepimiz kendimize bir uğraş bulma ihtiyacı duyarız, değil mi?"

Cevap vermeden önce kısa bir tereddüt geçirdim. "Şu da var ki, son dakika gelip çattığında bir şekilde onların yanında bulunmak yerine burada tıkılıp kaldığım için şansıma lanet okumadan geçirdiğim tek bir gün olmuyor. Hepsi beraberce öldüklerinde, Kış Evi'nden sorumlu bahçıvanbaşına gıpta ettim." Bunları söyledikten sonra kendimi bir nebze toplayarak devam ettim konuşmama. "Her neyse, benden bahsettiğimiz yeter. Peki ya siz, efendim? Bugünlerde ne işle meşgulsünüz?"

"Lütfen bana 'efendim' diye hitap etme, HG. Adımla, Fassin diye seslenebilirsin bana."

"Ah, teşekkürler. Peki öyleyse, söyle bakalım, neler yapıyorsun? Ve nerede yaşıyorsun? Bunları sormamda bir sakınca yoktur umarım."

"Şey, Öteden Gelenler'e katılıp buradan uzaklara gittim, HG. Solucan deliği kullanımı içermeksizin, biraz yavaş gerçekleşti bu gerçi, ama çoktan galaksinin bir yurttaşı haline geldim ben. Başlangıç olarak fena sayılmaz."

"Ya Klan, o ne olacak, Fassin?"

"Artık klan yok, HG. Eskide kaldı o." Elindeki çakıl tanesini uzağa, patikanın ilerisine doğru fırlattı. "Belki de yeni bir klan oluşturmaya girişirler... Kimbilir?" Bakışları evin bulunduğu yöne daldı gitti sonra. "Bir de bakarsın günün birinde bu ev yeni sakinleriyle dolup taşar."

"Sen geri gelmeyecek misin peki?"

Yanıt arar gibi etrafına bakındı adam. "Bana soru sormak isteyen pek çok kişi var halen, öleceğim güne dek sürecek bu muhtemelen." Yüzünü bana çevirip devam etti. "Hayır, geride bıraktığım şeylere son kez bakmak için buraya uğradım. Ve de seni ziyaret etmek için."

"Ciddi olamazsın! Sırf benim için mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten öyle."

"Söylediğin bu sözlerden dolayı kendimi ne kadar müteşekkir –hayır, hayır, onurlandırılmış demek daha doğru– hissettim anlatamam."

Adam bana gülümsedi ve ayağa kalkmak üzere davrandı. "Gösterdiğin bu tevazu aynı zamanda ustalıklı bir kılıf da, HG. Umarım günü gelince bunu çıkarıp bir kenara atmayı başarırsın."

"O sözleri tüm kalbimle söyledim, Fassin."

"Ben de şunu tüm kalbimle söylüyorum, HG," dedi adam, Nasqueron'un o görkemli manzarasını arkasına almış halde doğrulup elbisesindeki kırışıkları eliyle düzeltirken, "bir gün hepimiz özgür olacağız."

Yıl Milattan Sonra 4034.

İnsanoğlu uzayı kolonileştirmeyi çoktan başarmıştır. Gelgelelim Nasqueron Ahalisi'nin yüksek yönetim kademeleri arasına araştırmacı sıfatıyla kabul edilmiş bir Yavaş Kâhin olan Fassin Taak yılsonunu sağ salim getirebilirse kendini mutlu sayacaktır.

Bir zamanların görkemli ama son dönemlerin çöküşteki bu topluluğu, her ne kadar görünürde son derece yüksek bir gelişmişlik düzeyine sahip olsa da, temelde barbarca kabul edilen bir yaşam tarzına sahiptir ve kendisi dışındaki tüm topluluklar tarafından yalnızlığa itilmiştir. Hakkında yok denecek kadar az bilgiye sahip olduğu askeri-dini özellikte bir emir-komuta zincirinin –ki bu, galaksinin yönetimini bir süreden beri elinde bulunduran son güç erkinin, yani Mercatoria adlı barok hiyerarşinin de bir parçasıdır aynı zamanda– beklenmedik desteğini de bu defa arkasına alan Fassin Taak bir kez daha Ahali'nin yaşam alanında seyahate çıkmak durumundadır. Peşinde olduğu şey ise, yarım milyar yıldır saklı olan bir gizemdir. Diğer yandan, muazzam bir savaş her geçen gün daha da yaklaşmaktadır… Kâhin Taak'ın o güne dek tanıyıp bildiği her şeyi ve de herkesi bir çırpıda ortadan kaldırması işten bile olmayan bir savaş…

"Bilimkurgunun standartlarını belirleyen yazar…" ***–Guardian***

"Eğer onun kitaplarından hiçbirini okumadıysanız, birini okuyun. Sonra bir başkasını… Kötü kitapları bile iyidir, iyileriyse hayret vericidir."
–Neil Gaiman

"Banks bir fenomen… alışık olmadığımız caziplikte bir enerji ve zarafetle, katıksız bilimkurgu yazıyor." ***–William Gibson***

"Onun edebi kurgularına hep saygı duydum, ama bilimkurgularına daha derin bir hayranlık besledim." ***–David Brin***

ithaki

www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

44 TL

İnternet Satış:
www.ilknokta.com

9 786053 753766